Baba Thay Thế

Contents

Baba Thay Thế **2**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 8
4. Chương 4 . . . 12
5. Chương 5 . . . 15
6. Chương 6 . . . 17
7. Chương 7 . . . 21
8. Chương 8 . . . 23
9. Chương 9 . . . 28
10. Chương 10 . . . 30
11. Chương 11 . . . 38
12. Chương 12 . . . 41
13. Chương 13 . . . 44
14. Chương 14 . . . 47
15. Chương 15 . . . 50
16. Chương 16 . . . 55
17. Chương 17 . . . 58
18. Chương 18 . . . 63
19. Chương 19 . . . 67
20. Chương 20 . . . 71
21. Chương 21 . . . 75
22. Chương 22 . . . 79
23. Chương 23 . . . 83
24. Chương 24 . . . 86
25. Chương 25 . . . 90
26. Chương 26 . . . 94
27. Chương 27 . . . 99
28. Chương 28 . . . 100
29. Chương 29 . . . 105
30. Chương 30 . . . 111
31. Chương 31 . . . 118
32. Chương 32 . . . 124
33. Chương 33 . . . 130
34. Chương 34 . . . 133
35. Chương 35 . . . 140
36. Chương 36 . . . 144
37. Chương 37 . . . 151
38. Chương 38 . . . 156
39. Chương 39 . . . 162
40. Chương 40 . . . 168
41. Chương 41 . . . 174

42. Chương 42 . . . 182
43. Chương 43 . . . 187
44. Chương 44 . . . 193
45. Chương 45 . . . 199
46. Chương 46 . . . 206
47. Chương 47 . . . 212
48. Chương 48 . . . 217
49. Chương 49 . . . 221
50. Chương 50 . . . 227
51. Chương 51 . . . 233
52. Chương 52 . . . 239
53. Chương 53 . . . 243
54. Chương 54 . . . 247
55. Chương 55 . . . 254
56. Chương 56 . . . 268
57. Chương 57 . . . 270
58. Chương 58 . . . 276
59. Chương 59 . . . 280
60. Chương 60 . . . 285
61. Chương 61 . . . 291
62. Chương 62 . . . 295
63. Chương 63: Sinh Nhật Ben Ben . . . 299
64. Chương 64: Đồ Ngốc . . . 300
65. Chương 65: Chúng Ta Đều Là Bạn Tốt . . . 301
66. Chương 66: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 1 . . . 304
67. Chương 67: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 2 . . . 307
68. Chương 68: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 3 . . . 310
69. Chương 69: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 4 . . . 312
70. Chương 70: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 5 . . . 315
71. Chương 71: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 6 . . . 317
72. Chương 72: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 7 . . . 321
73. Chương 73: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 8 . . . 323
74. Chương 74: Một Lần Giận Dỗi . . . 325
75. Chương 75: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Gia Đình Bốn Người . . . 328

Baba Thay Thế

Giới thiệu

Cải văn: KBreisnTên gốc: Đại Dựng PhuThể loại : Hiện đại, ấm áp, 1 × 1, có yếu tố sinh tửEdit: m

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/baba-thay-the

1. Chương 1

Sau khi xuống máy bay, Lộc Hàm lấy di động ra, gọi cho Kim Mân Thạc, điện thoại vừa kết nối, người ở đầu bên kia thở phào một hơi: "Cảm tạ trời đất, cậu không có nửa đường chạy trốn máy bay cũng chẳng xảy ra sự cố, rốt cục đã đến an toàn rồi!"

Ngoài một vali hành lý Lộc Hàm chỉ mang theo máy tính xách tay, "Đến rồi, yên tâm được chưa, tôi đã đồng ý với anh rồi thì sẽ không nửa đường chạy trốn đâu."

Kim Mân Thạc tại đầu bên kia la lớn: "Cậu nếu dám cho tôi đi tàu bay giấy, lão tử sẽ băm cậu ra!!"

Lộc Hàm cười khẽ, bước theo dòng người đi ra ngoài.

Đây là ngày đầu tiên cậu đến H thị, ánh nắng tươi sáng không khí ấm áp, mang theo hương vị điển hình của Giang Nam. Kim Mân Thạc nói đã cho người đi đón mình, cũng sắp xếp chỗ ở tạm thời, sử xự đặc biệt ân cần và thành khẩn, sợ Lộc Hàm sau khi đến đây lại hối hận.

Kim Mân Thạc là tổng biên tập của thời báo tài chính kinh tế ở H thị, trước kia học chung một trường với Lộc Hàm, lúc Kim Mân Thạc gần tốt nghiệp học vị nghiên cứu sinh thì Lộc Hàm đang học năm ba, hai người học chung một thầy, vừa cùng chuyên ngành lại chung chí hướng, cho nên quan hệ đặc biệt thân thiết.

Kim Mân Thạc tốt nghiệp xong liền đi H thị làm việc, Lộc Hàm thì không học xong đại học, sau này vẫn làm công việc tự do, viết tiểu thuyết và chuyên mục, hai năm nay bắt đầu viết bình luận phim và đánh giá kinh tế tài chính, trong phạm vi này tương đối có danh tiếng. Kim Mân Thạc vẫn luôn tán thưởng tài năng của Lộc Hàm, gần đây vừa được thăng chức tổng biên tập, liền mời Lộc Hàm về phụ trách chuyên mục tài chính kinh tế của báo.

Trong sân bay có hơi ồn ào, Kim Mân Thạc từ đầu kia điện thoại nói: "Ai, Tiểu Lộc cậu chờ một chút nhé, Tiểu Bạch, người đi đón cậu vừa mới ra khỏi cửa, giao thông H thị cậu cũng biết đấy, so với WC của trường chúng ta trước kia còn dễ kẹt hơn, cậu chịu khó chờ ở sân bay chút nhé."

Lộc Hàm vừa đi vừa nói: "Tôi không vội, dù sao hôm nay cũng không có việc gì."

Sau khi cúp điện thoại, Lộc Hàm vào một quán cà phê gần sân bay tìm chỗ ngồi, lấy laptop ra, trong di động của cậu hiện nay có vài chuyên mục, đều sắp đến kỳ hạn, nhưng cậu vẫn chưa soạn được một bản thảo nào, vài người biên tập ở khắp nơi đang vây giết cậu, thế nhưng chẳng hiểu vì sao di động của cậu không thể mở được QQ.

Trong khi chờ máy tính khởi động, Lộc Hàm uống một ngụm cà phê, điều chỉnh tâm trạng.

Kỳ thật không phải là cậu cố ý ngâm bản thảo, nhưng gần đây quả thật không có tâm trạng, mỗi lần mở bản thảo ra đầu óc đều trống rỗng. Bản thân cậu có thói quen, hàng năm cứ vào mùa này đầu óc có chút không yên, suy nghĩ luôn luôn không biết phiêu bạt ở nơi nào, căn bản không có tâm trạng để làm việc.

Máy khởi động xong cậu đăng nhập vào QQ, vài cái tin nhắn đồng thời hiện ra.

Biên tập A: Lão tử cho cậu thời gian ba ngày!!!!!! Sắp đến kỳ hạn rồi mà cậu không gởi cho tôi được nửa chữ! Lão tử trực tiếp cho cậu đi ngủ luôn à!!!!!!!!!

Biên tập B: Kéo đã chuẩn bị xong, cậu nói đi, muốn cắt lạp xưởng trước hay là cắt trứng trước?

Biên tập C: ( ) ( ) ( ) tôi muốn trừ tiền thưởng của anh trừ tiền thưởng của anh trừ tiền thưởng của anh a Lộc gia nho nhã cao thượng anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi trên có mẹ già sáu mươi tuổi dưới có con nhỏ mới ba tuổi a, bản thảo của anh nếu còn không có, tháng này tổng biên tập sẽ trừ lương của tôi…

Còn vài cái tin nhắn mà Lộc Hàm không dám mở, quyết đoán đóng cửa sổ phòng chat, sau đó đổi qua trạng thái QQ mới — Tôi đang sửa chữa lại bản thảo. PS: Tôi sẽ cố gắng, nhất định gửi cho mọi người đúng kì hạn.

Sau khi cập nhật trạng thái đi, Lộc Hàm quyết đoán rời khỏi QQ.

Trong tay cậu nắm vài cái chuyên mục như vậy, viết tiểu thuyết, bình luận kinh tế tài chính và chuyên mục phê bình phim ảnh. Tiểu thuyết đang viết cũng đã gần tới phần kết thúc, nhưng đại kết cục vẫn còn đang phân vân đã tạm ngưng ba kì rồi, các biên tập viên hoàn toàn mất kiên nhẫn, người thì nói anh có viết nữa hay không, nếu không liền đào hố, dù sao lọt hố là độc giả, cuối cùng người bị mắng cũng là anh Hoặc là đại nhân à tôi cầu xin anh nhanh viết đi, chỉ một cái kết cục thôi mà sao anh sửa chữa lâu như vậy a? Độc giả đã sốt ruột lắm rồi anh nhanh lên a a a a a a a

Kỳ thật bản thảo tiểu thuyết kia kết cục cậu đã viết xong từ lâu, nhưng mà có đến hai kết thúc, HE và BE, bản thảo vẫn luôn nằm trong file lưu trữ của máy tính, trừ cậu ra chưa ai được đọc qua. Cậu đã từng nghĩ có nên đưa cho biên tập viên đọc thử hay không, để cho cô quyết định, nhưng mà cuối cùng cũng không làm vậy. Cậu biết rằng quyền lựa chọn chỉ có thể là mình, bất luận kẻ nào cũng không thể giúp mình được.

Đây là câu chuyện của cuộc đời cậu, một phần tình cảm kéo dài gần bốn năm, cuối cùng vì chia tay mà chấm dứt.

Rất nhiều độc giả của cậu là những cô gái mới hai mươi mấy tuổi, mang theo ảo tưởng tốt đẹp đối với tình yêu đồng tính, ngóng trông cho mau tới chuyên mục cuối tuần, trên diễn đàn tranh luận kịch liệt về nội dung câu chuyện, tình tiết và khắc họa nhân vật, rất nhiều lời bình, phân tích mổ xẻ nội dung và nhân vật trong truyện. Đa số đều chờ đợi kết cục cuối cùng của bọn họ là như thế nào, rồi lại không hy vọng câu chuyện kết thúc, cho đến lúc này chính tác giả lại là người do dự.

Vì thế trên diễn đàn bắt đầu thảo luận có vẻ cường điệu về tính chân thật của câu chuyện.

Lộc Hàm thừa nhận, khi cậu viết xong chữ cuối cùng lại trở nên nhát gan, cậu viết câu chuyện này chính là hồi ức của mình trong gần bốn năm, thời gian mà cậu nghĩ rằng cảm giác đã chết lặng, viết xong rồi mới hiểu được, mình trả giá nhiều như vậy cuối cùng vẫn chỉ có mỗi mình cậu bị thương, bất quá khác với nhiều người, đối với sự tuyệt vọng của mình trong quá khứ cậu thực thản nhiên.

Lộc Hàm mở đồng thời hai cái kết cục ra, ngón tay gõ trên mặt bàn, tự hỏi nên gởi cái nào cho biên tập.

Vừa vặn ngay lúc này phục vụ của quán bưng ra một dĩa khoai tây chiên, Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn, nói tiếng cám ơn.

Nhưng khi thu ánh mắt lại, lại nhìn thấy bên ngoài quán cafe, sau tấm kính sát mặt đất, cậu mơ hồ trông thấy một gương mặt quen thuộc.

Người nọ mặc áo sơmi trắng và quần Âu, áo khoác vắt trên cánh tay, tay kia kéo một cái vali màu xanh, hắn đứng ở bên ngoài cửa sổ, cúi đầu đưa tay nhìn đồng hồ, có lẽ đang chờ người. Sau đó người nọ kéo vali, vừa nhìn đồng hồ vừa đẩy cửa đi vào.

Lộc Hàm nhanh chóng chuyển tầm mắt nhìn qua màn hình, cậu cảm thấy hơi giật mình, không phải vì gặp được người kia ở chỗ này, mà là lúc nhìn thấy… Người kia, cậu thế nhưng lại không có cảm giác gì.

Không có cảm giác gì sao?

Nhân viên phục vụ của quán nói to: "Kính chào quý khách." Lộc Hàm biết người nọ đang đến, cậu không chắc hắn có nhìn thấy mình hay không, bất quá cậu cũng chẳng quan tâm vấn đề này.

Đưa tay chống cằm, cười cười có vẻ tự giễu, rốt cục đem cái BE gởi cho biên tập, thuận tay xóa đi cái HE.

Có đôi khi, cậu đưa quyết định cuối cùng giữa những sự lựa chọn một cách rất đột ngột, không có nửa điểm quan hệ với cảm xúc, Lộc Hàm chính là người như vậy. Cậu mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sau này trưởng thành lại trải qua một cuộc tình không xuôi chèo mát mái, so với bạn bè đồng trang lứa, cậu trải đời sớm nên đâm ra lạnh lùng, không phải là một người đàn ông hay biểu lộ cảm xúc, mặc dù sau đó đã xảy ra nhiều việc, cậu vẫn một mình gắng gượng, và không để lộ ra nỗi buồn của mình.

Cuộc sống đau khổ đối với cậu bất quá như cơm bữa, một người đàn ông như vậy, không ai có thể trông đợi hắn thể hiện chút lưu luyến với phần tình cảm đầy cặn bả và rách nát.

Yêu đến mức quá đau khổ tuyệt vọng, sau khi tất cả mọi việc đều qua đi, thì cậu vẫn đang sống.

Sau khi Lộc Hàm gởi cái kết cục của tiểu thuyết cho biên tập viên liền đóng laptop lại, chuẩn bị chạy lấy người, không biết người nọ có nhìn thấy mình hay không, bất quá cậu cũng không quan tâm, chỉ là cậu ghê tởm cảm giác ở trong cùng một căn phòng với loại người này.

Mà hiện giờ rốt cục cậu cũng hiểu được, tại sao mình lại viết ra đoạn kết viên mãn cho tiểu thuyết. Đó không phải là cái kết cho phần tình cảm đã qua, mà chính là hy vọng xa vời trong lòng mình.

Thì ra mình vẫn còn hy vọng vào tình yêu, cho nên nhịn không được viết ra một kết cục có hậu sao? Có lẽ lúc trước khi quyết định viết câu chuyện này, ở sâu trong nội tâm cậu cũng hy vọng một tình yêu khác với trước kia đúng không?

Lộc Hàm thu dọn đồ đạc trên bàn, nhếch miệng cười cười tự giễu, đứng dậy rời đi.

Ngay lúc đứng dậy chuẩn bị ra cửa, di động của cậu lại vang lên, cậu cúi đầu vừa lấy di động từ trong túi vừa bước ra ngoài, đúng lúc đó, có một người đàn ông thân hình cao lớn đẩy cửa tiến vào.

Theo bản năng cậu ngước mắt liếc người đàn ông kia một cái, vừa vặn đối diện với đôi con ngươi đen nháy của anh ta, cậu bình tĩnh dời tầm nhìn sang hướng khác, hai người đi phớt qua nhau.

Lúc Hoàng Tử Thao đẩy cửa đi vào quán cà phê liền nhìn thấy Lộc Hàm, ánh mắt đầu tiên hắn vẫn chưa thể chắc chắn, cho là mắt mình bị viễn thị, nơi này dù sao cũng là H thị, cách B thị cả vạn dặm, nhưng nhìn lần thứ hai thì hắn có thể khẳng định, người đàn ông ngồi xéo với cửa chính quả thật là Lộc Hàm.

Đã từng là người yêu của hắn.

Nhân viên cửa hàng hô to: "Kính chào quí khách."

Hoàng Tử Thao gật đầu, kéo hành lý về phía góc phòng sau lưng Lộc Hàm, ngồi xuống bàn, kêu ly cà phê.

Hoàng Tử Thao đưa mắt nhìn bóng dáng của Lộc Hàm, cậu mặc áo T'shirt trắng quần bò, ngồi trên ghế tựa quay lưng lại với mình, phía trước là một notebook, hẳn là cậu ta không phát hiện ra mình, cho nên vẫn ngồi im lặng như vậy.

Hoàng Tử Thao có chút không thoải mái trong lòng, cũng không rõ là cảm giác gì. Hai người chia tay đã sáu năm, không có gặp mặt, cũng không liên lạc gì cả, sau khi tốt nghiệp đại học hắn xuất ngoại du học, hôm nay vừa mới về nước, trong sáu năm hai người không có liên hệ, nhưng hắn từ những bạn bè cũ cũng biết một ít tin tức về Lộc Hàm.

Hắn nghe nói cậu không học xong đại học thì đã đi làm, kiếm sống bằng cách viết tiểu thuyết, sau đó cũng không quay về trường học tiếp, cuộc sống bình bình đạm đạm không gợn sóng, thậm chí có thể nói là hơi buồn chán.

Nhân viên đem cà phê ra, lúc này Hoàng Tử Thao mới thu hồi tầm mắt. Hắn đưa tay nới lỏng cà – vạt, cảm thấy trong quán có chút nóng nực, chẳng hiểu sao nội tâm cũng sinh ra một chút buồn bực.

Hắn không muốn thừa nhận nguyên nhân là bởi vì hôm nay gặp Lộc Hàm, nhưng cũng không muốn lừa gạt mình, càng khó có thể tự thuyết phục rằng gặp được Lộc Hàm rồi giả vờ không thấy thì sẽ chẳng có gì xảy ra.

Di động đúng lúc này vang lên, Hoàng Tử Thao nghe máy, thanh âm trầm thấp của Ngô Thế Huân từ đầu kia truyền đến: "Anh đến rồi."

Hoàng Tử Thao thở phào trong lòng, buồn bực lúc ban đầu cũng mất đi không ít, hắn quay đầu nhìn ra phía ngoài, "Em ở trong quán cà phê của sân bay."

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại đáp: "Được rồi, chờ anh nhé." Nói xong liền cúp máy.

2. Chương 2

Người mà Hoàng Tử Thao đang chờ chính là người yêu hiện tại của hắn, hai người quen nhau khi cùng du học ở Mỹ, là người thừa kế tập đoàn của gia tộc, còn rất trẻ, chỉ lớn hơn hắn hai tuổi. Hai người yêu nhau đã được bốn năm, hai năm ở trong nước, hai năm nơi đất khách. Hoàng Tử Thao rất vừa ý với Ngô Thế Huân, người đàn ông này điều kiện gì cũng hoàn hảo, bộ dạng đẹp trai gia thế tốt làm việc rất có năng lực, mà quan trọng nhất là đã come out cùng người nhà, sau này cũng sẽ không kết hôn. Nếu duy nhất có chuyện khiến Hoàng Tử Thao cảm thấy chưa hoàn mỹ, thì chính là Ngô Thế Huân có một đứa con trai đã sáu tuổi.

Nghe nói năm đó khi Ngô Thế Huân come out, gia đình sợ về sau đoạn tử tuyệt tôn, anh mới tìm người mang thai hộ sinh ra một đứa con trai, chặn đứng suy nghĩ muốn mình kết hôn để có con thừa tự của người trong nhà.

Con trai của Ngô Thế Huân tên Ngô Phàm, tên thường gọi là Ben Ben, Hoàng Tử Thao chỉ mới thấy mặt một lần, khi đó Ben Ben được bốn tuổi, khuôn mặt trắng hồng, nhìn ai cũng với vẻ mặt không vui. Ben Ben được Ngô Thế Huân ôm trong ngực, môi bỉu ra, Hoàng Tử Thao đi qua đùa giỡn với nhóc, bé con xoay mình không thèm, thân thể ở trong ngực Ngô Thế Huân giãy dụa phản kháng.

Khi đó Hoàng Tử Thao nhìn Ben Ben, ánh mắt bất động thanh sắc quan sát khuôn mặt của hai cha con, không thể không nói, cha con có khác, huyết thống không thể tách rời, bộ dạng cũng có năm sáu phần giống nhau.

Nhưng đứa bé kia tính cách chẳng biết giống ai, không thân thiết cùng bất cứ người nào, chẳng những không chịu gần gũi với Hoàng Tử Thao, mà ngay cả ông bà nội cũng vậy, còn những cô dì chú bác lại càng khỏi phải nói, tính cách của bé con có vẻ lãnh đạm, không chịu cho người khác ôm hôn, chỉ thích ngồi ở trong góc chơi xếp hình hoặc đồ chơi một mình, còn không thì chính là ngẩn người.

Thừa dịp Ngô Thế Huân đang tắm, Hoàng Tử Thao đi qua hỏi Ben Ben: "Con thích có mẹ không?"

Cậu nhóc đang ngồi xếp hình ngẩng đầu lên lạnh lùng liếc Hoàng Tử Thao, buông ra một câu: "Mắc mớ gì tới chú?"

Hoàng Tử Thao ngồi ở trong góc chờ Ngô Thế Huân, suy nghĩ hơi mông lung, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía Lộc Hàm.

Nhiều năm như vậy, không phải là Hoàng Tử Thao chưa từng nhớ đến Lộc Hàm, cũng không phải không muốn liên lạc với người này, nhưng hắn hiểu tính cách của Lộc Hàm, cậu trời sinh tính cách lạnh lùng, đối với mọi thứ rất thờ ơ.

Hoàng Tử Thao ngồi được một lát, liền phát hiện Lộc Hàm thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, phản ứng đầu tiên là hắn sợ Lộc Hàm phát hiện ra mình, nhưng khi chuông điện thoại di động của Lộc Hàm vang lên hắn lại tự giễu nghĩ, Lộc Hàm chắc cũng đang chờ người.

Lộc Hàm vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra ngoài, ngay lúc ấy cửa quán cà phê bị đẩy ra, Ngô Thế Huân từ bên ngoài đi vào, hai người nhìn thoáng qua nhau.

Trong lòng Hoàng Tử Thao thầm nghĩ, hắn không có đề cập về Lộc Hàm với Ngô Thế Huân, cũng chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói đã từng có người yêu, sau đó bởi vì tính cách không hợp, hơn nữa lúc ấy hắn muốn xuất ngoại du học, cho nên đã chia tay, Ngô Thế Huân cũng không hỏi gì thêm.

Trong lòng Hoàng Tử Thao, hắn không muốn Ngô Thế Huân biết về quá khứ của mình.

Lộc Hàm đi rồi Hoàng Tử Thao mới thở ra một hơi, hắn đứng lên mỉm cười nhìn Ngô Thế Huân, thân thể Ngô Thế Huân cường tráng, trên gương mặt không có bất cứ một biểu hiện dư thừa nào, ngũ quan sắc sảo tinh tế, mắt rất sâu, lúc chuyên chú nhìn sẽ khiến người ta có một cảm giác rất đặc biệt. Ngô Thế Huân nhìn Hoàng Tử Thao, nhếch một bên khóe môi, biểu tình lạnh lùng có vẻ nhu hòa một chút.

Hai người cũng không ngồi xuống, Ngô Thế Huân nắm tay kéo cái vali hành lý của Hoàng Tử Thao để dưới chân, "Đi thôi."

Hoàng Tử Thao gật đầu, sau khi tính tiền hai người rời khỏi quán cà phê.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Biện Bạch Hiền rốt cục cũng tới được sân bay, theo lời của Kim Mân Thạc, người mà hôm nay y đi đón chính là trưởng phòng tương lai, cũng là người hướng dẫn sau này của mình, y nửa giây cũng không dám chậm trễ.

Khi Biện Bạch Hiền thấy được Lộc Hàm ở phòng chờ của sân bay, cả người đã ướt đẫm mồ hôi.

Hôm nay Lộc Hàm mặc một cái áo thun đơn giản cùng với quần bò mài, mái tóc mềm mại rủ xuống, ánh lên màu vàng nâu, khí chất của Lộc Hàm phi thường tốt, bộ dạng cũng rất đẹp trai, là gương mặt thuần nét dịu dàng, làn da lại trắng đến kỳ lạ, một người đàn ông đã hơn hai mươi tuổi mà nhìn lại có chút giống búp bê.

Biện Bạch Hiền đã từng xem qua vài bài bình luận trong chuyên mục tài chính và kinh tế của Lộc Hàm, lời văn sắc bén làm cho người ta giận sôi máu, nhất là sự phiêu lưu trong quản lý của các công ty, Lộc Hàm quả thực chính là chuyên gia phân tích. Y cũng từng thử tưởng tượng xem hình dáng của Lộc Hàm là như thế nào, hói đầu bụng phệ hoặc là gầy trơ xương, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lộc Hàm, ở trong đáy lòng Biện Bạch Hiền tự cảm khái — có cần phải đẹp như vậy hay không a a a a a a a a?

Lúc Lộc Hàm đi về phía y, Biện Bạch Hiền không ngừng ở trong lòng tự trấn định, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Lộc Hàm đi đến trước mặt Biện Bạch Hiền, khách khí bắt tay, nhẹ cười nói: "Cậu chắc là Tiểu Bạch rồi, xin chào, tôi là Lộc Hàm."

Trong lòng Biện Bạch Hiền đang nước mắt giàn dụa, trên mặt lại gắng làm ra vẻ thâm trầm gật đầu: "Chào anh, Lộc chủ biên, tôi đi lấy xe, anh đứng ở cổng sân bay đợi tôi một lát."

Lộc Hàm cười cười, "Không cần, tôi đi với cậu."

Biện Bạch Hiền trong lòng tiếp tục khóc gào, Trời ạ, sao mà bình dị gần gũi lại hòa ái điềm đạm như thế này chứ? Tìm đâu ra một người sếp tốt như vậy a?!

Biện Bạch Hiền sau khi gặp Lộc Hàm thì cả người cũng không tốt lắm, đầu óc mù mờ, lúc lên xe lại thấy Lộc Hàm không có tự cao tự đại ngồi ở phía sau, mà là đặt laptop ở trên đó còn mình thì ngồi vào ghế phó lái, Biện Bạch Hiền đột nhiên bật ra ý nghĩ, mình hẳn là không có đón sai người đi? Người phụ trách chuyên mục tài chính và kinh tế của tạp chí mà Kim Mân Thạc nói có thật là người này không đây?

Biện Bạch Hiền vừa khởi động xe vừa nhìn trộm Lộc Hàm, ánh mắt căn bản là không có nhìn vào kính chiếu hậu, đương nhiên cũng không phát hiện ra phía sau có một chiếc xe đang chạy về hướng này.

Khi hai chiếc xe quẹt vào nhau, Biện Bạch Hiền mới như ở trong mộng bừng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là ghé vào tay lái giả chết, sau lại suy nghĩ hình như không phải là đâm xe, mới chầm chập ngẩng lên, vẻ mặt đau khổ cởi dây an toàn ra chuẩn bị xuống xe.

Lộc Hàm cảm thấy buồn cười, cậu có cảm giác từ lúc Biện Bạch Hiền nhìn thấy mình thì tư tưởng đã bắt đầu không tập trung, chẳng biết mãi suy nghĩ cái gì, lúc de xe thế mà cũng quẹt xe cho được, xong rồi thì quyết đoán nằm úp sấp trên tay lái luôn.

"Cậu đang suy nghĩ gì thế?" Lộc Hàm nhịn không được cong môi cười cười, cũng mở dây an toàn bước xuống.

Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao đều thật không ngờ, còn chưa ra khỏi bãi đỗ, thì đã cọ quẹt nhẹ cùng một chiếc xe khác.

Có lẽ đụng phải lúc đang de xe.

Ngô Thế Huân nhíu mày, tay đặt ở trên tay lái không hề động, Hoàng Tử Thao cởi dây an toàn nói: "Chắc không sao, em đi xuống xem thử, phỏng chừng là một tên mới vừa biết lái xe."

Nhưng mới vừa xuống xe ngẩng đầu lên, Hoàng Tử Thao liền đối mặt với Lộc Hàm, hai người cơ hồ mặt đối mặt cách nhau có mấy mét.

Hoàng Tử Thao sửng sốt, không nghờ rằng người quẹt xe chính là Lộc Hàm.

Lộc Hàm cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới lúc này lại gặp phải Hoàng Tử Thao, bất quá trên mặt cậu không biểu lộ gì nhiều, chỉ nghiêng đầu nhìn Biện Bạch Hiền, xem y giải quyết thế nào.

Hoàng Tử Thao cũng không mở miệng, mắt nhìn Biện Bạch Hiền.

Biện Bạch Hiền đang lái xe của cơ quan, trước kia vì thường xuyên lái đi phỏng vấn nên rất thuận tay, căn bản không có bất cứ sai lầm gì, nhưng hôm nay không biết đụng phải vận xui gì, lần đầu va chạm liền trực tiếp cọ vào một chiếc Audi.

Hiện tại y thậm chí còn có suy nghĩ muốn chết cho xong.

Tuy rằng chỉ là quẹt nhẹ, nhưng đây là Audi, là Audi đó!! Mình công tác ba mươi năm cũng chưa chắc mua được.

Biện Bạch Hiền nhìn chỗ hai chiếc xe cọ vào nhau, yên lặng cúi đầu, Lộc Hàm biết Biện Bạch Hiền trước giờ hẳn là chưa bị quẹt xe, cho dù là có cũng không đụng phải xe đắt tiền như vậy, cậu quay đầu, thản nhiên nhìn Hoàng Tử Thao: "Yêu cầu chúng tôi bồi thường như thế nào?"

Hoàng Tử Thao cố đè nén sự nôn nóng trong lòng, không để lộ ra ngoài, cũng bắt chước lạnh nhạt nói: "Quên đi, kỳ thật cũng không sao." Nói xong liền trở vào trong xe.

Biện Bạch Hiền vẫn còn đắm chìm trong ý nghĩ "Đụng phải siêu xe đời mình phá sản rồi" đang mãi thống khổ, đột nhiên nghe chủ xe nói vậy, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt lóe tinh quang, vội vàng xoay người lên xe, lại hướng về phía Lộc Hàm nói: "Mau lên xe thôi, nhanh đi, vạn nhất hắn hối hận liền xong đời."

Lộc Hàm bị cái tính trẻ con của Biện Bạch Hiền làm cho buồn cười, lên xe rồi, cũng không xem cuộc chạm trán với Hoàng Tử Thao trở thành chuyện to tát gì. Trung Quốc lớn như vậy, Hoàng Tử Thao vốn là người ở H thị, chạm mặt cũng không có gì lạ, dù sao hiện tại cát bụi cũng trở về với cát bụi, hai người có gặp nhau cũng không có bất cứ gợn sóng gì, hoặc là nói hiện tại ở trong lòng mình, ba chữ Hoàng Tử Thao, cũng chỉ là bạn trai cũ, lại còn là một bạn trai cũ thực đê tiện.

Sau khi Audi chạy đi, Biện Bạch Hiền không còn dám suy nghĩ viễn vông nữa, dọc đường đi an an tĩnh tĩnh tập trung lái xe, cũng không dám trộm nhìn Lộc Hàm, sợ một lát nữa lại đụng phải một chiếc xe đắt tiền khác ở trên đường.

Trong khi Biện Bạch Hiền nơm nớp lo sợ lái xe, Lộc Hàm liền mở laptop ra xem email, quả nhiên vừa mới gởi kết cục cho biên tập thì phía bên kia sau khi xem qua, cũng gởi email trả lời.

Gửi Lộc gia: Điều đầu tiên tôi nghĩ chính là, anh rốt cục cũng đem kết cục gởi cho tôi. Tiếp theo, khi đọc xong chương này… … … Tôi thật sự là muốn thổ huyết a, anh cứ chờ đấy!!!! Tôi biết anh hiện tại đang ở H thị, ngươi chờ đấy, lão tử ngay bây giờ liền bay đến H thị cho ngươi đi ngủ!!! Nói thật ra, tuy rằng tra công rất tồi tệ, nhưng toàn bộ ban biên tập chúng tôi đều nhất trí cho rằng, kết thúc viên mãn sẽ khiến tâm lý độc giả tương đối dễ tiếp thu hơn.

Lộc Hàm nhíu mày, email này số lượng từ không nhiều, kỳ thật ý của biên tập cũng là một câu sau cùng.

Lộc Hàm trả lời email, Đây là kết cục duy nhất, tôi sẽ không sửa cho dù chỉ nửa từ.

.:.

3. Chương 3

Ngô Thế Huân lái xe lên trên cầu, bên trong mở một bản nhạc không lời nhẹ nhàng, cửa xe hé mở nên có hơi lạnh, nhưng cũng không phải quá nhiều.

Ngô Thế Huân một tay nắm vô lăng, tay kia hơi buông lỏng, đầu ngón tay nhịp nhịp trên tay lái theo điệu nhạc, thuận tiện hỏi: "Đang suy nghĩ gì thế?"

"Không có gì." Hoàng Tử Thao trả lời, thanh âm thực bình tĩnh, có chút uể oải.

Sau khi lên xe, Hoàng Tử Thao chẳng nói năng gì, vẫn luôn trầm mặc, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ đến tình cảnh vừa rồi khi mặt đối mặt cùng Lộc Hàm, ánh mắt của cậu thật hờ hững.

Hẳn nên là như vậy, Hoàng Tử Thao nghĩ, bọn họ chia tay đã sáu năm, lúc hai người chia tay nhau cơ hồ ầm ĩ đến không có đường lui, sáu năm sau gặp lại bất quá liếc nhìn một cái, thậm chí không có bao nhiêu biểu cảm cùng ý nghĩ dư thừa.

Nhưng Hoàng Tử Thao cứ không ngừng vẩn vơ suy nghĩ, lúc vừa nhìn thấy mình Lộc Hàm nghĩ gì? Vẻ mặt của cậu lạnh nhạt hờ hững như vậy, căn bản giống như không biết mình, ánh mắt này trước kia Hoàng Tử Thao chưa thấy qua. Lộc Hàm đối với người ngoài thực lạnh lùng, ngay cả những người bên cạnh cũng thế, nhưng không bao gồm cả Hoàng Tử Thao hắn. Trước kia Lộc Hàm khi nhìn hắn ánh mắt luôn rất ôn nhu dịu dàng, thậm chí còn hay cười với hắn.

Cậu đang suy nghĩ điều gì? Hẳn là rất hận đi? Cho nên khi nhìn thấy mình cố ý tỏ ra thái độ lãnh đạm? Hay là nói, đơn giản cậu đã hoàn toàn quên hắn, không để hắn vào trong tâm trí?

Trong đầu Hoàng Tử Thao là một mớ hỗn loạn, các loại cảm xúc cùng ý nghĩ trộn lẫn vào nhau khiến hắn ngột ngạt, cảm xúc không rõ ràng, cho nên cả người cũng không thoải mái, giống như ngồi trên bàn chông.

Vì thế hắn cũng không nhận ra, rốt cuộc Ngô Thế Huân lái xe đi về hướng nào, hiện tại muốn đưa hắn đến đâu.

Mãi hơn một tiếng sau, lúc xe ngừng lại Hoàng Tử Thao mới chú ý tới, Ngô Thế Huân chở mình về nhà.

Hoàng Tử Thao nghiêng đầu nhìn Ngô Thế Huân, biểu tình kinh ngạc, cười khan nói: "Em còn tưởng rằng, anh sẽ thu lưu em."

Ngô Thế Huân mở dây an toàn ra, quay đầu sờ sờ hai má Hoàng Tử Thao: "Ben Ben gần đây hay cáu kỉnh, tâm trạng rất xấu, em mà qua đó ở không chừng càng thêm bực bội."

Ý nghĩ của Hoàng Tử Thao lúc này mới dứt khỏi Lộc Hàm, "Em không để ý!"

Ngô Thế Huân nhếch môi khẽ cười, nhưng ý cười lại không thấy nơi đáy mắt: "Hôm nay em nghỉ ngơi một chút, ngày mai ra ngoài ăn cơm."

Hoàng Tử Thao càng thêm bất ngờ, "Tối nay anh có việc sao?" Hắn hỏi như vậy, hoàn toàn là bởi vì đã cùng Ngô Thế Huân ở bên nhau trong bốn năm, biết rõ người đàn ông này không đam mê dục vọng nhưng cũng rất phóng túng, anh ta đối với người yêu tuyệt đối trung thành, chưa bao giờ ở bên ngoài lộn xộn, thế cho nên mỗi lần hai người gặp mặt sau khi xa cách một thời gian, Ngô Thế Huân cơ hồ đều khó dằn nổi cùng hắn lên giường, thậm chí còn cực kỳ buông thả.

Nhưng hôm nay, Ngô Thế Huân thế mà lại bảo ngày mai đi ăn cơm, có nghĩa là hôm nay cái gì cũng không làm?!

Ngô Thế Huân gật đầu, cũng không giấu diếm: "Ben Ben năm nay lên tiểu học, nhưng thằng bé có vẻ không muốn, gần đây mỗi ngày anh vẫn phải làm công tác tư tưởng cho nó."

Hoàng Tử Thao bật cười, nụ cười bên môi lại cứng đờ, cởi dây an toàn xoay người xuống xe: "Tùy anh."

Hoàng Tử Thao phát cáu, hắn biết đối với Ngô Thế Huân mà nói con trai rất quan trọng, nhưng không ngờ mình mới vừa trở về nước mà thái độ của Ngô Thế Huân cư nhiên lại nguội lạnh như vậy, giữa hai người hoàn toàn chẳng có cái không khí ngọt ngào tiểu biệt thắng tân hôn của những người đang yêu, ngược lại còn như xa cách một tầng mây, Ngô Thế Huân chở mình trực tiếp tống tiễn về nhà, nhưng lại nhiều lần cường điệu rằng anh ta phải trở về chăm sóc con trai!

Hoàng Tử Thao đóng sầm cửa lại, ra phía sau cốp xe lấy vali hành lý rồi xoay người rời đi.

Ngô Thế Huân tay đặt tại trên vô lăng, ngón tay cứ nhịp nhịp vào tay lái, mãi cho đến khi thân ảnh của Hoàng Tử Thao khuất khỏi tầm mắt, anh mới lấy điện thoại di động ra.

Anh mở bức ảnh mới vừa chụp trong bãi đỗ xe, trong ảnh chụp thẳng mặt một người, người này đứng bên cạnh chiếc xe, biểu tình thản nhiên, làn da rất trắng, ngũ quan tinh xảo.

Ngón tay Ngô Thế Huân chuyển động, phóng đại hình ảnh, sau đó nhìn chăm chú vào mi tâm của người trong ảnh, ở vị trí hơi lệch về bên trái một chút xíu của mi tâm có một nốt ruồi son nho nhỏ.

Cái nốt ruồi son kia Ngô Thế Huân rất quen thuộc, cơ hồ mỗi ngày Ngô Thế Huân đều nhìn thấy nó lay động ở trong tầm mắt của mình, cùng độ lớn và màu sắc, cũng đúng như in một vị trí đó.

Mà người có nốt ruồi son kia, chính là con trai của mình.

Ngô Thế Huân tắt di động, khởi động xe rời đi.

Khi về đến nhà Ben Ben đang ngủ trưa, thân thể nho nhỏ cuộn mình trên sô pha, hơi thở gấp gáp còn đôi môi hồng hồng thì chu ra, ôm trong ngực đồ chơi Angry Bird mới mua gần đây.

Ngô Thế Huân đem áo khoác và cặp công văn ném trên đầu kia của sô pha, bảo mẫu từ trong phòng bếp đi ra, chào hỏi Ngô Thế Huân xong lại đi trở vào.

Ngô Thế Huân ngồi bên cạnh sô pha, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của con mình, Ben Ben đang ngủ mơ màng trở mình, đem cái mông nho nhỏ tròn tròn quay lại phía Ngô Thế Huân. Trong con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngô Thế Huân lộ ra một tia ôn nhu, anh lại sủng nịch sờ tóc con trai, tiếp theo đưa tay ra nhẹ nhàng vén mớ tóc hơi dài qua một bên, lộ ra cái trán trơn bóng trắng nõn cùng với khuôn mặt xinh đẹp.

Ngón trỏ của Ngô Thế Huân miết lên cái trán của con trai, lông mày, cuối cùng dừng lại ở cái nốt ruồi son tại mi tâm kia.

Lúc Ben Ben vừa mới sinh ra không có ai chú ý tới bé có một cái nốt ruồi ở chỗ này, chờ thêm một thời gian, khi bé lớn hơn một chút, không còn nhăn nheo nữa, trong nhà mọi người mới chú ý tới mi tâm của bé có một nốt ruồi son hơi lệch một chút xíu so với những mỹ nhân trong tranh vẽ. Người Ngô gia tuy rằng không đồng tình với Ngô Thế Huân về việc đẻ thay này, nhưng tốt xấu gì cũng là nhân mạch của Ngô gia, ít nhất không làm đoạn tử tuyệt tôn, hơn nữa con trai của Ngô Thế Huân sinh ra lại còn là một đứa bé đặc biệt xinh đẹp, vì thế người Ngô gia từ trên xuống dưới cơ bản đều ngậm miệng, không ai dám nói sau lưng Ngô Thế Huân điều gì.

Ngô Thế Huân đặt tên cho con trai là Ngô Phàm, Phàm là bình thường, không tranh giành, đấu đá. Hơn nữa cái biệt danh Ben Ben này không biết là bắt đầu kêu từ lúc nào, nhưng hiện tại người Ngô gia cùng với bạn bè đều biết, Ngô Thế Huân có một bé con đặc biệt đẹp, mi tâm có một nốt ruồi son, lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nam chuyên gây tai họa.

Ben Ben khi còn bé bộ dạng cùng Ngô Thế Huân có năm sáu phần tương tự, nhất là lông mày và cái mũi, nhưng mà càng lớn, người trong Ngô gia nhìn sơ qua Ngô Thế Huân đều phát hiện, mặt mày của Ben Ben bắt đầu nẩy nở, miệng cằm cùng với đôi mắt không hề giống Ngô Thế Huân, nhưng mà càng lớn càng đẹp, nhất là đôi mắt màu hổ phách cùng lông mi thật dài, nhìn thế nào cũng giống như là một búp bê tiểu thiên sứ.

Bậc người lớn cha chú của Ngô Thế Huân thì không nói gì, nhưng anh chị em cùng thế hệ đều cùng với Ngô Thế Huân đề cập qua, bộ dạng này của bé con chỉ sợ là càng ngày càng giống mẹ, mặt mày tuấn tú thế kia, lớn lên nhất định là người gây tai họa ngầm, trên mặt Ngô Thế Huân ra vẻ lạnh lùng, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, lớn lên giống ai thì có gì khác biệt đâu? Dù sao cũng là con trai của mình, ai cũng không cướp được.

Ngô Thế Huân lại lấy di động, mở album ảnh ra, chọn bức ảnh kia, nhìn nhìn màn hình di động lại nhìn gương mặt con mình đang ngủ say, so sánh từng chút một, cái trán, lông mày, mắt, mũi, miệng, cằm, thậm chí cả vành tai, rồi cả khuôn mặt.

Đáy lòng Ngô Thế Huân bỗng nhiên xao động, anh tự mình cưỡng chế đi, tiện tay ném di động trên ghế sa lông, ôm Ben Ben về phòng. Anh không rõ tại sao mình lại nôn nóng như thế, kỳ thật căn bản không có

gì tất yếu, gặp gỡ cũng là điều khó tránh khỏi, thành phố này đơn giản chính là như vậy, nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng mà anh lại chưa từng nghĩ rằng sự ràng buộc huyết thống lại khắc sâu đến thế, Ben Ben càng lớn càng giống người sinh ra bé, mà hôm nay tại sân bay anh chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra người kia.

Không cần điều tra hay giám định y học, chỉ cần liếc mắt một cái, Ngô Thế Huân đã có thể xác định chính là người nọ.

Ngô Thế Huân ôm con trai vào phòng của bé, đặt lên giường rồi đắp cho bé cái chăn nhỏ, vỗ vỗ lưng dỗ dành trong chốc lát, mới đóng cửa đi ra ngoài.

Kim Mân Thạc sắp xếp cho Lộc Hàm một căn hộ trong nội thành, hai phòng ngủ một phòng khách mới được tu sửa, gia cụ TV đều có cả, chỉ cần xách vali vào ở.

Biện Bạch Hiền đưa chìa khóa cho Lộc Hàm, lúc dẫn người lên lầu, đã có vẻ không yên lòng.

Lộc Hàm đem laptop để trên ghế sa lông, khi quay đầu thấy Biện Bạch Hiền vẻ mặt nhăn nhó bày ra biểu tình rút kinh nghiệm xương máu, từ lúc ở sân bay đi ra cậu nhóc kia có vẻ rất nghiêm túc, cậu nhìn Biện Bạch Hiền hỏi: "Cậu đang lo lắng cái gì vậy?"

Biện Bạch Hiền ngẩng đầu: "Hả? A, không có gì, em đang nghĩ chiếc xe mà mình vừa mới quẹt kia sao nhìn quen mắt như vậy chứ?" Dừng một chút, nhìn Lộc Hàm chớp chớp mắt: "Anh có biết H thị vài năm gần đây tài chính và kinh tế rất phát triển phải không? CEO của công ty EXO. Nửa năm trước người phụ trách của bọn em muốn mời hắn phỏng vấn, nhờ vả rất nhiều người, còn tiếp cận xe của hắn, lúc ở sân bay em không chú ý, giờ này nhớ lại, hồi nãy hình như cọ phải chính là xe của hắn."

Lộc Hàm ngồi vào trên ghế sa lông, từ trên bàn trà rót một ly nước, hạ mắt nhìn xuống: "Cho nên thế nào?"

Biện Bạch Hiền cũng ngồi xuống, vẻ mặt lộ ra biểu tình tìm tòi nghiên cứu: "Em khẳng định chiếc xe kia chính là của hắn, nhất định là anh ta! Bất quá người đàn ông xuống xe kia là ai nhỉ? Bạn bè thân thích của hắn? Nghe nói công ty của hắn gần đây bộ phận điều hành có biến động, không biết có phải vừa thay đổi một quản lý cao cấp hay không?" Biện Bạch Hiền vuốt cằm, lòng hiếu kỳ liền dâng cao, đây cũng không phải do y thích nghe tin đồn, vốn nghề của bọn họ là làm báo cho nên lòng hiếu kỳ mãnh liệt hơn so với người bình thường, đối với việc nắm bắt tin tức cũng rất nhạy.

Lộc Hàm uống một ngụm nước, biểu tình thản nhiên, mái tóc dài che đi thần sắc trên mặt, CEO của xí nghiệp EXO sao? Cậu nghĩ, ước chừng mình biết nhiều hơn so với cậu nhóc ngồi phía đối diện một chút, Hoàng Tử Thao hẳn không phải là bạn bè thân thích gì lại càng không phải là quản lý cấp cao của công ty, quan hệ của hai người họ hẳn là phải thân mật hơn nhiều.

Biện Bạch Hiền đột nhiên vỗ đùi, nhướn mày, biểu hiện thực kích động: "Đúng rồi! Em nhớ ra rồi, lúc trước Kim Mân Thạc hình như có nói qua, hắn là CEO mà chúng ta mời phỏng vấn, định đăng trên diễn đàn kinh tế và tài chính của báo chúng ta!!"

Lộc Hàm ngẩng lên, ánh mắt nghiêm túc: "Nhân vật mời phỏng vấn sao?"

Biện Bạch Hiền gật đầu: "Đúng vậy, Kim Mân Thạc nói nhiệm vụ đầu tiên sau khi nhậm chức chính là phải phỏng vấn bằng được nhân vật kia, nghe nói cho tới bây giờ anh ta chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn của bất cứ tờ báo nào, thái độ làm người thật sự quá kiêu ngạo."

Lộc Hàm nhớ lại trên những tờ báo và tạp chí chủ lực gần đây, quả thật hiếm khi nghe được tin tức của ban giám đốc công ty EXO, ngược lại có không ít chuyên mục chuyên môn hay phân tích tình hình cổ phiếu của EXO rất rõ ràng và hợp lý.

Biện Bạch Hiền ngồi một lát rồi đi, bây giờ vẫn đang là thời gian làm việc, đi đón Lộc Hàm cũng là tuân lệnh Kim Mân Thạc, nhưng trong tay y còn có công tác khác, cũng không dám chậm trễ.

Trước khi đi còn không quên đứng ở cửa nhắc nhở Lộc Hàm: "Đối diện với cổng tòa nhà có một cái siêu thị lớn, bên trái là chợ, phía sau còn có một khu phố buôn bán, khu vực này rất phồn hoa, nếu tìm không thấy đường anh có thể hỏi thăm."

Lộc Hàm gật gật đầu: “Biết rồi.”

4. Chương 4

Ben Ben ngủ thêm một lát thì tỉnh, nhóc ngồi lên, xỏ đôi dép lê nhỏ chạy đến cửa thư phòng ở dưới lầu.

Kiễng mũi chân, nhẹ nhàng khẽ đẩy cửa ra, cái đầu rối nùi lộn xộn như tổ chim thì ngó nghiêng, đôi con ngươi quay tròn nhìn tứ phía — Baba của nhóc đang ngồi đối diện với máy tính trong thư phòng tập trung xử lý công việc.

Tiếp đó nhóc tha dép lê lẹp xẹp chạy lên lầu, cứ đến mỗi phòng trống đều nhìn vào một lần, lại chạy đến phòng của baba nhìn xem bên trong có dư ra món đồ nào khác lạ, cuối cùng mới chạy đến huyền quan nhìn lên tủ giày để sát cửa, ngó thử có nhiều thêm giầy tất linh tinh này nọ hay không.

Cuối cùng phát hiện ở trong nhà không có thừa ra cái gì, baba cũng không dẫn bất cứ người xa lạ nào vào cửa, trong lòng rốt cục cũng thở phào một hơi. Nhóc không còn lo lắng nữa, cầm cây súng đồ chơi tự động trong tay nhảy lên sô pha, bắn phá ùng đoàng vô không khí ở bốn phía xung quanh, cuối cùng ôm ngực trợn mắt ngã vào sô pha mềm mại.

Ben Ben biết gần đây “Bạn trai” của Ngô Thế Huân mới về nước, nhóc nghe lén ba nói chuyện điện thoại, người “Bạn trai” kia sáng nay sẽ tới. Ngô Thế Huân không có nói về vấn đề này cùng Ben Ben, Ben Ben cũng giả bộ không biết, nhóc không thích người đàn ông kia, ghét cái chú mà khi cười rộ lên bộ mặt nhìn như hồ ly rất giả tạo. Từ hai năm trước, khi lần đầu tiên Ben Ben thấy người đàn ông đó nhóc đã không thích rồi, nhìn thấy baba dắt tay cái chú mặt hồ ly kia, ôm mặt sờ sờ rồi còn hôn lên môi lên trán của chú ấy nữa chứ, đây là chuyện mà Ngô Thế Huân làm với Ben Ben mỗi ngày, bằng cái nhìn hạn hẹp của một đứa bé khờ dại, Ben Ben cho rằng, baba chỉ có thể làm như thế đối với mình và mẹ mà thôi, nhóc không có mẹ, cho nên baba chỉ có thể ôm người thân duy nhất là nhóc, tuyệt đối không được khách khí thân mật với người khác như vậy!

Tuyệt đối không thể!!

Cho nên sau lần về nước đó, khi Ngô Thế Huân hỏi Ben Ben có thích chú ấy hay không, Ben Ben liền cắn móng tay ra vẻ tội nghiệp nói: “Thích, nhưng mà chú ấy hỏi con có muốn mẹ hay không.”

Từ đó về sau, ở trước mặt Ben Ben Ngô Thế Huân không nhắc đến Hoàng Tử Thao nữa, cũng không dẫn nhóc đi gặp Hoàng Tử Thao, cho dù có gọi điện thoại, cũng tuyệt đối không nói chuyện trước mặt Ben Ben.

Ben Ben cảm thấy vào thời điểm đó mình là người chiến thắng, nhóc không thích người có bộ mặt hồ ly kia, cho nên baba cũng tuyệt đối không thể sống chung với mặt hồ ly.

Nhưng bây giờ mặt hồ ly kia đã quay trở lại, thực tế là có thể cướp đoạt đi baba của nhóc, nói không chừng còn muốn làm mẹ của mình, tuyệt đối không thể! Tuyệt đối không chấp nhận!! Vì thế mấy ngày nay Ben Ben bắt đầu cáu kỉnh, ăn không ngon ngủ không yên, còn chê bai dì bảo mẫu cái này làm không được tốt món kia nấu không ngon.

Thiên tính của trẻ con là thế, ở trong lòng mình, bạn bè đều có ba và mẹ, nhóc cũng muốn giống như vậy. Đến cả bạn thân nhất ở nhà trẻ là A Xán, cũng có những hai baba. Mà nhóc lại chỉ có một mà thôi.

Ben Ben nằm vặn vẹo trên ghế sa lông, súng tự động bị vứt qua một bên, chán chê rồi nhóc mới đứng lên, dép cũng không mang, chân trần chạy lên lầu, lấy điện thoại nhỏ của mình gọi cho bạn tốt A Xán.

Sau khi điện thoại được kết nối, A Xán hỏi nhóc: “Bạn của baba cậu đến chưa?”

Ben Ben nắm chặt tay nhỏ oán hận nói: “Mới không có đâu! Tớ sẽ không để cho chú ấy vào sống ở đây! Baba bây giờ ở thư phòng có một mình, không thấy người kia.”

A Xán nghĩ nghĩ: “Người đàn ông kia đích thực là mặt hồ ly hả?”

Ben Ben thực nghiêm túc gật đầu, "Thật mà, giống hệt luôn á! Tớ cho cậu mượn truyện tranh xem rồi phải không? Mặt hồ ly chính là cái bộ dáng đó đó!"

A Xán nghĩ nghĩ về mấy cuốn truyện tranh mà Ben Ben cho mình mượn, trong đó viết toàn là chữ xem mà chả hiểu gì cả, nhóc không giống như Ben Ben còn chưa lên tiểu học đã biết rất nhiều chữ, hai mươi bốn chữ cái cái tiếng Anh nhóc còn chưa nhận biết được hết, bối rối trong chốc lát, cũng không thể nói cho Ben Ben biết rằng truyện tranh kia vẫn chưa xem, bởi vì mình không biết chữ, chỉ có thể nói: "A, tớ biết bộ dáng của chú ấy rồi."

Ben Ben đột nhiên hơi uể oải: "A Xán, cậu có tới những hai baba, mà tớ thì chỉ có một, cậu nói xem mẹ hay một baba khác của tớ đang ở nơi nào?"

A Xán đầu óc không có linh hoạt như Ben Ben, Ben Ben mà rối một, thì nhóc rối mười, tay xoắn tóc nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Tớ cũng đâu có biết a, nếu không cậu hỏi ba của mình đi, nói không chừng chú ấy biết."

Ben Ben hừ một tiếng: "Baba mới không nói cho tớ biết đâu, ông bà nội cũng không cho tớ hỏi, họ nói tớ mà hỏi baba sẽ tức giận."

"Sẽ không đâu!" Đến đây A Xán lại đột nhiên kích động hẳn lên, bộ dạng hưng phấn vì mình có kinh nghiệm nhiều hơn, chỉ điểm: "Tớ đã nói với cậu rồi mà, lúc đầu tớ cũng chỉ có một baba, trước kia khi hỏi mẹ ở đâu, baba liền nạt nộ không thèm để ý tới tớ, sau đó mẹ quay trở lại, ba tớ cũng rất hạnh phúc a. Cho nên người lớn đều giả vờ giả vịt cả, chỉ giỏi hù dọa trẻ con thôi!! Khi dễ bọn mình không có vóc dáng cao lớn ít tuổi hơn họ!! Chờ sau này trưởng thành rồi, tớ nhất định phải nạt lại mới được!" A Xán nói thực kích động, còn hươ hươ nắm tay nhỏ, hoàn toàn quên mất mình đang nghe điện thoại ngoài phòng khách, baba và cha của nhóc ngồi ngay bên cạnh, ba nhóc lạnh mặt trên trán nổi ba lằn hắc tuyến, còn cha thì bụm miệng cười ngặt nghẽo thiếu điều muốn hôn mê.

Ben Ben bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ: "A? thì ra là như vậy sao?"

A Xán gật đầu: "Đúng đúng, chắc chắn là như vậy. Cho nên cậu không nên sợ, đi hỏi ba cậu xem mẹ đang ở đâu, nếu chú ấy không trả lời cậu cứ khóc toáng lên, nằm trên mặt đất mà ăn vạ."

Ben Ben do dự ừ một tiếng, gật gật đầu, cùng A Xán nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

So với đám trẻ con cùng lứa, chỉ số IQ cùng EQ (Chỉ số cảm xúc) của Ben Ben vẫn cao hơn nhiều, tuy rằng A Xán ra chủ ý cho nhóc, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui nhóc vẫn cảm thấy trước hết không nên hỏi.

Ông bà nội đã dặn nhất định là có đạo lý, ở một phương diện khác, đây cũng là do nhóc đột nhiên nghĩ đến, vạn nhất mẹ đã mất rồi, hoặc là không cần nhóc thì sao?

Trẻ con thường suy nghĩ minh bạch, không hồ đồ, rất rõ ràng, chi bằng trước khi hỏi, tự mình đi dò xét một chút tin tức.

Ben Ben nghĩ như vậy, lại chạy xuống dưới lầu đến gần sô pha trong phòng khách, nhóc nhớ rõ lúc nãy khi mình nằm trên đó hình như có nhìn thấy di động của baba, nhóc chổng mông trên ghế sa lông ngó nghiêng, rốt cục ở sau lưng ghế tìm được di động của Ngô Thế Huân.

Ben Ben cũng không chạy lên lầu, nằm trên ghế sa lông trước tiên tắt tiếng của điện thoại, trước kia nhóc thường lấy di động của ba ba chơi, biết cách gọi điện và nhắn tin. Ben Ben mở khóa màn hình, nhưng trên đó hiện ra đầu tiên không phải hình nền mà nhóc vẫn thường thấy, mà là một tấm ảnh.

Ben Ben ngẩn người, nhìn sát vào, phát hiện trên ảnh chụp một người mà người kia… Rất giống mình.

Tim Ben Ben đập thình thịch, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin được, nhóc dùng đầu ngón tay mềm mềm chấm lên mi tâm của người kia, còn mình thì lại nhíu nhíu mày, không sai, hai người có nốt ruồi son giống nhau như đúc, sẽ không thể sai được. có đôi khi trực giác của trẻ con chuẩn xác kinh người, hơn nữa vốn chỉ số IQ và EQ đều rất cao, lập tức nghĩ ngay đến việc người này chính là mẹ của mình.

Mắt bé con liền đỏ bừng lên, nổi tủi thân nghẹn đến khó chịu, hai tay nhỏ bé cầm di động run lẩy bẩy, hơi thở gấp gáp, cái miệng nhỏ nhắn chu chu cũng run lên, bé nhìn người trong ảnh chụp, rất nhanh mắt liền

mờ đi, nước mắt lã chã rơi xuống, rốt cuộc bé nhịn không nỗi nữa, quăng di động trong tay mình, òa lên khóc.

Ngô Thế Huân nghe được động tĩnh bên ngoài phòng khách, cảm thấy thảng thốt, bật đứng dậy mở cửa đi ra.

Trong phòng khách, Ben Ben ghé vào trên ghế sa lông che đầu khóc lớn, di động bị quăng đi thật xa, Ngô Thế Huân cau mày, gương mặt lạnh lùng giống như một tác phẩm điêu khắc, anh đi bằng những bước rất dài rồi ngồi xuống ghế sa lông ôm lấy bé con, đặt lên đùi, "Sao lại khóc?"

Ben Ben hai tay bụm mặt gào thét, nước mắt to như những hạt đậu lã chã rơi xuống, Ben Ben khác với những đứa bé cùng lứa tuổi của mình, không phải là người dễ biểu đạt tình cảm, phần lớn thời gian nhóc ít khi thay đổi sắc mặt, không cười cũng chẳng khóc, tìm niềm vui trong việc chơi đùa một mình.

Tầm mắt Ngô Thế Huân hướng lên trên, nhìn thấy di động nằm trên sàn nhà, ý tưởng tựa như ánh chớp chợt lóe qua — Anh nhớ lại lúc mới về tiện tay ném di động trên ghế sa lông, mà trước đó mình mở ra album ảnh, chẳng lẽ…

Gương mặt lạnh lùng của Ngô Thế Huân hiện rõ vẻ bất lực, anh ôm Ben Ben vỗ về, dỗ dành bé con, ở cái tuổi của Ben Ben hầu hết những đứa trẻ đều đang được cha mẹ cưng chiều vô điều kiện, nhưng Ben Ben lại không như vậy, nhóc không gần gũi cùng ông bà nội, Ngô Thế Huân lại thường xuyên bận công việc, những đứa bé cùng tuổi đều có ba và mẹ, nhưng Ben Ben lại khác, nhóc chỉ có baba, một baba duy nhất.

Cho tới bây giờ Ben Ben chưa bao giờ hỏi Ngô Thế Huân mẹ ở đâu, tại sao nhóc không có mẹ, Ngô Thế Huân cũng không giải thích nhiều cho con của mình, Ben Ben không hỏi anh sẽ không mở miệng nói thêm điều gì, cứ tưởng rằng đứa bé này trong lòng lạnh nhạt, đối với ai cũng không gần gũi, như vậy cùng với người mẹ nhóc chưa từng gặp mặt cũng thế mà thôi, nhưng tâm tư của một đứa bé, nhất là Ben Ben, người lớn làm sao mà thấu hiểu được?

Hiện giờ Ngô Thế Huân xem như đã biết, Ben Ben không phải không để ý, chỉ là nhóc giấu ở trong lòng, cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua.

Chuông cửa đúng lúc này lại vang lên, Ben Ben đã không còn gào khóc nữa, chỉ nhỏ giọng nức nở bả vai run rẩy.

Ngô Thế Huân mắt thì nhìn về phía huyền quan, lại ôm Ben Ben đi lên lầu, trước tiên định dỗ dành rồi thu xếp ổn thỏa cho bé con, nhưng mà mới vừa đi tới thang lầu, cửa lớn vang lên tiếng lạch cạch, sau đó được mở ra, Hoàng Tử Thao mang theo nghi hoặc đứng ở ngay bậc cửa, lúc ngẩng đầu tầm mắt vừa vặn đối diện với Ngô Thế Huân đang nghiêng người nhìn lại.

Ben Ben ghé vào trong ngực cha mình, má đặt trên bả vai, đầu tóc lộn xộn cúi xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt màu hổ phách trong suốt, bả vai cứ nấc lên.

"Sao lại thế này?" Hoàng Tử Thao kinh ngạc hết nhìn Ngô Thế Huân lại nhìn cái đầu nhỏ trên vai anh, rồi tầm mắt quay sang một đống lộn xộn trên ghế sô pha.

Ngô Thế Huân nhíu mày, không nói gì, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng và lạnh nhạt thường ngày, một tay ôm Ben Ben, tay kia trấn an vỗ vỗ, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Nhưng Ben Ben đời nào chịu như vậy, nhóc vốn chán ghét Hoàng Tử Thao, ghét "Bạn trai" này của baba, đương nhiên baba chỉ có thể là của mẹ mà thôi, không đúng, là của một baba khác, còn cái người mặt hồ ly này đến đây làm gì? Ở đây có chuyện gì của chú ấy đâu chứ?!!

Đôi mắt màu hổ phách của Ben Ben nhìn chằm chằm vào Hoàng Tử Thao, hai bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt, ghé vào trong ngực Ngô Thế Huân, nỗi tức giận cứ dồn dập mà tới, nhóc nhớ rõ diện mạo của Hoàng Tử Thao, kia là đôi mắt hoa đào ngự trên một khuôn mặt hồ ly làm cho người ta chán ghét! Thật sự là chán ghét muốn chết!

Đều tại hắn, đúng vậy, khẳng định chính là vì mặt hồ ly, cho nên một ba ba khác mới không trở về nhà!! Nhất định là vậy!!

Ben Ben gầm gừ trong cổ họng, ánh mắt như phát hỏa, nhóc ở trong ngực Ngô Thế Huân lắc lắc tuột xuống, quay về phía cửa gào to: "Con muốn baba, con không muốn nhìn thấy chú đó!! Không cần!!"

5. Chương 5

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben trở về phòng, đặt lên giường, Ben Ben giãy dụa thân thể phản kháng, cũng không hé răng khóc nháo ồn ào, chỉ không ngừng giãy dụa, bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt, đôi con ngươi tựa như sắp phun lửa, nhìn chằm chằm vào ba của nhóc.

Ngô Thế Huân đột nhiên cười ra tiếng, nhiều năm như vậy anh cảm thấy tính cách con mình rất hờ hững, chưa từng thấy gào khóc hoặc là cười đùa lớn tiếng giống như những đứa bé khác, bé con tựa như một con búp bê, không có nhiều cảm xúc cũng chẳng có bao nhiêu thứ yêu thích, không để tâm đặc biệt đến thứ gì.

Trong trí nhớ của anh, đây là lần đầu tiên nhìn thấy con mình tức giận như thế, lộ ra biểu tình thương tâm khổ sở vừa giống như một con thú nhỏ, lại nhe răng hung ác gào thét giống một con mãnh thú, sau đó biểu lộ ra rất nhiều cảm xúc.

Lúc này trông nhóc mới giống một đứa bé sáu tuổi đây, Ngô Thế Huân nghĩ.

"Đừng quấy nữa!!" Ngô Thế Huân nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu hổ phách của con trai nhà mình, đưa tay chỉ chỉ lên mi tâm, "Nếu con còn ồn ào, ba sẽ không nói cho con biết người trên ảnh kia là ai."

"Không cần ba nói con cũng biết người kia là ai rồi!" Ben Ben hừ một tiếng, bĩu môi tỏ vẻ bất cần, nhưng quả thực không có ồn ào nữa, lẳng lặng nằm, nhìn trừng trừng vào cha của mình.

Ngô Thế Huân xoa xoa tóc Ben Ben, đứng dậy đi xuống lầu.

Hoàng Tử Thao không vào trong nhà, đứng ở hàng hiên hút thuốc, hắn cảm thấy hôm nay mọi việc đều không thuận lợi, từ khi hắn xuống máy bay đã bắt đầu, không có một việc nào là được như ý.

Vài giờ trước, hắn không thèm để ý đến sắc mặt Ngô Thế Huân, trở về tắm rửa thay quần áo rồi ăn uống cho qua bữa, nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng vẫn đến đây.

Trong quan hệ yêu đương cùng với Ngô Thế Huân, mình vẫn là người chủ động, Ngô Thế Huân luôn bận rộn công việc và chăm sóc con trai, trước kia khi ở nơi đất khách thỉnh thoảng còn vội vàng bay ra nước ngoài thăm hắn, Hoàng Tử Thao tự nhận mình không phải là người có tính tình nhỏ nhen, vẫn luôn thông cảm với Ngô Thế Huân, nhưng sự việc mới vừa xảy ra thật con mẹ nó khiến hắn nghẹn khuất.

Chính mình không màng ê mặt đến đây tìm anh ta, thế mà con trai Ngô Thế Huân lại ầm ĩ đòi mẹ của mình, không muốn thấy mặt hắn? Đây không phải là đang nói rõ hãy cút đi sao?

Nhưng hắn cũng thật không ngờ hiện tại con trai của Ngô Thế Huân lại chống đối mình như vậy.

Lúc Hoàng Tử Thao bắt đầu đốt điếu thuốc thứ hai, Ngô Thế Huân mới đi ra, vẫn còn mang dép lê, không thắt cà – vạt, nút áo trên không cài, lộ ra cổ và xương quai xanh tinh tráng.

Hoàng Tử Thao rít một hơi thuốc, nghiêng đầu híp mắt nhìn anh, cười lạnh một tiếng: "Em hẳn là nên đem chìa khóa nhà trả lại cho anh."

Ngô Thế Huân không nói gì, nghiêng người dựa vào vách tường sát cửa, khoanh tay nhìn Hoàng Tử Thao, biểu tình lạnh nhạt như từ trước tới nay vẫn vậy: "Hôm nay là anh không đúng, làm cho em mất mặt."

Hoàng Tử Thao xoay người lại, ném điếu thuốc trong tay xuống: "Mất mặt sao?! Ngô Thế Huân, anh cảm thấy bởi vì khiến cho em bị mất mặt cho nên mới giải thích đó hả!!?"

Ngô Thế Huân bất động thanh sắc như trước, mày nhíu nhíu lại, anh đã quen cách thức ở chung cùng Hoàng Tử Thao, thực bình thản và an nhàn, không có gì gợn sóng, Hoàng Tử Thao cũng quá được, không ồn ào

không hay lắm điều, chưa từng đòi hỏi gì nhiều, trên mọi phương diện đều rất độc lập, chu đáo, biết làm như thế nào để duy trì quan hệ luyến ái một cách tốt nhất, là một người đàn ông biết cách sống.

Trong bốn năm này có lẽ đây là lần đầu tiên, Hoàng Tử Thao biểu hiện ra thần thái nôn nóng như thế. Hôm nay xem như Ngô Thế Huân mở rộng tầm nhìn, đầu tiên là con trai, sau đó là người yêu của mình.

Ngô Thế Huân nhếch môi, kéo Hoàng Tử Thao vào trong ***g ngực của mình: "Hôm nay anh cũng xui xẻo đủ đường rồi còn gì, con trai thì nổi điên, em lại chẳng nể mặt, nếu cứ tiếp tục như vậy thêm hai ngày nữa thì chẳng phải ai cũng có thể cưỡi đầu cưỡi cổ anh rồi sao."

Trong quan hệ luyến ái, Ngô Thế Huân không dễ dỗ dành người khác, một khi anh làm vậy, ý muốn nói là anh thật sự quan tâm, về phương diện khác cũng coi như là hôm nay anh rất kiên nhẫn.

Trong lòng Hoàng Tử Thao thở phào nhẹ nhõm, may mắn thật, xem ra Ngô Thế Huân không phải vì con trai mà cố ý xa lánh mình, thực là may.

Hắn ôm Ngô Thế Huân thật lâu, hít vào một hơi nói: "Xem ra Ben Ben không mấy thích em."

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ: "Em cũng đừng so bì với một đứa bé mới sáu tuổi lại còn không có mẹ nữa chứ."

Hoàng Tử Thao gật đầu: "Em hiểu mà, trẻ con thường có độc chiếm rất mạnh, xem ra thật đúng là không có khả năng sống chung với anh."

Ngô Thế Huân: "Chờ Ben Ben vào tiểu học, có lẽ sẽ tốt hơn một chút."

Khi một đứa bé quá gần gũi với cha thì sẽ bài xích bố dượng, Hoàng Tử Thao cảm thấy khó khăn này rất lớn, "Anh nói thử xem sau này nếu Ben Ben vẫn chán ghét em, chúng mình làm sao bây giờ?!"

Ngô Thế Huân không trả lời, Hoàng Tử Thao hỏi xong vấn đề này cũng im lặng, hắn biết mình đã đi quá giới hạn.

Lúc trước khi sống chung với Ngô Thế Huân, Hoàng Tử Thao biết rằng, Ngô Thế Huân không phải là người dễ dàng lên giường với bất cứ đàn ông nào. Người này có sự tự chủ độc đáo của riêng mình, anh nghiêm khắc kiềm chế cuộc sống và công việc của mình, cái gì nên để ở nơi nào, khi nào phải làm việc, thời điểm nào cần phải gặp ai, thậm chí là tình cảm của mình anh đều khống chế tương đối tốt. Hoàng Tử Thao hiểu một người đàn ông như vậy, so với tình cảm không rõ ràng và không thể kiểm soát được, Ngô Thế Huân càng thêm yêu cầu mọi thứ có thể nắm chắc trong tay, cùng một người yêu hiểu biết lại không gây phiền toái.

Khi mới cùng Ngô Thế Huân sống chung chính Hoàng Tử Thao cam tâm tình nguyện sắm vai một nhân vật người yêu mà anh muốn, năm đó hắn nói với Ngô Thế Huân rằng mình vốn là một người như vậy, song song với tình cảm, hắn cũng cần một tương lai ổn định và một người yêu làm bạn sau này.

Vì thế trong cuộc tình này Ngô Thế Huân và Hoàng Tử Thao, cả hai đều biểu hiện bình thản mà an nhàn, nếu sau này không thích hợp nữa thì chia tay, không nói chuyện tương lai, không hy vọng xa vời vì đối phương mà trả giá cũng như chẳng cần chờ đợi hoặc yêu cầu đối phương cho mình tình cảm như mong muốn.

Hình thức hai người sống cùng nhau, so với nói là yêu đương, càng giống như là hai người hợp lại một chỗ sống cho qua ngày.

Ngô Thế Huân không trả lời Hoàng Tử Thao cái vấn đề kia, hiển nhiên cũng không để nó ở trong lòng, anh vỗ vỗ vai Hoàng Tử Thao nói: "Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cùng nhau ăn bữa cơm."

Hoàng Tử Thao "Ừ" một tiếng, lúc đứng dậy cười cười vẻ tự giễu.

Sau khi xuống lầu, Hoàng Tử Thao lại đốt một điếu thuốc, hắn quay đầu nhìn thoáng qua phía trên, rồi tiếp tục xoay người rời đi.

Một khắc kia hắn đột nhiên nghĩ tới Lộc Hàm, nghĩ đến rất nhiều năm trước, hai người ở bên ngoài trường học thuê một cái phòng nhỏ, khi đó tình cảm còn rất tốt, bài học của Hoàng Tử Thao tương đối nhiều, Lộc Hàm lúc không bận gì sẽ chạy đến chợ mua thức ăn rồi nấu cơm.

Vào thời điểm đó Hoàng Tử Thao đi từ sáng tới tối mới trở về, ngay tại hàng hiên đã có thể ngửi thấy mùi thức ăn, hắn đi vài bước tới căn phòng nhỏ kia, mở cửa ra là có thể nhìn thấy dưới ánh đèn sáng ngời, Lộc Hàm từ phòng bếp bưng thức ăn đi ra, trên người còn mang tạp dề, bởi vì đang là mùa hè, thời tiết thực khô nóng, phòng khách và bếp đều không có điều hòa, chỉ có một cái quạt trần lớn quay vù vù, Lộc Hàm nghe được thanh âm ngẩng đầu, trên trán chóp mũi lấm tấm mồ hôi, trong đôi mắt màu hổ phách như có một ánh chớp, sau đó rất nhanh bị bản thân cậu áp chế xuống, chỉ thản nhiên ngước mắt nhìn hắn khẽ cười: "Đến đây nào, ăn cơm thôi."

Giờ thì đó chỉ còn là một đoạn ký ức ngắn ngủi trong đầu Hoàng Tử Thao mà thôi, qua nhiều năm như vậy ở nước ngoài, mỗi lần cảm thấy cô đơn không chịu nổi, Hoàng Tử Thao liền cho phép mình nghĩ một chút về Lộc Hàm, nhớ đến cậu nhóc đã từng thuộc về mình, hồi ức của hai người trong quá khứ, cùng với chàng trai gương mặt xinh đẹp, ánh mắt nhu hòa kia.

Nhưng hôm nay, không có gì gọi là cho phép hay không cho phép, hắn không kìm lòng được lại nhớ tới những chuyện đã qua, nhớ lại trong đầu rất nhiều chuyện không trọn vẹn, những hình ảnh rải rác.

Hắn cầm lấy di động, bấm số: "Alo, Chu Nham hả, là tôi… Phải phải, tôi mới về… Đi mà, hôm nào ăn cơm… Ai, anh còn nhớ Lộc Hàm không… Đúng vậy đúng vậy, chính là cậu ấy… Tôi cũng rất lâu rồi không gặp, nghe nói gần đây cậu ấy đến H thị, đang định hỏi anh có số di động của cậu ấy hay không… Đồng ý, không thành vấn đề… Được, xin lỗi vì đã làm phiền anh…"

Sau khi Hoàng Tử Thao rời khỏi, Ngô Thế Huân không có lập tức lên lầu trấn an Ben Ben, anh cho mình thời gian mười phút, đứng yên lặng ở cửa sổ tự hỏi một vấn đề.

6. Chương 6

Buổi chiều, Lộc Hàm đi dạo một vòng xung quanh nơi Kim Mân Thạc thuê phòng cho mình, quen thuộc với hoàn cảnh rồi, lại mua một ít đồ dùng hằng ngày, sau đó bỏ chút thời gian viết bình luận điện ảnh.

Buổi tối đúng 6 giờ ra khỏi cửa, hẹn với Kim Mân Thạc tại một nhà hàng gần tòa soạn báo, lúc gọi điện thoại ở đầu bên kia Kim Mân Thạc sau một hồi ngần ngừ, thở dài nói một câu: "Tiểu Lộc à, lát nữa vợ anh cũng đến, nếu cậu ấy có nói gì đó mà cậu không muốn nghe thì đừng để bụng, đừng trách móc nhé. Cậu cũng biết là cậu ấy rất thích nói dài dòng với cả hay nhắc lại chuyện xưa lắm."

Lộc Hàm: "Không sao đâu, em cũng rất lâu rồi không gặp mà."

Kim Mân Thạc và Lộc Hàm hẹn ở nơi cách tòa soạn báo không xa, kỳ thật cũng rất gần với chỗ ở của Lộc Hàm, một nhà hàng trang trí rất đặc sắc có phong vị của miền nam, sàn nhà cùng vách tường đều được ốp bằng gỗ, các tấm bình phong được chạm khắc ngăn cách thành những gian nhỏ, bên trong treo đèn cung đình, nhân viên phục vụ mặc quần áo thời Hán, để tóc dài cài trâm hoa.

Lúc Lộc Hàm đến nơi, Kim Mân Thạc và vợ đã tới rồi, từ xa vẫy tay với Lộc Hàm. Lộc Hàm cười nhẹ đi về phía bọn họ, Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại cùng đứng lên, bạn bè cũ gặp lại, vừa trông thấy nhau đã xúc động đến đỏ mắt, hai người đồng thời ôm chặt Lộc Hàm.

Từ nhỏ tính cách của Lộc Hàm đã không mấy nhiệt tình, chẳng có bao nhiêu bạn bè, vào năm đó Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại là bạn bè thân thiết nhất, hồi đó Kim Chung Đại và Lộc Hàm học chung một khoa, vì thế cậu mới quen biết Kim Mân Thạc.

Sau khi ôm nhau thắm thiết, Lộc Hàm cùng bọn họ ngồi xuống, nhìn Kim Mân Thạc và Đại Đại nhịn không được cảm khái một câu: "Đại Đại gả cho anh, đúng là hoa nhài cắm phân trâu."

Kim Mân Thạc hai tay xoa xoa đùi, mắt trợn to, mắng một câu: "Biến đi, cậu đang ghen tị chứ gì!"

Kim Chung Đại rót nước cho Lộc Hàm, trừng mắt nhìn ông chồng của mình: "Im miệng!"

Kim Mân Thạc hếch cằm nhìn Lộc Hàm: "Cậu xem đấy, Đại Đại lần nào cũng vậy, toàn bênh cậu không hà, thực hoài nghi giấy đăng kí kết hôn của tụi anh có khi nào là giả hay không!!"

Lộc Hàm cong môi cười, ý cười tản mác trong mắt, đôi con ngươi màu hổ phách đẹp đến nỗi làm cho lòng người run rẩy.

Kim Chung Đại trừng Kim Mân Thạc: "Ửa đó, con cũng là giả luôn, được làm bằng đất, nhét vào trong bụng rồi sau đó lại lôi ra."

Kim Mân Thạc cười ha hả: "Đừng mà vợ à, anh sợ em rồi, khéo không thôi con trai lại hỏi anh rằng nó được sinh ra như thế nào."

Kim Chung Đại bật cười thành tiếng, nụ cười đột nhiên khựng lại bên môi, nhưng rất nhanh đã che dấu đi, cầm thực đơn nhìn Lộc Hàm nói: "Gọi món ăn trước đi, nhà hàng này đồ ăn rất đặc sắc, có điều đầu bếp làm hơi chậm, chúng ta gọi món trước rồi hẳng trò chuyện."

Kim Mân Thạc cũng ý thức được mình vừa thốt lời không nên nói, vội vàng hùa theo chọc cười: "Đúng vậy, kêu đồ ăn trước đã, Tiểu Lộc, anh nói cho cậu nghe, vào nhà hàng này cậu nhất định phải nếm thử món Tùng tử quế ngư, ở đây làm đặc biệt tươi ngon, thật đó!"

Lộc Hàm cười nhạt, hai tay mở ra, "Dù sao thì bữa ăn hôm nay do hai người mời, ăn cái gì anh gọi đi, em chỉ phụ trách giải quyết thôi."

Đại Đại thực sảng khoái nói: "Được!! Không thành vấn đề."

Đại Đại kêu sáu món ăn một tô canh, sau khi người phục vụ cầm thực đơn rời khỏi, Kim Mân Thạc cùng Lộc Hàm bắt đầu trò chuyện về công việc sắp tới.

Kim Mân Thạc uống một hớp: "Tiểu Lộc, lần này em tới giúp anh phải làm cho thật hiệu quả, chỉnh đốn lại một vài chuyên mục của báo chúng ta. Anh đem mấy bài phân tích tài chính và kinh tế cậu viết trước đây cho lão tổng xem, ông ấy ngay lập tức vỗ bàn nói phải mời em về đây cho bằng được để phụ trách mảng tài chính kinh tế của tạp chí. Vì việc này, anh còn đắc tội với người ta đấy, phụ trách chuyên mục tài chính kinh tế là một cô nàng đáng ghét, chờ ngày mai em đi làm là biết liền, anh khinh, trình độ không có bao nhiêu, mỗi ngày cứ nghênh mặt với người khác, nếu cô ta không phải là cháu vợ của lão tổng, anh cũng chẳng thèm ngó đến, khéo diễn trò!"

Lộc Hàm vừa nghe là đã hiểu, "Cô ta phụ trách mảng tài chính và kinh tế sao?"

Kim Mân Thạc gật đầu: "Cô ta tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở đại học H, là cháu vợ của lão tổng, làm tại tòa soạn báo của bọn anh gần một năm rồi, cũng không biết lúc trước vợ của lão tổng nói với cô ta như thế nào, dù sao cô ta vẫn luôn tỏ vẻ muốn phụ trách mảng tài chính và kinh tế này, trước đây là do anh phụ trách, sau này anh thăng chức tổng biên tập, cô ta cứ đinh ninh mình sẽ thay thế vị trí của anh, giờ mời em tới đây, mộng đẹp của cô ta tan thành mây khói. Ai u, em nói xem hiện tại một cô bé vừa mới rời ghế nhà trường không bao lâu, đã đòi phụ trách một chuyên mục quan trọng như vậy, cho dù là nghiên cứu sinh của đại học danh tiếng, cũng phải nhìn xem mình có đủ trình độ hay không a? Tầm nhìn của cô ta rất hạn hẹp, anh đã sớm nói cùng lão tổng cô ta không được."

Vì việc này, Kim Chung Đại đã không ít lần nghe Kim Mân Thạc oán giận, nhịn không được xen miệng nói một câu: "Cô gái kia anh đã đã trông thấy rồi, thái độ ngạo mạn, vốn cũng coi như là một tiểu mỹ nữ, không biết cha mẹ nuôi dạy con như thế nào, khí chất biến thành cái dạng kia, hủy hoại cả con người."

Kim Mân Thạc tiếp tục nói: "Dù sao sau này cô ta có nói gì cậu cũng đừng phản ứng, cứ cho cậu ấy phụ trách mấy mục nhỏ là được, con gái tuổi còn trẻ rất kiêu ngạo, gặp ai cũng cảm thấy trình độ người ta không bằng mình. Anh nói nếu để cho cô ta phụ trách mảng tài chính và kinh tế của tạp chí, bảo đảm ba tháng sau tòa soạn phải đóng cửa!!"

Lộc Hàm gật đầu: "Em hiểu mà." Lộc Hàm tuy rằng chưa từng làm việc tại tòa soạn báo, nhưng cái nghề của cậu phạm vi lớn như vậy, cậu lại làm chuyên đề bình luận điện ảnh và tài chính kinh tế, cũng biết được không ít chuyện, cậu hiểu được đối với bất cứ công ty nào, lính nhảy dù đều bị các nhân viên kì cựu xét nét từng li từng tí. Nếu hắn làm được việc, người khác sẽ ghen tị, làm không tốt, ảnh hưởng tới người nâng đỡ mình, còn làm nửa vời, lại khó tránh khỏi bị dè bỉu sau lưng.

Kim Chung Đại nhìn nhìn Kim Mân Thạc: "Ai, em nhớ hôm trước anh nói tới nhân vật muốn mời phỏng vấn là ai này? Cái gì mà xí nghiệp EXO phải không? Tên là Ngô Thế Huân hả?"

Kim Mân Thạc: "Ai, vụ này chính là muốn Tiểu Lộc phụ trách, chức vụ mới, nếu có thể mời được hắn trả lời phỏng vấn, lấy được tin tức độc quyền, thưởng cuối năm của Tiểu Lộc khẳng định không có vấn đề."

Kim Chung Đại: "Hắn có vợ không?"

Kim Mân Thạc: "Không có không có! Hắn là Vương tử kim cương độc thân đó! Nghe nói bạn gái cũng không có! Bất quá a…" Kim Mân Thạc vả nhẹ vào miệng, "Anh nhớ trước đây hình như có người nói, Ngô tổng kia ở nước ngoài có một bạn trai thì phải? Ai mà biết được đâu? Bất quá hắn thật sự rất cao tay, làm việc cũng có thủ đoạn, trước kia có một tạp chí dường như nắm được trong tay một tư liệu gì đó, vốn định đăng lên, không biết Ngô Thế Huân từ đâu nghe được, tạo áp lực lên tạp chí kia, ém tin tức này lại."

Kim Chung Đại thở dài: "Thật là nhàm chán, phải nổ vài quả bom để đám tiểu thị dân chúng tôi vui vẻ một chút…"

Lộc Hàm cùng Kim Mân Thạc cùng bật cười, vừa vặn lúc này người phục vụ đem đồ ăn lên, Lộc Hàm né sang một bên cho người kia để đồ ăn lên bàn, Đại Đại không biết nhớ tới cái gì, hỏi: "Tiểu Lộc cậu bây giờ vẫn còn độc thân sao?"

"A?" Lộc Hàm bị vấn đề này làm cho sửng sốt, "Đúng vậy, vẫn một mình."

Kim Chung Đại: "Cậu muốn tìm người như thế nào? Anh có sẵn vài mối rồi đây."

"A?" Người bán hàng dọn đồ ăn xong, nhìn nhìn tấm thẻ ghi đồ ăn để trên bàn bên cạnh, rồi xoay người rời đi.

Kim Chung Đại: "Anh bây giờ chẳng phải vướng bận con nhỏ không đi làm sao? Đôi khi cũng có đi làm từ thiện, cậu thích kiểu người nào?" Kim Chung Đại tiến đến bên cạnh Lộc Hàm, chớp chớp đôi mắt: "Thật sự là kiểu nào cũng có cả hơn nữa đều rất được, còn hay làm từ thiện nữa chứ, tính cách cũng không tồi."

Lộc Hàm lộ ra biểu tình xin tha cho, "Quên đi, trước tiên em chỉ muốn làm việc cho thật tốt, bằng không ông chồng anh cứ đi theo mà càm ràm em cũng đủ xui xẻo rồi."

Kim Chung Đại: "Có sao đâu, công việc này làm không được thì đổi sang việc khác, mấu chốt là thừa dịp này sớm tìm một ông chồng tốt "

Kim Mân Thạc và Lộc Hàm dở khóc dở cười.

Bữa cơm này rất vui vẻ, mọi người đều là người trưởng thành rồi, hiểu được có một số việc cần phải im lặng, còn có những chuyện thì lại yêu cầu nhẹ nhàng bâng quơ nói qua là được.

Đang ăn thì Kim Chung Đại nhận được điện thoại: "Alo? Phải… Không, tôi không có… A, thật hả… Tôi không biết… Ừ, được rồi, vậy hỏi người khác đi, tôi gần đây bận rộn chăm sóc con nhỏ không biết đâu… Được, nhất định nhất định, có thời gian khẳng định sẽ tới."

Kim Chung Đại cúp điện thoại, Kim Mân Thạc hỏi: "Ai vậy? Sao khẩu khí của em lại cứng ngắc như thế?"

Kim Chung Đại nhìn nhìn Lộc Hàm, "Chu Nham, bực muốn chết, sao hắn lại biết Tiểu Lộc đến đây, muốn hỏi em số điện thoại của Tiểu Lộc, nói có thời gian thì ra ngoài tụ họp."

Lộc Hàm không nói gì, Kim Mân Thạc liếc mắt nhìn Lộc Hàm, nói: "Ăn cơm đi, để ý đến hắn làm gì, cũng đâu thân thiết gì mấy."

Một bữa cơm cả khách lẫn chủ đều tận hứng, lúc ba người từ nhà hàng đi ra cũng đã 10h, con trai của Kim Mân Thạc cùng Kim Chung Đại năm nay mới 5 tuổi, đang học lớp chồi, hai người không mấy yên tâm, cho nên sẽ không ở lâu bên ngoài.

Kim Mân Thạc ôm bả vai Lộc Hàm chậm rãi đi dọc theo vỉa hè, Kim Chung Đại vào lấy xe, "Người anh em, nghe anh nói một câu, chuyện trước kia đều đã qua, không có gì phải bận lòng, thời gian vẫn cứ trôi không phải sao? Đại Đại cũng chỉ muốn giới thiệu người tốt cho cậu."

Lộc Hàm bật cười, khuôn mặt tuấn tú trong ánh sáng mờ nhạt của đèn đường toát ra vẻ biếng nhác, đôi mắt màu hổ phách như đang phát sáng: "Hai người suy nghĩ quá nhiều rồi, vài năm đây em rất tốt."

"Vậy sao cậu vẫn còn một mình?"

Lộc Hàm cười cười, nụ cười thản nhiên: " Vòng sinh hoạt của em luẩn quẩn trong chu vi chật hẹp, không gặp được người hợp sở thích, nếu sau này có người như vậy em nhất định sẽ không sống độc thân đâu. Hai người cứ yên tâm đi!"

Kim Mân Thạc nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu nhiều lời thêm nữa, ngược lại có vẻ như mình là người giả dối, hắn vỗ vỗ vai Lộc Hàm: "Sau này cứ theo anh trai là tốt rồi! Ngày mai đến nhà bọn anh, cho cậu xem nhóc con của anh!"

"Được!"

Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại ở ngoại ô, cách nơi này hơi xa, Lộc Hàm lại chỉ cần đi mười lăm phút, cũng sẽ không để cho bọn họ đưa về.

Sau khi Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại đi rồi, Lộc Hàm đút hai tay vào túi dọc theo ven đường chậm rãi đi về phía trước. Cậu có thói quen này, mỗi lần muốn suy nghĩ đều phải đi tản bộ, không thể ngồi một chỗ, nếu không người sẽ rất bứt rứt.

Cậu nhớ tới vừa nãy lúc ăn cơm, trên mặt Đại Đại có một khắc để lộ ra vẻ xấu hổ, tuy rằng rất nhanh che dấu đi, nhưng Lộc Hàm trời sinh giỏi quan sát sắc mặt của người khác, cậu nhìn ra được, chính là làm bộ không thấy mà thôi, mà cậu cũng biết, lúc ấy Đại Đại vì sao lại xấu hổ.

Lúc ấy bọn họ đang nói đến đề tài "Con cái".

Trong đầu Lộc Hàm đột nhiên nhớ lại rất nhiều năm trước, mình nằm ở trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền, trên đỉnh đầu là một màu trắng chói mắt, cậu giãy dụa muốn ngồi dậy, cả người lại ướt sũng không có khí lực, trong mông lung nghe được có người nói —

"Đem đứa bé đi đi, trên hợp đồng có viết, cậu ta không có quyền nhìn cũng như giám hộ và nuôi nấng đứa trẻ."

"Được rồi, mang đi, đây cũng là vì tốt cho cậu ta thôi."

"Đúng, cứ như vậy là hơn, chỉ như thế mới có thể tiếp tục sống tốt được."

"Không, cậu làm như vậy mới là hại đời đó, liếc mắt một lần về sau sẽ nhớ cả đời, thống khổ một đời, đi thôi đi thôi, coi như tôi van cậu."

...

Lộc Hàm dừng lại nơi ngã tư đường, trước mắt là dòng xe cộ đủ mọi màu sắc, đèn xanh đèn đỏ cùng đám người ăn mặc sặc sỡ, cậu không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Có chút ký ức bị chính mình khóa lại trong hộp đen, cả đời cũng không nghĩ chạm vào, nhưng lại có chút vĩnh viễn không bao giờ lắng đọng, giống như cát nơi đáy sông, cứ tưởng rằng trở mình cũng không gây ra gợn sóng, cuối cùng mới phát hiện, mùa thủy triều đến nó sẽ theo dòng nước mà tràn lên bờ.

Sẽ không quên, chẳng thể nào quên được.

Mặc dù tính cách Lộc Hàm hờ hững như thế, cũng vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, bàn tay lạnh như băng trên bàn phẫu thuật lấy thai nhi ra, bụng trướng to, đèn giải phẫu chói mắt trên đầu... Đó là huyết nhục bóc ra từ thân thể của mình, là một phần máu thịt của cậu, là cậu mang thai mười tháng kết tinh ra.

Nhưng mà chung quy lại chưa từng nhìn thấy một lần.

Lộc Hàm mãi mãi nhớ rõ ngày đó, ngày 6 tháng 11.

Đó là một thỏa thuận, là năm mà Lộc Hàm vì giúp Hoàng Tử Thao trả nợ đã không còn đường về. Từ đó về sau, cuộc đời của cậu nghịch chuyển đảo điên, không ai có thể hiểu được tâm tình của mình trong thời gian đó, sự khinh miệt và chế nhạo, chỉ là những điều nhỏ nhặt so với bị lăng trì.

7. Chương 7

Tối hôm đó Ngô Thế Huân không giữ bảo mẫu lại, tự tay nấu cơm.

Ben Ben đã dừng khóc, nhưng biểu tình so với thường ngày lại lạnh nhạt hơn, thần sắc trên mặt như muốn nói "Cách xa ta ra", nhóc ngồi ở trên sô pha trong góc phòng, bàn tay nhỏ bé cầm di động của Ngô Thế Huân, mắt nghiêm túc nhìn màn hình, ngón tay thỉnh thoảng lại chọt chọt lên màn hình.

Ben Ben đã sáu tuổi, sớm qua cái tuổi cần người khác đút cơm, nhóc không tự mình lại bàn ngồi, Ngô Thế Huân cũng không quản, một mình ngồi bên bàn ăn cơm.

Trong phòng khách, mùi đồ ăn lan tỏa khắp nơi, Ben Ben ngủ trưa thức dậy liền khóc la một hồi, cơm cũng chưa ăn, giờ phút này đã sớm đói bụng, bụng nhỏ của nhóc kêu ọc ọc, nước miếng nhiễu xuống, lâu lâu lại cau mày liếm liếm môi.

Ngô Thế Huân ngồi bên cạnh bàn, buông đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Ben Ben, "Con muốn cáu kỉnh cho tới khi nào hả?" Ngũ quan của anh tinh tế, từ tai cho đến cằm độ cong sắc nét tựa như được đẽo gọt tỉ mỉ, khi không nói chuyện mặt không đổi sắc rất nhiều người đều cảm thấy sợ, lúc mở miệng lại càng thêm uy nghiêm.

Ben Ben giương mắt, lông mi thật dài ánh mắt vụt sáng, ba tưởng là con sợ ba sao! Ba là lão hổ hung dữ! Lão hổ đáng ghét! Ba ba xấu xa!

Tính tình Ngô Thế Huân không mấy tốt, luôn không đủ kiên nhẫn, nhưng mà từ sau khi có Ben Ben, anh cũng bị con trai giày vò khốn khổ, rõ ràng so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Đây là con của mình, một nhóc con bé bỏng, nếu là người khác, anh đã sớm quăng một quyển sách qua rồi.

Ngô Thế Huân thầm thở dài trong lòng, con trai mình cùng với những đứa trẻ khác thật khác biệt, đánh mắng cũng sẽ không khóc, nó chỉ biết lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người ta, trong đôi mắt màu hổ phách lóe lên thần thái hung dữ, đó là nó vẫn còn nhỏ, nếu trưởng thành rồi, khó tránh khỏi trở thành một người tàn nhẫn, so với mình chỉ có hơn chứ không kém.

Ngô Thế Huân đầu hàng, anh đứng lên đi đến bên cạnh sô pha, ngồi xuống mặt đối mặt với Ben Ben: "Nói đi, con muốn cái gì?"

Ben Ben hạ mi mắt xuống, không cử động, vài giây sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Ngô Thế Huân có vẻ đề phòng: "Ba lại lừa con chứ gì, chính là muốn dụ con ăn cơm mà thôi."

Hiện tại Ngô Thế Huân rất muốn xăn tay áo đem cái con sói con này hung hăng đánh cho một trận, nhưng anh không dám, đúng là không dám, thằng nhóc này trước kia bị mình đánh một lần, lần đó Ben Ben không rơi lấy một giọt nước mắt, trong khi bà nội thì khóc mù trời, còn mắng Ngô Thế Huân, nói mày sao lại so đo với một đứa trẻ? Nó còn nhỏ như vậy! Mày muốn đánh chết nó sao? Ben Ben lúc ấy vẫn không nhúc nhích đứng yên một chỗ, ánh mắt thản nhiên, nói không có việc gì, bà nội cứ để ba con đánh cho đã tay, dù sao vài năm nữa, chờ con trưởng thành, ba muốn đánh nhau cũng không có cửa đâu.

Ngô Thế Huân lắc đầu, xoa xoa đầu Ben Ben: "Ba muốn nói chuyện với con, hôm nay con thực không có phép tắc gì cả!"

Khóe miệng Ben Ben cong lên, nở nụ cười lạnh quen thuộc: "Con không thích cái chú kia, cũng không thừa nhận chú ấy là bạn trai của ba, sau này cũng không thể là mẹ của con được!"

Ngô Thế Huân gật đầu: "Ba biết suy nghĩ của con, nhưng con có nghĩ tới, cảm xúc và hành vi cá nhân ảnh hưởng nghiêm trọng tới người bên cạnh mình hay không. Thứ nhất, cho tới bây giờ ba chưa từng nói sau này chú đó sẽ là mẹ của con, đây đều là do con tự mình suy đoán, thứ hai con không tôn trọng ba, là ba ba của con, ba có quyền chọn lựa người yêu cho mình, nhưng con lại lấy sở thích của mình áp đặt lên sự lựa chọn của ba."

Ben Ben cau mày nghe xong lời Ngô Thế Huân nói, chậm rãi tiêu hóa hết ý tứ bên trong, bàn tay nhỏ của bé từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt di động không có buông ra, nửa ngày sau mới gật gật đầu nghiêm trang chững chạc nói: "Con hiểu rồi, vừa rồi là con không đúng, con xin lỗi. Nhưng con mới sáu tuổi, ba lại để cho con từ nhỏ đã không có mẹ." Nói xong liền đứng dậy, đưa di động cho Ngô Thế Huân, "Con muốn cái ảnh này, ba gởi đến điện thoại nhỏ của con đi, con hứa ăn cơm chiều xong con tự mình tắm rửa rồi đi ngủ ngay."

Dứt lời liền ngồi vào bàn ăn cơm.

Ngô Thế Huân cầm di động, trên trán nổi gân xanh muốn bạo phát, cái chỉ số IQ cùng EQ này là di truyền sao? Quả nhiên là nhóc con của mình, thật giống chính mình khi còn bé.

Sau khi ăn Ben Ben liền lên lầu, tự mình tắm rửa rồi đi ngủ, còn khóa trái cửa lại.

Ngô Thế Huân rửa chén xong trở về phòng, gởi ảnh đến điện thoại nhỏ của Ben Ben.

Anh cũng không vội tắm rửa, ngồi ở trên giường tự hỏi một số vấn đề, lát sau, mới lấy di động ra, gọi một cú điện thoại: "Giúp tôi điều tra, người đã tìm và sắp xếp nhân vật mang thai năm đó bây giờ còn tại chức hay không."

Người ở đầu bên kia điện thoại rõ ràng là bị giật mình: "Anh điên rồi…"

"Thôi!" Ngô Thế Huân lại đột nhiên phủ định lời mình vừa mới nói: "Coi như tôi không có nói gì, cúp đây." anh ném di động lên giường, đứng dậy đi xuống thư phòng dưới lầu.

.:.

Ngày hôm sau Lộc Hàm tới tòa soạn báo, Kim Mân Thạc đến thật sớm, ở dưới lầu chờ Lộc Hàm.

Vào buổi sáng, người chờ thang máy rất nhiều, Kim Mân Thạc cùng Lộc Hàm đứng như bị dán vào nhau, Kim Mân Thạc hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Lộc Hàm nhún vai, nghiêm túc: "Đây thật sự là ngày đầu tiên em đi làm, cũng coi như lần đầu tiên trong đời, nhưng em nghĩ mình ổn."

Đó cũng là điều mà Kim Mân Thạc băn khoăn, tính cách Lộc Hàm vốn đạm mạc hơn người bình thường, sau khi ra khỏi trường đại học lại làm công việc tự do, không tiếp xúc nhiều với người khác, tuy rằng mình tán thưởng năng lực của Tiểu Lộc, nhưng phải nói là chốn văn phòng cũng rất bất thường, chỉ những người tinh ranh mới có thể leo lên vị trí cao, bọn họ không nhất thiết là phải có trình độ năng lực cao nhất, cũng không cần nịnh hót ông chủ, nhưng nhất định là phải có khả năng đặt mình ở vị trí thích hợp nhất.

Kim Mân Thạc vỗ vỗ vai Lộc Hàm: "Cứ thoải mái đi, đừng lo lắng, chuyện em phải làm trước nhất, chính là lấy được cái phỏng vấn lớn thu tin tức độc quyền, như vậy là đủ rồi!"

Lộc Hàm cười cười không nói gì, tuy biết Kim Mân Thạc lo lắng, kỳ thật cậu cũng có chút hoài nghi mình có thể thích ứng việc chín giờ đi năm giờ về hay không, bất quá cậu cảm thấy tựa hồ Kim Mân Thạc còn quan tâm hơn cả mình.

Đại sảnh lầu một tổng cộng có sáu cái thang máy, Kim Mân Thạc kéo Lộc Hàm về buồng thang máy phía đông, Lộc Hàm còn chưa đi vào, chợt nghe người đứng bên cạnh Kim Mân Thạc nhẹ giọng cảm khái một câu: "Fck my life!"

Lộc Hàm nhìn theo hướng Kim Mân Thạc, phát hiện đó là một cô gái tóc dài mang kính đen, mặc bộ quần áo màu hồng nhạt, trông rất nữ tính. Trên mặt cô vốn không có biểu tình gì, nhưng bởi vì nhiều người chen vào thang máy, khiến cô mất kiên nhẫn lùi vào trong góc, còn biểu lộ ra vẻ kiêu kì.

Kim Mân Thạc bĩu môi, ngược lại không nói gì, làm như không nhìn thấy, đi vào thang máy. Lộc Hàm theo vào, sau đó xoay người, Kim Mân Thạc liền đứng ở phía sau cậu.

Trong thang máy không có ai nói chuyện, tất cả mọi người đều im lặng, Lộc Hàm cũng nhận thấy nhưng không thể trách, một tòa nhà lớn như vậy quen biết lẫn nhau có được bao nhiêu người? Hiểu biết và có năng lực thật sự thì được bao nhiêu? Cuộc sống gấp gáp khiến mọi người mệt mỏi, quan hệ giữa người và người ngăn cách bằng một bức tường thật dày, không quen biết thì cũng chẳng có ai hé miệng chào hỏi,

cũng không có người nguyện ý thật tâm thật lòng. Huống chi mới sáng sớm, vẫn chưa chuẩn bị vào trạng thái làm việc, tuyệt đại bộ phận thành phần tri thức đầu óc còn chưa tỉnh táo, cũng không có tâm trạng nghênh đón một ngày làm việc và sinh hoạt mới bắt đầu.

Lộc Hàm nghĩ một hồi liền có chút mơ hồ, cậu thấy cái đề tài này không tồi, nếu mình không làm mảng tài chính và kinh tế, lần này có thể lấy cái đề tài này làm trọng điểm tiếp theo.

Văn phòng của Kim Mân Thạc tại tầng mười hai, rất nhanh đã tới nơi, Kim Mân Thạc cùng Lộc Hàm đồng thời đi ra khỏi thang máy, lúc này đột nhiên phía sau có giọng nữ gọi: "Tổng biên tập!"

Lộc Hàm và Kim Mân Thạc đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy người vừa gọi chính là cô gái gặp khi nãy trong thang máy. Cô khoác giỏ bước nhanh đuổi theo, ánh mắt đảo qua trên mặt Lộc Hàm, mang theo vẻ dò hỏi: "Vị này là?"

Kim Mân Thạc cười cười: "A, Tiểu Diệp, vị này chính là Lộc Hàm, mảng tài chính và kinh tế của tạp chí sau này do cậu ấy phụ trách."

Diệp An Ninh cười nhẹ, biểu tình rất mất tự nhiên, cô nhìn Lộc Hàm gật đầu chào, ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu: "Biên tập Lộc nhìn rất thân thiện a."

Lộc Hàm cười nhạt, nhìn Diệp An Ninh, không nói gì. Cậu cứ tưởng là do ánh mắt Đại Đại vẫn độc ác như trước đây, nhìn vị nghiên cứu sinh đại học danh tiếng trước mắt này bộ dạng quả thật không tệ, nhưng khí chất cùng với khuôn mặt lại cho người ta cảm giác hoàn toàn tương phản. Ánh mắt trực tiếp sắc bén, khóe miệng hơi cụp xuống, má hơi xệ, làm cho người ta có loại cảm giác đang thiếu cô hai trăm vạn.

Ba người cùng đi vào văn phòng, Diệp An Ninh cười cười chào hỏi đồng sự rồi ngồi xuống vị trí của mình, Kim Mân Thạc liền ở trong đại sảnh giới thiệu Lộc Hàm với đồng sự.

Rất nhiều người nhìn thấy Lộc Hàm đều sửng sốt, không nghĩ tới người phụ trách mới còn trẻ và đẹp trai như vậy, đôi mắt màu hổ phách nhìn đảo qua một vòng phòng làm việc, rất nhiều thiếu nữ chưa lập gia đình mới hơn hai mươi tuổi bắt đầu mơ mộng.

Biện Bạch Hiền vỗ tay đầu tiên, các đồng nghiệp cũng thực thân thiện, sôi nổi vỗ tay theo.

Lộc Hàm đơn giản nói hai câu, rằng mình mới tới, sau này còn phải nhờ các vị đồng sự giúp đỡ nhiều, có cái gì không hiểu sẽ thỉnh giáo các vị. Thái độ khiêm tốn không xiểm nịnh, rồi lại xem như chức vụ của mình không cao cũng chẳng thấp, không tỏ ra thái độ vì mình là trưởng biên tập mà kiêu ngạo. Các đồng nghiệp cũng nhẹ nhàng thở ra trong lòng, biết rằng người phụ trách mới tới cũng không tồi.

Kim Mân Thạc đứng một bên quan sát Lộc Hàm, phát hiện nhiều năm như vậy Tiểu Lộc cũng có chút thay đổi, tính khí khi còn trẻ đại khái do những đụng chạm trong cuộc sống mà có vẻ ổn định hơn, con người đạm mạc bình thản không kiêu không nóng nảy, biết nên nói như thế nào, làm sao để ở chung cùng người khác.

Thấy không sai biệt lắm, Kim Mân Thạc khụ một tiếng: "Được rồi, mọi người làm việc đi, Tiểu Diệp, Tiểu Bạch, Tiểu Lộc, ba người lại đây." Dừng một chút, ánh mắt nhìn về một hướng: "Đợi lát nữa, mọi người giúp sắp xếp bàn công tác cùng đồ dùng nhé."

Đầu kia lập tức có người trả lời: "Vâng ạ!"

8. Chương 8

Diệp An Ninh, Lộc Hàm và Biện Bạch Hiền đi vào văn phòng Kim Mân Thạc, phía trước chỗ làm việc của hắn có một cái bàn hội nghị, bốn người ngồi xuống ở đây, Kim Mân Thạc đi thẳng vào vấn đề: "Mời Ngô Thế Huân trả lời phỏng vấn là đề xuất của tôi, nói thử xem, mọi người nghĩ như thế nào."

Trong tay của Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền đều cầm một cuốn sổ công tác bìa da màu đen cùng bút bi, còn đồ tùy thân của Lộc Hàm chỉ có laptop, Diệp An Ninh giơ cây bút trong tay lên, nghiêm túc nói: "Tôi phát biểu trước đi." Cô vừa nói vừa mở sổ công tác ra: "Ngô Thế Huân không trả lời phỏng vấn là chuyện mà người trong nghề ai cũng biết, nghe nói hắn rất thủ đoạn. Tôi cảm thấy việc hắn không trả lời phỏng vấn đơn giản có vài nguyên nhân như sau: Thứ nhất, EXO đang phát triển rất mạnh, hắn làm CEO nếu thủ đoạn một chút ngược lại đối với toàn bộ tập đoàn có lợi chứ không hại Thứ hai, hắn sợ sau khi bài được đăng cuộc sống riêng tư của mình sẽ bị quấy rầy Thứ ba, hắn có nguyên nhân khác, không muốn hình ảnh của mình phơi bày trong tầm mắt đại chúng. Nói tóm lại là, tôi cảm thấy nếu nói Ngô Thế Huân không tiếp nhận trả lời phỏng vấn, hay đúng hơn là hắn không chấp nhận việc đời tư bị soi mói. Nhưng chúng ta là tờ báo của địa phương, hơn nữa cuộc phỏng vấn này là chuyên mục tài chính và kinh tế, có khả năng anh ta sẽ đồng ý."

Biện Bạch Hiền vừa múa bút, đầu lại nghĩ thầm những lời cô nói chẳng phải vô nghĩa sao?

Kim Mân Thạc gật gật đầu, nhìn về phía Biện Bạch Hiền đang múa bút, Biện Bạch Hiền ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sắc bén của Kim Mân Thạc, bật người dậy, nói: "Tôi đồng ý với biên tập Diệp, nhưng vấn đề chính là, trước đây tôi nghe được, vị họ Ngô kia không nhận phỏng vấn bao giờ, của tất cả các báo luôn, gọi điện thoại qua cũng chỉ do thư kí nhận, người này liền trực tiếp trả lời rằng ông chủ của bọn họ không chấp nhận bất cứ phỏng vấn nào."

Diệp An Ninh: "Không có số điện thoại riêng của hắn sao?"

Biện Bạch Hiền nghiêng đầu nhìn cô ta: "Nếu như tôi có được số điện thoại riêng của hắn, tôi cảm thấy mình cách cửa tử cũng không xa lắm." Tuy rằng Biện Bạch Hiền nói có chút khoa trương, nhưng thái độ làm người của Ngô Thế Huân mọi người trong giới đều rõ ràng, vừa khôn ngoan lại lạnh lùng.

Diệp An Ninh nhíu mày: "Tôi có bạn thời đại học làm quản lý tại EXO, để tôi hỏi cậu ấy một chút. Có lẽ Ngô Thế Huân sẽ suy nghĩ cẩn thận trả lời phỏng vấn chuyên mục tài chính và kinh tế đối với hắn chỉ có lợi chứ không hại, nói không chừng có thể tiếp nhận đó."

Biện Bạch Hiền nói: "Có lợi hắn cũng không nhất định đồng ý a, chị nghĩ bối cảnh gia đình của hắn là gì, không thiếu tiền, lợi ích thì vô kể lại không thiếu danh, người ta không chịu trả lời phỏng vấn chính là muốn có không gian riêng tư."

Diệp An Ninh như là bừng tỉnh đại ngộ, lật lật cuốn sổ trong tay nhìn thoáng qua, ngẩng đầu ngó Kim Mân Thạc: "Tổng biên tập, cuộc phỏng vấn Ngô Thế Huân này có thể không khả thi, hắn đã từng sống một thời gian khá dài ở nước ngoài, cho nên có liên quan đến hành vi cá nhân, hắn thực sự coi trọng không gian riêng tư. Hơn nữa rất nhiều công ty đều hy vọng báo chí đưa nhiều tin tức về tài chính và kinh tế cũng như các loại quan hệ xã hội của công ty bọn họ, để gia tăng sự nổi tiếng, riêng EXO trong vòng ba năm qua không có bất cứ hành vi tương quan nào. Có không ít tin tức thậm chí còn bị họ ém lại."

Biện Bạch Hiền há hốc mồm: "Chị cũng biết nữa hả?"

Diệp An Ninh liếc xéo hắn một cái, để cây bút lên trên cuốn sổ, làm như không thèm để ý nói: "Tổng biên tập bài toán này khó giải rồi!" Nói xong ánh mắt liền nhìn về phía Lộc Hàm.

Phần bàn trước mặt Lộc Hàm trống trơn, cái gì cũng không có, cậu đan mười ngón vào nhau đặt trên mặt bàn, đôi mắt hạ xuống không biết suy nghĩ gì, Kim Mân Thạc đưa mắt qua nhìn cậu, kỳ thật không riêng gì những người khác, hiện tại Kim Mân Thạc đối với Lộc Hàm cũng chỉ là chờ xem sao, hắn cảm thấy Tiểu Lộc có trình độ, nhưng cái loại phỏng vấn này đến khuôn mặt người ta ra sao cũng chẳng biết, quả thật cho dù là người giỏi cũng khó làm. Đại khái Tiểu Lộc vẫn chỉ thích hợp làm việc, còn đối với phương diện quan hệ giữa người với người vẫn còn khiếm khuyết.

Lộc Hàm ngước mắt lên, nhìn nhìn Kim Mân Thạc, bình tĩnh nói: "Không thành vấn đề."

"Cái gì?" Diệp An Ninh thực kinh ngạc, trên mặt mang theo chút khinh thị, "Đừng nói giỡn chứ biên tập Lộc, vừa rồi anh có nghe chúng tôi nói gì không?"

Nét mặt Lộc Hàm thản nhiên: "Hình như Tiểu Bạch nói, không ai có số điện thoại của Ngô Thế Huân, về thái độ đối với phỏng vấn cũng là bởi vì gần đây hắn chưa bao giờ trả lời phỏng vấn cùng loại, không có ai

chính miệng hỏi qua Ngô Thế Huân. Có lẽ hắn không chấp nhận không phải vì lí do thời gian, cũng không phải bởi vì hắn muốn bảo vệ không gian riêng tư, mà có lẽ chính là tự cảm thấy — Nó không quan trọng."

"Không quan trọng?" Diệp An Ninh quả thực giống như đang xem trò cười nhìn Lộc Hàm, ánh mắt cũng ánh lên vẻ xem thường: " Biên tập Lộc nếu anh không hiểu, làm ơn đừng nói lung tung được chứ?" Khẩu khí nói chuyện của cô nàng này như đấm vô mặt người ta, Biện Bạch Hiền và Kim Mân Thạc ngồi bên cạnh nghe được cũng phải cau mày.

Lộc Hàm quay đầu cùng Diệp An Ninh đối mắt, thần sắc bình tĩnh: "Vậy cô làm sao biết, hắn xem chuyện này quan trọng?"

Diệp An Ninh nghẹn lời, nhưng vẫn tranh luận: "Nếu thật sự như anh nói, vậy tại sao không nhận trả lời phỏng vấn? Điều này giống kiểu xử sự của người không xem mọi chuyện là quan trọng sao?"

Lộc Hàm gật gật đầu: "Cô nói đúng, người bình thường sẽ lí giải như vậy, không quan trọng cho nên liền nhận trả lời phỏng vấn, bất quá tính cách Ngô Thế Huân lại khác người, không quan trọng, cho nên không cần nhận trả lời phỏng vấn."

Diệp An Ninh: "…" Cô ta cảm thấy mình quả thực không có cách nào hiểu được ý của Lộc Hàm, đầu óc của bọn họ không có chung một mạch tư duy, cô ta quay đầu tỏ ra xem thường, không đáng nói chuyện.

Kim Mân Thạc lại cảm thấy rất có ý tứ: "Em cảm thấy phỏng vấn này có thể làm sao?"

Lộc Hàm cười cười: "Có thể làm hay không cũng không đến phiên chúng tôi có ý kiến, tổng biên tập chẳng phải đã quyết định rồi sao, nếu chúng ta nói không thể làm được thì lão tổng sẽ nghĩ như thế nào?"

Kim Mân Thạc: "Có thể làm?"

Lộc Hàm cười nhạt: "Có thể."

"Em chắc chứ?"

"Chắc chắn."

Kim Mân Thạc vỗ vỗ bàn, biểu tình vô cùng nghiêm túc: "Vậy được rồi! Phỏng vấn Ngô Thế Huân sẽ do em phụ trách, nếu làm không xong, em phải chịu trách nhiệm."

Lộc Hàm như trước gật đầu: "Được."

Lúc đi ra khỏi văn phòng tổng biên tập, Diệp An Ninh cả người như muốn bùng nổ, cô nghĩ: Cái người mới tới Lộc Hàm kia tưởng mình là ai a? Bộ hắn muốn là được sao? Sau lưng ngươi có thế lực hả? Ngươi muốn gặp Ngô Thế Huân là gặp được sao? Ngươi thì tính là cái rắm gì, ngươi như vậy kêu bằng đồ trâu bò cứng đầu chỉ biết rống mà thôi!!

Diệp An Ninh ngồi vào vị trí của mình, vẻ mặt tức giận, những người xung quanh cũng đã quen rồi, chỉ nhìn thoáng qua cô một cái rồi không ai nói gì.

Sau khi Lộc Hàm đi ra Biện Bạch Hiền cân nhắc một chút rồi đến gần cậu: "Biên tập Lộc, bài phỏng vấn kia thật sự không thành vấn đề sao?"

Lộc Hàm quay đầu nhìn Biện Bạch Hiền đang nhăn nhíu chân mày thành chữ bát, cảm thấy buồn cười, cậu nhóc này rất nhiều biểu cảm cảm, "Ừ. Ai nói phỏng vấn nhất định phải nhìn thấy người? Chỉ cần hắn đồng ý với bản thảo của tòa soạn gửi tới là được, đúng không?"

Biện Bạch Hiền có chút không kịp phản ứng, quay đầu nghĩ nghĩ đúng vậy, chỉ cần chúng ta viết quan điểm thành bản thảo, Ngô Thế Huân sau khi xem chắc sẽ gật đầu đồng ý, không phải sao!?

Vừa lúc đó thực tập sinh mới tới Triệu Thiên Lam liền dẫn Lộc Hàm đến phòng làm việc của mình.

"Biên tập Lộc, đây là văn phòng của anh, đồ dùng này nọ em vừa mới nhờ người trang bị cả rồi, anh xem còn thiếu cái gì, em sẽ giúp anh lấy."

Lộc Hàm được thu xếp cho một căn phòng nhỏ nhiều ánh sáng mặt trời, cửa sổ sát đất, có bàn công tác, hai hàng giá sách, văn phòng không lớn nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Lộc Hàm gật đầu: “Cám ơn em.”

Triệu Thiên Lam bị khuôn mặt tuấn tú sáng chói của Lộc Hàm làm cho choáng váng, mặt đỏ bừng lên, vừa nãy cô còn cùng vài đồng sự thảo luận về người phụ trách mới tới có khuôn mặt giống minh tinh nào, cuối cùng mọi người nhất trí cho rằng, anh ta ai cũng không giống, nhưng chính bởi vì như vậy, cho nên gương mặt tuấn tú đẹp trai kia có vẻ độc đáo khác thường. Đặc biệt nhất là khí chất của Biên tập Lộc, wow, Triệu Thiên Lam cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt đều là sao bay, đẹp trai quá, tại sao lại có thể đẹp đến vậy a!!!

Lộc Hàm nào đâu biết rằng nội tâm Triệu Thiên Lam đang lay động, cậu chỉ là nhìn thấy cô thiếu nữ trước mắt mặt càng ngày càng đỏ, cuối cùng là chẳng khác gì trái cà chua mà trốn ra khỏi văn phòng.

Một buổi sáng này Lộc Hàm đều ngồi ở tòa soạn báo lên mạng tìm kiếm thông tin có liên quan tới Ngô Thế Huân và công ty EXO, nhưng tin tức quả thật rất ít, chủ yếu là phân tích cổ phiếu của bên ngoài.

Lộc Hàm xem những phân tích cổ phiếu, phát hiện đều là từ K – Line, hơn nữa chỉ là phân tích thị trường tài chính gần đây, tờ báo này phân tích thị trường rất bảo thủ, cơ bản không có giá trị tham khảo.

Lộc Hàm lấy laptop từ trong cặp của mình ra, đăng nhập vào QQ, trong hạng mục tài chính và kinh tế tìm được một người.

Lộc Lộc: Đang online đấy chứ?

Quái Thú Vai To: Online, chuyện gì thế Lộc tiểu đệ?

Lộc Lộc: Liên hệ được với Ngô Thế Huân không?

Quái Thú Vai To: Wow ghê gớm thật, hộc máu a, ngươi nói đó là Ngô Thế Huân của công ty EXO ấy hả? Tuy rằng trước đây ta thiếu ngươi món nợ nhân tình, cũng từng nói vượt lửa qua sông không chối từ, nhưng ta cảm thấy thôi thì mình lấy thân báo đáp cho rồi? Hay là chúng ta thỏa thuận chút nha? Ta có điện thoại của ông chủ công ty điện ảnh và truyền hình Gia Hòa, ngươi có nên suy nghĩ một chút hay không.

Lộc Lộc: không cần, phải là Ngô Thế Huân.

Quái Thú Vai To: có tin ta vả méo miệng ngươi hay không!!!

Lộc Lộc: Cứ tự nhiên, vả đã tay rồi thì liên hệ giúp ta.

Quái Thú Vai To:… … Ta sẽ thử xem, ngươi muốn làm gì? Ta chỉ có thể giúp lời cho ngươi thôi đó.

Lộc Lộc: Nhiêu đó đủ rồi, ngươi hỏi giúp xem chuyên mục tài chính và kinh tế báo địa phương muốn mời phỏng vấn, hắn có chấp nhận hay không, ta sẽ làm trước bản thảo cho hắn xem, xong rồi có đồng ý hay không thì trả lời cho ta biết.

Quái Thú Vai To:… Ngươi khi nào thì bắt đầu làm phỏng vấn vậy?

Lộc Lộc: Trẫm bây giờ là người phụ trách mảng tài chính và kinh tế của báo địa phương, ngươi có thể lui xuống!

Quái Thú Vai To: Đi chết đi!!

Quái Thú Vai To: Chậm đã! Ngươi đang ở H thị?

Lộc Lộc: Đúng vậy.

Quái Thú Vai To: Thật tốt quá! Ta muốn ngủ với ngươi! Thị tẩm ta đi!! Cầu ngươi bao dưỡng ta!! Người đâu rồi… Này này… Người đâu???

Lộc Hàm thoát khỏi QQ, nghĩ nghĩ, cảm thấy hiện tại tạm thời cũng chỉ có thể chờ tin tức ở đầu bên kia. Cậu vào trang nội bộ của tòa soạn, xem kĩ một lần công việc liên quan gần đây giữa các ban ngành, bắt đầu công việc của hôm nay.

Giữa trưa sau khi cơm nước xong, thầy cô giáo của bọn Ben Ben dẫn theo nhóm bạn nhỏ về phòng ngủ trưa, mỗi bé là một ổ chăn nhỏ, A Xán ngủ kế bên giường Ben Ben.

Thầy giáo đếm nhân số, sau khi xác định không có thiếu người, cũng chẳng có bé nào mở mắt không ngủ bèn ly khai.

Ben Ben lập tức mở to mắt, rón rén đứng lên, nhìn về phía cửa chính, xác định cửa đóng rồi mới nằm xuống, A Xán cũng mở to mắt, hai tên quỷ sứ dựa đầu vào nhau nhỏ giọng thì thầm.

A Xán: "Hồi sáng cậu nói ngày hôm qua nhìn thấy mẹ của mình?"

Ben Ben gật đầu, "Ừa, nhìn thấy trong di động của ba ba!"

A Xán: "Tớ đã nói mà, cậu cứ đi hỏi ba của mình, chú ấy sẽ nói cho cậu biết mà."

Ben Ben nhớ lại chuyện này lại thấy tức giận: "Mới không phải vậy đâu! Là do tớ dòm lén di động của ba, nhìn thấy trong album ảnh! Ba mới không nói cho tớ nghe đâu!"

A Xán há miệng thở dốc: "A?" Nghĩ nghĩ: "Ba của cậu không nói, làm sao cậu biết ảnh chụp đó chính là mẹ của mình!?"

Ben Ben tạm dừng một chút, nâng cổ nhìn nhìn chung quanh, xác nhận không có tiểu bằng hữu nào khác chú ý tới bên này, mới hạ giọng nói: "Tớ cho cậu biết nhé, người kia không phải mẹ, mà là một ba ba khác!"

"A!?" A Xán càng thêm giật mình, nhưng sau khi giật mình được hai giây, giây thứ ba bắt đầu hưng phấn, trước kia nhóc cảm thấy gia đình mình rất đặc biệt, người khác đều có ba và mẹ, nhóc lại có những hai ba ba, nhóc từng hỏi ba mình vì sao như vậy kết quả còn bị nạt cho, bây giờ tốt rồi, thì ra Ben Ben giống như mình, nhóc cũng có tới hai ba ba!!

A Xán vô cùng vui mừng: "Nhưng cậu còn chưa nói cho tớ biết, sao cậu lại biết a!?"

Ben Ben che miệng, đôi mắt màu hổ phách lóe lên tia hưng phấn: "Tớ biết a, liếc mắt một cái là biết liền à! Bộ dạng rất giống tớ a, hơn nữa" Ben Ben giơ tay chỉ chỉ lên mi tâm của mình: "Người ấy nơi này cũng có một nốt ruồi son, giống như đúc với cái của tớ!"

A Xán: "Cái này tớ biết nè, người lớn đều nói đây là cái gì mà huyết cái gì quan hệ, chính là con nít sinh ra sẽ giống cha mẹ!"

Ben Ben bĩu môi: " Quan hệ huyết thống nha "

A Xán: "Đúng đúng, chính là cái đó! Bất quá, cậu có biết một ba ba khác hiện tại ở đâu không?"

Ben Ben bĩu môi, hừ một tiếng: "Ba của tớ chẳng chịu nói cho tớ biết."

A Xán: "Vậy mấy người thân thích khác trong nhà có biết không?"

Ben Ben nghĩ nghĩ: "Cho dù bọn họ có biết khẳng định cũng sẽ không nói cho tớ nghe!"

Hai thằng nhóc ghé vào nhau nói thầm, thanh âm không lớn, mấy đứa bé khác đều ngủ cả, cũng không ai chú ý tới bọn nhóc đang nói cái gì. Nhưng Ben Ben nghiêng người đá chăn văng ra, một cái chân nhỏ lộ ra bên ngoài, lướt thẳng qua giường của mình vắt lên giường nhỏ bên cạnh.

Mấy nhóc con hướng nằm ngủ không theo trật tự, ai muốn nằm hướng nào thì tùy, Ben Ben và A Xán hướng về một phía, nhưng bé nằm bên cạnh lại xoay đầu về hướng khác. Tất của Ben Ben đã gần tuột ra, chân nhỏ nhếch lên, một cái thì đụng vào ngực đứa bé kia, cái khác để ngay lỗ mũi.

Bé con mở to mắt nhìn nhìn bàn chân ngay ngực mình, đưa tay dụi mắt, mới phát hiện đó là chân của bạn nhỏ bên cạnh, đưa tay khẽ đẩy ra, âm thanh còn đớt đát có vẻ giận: "Cậu đá tớ!"

Ben Ben không kịp phản ứng, nâng cổ lên nhìn bé con kia, nhưng chân thì lại không rút về.

Nhóc nhíu mày, nghi hoặc liếc bé con một cái, mới phát hiện nó không phải bạn chung lớp với mình. Ben Ben nhớ mang máng, bé con kia hình như là lớp chồi bé, bởi vì lớp học của nó không đủ giường, cho nên mới ngủ chung với lớp của nhóc.

Bé con có một đôi mắt đen lúng liếng, tóc ngắn đen nhánh, mắt rất trong, hai má phinh phính, cái mũi nhỏ rất xinh.

Ben Ben cảm thấy bé con trước mặt nhìn hơi quen, A Xán ghé vào tai nhóc cảm thán: “A, đó chẳng phải là thần đồng tí hon của lớp chồi bé đó sao!?”

9. Chương 9

Ben Ben lúc này mới nhớ, nhóc con bị chân mình đá chính là thần đồng trong truyền thuyết của trường, nghe nói chỉ số thông minh rất cao, dạy cái gì chỉ một lần là nhớ, hai mươi bốn chữ cái tiếng Anh đọc một lần là thuộc, việc học thuộc lòng không hề là áp lực.

Trong phạm vi của mấy nhóc con chính là bé nào xinh đẹp học giỏi thì thường được chú ý, Ben Ben không nhớ rõ bé con kia tên là gì, nhưng mà nhóc cũng biết bé con kia, nghe nói là đặc biệt xinh đẹp, mà điều quan trọng nhất là bé còn rất thông minh.

Chỉ số cảm xúc và chỉ số thông minh của Ben Ben trong thế giới của mấy nhóc con cũng rất nổi tiếng, chỉ là tính cách nhóc lạnh nhạt không thích nói chuyện lại càng không muốn biểu hiện cái gì, đương nhiên thầy giáo cũng sẽ không phát hiện ra sự độc đáo không giống ai của nhóc. Mỗi lần có cô giáo khen cái gì mà Phàm Phàm thông minh hiếu học, mọi người phải học tập bé, Ben Ben đều sẽ lộ ra một biểu tình “Loài người ngu ngốc”. Cho nên tự nhiên mà thành, Ben Ben liền đem bạn bè bên cạnh phân chia thành ba loại, một loại là vốn đã rất thông minh, một loại là chăm chỉ hiếu học, còn loại cuối cùng chính là vừa dốt vừa ngốc lại không biết cố gắng.

Ben Ben nghĩ mình là loại thứ nhất, đối với đồng loại của mình cũng sẽ không lạnh nhạt làm ngơ như vậy.

Nhóc rút chân về, ngồi lên, nhìn nhóc thần đồng còn chưa tỉnh ngủ mắt mở to hơi đo đỏ kia mà ngoắc ngoắc ngón tay, tiểu thần đồng thực nghe lời, ngồi dậy.

Con ngươi màu hổ phách của Ben Ben đảo vòng vòng quan sát bé, phát hiện bé con kia có hai má lúm đồng tiền thực đáng yêu, a a, Ben Ben nghĩ, đã xinh đẹp lại thông minh, tốt thật…

“Cậu tên là gì?” Ben Ben lấy đầu ngón tay chọt chọt lên má lúm đồng tiền của bé con, mềm mềm lại đàn hồi.

Bé con tóc tai lộn xộn, nhưng giờ phút này cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt đen lúng liếng ướt nước, thanh âm non nớt: “Tớ tên là Nghệ Hưng.” Dừng một chút: “Còn cậu?”

Chân mày Ben Ben cau lại ra dáng ông cụ non, tim đập thình thịch, nhóc nhìn kỹ khuôn mặt của bé con, cùng so sánh với mình một chút, sau đó mới nói: “Tớ tên là Ngô Phàm.”

Đứa bé kia nghe nói rất thông minh, học cái gì cũng dễ dàng, hơn nữa bộ dạng xinh đẹp đáng yêu như vậy.

Nhóc Ben Ben có chút mất hứng, vốn là đồng minh nháy mắt biến thành quân địch.

Nhóc hừ mũi một tiếng, hất mặt, nhìn Nghệ Hưng bằng nửa con mắ t: “Cậu là tiểu thần đồng ở lớp chồi nhỏ đó hả?”

Cái mũi nhỏ của Nghệ Hưng nhăn lại, hơi hơi mất hứng: “Cậu cứ gọi tớ là Hưng Hưng được rồi, tớ không thích người khác gọi mình là thần đồng.”

Còn bày đặt khiêm tốn, Ben Ben sẽ không vì vậy mà trong lòng cảm thấy vui, nhóc nói: “Tớ học lớp lá năm, cậu ấy tên là Xán Liệt cứ gọi A Xán, sau này cậu có thể tới chơi với bọn tớ.”

Nghệ Hưng sửng sốt một chút, hai mắt lóe sáng, bé dùng lực gật đầu thật mạnh, cười híp cả mắt, bé cảm thấy rất vui vẻ, cuối cùng cũng có một bạn nhỏ không hỏi bé mấy vấn đề kỳ lạ như: Bé có phải thần đồng hay không, bình thường ăn cái gì mà lại thông minh như vậy… Nghệ Hưng mới năm tuổi, trẻ con đi nhà trẻ đều mê chơi cả, bé không thích luôn bị người lớn và các bạn học vây quanh nói cứ một câu là thần đồng hai câu là thiên tài.

Cái gì mà thần đồng với thiên tài a, bé chỉ muốn tìm bạn để chơi thôi mà!!

Khi tan học Nghệ Hưng nhanh chóng chạy tới tìm Ben Ben, Ben Ben và A Xán học lớp lá năm, qua cầu thang hình xoắn ốc lên lầu hai, căn phòng nằm gần WC là lớp học của bọn họ, Nghệ Hưng liền đứng chờ ở đầu cầu thang.

A Xán thấy Nghệ Hưng trước, vẫy vẫy tay với bé, bé con liền chạy tới, vừa vặn Ben Ben quay đầu đưa mắt nhìn Nghệ Hưng.

Ben Ben hồi trưa không có ngủ, buổi chiều đầu cứ gật gù như gà mổ thóc, ngủ gục như vậy một hồi, cô giáo nhìn không vừa mắt, liền kêu nhóc đứng lên trả lời câu hỏi, nhóc đứng lên ngáp ngắn ngáp dài liếc mắt lên bảng đen, sau đó nói ra đáp án. Cô giáo cũng hết cách với Ben Ben, nhóc con này nhìn có vẻ lạnh nhạt không hòa đồng, nhưng ở trong lớp học biểu hiện rất tốt, mỗi năm đều có thể nhận được đủ số hoa hồng, cho dù buồn ngủ cũng không ảnh hưởng gì.

Ben Ben híp mắt nhìn thoáng qua Nghệ Hưng, trong đầu mơ mơ hồ hồ không nhận được mặt người, nhóc liếc A Xán hỏi: "Nó là ai a?"

Nghệ Hưng: "…"

A Xán: "…"

Nghệ Hưng mới năm tuổi, bé con còn non nớt, vóc dáng chỉ cao tới cằm Ben Ben, bé hơi ngước đầu lên, nhìn Ben Ben ngữ khí lạnh như băng, thái độ xa cách, hoàn toàn tương phản so với lúc ngủ trưa, bé nghĩ hoài mà không ra, mới mấy tiếng trước còn rủ mình cùng nhau chơi đùa thế mà quay mặt đi liền quên mất là sao? Chẳng lẽ hồi trưa cậu ấy buồn ngủ rồi hồ đồ? Hay là thật tình không nhớ ra mình?

Nghệ Hưng bé bỏng nghĩ nghĩ rồi cảm thấy thực ủy khuất, cái mũi nhỏ nhăn lại, hai mắt vốn tươi ngon mọng nước, giờ phút này phải gọi là tràn ngập nước nhìn Ben Ben.

Ben Ben là một nhóc thông minh cho nên liền tỉnh táo trở lại, tập trung nhìn mới nhận ra bé Nghệ Hưng.

Nhưng Nghệ Hưng bé bỏng đã bất cần rồi, miệng méo xệch bỏ chạy, bé cảm thấy Ngô Phàm thật sự là đáng ghét đáng ghét muốn chết! Cậu ấy tại sao có thể như vậy!! Rõ ràng là rủ mình cùng nhau chơi đùa!! Cậu ta nói mà không giữ lời! Cậu ấy lừa gạt mình!! Đồ đáng ghét đáng ghét!!

A Xán há miệng thở dốc nhìn bé con chạy mất, dùng khuỷu tay huých huých Ben Ben: "Ai, bị cậu chọc, tức đến phát khóc rồi."

Ben Ben nhíu mày như một ông cụ non nhìn thân ảnh Nghệ Hưng chạy đi, bĩu môi: "Tại tớ không nhận ra a "

A Xán lo lắng nói: "Có khi nào sau này cậu ấy không thèm để ý đến tụi mình hay không?"

Ben Ben cười lạnh: "Nó dám!"

Kim Mân Thạc cùng Kim Chung Đại trước khi đi ăn cơm còn phải ở trên giường dỗ dành Nghệ Hưng một hồi, bé con hôm nay không biết gặp chuyện gì, có lẽ ở trong trường chịu ủy khuất, lúc Kim Chung Đại đi đón con trai liền nhìn đến Nghệ Hưng bé bỏng ghé vào trên bàn sụt sịt, mắt lệ lưng tròng nằm úp sấp.

Cô giáo của bé rất ngại ngùng, nói: "Cũng không biết bị ai bắt nạt, hỏi không nói, dỗ hơn nửa ngày rồi."

Mấy nhóc con buồn bực làm mình làm mẩy vốn là bình thường, nhưng bé Nghệ Hưng này luôn là đứa ngoan ngoãn nghe lời, trong đám trẻ này bé thuộc nhóm ít khóc nhất. Kim Chung Đại nhìn mà hoảng sợ, vội bế con trai vào trong ngực dỗ dành vuốt ve, nhìn xem có phải bị đụng chỗ nào hay không.

Cô giáo đứng một bên cũng hết sức khó xử, dù sao mấy nhóc lúc khóc ở trường học, cha mẹ không biết thì còn đỡ, đàng này tới giờ tan học phụ huynh đến rước còn để baba của bé nhìn thấy, cô giáo lo lắng chẳng biết mình có bị trách cứ hay không.

May mà Chung Đại cũng là người sáng suốt, thấy con mình không bị thương gì, cùng cô giáo nói chuyện vài câu phát hiện ra có thể là cãi nhau với bạn bè, "Không sao đâu, con nít làm mình làm mẩy thôi mà."

Sau khi về nhà Nghệ Hưng đã dừng khóc, Kim Chung Đại rửa tay lau mặt cho con trai, cũng không nói gì, ôm bé đến ngồi trên ghế sa lông, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghệ Hưng: "Hôm nay ở nhà trẻ bị bạn khi dễ sao? Nào, nói cho ba nghe xem."

Nghệ Hưng hít hít cái mũi, trong cổ họng dạ một tiếng, nghĩ nghĩ, mắt lại đỏ lên, bé cầm tay ba, đem chuyện vừa xảy ra tại nhà trẻ kể ra, cuối cùng nói: "Sau này con cũng không muốn ngủ trưa ở nơi đó nữa! Con không bao giờ muốn nhìn thấy cậu ta!!"

Kim Chung Đại dỗ dành con trai, cảm thấy buồn cười, thì ra là chuyện mâu thuẫn của con nít, hai đứa bé lớp lá kia chắc cũng vô tâm, bé Nghệ Hưng này từ nhỏ đã như vậy, tuy rằng thông minh ngoan ngoãn, nhưng tâm tư mẫn cảm, luôn đem những lời người khác nói trong lúc vô tình để ở trong lòng thật lâu.

Kim Chung Đại hôn lên trán Nghệ Hưng một cái, rồi nói: "Anh lớp lớn kia có thể là vừa mới quen biết con, cho nên lúc tan học không nhận ra được a."

Nghệ Hưng nhíu nhíu mày, nhìn ba mình, hơi do dự: "Là vậy sao?"

Kim Chung Đại: "Ừ, nhất định là vậy! Con nghĩ xem giữa trưa còn nói muốn làm bạn bè với con cùng nhau chơi đùa, khẳng định là không phải tùy tiện nói ra, con học lớp mẫu giáo bé cậu ấy lớp lá rồi, nếu nhóc không muốn chơi cùng thì sẽ không để ý đến con đâu."

Nghệ Hưng đột nhiên nghĩ thông suốt, bé cảm thấy ba mình nói phi thường đúng, hơn nữa lúc ấy A Xán cũng nhận ra, còn ngoắc mình tới, chỉ có Ngô Phàm không có nhận ra, chắc là cậu ta không cố ý, có khả năng là lúc ấy thật sự không nhận ra, cũng giống như mình ở trên đường gặp được đồng sự của baba, có khi lần thứ hai gặp lại chính mình cũng thường xuyên nhận không ra.

Nghệ Hưng nghĩ như vậy liền thở phào một hơi, mặt đỏ hồng, nghĩ đến vừa rồi khóc nhè lâu như vậy thật là xấu hổ.

Kim Chung Đại thấy con trai không còn khóc nữa cũng đã nghĩ thông, bèn nói: "Lát nữa con ăn cơm trước, xong rồi thì đi ngủ được không? Ba và baba hôm nay đi ra ngoài có công chuyện."

Nghệ Hưng phi thường ngoan ngoãn, gật đầu đồng ý.

10. Chương 10

Hoàng Tử Thao chờ điện thoại của Ngô Thế Huân trọn một ngày.

Hắn không hiểu được, trước kia khi còn ở nước ngoài hai người bọn họ ở chung rất vui vẻ, ăn cơm đi dạo phố shopping, có đôi khi còn cùng chơi game, leo núi hoặc là đi loanh quanh, tại sao mới trở về nước những điều tốt đẹp đều không còn?

Hoàng Tử Thao vốn hẹn Ngô Thế Huân ăn cơm, nhưng cả ngày hôm sau Ngô Thế Huân không gọi điện thoại cũng chẳng nhắn tin, hắn ngồi trên ghế sa lông ở nhà mình đợi một ngày, chờ đến phát cáu, cuối cùng khi mà đã sốt ruột đến không thể chịu được nữa, rốt cục Ngô Thế Huân gọi điện thoại tới xác nhận thời gian và địa điểm dùng cơm.

Hoàng Tử Thao nắm chặt di động cười lạnh: "Thật là hiếm có khi Ngô tổng còn nhớ đến tôi đấy!"

Ngô Thế Huân ở đầu bên kia nói: "Ngoan nào, tối đi ăn cơm nhé."

Hoàng Tử Thao như gặp sét đánh, cho là mình nghe lầm, vội vàng nói: "Này này, vừa rồi em nghe không rõ, anh nói gì vậy?"

Ngô Thế Huân cười nói: "Ngoan nào."

Trong nháy mắt Hoàng Tử Thao bình tĩnh lại, quen Ngô Thế Huân đã bốn năm, tính tình của Ngô Thế Huân hắn biết rõ, có thể dỗ dành một đôi lời như vậy thật sự là nên cám ơn Quan Âm cùng Đức Chúa Trời.

Buổi tối Hoàng Tử Thao thay quần áo đi ra ngoài, Ngô Thế Huân hẹn ở một nhà hàng có tiếng ở H thị, chỉ có hội viên mới có thể vào, phòng riêng lại càng phải xếp hàng đợi, mà Ngô Thế Huân chính là đặt phòng riêng.

Lúc Hoàng Tử Thao tới Ngô Thế Huân vẫn chưa có mặt, nhân viên phục vụ dẫn Hoàng Tử Thao đến phòng đã đặt, khi đẩy cửa ra, cung kính cúi đầu nói với Hoàng Tử Thao: "Ngô tiên sinh nói ngài ấy sẽ đến liền, xin ngài chờ một chút."

Hoàng Tử Thao như đang có điều suy nghĩ gật gật đầu, đi vào phòng.

Bên trong, từ vách tường đến trần nhà đều thuần một màu trắng sáng ngời, chùm đèn trang trí bằng thủy tinh treo lưng chừng trần nhà, ánh sáng màu tím làm cho không khí trong phòng nhuộm đẫm sự lãng mạn, ở giữa phòng đặt một cái bàn, trên đó đã bày sẵn bộ đồ ăn cơm Tây tinh xảo, toàn bộ phòng được trang trí bằng những đóa hoa màu xanh kiều diễm.

Hoàng Tử Thao đi vào, tiện tay đóng cửa lại, kinh ngạc đánh giá chung quanh, những đóa hoa màu xanh bày đầy trong phòng, trên sàn nhà còn được xếp thành hình trái tim, hắn đi đến bên cạnh bàn, phát hiện ở chính giữa đặt một cái phong bì màu trắng, cầm lên, mở ra thì thấy một tờ giấy viết thư rất đẹp, trên đó là dòng chữ được viết bằng nét cứng cáp phóng khoáng — Chào mừng em trở về.

Hoàng Tử Thao cầm tờ giấy cười với vẻ khó tin, hắn nghĩ từ ngày hôm qua cho tới giờ Ngô Thế Huân đều lạnh lùng như thế là vì muốn dành cho mình một bất ngờ buổi tối hôm nay chăng? Hắn quay đầu nhìn những đóa hoa được sắp xếp xung quanh, trong lòng rất cao hứng, hắn nghĩ kỳ thật Ngô Thế Huân cũng không phải thực lạnh lùng, ít nhất còn biết tặng hoa khiến cho mình vui vẻ.

Lúc Ngô Thế Huân đẩy cửa đi vào thì thấy Hoàng Tử Thao đang ngồi ở bên cạnh bàn, tay chống đầu nhìn mình.

Hoàng Tử Thao cười hớn hở hỏi: "Đây là quà tặng đền bù sao?"

Ngô Thế Huân: "Em về nước mà anh không tỏ vẻ một chút, chính anh cũng cảm thấy mình rất có khả năng sắp biến thành bạn trai cũ rồi."

Hoàng Tử Thao cười: "Không có đâu, cám ơn nhé."

Ngô Thế Huân: "Đây là điều nên làm mà." Nói xong đưa qua một cái hộp bọc vải thêu tinh xảo màu đen.

Hoàng Tử Thao nhướng mày, mang theo một chút mong chờ cầm lấy mở ra, phát hiện bên trong là một cái đồng hồ.

Hoàng Tử Thao cười có chút miễn cưỡng, Ngô Thế Huân kết giao cùng hắn bốn năm, từ trước tới giờ ngoại trừ tặng hoa chính là đồng hồ, thỉnh thoảng thay đổi một chút thì cũng là cà – vạt, mà chỉ có một lần mà thôi. Hơn nữa lấy hiểu biết của Hoàng Tử Thao đối với Ngô Thế Huân, đồng hồ này cũng chưa hẳn là Ngô Thế Huân tự mình chọn, có lẽ do thư kí đi mua theo sự dặn dò của Ngô Thế Huân. Về phần căn phòng hoa này, Hoàng Tử Thao nhìn qua khóe mắt, trong lòng nảy sinh một chút chua xót — chỉ cần một cuộc điện thoại gọi tới cửa hàng bán hoa cùng nhà hàng, tự nhiên sẽ có người làm chuyện này.

Đây thật sự là…

Hoàng Tử Thao đậy nắp hộp lại, để lên bàn, "Cám ơn."

Mình đang chờ đợi điều gì chứ? Ngô Thế Huân ngoài đồng hồ ra chẳng lẽ lại tặng nhẫn hay sao? Một người đàn ông như Ngô Thế Huân vậy, ngoại trừ yêu cầu không ngoại tình kỳ thật cái gì cũng đều cần cả, hắn muốn có con trai,vợ và một gia đình, những điều này hắn đã sớm lên kế hoạch thực hiện và chờ đợi, Hoàng Tử Thao hiểu rõ ràng, Ngô Thế Huân đối với mình không có tình yêu, hắn yêu cầu một người làm bạn cả cuộc đời, mà có lẽ không nghi ngờ gì mình là người may mắn nhất, trở thành người đàn ông hắn lựa chọn.

Rốt cuộc vừa mới rồi mình chờ đợi cái gì đây? Có cái gì đáng để mong chờ. Ngô Thế Huân không yêu mình thì sao? Không có tình cảm thì thế nào? Người đàn ông này đã chọn mình, sau này bọn họ sẽ sống chung cả đời, tiền tài địa vị quyền lợi, hắn đều dành cho mình một nửa.

Hoàng Tử Thao và Ngô Thế Huân dùng bữa tại nhà hàng chuyên về các món Tây, trong lúc ăn hai người cũng ít nói chuyện, phần lớn thời gian đều yên lặng.

Hoàng Tử Thao trầm mặc là bởi vì tâm tình của hắn không tốt nên không muốn nói gì, còn Ngô Thế Huân là vì bản tính của hắn vốn đã vậy.

Trong lúc đang ăn điện thoại của Ngô Thế Huân đổ chuông, Hoàng Tử Thao giương mắt nhìn nhìn, Ngô Thế Huân nói xin lỗi, đi đến bên cửa sổ nhận cuộc gọi: "Alo?"

Độ Khánh Tú: "Thế Huân àh, có một người phụ trách mảng tài chính và kinh tế báo địa phương nhờ tôi hỏi anh có nhận phỏng vấn không."

Ngô Thế Huân: "Sao cũng được."

Độ Khánh Tú vốn không trông mong gì, lần này vừa nghe Ngô Thế Huân phóng khoáng nói câu này thì biết rằng có hy vọng, vội vàng hỏi lại: "Thiệt hay giả?"

Kỳ thật đối với loại phỏng vấn này trước kia cũng không phải Ngô Thế Huân cố ý từ chối, chỉ là cảm thấy không quan trọng, nhưng cấp dưới lại ngầm phỏng đoán thái độ của hắn, nhất trí cho rằng Ngô tổng hẳn là không thích chuyện này, cho nên khi điện thoại đến thư kí đều khước từ toàn bộ, nói Ngô tổng không chấp nhận.

Nhưng hiện tại Ngô Thế Huân cũng phải cân nhắc, Hoàng Tử Thao về nước, quan hệ của hai người tất nhiên là không giấu được, một khi công khai quan hệ đồng tính này, tất nhiên toàn bộ H thị sẽ ồn ào huyên náo vô cùng, trở thành tiêu điểm cho người khác đàm tiếu, hắn muốn trước đó phải có một phương tiện truyền thông tương tự, tiết lộ một ít khuynh hướng *** của mình. Hoàng Tử Thao là người trưởng thành, dư luận không ảnh hưởng gì lớn đến hắn, nhưng Ngô Thế Huân còn có gia đình và con trai. So với gia đình của mình, hắn cảm thấy vấn đề tính hướng bị người ta tranh luận là không đáng kể.

Hắn có thể hy sinh tất cả vì gia đình.

Ngô Thế Huân: "Được mà, cậu cho tôi số điện thoại của người phụ trách, tôi sẽ liên lạc với anh ta."

Tại đầu bên kia điện thoại Độ Khánh Tú la lớn: "Có thiệt không vậy? Hình như tôi gọi lộn số hay sao ấy? Hay là đầu của anh bị cửa kẹp?"

Ngô Thế Huân nhếch khóe môi, mắt nhìn Hoàng Tử Thao ngồi bên cạnh bàn, Hoàng Tử Thao cũng quay đầu nhìn hắn. Cảm giác của Ngô Thế Huân hiện tại rất tốt, rất bình tĩnh, mọi việc mình đều đang nắm chắc trong lòng bàn tay.

Ngô Thế Huân không lên tiếng, Độ Khánh Tú lại nói: "Được rồi được rồi, tôi hiểu được, chờ một chút tôi nhắn số điện thoại của cậu ấy cho anh, anh gọi thẳng cho cậu ấy nhé."

"Ừ"

Mà trong lúc Ngô Thế Huân đang nghe điện thoại, Hoàng Tử Thao cũng nhận được tin nhắn của Chu Nham Lộc Hàm thật sự đến H thị sao? Tôi hỏi mấy người kia bọn họ đều nói không biết a?

Hoàng Tử Thao nghiêng đầu nhìn nhìn Ngô Thế Huân, trả lời Ah, tôi cũng nghe người khác nói, có thể là tin giả thôi.

Chu Nham: ash, kỳ thật tôi cảm thấy cho dù Lộc Hàm có ở đây, cũng vẫn là đừng nên trêu chọc cậu ấy, sau khi cậu xuất ngoại dường như cậu ấy rất thảm, bỏ học, không ai biết hiện tại cậu ấy đang làm gì.

Tim Hoàng Tử Thao đập thình thịch, nhất là khi đọc được câu kia "Dường như cậu ấy rất thảm". Trong lòng Hoàng Tử Thao rất không thoải mái, kỳ thật lúc ấy cũng đã chia tay rồi, Lộc Hàm có như thế nào cũng không quan hệ gì đến mình, sao phải khẩn trương như thế chứ? Không cần thiết. Nhưng Hoàng Tử Thao dần dần cảm thấy tâm phiền ý loạn, hắn biết Lộc Hàm ở trong cùng một thành phố với mình, nhưng hai người hiện tại cơ hồ hoàn toàn không có cơ hội gặp mặt.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi trả lời: Biết rồi

Ăn cơm xong Ngô Thế Huân đưa Hoàng Tử Thao về, Hoàng Tử Thao tháo dây an toàn, sau đó kề sát vào hôn Ngô Thế Huân, bên trong xe mờ tối, không khí yên tĩnh, đáy mắt Hoàng Tử Thao mang theo sự khiêu khích thân thể cũng đụng chạm thăm dò, bất quá biểu hiện của hắn không quá nóng vội, hắn cứ như vậy chờ xem động tĩnh của Ngô Thế Huân.

Kết quả Ngô Thế Huân chỉ cười cười vẻ xin lỗi, hôn lên môi hắn, "Có một đứa con nhỏ thật là bất tiện."

Hoàng Tử Thao thầm xem thường ở trong lòng, miệng thì lại nói: "Vậy thì thôi, em vào nhà tự mình kiểm điểm."

Ngô Thế Huân bật cười, gật gật đầu: "Nhớ ngủ sớm nhé."

Hoàng Tử Thao lên lầu đã được mấy phút, Ngô Thế Huân vẫn đậu xe dưới lầu không vội đi, anh có thói quen như vậy, rất chu đáo, vạn nhất người yêu đột nhiên có chuyện gì cũng có thể kêu anh đến bất cứ lúc nào. Nhưng lúc này anh lại cảm thấy đầu óc mình có chút không yên.

Hoa là do tự mình chọn lựa, đồng hồ cũng mua trước khi Hoàng Tử Thao về nước. Nhưng sáng nay lúc chọn hoa xong chuẩn bị gọi điện thoại đặt phòng, Ngô Thế Huân mới chú ý tới hình nền di động của mình không biết bị đổi từ khi nào.

Khi hình ảnh người đàn ông tuấn tú hiện ra, tim Ngô Thế Huân đập mạnh hơn một chút, như là bị cái gì đó đụng vào.

Anh không thích cái loại cảm giác này. Trong cuộc sống anh muốn mọi chuyện mình đều kiểm soát được, không thích phiêu lưu và bị thao túng, thái độ đối với gia đình lại cực kỳ bảo thủ, anh cảm thấy đã là một gia đình thì phải là vợ chồng hòa thuận con cháu đầy nhà, cho nên trong tình yêu anh không có bất luận hy vọng xa vời gì, đối với hôn nhân lại càng cố gắng đạt tới sự vững vàng.

Ở nhiều phương diện anh cảm thấy Hoàng Tử Thao rất tốt, bối cảnh đơn giản gần như là chỉ có một mình, tính cách vững vàng, đối với cuộc sống có đam mê của riêng mình, biết trong mối quan hệ với nhau cái gì có thể đòi hỏi cái gì không, hắn sẽ không có rất nhiều yêu cầu, nhưng cũng sẽ làm người ta cảm thấy hắn rất quan tâm. Về phương diện vật chất, nếu hắn muốn, cũng sẽ thẳng thắn đề nghị, không quanh co lòng vòng, khiến người ta tốn thời gian để phỏng đoán.

Trước khi có con trai, phần lớn thời gian Ngô Thế Huân đều dành cho việc kiếm tiền, sau đó, anh mới dành một ít thời gian cho con trai, cảm thấy mình không phải là một người cha ưu tú, nhưng cũng làm tròn trách nhiệm. Anh chưa từng có nhiều thời giờ để nói chuyện yêu đương, cũng không muốn mất nhiều tinh lực trên phương diện này, cảm thấy đủ là được. Anh muốn hôn nhân của mình phải có sự kết dính mạnh mẽ, trói buộc chặt chẽ mối quan hệ của cả hai, anh yêu cầu người yêu thông qua phương thức nào đó dựa vào chính mình, tình cảm làm cho tinh thần mệt mỏi lại rất phiền toái, vậy thì vật chất là tốt nhất.

Người yêu của anh cho dù có cầu tiến, nhưng cũng phải biết lui về phía sau, hiểu được cách đòi hỏi, cũng phải hiểu rằng có những thứ mình không nên lấy. Sau này, gia tài của Ngô Thế Huân tất nhiên đều thuộc về Ben Ben, hiện tại anh chỉ có một đứa con trai, trong tương lai sợ rằng cũng sẽ không thêm được đứa nào, cho nên tình nhân của anh trên phương diện vật chất cũng không thể đòi hỏi vô độ được.

Cho nên giữa bao nhiêu người, không thể nghi ngờ gì Hoàng Tử Thao là lựa chọn tốt nhất.

Trong xe mờ tối, Ngô Thế Huân lấy điện thoại di động ra, mở máy lên, hình nền vẫn là ảnh chụp của người kia, anh biết nhất định là do Ben Ben làm. Con trai dùng phương thức này nhắc nhở anh, nó muốn có mẹ.

Ngô Thế Huân mở máy, vừa lúc có tin nhắn của Độ Khánh Tú gởi đến: Lộc Hàm,1599xxxxxxx

Anh trực tiếp gọi qua, chuông điện thoại vang lên ba tiếng thì có người nhận, đầu bên kia là chất giọng đàn ông rõ ràng nhẹ nhàng thoải mái: "Alo?"

Ngô Thế Huân một tay nắm di động, tay kia đặt trên tay lái, gương mặt vẫn lạnh lùng giống như tượng điêu khắc như từ trước đến giờ: "Tôi là Ngô Thế Huân."

"A." Thái độ của người đàn ông ở đầu dây bên kia thản nhiên, thanh âm bình tĩnh có phần dịu đi, nhưng vẫn toát ra vẻ xa cách: "Chào anh. Anh gọi điện thoại lại đây là muốn nói cho tôi biết, anh đồng ý nhận phỏng vấn đúng không?"

Ngô Thế Huân nhíu mày, ngón trỏ gõ gõ lên tay lái, cố gắng nhớ xem trong giới báo chí ở H thị có người tên là Lộc Hàm hay không, cuối cùng không nhớ được gì, căn bản là anh chưa bao giờ nghe nói về cái tên Lộc Hàm. Anh không rõ lắm Độ Khánh Tú vì sao lại giúp người này, bất quá anh cũng không để ý, chỉ là thoáng giật mình về thái độ của người ở đầu dây bên kia.

Theo trí nhớ của Ngô Thế Huân, bất cứ người nào trong giới báo chí, anh đều có thể nhận ra ánh mắt dò xét cùng các loại phương thức nói chuyện khó hiểu, bọn họ tựa hồ đều đứng trên góc độ công việc để quan sát anh, sau đó lúc thì hỏi về công việc khi lại hỏi những câu có thể thỏa mãn sự tò mò của độc giả, cho nên thái độ của những người đó hoặc là nịnh nọt, hưng phấn hay là thăm dò, lại chưa bao giờ giống như người đàn ông này vậy.

Thật giống như Ngô Thế Huân gọi lộn số, thanh âm của người kia bình tĩnh, nói a, được rồi, sau đó là im lặng. Không có bất luận gợn sóng nào.

Ngô Thế Huân nói: "Ngày mai ở EXO, không cần mang bút ghi âm."

Lộc Hàm: "Được."

"Vấn đề riêng tư không được hỏi quá nhiều."

"Được."

"Không cần dẫn theo người chụp ảnh, công ty sẽ cung cấp ảnh chụp."

Đầu kia dừng hai giây: "Vâng."

Hoàng Tử Thao sau khi về nhà thì lập tức tắm rửa thay quần áo, đồng hồ bị hắn tiện tay ném trên ghế sa lông, ngay cả một cái liếc mắt cũng lười dành cho nó.

Ngô Thế Huân trước sau tặng cho hắn rất nhiều đồng hồ, không có ngoại lệ đều là hàng hiệu mắc tiền, lúc ban đầu Hoàng Tử Thao còn cảm thấy mới lạ kích động, dù sao những nhãn hiệu đồng hồ giá cả đắt đỏ thế này trước kia chỉ nghĩ thôi hắn cũng không dám, Ngô Thế Huân còn tặng hắn hai chiếc xe, một là Volvo chiếc kia là Alto.

Trong vấn đề vật chất, Hoàng Tử Thao thừa nhận, mình nhận được sự chiếu cố của Ngô Thế Huân, khi còn ở nước ngoài thậm chí có một lần hắn từng hỏi Ngô Thế Huân, như vậy có ổn không, dù sao hắn chẳng có gì để cho lại Ngô Thế Huân.

Lúc đó Ngô Thế Huân trả lời rằng: "Tôi tặng thì em cứ cầm đi, rồi sẽ có lúc em phải hồi báo mà."

Hoàng Tử Thao trần truồng đứng ở dưới vòi sen nhắm mắt lại xả nước, lạnh lùng cười, đúng vậy, hồi báo, chẳng phải hắn vẫn đang luôn hồi báo đó sao? Đành chấp nhận một mối quan hệ không có tình yêu.

Ngô Thế Huân không cần tình yêu, nhưng không có nghĩa Hoàng Tử Thao cũng vậy, giống như đại đa số đàn ông khác hắn muốn có sự quan tâm cùng tình yêu, thích được chăm sóc. Nhưng những điều này Ngô Thế Huân cũng đã nói rõ ràng với mình, không thể nào.

Hoàng Tử Thao tắm xong đi ra, không mặc quần áo chỉ quấn khăn tắm.

Hắn đi trần chân trở về phòng, vừa lúc Chu nham gọi điện thoại đến: "Alo?"

Tại đầu bên kia điện thoại, Chu Nham một tay quơ quơ chìa khóa một tay cầm di động, cười rít lên, Hoàng Tử Thao nhíu mày, lúc này Chu Nham mới chịu nói: "Cậu đoán xem tớ vừa mới đụng mặt ai nè."

Hoàng Tử Thao ngồi ở bên giường lục tủ đầu giường tìm tăm bông: "Khẳng định không phải là Lộc Hàm." Hoàng Tử Thao sau khi nói xong trong lòng hơi lặng xuống, hiện tại hắn tựa hồ luôn lơ đãng nhớ tới Lộc Hàm, hồi tưởng hình ảnh của cậu nhóc trước đây.

Chu Nham ở phía bên kia cười ha hả: "Đúng vậy, tớ mà gặp cậu ta tránh đi còn không kịp nữa là. Tớ gặp một học muội hồi còn là nghiên cứu sinh!"

Hoàng Tử Thao cầm tăm bông se lỗ tai: "Cho nên cậu gọi điện thoại đến đây là vì truyền thụ kinh nghiệm quen học muội cho tớ sao?"

Chu Nham: "Sao có thể a! Để tớ nói cho cậu nghe, học muội kia hiện tại làm biên tập ở một tạp chí tài chính và kinh tế. Mới vừa gặp mặt, cô ấy đã than phiền gần đây cấp trên đưa đến một người mới không đáng tin cậy, phụ trách chuyên mục tài chính và kinh tế của báo này, kể khổ với tớ người phụ trách kia không hiểu biết gì cả giống như kẻ mù vậy đó."

Tay Hoàng Tử Thao đang cầm tăm bông chợt dừng lại, rồi nghe Chu Nham nói tiếp: "Cậu nói xem thế giới này thật nhỏ đi, học muội của tớ than phiền người phụ trách chính là Lộc Hàm a! Lộc Hàm hiện tại làm ở tòa soạn kia phụ trách chuyên mục tài chính và kinh tế!!"

Hoàng Tử Thao nhảy dựng, không thể nói rõ là cảm xúc gì, hắn ném tăm bông trong tay xuống rồi đứng lên, đi qua đi lại trong phòng ngủ hai vòng, "Cậu nói hiện tại em ấy làm biên tập chuyên mục tài chính và kinh tế?"

Chu nham: "Đúng vậy, thế nào, cậu thấy có khéo không, hỏi bao nhiêu người cũng chẳng nghe được tin tức gì, tùy tiện giữa đường gặp được học muội chẳng cần hỏi thì lại biết tin!"

Chu Nham tại đầu kia điện thoại lảm nhảm mãi, nói đã đời cũng chưa phát hiện ở bên này Hoàng Tử Thao đã trầm mặc hồi lâu.

Hoàng Tử Thao một lần nữa ngồi vào bên giường, hít sâu một hơi, giữ cho giọng nói của mình nghe không có gì khác thường, lúc mở miệng âm thanh lại hơi run lên: "Cậu… Cậu có số điện thoại của em ấy không?"

Chu Nham: "Đương nhiên, chờ một lát tớ nhắn tin cho cậu." Dừng một chút: "Bất quá tớ cảm thấy hai người tốt nhất không nên liên hệ. Lúc cậu xuất ngoại tớ cũng thi lên nghiên cứu sinh, khi đó thoáng nghe trong trường người ta nói tình trạng của cậu ấy rất thảm." Chu Nham hảo tâm nhắc nhở, dù sao quan hệ của Hoàng Tử Thao và Lộc Hàm lúc ấy ở trong trường có rất nhiều người biết, sau khi Hoàng Tử Thao xuất ngoại, Lộc Hàm lại xảy ra chuyện, mọi người đều cho rằng Hoàng Tử Thao không đúng, hắn là người tuyệt tình. Hơn nữa thái độ của Lộc Hàm đối với Hoàng Tử Thao ra sao mọi người cũng không rõ lắm.

"Ừ, tớ biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại Chu Nham liền nhắn số điện thoại của Lộc Hàm qua, nhân tiện lại nhắc nhở Hoàng Tử Thao thêm một lần nữa. Hoàng Tử Thao cảm thấy mất bình tĩnh lẫn nóng nảy, hắn không hiểu vì sao Chu Nham lại cẩn thận nhắc nhở, chỉ cảm thấy năm đó Lộc Hàm khổ sở như vậy là bởi vì tính cách của cậu vốn cô độc và lập dị, Hoàng Tử Thao vừa ra nước ngoài, Lộc Hàm không có thân nhân lại chẳng có người để dựa vào, mới có thể trở nên như thế.

Hoàng Tử Thao đi đến phòng khách uống một ly lớn nước lạnh, lúc quay trở vào nắm chặt di động nhìn chằm chằm dãy số kia một hồi lâu mới gọi qua, đầu bên kia điện thoại lại nghe được giọng nữ máy móc nhắc nhở máy bận. Hoàng Tử Thao cúp điện thoại, thật vất vả mới lấy được dũng khí nháy mắt đã bay mất, hắn nhìn chằm chằm hình ảnh của mình trong gương, im lặng hồi lâu mới giật mình nhớ tới đang định làm gì.

Hắn đã có bạn trai, nhưng hiện tại gặp lại người yêu trước kia trong lòng lại không bỏ xuống được, mình đang làm gì thế này? Hoàng Tử Thao cuống quít tắt máy, ném điện thoại lên giường, không biết mình đang muốn làm gì.

Sau khi đưa Ben Ben vào nhà trẻ Ngô Thế Huân liền đến công ty, thông báo cho ban thư kí tiếp đãi Lộc Hàm.

Trưởng ban thư kí có vẻ rất sợ hãi, trừng mắt nhìn Ngô Thế Huân một cách khó tin: "Ngô… tổng, anh không say đó chứ?"

Diện mạo Ngô Thế Huân vốn nghiêm nghị, thân thể cường tráng lại là người cuồng công việc, tại công ty khi nhìn người ta đều là nhướng mày mặt lạnh, lúc này ánh mắt nhìn thư kí tổng giám đốc cũng không ngoại lệ, anh quét mắt liếc người kia rồi mới nói: "Tôi không uống rượu."

Thư kí bị ánh mắt lạnh lùng của Ngô Thế Huân làm cho sợ run cả người, chẳng những sai người nhanh chóng sắp xếp phòng họp mà còn gọi điện cho phòng tiếp tân thông báo trước.

Diệp An Ninh cảm thấy mình như muốn phát điên rồi, thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy? Một người hoàn toàn chẳng có hiểu biết gì cả thế nhưng lại được Ngô Thế Huân đồng ý trả lời phỏng vấn là sao? Hay là cách mình rời giường sáng nay không đúng sao?

Biện Bạch Hiền miệng ngậm cây tăm, cười vô cùng phóng khoáng: " Đại vương của chúng ta thật hùng mạnh!!!"

Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền là những người được Kim Mân Thạc chọn tiến hành buổi phỏng vấn này, Lộc Hàm dù muốn dẫn ít đi một người đều không được. Sau khi cậu đến tòa soạn bố trí những người khác làm một cuộc điều tra về tài chính và kinh tế, lại xem email lịch công việc sáng nay rồi mới dẫn theo Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền ra khỏi tòa soạn.

Lúc xuống thang máy đi đến bãi đỗ xe Biện Bạch Hiền đột nhiên la to: "FML, em mới nhớ tới Kim Mân Thạc đã giam bằng của mình rồi!!"

Diệp An Ninh có vẻ hơi bị sốc nhíu mày lại, căn bản không thèm để ý đến Biện Bạch Hiền nói cái gì, dù sao bình thường căn bản cô cũng không thích đáp lại phản ứng của Biện Bạch Hiền.

Lộc Hàm nói: "Không sao, hôm nay tôi có lái xe tới."

Biện Bạch Hiền gật gật đầu, nghĩ mãi mà không ra, Lộc Hàm đến nhà trọ cũng là do Kim Mân Thạc lấy danh nghĩa ban biên tập cấp cho, sao mà có xe được chứ? Lộc Hàm giống như biết Biện Bạch Hiền đang nghi hoặc điều gì, thản nhiên nói một câu: "Mượn của bạn bè."

Đúng là hỏi mượn bạn bè.

Sau khi Ngô Thế Huân điện thoại cho Lộc Hàm, cậu liền gọi hỏi Độ Khánh Tú mượn xe, Độ Khánh Tú ở đầu bên kia giống như thùng thuốc súng: "Xe thì không thành vấn đề, sáng mai tôi đưa con đến trường rồi sẽ cho cậu mượn. Trước tiên cậu trả lời tớ một vấn đề đã!! Chuyện trên mạng kia kết cục sao lại như vậy hả!!!?? BE? BE! Tớ sao có thể chịu được đây chứ!? Cuối cùng tra công cứ như vậy mà xuất ngoại sao? Xuất ngoại? Xuất ngoại rồi kết thúc luôn là sao!!??" Độ Khánh Tú chính là Quái Thú Vai To, cũng là độc giả trung thành đọc tiểu thuyết kia của Lộc Hàm, người chỉ thích kết cục HE. Hắn quả thực không thể tưởng tượng được mình theo cuốn tiểu thuyết mất nửa năm cuối cùng kết cục lại như vậy, "Mẹ kiếp nếu không thì cho kết thúc mở không được sao? Cậu viết kết cục tiểu thuyết như vậy chi bằng cho tớ một đao còn hơn a!!?"

Lộc Hàm nhíu mày, cậu gọi điện thoại chính là để mượn xe, nếu mượn được rồi còn có cái gì để nói chứ? Vì thế trước khi cúp điện thoại lại tặng cho Độ Khánh Tú một đao, nói: "Ừm, kỳ thật vốn là có một kết cục HE, bất quá bị tớ delete mất rồi!"

Độ Khánh Tú: "..." = =

Biện Bạch Hiền cùng Diệp An Ninh đi theo Lộc Hàm ra bãi lấy xe, Lộc Hàm đến gần một chiếc xe đậu gần thang máy, rất rõ ràng, đó là một chiếc Bentley màu đỏ sẫm.

Lúc Lộc Hàm đi vòng qua chiếc Bentley rồi lấy chìa khóa xe ra, Diệp An Ninh xém nữa là lảo đảo, Biện Bạch Hiền thì cảm thấy hoa mắt, thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt Lộc Hàm.

Vì thế sau khi lên xe, bầu không khí bên trong tương đối vi diệu.

Biện Bạch Hiền mắt xem mũi, mũi hướng phía trái tim ngồi trên ghế phó lái trầm mặc một hồi lâu, rốt cục nghiêng đầu nhìn lái xe Lộc Hàm nói: "Đại vương, bạn bè của Ngài... Thật là giàu nha."

Lộc Hàm thản nhiên: "Ừm, chồng của hắn có công ty bất động sản."

Biện Bạch Hiền ở trong lòng nước mắt giàn dụa, vô cùng hâm mộ lẫn ghen tỵ. Nhưng biểu tình của Diệp An Ninh cũng đã dao động.

Ngay từ đầu cô rất khinh thường Lộc Hàm, những bài viết phân tích tài chính và kinh tế của Lộc Hàm đương nhiên cô cũng đã xem qua, bất quá cô luôn luôn cho rằng đàn ông có bản lĩnh nên có sự nghiệp riêng cuả mình, mà không phải làm chuyên gia phân tích tài chính và kinh tế rồi ngồi nhìn người khác phát tài. Hơn nữa bộ dáng Lộc Hàm thật sự không giống như là người mà mọi việc đều thuận lợi và giao tiếp giỏi,

cho nên Diệp An Ninh cứ tự nhiên như vậy mà phân cậu vào nhóm đàn ông không có bản lĩnh. Nhưng mà hiện tại xem ra, dường như là cô đã sai hoàn toàn?!

Nếu Lộc Hàm không có bản lĩnh, làm sao có thể quen biết với người có tiền như vậy? Còn có thể mượn được Bentley nữa chứ?

Diệp An Ninh ngồi ở băng sau, nhiều lần trộm quan sát Lộc Hàm qua kính chiếu hậu, sau khi nhìn vài lần, không hiểu sao lại phát hiện kỳ thật bộ dạng của Lộc Hàm thật sự rất đẹp trai.

Lộc Hàm dẫn theo sau hai cái đuôi đăng ký tại phòng tiếp tân của công ty quốc tế EXO, ở quầy tiếp tân tổng cộng có ba nhân viên tiếp đón, lúc nhìn thấy Lộc Hàm cả ba người nhất thời đều choáng váng.

Trong đó có một người phản ứng mau lẹ nói: "Đúng vậy, sáng hôm nay trưởng ban thư kí quả thật có thông báo về việc Ngô tổng nhận phỏng vấn, đây là thẻ ra vào của anh, vui lòng giữ..." Nói xong đưa ra ba tấm thẻ ra vào của nhân viên, tiếp đó chỉ vào thang máy phía bên phải đại sảnh: "Tầng mười sáu, ra khỏi thang máy sẽ có nhân viên dẫn đường."

Lộc Hàm đưa thẻ ra vào cho Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền, nói tiếng cám ơn rồi mang theo bao công văn xoay người đi về hướng thang máy, phía sau Biện Bạch Hiền nhìn ba nhân viên tiếp tân chớp chớp hai mắt: " Trưởng biên tập của chúng tôi đẹp trai không?"

Ba người mê trai nhất tề gật đầu mắt đầy hình trái tim.

Diệp An Ninh xem thường đánh giá ba người nọ, hứ một tiếng xoay người bước đi, không phải chỉ là nhân viên tiếp tân thôi sao? Muốn làm kẻ mê trai cũng phải xem lại chính mình có đủ tư cách hay không.

Lên đến tầng mười sáu, vị thư kí nhanh chóng dẫn đoàn người Lộc Hàm vào một phòng họp nhỏ, đợi trợ lý bưng ba ly cà phê vào rồi rời đi, hắn nói: "Xin chào mọi người, tôi là thư kí của tổng giám đốc công ty EXO."

Lộc Hàm gật gật đầu cùng hắn bắt tay: "Xin chào, tôi tên là Lộc Hàm."

Vị thư kí cười có vẻ khiêm tốn: "Chuyện là thế này, sáng nay Ngô tổng đã thông báo có người đến phỏng vấn, tuy rằng cũng không nói thêm điều gì, nhưng ban thư kí chúng tôi vẫn là có trách nhiệm cần nhắc nhở một chút..."

Là thư kí, chuyện cần làm chính là khi ông chủ vẫn chưa hiểu rõ rất nhiều tình huống, điều kiện tiên quyết là phải có phương án dự phòng, thư kí của tổng giám đốc làm việc không được tắc trách, vị này vừa vặn được Ngô Thế Huân đánh giá cao, bằng không anh sẽ chẳng để một người lớn tuổi cao lớn thô kệch đứng đầu một ban thư kí toàn là phụ nữ.

Lúc mấy người Lộc Hàm tiến vào thang máy, thư kí liền gọi điện thoại thông báo người phỏng vấn đã đến.

Ngô Thế Huân đem văn kiện cuối cùng xử lý cho xong, vào thang máy đi xuống tầng mười sáu. Một cô gái trong ban thư kí mang giày cao gót đang đứng chờ, nhìn Ngô Thế Huân mặt không đổi sắc đi xuống thì kinh ngạc nhảy dựng lên, vội vàng chào hỏi rồi dẫn Ngô Thế Huân đi về phía phòng họp.

Cô gõ cửa, đẩy ra rồi nghiêng người mời Ngô Thế Huân đi vào.

Bốn người đang ngồi trong phòng họp, lúc nghe được tiếng gõ cửa thì vị thư kí trưởng nhanh miệng nói mời vào, cùng lúc đứng lên đi về phía cửa ra vào.

Lộc Hàm biết người này là Ngô Thế Huân, cũng đứng lên theo, lúc giương mắt nhìn, cũng đồng thời đối diện với một đôi mắt thâm sâu như mặt nước hồ sâu.

Vị trưởng ban thư kí đứng lên, định nhường vị trí chủ nhà cho Ngô Thế Huân, lại phát hiện sắc mặt sếp của mình đang lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm người chủ nhiệm phòng tài chính và kinh tế kia.

Hắn có chút không hiểu, bất quá vẫn giới thiệu với Ngô Thế Huân một chút: "Vị này chính là người phụ trách chuyên mục tài chính và kinh tế của tạp chí địa phương, Lộc Hàm, phía sau là cậu Biện Bạch Hiền và cô Diệp An Ninh."

Thế nhưng Ngô Thế Huân lại không để ý gì tới hắn, chỉ im lặng xoay người đi ra ngoài: "Một mình anh đến phòng làm việc của tôi."

"..."

Vị thư kí trưởng thật muốn khóc, hắn cảm thấy nhất định mình đã làm sai chuyện gì đó mới khiến sắc mặt Ngô Thế Huân khó coi đến vậy, nhưng hắn cân nhắc trước sau vẫn tìm không thấy lỗi của mình, có thật là Ngô Thế Huân muốn đưa người phỏng vấn đến phòng làm việc của mình không? Cho dù bàn một hợp đồng làm ăn trị giá vài trăm triệu Ngô Thế Huân cũng không đem vào phòng làm việc của mình a!

Ngô Thế Huân vừa dứt lời thì xoay người đi trở về, trong nháy mắt lúc anh vừa mới tiến vào phòng họp, nhìn thấy Lộc Hàm, anh cảm thấy hoảng hốt lại kinh ngạc và khiếp sợ.

Người đàn ông đang giương mắt nhìn anh có khuôn mặt vạn phần quen thuộc, ánh mắt đầu mày, cái mũi, cằm, nhất là cái nốt ruồi son hơi chếch sang trái của mi tâm, một khắc kia, trong lòng Ngô Thế Huân như bị va chạm mãnh liệt, trái tim bắt đầu đập cuồng loạn, anh cảm thấy cả người đều cứng ngắc, máu dường như đảo ngược chạy thẳng lên đầu.

Thậm chí anh còn chưa kịp thốt lên lời nào đã vội vàng dời đi tầm mắt, xoay người bước ra ngoài trước khi mình hoàn toàn thất thố, chỉ kịp bỏ lại một yêu cầu không mấy rõ ràng như vậy.

Nếu tại một khắc kia Ngô Thế Huân còn đầy đủ lý trí, hắn nên thản nhiên liếc mắt nhìn Lộc Hàm một cái, nhờ thư kí ngồi bên cạnh giúp đỡ cho xong cuộc phỏng vấn này. Để sau khi bọn họ rời khỏi mới xem xét vấn đề Lộc Hàm.

Nhưng mà hắn không có. Ánh mắt Lộc Hàm trong suốt mà sâu thẳm, mới nhìn thoáng qua anh đã phải vội tránh đi, vừa sợ lại vừa kích động, suy nghĩ của mình cũng không biết chạy đâu mất, cảm xúc vào một khắc kia dao động rất lớn, trong đầu trống rỗng, căn bản không biết kế tiếp nên ứng xử như thế nào. Anh không thể lấy lại được lý trí, ngay tại giây phút xoay người anh thậm chí còn mang theo tâm lý bối rối muốn chạy trốn, tim cứ như chỉ trực chờ để nhảy ra ngoài vậy.

Nhưng thói quen của Ngô Thế Huân luôn lạnh lùng, hành vi của anh trong mắt người khác xem ra hoàn toàn giống như đang ban mệnh lệnh, tuy rằng điều này có hơi không rõ ràng — Rốt cuộc ai là người đi vào văn phòng của anh a!?

Theo thư kí thì chính là Lộc Hàm, nhưng Lộc Hàm lại chỉ nhíu mày, im lặng nhìn về phía vị thư ký kia.

11. Chương 11

Trong ánh mắt kinh ngạc của trưởng ban thư kí, Ngô Thế Huân bước vào thang máy, trở lại phòng làm việc của mình.

Giờ phút này khuôn mặt của anh còn lạnh và nghiêm nghị hơn bình thường mười vạn lần, vóc dáng cao gầy thậm chí còn lộ ra vài phần trang nghiêm lạnh lùng, văn phòng cao tầng không một ai dám nói chuyện, cúi đầu nhìn chằm chằm vào máy tính của mình, cho đến khi dư quang khóe mắt thoáng thấy sếp đi vào văn phòng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ngô Thế Huân kéo kéo cà – vạt, ném thân mình vào ghế chủ tịch, anh cảm thấy một thứ áp lực chưa từng có, trái tim đập nhanh một cách không bình thường, ý nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu cứ như máu bắt đầu chảy ngược về, khiến anh cảm thấy rất nóng, cầm lấy điều khiển từ xa điều chỉnh giảm xuống mấy độ.

Anh ngả vào lưng ghế, ý định làm cho mình trầm tĩnh một chút, lúc nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt tuấn tú của Lộc Hàm cùng đôi mắt trong suốt. Anh không quen với kiểu cảm xúc mà mình không khống chế được này, rõ ràng là thời khắc cần phải bình tĩnh nhưng làm thế nào cũng chẳng thể bình tâm lại được, nội tâm anh giống như có một con thú đang bị nhốt trong ***g, bất cứ thời điểm nào đều có khả năng phá tan nơi giam giữ.

Cố tình ngay lúc này còn có người không người sợ chết gọi điện thoại nội tuyến lại đây.

"Ngô… Ngô tổng, vừa rồi ngài nói để ai đi vào văn phòng?" Giọng thư kí trưởng như muốn khóc, ông đã làm tại cái công ty này lâu như vậy, thật sự đây là lần đầu tiên nhìn thấy sắc mặt Ngô Thế Huân khó coi như thế.

Ngô Thế Huân: "Lộc Hàm!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Thư kí trưởng lau mồ hôi trên trán, cũng không dám kêu cô gái đứng bên cạnh đi thông báo cho ba người Lộc Hàm, mà tự mình chạy đi một chuyến, còn bưng điểm tâm trà ngon cho Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền.

Biện Bạch Hiền thấy chẳng hề gì, người mới như hắn không gặp được sếp là bình thường, nhưng Diệp An Ninh thì tâm cao khí ngạo, hôm nay cô thậm chí mang theo cả bút ghi âm, chờ đợi được gặp gỡ CEO đầy phong cách của công ty EXO trong lời đồn.

Diệp An Ninh tức giận, Lộc Hàm cũng không để ý đến cảm xúc của cô, mang bao công văn bao đi theo thư kí trưởng vào thang máy lên tầng cao nhất.

"Lộc tiên sinh." Thư kí trưởng thay đổi xưng hô, "Anh đừng để ý, Ngô tổng của chúng tôi tuy rằng hơi lạnh lùng, nhưng trong công việc thì rất nghiêm túc, nếu cậu ấy đã đồng ý trả lời phỏng vấn, thì nhất định sẽ phối hợp."

Lộc Hàm gật gật đầu, cũng không nói gì, cậu cẩn thận suy nghĩ về thái độ của Ngô Thế Huân mới vừa rồi, quả thật cũng đoán không ra, theo lý mà nói nếu lúc trước Ngô Thế Huân đã cho người sắp xếp phòng họp, hiện tại lại đột nhiên thông báo đổi thành phòng làm việc của mình, còn không cho những người khác đi vào… Thái độ của người này cũng quá khó nắm bắt đấy!

Kết quả khi lên đến tầng cao nhất, Lộc Hàm trong một rừng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của những người làm việc trên tầng này, mở cửa văn phòng Ngô Thế Huân đi vào.

Lộc Hàm vừa mới đi vào liền phát hiện nhiệt độ trong này đặc biệt thấp, Ngô Thế Huân không ngồi ở ghế chủ tịch của mình, mà ngồi trên ghế sa lông trước bàn làm việc.

Lộc Hàm đóng cửa đi tới, nhìn Ngô Thế Huân gật đầu: "Chào Ngô tổng."

Ngô Thế Huân mặt không biểu lộ cảm xúc, cũng không đứng lên, ngược lại dáng ngồi có vẻ cứng ngắc, thậm chí hai tay đặt trên đùi nhìn rất mất tự nhiên, anh nghiêng đầu nhìn cậu, gật gật đầu.

Lộc Hàm bất động thanh sắc quan sát tư thế ngồi của Ngô Thế Huân, tiếp đó ngồi xuống ghế sa lông đối diện với Ngô Thế Huân.

Lộc Hàm trước đó đã in những vấn đề cần hỏi hôm nay vào một tờ giấy A4, cậu lấy từ bao công văn rút tờ giấy kia ra đưa cho Ngô Thế Huân, nói: "Ngô tổng trước tiên nhìn qua một chút, nếu có vấn đề không thể hoặc là không muốn trả lời thì nói cho tôi biết." Dừng một chút, "Tôi không mang bút ghi âm."

Ngô Thế Huân cầm tờ giấy A4, tầm mắt nhìn xuống lại không kiểm soát được đọng lại trên những ngón tay khớp xương rõ ràng của Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân cố gắng để làm cho mình thả lỏng, xoay người thay đổi tư thế, anh đọc chăm chú các câu hỏi trên giấy A4, bắt đầu từ câu thứ nhất, khi nhìn đến người đối diện lại phát hiện mình căn bản là không thể tập trung.

Nhiệt độ trong phòng rất thấp, nhưng ở một khắc kia cảm giác của Ngô Thế Huân lại hết sức mẫn cảm, mặc dù anh không ngẩng đầu nhìn Lộc Hàm, nhưng lại có thể cảm giác được cậu đem di động đặt trên bàn trà, tiếp đó lại lấy ra một cây bút máy…

Lưng Ngô Thế Huân cứng ngắc, cố gắng gượng mấy chục giây, cuối cùng không còn chút sức lực buông tờ giấy trong tay xuống, ngồi dựa vào lưng ghế sa lông, mắt híp lại mang theo vẻ rã rời nhìn Lộc Hàm: "Đến phòng cách vách đi."

"…" Ngay từ đầu Lộc Hàm còn cho là mình nghe lầm, mãi đến khi Ngô Thế Huân đứng lên, chỉ chỉ vào cánh cửa màu trắng bên cạnh giá sách, "Vào đó đi!" Khẩu khí của Ngô Thế Huân lần này là không cho phép

thương lượng, một lần nữa anh ngồi vào trước bàn làm việc của mình, đem tờ giấy đặt lên bàn làm việc, rút ra một cây bút máy. Giương mắt nhìn Lộc Hàm, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, có vẻ đang tự kiềm chế nhưng vẫn lạnh như băng.

Có lẽ anh ta không có thói quen lúc đang làm việc mà trong phòng còn có người khác… Lộc Hàm sau khi vào cửa liền ý thức được Ngô Thế Huân thực sự có thể là người theo chủ nghĩa cuồng công việc một cách đặc biệt, anh không thích có người khác tiến vào lãnh địa công tác của mình, có lẽ chính vì cái vậy mà vị trưởng thư kí kia sau khi gọi điện thoại xác nhận một lần nữa, lúc dẫn cậu lên tới đây thì không theo vào.

Nếu như xuất phát từ góc độ công việc, Lộc Hàm cảm thấy mình cũng không có lý do gì mà cự tuyệt. Mỗi người đều phong cách độc đáo và đam mê riêng trong khi làm việc không phải sao? Lộc Hàm cầm di động đứng lên, đẩy cánh cửa kia ra rồi đi vào.

Đó là gian phòng rất nhỏ, bên trong chỉ có một cái giường đơn cộng thêm giá áo, vô cùng nhỏ, một người ở trong này còn cảm thấy khó xoay trở.

Không có chỗ nào khác để ngồi, Lộc Hàm cũng không định ủy khuất bắt mình phải đứng, bèn ngồi lên giường.

Nguyên bản đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý phải ở trong này chờ ít nhất là hai tiếng, cậu tưởng Ngô Thế Huân không cho phép ghi âm, thì chỉ có khả năng trả lời phỏng vấn bằng cách viết ra giấy. Người đàn ông kia thái độ kỳ quái lại lãnh đạm, thật sự không giống như người bình thường.

Nhưng mà cậu vừa ngồi xuống không bao lâu, di động trong tay liền đổ chuông, Lộc Hàm cầm lên thì phát hiện là Ngô Thế Huân gọi.

Lộc Hàm ấn nút nghe còn chưa kịp lên tiếng, giọng Ngô Thế Huân trầm thấp từ đầu kia điện thoại truyền đến: "Các câu hỏi tôi đều xem qua, ngoại trừ phương diện cổ phiếu mấy vấn đề khác đều có thể."

Lộc Hàm hơi kinh ngạc, "Anh định trả lời phỏng vấn qua điện thoại sao?"

Thanh âm Ngô Thế Huân vẫn lạnh lùng như trước: "Có vấn đề gì à?"

"Không, có thể bắt đầu được rồi." Lộc Hàm chuyển vào trạng thái làm việc, kỳ thật không có bút ghi âm cũng chẳng có vấn đề gì, cậu chính là một phiên bản của máy ghi âm, cơ hồ điều gì đã nghe qua thì không quên. Nhưng giờ phút này cậu nhịn không được nghĩ, nếu như vậy ngay từ lúc bắt đầu hẹn gặp mặt để làm chi? Nói chuyện qua điện thoại không phải được rồi sao.

Ngô Thế Huân ngồi ở trên ghế chủ tịch, căn cứ theo các câu hỏi trên tờ A4 trong tay mà nói.

Anh vốn là cho là mình sẽ bắt đầu mất tập trung, sau lại phát hiện không có, Lộc Hàm là một người dẫn dắt rất khéo léo, đã khiến cho Ngô Thế Huân từ từ thoải mái không còn bị kích thích, cuối cùng trở nên cởi mở hơn.

Ngô Thế Huân rốt cục thở ra một hơi, ngả người trên ghế, các câu hỏi của Lộc Hàm rất có chiều sâu, rất nhiều vấn đề nhìn qua có vẻ dễ hiểu không để trọng tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng khi trả lời lại làm cho người ta phải tập trung tinh thần suy nghĩ xem Lộc Hàm hỏi vấn đề này mục đích là gì. Ngô Thế Huân là người cuồng công việc, thái độ hợp tác gần như là cố chấp, khi hợp tác sẽ chú ý đến trình độ nhiều hơn các mặt khác, hiển nhiên các câu hỏi của Lộc Hàm khiến Ngô Thế Huân cảm thấy kinh ngạc và hưng phấn, cảm giác mất tập trung từ lúc ban đầu chậm rãi du nhập hoàn toàn vào trạng thái làm việc.

Thanh âm ở đầu bên kia điện thoại của Lộc Hàm rất nhẹ, chỉ thỉnh thoảng mới nói một hai câu gợi ý điểm mấu chốt của vấn đề để Ngô Thế Huân trả lời, còn bình thường chỉ "Àh" "Vâng" mỗi một từ đều lộ ra một vẻ thản nhiên.

Được nửa chừng Ngô Thế Huân đột nhiên lại có hơi thất thần, anh hé mắt nhìn chằm chằm phiến cửa màu trắng, tưởng tượng người đàn ông bên trong cánh cửa kia giờ phút này đang đứng hay là ngồi? Gian phòng nghỉ của Ngô Thế Huân rất hẹp, đứng thì sẽ cảm thấy rất chật chội, nếu như không đứng, vậy là ngồi hay… Nằm?

Trong một khắc suy nghĩ thăm dò kia, đôi mắt sâu thẳm của Ngô Thế Huân lóe lên một tia sáng, sau đó lại bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Cách một cánh cửa, tiến hành phỏng vấn qua điện thoại khoảng chừng một giờ mới chấm dứt, Lộc Hàm không thể không thừa nhận, Ngô Thế Huân lúc làm việc rất chuyên tâm, có sao nói vậy, một là một mà hai là hai, không quanh co lòng vòng không cố sức từ chối, vấn đề có thể trả lời anh sẽ trực tiếp trả lời ngay, ngược lại anh cũng không hề vòng vo, hiệu suất của buổi phỏng vấn khá cao, rất nhanh nội dung của bài viết đã thành hình trong đầu Lộc Hàm.

Cuối cùng mọi vấn đề đều trả lời xong, điện thoại đầu bên kia đột nhiên không lên tiếng, Lộc Hàm cũng dừng một chút chưa thích ứng kịp, chợt nghe giọng Ngô Thế Huân có vẻ buồn bã hỏi: "Còn gì nữa không?"

Lộc Hàm thở hắt ra, trong lòng tán thưởng hiệu suất cao đến bất ngờ, "Không có, cám ơn Ngô tổng." Nói xong liền cúp điện thoại, đứng dậy mở cửa đi ra.

Di động trong tay Ngô Thế Huân có hơi nóng, anh yên lặng nắm chặt, mặt không cảm xúc liếc nhìn Lộc Hàm một cái, tầm mắt nhịn không được lại hướng vào đôi mắt của người đàn ông kia.

Lộc Hàm nhanh tay thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, lúc đến đối diện bàn làm việc, chìa tay phải ra nhìn Ngô Thế Huân: "Hợp tác vui vẻ, Ngô tổng."

Ngô Thế Huân sửng sốt, bình tĩnh vươn tay nắm chặt tay Lộc Hàm, bàn tay gầy gầy của người đối diện truyền đến cảm xúc lành lạnh rất dễ chịu: "Hợp tác vui vẻ." Mà lúc này anh đã sớm quên mất mục đích của mình khi nhận cuộc phỏng vấn này.

12. Chương 12

Trên đường trở về, Lộc Hàm vẫn luôn duy trì sự trầm mặc lái xe, Biện Bạch Hiền ngồi ở ghế phó lái cứ liếc chừng cậu mãi, rốt cục nhịn không được mở miệng: "Đại Vương, Ngài sao vậy? Phỏng vấn không thuận…?"

Lộc Hàm chỉ đáp "Không sao." rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Sau khi quay về phòng biên tập, Lộc Hàm vốn định trước tiên chỉnh lý lại bản thảo buổi phỏng vấn, Diệp An Ninh lại gõ cửa tiến vào, ngồi đối diện bàn làm việc, trong tay là một quyển sổ và cây bút, biểu tình như muốn nói mình đang rất rất nghiêm túc làm việc: "Lộc biên tập, thừa dịp vừa mới phỏng vấn xong, chúng ta cùng thảo luận nội dung bài báo đi."

Lộc Hàm quay về văn phòng, chỉ vừa mới để bao công văn xuống, máy tính chưa kịp mở, cậu khởi động máy tính, ngồi trở lại trên ghế, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện Biện Bạch Hiền nghển cổ ngó vô phòng làm việc, dường như đang phân vân, không biết có nên đi vào hay không.

Mọi người cùng nhau phụ trách làm một bản thảo kỳ thật cũng không có gì, nhưng hành động của Diệp An Ninh hiển nhiên có hơi quá mức sốt ruột.

Lộc Hàm vẫn chưa nói gì, Diệp An Ninh đã mở sổ công tác của mình ra, nhìn Lộc Hàm cười cười, "Lộc biên tập, bút ghi âm của anh đâu?"

Lộc Hàm nhập mật mã vào máy tính, đầu cũng không ngẩng lên: "Chẳng phải sáng nay tôi đã nói với cô, Ngô Thế Huân qui định không được dùng bút ghi âm khi trả lời phỏng vấn còn gì."

"Hả?" Diệp An Ninh đương nhiên nhớ, buổi sáng Lộc Hàm nói rất rõ ràng, nhưng thời gian Diệp An Ninh làm việc trong môi trường này nói dài không dài mà bảo ngắn thì cũng không hẳn, cô học được rất nhiều mánh khóe trong phương thức làm việc. Miệng tuy bảo không mang theo, nhưng cũng chỉ là hình thức, đi phỏng vấn làm sao có thể không mang theo bút ghi âm chứ?

Diệp An Ninh cho rằng Lộc Hàm nói giỡn: "Lộc chủ biên, anh…"

Lộc Hàm thở dài trong lòng, Kim Mân Thạc nói rất đúng, Diệp An Ninh chẳng những tâm cao khí ngạo mà khi làm việc cũng ít chịu suy nghĩ, chỉ thích làm theo ý mình, điều gì mà cô cảm thấy trong giới ngầm

thừa nhận liền không cần băn khoăn thêm nữa. Nhưng Lộc Hàm biết Ngô Thế Huân là người như thế nào, anh ta nói một thì chính là một, nói hai tuyệt đối không thể là ba.

"Không có cả bút ghi âm lẫn bản thảo, tất cả những câu trả lời tôi đều ghi nhớ trong đầu, một lát nữa sẽ viết thành đề cương, lúc đó cô và Tiểu Bạch mỗi người phụ trách một phần, phát triển đề cương giai đoạn đầu do hai người phụ trách, tôi sẽ xem lại."

Diệp An Ninh thiếu chút nữa thì thốt ra, đề cương sao? Anh ghi nhớ trong đầu ấy hả? Làm sao tôi biết được những điều anh viết là ý tưởng của mình hay là do chính miệng Ngô Thế Huân nói ra?

Diệp An Ninh tức giận muốn chết, càng ngày càng cảm thấy Lộc Hàm là một kẻ điên. Gom hết đồ đạc hất đầu đi ra ngoài.

Kỳ thật việc này nếu là Biện Bạch Hiền hoặc là một cô gái khác trong phòng căn bản là sẽ không xảy ra chuyện kém vui như thế này, Diệp An Ninh tâm cao khí ngạo, Lộc Hàm vẫn chưa nói xong liền căm giận chạy ra ngoài, còn cảm thấy mình đang chịu uất ức, Lộc Hàm là người chuyên quyền độc đoán. Nhưng nếu như là những người khác, Lộc Hàm chỉ cần giải thích một chút tình hình lúc đó là có thể hiểu được. Dù sao dân làm kinh tế tài chính cùng với giới giải trí cũng không giống nhau, giới giải trí coi trọng sự nổi tiếng cho nên thích được lên báo thậm chí còn tạo scandal, nhưng mà dân làm tài chính kinh tế lại có nhiều quy củ, cái nào ra cái nấy, cho nên Ngô Thế Huân yêu cầu không được dùng bút ghi âm thực ra cũng chỉ là chuyện bình thường.

Diệp An Ninh vừa chạy ra ngoài, Biện Bạch Hiền đứng ở bên ngoài gõ cửa chớp chớp mắt, Lộc Hàm giương mắt nhìn nhìn hắn: "Đem bản điều tra tôi kêu cậu làm hồi sáng lại đây."

"Tuân lệnh! Đại Vương!" Biện Bạch Hiền nhanh như chớp chạy đi.

Liên tiếp vài giờ sau, Lộc Hàm ngồi viết bản thảo ban đầu cuộc phỏng vấn kia, từ câu đầu tiên cho đến câu cuối cùng, toàn bộ đều dựa vào trí nhớ đem những điều Ngô Thế Huân nói đánh ra từng chữ một, quá trình này chẳng những vừa lâu vừa buồn tẻ mà còn đòi hỏi sự tập trung đầu óc cao độ.

Trong thời gian đó Biện Bạch Hiền có tới hai lần, một lần đem bản điều tra lại, lần khác bưng vào một tách cà phê, hắn đứng ở phía sau Lộc Hàm, nhìn vào màn hình máy tính hai lần, lần nào cũng kêu lên đầy thán phục, cái Lộc Hàm đang làm kia có chỗ nào giống với một bản thảo ban đầu a!? Căn bản là đem mỗi một câu Ngô Thế Huân nói đều đánh ra, hắn nhìn thấy rõ ràng, thậm chí Lộc Hàm còn đánh dấu ở những chỗ Ngô Thế Huân tạm dừng nữa chứ!

Biện Bạch Hiền âm thầm lui ra ngoài với vẻ kính cẩn.

Lộc Hàm làm bản thảo ban đầu mất vài giờ, cậu dùng USB sao chép lại. Lúc đứng dậy thu dọn đồ đạc mới phát hiện đã qua giờ tan tầm từ lâu rồi, Kim Mân Thạc đang ở trong phòng làm việc, bên ngoài đại sảnh Diệp An Ninh và vài đồng nghiệp còn chưa đi.

Diệp An Ninh thấy văn phòng của Lộc Hàm mở cửa ra. Lập tức chạy vào, bước chân có vẻ dồn dập: "Lộc chủ biên!"

Lộc Hàm ngẩng đầu nhìn cô, thản nhiên hỏi: "Có việc gì?"

Diệp An Ninh đóng cửa văn phòng lại, "Lộc chủ biên, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện." Cô nói rất nghiêm túc, thật giống như có chuyện vô cùng quan trọng vậy.

"Được, cô nói đi." Thái độ Lộc Hàm vẫn thản nhiên.

"Lộc chủ biên, không biết anh nghĩ như thế nào, nhưng mà tôi cảm thấy anh có thành kiến hoặc là hiểu lầm với tôi!" Ánh mắt Diệp An Ninh sắc bén, "Tựa như lần này đi phỏng vấn Ngô Thế Huân, vốn là ba chúng ta đồng phụ trách, cuối cùng lại biến thành một mình anh đến văn phòng của anh ta trò chuyện, không mang theo bút ghi âm tôi có thể hiểu được, nhưng tại sao một chữ bản nháp cũng không có? Điều này anh giải thích thế nào?"

Lộc Hàm thu dọn xong xách cặp công tác lên, dựa theo thói quen cậu căn bản sẽ không thèm giải thích nửa câu, nhưng hiện tại không giống với trước đây, cậu không còn hành nghề tự do, bây giờ chẳng những có đồng đồng nghiệp mà còn ngồi ở văn phòng, trong một xã hội thu nhỏ. Cậu buông cặp trong tay xuống,

nhìn Diệp An Ninh, biểu tình thản nhiên như trước, đương nhiên cậu cũng không nghĩ ra phải tỏ thái độ như thế nào với cô ta: "Cô cảm thấy là tôi cố ý nói Ngô Thế Huân sắp xếp cuộc phỏng vấn với một mình tôi thôi phải không?"

Nghe Lộc Hàm nói trắng ra như vậy, Diệp An Ninh hơi do dự: "Chẳng lẽ không phải sao?"

"Không phải." Lộc Hàm nói: "Ngô Thế Huân đột nhiên sắp xếp như thế tôi cũng rất bất ngờ, về phần không có bản nháp là bởi vì tôi thường sử dụng máy tính, hoàn toàn ghi chép không kịp theo lời nói, với lại ngay tình huống lúc đó, thay vì dùng bút viết chi bằng dùng đầu óc ghi nhớ còn tốt hơn."

Diệp An Ninh vẫn không tin, cảm thấy Lộc Hàm cố ý làm như vậy, "Vậy bây giờ bản thảo anh đã viết xong chưa? Có thể đưa cho tôi và Biện Bạch Hiền coi không?"

Lần này rốt cục Lộc Hàm không thể giữ thái độ thản nhiên được nữa, bởi vì cậu phát hiện vấn đề của Diệp An Ninh là rất lớn, người phụ nữ trước mặt chẳng những thích làm theo ý mình mà còn rất tùy tiện, tinh thần hợp tác với đồng nghiệp kém, không nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo thậm chí cảm thấy việc người khác làm đều là sai lầm, cô vừa mở miệng liền đòi hỏi Lộc Hàm đưa bản thảo, quan hệ của cô và đại bộ phận đồng nghiệp cũng không tốt, khinh thường rất nhiều người, đối với sếp trực tiếp là mình, cô ta nghĩ rằng là lính nhảy dù thì lại càng không phục.

"Diệp An Ninh." Lộc Hàm nhìn cô, thái độ hoàn toàn nghiêm túc: "Tôi cho rằng trước khi cô có đủ tư cách đòi bản thảo, vẫn nên học cách làm người như thế nào thì tốt hơn." Nói xong liền cầm cặp công tác và áo khoác rời đi.

Lúc Lộc Hàm ở trong thang máy vẫn luôn tự hỏi vấn đề về Diệp An Ninh, tòa soạn nơi cậu làm việc hiện nay tuy là tạp chí địa phương nhưng tại thành phố này cũng đứng hàng đầu, dù rằng cách làm rất truyền thống, nhưng lượng tiêu thụ luôn khá tốt. Lộc Hàm cảm thấy chủ bút đương nhiên cũng không phải là đồ ngốc, sẽ phải trân trọng tiếng tăm của mình, tạp chí tài chính và kinh tế tuy không được chú ý nhiều như báo giải trí, nhưng tiền thu vào tuyệt đối không ít, tính cách Diệp An Ninh thiếu sót rõ ràng như thế, Kim Mân Thạc sau khi làm tổng biên tập không ít hơn một lần vạch trần tính cách này của Diệp An Ninh, sao chủ bút lại sắp xếp người như thế ở chuyên mục tài chính và kinh tế của tạp chí?

Hay bởi vì quan hệ thân thích…?

Lộc Hàm nghĩ hoài không ra, nhưng chắc chắn chủ bút có lý do riêng của mình.

Lúc thang máy dừng lại ở tầng mười, hai cô gái mặc đồ công sở bước vào, trong đó có một người vừa đi vừa lớn tiếng cười nói với cô gái bên cạnh: "Năm đó nếu không chú ý đến quan hệ thân thích, con nhỏ kia còn có thể tiếp tục sống ở H thị sao?"

Cô gái kia nhìn quanh bốn phía, kéo tay cô: "Nói nhỏ một chút, cậu không sợ người khác biết à!!"

"Thôi đi, đã làm còn sợ người khác không biết sao? Scandal của anh họ mà cũng dám đăng lên báo! Mới thực tập thôi mà làm việc còn ngoan độc hơn ai hết thảy rồi!"

…

Lộc Hàm đi ra bãi đỗ, chuẩn bị lấy xe trả cho Độ Khánh Tú, lúc gọi điện thoại, Độ Khánh Tú ở đầu bên kia nói: "Cậu tới nhà trẻ XXX đi, trên đường Phục Hưng ấy, tớ chờ ở đó, bà mẹ nó!" Độ Khánh Tú ở đầu kia đột nhiên rống lên một câu chửi thề.

Lộc Hàm nhíu nhíu mày: "Sao vậy?"

Giọng Độ Khánh Tú ở đầu kia nghe rất gấp: "Con tớ ở trường học bị người ta ăn hiếp, tớ vừa đến xong… Đừng khóc đừng khóc." Khi nói mấy tiếng cuối cùng kia, giọng Độ Khánh Tú đột nhiên nhu hòa không ít.

"Được rồi, tớ đã biết."

Lộc Hàm và Độ Khánh Tú quen biết cũng rất ngẫu nhiên. Lúc Độ Khánh Tú và Lộc Hàm còn ở S thị, Lộc Hàm làm nghề tự do, Độ Khánh Tú làm bếp trưởng tại một nhà hàng. Từ khi tiểu thuyết của Lộc Hàm đăng trên diễn đàn văn học trở thành hot nhất, Độ Khánh Tú chính là độc giả trung thành của cậu, hắn còn làm admin trên diễn đàn của cậu, ở trên mạng Độ Khánh Tú chính là Quái Thú Vai To, Lộc Hàm cũng

không phải Lộc Hàm, bút danh của cậu là Lộc Lộc. Sau đó hai người ở trên mạng trở nên thân thiết, lại sống cùng một thành phố, Độ Khánh Tú nói chúng ta hẹn gặp mặt ở ngoài đi, tớ sẽ mang đồ ăn ngon cho cậu, Lộc Hàm khi đó vì vùi đầu đuổi kịp bản thảo thiếu vận động cùng dinh dưỡng nghiêm trọng, cho nên mới đáp ứng.

Hai người từ internet ra ngoài hiện thực, quen biết cũng đã nhiều năm.

Về phía Độ Khánh Tú tại sao lại đến H thị và vô duyên vô cớ có thêm một đứa con trai, Lộc Hàm cho rằng hiện thực cuộc sống luôn khó đoán hơn trong tiểu thuyết rất nhiều.

Lộc Hàm lái xe tìm được nhà trẻ kia, lúc đậu xe ở cổng trường mới phát hiện nhà trẻ đã đóng cổng, chỉ mở cổng phụ nho nhỏ bên cạnh.

Bảo vệ nhìn nhìn xe rồi lại ngó ngó Lộc Hàm, tìm kiếm trong sổ theo dõi: "Anh là phụ huynh của em nào?"

Lộc Hàm nghĩ nghĩ, "Thằng bé ở trường bị người ta ăn hiếp."

Bảo vệ: "A, vậy mau vào đi, hôm nay đánh nhau loạn xà ngầu cả lên, thầy giáo vào can mà chẳng được nữa đấy."

Lộc Hàm đi vào cổng phụ, gọi điện cho Độ Khánh Tú, hỏi hắn hiện tại đang ở đâu.

Độ Khánh Tú: "Vào cửa đi thẳng qua dãy lầu có vòi phun nước, thấy một cầu thang xoay tròn, lầu hai."

Lộc Hàm đi vào, sau khi lên đến lầu hai phát hiện vài vị phụ huynh cùng mấy đứa nhóc vây quanh ở đại sảnh lầu hai, đang tranh cãi ầm ĩ, có giọng con nít khóc, mặc cho thầy giáo không ngừng giải thích khuyên giải nhưng vẫn có một vài phụ huynh hùng hùng hổ hổ.

Lộc Hàm đứng ở bên ngoài mắt nhìn bốn phía tìm người, thình lình bị người nào đó kéo cổ tay, một phụ nữ đại khái khoảng bốn mươi tuổi mặc quần áo màu đỏ sẫm cảm khái nói: "Anh đã tới rồi, nhanh lên nhanh lên, con anh đánh người ta chảy máu đầu! Còn đang nằm trong phòng y tế đó!" Dứt lời liền kéo Lộc Hàm xuống lầu.

Lộc Hàm nhíu mày, không rõ người phụ nữ trước mắt tại sao lại nhận sai, "Ngại quá, cô nhận lầm người rồi."

Người phụ nữ nhíu mày: "Anh đừng nói giỡn! Tình trạng của Ngô Phàm lần này cũng tệ lắm đó, mau lên, nơi này không cần anh xen vào, đi theo tôi!..."

Người phụ nữ vừa nói vừa kéo Lộc Hàm, thình lình ở phía sau Độ Khánh Tú sáp lại: "Phó hiệu trưởng cô nhận lầm người rồi, cậu ấy là bạn, tới đây tìm tôi, cậu ấy không có con đâu."

"A?" Phó hiệu trưởng sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng, nhìn nhìn Độ Khánh Tú rồi lại quay qua ngó Lộc Hàm, Độ Khánh Tú thì cô rất quen, "A a, xin lỗi, thật ngại quá."

13. Chương 13

Biểu tình của Độ Khánh Tú mang theo chút lạnh lùng, mày nhíu chặt, nhìn Lộc Hàm, rồi chỉ chỉ đám người lộn xộn trong đại sảnh: "Thật là phiền muốn chết, con nít đánh nhau thì có cái gì mà cũng làm cho lớn chuyện!"

Lộc Hàm thấy trên trán Độ Khánh Tú đầy mồ hôi, hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Ais, đừng nói nữa! Con của tớ và một bạn nam trong lớp kéo bè kéo lũ đánh nhau cùng với một đám nhóc của lớp lá ba! Kỳ thật cũng không có gì, chẳng phải chuyện lớn, giáo viên phát hiện đã sớm can ra, nhưng ở lớp lá ba có một thằng nhóc mập mạp bị chảy máu đầu. Vốn loại chuyện này nhà trẻ đã có biện pháp xử lý, cũng không ầm ĩ như vậy, nhưng mẹ của thằng nhóc mập mạp này lại không chịu bỏ qua, nhà nhóc mập mạp kia có tiền, năm trước tài trợ cho trường học xây một phòng học nhạc, con người ta như thế nào bà ta

mặc kệ! Con tớ và một thằng nhóc cùng lớp dẫn đầu, ra tay trước, mẹ của nhóc mập mạp kia làm ầm ỉ lên, rồi cha mẹ của mấy đứa trẻ khác cũng bắt đầu náo loạn…"

"…" Lộc Hàm không có con, đâu biết thì ra lại gặp phải các loại chuyện , cậu cũng không biết nên an ủi Độ Khánh Tú như thế nào.

Ánh mắt Độ Khánh Tú đột nhiên nhìn chăm chú vào mặt cậu một hồi lâu: "Ai, tớ nói này Tiểu Lộc, khó trách phó hiệu trưởng lại nhận lầm người, bộ dạng cậu cùng bạn học của con tớ rất giống nhau."

Lộc Hàm nghĩ tới chuyện vừa rồi cũng rất , nhưng lại không rõ lắm, chẳng lẽ giống nhiều đến nỗi ngay ánh mắt đầu tiên mà đã nhận lầm rồi sao?!

Độ Khánh Tú lại quan sát tỉ mỉ: "Thật đó, đứa bé kia tớ mới gặp lần đầu, lúc giáo viên dẫn nó ra tớ chỉ nhìn thoáng qua, vốn là cũng chưa để ý, hiện tại thật sự là càng nhìn càng giống!" Độ Khánh Tú phụ trách việc đi đón con mình, A Xán, cũng luôn biết nó có một đứa bạn rất thân tên là Ngô Phàm, nhưng chưa gặp qua lần nào, nguyên nhân là Ngô Thế Huân cho dù bận rộn đều tới đón con trai rất đúng giờ, thời gian vô cùng chuẩn. Còn Độ Khánh Tú là một người bận rộn, cơ bản mỗi lần đón con đều đi trễ. Bất quá may mà đại bộ phận phụ huynh tới đón con không phải ai cũng đúng giờ, cho nên Độ Khánh Tú cũng xem như là bình thường.

Trong lòng Lộc Hàm chợt nảy lên, nghiêng đầu nhìn về phía đám đông cách đó không xa, chợt nghĩ, đứa bé kia chắc giờ cũng ở trong đó.

Nếu ngay cả Độ Khánh Tú cũng cảm thấy giống, đương nhiên những người khác cũng vậy thôi, trong đó bao gồm cả mẹ của nhóc mập mạp,

Người phụ nữ này còn trẻ, da trắng mặc quần áo sang trọng đẹp đẽ, trên cổ là dây chuyền vàng mặt ngọc bích, tay đeo vòng phỉ thúy, cô vừa mới vào phòng y tế ôm đứa con bảo bối của mình dỗ dành một hồi, đến khi đi ra thì vẻ mặt đầy tức giận, điều này cũng khó trách, nhà mình bỏ tiền xây cho trường một phòng âm nhạc lớn, kết quả bây giờ con trai bị đánh đến chảy máu đầu.

Nữ nhân chạy thình thịch lên lầu hai, đến đầu cầu thang liền thấy Lộc Hàm, một tay xách váy một tay chỉ vào mặt Lộc Hàm, cả giận nói: "Con của anh xúi giục tụi nhỏ đánh nhau, chính nó đánh con trai cưng của tôi!!? Anh dạy con mình như thế nào vậy hả? Làm cha mẹ mà thế sao!!? Con trai cưng của tôi hiền lành như vậy thế mà lại bị thằng con vô giáo dục nhà anh đánh tơi tả!!"

Người phụ nữ kia chạy tới, đứng ở trước mặt Lộc Hàm trợn trừng mắt, khuyên tai đá quý màu xanh ngọc phát sáng đến nỗi người ta nhìn vào đều đau cả mắt.

Độ Khánh Tú và Lộc Hàm đều ngây ngẩn cả người, Lộc Hàm còn chưa kịp mở miệng.

"…"

Độ Khánh Tú dựa vào tay vịn, đã nhịn đến cực hạn, con trai của mình chẳng lẽ không phải bảo bối? Mình cưng chiều A Xán còn hơn cả bảo bối nữa đấy. Con của chị ta bị đánh chẳng lẽ con mình thì không sao!? Sao không nhìn xem vóc người đám nhóc tì lớp lá ba kia có thể so sánh với A Xán sao, vậy mà lúc đánh nhau cũng hung hăng chả vừa!!

Độ Khánh Tú hoàn toàn mất kiên nhẫn, đã bắt đầu xăn tay kéo cổ áo, đã ở trong này ngây ngốc hơn một tiếng đồng hồ, ngay từ lúc nghe nói con mình dẫn đầu đánh nhau còn có lý trí giải thích nhận lỗi cùng các phụ huynh khác, hiện tại đã nhịn đến cực hạn, "Nên làm cái gì là làm sao… Cậu ấy không phải là phụ huynh của đứa bé kia mà chính là bạn của tôi, giờ chị muốn gì?"

Người phụ nữ sửng sốt, không nghĩ tới mình nhận sai người, nhưng cô ta thấy Độ Khánh Tú nóng nảy như thế cũng mất kiên nhẫn, dùng khẩu khí tức giận nói: "Bây giờ tính sao đây? Dẫn đầu đi đánh nhau cũng có con của anh còn gì!? Con các người đánh con tôi, còn ở đó lí sự nữa sao?"

Độ Khánh Tú cảm thấy nói chuyện cùng người phụ nữ này sao lại mệt mỏi như vậy nhỉ? "Đúng, con tôi đánh con của chị, cho nên bây giờ tôi hỏi này, chị yêu cầu chúng tôi phải làm gì đây!? Nghe có hiểu không vậy?"

Phụ nữ vốn nóng tính, không cần biết chuyện xảy ra là cố ý hay vô ý… Mà cho dù có là vô ý, bọn họ cũng phải làm ầm lên, lời nói cử chỉ hoàn toàn xuất phát từ cảm tính, trái ngược hẳn với đàn ông, phái mạnh sẽ ưu tiên cho lý trí, động cơ, nguyên nhân, quá trình, kết quả, bọn họ luôn luôn giải quyết mọi chuyện bằng hình thức tư duy bẩm sinh.

Người phụ nữ đắn đo suy nghĩ, cau mày chậm rãi nói: "Con của anh phải đến xin lỗi con tôi."

"Được."

"Thái độ phải thành khẩn."

"Được."

"Còn phải cúi đầu."

"…" Đừng nói Độ Khánh Tú, ngay cả Lộc Hàm cũng nhịn không được.

Đề cập đến vấn đề của con trẻ, có phụ huynh nào không bao che bênh vực cho con? Có cha mẹ nào lại muốn con mình phải chịu ủy khuất? Xán Liệt cùng Ngô Phàm cầm đầu đi đánh nhau, xông lên trước tiên đúng là hai đứa, nhưng khắp người chúng cũng đầy vết bầm tím, trên mặt A Xán còn in rõ ràng dấu bàn tay, Độ Khánh Tú nhận được điện thoại của nhà trẻ chạy tới đây nhìn thấy thì trong lòng đã mềm nhũn đến rối tinh rối mù, dấu vết trên mặt con mình rõ ràng như vậy, nhưng nhóc con không khóc, chỉ đứng yên cho thầy giáo xoa mặt, lúc nhìn thấy Độ Khánh Tú còn nhếch miệng gọi: "Ba ơi!"

Vốn trong ngực hắn đang nghẹn một cục tức không có chỗ phát tiết, Độ Khánh Tú cười lạnh một tiếng, dựa vào tay vịn khoanh tay, cái gì cũng chưa nói.

Người phụ nữ lại lớn tiếng: "Tôi đang nói chuyện với anh đó!?"

Sau tiếng hét này, các phụ huynh đang vây quanh trong đại sảnh lầu hai sôi nổi nhìn qua bên này, có người hừ lạnh: "Người này làm cha mẹ như thế nào vậy? Con trẻ cho dù không hiểu chuyện đánh người anh là người lớn cũng không thể sử xự như vậy chứ?"

Chu Hải Vân trong nháy mắt tìm được chỗ dựa, chạy qua đám phụ huynh kia.

Lộc Hàm quét mắt liếc Vương Hải Vân một cái, hỏi: "Tại sao đánh nhau?"

"…" Không ai mở miệng, đám phụ huynh đều nói không được nguyên nhân, một phó chủ nhiệm của nhà trẻ đứng ở gần đó đang bị vây trong tình thế khó xử, Lộc Hàm vừa hỏi, cô càng thêm quẫn bách.

Phụ huynh đều nhìn về phía phó chủ nhiệm kia, cô đành phải nói: "Lúc đầu khi bọn nhóc được can ra chúng tôi có hỏi qua, nhưng các bé lớp lá năm đều nói là bởi vì nhìn thấy mấy nhóc lớp lá ba khi dễ bạn học Xán Liệt và Ngô Phàm, hỏi lớp là ba, bọn nhóc lại nói là Ngô Phàm và Xán Liệt động tay trước."

"…"

Lộc Hàm gật gật đầu, nhìn về phía Độ Khánh Tú đang tức giận đến mất kiên nhẫn hoàn toàn sắc mặt đỏ ửng: "Con trai cậu đâu? Có hỏi nó vì sao đánh nhau chưa!?"

Độ Khánh Tú phiền não giật giật tóc: "Tớ cũng đã hỏi qua, nhưng thằng bé chết cũng không chịu mở miệng, chỉ nói là do mấy nhóc lớp lá ba không đúng, bọn nó sai cho nên nhóc và Ngô Phàm mới ra tay."

Chu Hải Vân nháy mắt lớn tiếng: "Trẻ con vì chút việc nhỏ mà đánh nhau vốn là phê bình là được rồi! Hiện tại anh cũng thừa nhận con mình ra tay trước, vậy thì phải xin lỗi!! Phải xin lỗi!!"

"Con mẹ nó cô câm miệng cho tôi!!" Độ Khánh Tú vẫn chưa bước qua hết hai bậc thang, Chu Hải Vân đã hét lên: "A!! Bớ người ta đánh người a!!!"

Đám phụ huynh bị Chu Hải Vân giật dây, lại thấy thái độ Độ Khánh Tú ác liệt như thế, vài ba ba của các bé tức giận đều tiến lên một lượt, mấy người phụ nữ bắt đầu chỉ trỏ.

.:.

Phó chủ nhiệm thật sự không đứng nhìn được nữa, nói với mọi người: "Tất cả bình tĩnh một chút, nhà trẻ chúng tôi khẳng định sẽ cho mọi người một phương thức xử lý vừa lòng! Xin hãy bình tĩnh, mấy bé không

có việc gì là tốt rồi, mọi người không cần làm mất hòa khí, sau này mấy bé vẫn phải học chung ở nhà trẻ mà."

"Một năm tôi đóng góp nhiều tiền như vậy đưa con mình đến nhà trẻ của các vị không phải vì sau khi bị đánh thì được nhận một kết quả vừa lòng!!"

"..."

14. Chương 14

Mấy bé không ở đại sảnh, đều ngoan ngoãn ngồi trong lớp học của mình, lớp lá ba ở đầu hành lang phía Đông, lớp lá năm tại hành lang phía Tây, cách nhau một phòng học lớn.

Nhóm phụ huynh giằng co, giáo viên nhà trẻ và phó chủ nhiệm vẫn chưa thể đưa ra lời giải thích, trong lúc nhất thời ở đại sảnh lầu hai lại bắt đầu cãi nhau, chẳng khác cảnh tượng gà bay chó sủa là mấy.

Độ Khánh Tú ôm mặt lớn tiếng than thở: "Bây giờ tớ thật muốn gọi điện thoại cho cái tên vương bát đản Kim Chung Nhân a!!!!!"

Lộc Hàm nhướng mày: "Thế sao không gọi đi?"

Độ Khánh Tú quay đầu, trong hốc mắt đầy vằn đỏ do giận dữ: "Chẳng lẽ chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà gọi hắn đến nhà trẻ, lỡ làm hư việc thì sao? Rồi sau này ở nhà tớ còn địa vị gì nữa đây, chuyện nhỏ xíu cũng làm không xong!!"

Lộc Hàm nghĩ nghĩ, ánh mắt đảo qua những người đứng bên cạnh, rồi thản nhiên nói: "Con mình bị ăn hiếp phải chịu ủy khuất như vậy, lại dùng giá trị của bản thân để tính toán, hai người các cậu làm cha như vậy sao?"

Độ Khánh Tú bị ánh mắt của Lộc Hàm đảo qua, nhịn không được rùng mình một cái, gật gật đầu ngẫm lại thấy cũng đúng, bước hai bậc phía xuống cầu thang xoay tròn, trước khi gọi điện thoại cho Kim Chung Nhân, quay đầu lại đột nhiên hỏi một câu: "Nè, hỏi thật, nếu con của cậu bị đánh, hay là cầm đầu đánh nhau, cậu sẽ làm như thế nào?"

Lộc Hàm hạ mắt xuống nhìn Độ Khánh Tú đứng ở cầu thang bấm máy, đáy mắt sâu thẳm khiến người khác không thể nắm bắt được điều gì từ nó, cậu lẳng lặng đáp: "Tớ có chết cũng bao che con mình."

"..." Độ Khánh Tú nhịn không được lại rùng mình một cái, hào quang của đại thần quả thật là chiếu xa ngàn dặm vạn trượng.

Lộc Hàm không phải nói đùa, trước khi Độ Khánh Tú đặt vấn đề này cậu đã tự hỏi mình, nếu như cậu có con thì phải làm như thế nào? Xin lỗi ư? Rồi lại còn phải cúi đầu a? Đùa sao, con là do chính mình sinh ra và nuôi dưỡng, mình có thể đánh, mắng, dạy dỗ, có thể chỉnh, nhưng làm sao chịu được cảnh người khác chỉ vào con mình mắng là đồ không có giáo dục chứ?

Điện thoại của Độ Khánh Tú được kết nối, liền bắt đầu mắng phía bên kia: "Này, Kim Chung Nhân anh còn họp cái gì nữa? Con của mình ở nhà trẻ bị người ta đánh đến mặt thành cái bánh bao còn ngồi đó họp? Kiếm tiền mua cho con trai anh phần mộ biệt thự hay là mua tiền vàng mã để đốt cho nó hả!?"

Lộc Hàm hạ mắt nhìn Độ Khánh Tú hùng hùng hổ hổ gọi điện thoại, không biết nên nghĩ như thế nào, được chiều đến thế nào mà có thể kiêu ngạo như vậy a?

Đầu bên kia Kim Chung Nhân nhận được điện thoại liền bùng nổ, lúc ấy hắn đang dự một hội nghị đa phương, chủ trì là hiệp hội quản lý thương nghiệp của H thị, tham dự đều là CEO của các công ti xí nghiệp lớn, giờ phút này một CEO đang phát biểu, chủ đề đặc biệt nói về tương lai phát triển ngành công nghiệp dược của H thị ra quốc tế cùng hàng rào thương nghiệp.

Kim Chung Nhân rời khỏi hội nghị không bao lâu, màn hình định vị bên kia không thấy người, ngay lập tức trên danh sách trong hệ thống kế bên cái tên Kim Chung Nhân là biểu tượng đầu người màu xám.

Ban đầu Ngô Thế Huân cũng không có chú ý tới, từ giữa trưa anh đã bắt đầu có hơi ngây ngẩn không tập trung vào công việc, giờ phút này tuy rằng ngồi trong phòng làm việc của mình, vẫn có cảm giác quanh mình là một bầu không khí hoàn toàn xa lạ.

Một CEO đang nói đặc biệt hăng say về những rào cản trong tương lai của ngành dược, giữa chừng còn tạm dừng một chút để hỏi đồng nghiệp là nhân tài kiệt xuất: "Ngô tổng, anh cảm thấy tôi nói như vậy có đúng hay không?"

Ngô Thế Huân "Ừm" một tiếng, kỳ thật căn bản cũng không chú ý tới mấy cái rào cản gì gì đó, ngành dược hiện nay đang ở trong tình trạng độc quyền rất mạnh mẽ, trước khi có ngoại lực đột phá vào sự độc quyền này, nói cái gì cũng không tốt.

Ngô Thế Huân kéo kéo cà – vạt, liếc nhìn màn hình máy tính, phát hiện có một vị trí đã rời đi, đúng là Kim Chung Nhân, nhưng đã qua mười lăm phút mà vẫn chưa quay lại, cũng không có vẻ như là có chuyện xảy ra, nếu không căn bản những người ở lại cũng đã biết rồi.

Đầu óc Ngô Thế Huân hôm nay tựa như bị chập mạch, chuyện này nếu là thường ngày, nhiều nhất anh căn bản chỉ liếc mắt một cái, sẽ không nghiên cứu kĩ lưỡng, nhưng hôm nay tinh thần không tập trung, luôn nghĩ lung tung tư duy rối loạn. Lúc này anh mới cầm di động lên liếc mắt một cái, bất chợt thấy trên màn hình hiện thị rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Giáo viên nhà trẻ.

Ngô Thế Huân nhìn lại thời gian, đúng là đã qua giờ tan học, nhưng một trong những cuộc gọi nhỡ đó là trước giờ về.

Đã xảy ra chuyện rồi.

Ngô Thế Huân cầm lấy điện thoại lao ra khỏi văn phòng, lúc cửa thang máy mở thì gặp ngay thư kí trưởng: "Ngô tổng, anh…"

Ngô Thế Huân lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái: "Đến phòng làm việc của tôi tắt máy tính đi." Dứt lời ấn phím chạy lấy người.

Ngô Thế Huân ở trong thang máy gọi điện thoại cho nhà trẻ, nhưng không có ai bắt máy, vừa mới tắt đi thì nhà trẻ lại gọi tới, giọng giáo viên như muốn khóc: "Cha của bé Ngô Phàm, anh mau đến đây đi, Ngô Phàm ở trường đánh con người ta đấy."

Ngô Thế Huân cũng nghe ra tại đầu kia giáo viên đã rất sốt ruột, cau mày nói: "Ngô Phàm thế nào?"

"A? A!" Giáo viên lúc này mới kịp phản ứng, vừa định mở miệng điện thoại lại bị người khác lấy đi, đúng là bây giờ chỉ có giáo viên lớp lá ba là còn giữ được bình tĩnh: "Anh Ngô đừng lo lắng, Ngô Phàm không sao." Đâu chỉ là không có việc gì, ai cũng chưa chắc có thể đánh lại con của anh, một mình đánh nhau với vài ba đứa mập mạp mà không có vấn đề gì. Giáo viên lớp lá ba thấy mấy người trên đại sảnh lầu hai đang ầm ầm đi vào văn phòng: "Nhưng hiện tại mọi chuyện rất ầm ĩ. Ngô Phàm cùng một bé khác cầm đầu đánh nhau, cuối cùng biến thành các bé trai lớp lá năm và lá ba đánh nhau loạn xà ngầu, các phụ huynh hiện tại đều đứng bên ngoài."

"Ngô Phàm không sao thật chứ?" Ngô Thế Huân xác nhận một lần nữa.

"Nhóc lớp lá ba tuy rằng khỏe mạnh hơn một chút, nhưng…"

Ngô Thế Huân cắt ngang: "Cô chỉ cần nói cho tôi biết có cần đi bệnh viện hay không."

"…Không, không cần, mấy bé không có việc gì."

"Tôi biết rồi, giờ đang lái xe tới, cô hãy nói cho tôi rõ ngọn nguồn đi." Trước tiên Ngô Thế Huân chỉ cần biết con mình không có việc gì, còn lại xảy ra chuyện gì cũng chẳng sao cả. Nữ giáo viên lớp lá ba dạy nhà trẻ cũng đã lâu, tiếp xúc với nhiều người, biết Ngô Thế Huân không thích lề mề, liền tường thuật cho Ngô Thế Huân qua điện thoại từ đầu tới cuối mọi chuyện.

Cuối cùng Ngô Thế Huân nói: "Rõ rồi, khoảng mười phút nữa tôi sẽ đến nơi." Dừng một chút: "Tôi mặc kệ rốt cuộc là con nhà ai gây sự, trước khi tôi đến nhà trẻ, con tôi không cần mở miệng xin lỗi trước bất kỳ ai cả."

"…" Giáo viên thật sự muốn quỳ lạy.

Mà trong lúc nữ giáo viên cùng Ngô Thế Huân tra đổi, đại sảnh lầu hai mới vừa xoa dịu lại được một chút lại bùng nổ trở lại.

Chuyện cũng đã kéo dài hơn nửa giờ, rất nhiều phụ huynh muốn oán giận chỉ trích gì đó đã làm xong hết rồi, tuy rằng cũng chưa có ai đứng ra lãnh trách nhiệm, nhưng tất cả phụ huynh đều mệt mỏi.

Vốn là cũng có phụ huynh ôm con mình định đi về rồi, đầu kia hành lang đột nhiên lao ra một người.

"Ai là phụ huynh của Cao Tiền?" Dãy lầu của mẫu giáo lớn không phải kiến trúc độc lập, phía sau mẫu giáo bé cùng với dãy lớp chồi chung nhau một cái hành lang dài.

Lúc Lộc Hàm nhìn thấy Kim Chung Đại thì hơi kinh ngạc, còn cho là mình nhìn lầm người.

Kim Chung Đại vì chạy đến mà thở hổn hển, ánh mắt bốc hỏa, Chu Hải Vân vừa nghe có người nhắc tên con mình thì buồn bực: "Là tôi đây!" Dừng một chút, nhìn Kim Chung Đại bằng nửa con mắt, khinh thường hỏi: "Sao nào?"

Tù lúc chưa tan học cậu đã nhận được điện thoại của giáo viên, so với bất cứ phụ huynh nào đều nhanh hơn, Kim Chung Đại vội vàng mờ mịt chạy tới, phát hiện con trai mình mặc quần áo rách rưới, đúng hơn là áo khoác bên ngoài lớn hơn vài số.

"Xảy ra chuyện gì?" Kim Chung Đại ôm Nghệ Hưng vào lòng, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của con mình, ngẩng đầu nhìn giáo viên.

Giáo viên mẫu giáo bé không biết nói như thế nào, cứ mở miệng ra rồi khép lại nhiều lần, mỗi một lần sắc mặt lại càng khó coi hơn, kéo Kim Chung Đại vào góc phòng: "Ba của Nghệ Hưng à, đây là sơ sẩy của nhà trẻ chúng tôi mà trách nhiệm lớn nhất thuộc về giáo viên đứng lớp là tôi, thật sự là… Aiz…"

Kim Chung Đại quay đầu nhìn Nghệ Hưng, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác, úp mặt lên bàn không chịu nói chuyện.

Kim Chung Đại cắn cắn môi: "Cô nói đi."

"Tôi… Buổi chiều lớp tôi có một tiết tự do hoạt động ở phòng âm nhạc, bọn trẻ ngồi trên thảm tự mình chơi đùa. Lúc Nghệ Hưng biến mất không ai trong chúng tôi chú ý đến… Đợi… Đợi đến lúc phát hiện và tìm được bé, thì quần áo của Nghệ Hưng không biết đã sao thành như vậy, hỏi tại sao thì bé nhất định không mở miệng." Giáo viên nói xong nước mắt liền rơi xuống.

"…" Kim Chung Đại cũng choáng váng, quả thực không thể tin được lời giáo viên kia nói. Cậu đi đến bên cạnh sau đó ôm con trai vào trong ngực vuốt ve dỗ dành: "Hưng Hưng… Hưng Hưng có chuyện gì nói ba nghe…"

Kim Chung Đại dỗ dành con trẻ là kiên nhẫn nhất, hiện giờ mặc dù cũng chỉ là vuốt ve ôm ấp, cứ nghĩ con trai mình thông minh đáng yêu xinh đẹp như vậy, người nào cũng khen là tiểu thần đồng, sẽ không thể xảy ra chuyện bắt nạt thế này..

Kim Chung Đại cứ dỗ dành mãi, cô giáo ngồi một bên vừa rơi nước mắt vừa giúp vỗ về, đúng lúc đó, một bé trai tóc tai loạn xạ, trên mặt đều là bụi đất đứng ở cửa.

Cô giáo kinh ngạc quay đầu lại nhìn, "Bạn nhỏ, con…"

Ben Ben nhìn giống như một pho tượng mặt lạnh đứng ở ngay cửa, nhìn nhóc rất sáng sủa, trên mặt bám đầy bụi bẩn nhưng cũng không ngăn được dung mạo tuấn tú, nốt ruồi son trên mi tâm làm cho gương mặt có cái nhìn lạnh lùng, giống như một đóa sen hồng nở giữa hoang mạc, khiến cho gương mặt đẹp sống động hẳn lên.

Ben Ben chỉ lẳng lặng đi tới, đứng ở trước mặt Kim Chung Đại, rũ mắt nhìn bé con.

Kim Chung Đại ngước mắt nhìn nhóc rồi giật thót, trong lòng như có gì đó chợt lóe lên, nhưng không kịp nắm bắt.

Ben Ben giữa chừng chạy đến đây, nhóc đánh cái tên mập mạp lớp lá ba kia nhưng vẫn chưa hết giận, cuối cùng lấy gạch gọt đi của người ta một mảng da đầu, bấy giờ mới cảm thấy sảng khoái, dừng tay lại.

Sự tình ầm ĩ có vẻ lớn, nhưng Ben Ben không để ý nhiều lắm, nhóc cảm thấy đánh người này không sai, dù sao ba nhóc cũng chỉ có một đứa con trai, chắc chắn sẽ giải quyết mọi chuyện êm đẹp.

Nhóc từ phòng y tế chạy đến đây, mình không bị tổn hại gì, còn cái tên mập mạp kia bị thương nằm gào khóc, mẹ của nó ngồi một bên vừa ôm con mình vừa dỗ dành bảo bối, giương mắt trừng nhóc, còn quay về phía phó hiệu trưởng oán giận nhóc sao lại thiếu gia giáo như thế.

Cao Tiền nằm trên giường nhỏ gào khóc, nghe được mẹ mình nói muốn Ngô Phàm cúi đầu xin lỗi, chịu đựng cơn đau nhóng cổ lên nhướn mày khiêu khích.

Người lớn không chú ý thấy, Ben Ben lại nhìn được, nhóc ngước mắt nhếch môi, siết chặt nắm tay, ánh mắt nhìn xuyên qua hàng mi quét qua mặt Cao Tiền cuối cùng dừng lại ở đôi mắt của Chu Hải Vân, bà nghĩ tôi sẽ xin lỗi con trai của bà sao? Còn phải cúi đầu? Cũng không tìm hiểu xem con trai mình làm chuyện gì!?

Phó hiệu trưởng ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Ben Ben, nhóc con bộ dạng thật đẹp, dù trên mặt đầy bụi bẩn nhưng nhìn vẫn rất đẹp trai, phó hiệu trưởng rút khăn của mình lau mặt cho nhóc: "Thôi nào, con lại xin lỗi bạn nhỏ Cao Tiền một tiếng, rồi sau này mọi người vẫn là bạn tốt…"

Ben Ben nghiêng đầu né cái khăn tay, lạnh mắt nhìn Chu Hải Vân và Cao Tiền, "Ba cậu đã cúng cho nhà trẻ một tòa nhà đúng không?! Giờ tớ không xin lỗi đấy, có giỏi thì bảo ông ấy đòi lại đi?!" Nói xong xoay người bước ra khỏi phòng y tế.

"…"

Nghệ Hưng mắt nhắm tịt, miệng mím thật chặt không lên tiếng, bé chẳng mở miệng không phải bởi vì không muốn nói chuyện, mà là vì lúc Ngô Phàm đưa bé về tới đây đã nói "Em đừng khóc, cũng không được nói gì với người lớn cả, lát nữa anh đến tìm em."

Nghệ Hưng cảm thấy rất buồn và xấu hổ, bé mím môi phồng má, nằm yên để ba vỗ về dỗ dành, dù bé biết ba và cô giáo cũng không vui, nhưng vẫn phải đợi Ngô Phàm, bé biết mình nói năng không rõ ràng lắm, Ngô Phàm chắc chắn sẽ đến tìm, bé phải đợi thôi.

Ben Ben đứng ở trước mặt Kim Chung Đại nhìn Nghệ Hưng, thở ra một hơi, lại thấy bé còn mặc cái áo khoác của mình, nhịn không được nhíu mày, kéo kéo cổ áo bé con: "Em không thấy nóng sao? Mặc nhiều như vậy làm gì?"

Kim Chung Đại và cô giáo sửng sốt, Nghệ Hưng mở to mắt, vùng vẫy thoát ra khỏi ngực ba mình: "Ngô Phàm, anh không sao chứ?"

Nghệ Hưng lắc lắc giãy dụa thân thể nghiêng đầu nhìn Ben Ben, Ben Ben nhíu mày, bộ dáng như ông cụ non giữ tay Nghệ Hưng để bé đừng lộn xộn, ngước mắt nhìn Kim Chung Đại, bình tĩnh nói: "Con của chú không có việc gì đâu. Mấy đứa lớp lá ba đố kỵ Nghệ Hưng thông minh, cho nên chòng ghẹo đánh bé thôi."

Kim Chung Đại: "…"

Cô giáo: "…"

15. Chương 15

Lộc Hàm vội vàng tiến lên giữ chặt Kim Chung Đại đang nổi giận đùng đùng: "Đại Đại!"

Kim Chung Đại quay đầu lại liếc Lộc Hàm một cái, kiềm nén sự tức giận nhìn Chu Hải Vân nói: "Rốt cuộc cô dạy con như thế nào vậy hả!? Cô có biết tác phong phẩm cách ở trường của nó ra sao không? Chưa thấy qua đứa bé nào không hiểu chuyện như nó đấy!"

Chu Hải Vân: "Anh nói bậy bạ cái gì đó! Con tôi ngoan ngoãn như vậy, hôm nay ở trong trường còn bị đánh và khi dễ nữa! Da đầu tróc một mảng lớn!"

Kim Chung Đại cười lạnh, "Vậy cô có hỏi con mình vì sao mà nó bị đánh không?"

Chu Hải Vân nghẹn lời, con trẻ bị thương, cô còn tâm trí đâu mà hỏi con trai vì sao lại đánh nhau? Nhất định là bị người khác ăn hiếp, chuyện này thì chẳng có gì để nghi ngờ.

Trong đại sảnh lầu hai cũng không ít phụ huynh học sinh, Kim Chung Đại đang nóng nảy cũng không để ý nhiều như vậy, đơn giản nói thẳng: "Con tôi mới học mẫu giáo bé thôi! Còn con của cô đã học lớp lá rồi, vậy mà lại còn giựt giây xúi giục bạn bè cùng lớp khi dễ học sinh mẫu giáo bé là sao?!"

Chu Hải Vân: "…"

Một cậu bé mập mạp của lớp lá ba thấy tình thế không xong, đứng bật dậy hét lên: "Chỉ có Cao Tiền làm thôi, tụi con không có khi dễ bạn nhỏ thần đồng kia!"

Chu Hải Vân: "…"

Ben Ben cởi áo khoác trên người Nghệ Hưng xuống, tiện tay ném qua một bên: "Em ở đây chờ ba nhé, anh phải đi thôi."

Kim Chung Đại nhờ cô giáo trông chừng hai đứa bé, còn mình thì chạy đi, tuy cuối cùng không có chuyện gì lớn xảy ra, khiến sự nặng nề trong lòng cậu cũng vơi đi phần nào.

Nghệ Hưng hiện tại cơ hồ xem Ben Ben trở thành cơm gạo cứu mạng mình, vô cùng nghe lời đứng ở một bên, nhìn Ben Ben cầm khăn tay của cô giáo đưa cho lau mặt.

Ben Ben đánh nhau rất hăng, vừa xông lên liền nhanh gọn lẹ gọt một mảng da đầu của mập mạp kia, không nương tay lấy một chút, về điểm này có vẻ giống Ngô Thế Huân, vừa kiên quyết lại không lưu tình. Nhưng trẻ con đánh nhau chung quy chiếm không được bao nhiêu thế thượng phong, Cao Tiền lại to con hơn so với Ben Ben, thừa dịp lúc đang rối loạn cắn răng từ trên mặt đất đứng lên, hét to một tiếng rồi đẩy nhóc ngã trên mặt đất. Ben Ben xui xẻo ụp mặt xuống đất, dính đầy bụi cát và đá vụn.

Nghệ Hưng bỉu môi ngẩng đầu nhìn Ben Ben: "Anh ơi, anh có sao không?"

Ben Ben mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn bé một cái: "Ai là anh của em? Đứng qua một bên đi!"

Nghệ Hưng hừ một tiếng, cũng không tức giận, chỉ là nhìn Ben Ben thực ủy khuất, trong mắt ngập nước: "Đau không?"

Ben Ben dùng khăn lau mặt, chỉ biết cố sức chà thật mạnh, khiến cho da cũng đau rát, lại không sạch chút nào: "Có gì đâu mà đau! Không đau!"

Nghệ Hưng kiễng chân muốn lấy khăn trong tay Ben Ben: "Để em làm cho."

Ben Ben tắc lưỡi một tiếng, không kiên nhẫn dùng ngón tay ấn lên mi tâm của bé con, đẩy bé ra xa một chút, nóng nảy nói: "Em nhiều chuyện quá à."

Mắt cô giáo vẫn còn ướt, cuối cùng sợ bóng sợ gió nên cũng không có ý kiến gì. Giờ phút này cô nhìn Ben Ben và Nghệ Hưng, nhìn một hồi không biết vì sao đột nhiên ngửi thấy mùi JQ lởn vởn quanh đây — ôn nhu chỉ số thông minh cao thụ với không được tự nhiên cường thế công, cái này thật sự rất manh!!!!!!!!!

Ben Ben lau lung tung trên mặt vài cái rồi cũng hết hứng, nhóc đưa khăn cho cô giáo, rũ mắt nhìn Nghệ Hưng, sắc mặt lạnh lùng: "Em sau này đừng có chạy lung tung nữa nhé! Cách cái đám mập mạp lớp lá ba kia xa ra một chút có biết không!?"

Nghệ Hưng gật gật đầu, Ben Ben nói xong cũng không quay đầu lại, tiêu sái rời khỏi phòng học.

Hôm nay sức chịu đựng của Kim Chung Đại bị thử thách nghiêm trọng, sau khi Chu Hải Vân rời khỏi cậu mới bình tĩnh chú ý đến xung quanh.

Đại khái qua hơn mười phút Kim Chung Đại mới chậm rãi xem như thấy rõ mọi thứ, cậu nhìn Lộc Hàm, có vẻ hơi ngượng cười cười: "Vừa rồi có phải anh rất hung dữ hay không."

Lộc Hàm nhẹ cười không nói lời nào.

Kim Chung Nhân và Ngô Thế Huân cơ hồ là đến cùng một lúc, Kim Chung Nhân nhìn thấy một cô giáo đứng ở cổng liền tiến lên hỏi thăm, cô giáo vừa định hỏi anh có phải là ba ba của Ngô Phàm hay không, thì ngay lúc đó Ngô Thế Huân vòng ra sau lưng đi vào nhà trẻ.

Ngô Thế Huân và Kim Chung Nhân, hai người chạm trán đều sửng sốt, hai khuôn mặt đàn ông lạnh lùng nhìn nhau có vẻ nghiêm trọng, không khí chung quanh lạnh thêm vài phần.

"Con trai anh học ở trường này hả?" Kim Chung Nhân phá vỡ sự trầm mặc trước.

Ngô Thế Huân gật đầu: "Con tôi học lớp lá năm."

Kim Chung Nhân: "Mẹ kiếp, con tôi cũng lớp lá năm."

Sau đó hai người đều không nói thêm gì nữa, đi theo giáo viên lên lầu hai, thầy giáo cũng buồn bực hai người này tới cũng đúng lúc thật, đều tan cuộc kết thúc mọi chuyện rồi mới đến là sao?

Ngô Thế Huân lên tới lầu hai thì không thấy Ben Ben, vừa nhấc mắt ngược lại trông thấy Lộc Hàm. Anh sửng sốt đứng sựng ở đầu cầu thang, theo bản năng liền nhìn chung quanh đại sảnh tìm kiếm thân ảnh của Ben Ben.

Kim Chung Đại đã phục hồi lại tinh thần, nhưng khi cậu tỉnh táo nhìn khuôn mặt trắng bạch và lạnh nhạt cùng với nốt ruồi son trên mi tâm của Lộc Hàm lại cảm thấy thật khó tin. Vừa nãy đứa bé trai kia… Tuy rằng trên mặt đều là bụi đất nhưng cũng thấy rất rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái cằm còn thêm nốt ruồi son kia nữa, chính là một phiên bản thu nhỏ sống động của Lộc Hàm trước mắt này.

Kim Chung Đại thử so sánh trong lòng, càng nhớ lại càng kinh ngạc mà càng kinh ngạc thì chân lại không thể nhúc nhích.

Lộc Hàm nghi hoặc nhìn, Kim Chung Đại cười cười, trong lòng lại cân nhắc như vậy là không được, không thể để cho hai người cha và bé con gặp nhau, nếu lỡ tình huống không hay, vậy thì Lộc Hàm phải làm sao bây giờ? Cậu ấy không phải chẳng muốn tiếp tục sống trong thống khổ cùng tự trách nữa hay sao? Thật vất vả mới thoát ra được, chẳng lẽ nửa đời sau lại một lần nữa chìm trong đau khổ?

Không được, mặc kệ như thế nào, hai người cũng không thể gặp mặt. Quá giống, thật sự giống đến không cần bàn cãi, cậu còn có thể ngay lập tức nhìn ra, huống chi là chính Lộc Hàm?

Kim Chung Đại cân nhắc trong lòng, căn bản không chú ý tới Ngô Thế Huân đang đứng ở đầu cầu thang, lấy chìa khóa xe ra, nói: "Tiểu Lộc, cậu lấy xe trước đi, anh tới chỗ cô giáo đón con đã."

Lộc Hàm cầm chìa khóa gật gật đầu, vốn định chào Độ Khánh Tú một tiếng, thế nhưng nhìn quanh lại không thấy người đâu cả.

Kim Chung Đại đưa chìa khóa cho Lộc Hàm liền xách giỏ đi về phía hành lang dài, vừa vặn bước qua trước mặt Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân vẫn như trước đứng ở đầu cầu thang, mắt lạnh lùng nhìn Kim Chung Đại đứng cạnh Lộc Hàm, rồi lại lạnh tanh nhìn Kim Chung Đại đi qua trước mặt mình.

Lộc Hàm cầm chìa khóa đang định xuống lầu, quay người lại vừa ngước lên thì đối diện với ánh mắt sâu không thấy đáy của Ngô Thế Huân.

Tim cậu lỡ đi một nhịp, không nghĩ tới ở nhà trẻ gặp được Ngô Thế Huân, chẳng lẽ anh ta có con đã đến tuổi đi nhà trẻ? Lộc Hàm xuất phát từ thói quen nghề nghiệp bất giác đưa ra suy đoán, đầu kia Ngô Thế Huân đi tới, vẻ mặt vẫn lạnh lùng giống như thường ngày, chỉ có đôi mắt đen là sáng rực, khiến Lộc Hàm không thể nhìn thấu.

Ngô Thế Huân đi tới hai bước, hai người cách nhau rất gần, anh gật đầu: " Chào Lộc chủ biên."

Lộc Hàm cũng gật đầu chào lại, đối với người đàn ông ở trước mắt cậu thật sự không biết nên nói gì, vốn tính toán chạy lấy người, Ngô Thế Huân lại đột nhiên buông thêm một câu: "Con của Lộc chủ biên cũng học ở trường này sao?"

Lộc Hàm chú ý tới trọng âm nhấn ở chữ cũng, cậu ngập ngừng một chút, lắc đầu: "Không phải, là con của bạn, tôi chỉ đi nhờ xe thôi."

Các cơ trên mặt Ngô Thế Huân giật giật, trong lòng không biết tại sao cảm thấy thoải mái không ít, gương mặt vốn lạnh lùng cũng dịu đi rất nhiều.

Hai người lớn không có giao tình gì gặp nhau tại nhà trẻ phải nói về vấn đề gì? Lộc Hàm cảm thấy tình huống này rất , không tìm thấy đề tài, nhưng lại không thể trực tiếp chạy lấy người, vì thế nói: "Con của anh cũng học ở đây hả?"

Lộc Hàm âm thầm co rút khóe miệng, sao vẫn là cái từ "Cũng" này nữa?

Lời này của Lộc Hàm hoàn toàn chỉ là khách khí, không có bất luận ý nghĩa cùng dụng ý gì, thật giống như gặp mặt thì chào rồi ân cần thăm hỏi hôm nay ăn gì vậy thôi.

Ngô Thế Huân sau khi nghe xong lại đột nhiên nhướng nhướng mày, khóe môi nhếch lên một độ cong quỷ dị, nét đông cứng trên khuôn mặt trở nên sống động không ít, khiến trong lòng Lộc Hàm có cảm giác run lên vạn phần quái dị, "Đúng vậy, con tôi tên là Ngô Phàm, năm nay sáu tuổi, học nhóm lớn ở trong này, lớp lá năm."

"…" Lộc Hàm bị câu trả lời của Ngô Thế Huân làm cho mắc nghẹn, vốn là cậu định khách khí một chút, chờ Ngô Thế Huân cũng như vậy là có thể đi rồi, không thể cứ mất tự nhiên quái dị như bây giờ được, nhưng hiện tại lời của Ngô Thế Huân vừa ra khỏi miệng Lộc Hàm hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào, ngược lại còn không dễ bỏ đi.

Con người Ngô Thế Huân bề ngoài lạnh lùng cứng rắn như thế, tự bản thân đã mang sẵn áp suất thấp, hai người cứ cái kiểu không gần không xa như vậy, giờ này Ngô Thế Huân lại đột nhiên đi hơn một ngàn bước, quanh thân đều gây sức ép lên người Lộc Hàm.

Lộc Hàm ngạc nhiên mà nhíu mày, Ngô Thế Huân quả thật rất kỳ quái, hồi trưa cậu cảm thấy người này hành vi quái dị có thể là bởi vì không thích ứng với chuyện phỏng vấn, giờ phút này cậu lại cảm thấy đủ loại hành vi của Ngô Thế Huân hình như là… Đang cố tình nhằm vào mình.

"Nếu như không có chuyện gì…"

Ngô Thế Huân lại đột nhiên cắt ngang, ngạo nghễ nhìn cậu bằng nửa con mắt, "Có muốn gặp con của tôi không?"

"…" Lộc Hàm rốt cục không giữ được kiên nhẫn nữa, cậu nhếch môi, hất cằm lên, ý cự tuyệt rõ ràng dứt khoát: "Ngô tổng nếu như không có chuyện gì tôi đi trước đây."

Lộc Hàm nói xong không đợi Ngô Thế Huân có phản ứng gì, nâng bước lướt qua sát bên Ngô Thế Huân, lúc quay đầu đuôi mắt thoáng liếc đến chỗ giao nhau của hành lang dài và cửa thang lầu, tầm nhìn của cậu đột nhiên dừng lại, thân thể cậu cảm nhận được một sự run rẩy, cậu đứng bên cạnh Ngô Thế Huân chậm rãi quay đầu, cả quá trình đều trở nên thong thả như thế.

Lộc Hàm khiếp sợ, mọi thứ trong tầm mắt đều trở nên mơ hồ, hình ảnh dừng lại trong nháy mắt cậu quay đầu, một bé trai cao khoảng hơn một thước, mặc áo T'shirt màu vàng nhạt đứng không nhúc nhích ở nơi đó.

Trên mặt bé trai có dính bụi đất, tóc tai lộn xộn, nhưng mà hình dáng khuôn mặt, từng độ cong từ cằm đến tai, cho đến sóng mũi, cơ hồ trong một khắc kia khiến cho Lộc Hàm khiếp sợ mà lại bối rối. Trong nháy mắt đối diện với đôi mắt đen lúng liếng kia, cậu thậm chí còn có một loại xúc động tìm cách tránh né, thật giống như mình không thể đứng ở chỗ này, cũng chẳng thể lộ ra ngoài ánh sáng, hẳn là chỉ nên trốn ở một nơi nào đó mà quan sát trộm vậy.

Quá giống, thật sự quá giống nhau, trong đầu cậu đột nhiên chợt nhớ lại lúc mới tới đây, hiệu trưởng nhà trẻ giữ chặt tay mình nói — "Anh đã tới, nhanh đi nhanh đi, con của anh đánh vỡ đầu người ta rồi." Còn

Độ Khánh Tú thì vẻ mặt nghi hoặc khi nhìn mình: "Ai, tớ nói này Tiểu Lộc, khó trách hiệu trưởng nhận sai người, bộ dạng của cậu cùng với bạn của con tớ rất giống nhau đó."

Căn bản không phải là giống, một người đã trưởng thành và một đứa bé, hai người như từ một khuôn mẫu đúc ra, một lớn một nhỏ, phải nói là giống nhau như đúc.

Đồng tử Lộc Hàm mãnh liệt co rút lại, hai tay gắt gao nắm chặt run rẩy, một khắc kia cậu hồi tưởng lại khẩu khí quái dị mới vừa rồi của Ngô Thế Huân, nội dung kì lạ một cách khó hiểu, rốt cục giờ cậu mới ý thức được thâm ý mà anh che dấu trong lời nói…

Nhưng mà Ben Ben chỉ liếc nhìn cậu một cái, ánh mắt và thái độ đều lạnh lùng, chậm rãi đi về phía bên này.

Ben Ben nắm chặt tay đến độ móng đâm vào lòng bàn tay rướm máu, giờ khắc này nhóc đã nghĩ tới trong rất nhiều năm, nhưng mà hiện thực lại tới đột nhiên như thế khiến nhóc trở tay không kịp.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lộc Hàm nhóc thật sự rất xúc động, nhưng lại nhịn không được cúi đầu nhìn nhìn chính mình, quần áo giầy vớ, rồi tay chân đều bẩn muốn chết. Giây phút đó, ý nghĩ của nhóc hoàn toàn là theo bản năng của một đứa bé: Mình bẩn như vậy, người kia có thể chẳng thích mình hay không, cảm thấy mình rất đáng ghét?

Trong lòng Ben Ben đột nhiên nhảy ra một người bé xíu, tựa như ác ma, lộ đầy răng nanh: "Đúng vậy, mày xem hiện tại mày bẩn như thế, lại còn đánh nhau làm chuyện xấu, chẳng có ai thích một đứa bé không biết nghe lời đâu! Khẳng định là người kia rất ghét ngươi!"

Bình thường Ben Ben là một đứa bé tác phong vững vàng lòng dạ lại cao ngạo, nhóc chưa bao giờ cảm thấy thất bại đến thế, nhưng nhóc và Ngô Thế Huân đều là một dạng người, sẽ giả vờ, nhóc học Ngô Thế Huân gần như toàn bộ, rất nên hình nên vẻ.

Trên mặt nhóc lúc này thản nhiên và bình tĩnh, mắt nhìn lướt Lộc Hàm một cái rồi đi về phía Ngô Thế Huân.

Khi Ngô Thế Huân nhìn thấy nỗi khiếp sợ của Lộc Hàm, khóe miệng nhếch lên, ý cười trong ánh mắt chợt lóe.

Ben Ben giống như một con mèo con đi lạc, bẩn thỉu lem luốc nhưng lại đầy kiêu ngạo đi đến trước mặt anh, Ngô Thế Huân ngồi xổm xuống, ôm con trai, ôn nhu (?) vươn tay xoa xoa đầu Ben Ben: "Lại đây, chào chú đi."

Lộc Hàm: "…"

Ben Ben: "…"

Lộc Hàm xoay người, tư thế cứng ngắc, sắc mặt càng thêm trắng, cậu quả thực không thể tin được, nhưng đáp án trong lòng lại rõ ràng minh xác như thế.

Ben Ben vùi trong ngực Ngô Thế Huân, bàn tay ngắc nhẹ anh một cái, tư thế quay đầu vô cùng kỳ quái, trong cổ họng nghẹn mãi mới thốt lên một tiếng nhỏ xíu: "Chào chú " tiếp đó bật người quay đầu ghé vào vai Ngô Thế Huân, nắm chặt tay, nhe răng cắn lên vai Ngô Thế Huân — Đi khỏi đây nhanh lên a, cả người con rất bẩn còn bắt chào chú cái gì chứ, ông già thúi tha, nhất định là ba cố ý, sao ba không chết đi a, sau này ba già con sẽ không nuôi ba đâu a!!!!!!!!

Lộc Hàm đứng đờ một chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào, Ngô Thế Huân nhìn biểu tình của Lộc Hàm, cảm thấy thực vừa lòng, đương nhiên xem nhẹ âm thanh nghiến răng trên vai, nói: "Đoán chừng là mới đánh nhau, tôi đưa nó đến bệnh viện xem thế nào, đi trước nhé."

Nói xong cũng không chờ Lộc Hàm có bất cứ phản ứng gì, giống như ra đòn phủ đầu xong liền xoay người rời đi.

Ben Ben gặm bả vai Ngô Thế Huân càng lúc càng dùng sức, quai hàm của nhóc đau muốn chết, Ngô Thế Huân xoay người xuống lầu nháy mắt nhóc đã nhanh chóng nhả ra cúi đầu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trên vai Ngô Thế Huân, không dám nhìn Lộc Hàm.

Tầm mắt Lộc Hàm vô cùng lo lắng nhìn theo thân ảnh Ngô Thế Huân, dừng lại ở hình ảnh của đứa bé kia, không chú ý tới tất cả mọi việc vừa mới phát sinh cũng như những người khác, có ai đó đứng bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói cảm phiền nhường đường, Lộc Hàm nghiêng người tránh ra, ánh mắt lại hoàn toàn không có tiêu cự.

Cậu nhắm mắt rồi lại mở ra, tròng mắt đỏ rực lên.

16. Chương 16

Ngô Thế Huân ném Ben Ben lên ghế phó lái, rồi lái xe chạy lấy người.

Ben Ben ngồi thẳng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm đầy bụi bẩn nở nụ cười lạnh: "Ba thật là giả dối!"

Ngô Thế Huân đang lo lái xe cũng không quay đầu lại: "Àh, vậy con thì chân thật chắc." Vừa rồi trong một khắc kia Ngô Thế Huân nhìn thấy rất rõ, biểu tình của Ben Ben cũng không phải lạnh như bình thường, nhìn thật giống như mọc thêm cái đuôi phe phẩy muốn xông lên ngay lập tức.

Ben Ben tiếp tục nhìn như muốn chọc thủng da thịt của ba nhóc: "Không phải ba nói đến bệnh viện sao?"

Ngô Thế Huân: "Con bị người ta đánh à?"

Ben Ben: "Sao ba lại bảo con kêu người kia bằng chú?"

Ngô Thế Huân: "Trên mặt con viết rõ hai chữ nhiều chuyện đấy, con muốn gọi bằng danh xưng khác cũng có ai bịt miệng đâu chứ."

Trong mắt Ben Ben chợt lóe tinh quang, xoa xoa tay, mang mười phần dáng vẻ của kẻ tiểu nhân: "Đừng cho là con không thấy được biểu tình của ba nhé! Nhắc nhở một câu, hiện tại ba có bạn trai đấy!"

Điện thoại vang lên, Ngô Thế Huân cầm lên nhìn nhìn, nhếch miệng trả lời: "Hiệu trưởng trường con điện thoại đến, đoán thử xem bà ấy sẽ nói với ba điều gì nào?"

Ben Ben bị thua bèn câm nín.

Hiệu trưởng mơ hồ không biết nhóm phụ huynh giải tán như thế nào, nhưng Ben Ben đánh con người ta, xin lỗi là điều tất nhiên. Nhưng bà cũng nghe nói là Cao Tiền ăn hiếp học sinh mẫu giáo bé trước, hành vi của Ben Ben cũng coi như là thấy việc bất bình ra tay tương trợ, có điều ra tay hơi quá mà thôi!

Ngô Thế Huân qua điện thoại "Vâng" hai tiếng, khóe mắt thoáng nhìn sói con ngồi trên ghế phó lái nói: "Tôi hiểu mà, làm sai thì phải bị phạt, không thể vì bất cứ lý do gì mà lơ là với việc giáo dục, tôi hiểu rồi, về đến nhà tôi sẽ dạy bảo cháu nó. Về phần Cao Tiền kia… Không sao cả, nếu nó không thể hòa hợp được với con tôi, tôi sẽ để nó chuyển trường."

Hiệu trưởng: "…"

Lộc Hàm lái xe đưa hai ba con Kim Chung Đại về nhà, Nghệ Hưng bé bỏng đã ngủ, hơi thở nặng nề, ngủ rất sâu.

Lộc Hàm im lặng lái xe không lên tiếng, biểu tình so với thường ngày nhìn như không có gì khác biệt, nhưng trong lòng Kim Chung Đại cứ bồn chồn, khi nãy cậu ấy không nhìn thấy nhóc kia chứ?!

Sau khi đưa hai ba con Kim Chung Đại đến nhà, Lộc Hàm tự mình lái xe về, sắc mặt cậu âm trầm, cả người toát ra khí thế cảnh cáo người lạ chớ lại gần, sau khi vào nhà cậu ném mình trên ghế sa lông, nhắm mắt lại ý làm cho mình tĩnh táo.

Thật sự quá giống, căn bản không cần xét nghiệm DNA gì cả, nhìn bằng mắt là đã có thể xác nhận quan hệ cha con. Đứng ở khoảng cách không gần không xa như vậy, còn có thể thấy mặt mày, cằm giống nhau như đúc, nói chi là nhìn gần, thậm chí có thể thấy nốt ruồi son hơi lệch sang trái trên mi tâm của đứa bé kia.

Nếu bộ dạng còn có chút nghi ngờ, vậy cái nốt ruồi son thì sao? Nếu không phải là cha con thì cái nốt ruồi son kia phải giải thích như thế nào?

Lộc Hàm cuộn mình trên sô pha, hình ảnh trong đầu tất cả đều là khuôn mặt của đứa bé kia.

Nhưng có thể nhớ lại, tựa hồ cũng chỉ có một gương mặt không đổi sắc, chẳng cười, đôi mắt lạnh lùng, môi mím chặt, Lộc Hàm nghĩ nhóc còn nhỏ như vậy hẳn là chẳng có ý đồ cũng như nhận thức được điều gì không phải sao?! Thế nhưng Ngô Thế Huân thì sao nhỉ!

Một khắc kia Lộc Hàm rốt cục như ý thức được điều gì đó, cảm thấy hơi kỳ lạ, giật bắn người dậy.

Nếu ở bãi đỗ xe trong sân bay khi Biện Bạch Hiền cọ quẹt chiếc xe kia thật sự là của Ngô Thế Huân, mà Hoàng Tử Thao lại ngồi trong đó… Lộc Hàm không xác định được thân phận của hai người, nhưng nếu quan hệ của Hoàng Tử Thao và Ngô Thế Huân thật sự như mình nghĩ nói vậy… Phải tính sao đây!?

Cậu và Hoàng Tử Thao là người yêu thời đại học, vì người đàn ông tồi tệ kia mà cậu phải đẻ thuê để lấy tiền cho hắn trả nợ, kết quả năm sáu năm sau bạn trai của Hoàng Tử Thao là Ngô Thế Huân sao? Mà Ngô Thế Huân lại cũng chính là cha của con trai mình?!

Lưng Lộc Hàm đổ mồ hôi lạnh, năm sáu năm sau, cậu thế mà lại dây dưa trong một mối quan hệ phức tạp!

Lộc Hàm lại đột nhiên nghĩ tới Ngô Thế Huân, người đàn ông kia tựa hồ lúc phỏng vấn thì đã biết rồi, cho nên mới có hành động kỳ quái như vậy không phải sao?! Vậy Hoàng Tử Thao thì sao? Bộ dạng con trai Ngô Thế Huân giống mình như thế, chẳng lẽ Hoàng Tử Thao không nhận ra?!

Tối hôm đó Lộc Hàm hoàn toàn không có tâm tư để làm việc, cậu vốn định đem bài phỏng vấn Ngô Thế Huân trau chuốt lại, nhưng khi ngồi đối mặt với máy tính cậu không thế nào tập trung tinh thần, trong đầu đều là biểu tình và khuôn mặt của bé con, cậu nhịn không được suy nghĩ sao nó lại đánh nhau? Bé có bị thương không? Nghiêm trọng lắm sao? Lộc Hàm nôn nóng đi qua đi lại ở trong phòng, thậm chí còn cầm di động định gọi cho Ngô Thế Huân hỏi một câu, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, thái độ của Ngô Thế Huân rất kỳ quái, hơn nữa mình tùy tiện gọi điện thoại tới, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của con trẻ.

Lộc Hàm như sống lại cảm xúc của buổi tối hôm đó, lo lắng nghĩ bình thường Ngô Thế Huân nuôi dạy con như thế nào, rồi lại cảm thấy may mắn bé con được lớn lên trong hoàn cảnh vật chất ưu việt không lo ăn chẳng sợ thiếu mặc, giây trước còn suy nghĩ tính cách bé con sao lại lạnh lùng như vậy, một giây sau đã là ừ thì con nít đánh nhau là chuyện rất bình thường cũng không có gì…

Lộc Hàm bị loại cảm xúc này tra tấn đến là phiền toái, cuối cùng mở trang web của mình, phát hiện đại kết cục của truyện tiểu thuyết đã được đăng lên, dựa theo trí nhớ của Lộc Hàm mà nói, không thay đổi từ nào. Chẳng những vậy ban quản trị còn viết đề mục chính là Đại kết cục: Tranh luận xem phải làm như thế nào để trở thành đại thần hắc ám!

Lộc Hàm mở mục chỉnh sửa, phát hiện bài post ban đầu có một đoạn biên tập nói: Cái này chính là kết cục, một chữ cũng chưa sửa, thậm chí lỗi chính tả cũng không, đây là ý của đại thần các bạn! Nhắc nhở: 100% là BE! Yếu tim không nên đọc! Không được ngắt điện! Sẽ bị niêm phong IP! Cấm mắng tác giả! Mắng tác giả cũng niêm phong IP luôn! Không được mắng biên tập! Biên tập sẽ vĩnh viễn nhốt mình trong phòng tối!!

Sau đó chính là đại kết cục của tiểu thuyết, cuối cùng một câu kết ảm đạm của tác giả: Ừm, kết thúc như vậy đấy, cám ơn mọi người!

Lộc Hàm bưng ly trà nhấp một ngụm, máu huyết đột nhiên muốn phun trào, cái phong cách thản nhiên u buồn tựa như của những năm bốn mươi lăm là sao đây trời? Còn loại cảm xúc kỳ lạ này nữa chứ? Lúc trước viết xong thấy không có vấn đề gì, sao khi đăng lên mạng chính mình đọc cũng có cảm xúc không được tự nhiên như vậy là sao?

Phía dưới bài post đại kết cục BE có rất nhiều comment, đa số độc giả comment trong hơn một trăm trang đều viết thật là muốn trào máu, dân mạng bàn luận rất nhiều, chẳng có trọng điểm cũng không phân biệt phe phái.

Có người viết là: Tại sao lại là BE????

Comment khác: Tiểu thuyết này rốt cuộc có phải viết từ việc thật hay không vậy, hay là tác giả hư cấu? Tin tức bảo chuyện này được viết từ việc thật là ai tung ra vậy?

Có người lại nói: Cái kết cục này biết đâu là do biên tập viết, bằng không vì sao không đăng ở chuyên mục mà lại pose trên trang web chính thức?

…

Comment nhiều vô số, nhưng lại hoàn toàn không có trọng điểm, cuối cùng Lộc Hàm tổng kết lại, đại khái có thể chia làm ba phe: Một là nghiêng về chỉ trích, một thì kiên định chấp nhận, còn lại thì đổ cho biên tập.

Comment được hơn bốn ngàn thì bài post bị khóa, phía dưới là dòng nhắn gởi của quản trị viên Quái Thú Vai To. Nguyên nhân khóa lại là: Con trai của quản trị viên bị đánh, không còn tâm trạng bàn luận với mọi người…

Lộc Hàm một lần nữa lại muốn phun ra máu.

Lộc Hàm thoát ra đang định vào mạng tìm hiểu về nhà trẻ Phong Bình mà mình mới tới hôm nay, bởi vì nguyên nhân tụi nhỏ đánh nhau nên Lộc Hàm có hơi lo lắng, vừa mới tìm tòi một chút, thì điện thoại vang lên, là một dãy số xa lạ, nhưng số này trước đó một ngày đã từng gọi tới, chẳng qua lúc ấy Lộc Hàm đang gọi điện thoại hỏi mượn xe Độ Khánh Tú nên không bắt máy, một hồi gọi lại thì bên kia đã tắt điện thoại.

Lộc Hàm ấn nút nhận: "Alo, ai đầu dây thế?!"

Đầu bên kia Điện thoại yên lặng, Lộc Hàm nhíu mày, mí mắt đột nhiên lại máy một cái, cậu khẩn trương hẳn lên, tim đập bịch bịch, cậu nghĩ chẳng lẽ là đứa bé kia gọi tới? Vừa lúc đó nghe được giọng đàn ông còn trẻ từ đầu kia điện thoại vừa quen thuộc lại vừa xa lạ: "Hàm nhi, anh đây!"

Lộc Hàm ngây ra một lúc, ngồi thẳng lên, nhíu nhíu mày, bạn bè chung quanh hoặc là gọi cậu bằng đại thần còn không thì kêu Tiểu Lộc, gọi bằng Hàm nhi, dường như chỉ có một người.

"Có việc gì thế?" Lộc Hàm nghe đến đây, thì đã biết là Hoàng Tử Thao.

"Gần đây bận rộn lắm hả? Anh… Ngày đó gặp em tại sân bay, nhưng mà lại không có chào hỏi." Lời này Hoàng Tử Thao mở miệng có vẻ khó khăn.

Lộc Hàm một tay cầm di động tay kia nhấp chuột máy tính vào xem tin tức và đánh giá về nhà trẻ, "Ah, có việc gì không?" Lộc Hàm thản nhiên nói.

"Àh, không có gì không có việc gì." Hoàng Tử Thao thật cẩn thận hỏi tiếp: "Chẳng là, ngày đó anh cũng vừa mới về nước thì trông thấy em, chỉ muốn hỏi mấy năm qua em sống như thế nào?!"

Lực chú ý của Lộc Hàm để vào màn hình máy tính, cậu thấy được nhà trẻ kia danh tiếng tại H thị là tốt nhất, trước đây vẫn trực thuộc nhà nước, sau này tuy rằng trở thành trường tư, nhưng cũng là trường thực nghiệm của đại học H thị. Lộc Hàm không để ý đến nghĩa bóng của những lời Hoàng Tử Thao nói, cậu nghe tai này rồi lọt vào tai kia.

Sống như thế nào ư? Hoàng Tử Thao hỏi mình mấy năm nay sống như thế nào?

Lộc Hàm cảm thấy rất khôi hài, Hoàng Tử Thao cầm được học bổng toàn phần trong tay thì lập tức xuất ngoại du học, khoác vào chiếc áo của một trường đại học nước ngoài danh tiếng, sau khi về nước cả người đều toát ra khí phái tinh anh. Hiện tại hắn gọi điện thoại hỏi mình sống như thế nào?

Lộc Hàm không hé răng, cầm ly nước uống một hơi. Cậu lười nói lời khách sáo, cậu tự cho là mình cũng không phải loại người nghe bạn trai cũ ân cần thăm hỏi thì nói qua một câu rất tốt! Thời gian kia đã trôi qua như thế nào Lộc Hàm không muốn nhớ lại nữa, nếu đã buông xuống quá khứ, Lộc Hàm cũng chẳng muốn làm Bạch Liên Hoa cùng Hoàng Tử Thao bỏ qua hiềm khích trước đây mà tay bắt mặt mừng.

Không khí trong điện thoại nhất thời gượng gạo, Hoàng Tử Thao tựa hồ biết mình nói sai, thì thầm một câu: "Thành thật xin lỗi."

Lộc Hàm gõ gõ mặt bàn, vốn định trực tiếp cúp điện thoại, nhưng mà trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ. Trong thư phòng chỉ bật ngọn đèn đặt dưới đất, ánh sáng mờ mờ khiến mắt của Lộc Hàm ẩn dưới tóc mái, ánh mắt sâu thẳm, cậu chậm rãi hỏi: "Hoàng Tử Thao, anh gọi điện thoại cho tôi rốt cuộc có chuyện gì thế?!"

Đầu bên kia điện thoại Hoàng Tử Thao dừng hai giây, ngữ khí thành khẩn: "Hàm nhi, sau khi về nước anh nghe bạn bè nói em bỏ học, có lẽ vài năm nay sống cũng không tốt, anh không có ý gì khác, chẳng phải đang thương hại em. Anh biết mình không có tư cách mở miệng nói này nói nọ, chỉ muốn trò chuyện với em vài câu, nếu em có điều gì cần giúp đỡ anh nhất định làm hết khả năng của mình." Hoàng Tử Thao nói rất dè chừng nhưng cũng không quanh co lòng vòng, theo cách mà Lộc Hàm thích hi vọng nói xong cậu còn có thể chấp nhận mình làm bạn tri kỷ.

Lộc Hàm dùng tay phải vuốt ve mặt bàn, ánh mắt thâm sâu không biết đang nghĩ gì, giọng nói khàn khàn trầm xuống khiến người ta rất khó nắm bắt, trong thư phòng lại toát ra vẻ lạnh lẽo: "Vậy sao… Nếu tôi cần gì nhất định sẽ tìm anh rồi." Dừng một chút "Chỉ là không biết có thuận tiện hay không thôi."

Hoàng Tử Thao thuận theo vồn vã: "Tiện mà, rất tiện nữa là đằng khác! Em có bất luận yêu cầu gì cũng có thể tìm anh. Anh nghe nói hiện tại em đang làm biên tập ở tòa soạn báo, cho dù công việc hay là trong cuộc sống có cái gì cần anh giúp đỡ cứ việc lên tiếng."

Lộc Hàm lạnh lùng nhếch khóe môi, khẩu khí không thay đổi: "Được."

Hoàng Tử Thao ban đầu chỉ thử điện thoại một lần, vốn nghĩ rằng dựa theo tính cách lạnh lùng của Lộc Hàm cậu sẽ trực tiếp cúp máy, không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy thế nhưng Lộc Hàm dường như đã hoàn toàn buông xuống quá khứ rồi. Bàn tay cầm di động của Hoàng Tử Thao run rẩy, tim đập bình bịch, sắc mặt ửng hồng rất mất tự nhiên, đi qua đi lại trong phòng, hắn cảm thấy kinh ngạc và vui sướng, sáu năm, hắn chưa từng nghĩ mình thế nhưng còn có cơ hội đến gần Lộc Hàm, tới gần cậu nhóc ở trong lòng hắn.

Hoàng Tử Thao hít sâu một hơi, quyết định phải tiến thêm một bước, thăm dò một chút: "Muộn thế này anh còn gọi điện thoại cho em có bất tiện không?"

"Không đâu, tôi sống một mình."

Thì ra em ấy bây giờ vẫn còn độc thân… Suy nghĩ của Hoàng Tử Thao có hơi cao hứng, trong đầu đều là sao, tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, rất nhiều năm trước lúc hắn theo đuổi Lộc Hàm chính là tâm trạng này, hắn vẫn cảm thấy Lộc Hàm là ngọc trong đá, sáng và lạnh, thậm chí còn mang theo sức hút bí ẩn, hấp dẫn hắn sâu sắc. Hiện tại tâm tình Hoàng Tử Thao thật giống như thiếu niên mới yêu lần đầu, kích động, hưng phấn, trăn trở, lo được lo mất.

Cả nửa ngày Lộc Hàm cũng không nghe đầu bên kia đáp lời, bèn sử dụng ra mười hai vạn phần kiên nhẫn để chờ, cậu nghĩ nếu Hoàng Tử Thao này vẫn như trước kia không thay đổi, vậy thì kế tiếp, cậu có thể nghe được đáp án mà mình muốn.

Quả nhiên, không bao lâu, Hoàng Tử Thao bình phục tâm tình, nói: "Anh cũng một mình, Hàm nhi, anh chưa bao giờ quên em!"

17. Chương 17

Độc thân sao? Cho nên hắn và Ngô Thế Huân không phải quan hệ tình nhân?!

Nếu đã như vậy, mọi chuyện sẽ không còn quá phức tạp nữa.

Lộc Hàm đem chuyện của Hoàng Tử Thao vứt ra sau đầu, trong lòng cậu giờ phút này chỉ còn hình ảnh của bé con, khuôn mặt, thân hình, cậu lại dạo qua vài trang web có tiếng về giáo dục trẻ em. Còn vào blog giải đáp những bí mật của một chuyên gia kiêm giáo viên mầm non đăng ký làm hội viên, để lại lời nhắn

Tôi đã làm cha của một đứa bé, sau khi sinh thì xa cách khoảng sáu năm, hiện tại gặp lại con mình tôi nên làm như thế nào?

Lộc Hàm rốt cục cũng bình tĩnh lại, cậu tra không ít tư liệu, còn đặt mua trên mạng rất nhiều truyện thiếu nhi cùng sách giáo dục dành cho cha mẹ và các loại cẩm nang có liên quan, thậm chí cậu còn lên mạng xem quần áo giầy dép và đồ chơi dành cho bé trai, dạo quanh một hồi thì không thể dừng tay, mà càng xem lại càng cảm thấy kỳ diệu — Máu thịt từ trong bụng mình bị chia lìa, sáu năm không thấy, bây giờ gặp gỡ, đã lớn như vậy rồi, trong lòng tràn đầy vui mừng hưng phấn đến độ ngủ không được.

Lúc rạng sáng QQ nhấp nháy.

Quái Thú Vai To: Cậu…

Lộc Lộc:??

Quái Thú Vai To: Rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy = =+, lên web xem thử đi, tôi đã khóa bài post rồi, kết quả bây giờ các cô thiếu nữ lại mở một topic mới.

Lộc Lộc: Thật hả?

Quái Thú Vai To: Không tin, cậu tự xem đi.

Lộc Hàm mở trang đầu, phát hiện một topic mới, trên đó đăng một nhận xét mới và rất hot Hội của những mỹ nhân đêm nay bị động kinh cần được thông não

Kéo xuống, chủ topic dán một tiêu đề — Có ai giải thích vì sao tra công luôn bị coi thường không.

Tiếp đó, Lộc Hàm xem hết trang một của chủ đề, chỉ có ba chữ "Thiếu tự trọng" xếp hàng ngay ngắn từ trên xuống dưới, khác nhau duy nhất trong trang này chính là tên hiển thị của mỗi người.

Lộc Hàm nghĩ đến cuộc điện thoại Hoàng Tử Thao vừa mới gọi, cậu sờ sờ cái mũi, đột nhiên phì cười lúc nửa đêm, cảm thấy hành vi của mình thật sự là nhỏ mọn xem không được. Vì lí do gì cứ muốn phải là cái kết cục kia? Kỳ thật hoàn toàn không cần thiết.

Lúc lên giường cũng đã ba giờ sáng, Lộc Hàm suy nghĩ rất lâu, nhiều năm theo nghiệp sáng tác đã mang đến rất nhiều giá trị cùng ý nghĩa, cậu thật sự đã cô đơn một mình lâu lắm rồi, vì thế không nhịn được đem tâm tình của mình phân tích cởi mở cho độc giả xem…

Rất ấu trĩ, bất quá, cậu nghĩ có lẽ sau này mình sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa, vì cậu đã gặp được bảo bối của mình.

Sau khi về nhà, Ben Ben bị phạt quỳ bàn phím hai giờ, giá trị của nó chỉ có 20 đồng, vì thế Ngô Thế Huân đã mua sẵn cả tá để trong kho.

Ben Ben quỳ mà mặt không đổi sắc, Ngô Thế Huân ngồi trên ghế sa lông xem tuần báo tài chính và kinh tế.

Hơn nửa ngày, Ngô Thế Huân mới nói: "Biết mình sai chỗ nào chưa?"

Ben Ben ngoắt đầu có vẻ xem thường, không nói lời nào.

Ngô Thế Huân tiếp tục xem báo, một lát sau lại nói: "Còn không chịu nhận sai sao?"

Ben Ben tiếp tục không lên tiếng.

Tuần báo tài chính và kinh tế Ngô Thế Huân đã xem xong rồi, khép tờ báo lại, đi đến trước mặt Ben Ben ngồi xổm xuống, bé con chỉ mặc một cái quần nhỏ, đầu gối để trần trực tiếp quỳ trên bàn phím: "Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì? Cho nên con cảm thấy mình đúng phải không?"

Ben Ben hừ một tiếng, vẫn không nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân cuốn tờ báo lại giơ tay lên, hung hăng quất vào mông Ben Ben, Ngô Thế Huân đánh rất mạnh, mông nhỏ của Ben Ben nháy mắt hiện lên vằn đỏ, nhóc cắn răng cố nén nước mắt, hơi thở ngắt quãng, nhưng vẫn không chịu nhận sai.

Ngô Thế Huân lại giơ tay lên: "Cậu bé kia…, con thấy thì đến ngăn lại sau đó mách với giáo viên là được rồi, vì sao lại đánh nhau?! Phải nói là kỳ thật con đã sớm muốn đánh nhau, chỉ cần tìm được lý do thôi chứ gì?"

Ben Ben cắn cắn môi, vừa nãy rất đau, khiến khóe mắt rưng rưng, nhưng nhóc vẫn ráng nhịn không cho nước mắt chảy ra, tức tối nhìn Ngô Thế Huân: "Làm sao mà kịp a? Cái thằng mập mạp kia vốn là đồ biến thái, trước kia ở lớp chồi cũng từng có đứa bị bắt nạt như vậy không phải sao? Nó ỷ nhà mình có tiền, người bị khi dễ chỉ có thể chuyển đến nhà trẻ khác!" Ben Ben còn có một câu không nói ra, điều nó nghĩ chính là nhóc ngốc ngốc kia mình còn chưa khi dễ qua lần nào làm sao đến lượt người khác được chứ?

Cánh tay đang giơ lên của Ngô Thế Huân buông thỏng xuống, kéo con trai ôm đến trên ghế sa lông, lấy khăn nóng bó đầu gối. Ben Ben ngồi trên đùi Ngô Thế Huân, tròng mắt đỏ hồng đầu cúi thấp, Ngô Thế Huân cũng chỉ có thể nhìn thấy phần cổ trơn bóng cùng cái ót tròn tròn, trong lòng hắn đột nhiên thở dài.

Lúc bé con mới vừa sinh ra mình cũng không nuôi nấng, để ở nhà ông bà nội cho tới lớn, mình ở nước ngoài làm dự án, lúc về nước Ben Ben đã hai tuổi rồi, trong thời gian đó hai cha con gặp mặt nhiều nhất là khoảng hai mươi lần, Ben Ben thậm chí cũng không gọi ba ba, hai cha con giống như người xa lạ, sau đó sống cùng nhau suốt hai năm mới quen thuộc. Cha mẹ Ngô Thế Huân rất hiểu tính cách của con trai mình, nhiều lần đề nghị đem bé con đi, đều bị Ngô Thế Huân cự tuyệt.

Ngô Thế Huân nghĩ con của mình đương nhiên phải do chính mình nuôi dưỡng, nhưng anh cũng biết chung quy mình không phải là một người cha đủ tư cách, tính tình của bé con bướng bỉnh quật cường tâm tư kín đáo hoàn toàn đoán không ra, thậm chí gần đây anh mới phát hiện, bé con rất hay nghĩ về người sinh ra mình.

Ngô Thế Huân đột nhiên thở dài, sờ sờ đầu bé con, anh hi vọng sẽ cho con một gia đình đầy đủ, trong đầu không tự chủ được lại nghĩ tới gương mặt sáng sủa tuấn tú của Lộc Hàm.

Lộc Hàm hầu như cả đêm không ngủ, sáng hôm sau mang theo bọng mắt thâm quầng đi làm.

Lúc đi vào văn phòng anh đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, bên trong thoang thoảng mùi nước hoa, tựa như trước đó có người nào đã vào phòng.

Lộc Hàm đi đến trước bàn làm việc, quả nhiên phát hiện máy tính đã được mở ra. Cậu ném cặp và áo khoác lên trên ghế ngồi, ló đầu ra ngoài văn phòng kêu lớn: "Biên tập Diệp đến đây chưa?"

Diệp An Ninh mặc váy liền áo màu đen đi vào văn phòng của Lộc Hàm, lúc đi vào thuận tay đóng cửa lại, Lộc Hàm ngay lập tức ngửi được mùi nước hoa giống như vừa rồi nhưng nồng nặc hơn rất nhiều.

"Ngồi đi!"

Diệp An Ninh ngồi vào ghế đối diện với Lộc Hàm, dáng ngồi thẳng lưng, cằm hơi nâng, tư thái ngạo nghễ, Lộc Hàm lấy USB ngày hôm qua để lên bàn, cũng không nhìn cô gái ngồi đối diện, chỉ thản nhiên nói: "Tôi đã đem bản thảo cuộc phỏng vấn ngày hôm qua chỉnh lý lại rồi gửi email tới cho cô và Tiểu Bạch, hai vị căn cứ vào lý giải của chính mình mỗi người viết một bài phỏng vấn hoàn chỉnh rồi gởi lại cho tôi."

Thứ Diệp An Ninh muốn chính là đồ vật kia, đêm qua cô cứ lăn qua lộn lại trăn trở mãi, suy nghĩ theo cách nào cũng cảm thấy Lộc Hàm chuyên quyền độc đoán, sáng nay cố tình đến sớm mở máy tính của Lộc Hàm ra, kết quả bên trong hoàn toàn chẳng có gì cả.

Diệp An Ninh ho một tiếng, nói: "Vâng ạ, bất quá tôi cảm thấy Biện Bạch Hiền cũng không cần làm, cậu ấy là người ngoài biên chế đang trong thời kỳ thực tập, chuyện bản thảo này phỏng chừng cậu ấy làm không được. Gần đây mảng điều tra tài chính và kinh tế cũng thiếu người, để cậu ta làm chuyện đó đi." Diệp An Ninh nói xong liền đứng lên, khóe miệng đầy ý cười, nhìn thấy mí mắt Lộc Hàm sưng đỏ liền dừng bước, hai tay chống trên mặt bàn, hơi hơi cúi xuống, để phần bên trong cổ áo được phô bày,: "Lộc chủ biên cũng chú ý sức khỏe, đừng để cho thân thể quá mệt." Nói xong mới đi ra ngoài.

Lộc Hàm khó chịu nhíu mày, nhưng không ngẩng lên, cậu mở lịch làm việc bắt đầu một ngày mới.

Gần đến giờ ăn trưa, Kim Mân Thạc tay bưng một ly cà phê, gõ cửa cửa phòng làm việc với vẻ phiền muộn: "Tiểu Lộc?"

Lộc Hàm rời mắt khỏi màn hình, nghiêng đầu nhìn, mắt bởi vì nhìn vào màn hình máy tính một thời gian dài nên đỏ quạnh lên, Kim Mân Thạc tiến đến nhìn nhìn, nhíu mày: "Cậu không sao chứ?"

Lộc Hàm ngẩng đầu: "Xảy ra chuyện gì?"

"À " Kim Mân Thạc hừ hừ trong họng, do dự một lát, mới chậm rãi nói: "Nghe chị dâu nói ngày hôm qua cậu đến nhà trẻ hả?"

Lộc Hàm đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lập tức đoán được Kim Mân Thạc ngập ngừng là bởi vì sao, bèn nói tránh đi: "Con của anh rất đáng yêu."

"À à " Kim Mân Thạc lại rầm rì trong họng, thật sự không thể nào mở miệng, hỏi sao bây giờ? Chẳng lẽ hỏi — Tiểu Lộc ngày hôm qua cậu có nhìn thấy một đứa bé sáu tuổi có bộ dạng trông giống hệt mình hay không?

Kim Mân Thạc dạo trong văn phòng của Lộc Hàm vài vòng rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi ăn trưa Lộc Hàm vốn định sửa bản thảo, lại nhận được một cuộc điện thoại ở bên ngoài gọi đến.

"Xin chào."

"Xin chào, công ty EXO quốc tế đây, tôi là Tiểu Cố, thư kí trực của Ngô tổng hôm nay. Chuyện là như thế này, Ngô tổng của chúng tôi nói bài phỏng vấn ngày hôm qua dường như có chút vấn đề, bảo tôi gọi điện thoại hỏi anh chiều nay có thể lại đây một chút hay không." Thư kí Tiểu Cố khách sáo hỏi rất.

Địa điểm vẫn như trước, là ở văn phòng của Ngô Thế Huân, thư kí bưng hai ly cà phê vào, không nói lời nào rời đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người ngồi đối diện là Ngô Thế Huân và Lộc Hàm.

Nhiệt độ trong phòng được hạ xuống rất thấp, Lộc Hàm nhịn không được nhíu mày.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau không ai chịu mở miệng nói chuyện trước, cà phê bốc khói làm người ta cảm thấy ấm áp, một người thì mắt nhìn mũi, mũi hướng trái tim, người kia lại hạ ánh mắt nhìn ly cà phê trước mặt mình. Trong phòng làm việc lặng yên không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hòa chạy vù vù tỏa ra hơi lạnh.

Rốt cục, Ngô Thế Huân cầm ly cà phê trước mặt mình uống một hơi, phá vỡ sự yên lặng: "Anh có gì muốn nói không?"

Lộc Hàm thản nhiên ngước mắt: "Không có." Cho nên lý do thư kí trực gọi điện thoại hẹn tới đây chỉ là lấy cớ thôi sao? Căn bản cuộc phỏng vấn không có bất luận vấn đề gì đi.

Ngô Thế Huân hạ tay, đặt ly cà phê xuống, dựa vào lưng ghế, "Nếu vậy thì…" Ngước đôi mắt như hắc diệu thạch lên, nhìn thẳng vào Lộc Hàm, không mang theo bất luận tình cảm gì, khí tức quanh thân rất lạnh lùng: "Trước tiên anh lại đó ngồi đi."

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân nói xong đứng dậy ngồi vào bàn làm việc, kéo nút thắt cà – vạt, lại liếc nhìn Lộc Hàm một cái: "Đừng động đậy, cho anh một giờ."

Lộc Hàm không hiểu Ngô Thế Huân muốn làm gì, hiện tại cậu nhìn Ngô Thế Huân hoàn toàn như là đang ngó một người bị bệnh thần kinh. Cà phê vẫn nóng hôi hổi như vậy, Lộc Hàm đang định đứng dậy rời đi, đột nhiên chợt nghe âm thanh mở cửa "Lạch cạch" thật nhỏ, cánh cửa phía sau thông qua phòng nghỉ bị người nào đó mở ra.

Thân thể đang nghiêng với tư thế đứng dậy của Lộc Hàm chợt sựng lại, cậu cứng ngắc ngồi xuống ghế. Nắm chặt lấy hai tay, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Dường như có tâm linh tương thông, cậu đoán được người mở cửa là ai, biết trong phòng nghỉ cách vách là người nào.

Không có tiếng bước chân, sau khi vang lên tiếng động, cánh cửa màu trắng chỉ hé ra chút xíu, một đôi mắt đen lúng liếng qua khe cửa nhìn về hướng sô pha.

Ben Ben ghé mắt vào khe cửa thật cẩn thận nhìn ra bên ngoài, hơi thở rất nhẹ, lo lắng nếu mình thở mạnh quá người ngoài sẽ phát hiện ra mất.

Tròng mắt đen nhánh như hạt châu đảo tròn, sống chết nhìn về phía sô pha, giống như dùng hết cả khí lực, nhưng cũng chỉ trông thấy một cái ót. Nhóc cảm thấy không cam lòng, ghé sát vào khe cửa tiếp tục dùng sức nhìn, tròng mắt rất đau, nhưng vẫn chỉ là một cái ót mà thôi, tới cổ cũng không thấy được.

Ben Ben không cam tâm, trong lòng vẫn còn rất cao hứng, lại mang theo một chút thẹn thùng cùng nhát gan. Nhóc chợt nhớ tới bộ dáng của mình ngày hôm qua lúc ở trường, nhịn không được bụm mặt vùi đầu vào trong chăn, nhóc nghĩ chẳng biết người kia có nhận ra mình không? Biết được mình là ai sao? Có khi nào chẳng thích mình hay không?

Những ý nghĩ như thế đều lần lượt xẹt qua đầu của Ben Ben, trong lòng kìm nén vô số cảm xúc, lại không thể nào phát tiết. Nhóc xoay xoay mông, hai tay vịn vào cửa, đột nhiên thấy người ngồi trên ghế sa lông xê dịch, lúc này lộ ra một chút xíu bả vai cùng một cánh tay.

Trong lòng Ben Ben nháy mắt liền bừng lên một ngọn lửa, như muốn phun trào ra bên ngoài, nhóc cảm thấy mình sắp nhịn không được, chỉ muốn lao ra ngoài, không trông nom được nhiều như vậy nữa! Nhưng mà vừa nhấc chân, đã đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Ngô Thế Huân.

Ben Ben bĩu môi, trong lòng hừ một tiếng, cuối cùng vẫn không dám hành động, chỉ có ánh mắt tham lam không ngừng ngắm nhìn cánh tay cùng bả vai của người ngồi trên sô pha, nhìn chăm chú không chớp mắt.

Ngô Thế Huân nói, ngồi yên, trong vòng một giờ.

Vì thế Lộc Hàm cũng không động đậy, cậu hiểu được ý của Ngô Thế Huân.

Hai cha con cách nhau một cánh cửa, một người ở bên ngoài, một ở bên trong, chỉ có thể cảm nhận. Lộc Hàm nhìn không thấy người, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt bé con đọng lại trên ót của mình, cậu xê dịch sang bên cạnh, cánh tay tựa vào tay vịn của sô pha, còn lộ ra một chút bả vai.

Một giờ, chỉ là ngồi kiểu này thật dày vò. Nhưng giờ phút này Lộc Hàm lại cảm thấy sự dày vò này là hưởng thụ, chẳng khác gì hút thuốc phiện, thực hưng phấn rồi lại cảm thấy xa như vậy là không đủ. Cậu nghĩ muốn kéo bé con đến trước mặt mình để nhìn kỉ và sờ mó một chút, muốn cùng trò chuyện, mặc kệ bé có thích hoặc nhận biết mình hay không, chỉ cần một chút như vậy so với kiểu nhìn trộm như hiện tại vẫn tốt hơn nhiều.

Thời gian trôi qua có vẻ rất dài, Lộc Hàm cứ ngồi như vậy, cả cơ thể đều đặt trong trạng thái căng thẳng, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy Ngô Thế Huân ngồi ở trước bàn làm việc đang cúi đầu hoặc dựa bàn đối mặt với máy tính xử lý công việc. Qua một hồi lâu cậu mới suy nghĩ, Ngô Thế Huân này thật là một tên biến thái!

Anh ta rõ ràng đều hiểu được tất cả, biết thân phận, thậm chí hiểu được sâu trong nội tâm của mình khao khát gần gũi đối với bé con. Vậy mà trước đó chẳng nói gì cả, sắp xếp một hồi "Gặp gỡ" dày vò, bé con ở bên trong trộm nhìn được một chút, người lớn lại chẳng nhìn thấy gì chỉ có thể ngồi yên lặng ở trên ghế sa lông.

Lộc Hàm nghĩ thầm, nếu mình đứng dậy di chuyển và quay lại nhìn, dựa theo thủ đoạn làm việc của Ngô Thế Huân từ trước tới nay, không chừng đời này mình đừng mong gặp lại bé con.

Ngô Thế Huân tính toán thời gian vừa khéo, đúng một giờ, anh ngước mắt nhìn nhìn Lộc Hàm, "Xong rồi."

Lộc Hàm đứng dậy, cũng không quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng đi đến trước bàn làm việc của Ngô Thế Huân, hai tay chống trên mặt bàn, nghiến răng đến phát đau: "Ngô tổng, chúng ta nói chuyện một chút!"

Ngô Thế Huân nhếch khóe môi, ý cười trong mắt chợt lóe. Anh đứng lên, cũng chống tay lên bàn sát vào Lộc Hàm: "Buổi tối đi. Bây giờ tôi phải đưa con quay lại nhà trẻ."

Lộc Hàm không sợ nhìn thẳng vào Ngô Thế Huân, kéo gần khoảng cách giữa hai người lại gần một chút, cơ hồ là mũi sắp chạm vào nhau, ánh mắt đối diện với ánh mắt: "Trước đó, Ngô tổng có thể nói cho tôi biết, hôm nay một giờ này là có ý gì hay không?"

Hơi thở của Lộc Hàm khi nói chuyện phả vào môi của Ngô Thế Huân, chân mày anh cau lại, ý cười từ từ bừng lên: "Anh đã phỏng vấn tôi, xem như đây là một món quà nhỏ, bày tỏ lòng biết ơn."

Lộc Hàm đột nhiên cười cười, nhưng là cười lạnh, ánh mắt nhìn Ngô Thế Huân sắc như dao, há miệng từng chữ từng chữ nói ra: "Biến! Thái!"

18. Chương 18

Sau khi Lộc Hàm rời khỏi tòa nhà EXO quốc tế, trong lòng rất không thoải mái, cậu đón xe trở về tòa soạn, mới vừa tới trước cửa văn phòng liền phát hiện không khí bên trong có vẻ bất thường, cửa phòng làm việc của Kim Mân Thạc cũng đóng lại.

Một cô gái trẻ bưng ly trà chạy tới, nhỏ giọng cảnh báo: "Xảy ra chuyện rồi, Tiểu Diệp và Tiểu Bạch vừa mới cãi nhau."

Lộc Hàm nhướng mày gật đầu tỏ vẻ đã biết, không vào văn phòng, mà đi thẳng đến chỗ Kim Mân Thạc, gõ cửa đi vào.

Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền mỗi người ngồi ở một đầu của bàn, chẳng ai nhìn ai, Kim Mân Thạc ngồi ở phía sau bàn làm việc của mình, bưng ly trà mày nhíu lại, thấy Lộc Hàm bước vào nhịn không được oán giận nói: "Giờ mới chịu về! Tôi nói khô cả cổ! Cậu xem cấp dưới của mình rồi tự mà lo liệu đi!"

Lộc Hàm không ngồi vào bàn hội nghị, mà trực tiếp ngồi xuống ghế ở trước bàn làm việc của Kim Mân Thạc, ngẩng đầu nhìn hai người: "Ai nói trước đây?"

Diệp An Ninh há miệng lẳng lặng hít một hơi, còn chưa kịp lên tiếng, Biện Bạch Hiền đã mở miệng: "Hồi sáng sếp gởi email cho em, bảo làm bản thảo phỏng vấn Ngô Thế Huân, em đang làm theo yêu cầu của sếp, thì biên tập Diệp lại chạy tới kêu em đi giúp làm điều tra tài chính và kinh tế. Em từ chối, tới trưa biên tập Diệp ở văn phòng lấy mấy vấn đề trong bản thảo trả lời của Ngô Thế Huân để bàn luận, em nhắc nhở một câu, sau đó liền ầm ỉ lên."

Lộc Hàm nhìn về phía Diệp An Ninh, Diệp An Ninh ngẩng đầu: "Đúng vậy, tôi có kêu Biện Bạch Hiền đi làm điều tra tài chính và kinh tế, vấn đề này buổi sáng tôi cũng đã nói qua với trưởng biên Lộc. Về chuyện kia, vốn là tôi nói không nhiều, chỉ là ngẫu nhiên có người trong ban biên tập nói một câu, tôi thuận miệng hùa vào thôi!"

Lộc Hàm thản nhiên nhìn cô: "Cô nói cái gì?"

Diệp An Ninh nghĩ nghĩ: "Sắp tới EXO sẽ thu hẹp thị trường hải ngoại, biên tập Trần nói hắn sợ cổ phiếu sẽ giảm giá, tôi bèn nói với hắn chắc là Ngô Thế Huân có mục đích, đừng bán."

Biện Bạch Hiền nghiêng đầu nhìn Diệp An Ninh, châm chọc cười mỉa: "Chỉ nhiêu đó thôi sao? EXO chuẩn bị thâu tóm Cửu Long, chẳng phải là chị nói sao?"

"Được rồi." Lộc Hàm cắt ngang, nhìn nhìn Diệp An Ninh cùng Biện Bạch Hiền, "Tiểu Bạch nên làm cái gì đều là do phòng ban sắp xếp, biên tập Diệp sau này tốt nhất nên chú ý một chút, cậu ấy làm công việc gì không cần cô xen vào. Còn chuyện EXO thâu tóm Cửu Long..." Lúc này Lộc Hàm nhìn thẳng Diệp An Ninh, biểu tình nghiêm túc khác hẳn ngày thường, "Nếu tin tức này ngày mai được đăng trên báo hoặc tạp chí khác, tôi sẽ yêu cầu trừ một tháng tiền lương của cô!"

Diệp An Ninh cũng làm biên tập, biết tầm quan trọng của tin tức, không phản bác, nhưng trong lòng cũng không thoải mái, cảm thấy Lộc Hàm thiên vị Biện Bạch Hiền, nhỏ giọng than thở một câu: "Anh ta ngay cả con trai cũng có, tin này thì tính cái gì..."

Thanh âm của Diệp An Ninh rất nhỏ, Kim Mân Thạc cùng Biện Bạch Hiền đều không chú ý, nhưng mà Lộc Hàm lại nhạy cảm nghe được, tim cậu lập tức hẫng đi một nhịp, đứng lên quay đầu nói với Kim Mân Thạc: "Trước tiên cứ như vậy nhé."

Kim Mân Thạc gật đầu, cầm ly trà bộ dáng ra vẻ không để ý.

Chuyện Ngô Thế Huân có con trai rốt cuộc bao nhiêu người biết đây? Lộc Hàm sau khi quay về văn phòng trong đầu không ngừng xoay quanh vấn đề này.

Cậu lên mạng tìm Trần Giác, và nhận được câu trả lời: "Việc này rất ít người biết, truyền thông trước kia có nói bóng gió một lần, bị Ngô Thế Huân áp chế đi, sau này thì không nghe gì nữa."

Vì Lộc Hàm buổi trưa đi ra ngoài, nên công việc bị ứ đọng, cậu nhìn nhìn lịch làm việc, tính toán phải làm cho xong vài chuyên mục.

Vài giờ trôi qua đã tới lúc tan tầm, Lộc Hàm nhìn đồng hồ, không biết Ngô Thế Huân lúc nào sẽ tìm mình, quyết định không về nhà, tiếp tục làm việc.

Đồng sự trong văn phòng lục tục tan tầm, Kim Mân Thạc lúc gần đi hỏi Lộc Hàm có muốn về chung hay không, bị Lộc Hàm phất tay từ chối.

Biện Bạch Hiền trước khi ra về gởi bản thảo phỏng vấn Ngô Thế Huân đến địa chỉ email của Lộc Hàm, lúc cậu đang chăm chú đọc thì Diệp An Ninh gõ cửa đi vào.

Diệp An Ninh: " Trưởng biên Lộc không đi sao?"

Lộc Hàm vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính như trước: "Không, tôi còn có chút việc."

Diệp An Ninh chần chờ một chút: "Còn bao lâu, có muốn ăn bữa cơm với tôi hay không? Tôi chờ anh nhé?"

Đôi tay ở trên bàn phím của Lộc Hàm dừng lại, tầm mắt rời khỏi màn hình, nhìn Diệp An Ninh: "Tôi chắc là xong hơi muộn, buổi tối cũng có hẹn rồi, biên tập Diệp đi trước đi."

"A." Diệp An Ninh vừa nghe Lộc Hàm nói buổi tối đã có hẹn, chân mày cau lại, giọng nửa đùa nửa thật: "Hẹn hò với người đẹp sao?"

Lộc Hàm không nói gì, tiếp tục nhìn vào máy tính, Diệp An Ninh chán nản đẩy cửa rời đi.

Ngô Thế Huân đúng bảy giờ gọi điện lại: "Đang ở đâu?"

"Tòa soạn báo." Lộc Hàm vừa tắt máy tính vừa nói.

"Tôi ở dưới lầu." Nói xong liền cúp điện thoại.

Lộc Hàm xuống lầu, nhìn thấy một chiếc Humer đậu vững vàng ở trước cửa chính, cửa xe hé mở, một cánh tay Ngô Thế Huân lộ ra bên ngoài, khuôn mặt khuất một nửa bên trong xe mất, chỉ nhìn thấy cánh tay rủ xuống ngoài cửa xe kẹp một điếu thuốc, ngọn đèn khi tỏ khi mờ.

Lộc Hàm cũng không lề mề, quyết đoán đi qua mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

"Cơm Tây hay là đồ ăn Trung Quốc?" Ngô Thế Huân dụi thuốc, khởi động xe.

"Đồ ăn Trung Quốc." Lộc Hàm đáp.

Lên xe rồi, Lộc Hàm không hỏi Ngô Thế Huân muốn đi đâu, đây chẳng phải là vấn đề cậu quan tâm. Nhưng cũng không mở miệng nói trước, cậu biết mình không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội, đối mặt với Ngô Thế Huân là một thương nhân bối cảnh thâm hậu sự nghiệp thành công, cho dù mình có nói trước về vấn đề gì, đều sẽ lâm vào hoàn cảnh bất lợi.

Ngô Thế Huân lái xe, khóe mắt quan thi thoảng liếc nhìn quan sát người đàn ông bên cạnh, khóe miệng lơ đãng nhếch lên ý cười: "Cậu có vẻ rất khẩn trương."

Lộc Hàm buông lỏng cổ tay đang cứng còng: "Không quan hệ gì tới anh."

Ý cười trên khóe miệng Ngô Thế Huân càng sâu, nhưng bên trong xe rất tối, phía ngoài là dòng xe cộ ánh đèn lấp loáng, anh không chú ý tới ý cười sâu đậm bên khóe miệng mình, mà Lộc Hàm ngồi bên cạnh cũng không nhìn thấy.

Ngô Thế Huân đột nhiên nghĩ tới Ben Ben, đứa nhóc này bình thường nói chuyện thái độ và ánh mắt lạnh như băng, lại thêm bé con từ nhỏ đã lạnh nhạt xa cách với người khác, thì ra đều có nguyên nhân, là bẩm sinh, giống hệt người này.

"Hôm nay không phải tôi cố ý." Tâm tình Ngô Thế Huân đột nhiên tốt lên, nhìn vào kính chiếu hậu, "Ben Ben muốn gặp cậu, nhưng lại ngượng ngùng." Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, nhớ tới thần thái lạnh lùng kiêu căng của Ben Ben, kỳ thật phải gọi là ngạo mạn đáng yêu đi? Rõ ràng thích gặp muốn chết, còn ra điều kiện trao đổi đồ ăn vặt cùng tiền tiêu trong một tuần, miệng lại thản nhiên nói chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc hai người giống nhau ít hay nhiều.

Lộc Hàm sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Bé gọi là… Ben Ben sao?"

Ngô Thế Huân: "Ừ. Nhũ danh là Ben Ben, tên là Ngô Phàm."

Thái độ Lộc Hàm dịu đi rất nhiều, vừa nói đến đề tài con cái trong lòng có chút chờ đợi lại hơi khẩn trương, có rất nhiều điều muốn hỏi, nhất thời lại không biết nên mở miệng như thế nào, mấp máy môi nhiều lần đều không ra tiếng, mấy lần nghiêng đầu nhìn Ngô Thế Huân cũng không thể mở miệng.

"Cậu muốn hỏi cái gì?" Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn cậu bằng ánh mắt thâm thúy, mặc dù trong bãi đỗ xe ánh sáng mù mờ lại vẫn như muốn bắt giữ tầm mắt của người bên cạnh.

Lộc Hàm bị đôi mắt tĩnh lặng kia khóa lại, cảm thấy bị động, chậm rãi nói: "Ngày đó đánh nhau ở nhà trẻ, vết thương trên người bé có nặng không?"

"Nó không có bị thương." Ngô Thế Huân trả lời hết sức ngắn gọn rõ ràng, đúng với phong cách anh quen dùng trong công việc.

Trong lúc nhất thời Lộc Hàm lại không biết nên nói những gì, thật giống như trong đầu có vô số vấn đề muốn hỏi, mà thái độ Ngô Thế Huân lạnh lùng thản nhiên, mặc dù cậu muốn hỏi cũng không biết như thế nào mới thích hợp, đành phải quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa xe.

Xe dừng ở gần một trung tâm thương nghiệp trong nội thành, ngựa xe như nước áo quần như nêm, đèn đường hình hoa lan chiếu ra ánh sáng màu tím, làm xung quanh nhìn giống như thảm hoa oải hương vậy.

Ngô Thế Huân ngừng xe, hai người lên một nhà hàng tọa lạc trên tầng mười, Ngô Thế Huân đã đặt bàn ở đó.

Sau khi ngồi vào bàn Ngô Thế Huân nhường Lộc Hàm gọi đồ ăn trước, Lộc Hàm không nhìn vào thực đơn, trực tiếp gọi vài món mình tương đối thích, Ngô Thế Huân nhướng mày, mở thực đơn ra lại gọi thêm vài món nữa.

Nhân viên phục vụ rót nước rồi cầm thực đơn đi, Ngô Thế Huân nhướng mày mói: "Xem ra hôm nay tôi chọn đúng chỗ rồi."

Lộc Hàm nhếch môi, "Chẳng lẽ không phải là thư kí đặt à?!" Đây đúng là châm chọc trắng trợn, cậu cũng không tin Ngô Thế Huân sẽ tự mình đặt nhà hàng, đương nhiên, nhà hàng cũng không phải được Ngô Thế Huân chỉ đích danh.

Đồ ăn còn chưa đem lên, hai người nhất thời không ai nói gì.

Lộc Hàm theo thói quen rũ mắt xuống, Ngô Thế Huân ngồi dựa vào lưng ghế, lẳng lặng nhìn người đàn ông đối diện.

Trong phòng ăn ánh đèn rất sáng, khuôn mặt Lộc Hàm phơi bày rõ ràng ở trước mắt Ngô Thế Huân, làn da nhẵn nhụi, gương mặt tuấn tú, nốt ruồi son hơi lệch về bên phải mi tâm, mà trên gương mặt ngay cả sợi lông tơ thật nhỏ đều không thấy.

Ngô Thế Huân không khỏi thừa nhận, nét đẹp của Lộc Hàm khác với đại đa số đàn ông, là an tĩnh phẳng lặng, giống như một vịnh nước không có sóng, yên tĩnh và sâu lắng. Không nhìn kỹ, sẽ bị vẻ bên ngoài của cậu mê hoặc, nhìn kỹ, mới phát giác khí chất so với bề ngoài còn xuất sắc hơn rất nhiều.

Giờ khắc này Ngô Thế Huân có hơi hốt hoảng, Lộc Hàm lại đột nhiên ngước mắt nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đơn thuần và thẳng thắn: "Nhìn gì thế?"

Ngô Thế Huân chuyển dời tầm mắt: "Nhìn xem cậu và Ben Ben giống nhau nhiều hay ít."

Lộc Hàm lại hạ mí mắt ngậm miệng, tiếp tục không nói chuyện.

Sau khi mang thức ăn lên hai người im lặng mà ăn, Ngô Thế Huân là theo thói quen yên lặng ăn cơm, còn Lộc Hàm hoàn toàn chính là không muốn nói chuyện.

Lộc Hàm ăn không nhiều lắm, mỗi dạng món ăn vài miếng liền buông đũa, ngược lại Ngô Thế Huân lượng ăn rất nhiều.

Lộc Hàm sau khi buông đũa xuống thì tự rót một ly nước, lẳng lặng chờ Ngô Thế Huân, di động của Ngô Thế Huân lại đột nhiên vang lên. Ngô Thế Huân ra dáng phong độ, vươn tay làm tư thế xin lỗi, cầm lấy điện thoại đứng lên: "Alo."

"Ngô tổng bây giờ vẫn đang bận sao?" Hoàng Tử Thao ở đầu bên kia điện thoại hỏi.

Ngô Thế Huân vừa đi ra ngoài vừa nói: "Đang ăn cơm, còn em?"

"A, em vẫn còn ở trường, một lát nữa mới xong, buổi tối gặp nhau được không?" Cùng là đàn ông với nhau chỉ cần câu đầu tiên là đã hiểu được xảy ra chuyện gì.

Ngô Thế Huân đi đến cạnh thang máy: "Tối nay tôi phải về công ty tăng ca."

"Shit!" Hoàng Tử Thao chửi một tiếng: "Cuối tuần này em cũng không có thời gian, Ngô tổng cứ làm việc đi, chúng ta cuối tuần sau gặp!" Hoàng Tử Thao tốt nghiệp đại học y về nước, nhận chức giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh trường đại học, gần đây vừa mới đi làm, bận tối mắt tối mũi.

"Được, chào nhé."

Ngô Thế Huân cúp điện thoại quay vào phòng, Lộc Hàm ngồi dựa vào lưng ghế, dáng vẻ không chút để ý.

Ngô Thế Huân gọi phục vụ dọn đồ ăn thừa, kêu một ấm trà, điểm tâm và hoa quả, sau khi nhân viên phục vụ đi ra bầu không khí giữa hai người lại lâm vào trầm mặc.

Lộc Hàm đột nhiên ngước mắt, "Ngô tổng luôn chờ tôi mở miệng trước sao?"

Ngô Thế Huân hất cằm: "Cậu nói trước đi."

Lộc Hàm trong lòng hơi động, biết tốt nhất không cần quanh co lòng vòng với Ngô Thế Huân, nói: "Tôi muốn gặp Ben Ben."

Ngô Thế Huân nhìn cậu, ngũ quan sắc nét dưới ánh đèn sáng ngời lộ ra vẻ minh bạch, Lộc Hàm không nhìn ra được gì, chỉ nghe thấy Ngô Thế Huân gằn từng chữ: "Dựa theo hợp đồng lúc trước, sau khi cậu sinh hạ đứa bé sẽ phải vứt bỏ tất cả quyền lợi cùng nghĩa vụ."

Ngô Thế Huân nói nghe rất cẩu huyết, nhưng mà đã rất nhiều năm, Lộc Hàm không nhìn thấy con trẻ giờ này hoàn toàn rối loạn, năm đó nhớ rõ rành mạch tất cả mọi chuyện nhưng giờ phút này hoàn toàn không nghĩ đến.

Sau lưng Lộc Hàm đổ mồ hôi hột, khi ngước lên ánh mắt lạnh đi rất nhiều: "Nếu Ngô tổng muốn cảnh cáo tôi, có lẽ hôm nay đã không có bữa cơm này, ngày đó ở nhà trẻ căn bản cũng không cần lộ ra nhiều điều với tôi như vậy." Lộc Hàm không ngốc, Ngô Thế Huân muốn hù dọa người khác còn có thể, định lừa mình à, Lộc Hàm không khỏi khinh thường.

"Lộc tiên sinh, "Ngô Thế Huân hiếm khi trịnh trọng như vậy nhìn Lộc Hàm, thái độ là thói quen khi đàm phán, khí thế áp người, "Tôi rất có thành ý cùng cậu ăn bữa cơm hôm nay, chính là vì… Con của chúng ta."

"Tôi không phải là ra vẻ, cho nên cậu cũng không cần nhìn tôi bằng ánh mắt của một thương nhân. Tôi cùng cậu ăn bữa cơm này, hoàn toàn là bởi vì Ben Ben. (?)" Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm: "Bé mới sáu tuổi, tuy rằng từ nhỏ đã biết mình không có mẹ, cũng chẳng biết người sinh ra mình là ai, nhưng không thể phủ nhận, quả thật bé rất muốn có mẹ."

Lộc Hàm sửng sốt, gật gật đầu, viền mắt hơi đỏ: "Tôi biết."

Giọng nói Ngô Thế Huân trầm thấp, "Bản hợp đồng kia hiện tại có thể xem như mất tác dụng, cậu có thể gặp con."

Lộc Hàm nắm chặt tay, cảm thấy mọi chuyện chuyển biến quá nhanh, Ngô Thế Huân đáp ứng cho mình gặp con trai.

"Nhưng mà." Đôi mắt của Ngô Thế Huân giống nhau như hồ sâu lẳng lặng nhìn Lộc Hàm: "Yêu cầu cậu phải ký một bản thỏa thuận khác."

Chưa từng có bữa cơm nào miễn phí cả, Lộc Hàm đương nhiên hiểu được, cho nên khi Ngô Thế Huân đề xuất điều kiện cậu cũng không giật mình.

Ngô Thế Huân lấy từ bao công văn ra một phần tài liệu: "Tôi hy vọng chúng ta gặp nhau chỉ có trong công việc và vấn đề của Ben Ben, tôi sẽ không tham gia vào cuộc sống của cậu, ngược lai cậu cũng sẽ làm vậy."

Lộc Hàm không hỏi điều gì dư thừa, cậu cúi đầu mở tài liệu kia ra, tóc mái trên trán che đi ánh mắt, cậu lạnh nhạt đọc hết những điều khoản trong đó, cuối cùng hạ bút kí xuống.

19. Chương 19

Lộc Hàm lưu loát ký xuống rồi đưa bút và bản thỏa thuận cho Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nhướng mày, nhìn phong cách hành sự gọn gàng lưu loát của người ngồi đối diện mà thầm giật mình: "Cậu không đưa ra điều kiện gì sao?!" Anh nghi hoặc hỏi.

Lộc Hàm thản nhiên liếc nhìn Ngô Thế Huân một cái: "Không cần thiết."

Ngô Thế Huân đưa tay cầm lại đồ, Lộc Hàm hỏi: "Khi nào thì tôi có thể gặp con?"

Ngữ khí của Lộc Hàm có vẻ gấp gáp, tuy không rõ lắm, nhưng có chút khác biệt với phong cách nói chuyện bình thường, Ngô Thế Huân giật mình: "Cuối tuần này đi, lúc đó tôi có thời gian."

Lộc Hàm nhíu mày: "Anh cứ làm việc, tôi tự mình đi gặp Ben Ben là được mà."

Ngô Thế Huân cất kỹ văn kiện, mắt nhìn Lộc Hàm chăm chú, nghiêm túc nói: "Lộc chủ biên, đã nói trước rồi mà. Thời gian chúng ta quen biết không bao lâu, mặc dù cậu là người sinh ra Ben Ben, nhưng tôi đâu quen biết, nhân phẩm của cậu cũng cần có thời gian quan sát. Mong cậu phối hợp, tôi hy vọng cuộc sống của Ben Ben cũng vui vẻ giống như những đứa trẻ bình thường khác, nếu cậu có đủ tư cách của người làm cha, tôi sẽ không ngăn cản hai người gặp nhau, còn nếu như ngược lại, phận làm cha của nó tôi có nghĩa vụ bảo đảm con mình không phải chịu bất cứ tổn thương gì."

Ngô Thế Huân nói rất rõ ràng, Lộc Hàm nghe xong cũng thấy có lý, dưới góc độ của một người cha mà xem xét vấn đề này, thì Ngô Thế Huân suy nghĩ thấu đáo, Lộc Hàm gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Hai người thảo luận xong vấn đề về con cái nhất thời cũng không còn gì để nói, Lộc Hàm đột nhiên nhớ tới câu nói của Diệp An Ninh hồi trưa, hỏi: "Giới truyền thông biết anh có con trai không?"

Ngô Thế Huân lắc đầu: "Không biết, ngoại trừ người nhà cùng một số ít bạn rất thân, cơ hồ không ai biết, giáo viên trong nhà trẻ của Ben Ben cũng không rõ lắm."

Lộc Hàm sửng sốt, càng cảm thấy cô gái Diệp An Ninh này có vấn đề.

Hai người ăn cơm xong lúc chờ thang máy, Ngô Thế Huân hỏi: "Cậu sống ở chỗ nào, tôt đưa về."

Lộc Hàm đứng đối diện Ngô Thế Huân, ngước mắt nhìn anh, thản nhiên nói: "Không cần, tôi tự đón xe về." Dừng một chút: "Cuối tuần anh gọi điện thoại cho tôi đi."

"Được."

Hai người lại im lặng. Lộc Hàm cảm thấy đó là đương nhiên, điều này nói lên ý nghĩa năm đó mình cùng Ngô Thế Huân chỉ là một vụ giao dịch. Mình thiếu tiền, Ngô Thế Huân vừa vặn muốn một đứa con, vì thế thông qua người môi giới không mưu mà hợp. Ngô Thế Huân là một thương nhân hào phóng, ra tay rộng rãi, đương nhiên năm đó Lộc Hàm vì sinh hạ đứa bé cũng chịu khổ không ít. Một cuộc mua bán, hai đối tác, tuy rằng hiện giờ lập trường mua bán đối lập song phương đột nhiên chuyển biến, nhưng ở trong lòng Lộc Hàm giữa cậu và Ngô Thế Huân trừ bỏ con cùng công việc cũng sẽ không có bất cứ điều gì khác xuất hiện.

Chỉ duy nhất một việc, Lộc Hàm cảm thấy vận mệnh thật khéo trêu đùa. Năm đó mình vì Hoàng Tử Thao mới mang thai thuê, món tiền đó cuối cùng cũng dùng để trả món nợ của nhà Hoàng Tử Thao, hiện giờ Hoàng Tử Thao và Ngô Thế Huân thế nhưng lại có quan hệ với nhau.

Có thể thấy được đôi khi ông Trời mắt bị mù rồi.

Ngô Thế Huân nhìn gương mặt sáng sủa của Lộc Hàm ngay trước mặt chợt giật mình, "Cậu sống ở đâu, nếu tiện đường tôi đưa về."

Cùng một vấn đề nói những hai lần, Lộc Hàm cũng không tiện từ chối, nói địa chỉ, Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn thang máy gợi ý, "Vừa vặn tiện đường, tôi đưa cậu."

Ngô Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm về, trên đường đi có chút chán, vì hai người chẳng ai nói gì.

Ánh đèn phía bên ngoài rọi qua cửa kính, hình bóng hai người phản chiếu lên kính chắn gió rất rõ, Ngô Thế Huân như vô tình nhịp ngón tay lên bánh lái, biểu tình của Lộc Hàm thì hết sức lãnh đạm.

Lộc Hàm đăng nhập QQ bằng di động để kiểm tra email, thanh âm nhấn bàn phím vang lên không dứt, Ngô Thế Huân hỏi: "Cậu là người địa phương?"

Nhạc hiệu của QQ vang lên bên trong xe có vẻ chói tai bất thường, Lộc Hàm rời khỏi QQ đáp "Không phải."

"Vừa mới đổi công việc hả?"

"Đúng vậy."

"Ở nhà trọ sao?"

"Nhà của tòa soạn báo."

"Có xe không?"

"Không có."

"Thu nhập ổn định chứ?"

Ngô Thế Huân hỏi một câu Lộc Hàm đáp lại một câu, Lộc Hàm vốn đang cho rằng Ngô Thế Huân chỉ thuận miệng hỏi một chút, đến khi hỏi vào vấn đề thu nhập cậu mới ý thức được Ngô Thế Huân thật sự đang tìm hiểu gia cảnh của mình. Nếu giữa cậu và Ngô Thế Huân không có Ben Ben, hiện tại Lộc Hàm cũng lười cùng hắn phí nước miếng, nhưng bây giờ lập trường của cả hai là giống nhau, cho nên Ngô Thế Huân hỏi nhiều một chút, Lộc Hàm cảm thấy người này làm cha cũng rất cẩn thận, ngược lại tăng thêm một chút cảm tình.

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn Ngô Thế Huân, lần đầu tiên rất nghiêm túc cùng một người khác nói về thu nhập của mình trong một năm: "Công việc chính của tôi là biên tập, bất quá tiền kiếm được lại không phải ở đó, thu nhập một năm của tôi đại khái hơn trăm vạn."

"Àh!" Ngô Thế Huân nhịn không được lên tiếng tán thưởng, trong lòng chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên. Lộc Hàm kiếm được nhiều tiền là chuyện tốt, như vậy chứng tỏ rằng người ngồi bên cạnh là một người đàn ông có tinh thần trách nhiệm và sự nghiệp, tương lai về mặt vật chất cũng sẽ không bạc đãi con cái. Nhưng anh vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, mà cũng không biết vì sao.

Ngô Thế Huân đưa Lộc Hàm về gần tới nhà, Lộc Hàm nói: "Dừng ở cổng tiểu khu đi."

Ngô Thế Huân bẻ tay lái chạy thẳng vào trong tiểu khu, thuận miệng nói: "Sợ cái gì, cậu cũng đâu phải là phụ nữ. Khu nào?"

Lộc Hàm bị lời này làm cho nghẹn họng không thể phản bác: "Khu C."

Ngô Thế Huân dừng xe dưới lầu khu C, khi Lộc Hàm đang cởi dây an toàn, Ngô Thế Huân ngồi bên cạnh đột nhiên nghĩ đến gì đó hỏi một câu: "Nghề phụ của cậu là gì mà một năm kiếm được hơn trăm vạn lận?"

Lộc Hàm đẩy cửa xe ra quay đầu lại thản nhiên liếc Ngô Thế Huân một cái, ánh mắt chợt lóe: "Đè." Nói xong xuống xe chạy lấy người.

Ngô Thế Huân: "..."

Ngô Thế Huân phải về công ty tăng ca, chạy ra khỏi tiểu khu nhà Lộc Hàm thì tăng tốc theo hướng ngược lại, hai người đương nhiên không có khả năng tiện đường, công ty Ngô Thế Huân cùng chỗ ở của Lộc Hàm căn bản là hoàn toàn ngược hướng, hơn nữa lúc này chạy trên đường rất đông đúc.

Trên đường đến công ty Ngô Thế Huân bị kẹt xe, anh không chút để ý ngồi chờ bên trong xe, đột nhiên nhớ tới vừa nãy lúc Lộc Hàm xuống xe đã thốt ra từ "Đè" một cách thản nhiên, nhịn không được lắc đầu cười nhạo ra tiếng, ngón tay gõ gõ trên bánh lái, thầm nghĩ Lộc Hàm nói từ đó là đáp lễ câu "Cậu cũng không phải là phụ nữ" của mình chăng?!

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, nhịn không được nhếch môi cười, tâm trạng vô cùng tốt, cũng không quá quan tâm đến chuyện về công ty tăng ca.

Anh bấm di động gọi cho Ben Ben, biết giờ này nhóc con nhất định chưa ngủ.

Ben Ben nghe máy, thanh âm không có vẻ gì là buồn ngủ: "Ba, có chuyện gì vậy?"

Ngô Thế Huân tâm tình không tồi, đương nhiên xem nhẹ thái độ ác liệt của Ben Ben: "Ngủ rồi à?"

"Biết con chưa ngủ ba còn hỏi, người gì mà chán ngắt." Ben Ben cũng không dám trực tiếp cùng ông già mình đấu võ miệng, thanh âm nghẹn lại trong cổ họng, nghe vào tai cảm thấy mềm mại nhẹ nhàng.

Ngô Thế Huân kiên nhẫn chờ xe phía trước lăn bánh, "Đi ngủ sớm một chút, cuối tuần này dẫn con đi gặp... Phụ huynh." Hiện tại Ngô Thế Huân không biết gọi Lộc Hàm trước mặt con là gì.

Giọng Ben Ben the thé: "Thật chứ?" Rồi lại xác nhận "Lần này lại nhìn thấy cái ót nữa hả?"

Ngô Thế Huân bị một câu này của Ben Ben khiến cho tâm tình rất tốt, tuy rằng kẹt xe nhưng cả người đều thấy thoải mái: "Không đâu, lần này cho con gặp trực tiếp, còn có thể nói chuyện nữa."

Giọng Ben Ben thét chói tai kèm thêm tiếng vỗ tay từ đầu kia điện thoại sung sướng truyền tới, hưng phấn đến nỗi quăng cả điện thoại, cuối cùng thậm chí câu hẹn gặp lại cũng chưa nói với Ngô Thế Huân thì đã cúp điện thoại.

Khóe miệng Ngô Thế Huân gợi lên ý cười rất rõ ràng, mắt ánh lên tia thoải mái cùng sung sướng, trong đầu lần thứ hai nhanh chóng hiện lên gương mặt xinh đẹp của Lộc Hàm, anh không thể không thừa nhận năm đó mình tuyển người mang thai hộ đúng là may mắn vô cùng.

Ben Ben sôi nổi hưng phấn trực tiếp ném điện thoại lên giường, quay cuồng thét chói tai.

Nhóc nằm úp sấp trên giường gọi điện thoại cho A Xán, hưng phấn nói cho A Xán nghe cuối tuần này mình có thể được gặp ma ma.

Tại đầu kia điện thoại giọng A Xán nén lại, "Cậu nói nhỏ thôi!! Muốn hại tớ bị ăn đập hả!?"

Ben Ben hạ giọng: "Hiện tại tớ ngủ không được, làm sao đây?"

A Xán nói: "Lần trước ở trường hình như tớ có gặp qua người mà cậu nói, đi cùng với ba của tớ! Lúc nhìn thoáng qua, hai người quả thực bộ dạng rất giống nhau! Ba của tớ cũng nói vậy!"

Ben Ben: "Cậu cũng gặp hả? Sao trước đó không nghe cậu nói gì hết vậy?"

A Xán: "Bởi vì tớ cũng không xác định a, vừa nãy thừa dịp ba đi toilet tớ vào thư phòng nhìn trộm vào QQ trên máy tính của ông ấy, hình như tớ thấy một số QQ có vẻ quen quen."

Ánh mắt Ben Ben bừng sáng: "Số QQ gì?"

A Xán: “Số QQ của mẹ cậu, có thể là nó đó, tớ nghe hai ba ba nói chuyện với nhau có nhắc qua, trên mạng ông ấy hình như tên là Lộc Lộc. Cậu có đăng nhập QQ không? Một lát nữa tớ gởi qua cho cậu.”

“Được đó được đó!!” Ben Ben hưng phấn gật đầu lia lịa, vừa nói vừa chạy vào thư phòng mở máy tính của ba ba lên, nhóc không có QQ, mỗi lần nhìn thấy biểu tượng chim cánh cụt quàng khăn mắt ngó láo liên ngốc ngốc kia thì nó liền đau đầu, nhưng nhóc biết ba ba có vẫn thường dùng QQ.

Sau khi Ben Ben cúp điện thoại bèn chạy đến thư phòng dưới lầu mở máy tính, đăng nhập vào QQ của Ngô Thế Huân.

Bên kia A Xán rất nhanh chóng gởi tin nhắn tới, Ben Ben chưa dùng QQ bao giờ, vì thế lại gọi điện thoại hỏi A Xán, ở đầu kia A Xán trên máy tính hướng dẫn từ xa một hồi rồi tìm số QQ kia, quả nhiên hiện ra cái tên Lộc Lộc.

Ben Ben cúp điện thoại, quỳ gối trên ghế sô pha của Ngô Thế Huân, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chuột máy tính thật cẩn thận bấm vào “Thêm bạn”.

Lòng tràn đầy chờ mong chờ đối phương xác nhận, đột nhiên nhảy ra một dấu hiệu chấp nhận thêm bạn.

Ben Ben biết không ít chữ, đương nhiên cũng nhận ra dấu hiệu “Chấp nhận thêm bạn” trong ô tròn này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc đối diện với màn hình máy tính, mày nhíu chặt, nói gì bây giờ? Ngón tay Ben Ben ngần ngừ trên bàn phím, đánh hai chữ — Ben Ben, nghĩ nghĩ rồi lại xóa đi, nói thẳng tên Ngô Phàm ra, nếu lỡ người kia không biết tên mình thì sao? Vì thế thực bất đắc dĩ lại xóa đi, đánh năm chữ — Con trai Ngô Thế Huân.

Cuối cùng bấm enter, Ben Ben buồn bực xấu hổ không thôi ghé vào bàn máy tính trước mặt, mình không thích chim cánh cụt quả nhiên là có lí do a!!!

Lộc Hàm về nhà tắm rửa xong, sau đó mở máy tính vào QQ.

QQ hiện lên gợi ý thêm bạn, Lộc Hàm mở ra, một ngụm nước vừa uống thiếu chút nữa phụt lên màn hình.

“Con trai Ngô Thế Huân”

Lộc Hàm ho sặc sụa, cậu đặt ly nước qua một bên, nhấp chuột đồng ý thêm bạn, tiếp theo cũng không biết nên nói gì.

Lộc Hàm ngồi ở trước màn hình nhìn biểu tượng hình đầu người kia, đối phương trên QQ tên là Leo, Lộc Hàm nhíu mày, kỳ thật cậu cũng không xác định được người đó là ai, thực lòng cậu nghi ngờ khi Diệp An Ninh nhỏ giọng nói thầm câu kia, khẩu khí có vẻ như cũng không chắc chắn lắm việc Ngô Thế Huân có con trai hay không, nhưng rõ ràng là có biết chuyện gì đó. Hiện giờ Lộc Hàm cũng xem như là người của truyền thông, biết trong giới này rất nhiều tin tức kỳ thật chỉ là vô căn cứ, cậu cảm thấy mình có hơi đa nghi, nhưng trong vấn đề này cẩn thận vẫn tốt hơn.

Cậu không chủ động chát với người kia, quay qua click vào số của Độ Khánh Tú, gởi hình đầu người mang tên Leo rồi hỏi Số của Ngô Thế Huân?

Độ Khánh Tú trả lời rất nhanh Phải.

Quái Thú Vai To: Công việc của hai người tiến triển như thế nào rồi?

Lộc Lộc: Bình thường.

Quái Thú Vai To: Ngô Thế Huân làm việc rất nghiêm túc, kỳ thật thái độ làm người cũng không tồi, chỉ là nhìn có hơi nghiêm nghị. Hai người còn có thể làm bạn nữa đó.

Lộc Hàm nghĩ thầm quan hệ của mình cùng Ngô Thế Huân thật không thích hợp làm bạn bè gì cả, nhưng cũng không tiện nói với Độ Khánh Tú.

Lộc Lộc: Cậu có gặp qua con trai của Ngô Thế Huân chưa?

Quái Thú Vai To: Chưa, chỉ biết là hắn có một đứa con trai. Tớ phải đi dỗ con ngủ đây, hẹn gặp lại.

Lộc Hàm nhìn lên câu trả lời của Độ Khánh Tú trên màn hình, thầm nghĩ cũng đúng, Ben Ben và mình bộ dạng giống nhau như vậy, nếu Độ Khánh Tú biết Ben Ben chính là con trai của Ngô Thế Huân phỏng chừng đã sớm nghi ngờ nói ra rồi.

Lộc Hàm xác nhận Leo kia chính là tài khoản của Ngô Thế Huân, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cậu nghĩ Ngô Thế Huân vừa mới đưa mình về không có khả năng giờ này lại lên QQ, hơn nữa yêu cầu thêm bạn viết rất rõ ràng — Con trai Ngô Thế Huân.

Con trai Ngô Thế Huân!!

Lộc Hàm cảm thấy tay mình đặt trên bàn phím đang run rẩy, cậu gởi qua hai dấu chấm hỏi, lại run rẩy nhìn màn hình, chờ đợi đối phương trả lời.

Không lâu, đầu kia gởi tới một dãy biểu tượng (3)

Lộc Hàm nhìn chằm chằm vào dãy biểu tượng trên khung chat, trong lòng vừa chua xót vừa mềm nhũn, cậu nghĩ đến bé con mới sáu tuổi, còn chưa biết chữ, chỉ có thể gởi đi biểu tượng.

Mà ở đầu kia máy tính Ben Ben ghé vào màn hình nhìn dãy ký hiệu mình gởi đi, hơi sợ người kia có thể nhìn không hiểu, nhóc nghĩ có nên gởi một dãy biểu tượng tương đối nghiêm túc đứng đắn qua, rồi lại lăn tăn bình thường thái độ của mình quá lạnh lùng người kia có thể chẳng thích hay không?

Ngay cả A Xán cùng bé Hưng Hưng đều nói người lớn thích con nít hồn nhiên hay cười.

Vì thế Ben Ben chọn dãy biểu tượng coi như đứng đắn gởi qua, xong rồi mới phát hiện ra ký hiệu kia là một cái hôn gió, Ben Ben đầu đầy hắc tuyến nhìn biểu tượng mà mình đã gởi đi, hối hận muốn chết, đột nhiên nhìn thấy đầu kia cũng gởi lại một dãy biểu tượng giống vậy (3)

Vì thế vào ngày hôm nay, tâm trạng phấn khích của Ben Ben đột nhiên bình tĩnh lại, cũng không còn lo lắng người kia có thể chẳng thích mình hay không. Bàn tay nhỏ bé nhấp chuột máy tính bắt đầu không ngừng gởi cho phía bên kia kí hiệu hôn môi.

20. Chương 20

Lộc Hàm nhìn biểu tượng (3) cứ chạy liên tiếp trong khung đối thoại trên màn hình, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, đầu tràn ngập hình ảnh khuôn mặt mềm mại non nớt của Ben Ben, cậu còn nghĩ mấy năm nay bé con giống như mồ côi cha vậy, với tính cách kia của Ngô Thế Huân nhất định là sẽ không cưng chiều con, Ben Ben lại vừa vặn đang ở vào thời kỳ trưởng thành, trong tình cảm có phải đã chịu không ít thiệt thòi hay không.

Trên màn ảnh biểu tượng vẫn chưa dừng lại, Lộc Hàm định gởi lại nhưng không thể nào hạ thủ được.

Không bao lâu thì các dãy ký hiệu ngừng lại, Lộc Hàm vừa định gởi một biểu tượng qua, thì cái hình đầu người đột nhiên tối sầm.

Xe chạy thẳng một đường, Ngô Thế Huân hiện tại hoàn toàn không có tâm tư để làm việc, thế nên quay đầu xe về nhà.

Ngô Thế Huân mở cửa bước vào huyền quan, nhìn thấy Ben Ben chạy nhanh như chớp từ thư phòng lên trên lầu hai, Ngô Thế Huân nhướng mày: "Đứng lại!"

Ben Ben dừng bước tại thang lầu, xoay người lại, thành thành thật thật đứng dựa vào tay vịn, ánh mắt trong veo như nước, hai má đỏ rực. Ngô Thế Huân liếc mắt nhìn thoáng qua cửa thư phòng còn chưa khép lại, trong lòng run lên: "Vừa rồi con vào thư phòng làm gì?"

Ben Ben vẫn còn đắm chìm trong sự hưng phấn vì cuộc "Nói chuyện" với ma ma, cho nên cũng không tập trung, trả lời rất thành thật: "Dùng máy tính."

Sắc mặt Ngô Thế Huân tối sầm, đột nhiên nghĩ đến mấy tấm ảnh còn chưa xóa trong máy tính, chẳng lẽ bị nhóc con trông thấy rồi? Anh cảm thấy trẻ con ở tuổi này có nhìn cũng không hiểu cái gì, hẳn là không sao, nhưng những thứ kia cũng rất rõ ràng đi, anh nhìn Ben Ben, sắc mặt lạnh lùng ra lệnh: "Đi ngủ ngay cho ba!"

Ben Ben chạy nhanh như chớp.

Ngô Thế Huân đứng ở cửa nhưng vẫn luôn nhìn theo thấy con chạy vào phòng trên lầu hai, đóng cửa lại mới đổi giày đi vào, anh bước nhanh đi vào thư phòng, phát hiện máy tính quả nhiên đang mở, chắc là Ngô Thế Huân đột nhiên trở về nên nhóc con còn chưa kịp tắt.

Ngô Thế Huân vừa ngồi xuống vừa đưa tay kéo kéo cà – vạt trên cổ, đột nhiên phát hiện QQ của mình đang đang nhấp nháy ở góc phải màn hình, biểu tượng chim cánh cụt chứng tỏ đang online.

Rất nhanh, một cái tên Ngô Thế Huân chưa thấy qua bao giờ chợt lóe lên, Ngô Thế Huân mở ra, phát hiện trong khung đối thoại là một dãy （3） ?

Ngô Thế Huân: "…"

Gương mặt Ngô Thế Huân lạnh lùng không có chút biểu tình nào, anh đưa mắt nhìn cái tên bên cạnh biểu tượng — Lộc Lộc.

Lộc Hàm?

Ngô Thế Huân hít vào một hơi rồi bắt đầu ho khan, giương mắt lại nhìn nhìn cái ký hiệu （3） kia, lại ho càng thêm lợi hại, quả thực anh không có cách nào tưởng tượng ra khuôn mặt với vẻ thản nhiên xa cách của Lộc Hàm lại có thể đánh ra dãy ký hiệu （3） này.

Gân xanh trên thái dương Ngô Thế Huân nổi lên, anh không biết Lộc Hàm cùng Ben Ben làm sao để liên lạc trên QQ, theo bản năng định nhấp chuột tắt khung chat đi, khi nắm chuột thì tay lại lưỡng lự, đã không tắt đi khung chat, còn ma xui quỷ khiến đánh kí hiệu ? gửi qua.

Đầu kia lại gởi trở lại một dãy （3）

Ngô Thế Huân ngồi trước màn hình máy tính, cảm nhận nhịp tim dồn dập, không thể ngồi yên được, anh hơi nôn nóng lôi kéo cổ áo, mở ra nhật kí chat khi nhìn thấy nickname của mình gởi đi đầy nhóc những kí hiệu （3） ,thật sự khiến anh có cảm giác muốn hộc máu.

Anh yên lặng thoát khỏi QQ, lạnh mặt đứng dậy ra khỏi thư phòng đi lên lầu, đẩy cửa phòng Ben Ben ra.

Trong phòng mở đèn ngủ màu cam, nhóc con nằm úp trên giường bấm di động, vừa thấy Ngô Thế Huân đi vào vội vàng nhét điện thoại vào dưới gối.

Ngô Thế Huân đi vào, ngồi lên giường Ben Ben, liếc nhìn gối đầu: "Đừng để cho ba nói lần thứ hai, lấy ra!"

Ben Ben trừng mắt: "Không đưa! Đó là điện thoại di động của con!"

Ngô Thế Huân nheo mắt không nói lời nào, Ben Ben bắt đầu tính toán trong lòng, nhóc nghĩ cuối tuần này có thể được gặp người kia, hiện tại mà chống đối với lão hổ thì chỉ có mình phải chịu thiệt thòi, làm nam nhi phải biết co duỗi mới được.

Ben Ben lấy điện thoại từ phía dưới gối ra đưa cho Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân cầm lấy, nhìn thấy nhóc con đang dùng máy di động tìm hiểu các ứng dụng trên QQ, anh xem lại tin nhắn, nhìn thấy tin của A Xán gởi đến một dãy số QQ.

Ngô Thế Huân giương mắt nhìn nhìn Ben Ben, nhóc con nhếch môi vẻ mặt bất cần nhìn lại, Ngô Thế Huân cười lạnh, xóa cái tin nhắn kia đi, bỏ di động vào tủ đầu giường, vỗ vỗ đầu Ben Ben, "Ngủ đi!"

Ben Ben có vẻ không phục nằm xuống nhắm mắt lại, Ngô Thế Huân đứng dậy đi ra đóng cửa.

Thì ra là sử dụng QQ trên máy tính.

Ngô Thế Huân nghĩ về cái tên A Xán kia, đột nhiên cảm thấy hơi quen tai, lúc xuống lầu đi vào phòng bếp rót nước mới nhớ tới con trai của Kim Chung Nhân và Độ Khánh Tú hình như tên là Xán Liệt, còn gọi là A Xán, lần trước gặp Kim Chung Nhân còn nói qua con của mình cũng học lớp lá năm.

Ngô Thế Huân từ phòng bếp đi vào thư phòng, ngồi xuống trước máy tính, lần thứ hai đăng nhập QQ.

Hình đầu người của Lộc Hàm vẫn sáng, Ngô Thế Huân mở khung chát, nghĩ nghĩ, lại mở nhật kí ra, nhìn toàn màn hình toàn là kí hiệu hôn môi, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Lộc Hàm sau khi gởi dãy kí hiệu kia đi thì không nhận được trả lời, một lát sau hình đầu người lại sáng lên, ngay từ đầu cậu chưa kịp phản ứng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau lại nghĩ đây là số QQ của Ngô Thế Huân, chắc không phải người hiện tại ngồi ở trước màn hình máy tính là Ngô Thế Huân chứ?

Lộc Hàm thở dài lắc đầu tắt đi khung chat, nhưng vừa rồi Ben Ben liên tiếp gởi lại đây kí hiệu kia thật sự là rất ấm lòng, Lộc Hàm cảm thấy hiện tại trong tim trong đầu mình đều là bong bóng màu hồng.

Mà Ben Ben sau khi Ngô Thế Huân rời khỏi, một lần nữa cầm lấy di động xem dãy số QQ, sau khi mở ra mới phát hiện tin A Xán vừa mới gởi tới đã bị xóa đi.

Ngày hôm sau Ngô Thế Huân cứ như bình thường làm điểm tâm đưa Ben Ben đi nhà trẻ, cả buổi sáng Ben Ben không nâng mí mắt lên nhìn Ngô Thế Huân đến một lần, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, làm như Ngô Thế Huân thiếu mình tiền không bằng.

Ngô Thế Huân sau khi đưa Ben Ben tới trường thì đến công ty đi làm, trên đường nhận được điện thoại của Hoàng Tử Thao: "Buổi tối ăn cơm với nhau nhé, hôm nay em không có thí nghiệm."

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, nói: "Được, tôi đến đón em."

Hoàng Tử Thao bảo: "Không cần, lúc đó em đến thẳng trung tâm thành phố, bảy rưỡi được không?"

Ngô Thế Huân: "OK."

Tâm tình Lộc Hàm hôm nay đặc biệt tốt, ít nhất trước khi đến tòa soạn cũng còn không tồi.

Buổi sáng Diệp An Ninh cũng đem bản thảo của mình gởi cho Lộc Hàm, cậu đem bản thảo hai người viết so sánh một lần, trước giờ ăn cơm gọi hai người tiến hành một cuộc thảo luận nhỏ.

Dựa theo hiểu biết của Lộc Hàm hiện nay, những gì Biện Bạch Hiền và Diệp An Ninh viết hiển nhiên không thể đăng, đương nhiên để cho bọn họ làm cũng chỉ là muốn hai người học tập quá trình làm phỏng vấn, tòa soạn báo yêu cầu không chỉ là nhân tài, mà còn phải có kinh nghiệm phong phú nữa.

Lộc Hàm đem bài của họ viết in ra hai bản, Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền mỗi người một phần, ngồi đối diện ở bàn làm việc cầm bản thảo nghe Lộc Hàm giảng giải.

Lộc Hàm cũng không máy móc đem ý tưởng của mình bắt hai người chấp nhận, mà là căn cứ từng bài viết của mỗi người phân tích bình luận, chỗ nào có thể sửa câu nào yêu cầu cắt bỏ đều chỉ ra. Diệp An Ninh và Biện Bạch Hiền lần này không có xung đột, hai người im lặng nghiêm túc nghe Lộc Hàm giảng cho tới khi xong mới thôi, bên ngoài rất nhiều đồng nghiệp đã đi ăn cơm.

"Lần này hai người đem bản thảo của mình sửa lại, đồng thời cũng sửa bản thảo của đối phương. Buổi chiều tôi phải cùng Kim Mân Thạc đi ra ngoài, có việc thì gọi điện thoại." Lộc Hàm vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Diệp An Ninh nhìn Lộc Hàm: " Trưởng biên Lộc đi ăn cơm trưa ở đâu?"

Biện Bạch Hiền ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cô, Lộc Hàm nói: "Tôi cùng Kim Mân Thạc có việc phải đến đại học H một chuyến, cơm trưa có lẽ ăn ở gần trường."

Biện Bạch Hiền quay đầu đi ra ngoài, cười có vẻ chế nhạo, Diệp An Ninh thì cười rất nhu thuận: "A, em từng học ở đó, lần sau em mời trưởng biên Lộc ăn cơm ở trường học cũ nhé."

Lộc Hàm thản nhiên đáp: "Được."

Khoa văn trường đại học H lần này tổ chức một buổi toạ đàm nhỏ, kỳ thật không phải chuyện lớn gì, nhưng diễn giả đầu tiên chính là một giảng viên mà Kim Mân Thạc rất thân, cho nên đã lôi kéo Lộc Hàm tới trường, nhân tiện thử xem có thể gặp người quen nào khác hay không.

Kim Mân Thạc lái xe chở Lộc Hàm đến đại học H, hai ngươi ăn trưa trong một quán cơm ở cửa Bắc, một giờ chiều đến hội trường nhỏ nghe tọa đàm.

Mấy ngày nay thời tiết đặc biệt nóng, ăn cơm trưa xong người ta dễ dàng mệt rã rời, Kim Mân Thạc và Lộc Hàm ngồi ăn chậm rãi một hồi có chút chịu không nổi, Kim Mân Thạc chọt chọt Lộc Hàm: "Ais, đi ra ngoài cho thoáng."

Hai người từ cửa hông đi ra ngoài, liếc mắt một cái nhìn thấy cách đó không xa trên sân thể dục có nam sinh đang chơi bóng rổ, âm thanh ồn ào huyên náo, khiến Kim Mân Thạc cảm khái không ngừng: "Ais, nghe được âm thanh này anh thật muốn đi nhà cầu."

Lộc Hàm cười nhạo: "Mau biến cái sự mất vệ sinh đó đi."

Kim Mân Thạc quyết đoán đi luôn, Lộc Hàm đứng một mình ở trên cầu thang dẫn lên nơi tọa đàm, hội trường nhỏ và thư viện nằm gần nhau, đi thêm một tầng nữa là có thể đến thư viện. Còn chưa tới giờ lên lớp, nên không ít học sinh tranh thủ đến thư viện, có nhiều thiếu nữ đi qua bên cạnh Lộc Hàm, nhịn không được đều quay đầu nhìn vào mắt cậu.

Trước kia thời còn đi học Lộc Hàm bị người ta nhìn không ít, từ đó đã luyện thành thói quen, nhưng vài năm gần đây đều làm việc trong nhà, làn da trắng hơn rất nhiều, da mặt tựa hồ cũng không dầy như trước kia, bị người ta nhìn hoài có chút không chịu được, bèn đi về phía hành lang tương đối ít người.

Đột nhiên có tiếng ai đó gọi cậu: "Hàm nhi?"

Lộc Hàm cảm thấy thanh âm rất quen thuộc, quay đầu liền nhìn thấy, Hoàng Tử Thao cầm trong tay hai quyển sách vừa đi ra từ thư viện.

Hoàng Tử Thao làm sao cũng không ngờ sẽ gặp Lộc Hàm ở trường, hắn bước nhanh tới, nhìn thấy trước cửa hội trường nhỏ căng một cái biểu ngữ, trên đó viết chúc buổi toạ đàm của khoa văn thành công tốt đẹp.

"Tới nghe toạ đàm hả?" Hoàng Tử Thao đi đến trước mặt Lộc Hàm, tim đập đột nhiên nhanh hơn. Bộ dạng Lộc Hàm không khác biệt nhiều lắm so với trước kia, nhưng khí chất thì thay đổi không ít, trước kia nhìn từ xa đã cảm thấy rất lạnh lùng, hiện tại vẻ lạnh nhạt bớt đi rất nhiều, khuôn mặt trầm lặng bình tĩnh.

"Phải." Lộc Hàm thản nhiên gật đầu.

Hoàng Tử Thao: "Hiện tại anh là hướng dẫn của vài nghiên cứu sinh ở trường này, vừa mới làm xong thực nghiệm, cùng đến quán cơm ngồi một chút chứ?"

Lộc Hàm: "Không cần đâu. Tôi đứng đây cho thoáng, đợi lát nữa thì vào luôn."

Hoàng Tử Thao quay đầu nhìn nhìn cái biểu ngữ kia: "Tọa đàm của khoa văn trường anh nghe hay không cũng thế, không có gì hay cả, đi thôi, trời nóng như vậy mà bên trong còn không có điều hòa, anh mời em đi uống vậy." Hoàng Tử Thao nhìn kỹ Lộc Hàm, hắn không sợ bị Lộc Hàm từ chối, nhưng lại hơi sợ nhìn thấy biểu tình ghét bỏ của Lộc Hàm.

Vẻ mặt Lộc Hàm vẫn thản nhiên, không có thần sắc dư thừa nào, dư quang khóe mắt nhìn thấy Kim Mân Thạc từ trên cầu thang đi xuống, "Không."

"Vậy…"

Hoàng Tử Thao còn chưa kịp nói gì, chợt nghe phía sau có người nói: "Hừm, ai đây ta? Đi du học về rồi à? Hiện tại thuộc thành phần về từ hải ngoại rồi đúng không?"

Kim Mân Thạc tùy tiện đi tới vỗ vỗ vai Hoàng Tử Thao, Hoàng Tử Thao quay đầu vừa trông thấy Kim Mân Thạc, trên mặt có vẻ xấu hổ, tuy rằng đã sáu năm, nhưng hiện giờ hắn vẫn nhớ rõ người đàn ông cao lớn thô kệch vùng Đông Bắc trước mắt này, mà có thể là cả đời cũng không thể quên được.

Hoàng Tử Thao không đáp lời Kim Mân Thạc, nói với Lộc Hàm: "Vậy hẹn gặp sau nhé." Nói xong cầm sách chạy lấy người.

Kim Mân Thạc nhìn theo bóng dáng Hoàng Tử Thao cười lạnh: "Đồ cặn bả! Phỏng chừng tới giờ còn sợ anh mày đi!"

Lộc Hàm nghiêng đầu: "Chuyện gì thế?"

Kim Mân Thạc: "Không có việc gì, mấy năm trước đồ cặn bả kia có trở về một lần, còn đánh nhau với anh, bị lão tử cho một trận no đòn."

Lộc Hàm cong môi cười nhạo: "Anh đúng là rảnh thật."

Buổi chiều Ngô Thế Huân có một hội nghị, về việc mạo hiểm khống chế cổ phần của bên Cửu Long.

Giám đốc quản lý đối với PPT nói đến nỗi nước miếng văng tứ tung, Ngô Thế Huân tuy nghe nhưng suy nghĩ không biết đã bay đến phương nào, đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua Lộc Hàm gởi cho mình cái kí hiệu (3) kia.

21. Chương 21

Vì buổi tối Ngô Thế Huân có hẹn với Hoàng Tử Thao, cho nên đúng giờ nhà trẻ tan học thì đi đón Ben Ben, không về nhà ngay, mà ghé vào một nhà hàng nhỏ gần nhà trẻ ăn cơm.

Ngô Thế Huân đi gọi món, Ben Ben ngồi dựa vào lưng ghế, có vẻ hữu khí vô lực. nhóc ngồi trên ghế cao, chống cằm, nhìn người đến người đi bên ngoài cửa kính, Ngô Thế Huân bưng một phần ăn thiếu nhi lại, cúi đầu nhìn nhìn Ben Ben, rồi đưa tay xoa đầu nhóc con.

Ngô Thế Huân để phần ăn trước mặt Ben Ben, Ben Ben cầm muỗng nhỏ, tự mình gắp trứng cùng rau xanh và canh đậu hũ vào chén, bắt đầu ăn, cũng không ngẩng đầu để ý tới Ngô Thế Huân, dáng vẻ như đang có tâm sự nặng nề.

Ngô Thế Huân tây trang phẳng phiu ngồi xuống bên cạnh, rất nhiều bà mẹ dẫn theo con nhỏ sôi nổi ghé mắt nhìn qua.

Ben Ben đưa lưng về phía đại sảnh nhà ăn nên không nhìn thấy gì, Ngô Thế Huân thân thể cường tráng đẹp trai ngời ngời, bên cạnh có một phụ huynh vừa vặn đang đút cơm cho con, bộ dáng cũng cỡ năm sáu tuổi, bé gái nhỏ ngồi trên ghế phụng phịu không chịu ăn, phụ huynh múc một muỗng canh trứng gà đưa đến trước mặt, chỉ chỉ Ngô Thế Huân cùng Ben Ben: "Con xem kìa, cậu bé kia cũng không lớn hơn con, vậy mà người ta cũng đâu có cần ba ba đút cơm. Con ăn ngoan nào, rồi một chút nữa mẹ dẫn con đến thư viện đọc truyện tranh."

Ngô Thế Huân vừa vặn nghe được, nghiêng đầu nhìn qua, cô bé không chịu ăn cơm kia cũng đang ngẩng đầu nhìn lại, đụng phải đôi mắt nghiêm túc lạnh như băng của Ngô Thế Huân, lập tức nước mắt lưng tròng há miệng ăn cơm.

Ngô Thế Huân quay đầu trở lại, nhìn Ben Ben tự mình yên lặng ăn cơm, trẻ con mới sáu tuổi không cần người dỗ dành cũng chẳng kén chọn đồ ăn, quả thật bớt lo không ít, nhưng Ngô Thế Huân yên lặng nhìn nhìn, không biết vì sao khuôn mặt bầu bĩnh của nhóc con khiến lòng anh chợt nhói lên.

Anh sờ sờ đầu con, Ben Ben không kiên nhẫn ngẩng đầu nhíu mày nhìn: "Tự dưng ba sờ đầu con làm gì?"

Ngô Thế Huân im lặng lấy muỗng từ tay con trai, múc đồ ăn rồi giống như các phụ huynh khác trong nhà hàng đút cho con ăn cơm.

Lúc đồ ăn đưa đến bên miệng Ben Ben hơi sựng lại, thành thành thật thật há miệng ăn, hai mắt rũ xuống, lông mi vừa dài vừa dày khẽ chớp, rồi lại ngước đôi mắt màu trà ướt nước lên nhìn Ngô Thế Huân.

Hai cha con nhất thời không nói chuyện.

Từ khi Ben Ben học lớp lá Ngô Thế Huân hiếm khi đút cơm cho ăn, trừ phi những lúc Ben Ben cáu kỉnh không chịu ăn cơm, Ngô Thế Huân mới làm vậy. Ngô Thế Huân nuôi con nhiều năm như vậy, động tác đút cơm rất thành thạo, trong nhà hàng người đàn ông vóc dáng cao lớn anh tuấn ngồi giữa một nhóm toàn là các bà mẹ đút cơm cho con, làm không ít phụ huynh phải liếc mắt nhìn qua.

Ben Ben ăn vài miếng rốt cục lên tiếng: "Tối nay ba có việc hả?" Chỉ những tối Ngô Thế Huân có công chuyện mới đưa Ben Ben lại đây ăn cơm.

Lông mi Ben Ben chớp chớp, không hỏi thêm gì nữa, kỳ thật nhóc muốn hỏi là không phải ba đi gặp người bạn trai kia đấy chứ? Nhưng lần trước Ngô Thế Huân đã nghiêm nghị nói qua, mình cũng đáp ứng tôn trọng lựa chọn của ba rồi.

Trước kia khi không có mama Ben Ben thường hay nghĩ, mama của mình ở nơi nào. Hiện tại tìm được Lộc Hàm, Ben Ben lại miên man nhiều hơn, tỷ như vì sao người kia bây giờ mới xuất hiện? Tại sao không sống chung với ba ba? Tình cảm hai người không tốt sao? Hiện tại mama đã trở lại, nhưng ba ba lại có bạn trai, vậy sau này mama sẽ sống với ai a?

Ben Ben thông minh như vậy, đặc biệt mấy ngày nay cùng A Xán tán gẫu rất nhiều, càng thêm nghĩ lung tung.

Ngô Thế Huân đưa Ben Ben về nhà, dặn con trai buổi tối đi ngủ sớm một chút, lúc gần đi lại quay đầu, nói: "Cuối tuần này đi gặp mặt rồi, không cần lên QQ chat biết không?"

Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân không lên tiếng.

Ngô Thế Huân ngồi xổm xuống, búng trán nhóc con một cá: "Vạn nhất đó là người xấu thì làm sao?"

Trên phương diện này Ngô Thế Huân có suy xét riêng của mình, Ben Ben do một tay mình nuôi lớn, chăm sóc vật chất đều dành cho sự tốt nhất, đến trường hay tan học cũng chưa bao giờ nhờ bảo mẫu, đều là tự mình đón đưa. So với những phụ huynh khác, chính mình có lẽ chưa đủ tư cách làm cha, nhưng mà vì Ben Ben anh cũng có khả năng làm bất cứ việc gì. Con trai nhớ thương người sinh ra mình, anh liền cho gặp mặt, nếu Lộc Hàm là người tốt thì không sao, lỡ như là người xấu, trên phương diện tình cảm con trai sẽ bị tổn thương rất lớn.

Anh không cho phép mọi việc xảy ra ngoài tầm kiểm soát của mình, Ben Ben không thể bị tổn thương tình cảm.

Ben Ben nhíu mày đứng lên: "Không đâu. Nếu đó là người xấu, ba sẽ không cho con gặp mặt."

Ngô Thế Huân không có cách gì để giải thích cho con nghe những băn khoăn của mình đến từ chính đủ mọi loại chuyện của năm đó, nhìn bản thân Lộc Hàm đối xử với người khác rất lạnh nhạt, Ngô Thế Huân là thương nhân, có thói quen nắm chắc mọi việc chung quanh, đầu tư có thể phiêu lưu, nhưng nếu có liên quan đến con của mình, anh không thể để xảy ra bất cứ sự rủi ro nào.

Ngô Thế Huân chỉ có thể nói: "Cuối tuần ba dẫn đi gặp mặt, con phải hứa với ba, mấy ngày tới không được một mình liên lạc với người đó, biết không?"

Ben Ben đầu óc xoay chuyển rất nhanh: "Con cũng có điều kiện!"

"Nói."

Ben Ben: "Không gặp ở bên ngoài! Con muốn gặp nhau ở nhà."

Ngô Thế Huân sửng sốt, không nghĩ tới tâm tư này của con trẻ, dựa theo ý của Ngô Thế Huân, đối với Lộc Hàm anh vẫn đang cần phải quan sát thêm, bất quá nếu ở nhà, cũng coi như thuộc phạm vi Ngô Thế Huân có thể khống chế.

Ngô Thế Huân gật đầu: "Được."

Địa điểm hẹn nhau là Hoàng Tử Thao đặt, Ngô Thế Huân đúng giờ thì tới, Hoàng Tử Thao đã đến trước, đồ ăn cũng kêu rồi.

Hai người ăn có vẻ thoải mái, lâu lâu còn tán gẫu vài câu về sinh hoạt gần đây của mỗi người, phần lớn thời gian đều là Hoàng Tử Thao nói, hắn đang hướng dẫn vài nghiên cứu sinh, nhận được hạng mục gì, còn nói trong lứa sinh viên chưa tốt nghiệp, có mấy người đặc biệt xuất sắc. Ngô Thế Huân ngồi nghe là chủ yếu, đôi khi xen vào một câu.

"Đúng rồi." Hoàng Tử Thao đột nhiên ngước lên: "Ben Ben gần đây thế nào? Còn cáu kỉnh không?"

Ngô Thế Huân: "Càng lớn tính tình càng kỳ cục, hai ngày nữa thì ổn rồi."

Hoàng Tử Thao cười: "Hai ngày nữa? Làm sao anh biết hai ngày nữa nó sẽ tốt lên?"

Ngô Thế Huân cúi đầu ăn cơm, không tiếp lời của Hoàng Tử Thao, anh không nghĩ sẽ nói với Hoàng Tử Thao về chuyện của Lộc Hàm, Ben Ben không thích Hoàng Tử Thao anh nhận biết được, cho nên trong nội tâm, đã đem sinh hoạt của Hoàng Tử Thao cùng Ben Ben phân chia rõ rệt, kỳ thật trước đây hai năm lúc Ben Ben mới bốn tuổi, Ngô Thế Huân cũng đã tách cuộc sống của cả hai ra rất xa.

Hoàng Tử Thao cũng không để ý, tiếp tục hỏi: "Cuối tuần này anh có việc gì không?"

Ngô Thế Huân: "Có."

Hoàng Tử Thao: "Dẫn Ben Ben ra ngoài chơi hả? Đáng tiếc cuối tuần này em cũng bận, bằng không có thể cùng đi với hai người."

Ngô Thế Huân lau miệng: "Em cứ lo việc của mình, sự nghiệp mới ổn định không cần phân tâm."

Gương mặt thản nhiên của Lộc Hàm thoáng qua trong đầu Hoàng Tử Thao, a một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm: "Cũng không có gì, cứ như vậy đi."

Buổi tối Ngô Thế Huân đưa Hoàng Tử Thao về, lúc xe dừng lại, Hoàng Tử Thao cảm khái một câu: "Có vẻ như mùa xuân thật sự qua rồi." Hai người liếc nhìn nhau, đều là đàn ông, đương nhiên trong lòng hiểu được đó là ý gì.

Tuy rằng chính miệng Hoàng Tử Thao cảm khái, nhưng kỳ thật hắn cũng không có tâm tình, một mặt là mới vừa về nước muốn dồn tất cả công sức vào sự nghiệp, mặt khác là gần đây hắn luôn nghĩ đến Lộc Hàm.

Là vì cả hai đã lâu không gặp? Hay do mối quan hệ giữa hắn và Ngô Thế Huân đang dần xuống dốc? Hắn vốn không phải kiểu thích hoài niệm, con người dù sao cũng phải nhìn về phía trước, nếu sáu năm trước hắn từng có băn khoăn, thì tuyệt đối sẽ không vì sự nghiệp mà chia tay Lộc Hàm. Khi hắn đứng trước lựa chọn giữa việc học và Lộc Hàm, hắn đã từ bỏ cậu mà dứt khoát ra đi, mặc dù cũng cần tình cảm, nhưng mà với một người đàn ông thì sự nghiệp cùng vật chất và tiền tài càng quan trọng hơn.

Năm đó hắn bỏ qua Lộc Hàm, hiện giờ gặp lại cái cảm giác bối rối cùng tim đập nhanh này chỉ có Hoàng Tử Thao mới hiểu được. Nhiều sáng thức dậy, vật giữa hai chân trương cứng lên, trong đầu nghĩ đến là ai hắn không cần lừa gạt chính mình, đáp án hết sức rõ ràng.

Hoàng Tử Thao hơi do dự, rồi vẫn gọi điện thoại cho Lộc Hàm, sau vài tiếng chuông thì có người bắt máy, thanh âm của người bên kia mang theo vài phần biếng nhác: "Alo?"

Hoàng Tử Thao hít sâu một hơi: "Hàm nhi là anh."

"A." Lộc Hàm hỏi: "Có việc gì?"

Hoàng Tử Thao: "Hồi trưa gặp em cũng không nói được mấy câu, anh định hỏi cuối tuần này em có thời gian không? Mình gặp nhau nhé ?"

Lộc Hàm buồn bã nói: "Cuối tuần tôi không có thời gian."

Hoàng Tử Thao sửng sốt: "Tòa soạn báo cuối tuần tăng ca hả?"

"Tôi có chút việc riêng."

"Ah." Hoàng Tử Thao không biết nên nói gì bây giờ, lần trước gọi điện thoại hẹn cuối tuần, Lộc Hàm nói có thể, lúc này cậu lại nói thẳng là có việc riêng, khó tránh khỏi Hoàng Tử Thao cảm thấy Lộc Hàm đang từ chối. "Hàm nhi, không phải là, em còn hận anh đấy chứ?"

Đầu kia im lặng vài giây, rồi một tiếng cười khẽ không chút để ý từ ống nghe truyền đến, đánh vào sâu trong nội tâm Hoàng Tử Thao. Lộc Hàm nói: "Hoàng Tử Thao, ý của tôi là, chúng ta bây giờ gặp mặt chỉ cần gật đầu chào hỏi vài câu, ngoài ra không có quan hệ gì là tốt nhất."

Lòng bàn tay Hoàng Tử Thao đổ mồ hôi: "Em giận tôi vì lúc trước vừa mới xuất ngoại liền chia tay đúng không?"

Thanh âm của Lộc Hàm thản nhiên như trước: "Hoàng Tử Thao, anh nghĩ sai rồi. Tôi chỉ cảm thấy cái kiểu quan hệ giống như chúng ta vậy, cũng đừng trông mong còn có thể hẹn thời gian ngồi xuống nói chuyện phiếm ôn chuyện xưa, không gặp là hay hơn cả. Nếu không có việc gì tôi cúp máy đây."

"Khoan đã." Trực giác Hoàng Tử Thao cảm thấy có gì đó không đúng, lần đầu tiên gọi điện thoại căn bản không phải như thế này, khẩu khí của Lộc Hàm không lạnh nhạt giống như hôm nay, nội dung cũng còn mang lại chút hy vọng, bằng không Hoàng Tử Thao cũng không có khả năng tự mình đa tình mà gọi thêm cuộc điện thoại này, "Lần trước gọi điện thoại cho em, căn bản không giống như hôm nay! Hàm nhi, xảy ra chuyện gì? Có phải..

Lần trước Lộc Hàm vì muốn dò xét xem quan hệ của hắn cùng Ngô Thế Huân là như thế nào, nên mới cố ý buông lời khiến người ta miên man bất định.

Lộc Hàm cảm thấy không cần nói thêm gì nữa, bèn dứt khoát: "Không có gì. Lần trước anh gọi lại đây, tôi hơi khách khí một chút, anh đừng suy nghĩ nhiều. Cúp nhé." Dứt lời liền trực tiếp ngắt máy.

Trong ống nghe vang lên âm thanh tút tút tút, Hoàng Tử Thao ngồi ở bên cạnh bàn ngây người một hồi lâu, mới bỏ di động xuống đứng dậy rót nước uống. Đây là sự tuyệt vọng và trống rỗng khi niềm hi vọng bị người ta đánh vỡ, Hoàng Tử Thao cũng muốn cười nhạo chính mình nhiều ngày nay đã tự đa tình như vậy.

Lộc Hàm sau khi cúp điện thoại thì viết bài bình luận phim điện ảnh và truyền hình, liên lạc với biên tập của mình một chút, xác nhận sắp tới sẽ đăng hai chương phiên ngoại.

Tình mẹ bao la: Hai mẹ con có cơ hội gặp lại nhau thật sự là rất may mắn ~~ Thành thật chúc mừng

Lộc Lộc: Tuần sau tôi sẽ gởi qua, cô xem rồi xử lý nhé.

Tình mẹ bao la: Cảm động quá, muốn rớt nước mắt, nhân tiện thông báo cho anh đã gởi dự thảo qua, có thể bắt đầu sửa sang lại.

Lộc Lộc: Không có thời gian. Hai ngày nữa nhé.

Tình mẹ bao la: %>_<%

Hôm trước Lộc Hàm có coment để lại lời nhắn trên một trang web giáo dục trẻ em, giờ cậu vào trang web kia phát hiện có trả lời, chuyên gia hồi âm cho cậu. Sau khi đọc cậu phát hiện tuy rằng chuyên gia kia cho một vài đề nghị, nhưng tựa hồ cũng không mấy thực dụng, bởi vì dựa theo hoàn cảnh của một gia đình bình thường, có cha mẹ, hiển nhiên Ngô Thế Huân đã trong vai người cha rồi, vậy còn mình… Cũng chỉ có thể sắm vai mẹ mà thôi. Nhưng ý kiến của chuyên gia điểm xuất phát đều là quan hệ "Cha con".

Lộc Hàm đương nhiên không để ý mình phải sắm bà mẹ, có trách nhiệm liên kết tình cảm và tâm lý với con trẻ, Ben Ben là do chính mình sinh ra, gọi một tiếng mẹ căn bản là không đủ.

Vì thế cậu tiếp tục nhắn lại, hỏi nếu như là "Mẹ con" thì nên làm sao bây giờ.

Khi Ngô Thế Huân về đến nhà Ben Ben đã ngủ, không chơi máy tính cũng chẳng xem tv, ngoan ngoãn nằm ngủ.

Anh xuống thư phòng dưới lầu hút một điếu thuốc, cuối cùng vẫn gọi cuộc điện thoại kia: "Giúp tôi điều tra một chút, về tổ chức tuyển người mang thai hộ trước kia."

"Vẫn muốn điều tra người kia sao? Anh lại nổi điên gì thế? Năm đó trả bảy trăm vạn cho một lần mang thai, phải bịt miệng bao nhiêu người có liên quan, thật vất vả mới thành công giữ được đứa bé, anh muốn điều tra người kia làm gì!? Hắn ký một loạt thỏa thuận từ bỏ tất cả quyền sở hữu cùng nghĩa vụ, giờ anh lại nổi điên gì thế? Chăm sóc tốt cho Ben Ben không phải được rồi sao?"

"Anh khỏi cần quan tâm, đi thăm dò bối cảnh cùng các mối quan hệ của người kia là được."

"Mẹ kiếp! Được rồi, tôi đi."

"Cố gắng hết khả năng tìm tòi kỹ càng tỉ mỉ."

"Yên tâm đi, tổ chức kia vẫn còn đó, lúc trước nhờ bọn họ tìm người mang thai hộ tôi đã điều tra tổ tông mười tám đời rồi! Tôi đi làm lại cho anh đây!"

"Tốt lắm, cám ơn nhé." Sau khi cúp điện thoại, Ngô Thế Huân lại rút một điếu thuốc, điều tra bối cảnh của Lộc Hàm chẳng qua là muốn xác nhận một lần nữa bản thân cậu không có vấn đề gì lớn, nhưng hiện tại trong lòng anh có chút ẩn ẩn chờ mong, muốn biết năm đó Lộc Hàm vì lý do gì mà có thể nghĩ đến chuyện mang thai hộ.

Hay là cũng giống như người khác làm như vậy là vì cần tiền dùng gấp, nếu đúng thì vì sao năm đó Lộc Hàm lại cần tiền gấp như vậy?

Luật hôn nhân của quốc gia vẫn không nhắc tới đồng tính luyến ái, tuy rằng xã hội đã cởi mở hơn, kỹ thuật làm cho đàn ông mang thai cũng tương đối hoàn thiện, nhưng việc đàn ông mang thai vẫn không được công nhận, là ngành công nghiệp bất hợp pháp. Từ khi nào thì bắt đầu phổ biến đàn ông mang thai hộ Ngô Thế Huân đã không còn nhớ rõ, nhưng các chuyên gia vẫn luôn nhấn mạnh nhiễm sắc thể nam tác động lên trí thông minh và bộ dạng của đứa bé, vô số kẻ có tiền chạy theo như vịt, luật pháp quốc gia lúc này chưa đề cập đến, việc đàn ông mang thai hộ có rất nhiều kẽ hở, là ngành công nghiệp có lợi nhuận kếch sù.

Có cầu tất có cung, Ngô Thế Huân còn nhớ rõ lúc nhìn thấy cái giá bảy trăm vạn chính anh còn giật nảy mình, chỉ có thể nghĩ được bốn chữ về tổ chức nhận mang thai hộ kia là — Đáng giá ngàn vàng.

Đáng giá ngàn vàng sao? Kỳ thật lúc ấy Ngô Thế Huân rất hoài nghi, bất quá anh có tiền, đương nhiên không quan tâm. Còn hiện tại thì sao? Ngô Thế Huân nhếch môi, ý cười không rõ lắm.

22. Chương 22

Lộc Hàm lấy cuộc phỏng vấn Ngô Thế Huân để bồi dưỡng người mới, cũng coi như là dụng tâm lương khổ. Trong tòa soạn mấy lão tiền bối khi tán gẫu đều chậc lưỡi khen ngợi, nói cậu có lương tâm nghề nghiệp, biết bồi dưỡng người mới đúng lúc, đào tạo nhân tài cho báo.

Biện Bạch Hiền và Diệp An Ninh trong lòng cũng hiểu được Lộc Hàm thực sự buông tay nhường cho hai người bọn họ cơ hội này, không giấu nghề, đem hết khả năng có thể chỉ dạy cho họ. Ngay từ đầu cả hai đều không cao hứng để ý tới đối phương, vài phương án làm xong ngược lại quan hệ chậm rãi vững vàng, cũng có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện về công việc thỉnh thoảng còn có thể tán gẫu vài câu.

Kim Mân Thạc xem qua bản thảo của hai người tặc lưỡi cảm khái, nói với Lộc Hàm đang ngồi đối diện bàn làm việc: "Chú em, anh phục rồi đó, cậu thật giống như gà mẹ dẫn đàn con đi kiếm ăn."

Lộc Hàm nhếch môi: "Anh xem bản thảo trước đi, sau đó xác định thời gian nộp bài, nếu đăng vào đầu tháng em sẽ tăng ca để làm cho xong, còn kì sau thì chậm chậm một chút."

Kim Mân Thạc vuốt cằm nghĩ nghĩ: "Kỳ sau đi. Số đầu tháng đã lên khuôn hết rồi!"

Lộc Hàm nhướng mày: "Anh định đưa bài phỏng vấn lên trang đầu hả?"

Kim Mân Thạc: "Đương nhiên, cơ hội phỏng vấn độc quyền khó như vậy mà! Còn giật tít lớn nữa kìa, phải khoe hàng chứ." Dừng một chút, thay đổi tư thế rất nhanh, nằm nghiêng mặt trên bàn làm việc nhìn Lộc Hàm: "Cuối tuần này tới nhà anh ăn cơm chứ? Nếm thử tay nghề của Đại Đại đi, đồ ăn rất là ngon đó, đến nhé."

Lộc Hàm thấy Kim Mân Thạc đột nhiên chuyển đề tài đến việc riêng, khó hiểu nói: "Sao vậy, hai người cãi nhau à? Cần em làm người hoà giải sao?"

Kim Mân Thạc vung tay lên: "Biến! Nghĩ bậy bạ gì vậy! Chỉ là muốn mời cậu đến ăn cơm thôi!"

Lộc Hàm lắc đầu, "Thôi! Em có hẹn rồi, đúng vào cuối tuần."

Kim Mân Thạc há há miệng, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, kỳ thật hắn muốn nói vì tên cặn bã kia chứ gì? Cậu đi gặp Hoàng Tử Thao phải không? Tên kia hại cậu thảm như vậy chẳng lẽ quên rồi sao? Nhưng Kim Mân Thạc lại nghĩ, vạn nhất thật sự không phải đi gặp Hoàng Tử Thao, mình nói thế sẽ làm tổn thương người ta, tốt hơn hết im lặng là vàng.

Đến giờ tan tầm, Lộc Hàm đang định xách giỏ chạy lấy người, vài đồng sự ở chuyên mục xã hội hôm nay bị Kim Mân Thạc bắt tăng ca, Diệp An Ninh cầm túi quay đầu nhìn thấy Lộc Hàm từ trong phòng làm việc đi ra, cười nói: "Lộc chủ biên cùng đi nhé?"

Lộc Hàm thản nhiên gật đầu.

Lúc hai người đứng chờ thang máy, Diệp An Ninh hỏi: "Cha mẹ Lộc chủ biên không phải người địa phương hả? Ở ngoại tỉnh đúng không?"

Lộc Hàm: "Không phải dân địa phương, là người N thị."

Diệp An Ninh đảo mắt: "N thị cũng không tồi, tuy rằng kinh tế không mấy phát triển, nhưng non xanh nước biếc, là nơi thích hợp sinh sống. Ai, Lộc chủ biên, hiện tại một mình anh ở đây, cha mẹ đều ở quê phải không? Bao lâu anh mới về nhà một lần?"

Lộc Hàm bất động thanh sắc nhìn Diệp An Ninh, ánh mắt thản nhiên: "Cha mẹ tôi mất sớm, ba bốn năm qua tôi không về."

Diệp An Ninh: "…"

Thang máy đi xuống, bên trong hơi đông, mọi người nhích vào trong, dành chỗ cho Diệp An Ninh và Lộc Hàm chen vào. Lộc Hàm nói cám ơn rồi đứng sát cửa thang máy, Diệp An Ninh ở ngay bên cạnh. Lộc Hàm hơi nghiêng người, vạt trước áo sơmi dán vào cánh tay Diệp An Ninh, trong thang máy im ắng không ai nói chuyện, Diệp An Ninh dán người lên tay Lộc Hàm không động đậy, một tay vuốt tóc, cúi đầu không lên tiếng.

Lộc Hàm liếc nhìn cô một cái, ánh mắt hơi lạnh.

Thang máy dừng tại lầu một, Diệp An Ninh đi ra trước, Lộc Hàm theo sau, Diệp An Ninh quay đầu, lại vuốt tóc, nói: "Vừa rồi xin lỗi, tôi không biết…"

"Không sao."

Lộc Hàm đi về phía phía trước, Diệp An Ninh đi bên cạnh: "Lộc chủ biên, lần trước có nói sẽ mời anh ăn cơm còn nhớ không? Bây giờ có thời gian chứ?"

Lộc Hàm: "Xin lỗi, tối nay tôi bận."

Diệp An Ninh cười vô cùng nhu thuận: "Lộc chủ biên khách khí quá, đừng từ chối nữa, con gái không thích nghe câu xin lỗi đâu."

Lộc Hàm nghiêng đầu: "Tôi bận thật mà, xin lỗi nhé."

Diệp An Ninh cười rồi chớp mắt ra vẻ ngây thơ, cô tự nhận mình bộ dạng không tồi, đàn ông khi nghe con gái nói chuyện dịu dàng, đồng thời mời ăn uống gì đó cơ bản sẽ không từ chối, sao Lộc Hàm lại giống như đầu đá thế này? Nói gì cũng không được là sao?

Diệp An Ninh lại cười: "Thôi vậy, lần sau nhé, nếu Lộc chủ biên bận thì tôi đi trước đây, bye!" Nói xong vẫy tay cùng Lộc Hàm, tươi cười sáng lạn.

Lộc Hàm nhìn cô, thản nhiên gật đầu, cười cười như có như không. Sau khi Diệp An Ninh xoay người rời đi cậu lập tức thu hồi biểu tình trên khuôn mặt, xoay người đi về hướng khác.

Diệp An Ninh có tâm tư gì, ít nhiều cậu cũng hiểu rõ, có điều tất cả mọi người đều là quan hệ đồng nghiệp, cấp trên cấp dưới, đành phải khách khí thôi.

Lộc Hàm đến trung tâm thương mại.

Ngô Thế Huân vẫn chưa hẹn thời gian, nhưng cậu biết nếu anh đã đồng ý cho mình gặp Ben Ben thì sẽ không vô cớ nuốt lời, cậu định mua quần áo đẹp đẹp một chút để mặc vào cuối tuần đi gặp con trai.

Khi công việc xong xuôi, một khi có thời gian rảnh, trong đầu Lộc Hàm lúc nào cũng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh lại đẹp trai, còn thêm dãy kí hiệu (3) trong tin nhắn kia trên QQ. Hiện tại vừa cậu chỉ cần nghĩ tới cuối tuần này có thể chính thức gặp mặt, tim như muốn nhảy ra ngoài, cảm thấy mặc gì cũng không thích hợp.

Nơi Lộc Hàm xuống xe vừa vặn chính là ngay cửa trung tâm thương mại, cậu không do dự đi vào, nghĩ sắm cho mình một bộ quần áo, cũng muốn mua cho nhóc con một ít đồ.

Lộc Hàm là mẫu đàn ông nếu không cần thiết thì tuyệt đối sẽ chẳng dạo quanh lòng vòng, mua đồ có mục đích rõ ràng, muốn mua gì liền đến thẳng nơi đó.

Lầu một bán đồ trang điểm, lầu hai lầu ba cơ bản đều trang phục nữ, lầu bốn mới có quần áo nam, Lộc Hàm đi dạo một vòng liền nhíu mày, tây trang quá nghiêm chỉnh, áo sơmi mặc vào tựa hồ cũng giống như mọi ngày, áo polo màu sắc rất phong phú, áo cổ V có thể bình thường quá hay không? Lộc Hàm dạo quanh một vòng, cuối cùng cũng phải chịu thua cảm giác của chính mình, cậu thấy mặc gì cũng không vừa ý.

Cô gái đứng quầy chủ động niềm nở với Lộc Hàm, tươi cười như hoa hỏi: "Quý khách em thấy anh đã đi vài vòng rồi, anh muốn mua kiểu gì, em có thể chỉ cho anh biết đến quầy nào là thích hợp nhất."

Lộc Hàm thầm nghĩ chính mình chưa biết nên mặc gì, ngừng một chút rồi nói: "Tôi muốn xem rồi mới quyết định nhưng nhìn hoài mà chẳng chọn được, cũng không đặc biệt thích món nào."

Nhân viên hướng dẫn nhịn không được cười nói: "Anh thích loại nào, áo sơmi, hay là polo?"

Lộc Hàm cười nhạt: "Cám ơn, tôi sẽ đi một vòng nữa xem sao."

Lộc Hàm nói xong xoay người bỏ đi, vừa vặn đối mặt với một người, cả hai đều sửng sốt.

Sau khi tan tầm Ngô Thế Huân dẫn Ben Ben đi mua quần áo, nhóc con không biết mắc cái giống gì, lại nói mình không có quần áo mặc. Trong tủ quần áo của nhóc treo đầy trang phục xuân hè, chật cứng, mỗi ngày mặc một bộ hai tháng cũng chưa lặp lại, nhưng Ben Ben cứ nhất quyết đòi mua.

Quần áo của Ben Ben, màu sắc phong phú, kiểu dáng đa dạng, nếu nói là một fashionista cũng không ngoa. Ấy vậy mà hồi chiều nhóc con ở nhà bới tung tủ quần áo lên, cuối cùng ngồi bẹp xuống đất, ngước lên nhìn với ánh mắt tội nghiệp nói: "Ba ba, con không có quần áo mặc, làm sao cuối tuần có thể đi gặp người ta chứ?!"

Lúc ấy Ngô Thế Huân nhìn tủ quần áo lộn xộn, lại ngó Ben Ben đang cố làm ra vẻ tội nghiệp, trong lòng nhộn nhạo.

Con trai cuối tuần muốn gặp mama, trong lòng khẩn trương, cảm thấy quần áo rất khó coi sẽ hủy đi hình tượng nhóc đẹp trai của mình cũng như muốn lưu lại ấn tượng không đẹp cho người khác, Ngô Thế Huân chẳng lẽ lại ngăn cản không cho mua sao?

Phải mua!

Ngô Thế Huân dẫn nhóc con đi, dạo hai vòng trung tâm thương mại mua mấy bộ quần áo, còn ăn gà rán, cuối cùng đến khu trò chơi thiếu nhi ở tầng trệt. Ben Ben trước kia thường xuyên đi chơi, ông chủ mở nơi vui chơi này có chút quen biết với Ngô Thế Huân, anh để con ở đấy cũng yên tâm, đơn giản sẽ không ngồi đó trông chừng, vào thang máy lên khu bán đồ nam ở lầu bốn.

Mới vừa ra khỏi thang máy thì gặp Lộc Hàm.

Lộc Hàm ngẩn người, gật đầu: "Xin chào."

Ngô Thế Huân nhìn cậu: "Đến mua quần áo hả?"

Một khắc kia Lộc Hàm cảm thấy có chút ngượng ngùng, giống như ý nghĩ trong lòng mình bị người ta đọc được, cậu bất giác đưa tay sờ sờ mũi: "Ừm."

Cô gái bán hàng ở phía sau Lộc Hàm mở cờ trong bụng, nhìn thấy hai anh đẹp trai thì vui vẻ muốn chết, vì thế quay qua nói với Ngô Thế Huân: "Vị khách này nãy giờ dạo mấy vòng cũng chưa chọn được đồ, nếu hai vị quen biết, vừa vặn có thể nhận xét cho nhau."

"…" Lộc Hàm không nói gì chỉ liếc mắt nhìn cô gái hướng dẫn kia một cái.

Ngô Thế Huân cong môi, tầm mắt từ cô gái hướng dẫn chuyển qua Lộc Hàm, "Cậu muốn mua gì, tôi có thể chọn giúp."

"A." Cô gái hướng dẫn cố mời Lộc Hàm mua cho bằng được liền trả lời thay, Lộc Hàm cũng không kịp ngăn lại, chợt nghe cô ta nói: "Anh ấy muốn xem rồi mới quyết định nhưng không chọn được, cũng không đặc biệt thích kiểu nào. Chắc là muốn mặc để gặp người nào đó rất quan trọng."

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân nhướng mày, "Tôi hiểu."

Ngô Thế Huân và Lộc Hàm sóng vai đi tới, hai người bước rất chậm.

Lộc Hàm đã bị sự nhiệt tình của cô gái hướng dẫn kia làm cho không thể thốt lên lời nào, căn bản cũng chẳng biết nói gì với Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn cậu: "Là bởi vì cuối tuần muốn gặp Ben Ben sao?"

Bị người khác đọc được ý nghĩ của mình, còn lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng còn nói thẳng ra, thiệt tình Lộc Hàm cảm thấy hôm nay đại khái không phải là ngày thích hợp đi mua quần áo.

Lộc Hàm nhún vai, trả lời cũng rất thẳng thắn: "Ừm."

Ngô Thế Huân hừ mũi một tiếng, nở nụ cười.

Lộc Hàm nghiêng đầu, thản nhiên nói: "Mắc cười lắm sao?"

Ngô Thế Huân xua tay: "Không, không phải." Anh nhìn Lộc Hàm, trong mắt lóe lên ý cười: "Tôi chỉ cảm thấy rất là kỳ diệu."

Lộc Hàm sửng sốt: "Sao thế?"

Ngô Thế Huân: "Ben Ben có một tủ đầy quần áo, vậy mà đột nhiên vòi vĩnh đòi mua thêm, nói mình chẳng có đồ mặc, không mua thì tức giận không chịu ăn cơm."

"…" Trong lòng Lộc Hàm đột nhiên cảm thấy thực ấm áp.

Ngô Thế Huân dừng bước, nghiêng người nhìn Lộc Hàm đứng sững sờ, sau đó biểu tình nghiêm túc hẳn lên: "Vì thế, cậu không thể khiến nó thất vọng hoặc buồn phiền, nếu cậu dám làm vậy, tôi sẽ không bỏ qua đâu!"

Lộc Hàm ngước lên, gật đầu: "Tôi biết." Kỳ thật đây cũng chính là điều mà Lộc Hàm băn khoăn và lo lắng, cậu cũng sợ con thất vọng, cảm thấy mình không phải là một "người mẹ" đúng nghĩa.

Ngô Thế Huân tiện tay lấy một bộ đồ trên quầy, so đo trước người Lộc Hàm, lại bỏ xuống, nói: "Kỳ thật…" Dừng một chút "Cậu mặc gì trông cũng đẹp." Nói xong đi về phía trước.

Lộc Hàm đột nhiên được khen, đối tượng lại là cha của con mình, không thể biết rõ mình đang có cảm giác gì. Cậu nhìn theo bóng lưng cao lớn của Ngô Thế Huân, nhíu mày, rảo bước đuổi kịp.

Hai người đi dạo một vòng, như Ngô Thế Huân đã nói Lộc Hàm mặc gì cũng đẹp, vì thế cuối cùng chẳng mua gì cả, hai người từ lầu bốn vào thang máy đi thẳng xuống dưới.

Thang máy ngừng lại ở lầu một, Lộc Hàm vừa định đi ra, thì bị kéo lại, quay đầu, Ngô Thế Huân nói: "Ben Ben đang chơi ở dưới lầu."

Trong lòng Lộc Hàm run lên, lui lại, đi theo Ngô Thế Huân xuống khu trò chơi.

Cậu vừa mới nghe Ngô Thế Huân nói Ben Ben cũng muốn mua quần áo, nhưng lại không thấy bé, chỉ có một mình Ngô Thế Huân xuất hiện, còn tưởng rằng Ben Ben mua xong quần áo, đã quay về nhà, không nghĩ tới Ngô Thế Huân để con ở lại khu trò chơi thiếu nhi.

Lộc Hàm theo bản năng quay đầu lại: "Ai trông chừng nó?"

Ngô Thế Huân: "Chẳng có ai cả."

Lộc Hàm: "Anh để nó một mình trong đó sao?" Anh là cha ruột đó hả?

Ngô Thế Huân nhìn cậu: "Nó là con trai, không cần thiết phải trông chừng cả ngày."

"Xã hội này người xấu thiếu gì, tập đoàn lừa con nít đem bán hoạt động khắp nơi! Nó không chạy lung tung, nhưng nếu lỡ như bị người ta theo dõi thì sao?!" Lộc Hàm cơ hồ buột miệng thốt ra, giận dữ trừng Ngô Thế Huân, thật giống như anh là bố dượng không bằng.

Ngô Thế Huân không lên tiếng, mất tự nhiên nhếch khóe miệng, kỳ thật anh định nói là ở đó có người trông giúp, nhóc con chỉ số thông minh rất cao, nó không lừa người khác thì thôi, bị người ta lừa ấy à, nếu gạt được nó thì phỏng chừng kẻ kia cũng thê thảm.

Thang máy xuống đến tầng trệt, hai người đi ra, Lộc Hàm trừng mắt liếc Ngô Thế Huân một cái, tiếp đó chuyển tầm mắt tìm kiếm trong đám đông.

"Ở đâu vậy?" Tầng này hầu hết đều là phụ huynh dẫn con đến chơi đùa, chia ra làm nhiều khu, mỗi nơi trò chơi cũng không giống nhau, xung quanh toàn là đầu người, ở nơi như vậy tìm một đứa bé cũng không dễ dàng.

Ngô Thế Huân không lên tiếng, cũng nhìn quanh trong đám người, Lộc Hàm nghiêng đầu thấy Ngô Thế Huân đang tìm kiếm, thiếu chút nữa đã chửi thề. Đây thật là cha ruột sao!!??

"Ở đó kìa!" Ngô Thế Huân hất cằm, đưa tay chỉ về một hướng.

23. Chương 23

Nơi đó dùng lưới quây thành một khu riêng, sàn nhà lót màu xanh nhạt như sân bóng rổ, một bên treo vài cái cái khung nhỏ thấp thấp, để cho mấy đứa con nít chơi ném bóng rổ, một bên bãi để cái giá ba tầng, tầng thấp nhất là đất nặn, giấy gấp, dụng cụ làm thủ công, bên cạnh bày vài cái bàn ghế nhỏ. Hai trò chơi được bố trí chung một phạm vi, ở giữa ngăn cách bằng lưới.

Ben Ben ngồi yên lặng trên một cái ghế nhỏ trong khu trò chơi, cúi đầu ghé vào trên bàn đang chơi cái gì đó.

Ngô Thế Huân và Lộc Hàm xa xa đứng nhìn, Ngô Thế Huân thản nhiên nói: "Cậu tới đó đi."

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn hắn, Ngô Thế Huân bước đi, không phải về hướng Ben Ben.

Lộc Hàm nắm chặt tay, tim đột nhiên nhảy thình thịch, trong khu trò chơi con nít rất nhiều, lại thêm mấy vị phụ huynh, ồn ào ầm ĩ, nhưng Lộc Hàm đứng xa xa nhìn qua tấm lưới, những đầu nhỏ nhấp nhô và âm thanh đều giống như yên ắng, tầm nhìn mơ hồ, chỉ có cái đầu nhỏ kia là rõ ràng nhất.

Lộc Hàm đi vào khu trò chơi, rõ ràng có thể nghe được màng tai chấn động, tim đập "Thình thịch thình thịch thình thịch", giờ khắc này làm sao còn chú ý được đến thứ khác, quần áo tóc giầy thế nào tất cả cậu đều không nhớ, trong lòng chỉ có cái đầu tròn tròn đang cúi xuống kia.

Lộc Hàm đi vào trong, không ít con nít ở nơi đó chơi gấp giấy, nặn đất dẻo, làm tranh cát, nhưng cơ bản đều là phụ huynh dẫn con em theo ngồi ở đó chờ, mấy đứa bé ngồi ở trên ghế, người lớn hoặc là ngồi xổm một số ít thì cùng ngồi, hoặc là rõ ràng hơn là ôm con vào trong lòng mình cùng chơi với bé, chỉ có Ben Ben một người ngồi đơn độc riêng một cái bàn ở góc phòng, vị trí đối diện trống không, bên cạnh một phụ huynh đưa lưng về phía Ben Ben cùng một bé gái đang chơi gấp giấy.

Ben Ben mặc áo thun trắng, áo khoác ngoài màu đỏ, ngồi một mình trên ghế, cúi đầu chơi cái gì đó, Lộc Hàm nhìn không thấy, nhưng chỉ liếc mắt một cái, trong lòng run lên, mắt đỏ hồng.

Bé con không có bạn chơi cùng, cứ một mình như thế… Trong đám đông chẳng ai chú ý tới, so với chung quanh ồn ào náo nhiệt, thân ảnh nhỏ bé kia trông có vẻ càng thêm cô đơn.

Hốc mắt Lộc Hàm sưng lên, mũi nghẹt cứng, rất khó chịu. Cậu xoay người hít sâu một hơi, chớp chớp mắt, nén lại cảm xúc, đi về phía nhóc con.

Lộc Hàm đứng ở sau lưng Ben Ben, rướn cổ lên thì thấy, bé đang tô tranh cát, những hủ cát màu sắc rực rỡ, keo dán để ở một bên, giấy dán vung vãi khắp nơi, trên bàn cũng không thiếu cát đủ mọi màu sắc, bé con vừa dán những hạt cát li ti có màu sắc rất bắt mắt vào một vị trí trong tranh, sau đó cẩn thận cầm bức tranh lên, đặt ở một cái dĩa trên bàn, tiếp đó buông một bàn tay ra, chậm rãi nghiêng cho rớt cát thừa đi, bàn tay cầm mép tranh run run, làm rất nghiêm túc, xong rồi còn kề miệng thổi thổi.

Lộc Hàm nhìn mà thẩn thờ, ánh mắt không dứt ra được, cậu thấy đối diện Ben Ben có một chỗ trống, liền đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Ben Ben.

Lúc Ben Ben mua xong quần áo, Ngô Thế Huân dẫn nhóc xuống dưới tầng trệt chơi, nếu bình thường chỗ ồn ào như vậy khẳng định sẽ không đi, nhóc rất khác người thích ở nhà chơi một mình, không thích đứng trong đám đông trông như một thằng ngốc vậy.

Nói cách khác, con nít có mới nới cũ, nơi này đi nhiều lần thì không còn hứng thú nữa, dù sao ở tầng này không có trò mà nhóc thích chơi.

Nhưng hôm nay Ben Ben im lặng không nói tiếng nào đi theo xuống đây, trong lòng nhóc có ý tưởng, đi gặp mama quần áo cũng mua mới, có phải mình nên làm một món quà nhỏ hay không? Bé Hưng Hưng nói chỉ cần mỗi lần nó làm cái gì tặng cho ba của mình, ba đều ôm hôn nó thắm thiết, Ben Ben chưa tự tay làm qua cái gì tặng cho người lớn, thậm chí cho Ngô Thế Huân cũng chưa từng.

Ben Ben nghĩ ngợi trong đầu một hồi, nếu mình làm một bức tranh cát tặng cho người kia, người đó sẽ ôm hôn mình chứ? Ben Ben thật sự rất muốn biết câu trả lời.

Lúc Ben Ben làm tranh cát thì đuổi Ngô Thế Huân đi, nhóc nhíu mày nhìn người ngồi đối diện mình, nói: "Ba đi đâu thì đi đi, con chơi một mình!"

Ngô Thế Huân nhìn nhóc con, "Con chắc chứ?"

Ben Ben không kiên nhẫn: "Ba tránh ra đi!" Mới không cần để cho người khác nhìn thấy, nhóc sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Ngô Thế Huân vừa đi, Ben Ben liền đi chọn tranh, nhóc ngắm nghía, do dự giữa hai bức tranh, một tấm là đại dương trong đó có nhiều loại cá đủ các màu sắc, tấm kia cũng là biển rộng chỉ có một đàn cá heo nhỏ bơi qua bơi lại. Ben Ben thích cả hai, nhưng nhìn nhìn một hồi, liền để lại tấm có hình cá heo, nhóc nghĩ bức tranh kia nhìn không nổi bật lắm thì phải?!

Ben Ben bắt đầu làm tranh cát, đặt bản vẽ xuống, lột lớp phủ bằng giấy nhựa ra, sau đó chậm rãi rắc cát màu sắc rực rỡ lên, nhóc không làm theo màu sắc của bản mẫu, mà hoàn toàn dựa theo sở thích riêng của mình, hình dáng và màu sắc của mấy con cá, đại dương, ốc đảo, cây dừa… Từng bước từng bước thành hình.

Bé con làm rất nghiêm túc, động tác cẩn thận, ngón tay bụ bẫm cầm tờ giấy, chu cái miệng nhỏ nhắn thổi cát thừa, bởi vì keo và cát rất dễ dính, nên từ tay, mặt, cổ và cả quần áo của Ben Ben đều bị dính rất nhiều cát đủ loại màu sắc.

Mới làm được phân nửa đã biến thành một con mèo hoa nhỏ.

Bên cạnh có bé gái nhìn thấy được, chỉ vào tranh của nhóc, lớn tiếng hỏi mẹ của mình: "Mẹ xem kìa, bạn làm sai rồi, đại dương là màu xanh thẫm, chứ không phải là màu xanh nhạt! Rong biển màu lục, không phải là màu vàng!"

Ben Ben ngước mắt, lạnh lùng liếc đứa bé kia một cái.

Chung quanh thực ầm ĩ, con nít rồi người lớn chạy tới chạy lui, Ben Ben cúi đầu làm, thỉnh thoảng còn nhíu cặp chân mày nhỏ, bộ dáng nghiêm túc đẹp trai khác thường.

Cho nên khi vị trí đối diện có người ngồi xuống, Ben Ben cũng không để ý, ánh mắt phía sau rèm mi lấp lánh, mèo hoa nhỏ đáng yêu đến kỳ lạ.

Mãi đến lúc Ben Ben xé thêm một lớp giấy nhựa nữa khóe mắt mới chú ý tới có người ngồi phía đối diện, nhóc còn tưởng rằng Ngô Thế Huân quay trở lại, khẽ nhướng mày, "Không cho ba ngồi ở chỗ này…" Vừa ngẩng đầu, tầm mắt liền đối diện với người kia.

Người mà mình vẫn tâm tâm niệm niệm trong đầu cuối tuần có thể gặp mặt giờ phút này đối diện ngay trước mắt, Ben Ben há to cái miệng nhỏ nhắn trừng mắt đầy kinh ngạc, khi kịp phản ứng thì vội vàng đưa hai tay che bức tranh cát ở trên bàn lại — chưa làm xong đã bị nhìn thấy làm sao còn có thể là quà tặng được đây!?

Hai tay Ben Ben che ở trước bàn, lại cảnh giác thẹn thùng nhìn Lộc Hàm, cổ và mặt chậm rãi chuyển màu, hai má cũng đỏ hây hây. Nhóc há miệng thở dốc, nhăn nhó, khẽ hỏi: "Sao chú lại ở đây?"

Mũi Lộc Hàm đau xót, bộ dáng e lệ của bé con khiến cậu cảm thấy nhút nhát và mềm lòng, cậu không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng dù sao thì cũng phải nói một cái gì đó, chỉ có thể trả lời câu hỏi của Ben Ben: "Chú tới đây mua đồ, vừa lúc gặp được ba ba của con."

Ben Ben âm thầm xem thường Ngô Thế Huân, nhóc thật tình cảm thấy ba đang chơi xỏ, tại sao không giữ bí mật giúp mình chứ?

Nhưng trong lòng Ben Ben lại đang nhảy nhót không ngừng, khi thấy người muốn gặp ở ngay trước mắt, ngồi đối diện, khoảng cách gần đến như vậy, có thể nhìn thấy mắt mũi, chứ không phải là cái ót, lại còn có thể nói chuyện nữa chứ.

Nhóc con ngước mắt nhìn Lộc Hàm, miệng chậm rãi chu lên, hai má đỏ bừng, đôi mắt màu hổ phách nhìn tương tự như màu mắt Lộc Hàm ngập nước, chớp chớp, trên lông mi chậm rãi lấp lánh nước mắt.

Lộc Hàm hớn hở trong lòng, cậu nghĩ Ben Ben nhất định biết mình là ai, khẳng định là thế, cậu đứng dậy lẳng lặng ôm bé con vào trong ngực, sau đó ngồi xuống ghế đẩu.

Đôi tay nhỏ bé dính đầy cát của Ben Ben sít sao nắm chặt lại, vùi đầu vào ngực Lộc Hàm, cố gắng kiềm chế để mình không gào khóc, nước mắt trào ra, cổ họng nghẹn đến phát đau, nước mũi bắt đầu chảy ra, thân mình bé nhỏ run rẩy.

Ben Ben giống Lộc Hàm, tính cách hướng nội, muốn khóc lại cứ cố nén, kỳ thật khó chịu muốn chết.

Lộc Hàm ôm bé con vào ngực, không biết nên dùng sức lực ra sao, thả lỏng thì cảm thấy dường như bé không ở trên tay, siết chặt lại sợ bé khó chịu, cậu có thể cảm giác được bé con trong ngực mình đang nức nở không thành tiếng, chôn đầu không muốn để người nhìn thấy mình khóc, mắt Lộc Hàm nhanh chóng đỏ lên, nhưng cậu là người lớn, ở nơi công cộng đành phải kiềm chế xúc động.

Cậu ôm con trai, thấy tấm tranh cát mà vừa mới rồi Ben Ben che lại để trên bàn trước mặt, nước biển màu lam nhạt, mấy chú cá nhỏ màu sắc rực rỡ, rong màu vàng còn có mặt trời màu da cam nữa.

Trong lòng cậu đột nhiên ấm áp, cảm thấy thật đáng giá, khổ nhiều năm như vậy đều đáng giá cả. Cái gì cũng có thể từ bỏ, không có gì mình thực sự mong muốn, quan trọng nhất hiện giờ đang ở trong tay, trong lòng ngực của mình!

Ngô Thế Huân đứng từ xa nhìn, thấy nhóc con được Lộc Hàm ôm vào trong ngực, nhìn không rõ biểu tình, tuy xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim đập bất thường của cả hai.

Anh cảm thấy không khí chung quanh xuống thấp, khó thở, có cái gì đó nghẹn ở yết hầu, lên không được xuống chẳng xong, trong lòng có cái gì bắt đầu không giống với bình thường, chậm rãi biến hóa.

Anh lấy ra một điếu thuốc, mới vừa tính mồi, mới nhận thấy nơi này là khu cấm hút thuốc, anh lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, một tay đút trong túi áo, híp mắt nhìn hai cha con ở cách đó không xa.

Anh rốt cục hiểu được vì sao tim đập nhanh, vì sao anh luôn bất an phiền muộn những ngày gần đây, và cả niềm vui sướng đột nhiên ập tới này nữa.

Thật giống như, cuộc đời của anh chỉ đang chờ đợi giây phút này.

Giây phút anh cảm thấy an lòng, vì biết rõ mình muốn gì và phải nắm bắt lấy ai nhất…

24. Chương 24

Ben Ben vẫn khóc, chỉ có điều không thành tiếng, nắm chặt ngực áo sơmi của Lộc Hàm, đôi mắt đẫm nước vùi vào ngực cậu, nước mũi nước mắt thấm ướt ngực áo Lộc Hàm.

Hai cha con ôm nhau, Ben Ben đại khái khóc đến hơn mười phút mới dừng lại, bả vai co rụt, khi cảm xúc ổn định thì bắt đầu ngượng ngùng, nhóc nghĩ sao mình lại có thể khóc vậy kìa? Thật là mất mặt a!

Ben Ben bỏ đôi tay bẩn như móng vuốt mèo của mình ra, nắm ngực áo của Lộc Hàm chùi nước mắt, mặt chôn ở trong ngực dùng sức cọ cọ, đã rồi mới ngước mặt lên, phô ra một đôi mắt mơ màng trông rất tội nghiệp nhìn Lộc Hàm: "Con đói bụng."

Lộc Hàm nghẹn ngào, mắt đỏ hồng, thấy bé con dừng khóc, ngẩng đầu nói muốn ăn, vội vàng cười hỏi: "Con muốn ăn gì? B..a…Ba dẫn con đi."

Ben Ben nghĩ nghĩ, từng chữ nói ra: "Con muốn ăn bầu dục xào."

Lộc Hàm vuốt mái tóc mềm mại của Ben Ben, vô thức nhếch miệng, món ăn đứa nhỏ này thích cũng đặc biệt thật: "Được."

Cậu nào đâu biết rằng, nói vậy là vì Ben Ben đang muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này mà thôi.

Nhóc con tính cách trước tới nay lạnh nhạt kiên cường từ nhỏ, bị Ngô Thế Huân trách phạt đều không khóc, nếu muốn cũng tránh ở nơi không có ai lén lút rơi lệ, hiện tại thì tốt rồi, nhóc chẳng những khóc, lại còn ở chỗ công cộng nhiều người như vậy, chung quanh tất cả đều là trẻ em và phụ huynh. Vừa mới rồi tựa hồ nhóc còn nghe được bé gái bên cạnh nói nhỏ: "Mẹ, anh kia ảnh khóc kìa!"

Ben Ben hừ một cái, khóc thì sao chứ có quan hệ gì với nó à! Ben Ben khinh thường nghĩ, tuy nhiên trong lòng cũng cảm thấy thập phần mất mặt.

Ben Ben bị Lộc Hàm ôm vào trong ngực, tư thế có chút không thoải mái, cử động một bên chân, Lộc Hàm đặt con ngồi lên đầu gối của mình, Ben Ben quay đầu nhìn nhìn thứ mình đang làm để trên bàn, vừa nãy không để ý, hiện tại nhìn lại sao cảm thấy xấu quá chừng vậy kìa!?

Ben Ben nhíu nhíu mày: "Bỏ đi ba."

Lộc Hàm biết Ben Ben nói đến bức tranh cát mình vừa làm kia, "Sao mới đó mà đã không thích rồi?"

Ben Ben hít hít mũi, "Hơi bị xấu."

Lộc Hàm chưa nuôi con nhỏ bao giờ, trong lúc nhất thời có chút luống cuống, không biết khi con mình làm này nọ cuối cùng lại nói là xấu thì nên làm như thế nào, lại nghe phía sau có người lên tiếng: "Đúng, rất xấu nữa kìa."

Lộc Hàm quay đầu, Ngô Thế Huân đang đứng ở phía sau cúi đầu nhìn bọn họ.

Ben Ben nhìn ba mình tỏ vẻ xem thường — Liên quan gì tới ba, đâu phải tặng cho ba!

Lộc Hàm ôm Ben Ben đứng lên, Ngô Thế Huân đi lướt qua, xoay người cầm mấy món đồ vật trên bàn, đứng dậy nhìn Lộc Hàm: "Cậu bỏ nó xuống, để nó tự đi."

Lộc Hàm sửng sốt, nhìn nhìn Ben Ben, bé con lộ ra ánh mắt vô tội, mông nhỏ xoay xoay, Lộc Hàm nói: "Được mà, không sao đâu."

Ngô Thế Huân nhìn nhìn Lộc Hàm, tiếp đó dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn nhóc con — Tuột xuống tự mình đi! Ben Ben nhìn lại anh, trong cổ họng hừ một tiếng, làm một hành động mà chính mình cũng không phát hiện ra, vươn tay lên ôm cổ Lộc Hàm.

Lộc Hàm ôm Ben Ben, Ngô Thế Huân xách đồ đi phía sau, nhìn bóng dáng hai cha con, lại cúi đầu nhìn đồ vật mình xách trong tay, lẳng lặng nở nụ cười — Cái này thật giống như một nhà ba người a.

Ba người vào thang máy đi lên, đến một nhà hàng ở trung tâm thương mại gọi đồ ăn, Lộc Hàm cố ý kêu món bầu dục xào, lúc mang thức ăn lên còn kéo món đó tới trước mặt Ben Ben.

Lộc Hàm ngồi song song với Ben Ben, Ngô Thế Huân ngồi đối diện Lộc Hàm, vừa uống nước trà vừa nhìn Lộc Hàm đem dĩa bầu dục xào tới trước mặt Ben Ben, chân mày nhóc con lập tức nhíu lại.

Ngô Thế Huân uống nước, lấy ly trà che ý cười nơi khóe miệng.

Ba người bắt đầu ăn cơm, Lộc Hàm cơ bản không muốn ăn, chỉ lo chăm sóc cho Ben Ben, gắp thức ăn múc canh cho con, cảm thấy hương vị món bầu dục hơi nặng, còn nhúng qua nước, rồi mới đặt vào trong bát Ben Ben. Ben Ben cầm đũa chọn đồ ăn, món nào cũng ăn, chỉ có món bầu dục ăn rất ít.

Lộc Hàm còn tưởng rằng bé con khẩu vị không tốt, hoặc là lười sử dụng đũa, liền tự gắp đút cho Ben Ben.

Lúc đôi đũa đưa đến bên miệng, Ben Ben liền rũ mắt xuống ăn một hơi, chậm rãi nuốt xuống, tới khi Lộc Hàm đút miếng thứ hai cho Ben Ben, nhóc con đẩy qua đẩy lại trong miệng rồi nuốt chửng, liếc nhìn Ngô Thế Huân, tầm mắt Ngô Thế Huân không chút để ý đảo qua, ánh mắt chợt ngưng lại, ý bảo là tự mình lo liệu đi.

Ben Ben lúc đầu còn ăn vài miếng bầu dục, sau đó dứt khoát không ăn, mỗi lần đều cau mày né tránh đôi đũa của Lộc Hàm, Lộc Hàm hỏi: "Không hợp khẩu vị con à?"

Ben Ben bỉu môi, đôi con ngươi màu hổ phách nhìn Lộc Hàm đầy vẻ tội nghiệp: "Thật là khó ăn."

Lộc Hàm nhanh chóng buông đũa, tính toán đổi món ăn khác.

Lúc đầu Ngô Thế Huân còn cảnh đẹp ý vui, cảm thấy cảnh tượng mama đút cơm cho con là tốt đẹp biết bao nhiêu, sau đó tư thái hoàn toàn là ngồi xem kịch vui. Ben Ben vốn không thích ăn bầu dục, chưa bao giờ, nói món ăn kia có mùi khăm khẳm, khó ăn muốn chết.

Không biết Ben Ben vừa nãy cùng Lộc Hàm nói gì đó, Lộc Hàm lại đem đồ ăn đưa đến trước mặt, ánh mắt Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân có vẻ cầu cứu, Ngô Thế Huân lạnh mặt không thèm quan tâm, trong lòng nghĩ đến bốn chữ lớn — Tự làm tự chịu.

"Cậu đừng quản nữa, nó có thể tự ăn." Cuối cùng Ngô Thế Huân vẫn lên tiếng.

Lộc Hàm nhìn nhìn cái bát trước mặt Ben Ben, cảm thấy ăn được cũng khá nhiều, hẳn là đủ rồi.

Đây là lần đầu tiên Lộc Hàm đút Ben Ben ăn cơm, khẩn trương đến nỗi sau lưng và lòng bàn tay đều là mồ hôi, còn mình thì hoàn toàn không có tâm tư ăn cơm. Cậu không ngừng nghiêng đầu nhìn Ben Ben, mái tóc mềm mại của bé con rủ xuống, khuôn mặt đáng yêu làn da nõn nà, miệng mọng chu chu, nhìn kiểu nào cũng thích, càng nhìn càng cảm thấy không thực.

Lúc trước hoài thai mười tháng rồi sinh ra, giờ đã sáu tuổi, còn ngồi ăn cơm bên cạnh mình.

Ngô Thế Huân thu hết từng nét mặt cùng sự chăm sóc của Lộc Hàm vào trong mắt, anh ngồi phía đối diện cẩn thận nhìn, chỉ muốn xác nhận biểu cảm của Lộc Hàm không phải giả vờ, sự quan tâm đối với con cũng không phải là giả. Nhìn đến cuối cùng anh nhịn không được nghĩ thầm, hẳn là không phải giả bộ, nếu thật sự là diễn, giải Oscar không trao cho cậu ta thật lãng phí tài năng.

Sau khi ăn cơm chiều xong Ben Ben bắt đầu mệt mỏi, Lộc Hàm ôm Ben Ben chờ thang máy, đầu nhỏ của Ben Ben đặt trên vai Lộc Hàm, hơi thở phà vào cổ, cảm thấy hơi ngứa ngứa.

Tâm của Lộc Hàm cũng ngứa theo.

Sau khi ba người ra khỏi thang máy, Ngô Thế Huân đi lấy xe, Lộc Hàm đành ôm bé con trong ngực đứng chờ.

Ngô Thế Huân lái xe tới, Lộc Hàm ôm Ben Ben ngồi vào ghế phó lái, đóng cửa, xe từ từ lăn bánh.

Lộc Hàm đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, khẽ nói với Ngô Thế Huân: "Anh về thẳng nhà đi, sau đó tôi sẽ đón taxi về."

Ngô Thế Huân biết ý của Lộc Hàm, Ben Ben đang ngủ, nếu đưa Lộc Hàm về trước, một lát nữa cậu xuống xe, thể nào Ben Ben cũng tỉnh lại ngồi một mình trên đường trở về.

Ngô Thế Huân lái xe, thản nhiên nói: "Không cần phải thế, chở con tới nhà trước, sau đó tôi đưa cậu về."

Giọng Ngô Thế Huân mang theo khẩu khí không cho thương lượng, Lộc Hàm cũng không nói gì thêm.

Gió ban đêm thật lạnh, nhiệt độ không khí tương đối thấp, bên trong xe lại có vẻ hơi oi bức, Ngô Thế Huân hạ thấp kính cửa sổ xuống một chút, để gió có thể thổi vào, tiếp đó nghiêng đầu nhìn nhìn bé con trong ngực Lộc Hàm, xem nhóc ngủ có thoải mái hay không.

Lộc Hàm chú ý tới động tác của Ngô Thế Huân, trong lòng cảm khái cuộc sống của Ngô Thế Huân cũng không mấy dễ dàng, phải lèo lái một công ty lớn như vậy, còn phải chăm sóc con nhỏ mỗi ngày. Cậu đột nhiên tự hỏi, tại sao Ngô Thế Huân không kết hôn? Với điều kiện tốt như vậy hẳn là phải kết hôn rồi mới đúng. Nghĩ ngợi một hồi, Lộc Hàm cũng lười mà không quan tâm nữa.

Đến nơi, Ngô Thế Huân đậu xe ở bên ngoài, Lộc Hàm ôm Ben Ben xuống xe đứng không nhúc nhích.

Ngô Thế Huân muốn ẳm Ben Ben, nhóc con lại không chịu buông vòng tay trên cổ Lộc Hàm, mơ mơ màng màng mở to mắt, xoay xoay người, thanh âm mềm nhũn: "Không, không chịu! Con muốn ngủ với ba Lộc!"

Ngô Thế Huân bất đắc dĩ buông Ben Ben ra, Lộc Hàm đành phải tiếp tục ôm, nhất thời không ai mở miệng.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm, là hai người trưởng thành, trong lòng đều hiểu được lúc trước làm thế nào mà có đứa nhỏ này, cũng hiểu được kỳ thật trừ bỏ đứa con, bọn họ không nên xuất hiện trong cuộc đời nhau. Hơn nữa đối với Lộc Hàm mà nói, không muốn tiếp xúc nhiều cùng Ngô Thế Huân, dù sao cậu biết rõ Ngô Thế Huân đang qua lại với Hoàng Tử Thao.

Ngô Thế Huân đứng bên cạnh Lộc Hàm, thân ảnh cao lớn chặn ánh sáng của đèn đường trong tiểu khu, con ngươi màu đen lẳng lặng nhìn gương mặt an tĩnh của Lộc Hàm, rốt cục hỏi: "Ngày mai cậu có đi làm không?"

Lộc Hàm lắc đầu: "Không. Mai là ngày nghỉ."

Ngô Thế Huân nói: "Vậy cậu ở lại đi, buổi tối ngủ chung phòng với Ben Ben."

Lộc Hàm rủ mắt xuống, khi ngước lên ánh mắt lạnh nhạt: "Được rồi."

Ngô Thế Huân mở cửa, Lộc Hàm ôm con trai đi theo phía sau, trong nháy mắt cánh cửa bật mở, Ngô Thế Huân hoảng hốt cảm thấy có chút gì đó không thật.

Cho tới bây giờ chỉ có một mình anh nuôi con, tính cách thằng bé lạnh nhạt không thân thiết với ai, Ngô Thế Huân không tin tưởng người khác, trước giờ đều tự mình chăm sóc con.

Mà hiện tại, lại có một người có vị trí giống mình, cả lập trường và tâm tính cũng giống.

Lộc Hàm ôm con đi theo Ngô Thế Huân lên lầu hai, Ngô Thế Huân đẩy cửa phòng Ben Ben ra, bật đèn ngủ, Lộc Hàm đi vào phòng đặt Ben Ben ở trên giường, Ben Ben mơ hồ hừ một tiếng: "Ba không được đi."

Lộc Hàm sờ sờ đầu nhóc: "Không đâu, ba không đi."

Ben Ben hé mắt, chỉ lộ ra một khe nhỏ, nhưng con ngươi lại đặc biệt sáng: "Thật sao?"

Lộc Hàm nhỏ giọng nói: "Thật mà."

Lúc này Ben Ben mới buông tay, cuối cùng nâng cổ nhìn Ngô Thế Huân: "Ba Lộc phải ngủ với con! Không cho ngủ với ba già kia!"

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm: "…"

Vốn là chuyện không có gì, Ben Ben thuận miệng nói một câu, biến thành vạn phần xấu hổ.

Trẻ con vô tư, nhưng hai người trưởng thành nghe xong liền đặc biệt không được tự nhiên.

Hai người đi ra ngoài, Ngô Thế Huân đóng cửa phòng. Tầng hai không có bật đèn, ánh đèn ở phòng khách dưới lầu lại mờ mờ, lại càng khiến bầu không khí giữa hai người có vẻ mờ ám kì quặc.

Ngô Thế Huân đưa tay khẽ ho một tiếng: "Tôi lấy cho cậu bộ đồ ngủ, cậu đi tắm trước đi."

Lộc Hàm thản nhiên nói: "Được."

Ngô Thế Huân xoay người quay về phòng trang phục lấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ, khăn rửa mặt cộng thêm đôi dép lê, lúc xoay người định đi ra trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ — có phải nên lấy cho cậu ấy một cái quần lót mới hay không…?

Ngô Thế Huân liền lấy thêm quần lót rồi đi ra.

Ngô Thế Huân mang quần áo cho Lộc Hàm, đẩy cửa phòng tắm ra, để đồ trên bồn rửa mặt, cũng chẳng nói gì đi qua bên người Lộc Hàm, nhân tiện giúp cậu đóng cửa.

Lộc Hàm có chút không hiểu nhìn nhìn cánh cửa, tầm mắt chuyển đến bồn rửa mặt, nhìn thấy một cái quần lót mới màu đen, chợt cảm thấy lúng túng.

Ngô Thế Huân đi xuống thư phòng dưới lầu, đóng cửa lại.

Hiện tại trong đầu anh có hơi hỗn loạn, cảm giác vô cùng kỳ quái, đây không phải cảm giác mà anh quen thuộc, giống như có cái gì đó mà mình không thể nắm bắt mà cũng không kiểm soát được.

Ngô Thế Huân đi đi lại lại trong thư phòng hai vòng, mở máy tính nhìn vào hộp thư của ngày hôm nay, muốn xem thử bên kia có gởi tư liệu mà anh muốn thấy hay không, kết quả là không có.

Ngô Thế Huân đành nhàm chán chơi game một lát.

Lộc Hàm mau lẹ tắm rửa đi ra, sau khi lau khô thân thể cầm cái quần lót kia lên nhìn nhìn, rồi vẫn mặc vào, cậu nghĩ chủ nhà đã chu đáo như vậy, nếu mình không mặc có phải là nhỏ mọn hay không, giống như mình quá để ý chuyện nhỏ nhặt?!

Lộc Hàm mặc áo ngủ vào, gom quần áo bẩn cầm trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng mới vừa bước ra ngoài, ở dưới lầu Ngô Thế Huân cũng vừa vặn từ thư phòng đi ra, hai người chạm mặt, một người dưới lầu người kia ở phía trên lầu đứng nhìn nhau.

Bước chân của Lộc Hàm hơi dừng lại, đầu gật nhẹ xem như chào hỏi, sau đó thực tự nhiên chuyển tầm mắt xoay người đi về phòng Ben Ben.

Tay Ngô Thế Huân vẫn đặt trên nắm đấm cửa, trong không khí tản ra hơi nước tươi mát, thậm chí còn thoang thoảng mùi hương khác lạ.

Lộc Hàm đi vào phòng Ben Ben rồi đóng cửa lại, Ngô Thế Huân lại đột nhiên bị sặc, bắt đầu ho sặc sụa.

Ngô Thế Huân lên lầu lấy quần áo, lúc đi vào phòng vệ sinh đột nhiên nghĩ, tại sao mình lại muốn đem hai buồng vệ sinh khác làm phòng chứa tạp vật?!

Trong phòng vệ sinh tràn đầy hơi nước, trên tấm kính phủ một tầng sương mù, tản ra mùi hương tự nhiên.

Ngô Thế Huân đóng cửa phòng tắm, cởi quần áo đứng dưới vòi sen, tắm rửa. Sau khi nước ấm làm ướt tóc, theo thói quen anh định đưa tay lấy sữa tắm, đột nhiên lại đụng tới một cái khăn mặt ướt sũng.

Xúc cảm từ ngón tay quá mức rõ ràng, Ngô Thế Huân sửng sốt mở to mắt nghiêng đầu nhìn qua, thấy trên giá có một cái khăn mặt được tiện tay ném lên.

Ngô Thế Huân hít sâu một hơi, nhắm mắt lại để vòi hoa sen xối ướt toàn thân, hai tay chống lên vách tường bằng gạch men, lưng uốn thành một đường cong đẹp đẽ.

Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ một món đồ vật khác thường có thể miên man bất định, đều sẽ được thân thể họ nhớ kỹ, trở thành ảo tưởng có tính ám chỉ.

Đầu óc Ngô Thế Huân không chịu lý trí khống chế, đột nhiên bất giác nghĩ đến mới vừa rồi Lộc Hàm cũng ở nơi hiện tại mình đang đứng để tắm rửa, tắm rửa đấy — Tức là không có mặc quần áo..

25. Chương 25

Ngô Thế Huân cong người, độ cong nhìn từ phía sau đẹp và phóng khoáng, nước ấm chảy trên lưng, hơi nóng tràn ngập phòng tắm.

Anh thở dốc, đưa tay lên vuốt nước trên mặt, cảm giác dưới hạ thân càng lúc càng không khống chế được, anh hít sâu một hơi, một cánh tay chống lên vách tường gạch men, tay còn lại chậm rãi đi xuống.

Cơ bắp cả người Ngô Thế Huân đều run rẩy, lúc bắn ra khoái cảm đồng thời cuồn cuộn không ngừng, cánh tay chống trên vách tường chịu đựng toàn bộ sức nặng thân thể, áp đầu lên tường, rốt cục chậm rãi thở ra một hơi, cơ bắp thả lỏng bắt đầu run rẩy.

Vòi nước phun trên đôi vai rộng của Ngô Thế Huân, trong phòng tắm mờ hơi nước, Ngô Thế Huân cảm thấy ngột ngạt, mặc dù đã phóng thích nhưng vẫn cứ cảm thấy căn bản là không đủ — Không phải như vậy, căn bản không phải là như vậy.

Ngô Thế Huân chậm rãi đứng thẳng dậy, tắm rửa gội đầu, lúc đưa tay đụng vào có thể cảm giác được khối kia vẫn cứng rắn, không mềm xuống được. Ngô Thế Huân chà xát lung tung mấy cái, xối đi một thân bọt xà bông mới cảm thấy thư thái không ít.

Phòng tắm không có quạt thông hơi, mùi tỏa ra nồng đậm khắp bên trong, Ngô Thế Huân nhíu mày, bèn lấy khăn quạt ra phía ngoài, anh giống như thường ngày quấn khăn tắm lớn quanh hông, đứng ở trước gương lau tóc. Gương mờ hơi nước, Ngô Thế Huân đưa tay lau, qua tấm gương mờ mờ, anh nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của mình.

Thở hắt ra một hơi, anh chống hai tay trên bồn rửa mặt, cúi đầu xuống, hơn nửa ngày mới lại lần nữa ngước mắt nhìn hình ảnh của mình.

Anh đứng thẳng thân thể, nhìn vào gương lấy khăn mặt chậm rãi lau tóc, môi nở nụ cười trào phúng — Thì ra mình cũng có lúc không có cách nào tự khống chế.

Ngô Thế Huân lau khô thân thể, ở trong phòng tắm thu dọn một chút, rồi mở cửa đi ra ngoài trong tình trạng không mặc quần áo, chỉ quấn khăn tắm bên hông, tóc còn vương lại vài giọt nước.

Anh hờ hững tắt đèn đi ra khỏi phòng tắm, không về phòng của mình, mà xoay người xuống lầu, lúc đi qua phòng Ben Ben anh đưa mắt nhìn nhìn, biểu tình nghiêm túc và bình tĩnh.

Anh đi xuống dưới lầu, không vào thư phòng, mở cửa sổ sát đất nhìn ra ban công lớn, nửa đêm gió thổi nhè nhẹ mang theo mùi hương dễ chịu, bức rèm lụa màu trắng lắc lư theo gió. Ngô Thế Huân tắt hết đèn trong đại sảnh đi, ngồi một mình trên ghế sa lông.

Rút điếu thuốc từ hộp thuốc để trên bàn trà, anh đặt lên môi, trong sự yên tĩnh của đêm, cái bật lửa "Cách" một tiếng sáng lên quầng lửa màu xanh lam.

Ngô Thế Huân duỗi chân, một mình ngồi trong phòng khách vào ban đêm yên tĩnh lẳng lặng hút thuốc, gió từ cửa sổ thổi vào, làm nhạt đi mùi thuốc lá trong phòng, nhưng lại không có cách nào làm mất đi ý nghĩ ẩn sâu dưới đáy tâm hồn của Ngô Thế Huân xuất hiện nhiều ngày nay.

Anh lẳng lặng ngồi, tấm mắt phiêu lưu ngoài cửa sổ, thi thoảng lại ngắm nghía cái bật lửa cầm trong tay, và điếu thuốc bên môi cứ vơi đi từng chút một. Chẳng rõ đã là mấy giờ, nhưng anh vẫn chưa muốn quay về phòng ngủ, anh biết hiện tại chỉ cần mình nằm xuống, phỏng chừng trong đầu chỉ có gương mặt của một người.

Người ấy ở ngay bên cạnh, mi mắt rủ xuống, nụ cười nhàn nhạt, thái độ hờ hững…

Anh nghĩ đêm nay nhất định là mình không ngủ được, thôi thì trước khi mặt trời mọc vào ngày mai phải suy nghĩ cẩn thận thông suốt một việc, sau đó mới có thể đưa ra quyết định. Điều này rất quan trọng, anh luôn có thói quen dùng lý trí phân tích cặn kẻ mọi chuyện, đem sự tình phát triển tận mọi khả năng để có thể khống chế trong một phạm vi tương đối, như vậy mới có thể yên tâm.

Lộc Hàm vào phòng Ben Ben, nhẹ nhàng đóng cửa lại, treo quần áo lên một cái giá để sát cửa, rồi nhẹ chân đi đến bên giường.

Mở đèn ngủ lên, Ben Ben nằm nghiêng vễnh mông trên giường đưa lưng về phía cửa, lưng áo bị cuộn lên, để lộ cái lưng trơn bóng.

Trong phòng im ắng, Lộc Hàm có thể nghe được tiếng hít thở của bé con khi ngủ, đều đặn từng hơi một, tựa như một con mèo nhỏ.

Lộc Hàm chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, xoay người dựa sát vào, đưa tay sờ sờ mớ tóc mềm mại của bé con, thì thầm gọi tên nó: “Ben Ben “

Ben Ben trong lúc ngủ mơ chu chu cái miệng, lông mi run rẩy, bàn tay nhỏ nắm lại cọ cọ trên nệm.

Trong lòng Lộc Hàm mềm nhũn, cậu chậm rãi nâng một cánh tay của bé con lên, chậm rãi cẩn thận cởi bỏ áo khoác bên ngoài, chỉ để lại áo T’shirt màu trắng bên trong.

Ben Ben mơ màng mở mắt ra, rồi hơi híp lại nhìn thấy gương mặt mà mình vô cùng thích, hé môi cười ngây ngô, nắm tay nhỏ đặt nơi ngực Lộc Hàm cọ cọ, đầu gối trên cánh tay cậu, thì thào nói câu gì đó.

Lộc Hàm không nghe rõ, vừa ngắm vừa cởi quần jean cho con, Ben Ben trừng mắt vào hai chân, nửa mê nửa tỉnh nhìn người trước mắt, đột nhiên nhào vào ngực Lộc Hàm, đầu lắc loạn xạ trong ngực Lộc Hàm.

Lộc Hàm vừa buồn cười lại cảm thấy bất đắc dĩ, chờ bé con cọ đã rồi mới kéo quần để qua một bên.

Ánh sáng đèn màu vàng ấm áp, mờ tối, Lộc Hàm cởi quần Ben Ben xong, liếc mắt liền nhìn thấy mông nhỏ của Ben Ben mặc một cái quần nhỏ có in hình mấy que kem.

Lộc Hàm bật cười.

Lộc Hàm ôm Ben Ben nằm xuống, xốc chăn chùm lên cả hai người, giường Ben Ben không lớn, cậu phải ôm bé con vào trong ngực thì mới vừa.

Ben Ben cuộn tròn thân thể vùi vào trong ngực Lộc Hàm, đầu đặt trên vai cậu, mơ màng ngủ, hơi thở đều đều, miệng hé ra.

Lộc Hàm ôm bé con nằm trong phòng ngủ không lớn lắm, trong lòng đột nhiên cảm thấy thực hoảng hốt, hạnh phúc tới bất ngờ, thứ mà mình chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, đột nhiên có được tất cả, tới một cách thuận lợi như thế lại khiến cậu cảm thấy choáng ngợp.

Ánh sáng đèn trong phòng màu sắc ấm áp, thật giống như chiếu rọi vào khắp ngóc ngách tâm hồn của Lộc Hàm. Cậu nhắm mắt lại, khóe mắt rất nhanh đã ươn ướt.

Lúc này Ben Ben đột nhiên mở to mắt, đôi con ngươi màu hổ phách trong bóng đêm cũng lấp lánh. Nhóc nâng cổ hôn thật mạnh lên gương mặt của Lộc Hàm, đôi môi chu chu áp vào hai má.

Lộc Hàm run lên, nhắm mắt lại cũng ấn một nụ hôn thắm thiết lên trán của bé con.

Giấc ngủ của Lộc Hàm kỳ thật không sâu, nửa đêm sẽ luôn vì miệng khô khát nước mà tỉnh lại, hôm nay ngủ cùng Ben Ben cũng vậy, nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, muốn uống nước.

Lộc Hàm vốn định nhịn cơn khát, sợ động đậy sẽ làm Ben Ben thức giấc, nhưng cậu thật sự khó chịu, đành chậm rãi đứng dậy xốc chăn lên.

Lộc Hàm nhìn chung quanh một vòng không thấy chỗ nào có nước, liền mở cửa đi ra ngoài, đèn dưới lầu đã tắt hết, toàn bộ đại sảnh tối đen.

Lộc Hàm nhẹ đóng cửa phòng, xoay người xuống lầu, đột nhiên ngửi được mùi khói thuốc. Cậu sửng sốt, dừng lại ngay đầu cầu thang, mắt từ từ thích ứng với bóng tối, mới nhìn thấy trên ghế sa lông dưới đại sảnh kỳ thật có người ngồi.

Ngô Thế Huân đưa lưng về phía cậu, im lặng ngồi trên ghế sa lông.

Nghe được tiếng bước chân, trong bóng tối nghiêng đầu, thản nhiên nói: "Tỉnh rồi?"

Lộc Hàm đi đến: "Tôi muốn uống nước."

Ngô Thế Huân: "Trên bàn cơm, phía bên phải."

"Cám ơn." Lộc Hàm cũng không tìm chốt bật đèn, đi đến bên cạnh bàn ăn rót ly nước, uống ừng ực.

Ngô Thế Huân nhìn thân ảnh Lộc Hàm trong bóng đêm, Lộc Hàm cầm ly nước xoay người đi đến bên cạnh sô pha, ngồi xuống bên cạnh Ngô Thế Huân, lại gần mới phát hiện Ngô Thế Huân không mặc quần áo, phía dưới quấn khăn tắm, thân trên để trần.

Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Ngô Thế Huân tắt thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng nói: "Cậu cảm thấy khó thích ứng sao?"

Lộc Hàm: "Không có." Sau đó nói tiếp, "Cám ơn anh."

Ngô Thế Huân: "Cậu không cần cảm ơn, tôi cũng chỉ vì Ben Ben thôi."

Lộc Hàm: "Anh có điều gì muốn nói, cứ thẳng thắn."

Ngô Thế Huân nghiêng đầu, hai người đối diện trong bóng đêm, kỳ thật không ai nhìn rõ trong ánh mắt của đối phương có ý gì. Ngô Thế Huân biết Lộc Hàm rất thông minh, cậu sẽ không bao giờ vô cớ đòi hỏi, biết trả giá mới có được hồi báo. Hiểu được vị trí của chính mình, cũng không đưa ra nhiều yêu cầu.

Ngô Thế Huân hít sâu một hơi, đột nhiên nghĩ tới cái thỏa thuận kia, nhớ tới dáng điệu Lộc Hàm khi ký thỏa thuận rất bình tĩnh thong dong, thật giống như điều đó hoàn toàn nằm trong dự kiến của cậu. Lộc Hàm nói, anh có gì muốn nói cứ thẳng thắn, ý chính là, nếu thấy vì điều đó mà cậu phải trả một cái giá lớn hoặc là phải thực hiện yêu cầu gì, cứ nói thoải mái.

Nhưng mà, Ngô Thế Huân lại nghĩ thầm rằng, hiện giờ mình có thể nói ra yêu cầu gì đây? Anh đã đem tất cả những gì mà mình có thể nghĩ đến đều ghi vào bản thỏa thuận, Lộc Hàm không có bất cứ ý kiến gì đã đáp ứng toàn bộ, hiện giờ mình còn có thể đòi hỏi thêm gì nữa?

Ngô Thế Huân đột nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt, các loại ý nghĩ phiền toái cùng cảm xúc ngoài ý muốn khi đối mặt với Lộc Hàm một lần nữa ùn ùn kéo đến.

"Không có." Ngô Thế Huân rốt cục lên tiếng: "Không có."

"Không có sao?" Lộc Hàm rũ mắt xuống ly nước cầm trong tay, "Nhưng tôi thì có đấy." Cậu ngước lên, xuyên quá bóng tối mà nhìn thẳng vào mắt Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân sửng sốt, Lộc Hàm thản nhiên nói: "Tôi hy vọng chúng ta vĩnh viễn không có quan hệ gì với nhau, mặc dù như chúng ta bây giờ cũng có chút rắc rối, nhưng tôi hi vọng cả hai có thể duy trì một khoảng cách nhất định."

Ý của Lộc Hàm muốn nói chính là Hoàng Tử Thao, cậu không biết rõ lắm về quan hệ giữa Hoàng Tử Thao và Ngô Thế Huân, tuy rằng Hoàng Tử Thao nói bản thân hắn đang độc thân, nhưng trong cái vòng luẩn quẩn của giới đồng tính này người giữ được mình trong sạch vô cùng ít, hai người bọn họ nếu không là quan hệ tình nhân thì khả năng cũng có một ít quan hệ khác.

Trên phương diện này Lộc Hàm nhìn xem rất thản nhiên, cũng không liên quan gì tới mình, cậu sẽ không lắm miệng cũng sẽ chẳng quan tâm. Giữa cậu và Ngô Thế Huân chỉ có một Ben Ben, năm đó quan hệ của cậu cùng Hoàng Tử Thao cũng không thể hơn được điều này, chuyện giữa Hoàng Tử Thao và Ngô Thế Huân cậu cũng sẽ không hỏi nhiều.

Cậu chỉ quan tâm đến Ben Ben, nói trước một câu chính là để đề phòng, dù sao ba người đều sống cùng một thành phố, sau này khả năng đụng mặt nhau là rất cao. Hiện tại cậu cảm thấy may mà Ngô Thế Huân và Hoàng Tử Thao không phải là tình nhân, nếu không, mối quan hệ này vô cùng phức tạp.

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, chờ đợi câu trả lời của anh, vốn cậu cảm thấy mình nói ra những lời này cũng có thể là ý muốn của Ngô Thế Huân, dù sao Ngô Thế Huân cũng là một thương nhân, vấn đề được mất anh sẽ theo quán tính mà suy nghĩ cặn kẻ, cậu nghĩ Ngô Thế Huân có giới hạn của riêng mình, hẳn là anh cũng không hy vọng chỉ bởi vì giữa hai người có chung một đứa con mà cậu sẽ can thiệp vào cuộc sống của mình.

Nhưng Ngô Thế Huân cứ nhìn cậu, lẳng lặng thốt ra hai chữ: "Không được!"

Lộc Hàm: "…"

"Hả?" Lộc Hàm sửng sốt.

Trong bóng đêm Ngô Thế Huân liếc nhìn Lộc Hàm một cái, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo mắt, đúng vậy, anh nói không được, cảm thấy hiện tại nói điều này thì đã chậm rồi, quá muộn, mặc dù có bản thỏa thuận kia, Ngô Thế Huân cũng hiểu được giữa hai người bọn họ không có khả năng ngoại trừ đứa con thì không có bất cứ mối quan hệ nào.

Cái cảm giác này rất rõ ràng, trong đầu không ngừng xuất hiện gương mặt, giọng nói cùng dáng vẻ của cậu, cả mỗi một câu mà cậu đã từng nói. Anh hoàn toàn không có cách nào khống chế.

Giờ khắc này Ngô Thế Huân đột nhiên thả lỏng, rốt cục không hề băn khoăn nữa, đã lựa chọn được rồi, chỉ còn hành động nữa thôi.

Trong bóng đêm anh đưa tay vuốt mặt, khẳng định thêm lần nữa: "Không được."

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân: "Không được là có ý gì?"

Ngô Thế Huân ngồi dựa vào lưng ghế sô pha, hai tay dang ra đặt lên tay vịn, khí thế mang theo sự áp bức mơ hồ: "Không được có nghĩa là, em đã xen vào vào cuộc sống của tôi rồi."

Lời Ngô Thế Huân nói có vẻ mịt mờ, Lộc Hàm nghe nhưng không hiểu gì cả, chỉ có thể tự ý đoán rằng đó là bởi vì mình mà đã phá vỡ sự hài hòa của gia đình này, khiến rất nhiều việc trở nên không giống như trước kia, cậu vừa định mở miệng, Ngô Thế Huân lại đứng dậy đi lên lầu.

"Đi ngủ sớm một chút đi."

Ngô Thế Huân không giải thích lời nói cho rõ ràng, anh biết Lộc Hàm không hiểu ý của mình, nhưng anh cảm thấy không sao, dù gì cũng đã quyết định, hiểu được chính mình phải làm như thế nào, nên bỏ qua và nắm bắt lấy cái gì. Trước tiên anh phải xử lý một chuyện, cho nên sẽ không giải thích rõ ràng với Lộc Hàm.

Sau khi Ngô Thế Huân trở về phòng liền gởi cho Hoàng Tử Thao một tin nhắn Ngày mai có thời gian không? Buổi trưa đi ăn cơm, có chuyện muốn nói với em.

Ngô Thế Huân vừa gởi tin đi, không nghĩ tới đầu kia Hoàng Tử Thao trả lời rất nhanh Được, em cũng có chuyện muốn nói với anh.

Ngô Thế Huân đọc xong liền ném di động lên bàn, rồi tắt đèn đi ngủ.

Buổi tối hôm nay kịch bản bỗng nhiên chuyển biến.

Ben Ben và Lộc Hàm gặp mặt, hai cha con từ từ quen thuộc còn ngủ chung một giường, tốt đẹp đến độ tim hồng bay bay.

Ngô Thế Huân rốt cục cũng hiểu ra được những rung động cùng chờ đợi ẩn trong lòng mình là gì, cũng biết sâu trong nội tâm chính mình đang vô cùng khát vọng điều gì, đưa ra lựa chọn, mà còn bắt đầu trả giá cho hành động này.

Mà Hoàng Tử Thao, sau cuộc gặp gỡ với Kim Mân Thạc, rốt cục hiểu biết chuyện của năm đó, trên đường lái xe trở về mà hồn vía đi đâu mất, tự giam mình trong phòng uống rượu.

Hắn thống khổ đến tuyệt vọng, linh hồn run rẩy, trong đầu cứ nhớ lại hình ảnh năm đó khi hắn xuất ngoại, Lộc Hàm đứng trước mặt nói lời từ biệt với nụ cười nhạt.

Nốc hết ly này đến ly khác, Hoàng Tử Thao muốn mình phải thật say, để không còn thống khổ như thế này. Hắn ôm đầu nằm trên mặt đất, bên tai vang lên lời chất vấn cùng quở trách phẫn nộ của Kim Mân Thạc, trong đầu tự động nghĩ đến đủ loại đau khổ và khó khăn mà Lộc Hàm phải chịu đựng vì mình khi hắn xuất ngoại.

Hắn nằm trên mặt đất, khắp nơi xung quanh đều là chai rượu, hắn muốn mình thật say, lại phát hiện cứ sau mỗi một ly rượu trút vào thì đại não là càng thanh tỉnh.

Hắn khom người ôm đầu gầm nhẹ một tiếng, nước mắt ứa ra, miệng thì thào — Hàm nhi.

Hắn vẫn nằm trên sàn nhà, chậm rãi an tĩnh lại, nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, tất cả cảm giác hiện giờ đều là khổ tâm và tự trách, cho dù thế cũng không thể khiến hắn tha thứ cho mình, trong đầu chỉ có hình ảnh của Lộc Hàm.

Vào lúc nửa đêm, di động ném trên sàn nhà đột nhiên vang lên hai tiếng, Hoàng Tử Thao giương mắt, chậm rãi cầm lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn của Ngô Thế Huân Ngày mai có thời gian không? Buổi trưa đi ăn cơm, có chuyện muốn nói với em.

Hoàng Tử Thao chậm rãi ngồi xuống, bởi vì uống say, ngón tay run rẩy, nhưng như trước không chút do dự gởi tin nhắn cho Ngô Thế Huân Được, em cũng có chuyện muốn nói với anh.

Gởi xong tin nhắn hắn lắc lư đứng lên, vịn vào tường đi ra khỏi phòng, tự trách không có tác dụng gì, hắn nghĩ, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của mình, những khổ sở năm đó hẳn là phải do chính mình gánh vác, nhưng đã có người chịu đựng thay hắn.

Hắn nghĩ mình thật là tồi tệ, năm đó bỏ qua một người tốt đẹp như thế, hiện giờ hắn có thể sửa chữa được gì? Có năng lực nắm bắt được gì?

Hắn không biết, nhưng hắn phải thử một lần.

26. Chương 26

Buổi sáng đúng bảy giờ Ngô Thế Huân tỉnh giấc, nhiều năm như vậy ngoại trừ khi trên máy bay, còn không thì luôn luôn đúng giờ.

Anh có thói quen ngủ trần, sau khi rời giường chỉ mặc vào một cái quần lót màu đen kiểu viên đạn thì ra ngoài, mở cửa mới đi được hai bước, đột nhiên sựng lại, quay vào phòng mặc thêm bộ pyjama.

Sau khi rửa mặt xong xuống lầu làm điểm tâm, kỳ thật lúc đầu đồ ăn trong nhà vẫn do bảo mẫu làm, nhưng vì tính tình Ben Ben khó chịu, những năm gần đây hay xoi mói lỗi lầm của người khác, ghét cái này không thích cái kia, Ngô Thế Huân bèn dứt khoát tự mình xuất thủ.

Ngô Thế Huân cũng không biết nấu cơm, vài năm nay cứ mày mò từng chút một, tuy rằng nhóc con hay chê bai bảo mẫu nấu cơm khó ăn nhưng lại không dám mở miệng nói Ngô Thế Huân. Vì cẩn nhẫn bảo mẫu, bảo mẫu không dám làm gì cậu chủ nhỏ, nhưng kiếm chuyện với bố già, chắc chắn sẽ bị phạt quỳ bàn phím.

Nếu là thường ngày, buổi sáng Ngô Thế Huân hay nấu cháo, khuấy bột yến mạch, chiên trứng, uống sữa nóng, hay nước quả gì gì đó. Nhưng hôm nay trong nhà có tới ba người… Ba người…

Vì thế Ngô Thế Huân đứng bần thần trước kệ bếp ước chừng gần nửa giờ, mới bắt đầu làm điểm tâm.

Ben Ben buổi sáng thức dậy có thói quen duỗi chân đạp chăn vươn người, tay chân vừa định vươn ra, đột nhiên dừng động tác lại, mở to mắt đảo qua phía bên cạnh.

Lộc Hàm đã tỉnh, tay chống đầu nghiêng người nhìn Ben Ben.

Ben Ben cắn cắn môi dưới, ngoan ngoãn không đạp chăn, đôi con ngươi màu hổ phách nhìn Lộc Hàm, miệng ngọt ngào (??) nói: "Buổi sáng tốt lành."

Lộc Hàm mỉm cười vuốt mái tóc mềm mềm của bé con, cũng nói theo: "Buổi sáng tốt lành."

Ben Ben trợn tròn mắt nhìn Lộc Hàm, trong lòng rối rắm cả buổi, mới chậm rãi hỏi: "Con có thể ôm ba một chút không?" Đêm qua nhóc có thể lợi dụng bóng tối cộng thêm chính mình đang mơ ngủ mà ôm người ta, buổi sáng lại không thể nào chủ động như vậy, kỳ thật nhóc cũng không phải là một đứa bé hay ra vẻ đáng yêu, có điều đối với Lộc Hàm nhóc lại nhịn không được muốn tỏ ra mình rất ngoan biết cư xử, nhóc muốn mình được yêu thích, sợ bị ghét bỏ.

Lộc Hàm nhìn ánh mắt đầy nỗi chờ mong của Ben Ben, nâng đầu nhóc hôn lên mặt một hồi, sau đó đưa mặt đến trước bé con: "Hôn nào!"

Ben Ben vui mừng nhảy nhót, ôm cổ Lộc Hàm hôn "Bẹp bẹp" lên mặt, trong lòng ngọt đến tận tim.

Lộc Hàm cũng rời giường, đến cạnh giá treo lấy bộ quần áo mặc ngày hôm qua.

Ben Ben nhanh chóng cầm bộ pyjama để ở đầu giường mặc vào, nhóc cảm thấy thật mất mặt, đều do thối ba ba cả! Hôm qua tại sao lại bắt mình mặc quần in hình thế này chứ chứ?! Chỉ có bé gái mới mặc kiểu này thôi a!

Ben Ben phẫn nộ xỏ quần vào, chỉ chớp mắt Lộc Hàm đã thấy bé con mặc xong quần áo.

Ben Ben xuống giường, hai cha con cùng ra khỏi phòng, ở chỗ rẽ của hành lang lầu hai nhìn xuống phòng bếp trông thấy thân ảnh Ngô Thế Huân đang bận rộn.

Lộc Hàm dắt Ben Ben, hơi hơi sửng sốt, cậu nhìn thấy trên bàn ăn dài ở phòng khách dưới lầu đã bày vài dĩa đồ ăn, Ngô Thế Huân vẫn đang bận rộn, trong đại sảnh thoang thoảng hương vị dầu mè pha lẫn với mùi ngọt ngào của cháo và sữa. Bước chân Lộc Hàm hơi sựng lại, đáy lòng giống như bị hương vị hỗn hợp kỳ lạ này gõ mạnh vào.

Sáng nào Ben Ben cũng nhìn thấy Ngô Thế Huân bận rộn ở dưới lầu, cho nên không hề kinh ngạc, tay nhóc bị Lộc Hàm dắt, thấy người bên cạnh không bước đi, ngẩng đầu cất giọng thanh thúy: "Ba ba của con làm điểm tâm khó ăn lắm, lát nữa ba đừng ruồng bỏ ba ấy."

Lộc Hàm khẽ cười, đưa tay sờ sờ đầu bé con.

Ngô Thế Huân tại phòng bếp: "…"

Hai cha con cùng vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lộc Hàm vừa đánh răng vừa nhìn Ben Ben trong gương, một lớn một nhỏ, đứng sóng vai nhau.

Hai người hoàn tất việc vệ sinh buổi sáng thì đi xuống lầu, Ngô Thế Huân cũng vừa xong xuôi, mặc quần áo ở nhà ngồi trên ghế sa lông đọc báo, thấy bọn họ đi xuống ngước mắt liếc nhóc con một cái, lại bất động thanh sắc đảo qua khuôn mặt của Lộc Hàm.

Ben Ben kêu: "Ba ba."

Lộc Hàm quay qua Ngô Thế Huân gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Ngô Thế Huân đứng lên: "Ăn sáng thôi."

Ba người ngồi vào bàn ăn, lúc Ben Ben bò lên vị trí của mình thì hơi hơi ngạc nhiên, chân mày cau lại.

Ngô Thế Huân chiều con nhưng ăn uống vẫn giữ đúng nguyên tắc, nấu đồ ăn cho Ben Ben rất đơn giản thanh đạm, bữa sáng đều giống nhau có sữa, cháo trắng, trứng gà hay bột yến mạch cộng thêm hoa quả tươi, thế nhưng hôm nay lại phá lệ làm thêm sủi cảo, hoành thánh, bánh quẩy, cháo ngô hạnh nhân, còn có cả gà rán nữa.

Gà rán!!??

Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân bằng ánh mắt "Chắc đầu óc baba hỏng nặng rồi", bị Ngô Thế Huân trừng cho một cái.

Lộc Hàm nhìn thức ăn đầy bàn, cầm chén lên, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Ben Ben, thấy bé con rũ mắt cúi đầu, thổi phù phù cháo hạt ngô trong bát.

Ngô Thế Huân ho một tiếng, vụng về nói: "Không cần lo, nó tự ăn được."

Lộc Hàm gật đầu, cắm cúi ăn cơm.

Nói thật ra Lộc Hàm cảm thấy giật mình đối với việc một người đàn ông trưởng thành như Ngô Thế Huân thế nhưng lại tự mình làm điểm tâm, dù sao Ngô Thế Huân còn phải quản lý một công ty đã lên sàn, áp lực công việc khiến anh có đôi khi chẳng còn thời gian rảnh nữa.

Huống hồ Ngô Thế Huân có tiền, hoàn toàn có thể kêu bảo mẫu làm việc này. Nhưng Ngô Thế Huân lại không như vậy, mà tự mình làm tất cả mọi việc.

Ấn tượng của Lộc Hàm đối với Ngô Thế Huân thay đổi không ít, một người đàn ông một mình nuôi con, dù bề bộn công việc nhưng vẫn luôn giành thời gian để quan tâm chăm sóc con mình, khoan bàn đến việc anh có làm tốt hay không, chỉ riêng tình thương dành cho con trai, cũng đủ để anh là người cha điểm mười.

Lộc Hàm rũ mắt xuống, tuy bên ngoài vẫn là vẻ mặt thản nhiên thường ngày, nhưng tâm trí thì không đặt tại bàn ăn, thế nên vẫn chưa phát hiện có một người đang âm thầm quan sát mình.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm vài lần mà vẫn không nhìn ra nguyên nhân – Chẳng lẽ thật sự khó ăn như vậy sao?!

Ben Ben lại thừa dịp hai vị phụ huynh đang có tâm tư, vươn đũa về phía đĩa gà, vừa mới gắp lên, Ngô Thế Huân ngước mắt nghiêm nghị: "Bỏ xuống!"

Ben Ben không hề nhúc nhích, vẫn giữ nguyên động tác gắp miếng gà, lại nghiêng đầu nhìn Lộc Hàm, ra vẻ như "Ma ma! Con thật sự là rất thích ăn đó!" Vô cùng nhu thuận, thậm chí hai hàng lông mi còn khẽ nhấp nháy.

Trong lòng Lộc Hàm mềm nhũn, nhìn Ngô Thế Huân nói: "Ăn một miếng chắc không sao đâu." Rồi lại âm thầm nghĩ, quả thật trẻ con nên ít ăn đồ chiên.

Ngô Thế Huân nhướng mày, một từ "Không" sắp bật ra đành khó khăn nuốt xuống, Lộc Hàm cùng Ben Ben tuy rằng rất giống nhau, nhưng ngũ quan của Lộc Hàm sắc nét xinh đẹp. So với lúc ban đầu nhìn thấy hoàn toàn không giống nhau, giờ phút này biểu cảm của Lộc Hàm nhu hòa hơn nhiều, tuy rằng nét mặt vẫn thản nhiên như trước, nhưng lại ẩn chứa một chút hòa nhã dịu dàng.

Tựa như một quả cam lớn vàng ươm thơm ngọt…sau khi bóc hết lớp vỏ…

Ngô Thế Huân hình dung một hồi, tâm hồn nhộn nhạo, không đành lòng từ chối, anh liếc nhóc con, rồi nói: "Chỉ được ăn một miếng!"

"Oh yeah!" Ben Ben vội vàng để miếng gà vào trong bát.

Sau khi ba người dùng xong bữa sáng, Lộc Hàm định giúp Ngô Thế Huân thu dọn chén dĩa vào bồn rửa, cậu xăn tay áo: "Để tôi làm cho."

Ngô Thế Huân nhìn cậu: "Ben Ben đêm qua vẫn chưa tắm rửa, cậu tắm cho nó, tôi đi rửa chén."

Lộc Hàm cũng không khách sáo, đang định xoay người, Ngô Thế Huân đột nhiên hỏi: "Ăn có được không?"

Lộc Hàm sựng lại, cảm thấy Ngô Thế Huân dường như đang hỏi một chuyện vô nghĩa, đành thuận miệng đáp: "Ngoại trừ gà chiên, mấy món khác giống nhau cả thôi." Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm dẫn Ben Ben đi tắm, nhóc con chiều hôm qua sau khi tan học cũng đã tắm qua, có điều sau đó đi ra ngoài dạo một vòng mới về, quá mệt mỏi cho nên chưa tắm đã ngủ mất.

Sau khi chà xát xong Lộc Hàm xối nước cho con từ đầu tới chân thật sạch sẽ, hết sức nghiêm túc tỉ mỉ, giống như trong tay mình chính là một bảo bối vậy.

Ben Ben được tắm cho tỏa hương thơm ngào ngạt, mặt cũng đỏ bừng, Lộc Hàm định mặc quần áo cho nhóc, nhưng nói thế nào Ben Ben cũng không chịu, kiên trì tự mặc không cần người giúp. Lộc Hàm bèn ngồi xổm một bên nhìn bé con tự mình mặc quần áo, từng món một, lúc mặc quần lót còn thò tay vào trong điều chỉnh lại một chút.

Lộc Hàm vừa buồn cười lại cảm thấy an tâm, có một niềm hạnh phúc nho nhỏ đang dâng tràn trong lòng.

Lộc Hàm cùng Ben Ben mở cửa đi ra, thấy ở dưới lầu Ngô Thế Huân đã rửa xong bát đĩa cũng thay cả quần áo, Ben Ben hỏi vọng xuống: "Ba ba, ba định đi đâu vậy?"

Ngô Thế Huân ngước nhìn hai người nói: "Ba ra ngoài có công việc."

"A." Ben Ben cũng không hỏi nhiều, nhưng nhóc rất thông minh, trực giác mách bảo Ngô Thế Huân đi gặp bạn trai của mình.

Ben Ben bất động thanh sắc làm ra vẻ mình chẳng biết gì, dắt tay Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân và Lộc Hàm liếc nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, khách khách khí khí, Ngô Thế Huân cũng cũng không nói thêm gì.

Ngô Thế Huân là bị Hoàng Tử Thao gọi điện kêu đi, giọng Hoàng Tử Thao ở đầu kia điện thoại nghe hết sức bình tĩnh: "Buổi sáng anh có rảnh không? Gặp nhau chút đi!"

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, "Được."

Hai người hẹn địa điểm, Ngô Thế Huân thay quần áo chuẩn bị đi, trước khi ra khỏi nhà lại nhìn vào mắt Lộc Hàm, trong lòng xác định một lần nữa.

Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao hẹn nhau tại một quán cà phê, gần trường của Hoàng Tử Thao.

Lúc Ngô Thế Huân tới nơi Hoàng Tử Thao đã đến rồi, đang lẳng lặng ngồi uống cà phê bên cửa sổ, Ngô Thế Huân đến gần thì nhíu mày, anh ngửi được mùi rượu nồng nặc.

Ngô Thế Huân ngồi xuống, thấy thần sắc Hoàng Tử Thao bình tĩnh, có điều đáy mắt u tối đầy tơ máu.

Ngô Thế Huân nhìn hắn, nhướng mày: "Em hôm qua uống rượu giải sầu một mình? Hay là đến quán bar?"

Hoàng Tử Thao nhếch môi cười mỉa: "Không ngờ vẫn còn được một câu quan tâm."

Hắn vừa nói xong, cả hai người đều trầm mặc.

Hoàng Tử Thao đã gọi cà phê cho Ngô Thế Huân, anh hay uống cà phê đen, không đường không sữa, đậm đặc hương vị đắng chát, giống như tâm tình của mình bây giờ vậy.

Hoàng Tử Thao hỏi: "Hôm qua anh bảo có chuyện muốn nói với em? Anh muốn nói gì vậy?"

Ngô Thế Huân nhìn hắn: "Em cũng nói vừa lúc có việc muốn nói với tôi, Chuyện gì thế?"

Hoàng Tử Thao nhếch môi cười: "Vậy hai chúng ta ai lên tiếng trước đây?" Hoàng Tử Thao rất thông minh, luôn đem quyền lựa chọn vấn đề ném cho người khác.

Ngô Thế Huân uống một ngụm cà phê: " Thế tôi nói trước vậy."

Hoàng Tử Thao bình tĩnh gật đầu, ngón tay Ngô Thế Huân gõ gõ trên mặt bàn, cuối cùng thốt lên: "Hai chúng ta bên nhau được bốn năm, tôi nghĩ đã đến lúc chia tay rồi." Ngô Thế Huân nói rất thẳng thắn.

Hoàng Tử Thao hơi kinh ngạc, không phải bởi vì lời Ngô Thế Huân vừa nói, mà là vì hai người bọn họ thế nhưng lại cùng lúc có ý muốn chia tay, bất quá trong đầu Hoàng Tử Thao suy nghĩ rất nhanh, tỉnh táo biết rằng mình không cần nói thêm gì nữa, hắn để Ngô Thế Huân mở miệng nói lời chia tay trước, còn mình thì trầm mặc, trong những trường hợp thế này, làm bên thụ động cũng đâu có gì xấu.

Hoàng Tử Thao cũng sẽ không ngốc mà nói — Vừa lúc, em cũng muốn chia tay với anh, hắn sẽ luôn vì bản thân mình tính toán xem làm điều gì thích hợp nhất. Hắn nhìn Ngô Thế Huân, ánh mắt mờ mịt, chớp chớp, rồi hỏi: "Tại sao? Em đã làm gì không phải à?"

Ngô Thế Huân nhìn hắn: "Em rất tốt, chúng ta đã bên nhau bốn năm, mặc dù có hai năm nơi đất khách, nhưng tình cảm vẫn rất ổn định, chia tay là lỗi ở tôi, thực xin lỗi." Trong chuyện này Ngô Thế Huân cảm thấy trách nhiệm của mình rất lớn, cho nên hạ mình.

Hoàng Tử Thao: "Là bởi vì Ben Ben sao? Vì nó không thích, nên em không có cách nào vào nhà sao?" Nếu đã là bên thụ động, vậy thì phải diễn cho tới.

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, rồi xuôi theo: "Phải. Tôi muốn đặt suy nghĩ của Ben Ben lên hàng đầu, hơn nữa tôi cũng hy vọng Ben Ben có thể cùng với người của tôi trong tương lai có thể hòa hợp ở chung, đứa bé kia tính tình kì quặc, có lẽ em sẽ không thích nó."

Hoàng Tử Thao thở dài: "Em biết rồi." Hắn rũ mắt xuống, chẳng nói gì, dáng vẻ suy sụp, nhìn qua tựa như đang rất thương tâm.

Tuy rằng Ngô Thế Huân nói ra được lời chia tay, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm thở phào, nhưng vẫn có hơi lo lắng phần Hoàng Tử Thao, dù sao việc này trách nhiệm cũng thuộc về mình, Hoàng Tử Thao đã theo anh bốn năm, không có gì bất ngờ xảy ra vốn có thể sống cùng nhau thật lâu thậm chí là cả đời.

Ngô Thế Huân cảm thấy rất có lỗi với Hoàng Tử Thao, hắn mới về nước, sự nghiệp vừa bắt đầu tình cảm lại thất bại, Ngô Thế Huân là một thương nhân, rất thực tế: "Ở Hyde tôi có hai căn biệt thự, thêm một ít cổ phiếu."

Hoàng Tử Thao hiểu được ý của Ngô Thế Huân, tình cảm và tiền bạc, nhất đao lưỡng đoạn.

Hoàng Tử Thao ngồi dựa vào lưng ghế, thở dài với vẻ suy sụp nói: "Anh đi đi, em muốn ngồi một mình."

Ngô Thế Huân nhìn Hoàng Tử Thao, không nói thêm gì nữa, cũng không hỏi vừa rồi Hoàng Tử Thao định nói chuyện gì, anh vốn là người sống nội tâm, cho dù chia tay cũng không biết nói lời an ủi dễ nghe, chỉ có thể dùng vật chất để bồi thường.

Sau khi Ngô Thế Huân đi Hoàng Tử Thao ngước mắt nhìn theo bóng lưng của Ngô Thế Huân, nhếch môi cười với vẻ trào phúng, uống hết ly cà phê. Làm tình nhân của Ngô Thế Huân rất thoải mái, bởi vì tuyệt đối sẽ không có tình trạng dây dưa tình cảm dài dòng, hiện giờ chia tay, đương nhiên cũng vô cùng rõ ràng lưu loát!

Vốn hắn cũng muốn chia tay, hiện giờ chẳng những đạt được mục đích, còn lời được biệt thự cùng cổ phiếu, thế mới nói Hoàng Tử Thao là người thông minh, có đôi khi còn rất may mắn.

Nhưng mà… Cũng luôn luôn có lúc hắn không gặp thời.

Tỷ như Lộc Hàm.

Hoàng Tử Thao hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay, trước mắt hiện lên gương mặt thanh thoát xinh đẹp của Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân vừa đi, thì chính là thế giới của Lộc Hàm và Ben Ben.

Ben Ben trông như một quản gia dẫn Lộc Hàm đi hết các phòng lớn nhỏ trong nhà ngó qua một lần: huyền quan, phòng khách, nhà bếp, thư phòng của Ngô Thế Huân, ban công lớn, còn thêm phòng ở lầu hai.

Ben Ben thật sự đã dẫn Lộc Hàm đi tham quan phòng của Ngô Thế Huân.

Phòng ngủ của Ngô Thế Huân lộn xộn như đặc điểm chung của đàn ông, không bẩn, chăn gối xộc xệch, trên giường và bàn có hai gói thuốc, một cái bật lửa zippo thì nằm gần cửa, trên cái bàn đặt kề bên cửa sổ để vài tập văn kiện, có thể thấy được bình thường cũng thường xuyên đem việc về nhà làm.

Ben Ben nhún nhảy trên giường Ngô Thế Huân mấy cái, rồi nói: "Có một bí mật nhỏ, nói cho ba nghe nhưng ba đừng lộ ra là do con nói nhé." Ben Ben thần thần bí bí thì thầm.

Lộc Hàm kề sát tai vào, ra vẻ mình cảm thấy rất hứng thú, Ben Ben lập tức sáp lại, còn bày đặt khum tay che miệng, nói: "Ba ba của con… Thích ngủ trần, để lộ chít chít mà ngủ!!"

Lộc Hàm: "…"

27. Chương 27

Khi Ngô Thế Huân quay về, chỉ vừa đi đến đại sảnh đã ngửi được mùi bơ thơm ngậy.

Nhìn qua vách thủy tinh vào phòng bếp, anh thấy Ben Ben tay nắm vạt áo của Lộc Hàm đứng trong phòng bếp nhìn với vẻ ngỡ ngàng nhưng lại rất hưng phấn, còn Lộc Hàm đang cắm cúi bên kệ bếp đang xắt cái gì đó. Nhất thời cảnh tượng của hai cha con khiến Ngô Thế Huân hoảng hốt, tốt đẹp đến như vậy làm anh cảm thấy không chân thật.

Anh đã từng nghĩ đến một nửa kia của mình trong tương lai sẽ sống chung cùng với con trai như thế nào, Ben Ben có lẽ sẽ không thích người kia, anh suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy dựa theo tính cách của Ben Ben, không thể trông chờ vào việc ở chung hòa thuận vui vẻ.

Anh đứng ở cửa nhìn cả hai với vẻ ngạc nhiên, đây là hình ảnh mà Ngô Thế Huân chưa từng nghĩ qua, dù chỉ là trong tưởng tượng.

Ngô Thế Huân đóng cửa lại, hai người trong phòng bếp giờ mới nghe được tiếng động ngẩng đầu nhìn ra, Lộc Hàm cách tấm vách thủy tinh cười nhẹ, Ben Ben đắc ý nhướng mày thè lưỡi với baba của mình.

Anh cởi mấy cái cúc áo trên, đổi giầy đi lướt qua phòng khách vào bếp, mới mở cửa đã ngửi được mùi bơ ngọt ngào.

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn anh nói: "Tôi dùng lò nướng nhé." Ngô Thế Huân nhướng mày, liếc mắt liền thấy cái lò nướng mà mình quanh năm không động tới được mở ra lau chùi sạch sẽ, trên bàn bên cạnh để một mớ nguyên liệu.

Ben Ben nhón chân nắm tay áo Lộc Hàm ngó nghiêng, tò mò trợn to mắt nhìn Lộc Hàm cắt bột thành miếng, nhúng vào hỗn hợp sền sệt của trứng gà cùng với khoai tây nghiền, thêm một lớp bơ và sữa đặc.

Chính Ngô Thế Huân cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng, hỏi: "Cậu làm được cả cái này hả?"

Lộc Hàm không quay đầu lại chuyên tâm bắt tay vào làm, Ben Ben lại quay qua trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, vẻ mặt lại ra vẻ ngây thơ nói: "Làm sao bây giờ? Con cảm thấy ăn được món này rồi, sau này cơm baba làm con ăn không vô nữa!"

Ngô Thế Huân nhướng mày, đưa nắm đấm về phía Ben Ben, vừa lúc Lộc Hàm quay đầu nhìn lại.

Nắm đấm đành chuyển sang sờ sờ cái mũi, lúc anh buông cánh tay xuống thì nhìn thấy ánh mắt của nhóc con ra vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"..."

Phòng bếp nhà Ngô Thế Huân tuy rộng nhưng ba người đứng thì vẫn hơi chật, Ngô Thế Huân bèn đi ra ngoài, ngồi lẳng lặng nhìn.

Anh rót cho mình ly nước, ngồi trên ghế có vẻ lười biếng, hưởng thụ ngày cuối tuần khó có được này.

Anh nhìn vào phòng bếp thấy Ben Ben vô cùng yên lặng theo đuôi Lộc Hàm, cậu đi tới đâu Ben Ben đều theo đó, thỉnh thoảng kéo tay áo Lộc Hàm, có đôi khi hai cha con nhìn nhau, hoặc là Ben Ben trực tiếp lấy đồ ăn trên kệ bếp nhét vào miệng.

Nhìn thấy hai cha con như vậy, trong lòng Ngô Thế Huân như có một dòng nước suối xuôi xuống, ấm áp chảy tới nơi sâu nhất trong tâm hồn.

Nhưng lúc chỉ nhìn một mình Lộc Hàm, Ngô Thế Huân lại cảm thấy ***g ngực như muốn bốc hỏa, muốn phát tiết ra, rồi lại vô cùng khó chịu.

Đột nhiên Ngô Thế Huân nghĩ, kỳ thực mình không biết nấu ăn, mà vừa vặn Lộc Hàm lại giỏi, có phải rất khéo hay không? Hoặc là nói, đây chính là... Duyên phận?

Vì ý nghĩ của mình làm Ngô Thế Huân cũng nhịn không được nhếch miệng cười một mình, khuôn mặt bình thường lạnh như băng trong nháy mắt giống như tan chảy vậy.

Đúng lúc này di động của Ngô Thế Huân đột nhiên vang lên, hắn liếc nhìn lên màn hình, nhướng mày, đứng dậy đi ra ban công đại sảnh đứng nghe.

"Alô?"

"Thứ tôi giúp anh điều tra, đã gửi email cho anh rồi, xem thử đi." Người đầu bên kia hét lên, "Ash, tôi nói này, có phải anh cảm thấy buồn chán quá hay không? Chuyện đã qua nhiều năm như vậy còn điều tra làm gì?!" Sau đó lại hỏi: "Có phải Ben Ben vòi vĩnh đòi mẹ không? Chẳng lẽ anh muốn nói cho Ben Ben nghe sao? Tuyệt đối không được làm vậy nhe!!"

Ngô Thế Huân đứng ngoài ban công, thuận tay khép lại cửa sổ sát đất: "Không đâu."

"Phù, vậy là tốt rồi." dừng một chút: "Ash, chuyện kia, tôi phải nói trước, lúc lấy được tư liệu tôi sợ bị người phụ nữ đó gạt, cho nên có mở ra xem một chút."

"Không sao."

Người ở đầu kia không biết nghĩ gì, nhịn không được cảm khái: "Người mang thai hộ cho cậu lúc trước thật sự rất thảm! Nghe nói là vì trả nợ, thiếu người ta 300 vạn! Tôi nhớ rõ lúc ấy người môi giới ra giá là 700 vạn, bọn hắn hưởng phần trăm đâu khoảng một trăm năm mươi vạn, còn lại nhiều tiền như vậy cậu biết sao không? Vốn là phải vào tay người đó, kết quả nghe nói là bị lừa, chẳng cầm được đồng nào! Ash, anh nói thử xem thời đại bây giờ sao con người ta lại xấu xa như vậy a!? Kẻ đê tiện cũng nhiều thật!"

Chân mày của Ngô Thế Huân từ lúc người trong điện thoại nói câu đầu tiên thì đã bắt đầu nhíu lại, khuôn mặt khôi phục lại vẻ lạnh như băng thường ngày, anh ừ một tiếng, chẳng nói thêm gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngô Thế Huân đẩy cửa sát đất ra đi vào, giương mắt liền nhìn thấy thân ảnh của Lộc Hàm trong phòng bếp, anh nheo mắt, trong lòng đột nhiên buồn bực đến khó chịu.

Thế giới này luôn là như vậy, lộn xộn mất trật tự, nếu năm đó anh sớm gặp được Lộc Hàm, có phải là tránh được sáu năm trống vắng này hay không? Lộc Hàm cũng có thể chịu khổ ít đi một chút?

Ngô Thế Huân vốn định vào thư phòng kiểm tra và nhận email, thì nhìn thấy Lộc Hàm vừa đi từ trong bếp ra vừa nghe điện thoại, mày nhíu lại.

"Không cần… Không quan trọng… Nói sau đi…" Lúc nói tới chỗ này bước chân của Lộc Hàm đột nhiên sựng lại, ánh mắt bất động thanh sắc liếc nhìn Ngô Thế Huân, chuyển đề tài câu chuyện: "Địa điểm anh chọn, thời gian để tôi sắp xếp, cứ vậy nhé." Nói xong thì cúp điện thoại.

28. Chương 28

Lộc Hàm ở trong bếp làm rất nhiều bánh bích quy nho nhỏ, đủ các loại hình dạng của những con vật bé xíu… Mới vừa ra khỏi lò bánh dậy mùi sữa nồng đậm, Ben Ben chảy nước miếng ghé vào mâm nhìn lom lom, ngón út thì cứ muốn chọc chọc vào bánh đang còn nóng.

Lộc Hàm đẩy tay nhóc con ra: "Còn nóng! Chờ nguội rồi ăn."

Ánh mắt Ben Ben chuyển sang nhìn Lộc Hàm: "Ba Lộc còn biết làm bánh bích quy nhỏ nữa ba ba của con chẳng biết làm cái gì cả! Trước kia còn nấu đồ ăn cháy khét! đồ ăn thật sự rất khó ăn!"

Lộc Hàm cúi xuống nhìn Ben Ben: "Vậy mà con vẫn ăn sao?"

Đôi con ngươi màu hổ phách của Ben Ben nhất thời sáng ngời, như có thêm một cái đuôi phe phẩy: "Ăn! Tuy rằng ba ba nấu cơm rất khó ăn, nhưng mà con vẫn cứ ăn!" Ý tứ lấy lòng rất rõ ràng — Mình là đứa bé ngoan, không chê đồ ăn do chồng hung dữ của ba Lộc làm!

Lộc Hàm cười xoa xoa đầu của nhóc.

Tuy rằng Ngô Thế Huân và Lộc Hàm không ủng hộ việc bữa trưa mà chẳng ăn cơm chỉ ăn đồ ăn vặt! Nhưng hai người đều cảm thấy hôm nay con trai thật sự rất hưng phấn và vui sướng, hai mắt lóe sáng biểu cảm sinh động hoạt bát và vui vẻ.

Ngô Thế Huân ngồi một bên, yên lặng nhìn Ben Ben đi tới đi lui trong phòng khách, hoàn toàn phớt lờ người cha này, Lộc Hàm đi tới đâu nhóc con bèn theo sát một bên, giống như cái đuôi nhỏ, vẻ mặt sáng láng.

Nét mặt vui vẻ cao hứng tươi cười của Ben Ben đã nhiều năm nay Ngô Thế Huân ít khi thấy được, nhóc con bình thường tuy rằng luôn lạnh lùng không thích kề cận cùng người khác, nhưng cũng vẫn cười, gặp chuyện buồn cười hoặc là thấy thứ mình thích hay lúc cao hứng cũng sẽ cười, chỉ có điều nụ cười không mang theo thần thái sáng láng như hôm nay, cứ như hôm nay mới là ngày nhóc bắt đầu cuộc sống vậy.

Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben, lại ngó Lộc Hàm đang bận rộn không ngừng, trong lòng bình tĩnh và thanh thản, ngoại trừ vừa nãy cùng Hoàng Tử Thao chia tay quá mức thuận lợi, thì cả buổi sáng nay coi như là dễ chịu thư thái khó có người nào hơn được.

Giữa trưa, hai người lớn và một đứa bé ngồi vây quanh bàn, ăn bánh bích quy hình động vật nho nhỏ mà Lộc Hàm đã làm.

Ben Ben ngốn đầy một miệng bánh, trên mặt tràn đầy nét tươi cười vui vẻ và thỏa mãn.

Ngô Thế Huân cắn một miếng bánh, bất động thanh sắc rũ mắt nhìn xuống chén đĩa trước mặt, bên trong đựng bánh bích quy hình những con vật nhỏ giống như đúc, chỉ cần liếc mắt một cái thì đã biết không phải là lần đầu tiên làm, nhìn hình dạng của bánh cùng với hương vị, nói gì thì cũng là trong nghề đã lâu.

Ngô Thế Huân nói: " Tay nghề của cậu khá nhỉ."

Lộc Hàm: "Đã lâu rồi không làm, vốn đang lo sẽ không được ngon. May mà lò nướng của anh rất xịn, hơn hẳn nhiều loại khác."

Ngô Thế Huân nhìn nhìn Lộc Hàm: "Trước đây không thường làm sao? Nhìn sinh động như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu thường làm đồ ăn vặt cho trẻ con."

Lộc Hàm hơi sựng lại, ngước lên đối diện với Ngô Thế Huân, tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, đều hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Ý nghĩ của Ngô Thế Huân là, tay nghề này cũng không phải ngày một ngày hai mà luyện thành, nếu không phải thường xuyên làm, sao có thể ngon như vậy? Người đàn ông trưởng thành sống một mình bộ nhàm chán quá hay sao mà đi học làm bánh bích quy cho trẻ nhỏ? Còn làm giống như đúc như vậy nữa chứ?

Lộc Hàm thì nghĩ, nếu đã biết vậy, hà tất nói ra làm chi?!

Ăn cơm xong mới mười một giờ rưỡi trưa, Lộc Hàm rửa chén rồi lau tay đi ra từ phòng bếp, Ben Ben đang nằm ườn trên ghế sa lông duỗi lưng lười biếng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó nhảy xuống, chạy đến trước mặt Lộc Hàm, ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh: "Chúng ta vào kho đi! Cho ba xem vật quý của ba ba con!"

"Vật quý?!" Lộc Hàm nghi hoặc rồi lại do dự, buổi sáng Ben Ben đã kéo mình đi tham quan toàn bộ phòng ốc, ngay cả phòng ngủ của Ngô Thế Huân cũng không tha, còn chia sẻ bí mật nho nhỏ rằng Ngô Thế Huân "Để lộ chít chít khi ngủ". Con nít không suy nghĩ gì, chỉ muốn cùng người lớn chia sẻ một đồ vật mà mình cảm thấy thú vị, nhưng Lộc Hàm lại cảm thấy không hay lắm, giống như mình đang vô tình can dự vào cuộc sống của Ngô Thế Huân.

Hiện tại Ngô Thế Huân đang ngồi ở đầu kia ghế so pha, Ben Ben cứ quang minh chính đại như vậy nói muốn dẫn cậu đi coi "Vật quý" là sao!?

Lộc Hàm ngước mắt nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân đang uống trà cũng liếc cậu, Ben Ben đột nhiên nói: "Đúng rồi! Ba ba của con thích cất giữ bàn phím máy tính!!"

"Khụ..." Ngô Thế Huân uống đầy một miệng nước trà, thiếu chút nữa thì phun ra.

Lộc Hàm ngạc nhiên nhìn anh, Ngô Thế Huân ho đến nỗi mặt mày đỏ bừng, né tránh ánh mắt Lộc Hàm, trong lòng thì muốn mang nhóc con ra quất vào mông mấy roi.

"Bàn phím?" Lộc Hàm vốn tưởng là đồ gì đó riêng tư đắt tiền độc nhất vô nhị, vừa nghe là bàn phím thì lại nghĩ rằng sở thích của Ngô Thế Huân thật độc đáo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không hiểu sự chờ mong và hưng phấn tươi cười trên mặt Ben Ben là có ý gì, cũng không hiểu vì sao Ngô Thế Huân lại ho đến muốn tắt thở.

"Đi nào, cứ theo con, hồi sáng quên dẫn ba đi xem." Ben Ben kéo tay Lộc Hàm đi về phía căn phòng nằm trong góc kia.

Ngô Thế Huân ngoái đầu nhìn Ben Ben, nghĩ thầm buổi sáng đã quên sao? Chẳng lẽ không phải là bởi vì buổi sáng mình vắng nhà, chờ mình về mới cố ý dẫn Lộc Hàm đi xem ở trước mặt mình sao?!!

Đồ quỷ nhỏ!!

Ben Ben kéo Lộc Hàm, Lộc Hàm thì nhìn nhìn Ngô Thế Huân như muốn hỏi bằng mắt rằng có thể hay không, lại bị Ngô Thế Huân né tránh. Trong mắt Ben Ben lóe lên tia giảo hoạt, nhìn về phía lão ba của mình nhíu mày nhăn mặt, dáng vẻ đặc biệt khiêu khích, may mà Ngô Thế Huân không nhìn thấy.

Ben Ben kéo Lộc Hàm đi đến kho chứa đồ, đẩy cửa ra, bật đèn. Trong kho nháy mắt sáng lên, Lộc Hàm nhìn thấy dọc theo tường có hai cái kệ, để không ít đồ vật thượng vàng hạ cám.

Ben Ben đi vào phòng, dừng bước trước một kệ, ngước cổ chỉ chỉ lên chỗ cao nhất: "Chính là cái thùng kia, bàn phím của ba con đó!"

Lộc Hàm đi đến bên cạnh Ben Ben, đưa tay chạm vào một cái thùng không lớn lắm: "Cái này hả?"

"Đúng đúng!" Ben Ben ngước cổ hưng phấn nắm chặt tay, trong mắt lóe lên sự hưng phấn khó hiểu, chỉ hận không thể phun lửa, "Chính là cái đó, ba lấy xuống đây đi."

Lộc Hàm thấy Ngô Thế Huân cũng không ngăn cản, hơn nữa đồ này để trong nhà kho có nghĩa là chẳng phải vật quý gì cả, vì thế bê cái thùng xuống.

Nắp thùng đã mở ra, cũng không dùng băng dính dán lại, Ben Ben nhanh tay, lập tức mở thùng ra.

"Nhìn đi! Ba ba của con cất giữ đó! Là bàn phím!" Ben Ben chỉ vào trong thùng, trong mắt lóe lên tia sáng cuối cùng cũng có thể báo được thù (??) Hưng phấn và gấp gáp.

Lộc Hàm lấy ra một cái bàn phím nhìn nhìn, cũng không phát hiện ra có cái gì độc đáo, rất bình thường, phụ kiện này của máy tính trong thành phố bán đầy, hai mươi đồng một cái còn lười trả giá. Lộc Hàm lại cầm lên nhìn nhìn, phát hiện tất cả bàn phím đều cùng một thương hiệu, đâu có chỗ nào gợi cho người ta cảm giác đây là "Vật sưu tầm"? Căn bản là mua sỉ một mớ mang về.

Mua sỉ? Lộc Hàm sựng lại, trong đầu thoáng qua cái gì đó, nghiêng đầu nhìn Ben Ben.

Biểu cảm của Ben Ben vào lúc Lộc Hàm cầm cái bàn phím đầu tiên cũng đã thay đổi, nhóc cắn môi dưới ngước mắt lên, dùng nét mặt cầu xin nhìn Lộc Hàm ý là con đã "Liều chết" nói cho ba nghe, ba có thể giúp con lấy lại công bằng hay không.

Lộc Hàm lập tức hiểu ra, mấy bàn phím này không phải để dùng tay gõ, mà sử dụng cho việc xử phạt thể xác!

Trong một gia đình luôn có hai nhân vật như vậy, một đảm nhiệm việc trách phạt khi con cái không nghe lời, người kia thì phụ trách an ủi vỗ về, bề ngoài nhìn như là hai phía đối lập, trên thực tế đều là vì con cái, vì sự trưởng thành của chúng.

Ben Ben từ nhỏ đã không ở bên cạnh Lộc Hàm, hiện giờ đương nhiên là cậu chiều chuộng Ben Ben. Phản ứng đầu tiên là tại sao Ngô Thế Huân có thể dùng cách xử phạt về thể xác như vậy với con? Vài giây sau

mới nghĩ ra, bé trai đôi khi rất bướng bỉnh, cha mẹ nói thường không nghe lời, đánh chửi là chuyện bình thường.

Lộc Hàm bỏ bàn phím vào lại trong thùng, vò vò tóc Ben Ben: "Bướng bỉnh nên bị ba ba phạt đúng không?"

Ben Ben bật dậy chu miệng: "Mới không có!" Rồi ngừng lại rủ mắt xuống: "Có…có đôi khi…"

Lộc Hàm nhẹ ôm Ben Ben: "Sau này phải nghe lời ba ba biết không? Ba ba công việc bận rộn còn phải chăm sóc cho con, rất vất vả, con phải hiểu chuyện đừng để cho ba ba lo lắng."

Ben Ben trề môi, nhưng vẫn gật đầu, "Con biết rồi."

Lộc Hàm cười hôn lên mặt Ben Ben, còn cọ cọ nữa.

Ngay lập tức có thật nhiều tim hồng bay bay trong đáy mắt và tâm hồn của Ben Ben.

Lộc Hàm cất thùng bàn phím đi, cùng bé con ra, còn thuận tay đóng cửa nhà kho lại, ngước mắt đã nhìn thấy Ngô Thế Huân đang nhàm chán đi qua đi lại ở bên ngoài ban công.

Lộc Hàm cúi đầu nhìn Ben Ben: "Ngoan nào, ba muốn nói chuyện với ba của con một lát."

Lúc này Ben Ben đặc biệt hiểu chuyện và nghe lời, nhóc biết mục đích của mình đã đạt được, trong mắt toát ra sự vui sướng và hưng phấn khi quỷ kế đã thực hiện được của con nít, có điều biểu cảm quá rõ ràng sinh động, sớm bị Lộc Hàm nhìn thấu.

Ben Ben gật đầu: "Dạ! Con lên lầu ngủ trưa! Buổi chiều ba nhớ đánh thức con dậy nhé."

Lộc Hàm cười: "Ừ."

Ngô Thế Huân cố ý đi ra ngoài chờ Lộc Hàm, anh biết nhóc con đang lợi dụng cơ hội tìm chỗ dựa vững chắc mới, bây giờ ra sức xúi giục cậu.

Quả nhiên không bao lâu sau Lộc Hàm dẫn nhóc đi ra, nói hai câu gì đó, nhóc con chạy lên lầu, Lộc Hàm thì đi về phía phía ban công.

Ngô Thế Huân đứng lại, tựa vào lan can, Lộc Hàm đi ra ban công, hai người nhìn vào đối phương.

Ngô Thế Huân thản nhiên nói: "Nếu cậu định thảo luận với tôi về cách thức giáo dục con cái có đúng hay không thì miễn đi."

"Nhưng dù sao cũng phải bàn bạc vài câu chứ." Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, ánh mắt vẫn thản nhiên như trước.

Ngô Thế Huân cảm thấy hiện tại mình có chút chịu không nổi ánh mắt này của Lộc Hàm, hết lần này đến lần khác khi người này đứng trước mặt mình, anh lại không kiềm được nhịp tim đang gia tốc, có điều Ngô Thế Huân đã quen giả vờ giả vịt, tỏ vẻ mình vẫn bình thường cũng không khó.

Ngô Thế Huân gật đầu: "Cái này thì được, vậy cậu cảm thấy cần phải làm gì?"

Lộc Hàm nhìn anh: "Ném bàn phím đi, không cần xử phạt nó về thể xác, loại hành vi này cũng giống như bạo lực tinh thần, nếu nó làm sai, thì đánh đòn là được."

Ngô Thế Huân sửng sốt, Lộc Hàm tiếp tục nói: "Nó là con trai, sẽ luôn có lúc bướng bỉnh không ngoan, đôi khi còn thêm thái độ cư xử không mấy tốt cùng một số thói hư tật xấu, muốn sửa đổi, đôi khi cũng phải đánh hay la rầy mới được."

Ngô Thế Huân cảm thấy mình lại hiểu biết về Lộc Hàm nhiều hơn một chút, nhìn hành vi vốn cho rằng cậu sẽ rất cưng chiều con, không ngờ lại nói ra những lời như thế: "Được…"

Mà ở trên lầu tên nhóc nào đó cảm thấy mình đã xúi giục thành công cho nên Ben Ben ngoan ngoãn nằm lên giường ngủ trưa, không biết rằng hai vị gia trưởng của mình, trên phương diện giáo dục, đã đạt thành thỏa thuận chung rồi.

Sau giấc ngủ trưa rất ngon, Ben Ben tỉnh dậy, lại phát hiện không có ai đánh thức mình.

Nhóc lịch bịch chạy xuống lầu, phát hiện dưới đại sảnh không có ai, nhóc bèn chạy đến thư phòng, nhìn thấy cửa thư phòng rộng mở, Ngô Thế Huân đang đọc một số văn kiện.

"Ba Lộc của con đâu?" Mái tóc mềm của Ben Ben nhìn rất lộn xộn, đôi con ngươi màu hổ phách trừng trừng nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân đi lại gần: "Có công chuyện, đi rồi, nhắn con buổi tối ngoan ngoãn ăn cơm, bánh bích quy có thể ăn vào buổi trà chiều, hoặc là bữa sáng ngày mai."

Vừa nghe Lộc Hàm đã đi rồi, Ngô Thế Huân cảm thấy Ben Ben tựa hồ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, tính tình xấu xa không dễ mến chút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị: "Àh." Lúc định xoay người đi đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Sau này ba ba còn bắt con quỳ bàn phím nữa không?"

Ngô Thế Huân: "Đã vứt đi hết rồi." Nếu không nghe lời, thì đánh đòn!

Ben Ben nghiêm túc gật đầu: "Tốt, tốt." Tựa như một thầy giáo thu nhỏ đang nhận xét để chấm điểm.

Ngô Thế Huân ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mặt Ben Ben, "Nói chuyện được chứ?" Mỗi lần Ngô Thế Huân có quyết định hoặc là Ben Ben muốn yêu sách gì đó, hai cha con luôn ngồi đối mặt nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Ben Ben: "Được."

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben đến ghế sa lông, cha và con trẻ ngồi đối diện nhau nghiêm túc nói chuyện giống như trước đây.

Lần này Ben Ben mở miệng nói trước, kiểu phối hợp ngôn ngữ có chút lộn xộn: "Con cảm thấy trước kia hai người tình cảm không tốt cũng chẳng sao, dù sao ba Lộc cũng đã trở lại, hai người hãy vì con mà suy nghĩ nhiều thêm một chút, cũng có thể thử sống với nhau một lần nữa được không? Hai ba ba của A Xán cũng thường xuyên cãi nhau,, nhưng bọn họ vẫn sống rất tốt, con cảm thấy hai người hẳn là cũng có thể."

Ngô Thế Huân sửng sốt, anh vốn đang đắn đo suy nghĩ nên giải thích chuyện vì sao nhiều năm nay Lộc Hàm không xuất hiện như thế nào cho con nghe. Anh đang định bàn bạc với Lộc Hàm tìm một lí do, trước tiên nói dối đỡ vài năm, chờ con trai trưởng thành sẽ giải thích lại cho rõ ràng, nhưng anh hoàn toàn không ngờ trong lòng Ben Ben đã có nhận thức chủ quan của chính mình, nhóc thế mà lại nghĩ rằng trước đây anh và Lộc Hàm thật sự sống cùng nhau, sau vì tình cảm bất hòa cho nên mới chia tay, Lộc Hàm vừa mới sinh con là đã rời đi sao?

Từ khi nào mà Ben Ben đã suy nghĩ nhiều như vậy?

Ben Ben thấy Ngô Thế Huân không mở miệng, tiếp tục nói một cách nghiêm nghị: "Hơn nữa, con cảm thấy ba vẫn còn thích ba Lộc." Ben Ben chỉ cần một câu là đã vạch trần, sự quan sát của con trẻ đôi khi có thể làm cho người lớn kinh ngạc vạn phần, bạn thường nghĩ rằng bọn chúng chẳng biết gì, lại không ngờ kỳ thật chúng đã âm thầm lén quan sát để ý rất lâu, hơn nữa cũng có những tính toán nhỏ nhặt của riêng mình.

Trong đầu Ngô Thế Huân đảo quanh một vòng, hiểu được ý nghĩ trong lòng Ben Ben, anh bèn chộp ngay lấy cơ hội: "Vậy con có muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ không? Hay là vì sao nhiều năm như vậy ba con cũng không quay về?"

Ben Ben nắm chặt hai tay nhỏ, "Con sẽ không hỏi! Con mới không ngốc! Cũng chẳng thèm biết đâu! Biết rồi cũng chỉ có mình con khổ sở!" Bé con đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân rất khó chịu, thật sự nghẹn ngào.

Ngô Thế Huân đăm chiêu, trong đầu suy nghĩ tính toán vô số thứ, rốt cục nói: "Được rồi, con đồng ý với ba ba không hỏi bất kì ai khác chuyện xảy ra trước đây, ba ba sẽ đáp ứng với con mang ba Lộc trở về."

"Thật không? Ba không gạt con chứ!?"

"Thật!"

Lộc Hàm nhận được cuộc điện thoại rất đặc biệt, số điện thoại này cậu lưu đã sáu năm, vốn cho rằng cả đời này cũng không có khả năng liên hệ nữa, lúc trưa đột nhiên lại nhận được cuộc gọi kia.

Gọi điện thoại tới cho Lộc Hàm đúng là tổ chức môi giới mang thai hộ sáu năm trước đây, đầu kia điện thoại là một giọng đàn ông xa lạ, nói với Lộc Hàm bọn họ yêu cầu hẹn gặp chính thức cùng Lộc Hàm, vô cùng khẩn cấp, phải thật nhanh chóng.

Lộc Hàm giật mình, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện ra, nói cho đối phương biết mình đang làm việc ở H thị, khi nào tiện thì sẽ gặp.

Ở đầu bên kia Đối phương rất quyết đoán — Tổ chức của bọn họ vừa lúc có đồng nghiệp đi công tác ở H thị, buổi chiều có thể gặp mặt.

Lộc Hàm đang ở nhà Ngô Thế Huân lại phải vội vội vàng vàng rời đi, nói tòa soạn báo có chuyện gì đó muốn mình quay về. Cậu gọi điện hẹn địa điểm, đến nơi đối tượng cần gặp đã ở đó, là một người đàn ông trung niên ục ịch nhìn có vẻ ngốc.

Mập mạp bắt tay Lộc Hàm, hai bên ngồi xuống, ở trong phòng riêng nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Ngài Lộc đây, thật sự rất xin lỗi khi hôm nay hẹn gấp gáp như vậy, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, bởi vì dựa theo thỏa thuận trong hợp đồng lúc trước, nếu như không có gì quan trọng, vô luận thế nào chúng tôi cũng không được chủ động liên hệ với anh."

Lộc Hàm nói: "Anh cứ nói thẳng đi."

"Chuyện là như thế này, ngài Lộc, sáu năm trước chúng tôi chẳng những đã ký bản thỏa thuận mà còn thu phí nữa, rằng sẽ giúp anh giữ bí mật chuyện năm đó, nhưng tổ chức vừa mới thông báo cho tôi biết, có người lén điều tra và lấy được toàn bộ tư liệu chuyện mang thai hộ của anh năm đó. Tất cả tư liệu đấy! Cho nên cái thỏa thuận giữ bí mật năm đó xem như chúng tôi đã đơn phương bội ước, chúng tôi sẽ trả hết số tiền đó lại cho anh."

Lộc Hàm đột nhiên hiểu ra, có lẽ là Ngô Thế Huân điều tra tài liệu của mình, trừ anh ra, ai thèm quan tâm tới chuyện quá khứ cậu từng mang thai hộ chứ?

Lộc Hàm gật đầu: "Cám ơn."

Mập mạp tiếp tục nói: "Lấy được tư liệu đúng là người năm đó đã kí hợp đồng tìm người mang thai hộ, tổ chức của chúng tôi quy định, người nhờ mang thai hộ có quyền điều tra bối cảnh của người mang thai thuê, nhưng giới hạn ở thời điểm trước khi mang thai, còn sau đó thì phân rõ giới hạn. Cho nên, anh cần phải chuẩn bị sẵn sàng, cuộc sống trong thời gian sắp tới có khả năng sẽ sẽ rất nhiều xáo trộn."

Lộc Hàm cảm thấy Ngô Thế Huân điều tra bối cảnh của mình cũng không gì đáng trách, nếu mình là Ngô Thế Huân, hẳn cũng sẽ làm như vậy.

29. Chương 29

Sau khi Ben Ben nói chuyện cùng Ngô Thế Huân xong thì quay về phòng mình, bức tranh cát chỉ mới tô một nửa hôm qua, được Ngô Thế Huân đem về nhà, đặt trong một cái bọc nhựa to màu trắng, kèm theo cả cát và keo dán.

Ben Ben đóng cửa phòng, đi lại ghế ngồi, lấy hết đồ trong bịch ra, sắp xếp có thứ tự, rồi bắt đầu tiếp tục làm tranh cát.

Vốn nhóc định làm tranh cát tặng cho Lộc Hàm, miệng thì nói khó coi chết được, đem bỏ đi, nhưng trên thực tế Ngô Thế Huân biết nhóc con nhà mình chỉ đang kiêu ngạo thôi.

Biết tính con chỉ có cha, Ngô Thế Huân tự mình nuôi lớn nhóc con, anh sao có thể không biết trong lòng Ben Ben suy nghĩ gì chứ?

Ben Ben rất nghiêm túc yên lặng làm tranh cát, trét keo rắc cát, mỗi một động tác đều đặc biệt cẩn thận, giống như món đồ trong tay chính là báu vật vậy.

Đang định nhanh chóng làm cho xong, thì di động nhỏ của Ben Ben đặt trên bàn học reo lên, cầm máy bằng bàn tay dính đầy keo và cát màu, nhóc phát hiện người gọi tới là A Xán.

Sau khi nhận cuộc gọi đầu bên kia A Xán phấn khích: "Hôm nay cậu gặp được mama sao? Cậu nói cuối tuần này mới gặp mà, sao sớm vậy?"

Ben Ben nhúc nhích mông nhỏ: "Gặp rồi! Từ ngày hôm qua kia!"

A Xán: "Wow! Thật hả? Người ấy đối xử với cậu có tốt không? Có thích cậu hay không? Mua quà cho cậu chứ?"

Ben Ben hừ một tiếng, đối với việc A Xán hỏi tặng quà thì lãng đi: "Hôm qua tình cờ gặp mặt, trong khu trò chơi áh, đêm qua còn ngủ chung với tớ đó! Đương nhiên là phải thích tớ rồi!"

A Xán nghi hoặc hỏi: "Ah, thế mama cậu chưa tặng quà cho cậu sao?"

Ben Ben cắn môi nhíu mày: "Đã nói là ngày hôm qua tình cờ gặp mặt mà! Cũng không phải ngày hẹn, mà không có quà thì cũng có liên quan gì đâu!" Dừng một chút: "Trưa hôm nay ba Lộc còn làm bánh bích quy hình động vật nhỏ cho tớ ăn, rất ngon, thơm vô cùng, hồi trưa tớ không có ăn cơm, chỉ ăn bánh bích quy thôi!"

Độ Khánh Tú, ba của A Xán, là một đầu bếp tay nghề rất cao, nhà hàng năm sao mời cũng chưa chắc nhận lời, bình thường ở nhà không có việc gì làm thì nấu đồ ăn ngon cho A Xán, thằng nhỏ kia đã sớm đối với "Đồ ăn ngon" này nọ không còn cảm giác gì, thế nhưng khi nghe nói Ben Ben có thể xơi đồ ăn vặt mà không cần ăn cơm lại bắt đầu so đo đủ thứ.

Tụi con nít chính là như vậy, luôn thích có một cái gì đó đặc biệt để khoa trương, cho dù là bạn bè thân thiết cũng vẫn thích khoe khoang lẫn nhau, hy vọng người khác sẽ ghen tị với mình.

Bạn nhỏ A Xán ghen tị vì nhóc con Ben Ben có thể xơi đồ ăn vặt thay cơm trưa, vì thế "tỏ ra hơn thua", lập tức đáp lời: "Ma ma của cậu cho dù nấu ngon cỡ nào cũng không bằng ma ma của tớ đâu."

Ben Ben mím môi, lạnh lùng nói: "Cúp đây! Hẹn gặp lại!"

A Xán lập tức kêu lên: "Từ từ đã, ma ma cậu nấu ăn cũng ngon, nhưng ma ma tớ là đầu bếp mà, cậu biết rồi còn gì."

A Xán cho Ben Ben một bậc thang, nhóc con mới cảm thấy thư thái một chút.

Hai nhóc con nằm lì trong phòng mình ôm điện thoại tiếp tục tám.

A Xán nói: "Ma ma cậu không mua quà cũng chẳng sao, ma ma tớ cũng ít khi mua lắm, nhưng mà hay làm đồ ăn ngon cho tớ. Ah, đúng rồi, cậu có nói với ba ba của mình không? Chuyện đó đó."

Ý A Xán là chuyện mà hai nhóc thảo luận ở nhà trẻ trong mấy ngày nay, rằng nên làm như thế nào để khiến cho Ngô Thế Huân đá bạn trai của mình quay đầu theo đuổi ma ma của Ben Ben.

Ben Ben nói: "Ờ, tớ có nói rồi, ba ba đã đáp ứng là sẽ mang ba Lộc trở lại."

A Xán hiếu kỳ hỏi: "A, vậy cậu biết trước kia vì sao bọn họ chia tay không? Biết rồi sao? Ba của cậu có nói cho nghe hay không?"

Tới lúc này Ben Ben cảm thấy có hơi tức giận, điều này vốn nhóc vô cùng muốn biết, có điều mới hồi chiều đã hứa với Ngô Thế Huân sau này sẽ không hỏi bất cứ người nào về chuyện đó, nên nhóc cho rằng có khả năng đời này mình cũng không thể biết được. Đương nhiên, trẻ con đối với hai từ cả đời kỳ thật cũng không có nhiều khái niệm lắm.

Ben Ben rầu rĩ đáp: "Không biết, hồi chiều tớ đã đáp ứng với ba ba là về sau không hỏi chuyện này mới mang ma ma trở về." Dừng một chút, nhóc con bắt đầu biện giải cho chính mình: "Kỳ thật có biết cũng vậy thôi, đã qua lâu như vậy, chắc chắn là do tình cảm không tốt cho nên mới chia tay, nhưng mà tớ cảm thấy ba ba của tớ coi vậy chứ vẫn còn rất thích ba Lộc."

A Xán: "Sao cậu biết?"

Ben Ben: "Tớ nói cho cậu biết, tớ rất nhiều lần thấy ba ba nhìn trộm ba Lộc, mà còn nhìn thật lâu nữa kìa. Hơn nữa hồi sáng nay lúc ma ma làm bánh bích quy tớ cũng trông thấy ba ba đứng bên ngoài len lén nhìn."

"Àh!" A Xán cảm khái: "Đúng! Đúng!! Ba của tớ cũng vậy, cũng giống y luôn, hay nhìn lén ma ma của tớ!!!"

Ben Ben có hơi do dự nói: "Tớ muốn ma ma nhanh chóng về nhà, bây giờ ba Lộc vẫn ở bên ngoài. Cậu nói thử xem tớ phải làm như thế nào mới kiến cho ba nhanh chóng trở về?"

A Xán ở đầu bên kia trầm mặc vài giây, kỳ thật hoàn cảnh của nhóc và Ben Ben rất giống nhau, khi còn bé xíu nhóc cũng không có ma ma chỉ có ba ba, mãi đến lúc đi nhà trẻ ma ma mới trở về, vì thế trên phương diện này nhóc và Ben Ben có chung một cảnh ngộ, cũng thật sự hiểu tâm trạng và tình cảm của Ben Ben.

A Xán đặc biệt nghiêm túc, giống như lời nói và việc làm của mình là khuôn mẫu, muốn đem những điều tâm đắc của mình truyền thụ cho Ben Ben: "Tớ đã nói với cậu rồi, không thể chờ ba ba cậu mang người trở về! Người lớn mà nhất là đàn ông đều không thể tin cậy được!! Ba của tớ lúc trước chính là như vậy, rất bận rộn công việc làm ăn, vội đến rối tinh rối mù, cho nên cậu phải tạo cơ hội cho họ!! Đúng! Phải tạo cơ hội!"

"Cơ hội gì?" Ben Ben mở to mắt vô cùng nghiêm túc lắng nghe, tay không tự giác cào cào một góc bàn học: "Nói mau đi!"

A Xán: "Cậu phải tạo cơ hội cho ba ba cùng ma ma mới được!! Làm sao cho bọn họ gặp mặt nhau nhiều một chút! Trước kia tình cảm của hai người không tốt phải không? Không sao, ba của tớ thường xuyên bị ma ma đấm, ngoài ra thì chẳng có gì cả. Hồi còn bé sức khỏe tớ không tốt, thường hay sinh bệnh, baba và ma ma thường xuyên ở cùng nhau để chăm sóc tớ, thời gian dài liền nảy sinh tình cảm, kết quả như cậu thấy đó, hiện tại cả nhà ba người sống cùng với nhau."

"…" Ben Ben nhịn không được nhíu mày, khi còn bé Ngô Thế Huân luôn tắm cho nhóc bằng nước lạnh hoặc là dẫn đi bơi, nhóc con thân thể cao lớn sức khỏe cũng tốt, cơ hồ chưa bao giờ phát bệnh đến phải đi bệnh viện, nhóc cảm thấy chủ ý của A Xán rất hay, có điều không thể áp dụng.

Ben Ben nói suy nghĩ trong lòng cho A Xán nghe, A Xán lại tiếp: "Cậu là đồ ngốc à! Cậu làm bộ bị bệnh không được sao? Đau bụng đau đầu toàn thân không thoải mái, giả vờ bị bệnh cũng không được sao?"

Ben Ben: "…" Hình như đúng là mình sẽ không làm được.

Điều này cũng khó trách, khi còn bé A Xán sinh non nên thường hay bị bệnh, thể trạng yếu ớt dáng vẻ ốm nhom, khuôn mặt đỏ rực vì sốt đôi mắt ngập nước vùi đầu trong ngực người lớn, ai thấy cũng đau lòng và yêu thương.

Mà Ben Ben thì… Thân thể tốt, không sinh bệnh, bộ dạng tuy rằng cũng dễ nhìn điển trai, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lạnh lùng, người khác đùa giỡn với nhóc, nhóc cầm món đồ chơi còn mắt thì trừng lên, nếu người ta vẫn tiếp tục trò đùa, nhóc sẽ lạnh lùng buông ra hai chữ — Biến đi!

Ben Ben đột nhiên cảm thấy rất hối hận, tại sao mình không giả bộ bệnh được…

A Xán cũng hết cách, nghĩ nghĩ, rồi nói: "Như vậy đi, tớ sẽ giúp cậu dò hỏi ba ba của mình, xem ba ba đã làm như thế nào để mang mẹ của tớ trở về."

"Được rồi." Tựa hồ cũng chỉ có thể như vậy.

Sau khi cúp điện thoại Ben Ben tiếp tục làm tranh cát, chỉ còn lại một điểm cuối cùng là xong. Nhưng trong lòng Ben Ben lại cứ luẩn quẩn với đề nghị của A Xán — Tạo ra cơ hội gặp mặt.

Nhóc con nắm chặt tay nhỏ, nó cảm thấy mình nhất định phải làm một cái gì đó! Nhóc cũng hiểu được ba ba mình không đáng tin cậy!

Ngô Thế Huân dành cả buổi chiều để xử lý hết công việc tồn đọng rồi mở máy tính ra, mở file chứa tư liệu về việc Lộc Hàm mang thai hộ vào năm đó, anh nghĩ mình cũng nên hiểu biết thêm về mọi chuyện đã qua của Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân xem xét hòm thư, nhận thấy có vài email riêng tư, trong đó đính kèm theo một văn kiện bí mật.

Ngô Thế Huân mở ra, email tiêu đề là — Tư liệu của tổ chức. Anh nhấn nút, chờ máy tính mở văn kiện kia ra.

Sau khi Ngô Thế Huân nhìn thấy dòng mở đầu của văn kiện, vốn đang trong tư thế ngồi dựa lưng vào ghế, anh lập tức ngồi thẳng lại, trong mắt mang theo sự khiếp sợ và khó tin.

Anh nhấn chuột kéo xuống, cổ họng tắc nghẹn, tay đột nhiên run lên.

Phần thứ nhất của văn kiện là thông tin cơ bản của việc mang thai hộ, bao gồm tên, giới tính, chiều cao, trọng lượng, bối cảnh gia đình, bằng cấp, tình trạng sức khỏe, có cả ảnh chụp.

Nhưng mà vừa mới mở tư liệu ra ở ánh mắt đầu tiên Ngô Thế Huân lại nhìn thấy một tấm ảnh với khuôn mặt hoàn toàn xa lạ — Ảnh chụp đó, căn bản không phải là Lộc Hàm!

Ngô Thế Huân cảm thấy không thể tin được, tưởng mình nhìn lầm, di chuột cẩn thận đọc hết thông tin cơ bản một lần.

Anh cau mày chậm rãi đọc từng chữ của bản thông tin, ánh sáng màn hình máy tính màu xanh phản chiếu lên khuôn mặt nghiêm nghị.

Sau khi xem xong anh nằm trên ghế sô pha, nhắm mắt lại từ từ tiêu hóa.

Theo Ngô Thế Huân thấy thì, cái này có thể chỉ là văn kiện giả, không, phải nói thật giả lẫn lộn trong mớ tư liệu này.

Ảnh chụp không phải là Lộc Hàm, nhưng mà tên thì lại đúng là Lộc Hàm không sai, chiều cao cân nặng thể tạng vừa nhìn thì biết tương xứng với Lộc Hàm, mặt khác Ngô Thế Huân không có cách nào xác định cái nào thật cái nào giả, tạm thời anh không nhận xét gì.

Tên thì đúng mà ảnh chụp lại là một người đàn ông khác là sao?! Ngô Thế Huân mở to mắt ngồi lên, sau khi bình ổn cảm xúc bắt đầu dùng lý trí nghiền ngẫm các vấn đề trong tư liệu.

Tư liệu gồm có mấy phần, thông tin ban đầu cơ bản chỉ là khái quát, sau đó mới đến phần cụ thể.

Trong đó có bối cảnh gia đình của Lộc Hàm, Lộc Hàm là người N thị, mồ côi cha, trước kia mẹ ruột của cậu bị chứng trầm cảm cùng bệnh tâm thần rất nghiêm trọng, vào năm Lộc Hàm thi lên đại học thì nhảy lầu tự sát, cha của Lộc Hàm là thuỷ thủ, qua đời vì tai nạn lao động, không tìm thấy xác. Lộc Hàm học ở trường quê, sau đó thi đậu vào khoa ngữ văn của trường đại học tổng hợp ở S thị, thành tích rất xuất sắc. Điều kiện gia đình của Lộc Hàm có thể nói là bình thường, thậm chí có thể nói là rất đáng thất vọng.

Cha của Lộc Hàm là thuỷ thủ, quanh năm lênh đênh trên biển, tiền lương không cao lại còn nghiện rượu thậm chí dính vào cả cờ bạc, tiền bạc thiếu thốn thì quay qua đánh đập vợ con. Còn mẹ là con của một đôi nhà giáo dạy trung học cơ sở tại S thị, môn địa lý, ngoại hình rất xinh đẹp, trong tư liệu thậm chí còn có một tấm ảnh, nhìn vào có thể thấy Lộc Hàm có nét hao hao.

Trong tư liệu viết mẹ Vương có một thời gian dài không vừa lòng với đời sống tình cảm, trước đó bà đã có bạn trai, sau khi hai người chia tay thì được người ta mai mối cho cha của Lộc Hàm. Tình cảm của hai vợ chồng không tốt, ông thì rượu chè cờ bạc, bà lại trang điểm thật đậm rồi đến quán karaoke khiêu vũ hát hò, bởi vì lớn lên trong một gia đình không hòa thuận, cho nên từ nhỏ tính cách cậu lầm lì không ưa giao thiệp.

Nhà bọn họ thân thích không nhiều, ông bà ngoại đều là giáo viên, còn cha vì gốc gác là bần nông, thế nên anh chị em bên nội hiếm khi lui tới, nhất là khi cha Lộc Hàm chết trên biển và để lại một món nợ. Sau này nợ nần trên cơ bản đã được giải quyết, nhờ mẹ của Lộc Hàm nghỉ việc đi làm tình nhân được bao dưỡng.

Đọc đến đây chân mày Ngô Thế Huân giau lại, trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn đọc tiếp.

Lộc Hàm mồ côi cha năm lên mười, cậu sống với một người mẹ khiến người ta thán phục, được bao nuôi năm năm, mà người bao dưỡng lại là mối tình đầu năm đó, lúc ấy người đàn ông này đã kết hôn, thậm chí con còn lớn hơn Lộc Hàm mấy tuổi.

Sau khi kéo dài mối quan hệ trong năm năm, người đàn ông kia đưa gia đình xuất ngoại di dân, hai người cắt đứt quan hệ, cũng từ lúc đó tinh thần của mẹ Vương bắt đầu bất thường, và bà chỉ gắng gượng đến năm Lộc Hàm lên đại học.

Sau phần bối cảnh gia đình là những thông tin về Lộc Hàm, bằng cấp từ nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, trung học, đại học… Tầm mắt Ngô Thế Huân dừng lại ở tên của trường đại học, cảm thấy nhìn rất quen mắt, đột nhiên nhớ tới dường như Hoàng Tử Thao cũng tốt nghiệp ở cái trường kia, có điều hai người không cùng khóa.

Ngô Thế Huân đọc lại tỉ mỉ tư liệu một lần nữa, cuối cùng xem đến nguyên nhân cậu mang thai hộ, được chia làm hai phần, đầu tiên là lí do, thứ hai là đánh giá kết quả của tổ chức, trên đó chỉ ghi một dòng duy nhất — Đủ điều kiện, phù hợp với việc mang thai, đã xác nhận.

Ngô Thế Huân lại nhấn chuột kéo lên trên, xem nguyên nhân, miêu tả hùng hồn lưu loát tính cách của Lộc Hàm và cuộc sống không như ý, mấy trăm từ nhưng không có cái nào là trọng điểm, Ngô Thế Huân nhíu mày kiên nhẫn xem tiếp, mới nhìn thấy lý do mà anh muốn tìm, giống như một bài văn bình luận đơn giản — Điều kiện gia đình khó khăn, lúc còn đại học cùng bạn bè hùn hạp làm ăn bị lừa gạt nên mắc nợ, hơn ba trăm vạn.

Phần cuối cùng của tư liệu nói về việc sau khi mang thai thành công, cũng giống như những gì anh đã biết, tổ chức nhận ủy thác tổng cộng là bảy trăm vạn, tiền môi giới phí phục vụ cộng thêm điều khoản giữ bí mật hết một trăm năm mươi mấy vạn, tiền còn lại đều đưa hết cho Lộc Hàm, nhưng mà sau đó, tổ chức còn điều tra được một chuyện, cũng viết vào hồ sơ.

Ba trăm vạn dùng để trả nợ, còn lại bởi vì một ít nguyên nhân đều bị lừa hết.

…

Ngô Thế Huân đọc xong hết tư liệu mất khoảng nửa giờ, thật giả rất khó phân biệt. Sở dĩ biết tư liệu có vấn đề, một mặt là bởi vì tấm ảnh chụp, mặt khác là bởi vì dựa theo hiểu biết của Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm hiện nay, Lộc Hàm là một người thông minh, sẽ không tùy tiện bị người ta lừa tiền, hơn nữa cũng vẫn theo nhận thức của Ngô Thế Huân, cho dù Lộc Hàm có túng tiền cũng tuyệt đối sẽ không lấy lý do đó mà vào lúc đang học đại học lại đi mang thai thuê sinh em bé để kiếm tiền.

Tư liệu có vấn đề. Ngô Thế Huân không phải là đồ ngốc, anh ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, đâu là thực đâu là giả anh nhận ra rất rõ ràng, khẳng định Lộc Hàm có lý do để đẻ thuê, nhưng tuyệt đối không phải là lý do này.

Nhưng anh lại muốn biết ai đã giúp Lộc Hàm làm một phần tư liệu thật thật giả giả khó có thể nhận ra như vậy? Ngô Thế Huân xem lại tư liệu một lần nữa, anh cảm thấy thông tin về gia cảnh, phần này là sự thật, nhưng nguyên nhân đẻ thuê sau đó lại bị người ta cố ý giấu đi, tựa hồ không muốn cho người khác biết lý do chính xác.

Là chính Lộc Hàm thay đổi tư liệu? Không, Ngô Thế Huân ngay lập tức tự phủ định đáp án, không có khả năng, Lộc Hàm nếu đã dám đẻ thuê sau đó cũng dám nhận con, đã nói lên bản thân cậu không có gì phải che dấu người khác. Nếu như là người khác giúp Lộc Hàm lấp liếm chuyện này, vậy thì chỉ có hai nguyên nhân, nếu không phải là để bảo vệ Lộc Hàm, thì chính là việc Lộc Hàm đẻ thuê và người đó có quan hệ.

Ngô Thế Huân gọi một cú điện thoại, năm đó tìm người đẻ thuê không phải do anh tự mình liên hệ với tổ chức, mà là thông qua một người trung gian, người kia là bà con xa với Ngô Thế Huân, hai người chung trường đại học ở nước ngoài, quan hệ cũng không tồi.

Ngô Thế Huân nói cho người kia suy luận của chính mình, đầu bên kia trầm ngâm một lúc rồi nói: "Tôi hiểu rồi, bây giờ tôi đang ở nước ngoài du lịch, nếu anh không vội, chờ tôi về nước sẽ giúp anh hỏi thăm chuyện này."

"Cám ơn."

Ngô Thế Huân vốn là chỉ là muốn hiểu biết thêm một chút bối cảnh của Lộc Hàm, lý do mà cậu đi đẻ thuê quả thật khiến anh tò mò. Nhưng Ngô Thế Huân không phải là người ưa rắc rối, cho dù bối cảnh gia đình

của Lộc Hàm không được sạch sẽ cũng chẳng thành vấn đề gì, dù gì cũng đã trôi qua sáu năm, có ai lại không tiến về phía trước.

Nhưng mà hiện giờ Ngô Thế Huân lại cảm thấy hình như mình đã vạch trần một góc của bí mật, nếu muốn phong tỏa bí mật này một lần nữa, tuyệt đối là không còn khả năng.

Kỳ thật Ngô Thế Huân đã nghĩ đúng, mặc dù sáu năm đó với Lộc Hàm là một bí mật, không muốn bị người khác biết đến, nhưng mà bản thân cậu lại rất thản nhiên, hờ hững đối mặt với quá khứ của mình nhiều năm về trước. Nhưng mà sau đó đã có người lặng lẽ vì Lộc Hàm chuẩn bị không ít, giống như thay Lộc Hàm xoa thuốc mỡ lên vết sẹo quá khứ vậy, hy vọng vết sẹo kia có thể khôi phục bằng phẳng như trước, hy vọng cuộc đời của cậu cứ thế tiến về phía trước, mặc cho có gặp gió mưa bão táp.

Buổi tối Kim Chung Đại gọi điện thoại cho Lộc Hàm, hẹn cậu đi ăn cơm, lúc trưa cậu đã gọi một lần, nói là khi mình đi làm từ thiện có quen với một người đàn ông, cũng là gay, hiện nay độc thân, cuộc sống đơn giản kiếm tiền cũng nhiều, muốn giới thiệu cho Lộc Hàm.

Lúc ấy Lộc Hàm đã cự tuyệt, vô cùng lạnh nhạt nói không thích, mà cũng không cần phải làm vậy.

Kim Chung Đại lúc ấy gấp muốn chết, nghĩ thầm ừ thì cậu cảm thấy không cần thiết, nhưng Kim Mân Thạc miệng rộng kia thế nhưng đã nói chuyện năm đó với Hoàng Tử Thao rồi! Cậu lo lắng Hoàng Tử Thao không biết tự trọng chạy đi tìm Lộc Hàm ôn lại tình cũ hay gì gì đó. Hơn nữa lần trước tại nhà trẻ cậu trông thấy một đứa bé nhìn giống hệt Lộc Hàm, Kim Chung Đại liền lo lắng Lộc Hàm sẽ bị chuyện quá khứ tổn thương một lần nữa.

Nói đến cùng, thì Kim Chung Đại là một người bạn đã vì Lộc Hàm mà tổn hao rất nhiều tâm lực.

Kim Chung Đại không cam lòng, buổi tối lại gọi cho Lộc Hàm, hai người hẹn gặp nhau ở nhà hàng ăn cơm lần trước.

Lộc Hàm đến đúng giờ, sau khi mang thức ăn lên Kim Chung Đại cũng không quanh co lòng vòng: "Người đàn ông kia thật sự rất tốt! Cao lớn đẹp trai, công việc ngon lành, quan trọng nhất là cuộc sống đơn giản, hắn đã come out cùng người trong nhà, hiện tại muốn tìm một người để sống cả đời, trong nước không cho kết hôn, hắn muốn xuất ngoại lấy giấy chứng nhận!"

Lộc Hàm nhìn cậu, nhịn không được mỉm cười, Lộc Hàm cảm thấy Kim Chung Đại đặc biệt quan tâm đến chuyện của mình, thật giống như bà mẹ chưa gả được con gái đi: "Em đã nói là không cần rồi mà, tạm thời em không nghĩ đến chuyện tình cảm." Tất cả lấy con trai làm đầu.

Kim Chung Đại sớm đã chuẩn bị những lời khuyên nhủ: "Cậu thật sự không xem xét lại sao? Nếu không cậu gặp mặt trước được không? Dù sao nhìn mặt cũng chẳng thiệt thòi gì, làm bạn cũng tốt mà, đâu mất đi miếng thịt nào."

Lộc Hàm: "Không, em mới vào làm việc chỗ Kim Mân Thạc không bao lâu, trước không muốn mất nhiều thời gian cho chuyện này."

Kim Chung Đại vừa nghe chữ Kim Mân Thạc liền tức giận, còn không phải bởi vì cái lão mập mạp kia nhiều chuyện nói cho Hoàng Tử Thao nghe sao.

Kim Chung Đại nói: "Vì sao? Bởi vì công việc sao? Không ảnh hưởng gì, trong công việc dù sao cũng có Kim Mân Thạc giúp đỡ, cậu đừng lo lắng, gặp mặt một lần đi? Anh sắp xếp thời gian cho hai người, được không?"

Lộc Hàm vẫn lắc đầu.

Kim Chung Đại thấy khuyên bảo không có tác dụng, nghĩ nghĩ thôi thì vẫn nên ăn cơm trước, hai người bắt đầu ăn cơm, Kim Chung Đại là một người nội trợ, không để bụng chuyện gì bắt đầu cùng bạn thân tán gẫu về con trai của mình. Tâng bốc con mình thực thông minh, học cái gì cũng nhanh, kể chuyện cho nó nghe chỉ một lần liền nhớ rõ, hơn nữa có thể kể lại từ đầu tới đuôi. Còn nói kỳ thật con mình cũng rất nghịch ngợm, trong nhà trẻ có một cậu bạn thân, hay lén mang đồ ăn vặt trong nhà đem cho bạn nhỏ kia, có đôi khi mua đồ chơi chỉ có một món còn giận dỗi, đòi mua hai cái.

Lộc Hàm kiên nhẫn ngồi nghe, khóe miệng vương nụ cười nhạt, trong lòng bất giác nhớ tới Ben Ben, nghĩ đứa bé kia lúc mới vừa đi nhà trẻ cũng như vậy sao? Có thông minh giống con trai của Kim Chung Đại hay không? Có bướng bỉnh không? Có phải cũng thích lén mang đồ ăn vặt cho bạn bè hay không?

Kim Chung Đại đang nói say sưa đột nhiên phát hiện bên môi Lộc Hàm thoáng ý cười nồng hậu, như thể nghe người khác kể chuyện con cái thú vị lắm. Sự tươi cười bên môi của Lộc Hàm khiến chân mày Kim Chung Đại cau lại, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, cảm thấy Lộc Hàm dường như đối với đề tài con cái rất hứng thú.

Kim Chung Đại chậm rãi thoát ra khỏi đề tài con cái, vừa ăn vừa nói qua chuyện khác, quả nhiên phát hiện nét tươi cười bên môi Lộc Hàm phai nhạt đi, biểu cảm giống như bình thường, vẻ mặt không chuyên chú như vừa rồi.

Một bữa cơm ăn xong, hai người tính tiền rồi về nhà, chậm rãi đi dạo ven đường, thật giống như năm đó, khi bọn họ còn ở trường đại học.

Kim Chung Đại nghiêng đầu nhìn Lộc Hàm, ban đêm dưới ánh đèn, gương mặt Lộc Hàm tựa hồ chẳng có gì thay đổi, lãnh đạm an tĩnh, tuấn tú xinh đẹp, chợt nghĩ đến biểu cảm của Lộc Hàm vừa mới nãy lúc ăn cơm khi nói tới đề tài con cái, buồn bã nói: "Tiểu Lộc, cậu nói cho anh biết, có phải cậu rất nhớ đứa bé kia hay không?"

Lộc Hàm sửng sốt, nghiêng đầu nhìn cậu, dừng bước lại, hai người nhìn nhau trong bóng tối nhấp nháy ánh đèn xe, tựa hồ có thể thấy rõ ý nghĩ trong mắt đối phương, làm bạn nhiều năm như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết được trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Trong lòng Kim Chung Đại run rẩy, vì Lộc Hàm mà cảm thấy bất bình: "Cậu là đồ ngốc sao? Cậu là một người đàn ông trưởng thành chẳng lẽ không bỏ xuống được một chuyện đã qua lâu như vậy? Cậu cũng đâu phải phải là đàn bà! Làm gì mà tràn trề tình thương của mẹ như vậy hả?"

Lộc Hàm nhìn cậu: "Không chỉ có phụ nữ mới thích con nít, Kim Mân Thạc và anh đều yêu thương Nghệ Hưng, chỉ có điều đàn ông không biểu hiện ra ngoài mà thôi."

Kim Chung Đại ngẩn người, tiếp tục nói: "Tiểu Lộc cậu đừng thế nữa, đã sáu năm rồi, cậu còn nghĩ nhiều như vậy làm gì? Người ủy thác kia khẳng định rất có tiền, sẽ không để con của cậu thiệt thòi, hơn nữa chắc chắn sẽ không cho cậu nhìn con. Cậu đừng nghĩ tới đứa bé kia nữa được không? Có nghĩ cũng vô dụng thôi! Cậu phải hướng về phía trước! Ngày tháng vẫn cứ trôi qua mà, không phải sao?"

Lộc Hàm rủ mắt nhìn cậu, vốn không định nói sớm như vậy, nhưng có lẽ không giữ bí mật lâu hơn nữa rồi: "Kỳ thật, em đã gặp đứa bé kia rồi."

Ven đường có ánh đèn xe chợt lóe, Kim Chung Đại nhìn Lộc Hàm, hoảng hốt lẩm bẩm: "Cái gì?"

30. Chương 30

"Cậu nói cái gì? Cậu gặp đứa bé kia sao?" Kim Chung Đại cho rằng mình nghe lầm, trong đầu cậu hiện lên gương mặt đứa bé mình đã nhìn thấy tại nhà trẻ ngày đó, có một loại ảo giác không chân thật cùng cảm xúc hoảng hốt.

Chẳng lẽ trùng hợp đến thế?! Thật sự là đứa bé kia?

Lộc Hàm gật đầu: "Gặp rồi."

Kim Chung Đại thở ra một hơi, lắp bắp: "Khi nào thì… Chuyện, Chuyện là như thế nào?… Sao không nghe cậu nói gì cả?"

Lộc Hàm nói: "Mới hai ngày nay thôi."

Kim Chung Đại đột nhiên nghĩ đến việc Kim Mân Thạc gọi Lộc Hàm đến nhà ăn cơm, lại bị Lộc Hàm từ chối: "Hôm cuối tuần chẳng lẽ cậu đã ở cùng với đứa bé kia?"

Lộc Hàm gật đầu, lúc nghĩ đến Ben Ben cong môi cười, "Đúng, hồi trưa còn làm ít bánh bích quy cho nó ăn."

Kim Chung Đại nhìn thấy đúng như vậy, tựa như vừa mới rồi lúc ở nhà hàng khi cậu nhắc tới đề tài con cái vẻ mặt Lộc Hàm tự nhiên toát ra sự hứng thú và quan tâm, giờ phút này Lộc Hàm lại cười nhạt, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Kim Chung Đại lặng đi một chút, níu Lộc Hàm đứng lại trước vách tường kính của một cửa hàng đang sửa chữa ở bên đường, nhìn cậu nói: "Tiểu Lộc, cậu đã nghĩ kĩ chưa? Sao cậu lại đi gặp đứa bé kia chứ? Không nói những chuyện khác, cha của đứa bé thì sao? Rồi người nhà của nó? Mấy người đó chắc chắn là người có tiền có chức phải không? Lúc trước chẳng phải đã nói sau này hai bên không hề dính dáng đến nhau, hiện tại bọn họ sao lại cho cậu gặp đứa bé? Nhận lại con sao? Lộc Hàm, cậu xác định không có vấn đề gì chứ."

Lộc Hàm biết Kim Chung Đại lo lắng, Kim Chung Đại nghĩ như vậy không sai, hơn nữa Lộc Hàm cũng tự mình suy xét qua, nhưng trước đây Ngô Thế Huân chẳng những tỏ rõ lập trường mà còn nói cậu kí một bản thỏa thuận — Tất cả mọi việc đều là vì con, hai phụ huynh sẽ không có bất cứ mối quan hệ gì. Huống hồ theo như Lộc Hàm thấy, Ngô Thế Huân là một thương nhân, nếu thực sự lo ngại, căn bản sẽ không để mình bước vào nhà của anh.

Lộc Hàm nói ra ý nghĩ của mình cho Kim Chung Đại nghe, cuối cùng quay đầu nheo mắt nhìn dòng xe cộ cuồn cuộn không ngừng trên đường, buồn bã nói: "Tất cả vì con thôi, chỉ cần nó vui vẻ là được rồi." Dừng một chút, trong mắt thoáng qua một tia bi thương khó nhìn ra được: "Chờ một ngày nào đó nó không cần nữa, em sẽ đi."

Kim Chung Đại nhìn dáng vẻ Lộc Hàm, nhớ tới chuyện xảy ra rất nhiều năm về trước, liền hít hít mũi, cầm tay Lộc Hàm, nói: "Tiểu Lộc, cậu phải hiểu rõ, cậu đã chọn một con đường thì phải gánh vác hậu quả tương ứng, bạn bè có thể giúp nhưng không nhiều lắm. Tuy rằng vừa mới rồi cậu đã quyết định như vậy, và anh cũng biết mình không khuyên bảo được cậu, nhưng bây giờ con đường cậu đi không giống với năm xưa, hồi đó cậu chính là bị bức bách, còn hiện tại là do tự mình chọn. Vì con cái thì không sai, nhưng chẳng lẽ cậu quên trước kia căn bản là…"

"Được rồi." Lộc Hàm cắt ngang lời Kim Chung Đại, nghiêng đầu nhìn cậu, "Đi lấy xe nào, về sớm một chút, con của anh đang chờ anh ở nhà đó."

Kim Chung Đại biết Lộc Hàm chẳng thể nghe lọt tai nữa, gật đầu nói: "Được rồi, cậu tự mình suy nghĩ đi."

Lộc Hàm nhìn cậu, gật gật đầu, Kim Chung Đại xoay người rời đi.

Buổi chiều sau khi làm xong bức tranh cát, Ben Ben vẫn luôn cố gắng suy xét một vấn đề — Nên làm như thế nào để tạo ra cơ hội cho hai người lớn gặp mặt?!

Giả bộ bệnh? Không được, chuyện đó nhóc chơi không được. Làm nũng? Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay nhóc đã đem công phu ra vẻ đáng yêu láu lỉnh thông minh mà mình có thể nghĩ ra được dùng hết rồi, ngay cả biểu tượng (3) mà nhóc cũng gởi cho người kia, nếu làm lại lần nữa bản thân nhóc sẽ chịu không nổi. Hay là uy hiếp?

Lúc trong đầu Ben Ben hiện lên cái ý tưởng kia thì dừng một chút, đối với ý tưởng "Uy hiếp" nhóc không có bất cứ đánh giá nào, nhưng tựa hồ cũng không có lý do phủ định.

Ben Ben vô cùng rối rắm, ngồi ngay ngắn trước bàn, lưng nhỏ thẳng tắp, cánh tay chống đầu, khẽ nhíu mày cắn môi dưới. Đột nhiên, trong đầu nhóc vụt lóe lên tia chớp, hai mắt sáng rỡ!

Bỏ nhà đi!

Đúng! Chuyện đó có thể! Bất quá trước khi hành động nhóc phải thương lượng với A Xán, để xem ngày mai ở nhà trẻ A Xán có thể cho nhóc chủ ý nào khá hơn một chút hay không.

Giữa trưa không nấu cơm, chỉ còn lại một ít bánh bích quy mà Lộc Hàm làm, bữa tối Ngô Thế Huân đành phải tự mình động thủ.

Lúc hai cha con ngồi vào bàn ăn cơm, Ben Ben tự mình cầm thìa múc canh ăn, thổi phù phù, đưa tới bên miệng nhấp một chút, nhịn không được nhíu mày ngẩng đầu vẻ mặt ghét bỏ nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân nheo mắt, lạnh lùng nói: "Không ăn thì lên lầu đi ngủ!"

Ben Ben bĩu môi, rất thức thời há mồm ăn hết, vẫn nhăn mày như trước. Lúc này Lộc Hàm không ở đây, chỉ có hai cha con bọn họ, nếu có mặt Lộc Hàm Ben Ben không ngoan ngoãn như vậy, khẳng định sẽ ném thìa xuống.

Ben Ben ăn hai miếng cơm, đột nhiên nói: "Buổi tối ba gọi điện cho ba Lộc đi!"

Ngô Thế Huân nhìn nhóc con: "Nhắc lại lần nữa, không ăn thì lên lầu đi ngủ!"

Ben Ben không thèm để ý tới Ngô Thế Huân: "Ba đã đồng ý với con mang ba Lộc trở về! Gạt người sẽ biến thành đầu heo đó!"

Ngô Thế Huân có hơi buồn cười nhìn con trai, "Chút nữa ba sẽ gọi! Con đi ngủ!"

Ngô Thế Huân nói được thì làm được, sau khi ăn cơm chiều xong bắt nhóc con tắm rửa rồi đi ngủ, còn mình thì cầm di động đứng bên cạnh ghế sô pha trong phòng khách, ấn số của Lộc Hàm.

Ben Ben tắm rửa xong đứng dựa vào lan can bằng gỗ ở lầu hai nhìn xuống dưới, vừa ghen tị hâm mộ lại vừa tức giận, hạ quyết tâm sau này mình trưởng thành cũng không nuôi dưỡng Ngô Thế Huân khi về già, để bố già sống một mình trong viện dưỡng lão đi!

Điện thoại Ngô Thế Huân vừa thông, mới nói một tiếng alo, khóe mắt thoáng nhìn thấy nhóc con tràn đầy phẫn nộ tức giận xoay người vào phòng đóng sập cửa lại.

"Alo?" Bên này Lộc Hàm nghe được tiếng đóng cửa thực vang dội.

Cơm nước xong cậu gấp gáp trở về, còn chưa kịp tắm rửa, đang ngồi viết bài bình luận về một bộ phim truyền hình, mới viết được vài đoạn, thì nhận được điện thoại của Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân hỏi: "Bài phỏng vấn lần trước đăng rồi sao?"

Ngay từ đầu Lộc Hàm còn tưởng rằng Ngô Thế Huân gọi điện thoại tới là vì chuyện của Ben Ben, không nghĩ tới lại là vì công việc. Cậu hơi sửng sốt, buông chuột vi tính ra, đứng lên nói: "Vẫn chưa, khi nào xác định đăng sẽ gởi bản thảo qua cho anh xem trước."

"Ngày mai có thời gian không?" Thanh âm của Ngô Thế Huân giống như thường ngày, trầm thấp nghiêm túc.

Lộc Hàm đi đến bàn làm việc xem lịch: "Có, buổi chiều tôi rãnh, có vấn đề gì sao?"

Ngô Thế Huân nói: "Cậu đến đây đi, có hai vấn đề trong bài báo cần thảo luận lại."

Lộc Hàm: "Được." Giải quyết việc công, đương nhiên cậu không thể nói qua điện thoại cùng Ngô Thế Huân là xong được, dù sao cũng là do tòa soạn bên này mời Ngô Thế Huân làm phỏng vấn, anh ta là Thượng Đế, tòa soạn báo của Lộc Hàm chỉ thiếu điều tôn lên thành Phật Tổ, anh có yêu cầu gì, tòa soạn đều phải dùng hết khả năng để đáp ứng.

Sau khi nói xong Lộc Hàm im lặng ba giây, tựa hồ hai người chẳng biết trò chuyện chủ đề gì qua điện thoại, Lộc Hàm vừa định cúp, đầu bên kia âm thanh trầm thấp của Ngô Thế Huân đột nhiên vang lên: "Ben Ben ngủ rồi."

Chỉ có bốn từ, nhưng từng từ như gõ vào trái tim Lộc Hàm, làm cho cậu rung động, rõ ràng không phải lời ôn nhu mềm mại gì, nhưng vài từ này do chính Ngô Thế Huân nói ra, giờ phút này lại khiến Lộc Hàm cảm thấy Ngô Thế Huân không giống với thường ngày.

Lộc Hàm vừa nghĩ tới Ben Ben, nhớ lại đêm qua dáng vẻ quay lưng lại, còn mông nhỏ thì nằm trong lòng ngực của mình khi ngủ của bé con, trong lòng mềm nhũn, thản nhiên nói: "Biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại Lộc Hàm đứng bên cạnh bàn gần mười phút mới trở lại ngồi trước máy tính một lần nữa.

Mà đầu bên kia Ngô Thế Huân nắm chặt di động ngồi trên ghế sa lông, nhiều lần cân nhắc cái câu "Biết rồi" mà Lộc Hàm vừa mới nói là có ý gì.

Buổi sáng Lộc Hàm vừa đi vào tòa soạn báo đã bị Kim Mân Thạc gọi lên văn phòng.

Kim Mân Thạc đưa cho Lộc Hàm một cuốn kỉ yếu đã được chỉnh sửa: "Sách kỉ yếu của khoa văn, trường mà chúng ta nghe toạ đàm lần trước đấy, cậu tới đó đi, chút nữa anh nhắn tin gởi số điện thoại cho cậu, trực tiếp đi tìm hiệu trưởng."

Lộc Hàm nhìn Kim Mân Thạc, cũng chưa nói gì, chỉ là một cuốn kỷ yếu mà thôi, ai đưa mà không được chứ? Lại kêu một trưởng chuyên mục đi đưa là sao? Cậu khẳng định Kim Mân Thạc có mục đích khác.

Kim Mân Thạc ngồi trên ghế sau bàn làm việc, giương mắt nhìn Lộc Hàm, thấy cậu không nói lời nào chỉ yên lặng nhìn mình, ánh mắt rất lãnh đạm, khiến toàn thân hắn chợt sợ hãi, đành phải giải thích: "Hiệu trưởng kia là một người rất giỏi, dạy ở trường này vài năm vừa mới được lên chức, cậu thử tiếp xúc xem sao…"

Lộc Hàm chống tay lên bàn làm việc bên cạnh của Kim Mân Thạc, nâng cằm chỉ chỉ cuốn sách trong tay mình: "Kêu em đi đưa sách chỉ vì để làm quen với hiệu trưởng kia thôi sao?!"

Kim Mân Thạc nhịn không được lớn tiếng nói: "Kêu cậu thì cậu cứ việc đi! Nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì!"

Lộc Hàm nhìn Kim Mân Thạc: "Thời gian làm việc không nói chuyện tư. Bất quá em vẫn phải hỏi anh một câu, vợ anh thì vội vàng giới thiệu bạn trai cho em, anh lại tạo cơ hội cho em làm quen với một người trong giới, hai người gần đây uống lộn thuốc hả?"

Kim Mân Thạc nhìn Lộc Hàm, chột dạ, ngày hôm qua Kim Chung Đại hẹn Lộc Hàm đi ăn, cuối cùng cũng chưa dám nói với cậu chuyện về Hoàng Tử Thao, ngược lại còn nghe được từ Lộc Hàm tin tức về đứa bé kia. Hiện tại Kim Mân Thạc càng không biết nên mở miệng như thế nào, cái bị là do chính mình đâm chọc, nói ra là mình nhất thời xúc động không quản nổi cái miệng, hiện tại hai vợ chồng hoàn toàn không biết nên làm như thế nào để chấm dứt mọi chuyện.

Ngày hôm qua khi Kim Chung Đại về nhà cứ lầm bầm không dứt, còn nói đến năm đó sao mình nhịn giỏi không cầm dao đâm tên đó luôn cho rồi, đã qua nhiều năm như vậy, tại sao chuyện tưởng đã hoàn toàn qua đi lại quay trở lại? Cậu còn không ngừng trách cứ Kim Mân Thạc, nói ai biểu Kim Mân Thạc gọi Lộc Hàm đến thành phố này làm việc làm chi, lại càng không nên nói với Hoàng Tử Thao chuyện năm đó!

Kim Mân Thạc há há miệng, nghiêm túc nhìn Lộc Hàm, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, phẩy tay: "Đi đi, cậu lái xe của Tiểu Bạch ấy, hỏi cậu ta để lấy chìa khóa, chút nữa anh nhắn số điện thoại cho cậu, đi sớm về sớm."

Lộc Hàm gật đầu, cầm cuốn kỷ yếu xoay người đi ra ngoài, tìm Biện Bạch Hiền lấy chìa khóa xe, cũng không vào phòng làm việc của mình, dặn dò cấp dưới vài câu về công việc, rồi đi đến trường học.

Diệp An Ninh nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng Lộc Hàm, nhíu mày cắn môi, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc dò xét.

Lúc này đi thang máy rất đông, Lộc Hàm không vào thang máy, mà đi thang bộ xuống tầng một lấy xe.

"Tiểu Lộc!" Kim Mân Thạc thở phì phò đuổi theo phía sau.

Lộc Hàm quay đầu: "Sao anh lại xuống đây?"

Kim Mân Thạc thở hổn hển, "Đi lấy xe nào, vừa vặn anh có chút việc muốn nói với em."

Hai người cùng đi về phía nhà để xe, Kim Mân Thạc cảm thấy mình phải tự nói ra, cho dù Hoàng Tử Thao có nổi cơn điên chạy đến tìm Lộc Hàm hay không, hắn phải thẳng thắn với Lộc Hàm về việc mình nhiều chuyện ngày hôm qua.

"Tiểu Lộc." Kim Mân Thạc nghiêng đầu, "Anh nói với cậu một chuyện, có thể nghe xong cậu sẽ… Rất mất hứng, nếu có tức giận thì cậu cứ việc đánh, dù sao bãi đỗ xe cũng không có ai."

Lộc Hàm nhìn lại, cậu biết ngày hôm qua Đại Đại có vẻ muốn nói lại thôi tất nhiên là có chuyện gì đó không tiện mở miệng, hiện tại Kim Mân Thạc bày ra vẻ nhất định phải nói, cậu thấy rất khó chịu: "Anh nói đi, em nghe đây."

Kim Mân Thạc dừng bước, Lộc Hàm cũng đứng lại, Kim Mân Thạc nói: "Hôm qua anh và Đại Đại gặp Hoàng Tử Thao, anh vì tức quá nhất thời nhanh miệng, nói chuyện năm đó của cậu cho hắn nghe."

Hiện tại Kim Mân Thạc cảm thấy ngày đó mình đặc biệt ngu ngốc, đã già đầu như vậy, cũng lăn lộn nhiều năm, sao lại để Hoàng Tử Thao tùy tiện khích hai câu, mình có thể tức giận đến như vậy? Có lẽ thật sự là giống như Đại Đại nói, bởi vì Hoàng Tử Thao quá xuôi chèo mát mái, là rùa vàng du học về nước, phó giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh, ăn mặc nhân mô cẩu dạng vênh vang, hoàn toàn ngược lại với những lời nguyền rủa của bọn họ năm đó!

Rõ ràng là một người đê tiện! Lại tốt số đến vậy, bọn họ tức tối cũng không có gì lạ!

Lộc Hàm nghe xong cũng hơi sửng sốt, nhìn Kim Mân Thạc, lặng đi vài giây sau đó mới thản nhiên nói: "Không sao đâu, đã qua hết rồi, nói thì cũng có việc gì đâu." Nói xong liền đi lấy xe.

Kim Mân Thạc theo ở phía sau: "Tiểu Lộc, cậu không giận anh thật chứ?"

"Giận làm gì? Chuyện đã nhiều năm như vậy, hắn là hắn, em là em, anh muốn nói với hắn thì cứ việc, kỳ thật cũng không cần thiết phải nói lại với em, em biết anh và Đại Đại đều lo lắng cho mình, nhưng em đã thoát ra từ lâu rồi, sao hai người cứ canh cánh trong lòng mãi thế?"

Kim Mân Thạc ngây ngẩn hỏi: "Tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng chẳng lẽ cậu không hận hắn chút nào sao?"

Lộc Hàm đã nhìn thấy cái xe "Bánh mì" kia, cậu nghiêng đầu nhìn vẻ mặt nôn nóng của Kim Mân Thạc, nói: "Hận chứ, hận tới nỗi mỗi ngày đều muốn cầm dao đâm chết hắn, nhưng thời gian sáu năm thật sự rất dài, có hận cách mấy cũng đã quên, hơn nữa như anh mới vừa nói đó, hắn ở nước ngoài sống tốt đến như vậy, cũng không biết gì, dựa vào cái gì mà em cứ phải giữ mãi trong lòng không buông tha khiến cho chính bản thân mình ngày càng bi thảm chứ. Đã sớm qua cái tuổi ấy rồi." Câu cuối cùng kia Lộc Hàm thì thào nói như cho chính mình nghe.

Kim Mân Thạc thấy Lộc Hàm nói thoải mái như vậy, trong đầu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ, hắn vỗ vỗ vai Lộc Hàm, kề sát lại, đặc biệt chăm chú nghiêm túc nhìn cậu rồi đặt câu nghi vấn: "Tiểu Lộc, nói cho anh biết, có phải cậu cảm thấy chuyện năm đó kỳ thật Hoàng Tử Thao cũng không có lỗi lớn, hắn chẳng biết gì, cho nên cậu cảm thấy có thể tha thứ cho hắn đúng không?"

Lộc Hàm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Kim Mân Thạc: "Nếu anh đến thời kì mãn kinh thì uống thuốc đi, đừng có ở đó mà đoán mò." Dứt lời liền đi lấy xe, cũng không hứng thú nói tiếp đề tài này với Kim Mân Thạc.

Lộc Hàm lái xe đến làng đại học, chuyện Hoàng Tử Thao cậu cũng không để trong đầu.

Giữa đường Kim Mân Thạc nhấn số điện thoại tới, Lộc Hàm gọi điện qua, đầu bên kia hiệu trưởng ân cần khách sáo nói: "Xin chào xin chào, chuyện là như thế này, lát nữa tôi có một cuộc họp, anh còn bao lâu nữa thì tới trường? Tôi nhờ một đồng nghiệp chờ ở cửa thư viện, anh đưa cho cậu ấy là được."

Lộc Hàm cũng không để bụng người giỏi giang không gặp mặt mình là chẳng nể mặt linh tinh, nếu người ta là kẻ xuất chúng, đương nhiên sẽ không nhàn rỗi ở không mà chờ mình chỉ để lấy một cuốn kỷ yếu.

Lộc Hàm chạy xe đến trường học, đưa giấy chứng minh để đổi lấy giấy vào cổng, chạy đến bãi đỗ xe gần thư viện, cầm đồ vật đi tới.

Cậu đưa tay lên nhìn đồng hồ, sớm mười phút, chắc là phải chờ.

Thư viện trường cùng với hội trường lớn chung một tầng, ngăn cách bằng một hành lang gấp khúc, Lộc Hàm từ đầu kia hành lang gấp khúc đi đến cửa chính, vừa ngước mắt thì nhìn thấy Hoàng Tử Thao.

Hoàng Tử Thao mặc áo sơmi trắng quần âu đeo kính đen, y như Kim Mân Thạc đã nói, giống một thành phần tinh anh từ nước ngoài về. Lộc Hàm mới vừa nhìn thấy Hoàng Tử Thao thì dừng lại, Hoàng Tử Thao

đứng ở cửa thư viện quay lại nhìn, liếc mắt thì đã đối diện với Lộc Hàm.

Lộc Hàm nhướng mày, Hoàng Tử Thao vội vàng chạy tới, "Anh đến lấy sách cho hiệu trưởng Hồ."

Lộc Hàm đưa cho hắn, rốt cục biết đồng nghiệp qua miệng hiệu trưởng kia chính là Hoàng Tử Thao.

Hoàng Tử Thao cầm cuốn kỉ yếu, đưa mắt cẩn thận quan sát nét mặt Lộc Hàm, tuy rằng đã nhiều năm, nhưng người đứng trước mắt dường như cũng không thay đổi gì, dáng vẻ mặt mày vẫn thản nhiên như vậy.

Lộc Hàm đưa xong đồ vật thì đã muốn đi, Hoàng Tử Thao giống như đặc biệt biết rõ thói quen của cậu, trước khi cậu có động tác gì đột nhiên lên tiếng: "Lần trước nói mời em uống nước, sẵn hôm nay gặp nhau, ngồi cùng một lát nhé."

Hoàng Tử Thao nói rất khách khí, giống như hai người là bạn bè chẳng mấy thân nhiều năm không gặp, Lộc Hàm đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, nếu Kim Mân Thạc đã nói cho hắn biết chuyện năm đó, sao hắn còn có thể giả bộ nói cái gì mà ngồi cùng một lát? Có cái gì vui đâu mà ngồi?

Lộc Hàm không nói lời nào, cứ như vậy nhìn Hoàng Tử Thao, mặt Hoàng Tử Thao hơi run rẩy, nhưng rất nhanh đã hiểu ý mỉa mai trong mắt Lộc Hàm.

Một tay Hoàng Tử Thao đang cầm sách buông thõng xuống, tay kia đút vào túi quần tây, rốt cục thu lại dáng vẻ khách khí giả mù sa mưa.

Hắn đưa mắt nhìn nhìn Lộc Hàm, lại cúi đầu chăm chú nhìn dưới chân, hít sâu một hơi, ngước mắt đối diện cùng Lộc Hàm, nói: "Kim Mân Thạc nói với em rồi đúng không, việc anh đã biết chuyện năm đó."

Hoàng Tử Thao nghiêm túc nhìn Lộc Hàm, muốn từ trong ánh mắt của Lộc Hàm tìm ra một biểu cảm khác vẻ mỉa mai, cho dù là bị sốc cũng tốt.

Nhưng mà không có, Lộc Hàm nhìn hắn không giống như nhìn một người xa lạ, cũng chẳng phải một người quen biết, cái loại ánh mắt này thật giống như là đang thấy một xác chết vậy.

Rốt cục, Lộc Hàm nhếch môi, không chút keo kiệt nở một nụ cười trào phúng, chẳng nói chẳng rằng xoay người bước đi.

Hoàng Tử Thao phản ứng rất nhanh, tiến lên chắn trước mặt Lộc Hàm, ngăn cản đường đi. Cũng may lúc này là tiết đầu tiên của buổi sáng, bên ngoài thư viện rất yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng có mấy học sinh đi qua, sẽ liếc nhìn bọn họ.

Hoàng Tử Thao ngăn Lộc Hàm: "Hàm nhi, em đừng như vậy, anh không có ý gì khác, chúng ta chẳng lẽ không thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện một chút sao?"

Lộc Hàm ngước mắt thản nhiên nhìn hắn: "Không cần thiết."

Hoàng Tử Thao một tay cầm sách, bàn tay để trống nhịn không được muốn khoác vai Lộc Hàm, bị Lộc Hàm nhíu mày né tránh.

Hoàng Tử Thao xấu hổ rụt tay lại, nói: "Anh không định ở trước mặt em nói về việc đã làm cho em khổ sở, chuyện quá khứ anh rất xin lỗi, thật sự cho tới bây giờ cũng không thể nghĩ được lại xảy ra như thế, Hàm nhi chúng ta tâm sự một chút đi, thật sự anh có rất nhiều điều muốn nói cùng em." Hoàng Tử Thao đối mặt với khuôn mặt cự tuyệt như thể xa ngàn dặm của Lộc Hàm không biết nên mở miệng như thế nào, không biết nói gì. Chỉ có thể vô cùng cẩn thận, trên mặt lộ ra một chút vẻ cầu xin.

Hắn cau mày nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm giương mắt lẳng lặng nhìn lại hắn, từ khóe mắt thoáng thấy có mấy sinh viên từ hành lang bên ngoài đi tới, tò mò quan sát bọn họ bên này.

Có người ở phía sau Hoàng Tử Thao gọi một tiếng thăm dò: "Thầy Hoàng."

Hoàng Tử Thao sửng sốt, vẻ mặt rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu, xoay người bình tĩnh cùng chào hỏi họ, mấy người… Sinh viên kia nghi hoặc nhìn Hoàng Tử Thao lại quay qua nhìn Lộc Hàm.

Hoàng Tử Thao lại nói: "Thư viện không phải là nơi để nói chuyện, ở trường anh có một phòng trong ký túc xá, đến đó đi. Anh và em trò chuyện, nếu như em không muốn nghe có thể đi bất cứ lúc nào, anh tuyệt đối không ngăn cản!"

Lộc Hàm hỏi thẳng: "Trò chuyện về vấn đề gì?"

Hoàng Tử Thao: "Chuyện xảy ra năm đó sau khi anh xuất ngoại, anh cũng đâu biết, hôm nọ Kim Mân Thạc cũng chỉ nói sơ qua, anh có rất nhiều điều muốn hỏi."

Lộc Hàm lạnh lùng nói: "Hoàng Tử Thao, cách xa tôi ra một chút, tôi không định ôn chuyện với anh! Anh có nghi hoặc gì cũng không liên quan tới tôi, tránh ra!" Nói xong liền nghiêng người bước đi.

Hoàng Tử Thao đời nào đồng ý, hắn và Ngô Thế Huân đã chia tay, cũng tự biết chuyện năm đó chính mình có một phần trách nhiệm, huống hồ hắn vẫn rất thích Lộc Hàm, ngày đó sau khi gặp cậu tại sân bay Hoàng Tử Thao thường xuyên nghĩ tới những hình ảnh hai người bọn họ bên nhau trước kia, tuy rằng đã qua rất nhiều năm, những hình ảnh đó sớm đã mơ hồ giống như gợn nước trong tranh thuỷ mặc, nhưng hắn vẫn luôn nhớ rõ một Lộc Hàm tốt đẹp, một Lộc Hàm ôn nhu bình tĩnh lại hoàn hảo.

Lộc Hàm không muốn cù cưa cù nhằng với Hoàng Tử Thao ở nơi công cộng, trong khi Hoàng Tử Thao ở trong trường mà mình dạy lại làm như hoàn toàn không giữ sự thận trọng, đè bả vai Lộc Hàm lại, rồi đẩy cậu đi, "Em không để ý đến anh là bởi vì còn chưa bỏ xuống được chuyện năm đó đúng không? Năm đó anh làm cho em thất vọng rồi phải không?"

Lộc Hàm thở ra một hơi lạnh lùng nhìn Hoàng Tử Thao, rốt cục nói: "Không có, lúc anh xuất ngoại chúng ta đã chia tay, tôi không còn bất luận chờ mong gì nơi anh nữa! Hoàng Tử Thao, anh và tôi đều lớn lên trong những gia đình có hoàn cảnh giống nhau, chúng ta đều là những người không chờ mong gì đối với tình cảm! Anh vì tương lai và sự nghiệp mà đi tôi có thể hiểu được, không ai muốn nghèo khổ cả đời! Chuyện trước kia một chữ tôi cũng không muốn nhắc lại! Tôi còn phải về tòa soạn làm việc, phiền anh tránh ra."

Hoàng Tử Thao không thể không đồng ý, rốt cục nói ra điều làm cho hắn hoang mang nhất: "Vậy vì sao em còn muốn mang thai thuê? Rõ ràng em có thể từ chối mà? Vì sao cuối cùng vẫn đáp ứng thế!?"

Sự kiên nhẫn của Lộc Hàm rốt cục đã đến cực hạn, cậu nắm tay thật chặt, rất muốn trực tiếp đấm vào mũi của Hoàng Tử Thao, nhưng vẫn cố nén lại, Hoàng Tử Thao là một người không dễ buông tay, chuyện gì đã xác nhận thì không thể bỏ qua, nếu cậu cho hắn một đấm, sau này hai người có lẽ sẽ dây dưa mãi.

Lộc Hàm nén sự tức giận trong lòng, sắc mặt lạnh như băng: "Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ đáp ứng mang thai thuê cả! Nếu anh muốn biết, thì đến phần mộ của ông bố anh mà hỏi!"

Hoàng Tử Thao ngây người, nhất thời đứng thần ra, Lộc Hàm thừa dịp này xoay người bỏ đi.

Sắc mặt Lộc Hàm lạnh lùng, toàn thân đang chịu đựng sự tức giận sắp bùng nổ, cậu lái xe ra khỏi trường quay về tòa soạn.

.:.

Buổi sáng Ben Ben có hai tiết hoạt động, ở phòng âm nhạc và bãi cỏ bên ngoài tự chơi, nhóc cùng đám bạn nhỏ nô đùa.

Ben Ben cùng A Xán hai đứa ngồi xếp bằng trong góc vừa chơi vừa thì thầm nói chuyện.

A Xán nói: "Tớ vẫn chưa hỏi ba, hôm nay trở về sẽ hỏi, ngày mai nói cho cậu biết bây giờ nên làm gì."

Ngày hôm qua chủ ý bỏ nhà đi của Ben Ben vào lúc tối nằm trên giường đã bị chính mình phủ quyết, nhóc cảm thấy chỉ con nít không có đại não mới có thể bỏ nhà trốn đi, hơn nữa nhóc cũng không biết nên đi đâu, trên phương diện khác lại cảm thấy đây là một loại hành vi ép buộc. Ép hai vị phụ huynh đến với nhau, thật giống như buộc chính nhóc đi thân thiết với Nghệ Hưng vậy, mình mới không cần đâu!

Hai đứa bé nói về đủ loại đề tài khác nhau, không biết vì sao, lại đề cập đến thằng nhóc Cao Tiền mập mạp đã đánh nhau với chúng lần trước.

A Xán nói: "Chẳng phải là nó đã chuyển trường sao, mấy hôm trước tớ nghe một người thân trong nhà nói, ba nó ghét bỏ vì nó quá ngu ngốc, muốn tìm người mang thai thuê sinh thêm một đứa nữa."

"Mang thai thuê sao?" Ben Ben lần đầu tiên nghe được mấy từ này, căn bản không hiểu là ý gì.

"Đúng vậy." A Xán nói: "Bất quá tớ cũng không hiểu, tớ hỏi mẹ, ông nói chính là mượn gà đẻ trứng."

“Mượn gà đẻ trứng?” Ben Ben nhíu mày, vẫn không hiểu.

A Xán suy nghĩ vòng vo, chậm rãi nói: “Mẹ của tớ nói, chính là gà trống muốn có một gà con, bèn khiến cho gà mái giúp nó sinh ra gà con, nhưng sau khi gà con sinh ra thì chỉ có gà trống ba ba, không có gà mái mẹ, bởi vì gà trống và gà mái căn bản là không quen biết, gà mái chỉ giúp sinh ra gà con mà thôi.”

“…” Đầu óc Ben Ben xoay chuyển rất nhanh, nghĩ một hồi thì hiểu ra, nhưng không biết tại sao, đột nhiên nhóc cảm thấy hơi buồn bực khó chịu, trong lòng không thoải mái. Nhóc lập tức nghĩ đến chính mình, nhóc nhớ khi còn bé mình cũng chỉ có ba không có mẹ, cũng chưa từng nghe người trong nhà đề cập một chữ nào đến mẹ, chẳng lẽ mình cũng là “Mượn gà đẻ trứng” mà được sinh ra?

31. Chương 31

Hoàng Tử Thao ngây ngô quay bước trở về văn phòng khoa văn, hắn để cuốn kỷ yếu lên trên bàn làm việc của trưởng khoa xong thì đi ra. Khi ra khỏi văn phòng lại thấy hai giáo viên trẻ tuổi của khoa văn từ đầu kia hành lang đi lại, hai người cầm trong tay ipad thảo luận cái gì đó.

Hoàng Tử Thao cũng không để ý, cùng hai giáo viên này đứng chờ thang máy, trong lòng nghĩ đến những lời Lộc Hàm vừa nói — Em ấy bị ép buộc, tất cả mọi chuyện là như vậy. Bên tai vang lên âm thanh hai giáo sư nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Trong đó một cô gái tuổi còn trẻ nhỏ giọng nói: “Wow, đứa nhỏ này trông dễ thương ghê?”

Cô gái lớn tuổi hơn đáp: “Ừ còn nhỏ mà, chắc sáu bảy tuổi, cuối năm không chừng lên tiểu học.”

“Ở đâu chụp lén được vậy?” Cô gái trẻ hơn nghi hoặc hỏi.

“Không biết, tớ có được từ người khác, không biết chụp được ở đâu, bất quá chúng ta xem đề tài của câu chuyện đã, loại tin tức này bảo đảm không đăng được, khẳng định phía bên kia sẽ ém đi.”

Cô gái trẻ hơn gật đầu: “Chắc chắn rồi, nếu mình có một đứa con trai xinh đẹp như vậy, cũng sẽ giấu biến đi không cho người khác nhìn thấy. Tuy rằng có nghe đồn đãi, nhưng thật không ngờ con trai đã lớn như vậy, chậc chậc, con trai của kim cương Vương lão thì cũng coi như là kim cương Tiểu Vương tử rồi!”

Cô gái lớn tuổi: “Ai u, chuyện mấy gia đình hào môn dân thường như chúng ta không hiểu được đâu, rất phức tạp. Thang máy đến rồi.”

Hoàng Tử Thao cùng hai cô gái trước sau bước vào thang máy, Hoàng Tử Thao đứng ở phía sau, tuy rằng nghe được các cô nói chuyện, nhưng không để ý, trong lòng vẫn đang mãi nghĩ về chuyện năm đó của Lộc Hàm.

Cô gái lớn tuổi lướt ipad trong tay xem ảnh, tất cả đều là hình của một đứa bé, Hoàng Tử Thao ngẫu nhiên liếc mắt nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cứng đờ.

Ngón tay cô gái lướt qua màn hình, Hoàng Tử Thao nhìn xuống thì thấy rất nhiều ảnh chụp, từng tấm từng tấm đều là khuôn mặt nhỏ nhắn trông rất quen thuộc, mặc áo xanh lam quần bò màu đen, hai má bầu bĩnh của trẻ con, nhưng khuôn mặt đã rõ nét, đôi mắt màu hổ phách và lông mi thật dài, mũi cằm cùng hai má giống đến sáu phần.

Hô hấp của Hoàng Tử Thao trở nên nặng nề, thứ hiện ra trước mắt khiến hắn khó mà tin được, hắn khiếp sợ nhìn màn hình, trong đầu như vang lên tiếng sấm, rền vang câu mình mới chất vấn Lộc Hàm vừa nãy — Vậy vì sao em lại muốn mang thai thuê?!

Mang thai thuê?! Đứa bé!!?

Hoàng Tử Thao vẻ mặt giật mình cúi đầu nhìn vào màn hình, gây ra sự chú ý cho cô gái cầm ipad, không hiểu gì cả ngước mắt lên, hai cô gái nhìn về phía Hoàng Tử Thao.

Hoàng Tử Thao giương mắt nhìn nhìn các cô, không biểu hiện gì hỏi: "Hai người là giáo viên khoa văn phải không?"

Cô gái lớn tuổi buông thõng tay đang cầm ipad, "Đúng vậy, anh là đồng nghiệp của bọn em hả? Là giáo viên trong trường?"

Hoàng Tử Thao gật đầu: "Tôi dạy sinh trong khoa dược, vừa mới giúp trưởng khoa của các cô đi lấy cuốn kỷ yếu."

Cô gái trẻ hơn giật mình: "A a, là anh, em biết anh, anh mới từ nước ngoài về đúng không? Vừa nhậm chức phó giáo sư?!"

Hoàng Tử Thao đáp phải, trên mặt chất chứa tâm sự, trong lòng cũng có rất nhiều nghi hoặc, hắn rũ mắt xuống nhìn ipad cô gái lớn tuổi đang cầm, làm bộ thuận miệng hỏi: "Đứa bé kia là ai? Nhóc con khi nãy các cô nói đến đó."

Cả ba là đồng nghiệp, phụ nữ lại thích tám, cảm thấy người ta là một người đàn ông trưởng thành lại còn là phó giáo sư dạy sinh vật khoa dược chắc cũng sẽ không nhàm chán tung tin đồn ra bên ngoài, nên thuận miệng nói: "Một đứa bé con nhà giàu." Cô gái lớn tuổi vừa nói vừa cầm lại ipad lên, còn mau mắn đưa tới trước mặt Hoàng Tử Thao, ngón tay dò tìm, đem hình chính diện của đứa bé hiện lên rõ ràng: "Đây nè, chính là nhóc đó."

Hoàng Tử Thao đưa tay đỡ một bên ipad, môi run lên, sắc mặt nháy mắt lạnh băng, máu trong tim dường như đang đông cứng lại.

Hắn hít sâu một hơi: "Nó là con nhà ai thế?"

Cô gái trẻ tuổi lanh mồm lanh miệng, ngay lập tức nói: "Anh dạy sinh vật khoa dược, chắc là biết xí nghiệp đại gia ngành dược của thành phố chúng ta chứ?"

Hoàng Tử Thao ngước mắt nhìn, cô gái cười nói: "Chính là công ty quốc tế a! xí nghiệp EXO!"

"..."

Sau khi thang máy đến lầu một hai cô gái nhận lại ipad chào Hoàng Tử Thao rồi đi, Hoàng Tử Thao một mình đi từ trong thang máy ra, vô tri vô giác, ánh mắt có chút mơ hồ, hoàn toàn không có tiêu cự, chẳng biết nên nhìn vào đâu.

Đối diện phòng an ninh nơi đại sảnh lầu một có một hàng ghế ngồi, Hoàng Tử Thao yên lặng đi đến bên đó ngồi xuống, khuỷu tay chống đùi, mặt chôn trong lòng bàn tay.

Hiện tại suy nghĩ của hắn hoàn toàn hoảng loạn, ngay từ lúc Kim Mân Thạc nói cho hắn biết năm đó Lộc Hàm giúp con ma bài bạc là cha nuôi của mình mang thai thuê để trả nợ, cho đến sáng nay Lộc Hàm khuôn mặt lạnh như băng nói ra câu "Tôi chưa từng đồng ý mang thai thuê", vừa mới rồi nhìn thấy gương mặt giống Lộc Hàm đến sáu phần, cho đến cuối cùng, từ miệng cô gái nghe được mấy chữ "Xí nghiệp EXO".

Rối loạn, tất cả là một mớ bòng bong, dường như về cơ bản không có chuyện gì đúng cả. Bắt đầu từ lúc hắn xuất ngoại, rồi quen biết Ngô Thế Huân, sau đó về nước và gặp được Lộc Hàm, cuối cùng là chia tay với Ngô Thế Huân vì muốn bù đắp một chút gì đó, dường như tất cả đều sai lầm rồi.

Không có gì đúng.

Lộc Hàm bị ép buộc mang thai thuê, hắn rất khó hình dung ra được con ma bài bạc cha nuôi của mình năm đó rốt cuộc làm như thế nào để bức bách Lộc Hàm, cũng rất khó tưởng tượng Lộc Hàm làm sao có thể chịu đựng được sự khuất nhục của quá trình mang thai thuê để sinh đứa bé ra.

Lại còn thêm nữa, đó là đứa con của Ngô Thế Huân nữa!

Hắn cùng Ngô Thế Huân ở chung trong bốn năm, chỉ thấy mặt đứa bé kia một lần lúc đang còn ở nước ngoài, khi ấy mới bốn tuổi, khuôn mặt Ben Ben vẫn còn tròn trịa bầu bĩnh, mặt mày chưa sắc nét, vào thời điểm đó quả thật rất giống Ngô Thế Huân. Mà hiện tại khuôn mặt đứa bé kia qua một thời gian, bắt đầu thon gọn lại, chỉ cần là người quen biết Lộc Hàm, liếc mắt một cái là nhận ra đứa bé kia rất giống cậu, vô cùng giống.

Hắn qua lại với Ngô Thế Huân trong bốn năm, Ben Ben có được là do thuê người ta đẻ hắn đã biết ngay từ đầu, nhưng vận mệnh đâu thể chỉ trêu cợt người ta đơn giản như vậy nhỉ? Người mang thai thuê thế nhưng lại là Lộc Hàm, không ngờ lại là Lộc Hàm!

Hoàng Tử Thao chôn mặt trong lòng bàn tay, giờ phút này cảm xúc phức tạp khó có thể chấp nhận, hắn chợt nghĩ đến ngày đó mình mới vừa về nước không lâu, trong quán cà phê ở sân bay, Ngô Thế Huân và Lộc Hàm cũng đã chạm mặt nhau!!

Hai người đi sát qua nhau! Hoàng Tử Thao cứng đờ cả người, thận trọng nhớ lại, xác định khi đó ánh mắt Ngô Thế Huân thoáng quét qua mặt Lộc Hàm một chút rồi mới nhìn về phía mình!

Hoàng Tử Thao chậm rãi ngồi thẳng lại, vẻ mặt không thể tin được, hắn có thể liếc mắt thì nhận ra được, Ngô Thế Huân nuôi đứa bé kia sáu năm lẽ nào nhận không ra?!

Hắn cũng nhớ lại lần mình cùng Ngô Thế Huân gặp mặt gần đây, Ngô Thế Huân nói cho qua chuyện, cả thái độ của Ngô Thế Huân khi nói chia tay với mình. Hai người qua lại bốn năm nên hắn cũng hiểu tính tình của Ngô Thế Huân ít nhiều, trong cuộc sống, Ngô Thế Huân không phải là người sẽ đột nhiên đưa ra quyết định, nhất định là đã suy nghĩ thật lâu suy xét chu toàn mới định đoạt.

Vậy thì bắt đầu từ khi nào?

Hoàng Tử Thao nắm chặt hai tay, rồi lại gượng gạo buông ra, chậm rãi đứng lên nhìn ra bên ngoài đại sảnh. Mười giờ sáng, ánh nắng bên ngoài rất đẹp, trời xanh mây trắng, ánh sáng chan hòa. Cùng với tâm trạng giờ phút này của hắn hoàn toàn tương phản.

Hắn đã biết vì lí do gì Ngô Thế Huân lại chia tay với mình, đó là bởi vì Lộc Hàm.

Lưng Hoàng Tử Thao ướt đẫm mồ hôi, hắn lấy di động từ trong túi ra, gọi cho vị trưởng khoa kia, tìm đại một lý do để hỏi thăm địa chỉ tòa soạn báo nơi Lộc Hàm làm việc.

Lộc Hàm sau khi quay về tòa soạn thì cắm đầu vào công việc, bởi vì trang tin tức có vấn đề bên in ấn cho nên chậm mất bữa cơm trưa, chỗ Biện Bạch Hiền có bịch khoai tây chiên, nên lấy ra hiến tặng.

Lộc Hàm tranh thủ làm hết công việc của buổi chiều, trước giờ tan tầm hai tiếng chào Kim Mân Thạc rồi rời đi, đón xe đến EXO.

Ngô Thế Huân đã chờ sẵn ở văn phòng, thư kí dẫn Lộc Hàm đến tận chỗ, gõ cửa rồi đi vào.

Ngô Thế Huân gật đầu chào Lộc Hàm, thư kí vừa định đi rót nước, bị Ngô Thế Huân đưa tay ngăn lại, nói: "Không cần."

Chờ thư kí ra ngoài rồi, Ngô Thế Huân mới tự mình pha trà rót nước cho Lộc Hàm, hai người ngồi trên ghế sa lông thảo luận về bài phỏng vấn.

Ngô Thế Huân nói rõ nguyên nhân gọi Lộc Hàm tới là bởi vì hôm trước trong buổi phỏng vấn có nhắc tới đề tài khống chế cổ phần của Cửu Long, ý Ngô Thế Huân là muốn xóa mục này đi, tạm thời không thể công khai trên truyền thông báo chí, bộ phận quan hệ xã hội mới thông báo cổ phần khống chế đã xảy ra một ít nguy cơ.

Lộc Hàm gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Tiếp đó đưa bản thảo mình sửa tạm cho Ngô Thế Huân: "Đây là bản thảo tạm sửa, giai đoạn cuối còn điều chỉnh lại, trưởng biên tập duyệt nữa là xong, anh nhìn xem có vấn đề gì không, nếu còn có thể sửa thêm lần nữa."

Ngô Thế Huân cầm lấy, tầm mắt đọng lại ở ngón tay trắng nõn khớp xương rõ ràng của Lộc Hàm một chút, sau đó bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt nhìn vào bản thảo phỏng vấn.

Lộc Hàm thừa dịp mở di động xem tin nhắn, nhìn xem có công việc gì khác hay không.

"Được rồi." Ngô Thế Huân đọc bản thảo, cảm thấy không có vấn đề gì, câu văn của Lộc Hàm trau chuốt, anh hoàn toàn không lo lắng.

Lộc Hàm gật đầu, "Nếu không có việc gì, tôi đi trước."

“Quay về tòa soạn?” Ngô Thế Huân ngẩng lên hỏi.

“Không, tan tầm luôn.” Lộc Hàm đang thu dọn đồ đạc, động tác dừng lại, giương mắt đối diện với Ngô Thế Huân, cậu đột nhiên hiểu được ý của anh.

Ngô Thế Huân đứng lên, sờ sờ cổ tay, xoay người đi đến bàn công tác bên cạnh sô pha cầm di động lên: “Đi cùng nhé, cũng sắp tới giờ rồi.” Nhà trẻ gần tan học.

Mí mắt Lộc Hàm máy một cái, cậu không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngô Thế Huân trong cuộc sống riêng tư, nhưng Ngô Thế Huân chuyển từ chủ đề công việc sang việc riêng quá mức tự nhiên, không có gì khiến người ta cảm thấy không thoải mái, Lộc Hàm thậm chí còn cảm thấy là do mình quá để ý, Ngô Thế Huân cũng giống như mình hẳn chỉ là vì con mà thôi.

Hai người từ cao ốc EXO đi thang máy xuống dưới, lên ô-tô cùng đi đón con.

Lộc Hàm trước sau như một trầm mặc, Ngô Thế Huân chuyên chú lái xe, trong xe chỉ có tiếng nhạc văng vẳng.

Thư giãn sau một ngày làm việc kết thúc, suy nghĩ của Lộc Hàm nhẹ nhàng hơn, chợt nghĩ tới buổi gặp mặt Hoàng Tử Thao ban sáng ở trong trường, vào thời điểm nhìn thấy vẻ mặt áy náy muốn bù dắp của Hoàng Tử Thao cậu chẳng có cảm giác gì, chỉ là không muốn có bất cứ quan hệ nào với hắn, nhưng mà bây giờ nhớ lại, cậu cảm thấy phản ứng của mình không đúng, cậu tựa hồ cũng không phải là người rộng lượng, thời điểm đó sao lại không tàn nhẫn mỉa mai mấy câu?

Trong đầu Lộc Hàm suy nghĩ, môi lại nhịn không được nở nụ cười khinh miệt.

Ngô Thế Huân đưa mắt nhìn Lộc Hàm: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Không có việc gì.” Lộc Hàm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ khi biết bối cảnh gia đình của Lộc Hàm, cảm giác của Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm lại tăng thêm một tầng.

Trước đây anh thấy Lộc Hàm tựa như một tác phẩm điêu khắc bằng thủy tinh, lạnh lùng thản nhiên, không có cách gì tới gần, lại khiến tâm người ta rung động Nhưng mà hiện giờ lại thấy Lộc Hàm rất xem trọng tình cảm, nhất là khi nhớ lại trong phòng bếp cậu dắt theo Ben Ben dáng vẻ chuyên tâm làm bánh bích quy động vật nhỏ cho con.

Anh nghĩ có lẽ Lộc Hàm cũng không thật sự lạnh lùng, có điều thời thơ ấu cuộc sống gia đình nát bét, không có tình thương cha mẹ, lớn lên lại phải trải qua việc mang thai thuê để trả nợ, một giai đoạn cuộc sống không muốn người khác biết, cho nên tính cách mới trở nên như thế.

Ngô Thế Huân đậu xe ở trước cổng, cùng Lộc Hàm đi vào trường học.

Lớp lá đã kết thúc giờ học, các bạn nhỏ đang tự thu dọn đồ dùng cất vào ba lô nhỏ của mình, giáo viên đứng trên bục giảng vỗ tay ý bảo bọn nhỏ chú ý nghe, nhắc nhở tụi nhỏ chú ý sau khi tan học không nên chạy lung tung, chờ ba hoặc mẹ tới đón.

A Xán ngồi phía sau Ben Ben, thu dọn đồ đạc xong, đi đến bên cạnh Ben Ben: “Cậu bị gì thế? Sao tớ cảm thấy hình như cậu không được vui vậy?”

Ben Ben mang ba lô ra chuẩn bị bỏ đồ và, mỗi lần đều đem một đống đồ vật thượng vàng hạ cám tùy tiện nhét vào bên trong, sau đó thì kéo khóa lại.

Khuôn mặt Ben Ben vẫn lầm lì như thường ngày, rũ mắt nhìn xuống: “Không có.”

Bên ngoài phòng học đã có một số phụ huynh đứng đợi, có mấy bé không ngừng ngóng ra phía ngoài, cười tươi như hoa, đưa tay ngoắc ba mẹ của mình.

Ben Ben vừa vặn giương mắt nhìn ra, rồi chuyển tầm mắt nhìn xuống, vẻ mặt rõ ràng rất mất hứng.

Lúc Ben Ben mất hứng A Xán chỉ dám nhỏ giọng dỗ hai câu, hoặc là có món đồ chơi hay đồ ăn thì dâng lên lấy lòng, nhóc không dám ở phía sau Ben Ben nói thêm cái gì, bởi vì chỉ có nhóc mới biết Ben Ben nổi

bão có bao nhiêu khủng bố. Trước kia Ben Ben dám đánh nhau với mập mạp ở lớp cách vách, lấy gạch ném người ta. Nhóc sợ mình nói nhiều Ben Ben thấy phiền, trực tiếp lấy gạch đập mình.

A Xán dỗ dành hai câu rồi kéo kéo quần áo, thấy Ben Ben vẫn buông mắt nhìn xuống không nói câu nào, cũng không dám nhiều lời.

Giáo viên vẫn đang dông dài những điều mà mỗi ngày trước khi tan học đều sẽ dặn dò, không có mấy bạn nhỏ chú ý lắng nghe, A Xán liền giương mắt nhìn khắp nơi, khi ngó ra ngoài phòng học thì sửng sốt, há hốc miệng, vươn tay kéo quần áo Ben Ben: "Ben Ben Ben Ben! Ngoài kia… ngoài kia… Cậu mau nhìn!"

Ben Ben cau mày, ba lô nhỏ thảy bừa dưới chân, dáng vẻ chán ghét né tránh, quay đầu trừng A Xán: "Đừng kéo quần áo của tớ!"

Mắt A Xán mở to hết cỡ, kề sát vào Ben Ben, chỉ ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Người kia… Là của cậu… Ma ma?"

Ben Ben sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đứng sóng vai ở ngoài cửa, nhìn về phía nhóc.

Lộc Hàm đưa tay vẫy, cong môi mỉm cười.

Ben Ben mắt mở thật to, không thể tin vào mắt mình, nhóc nghĩ mình bị hoa mắt chăng? Sao lại như thế được? Người đó không phải đi làm sao!? Kỳ thật trước kia Ben Ben đã từng tưởng tượng, một ngày nào đó vào lúc tan học, trước mặt những bạn nhỏ khác đang được ba hoặc mẹ đón về, ma ma của cậu cũng sẽ đột nhiên xuất hiện ở cửa lớp, xách túi dùm rồi sờ đầu còn ôm nhóc một cái, sau đó dẫn nhóc về nhà hay không?

Ben Ben tưởng tượng không chỉ một lần, mà là rất rất nhiều lần, có đôi khi mở to đôi mắt đẹp nhìn quanh quất ra ngoài, rồi dần dần thất vọng, sau này bèn không suy nghĩ nữa, tâm tư cũng phai nhạt, nhóc nghĩ đời này phỏng chừng không có khả năng.

"Có phải người ấy hay không! Phải không vậy!?" A Xán tò mò đẩy đẩy Ben Ben, trong lòng thì ngứa ngáy.

Ben Ben lại không để ý tới nhóc nhìn ra ngoài cửa sổ, cắn cắn môi, tìm kiếm ánh mắt của Lộc Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường vốn lạnh lùng chậm rãi dịu lại, tim cũng theo đó mà hòa tan, hai má nhóc từ từ đỏ bừng lên, cũng ngượng ngùng đưa tay lắc lắc, cảm thấy động tác này đặc biệt không được tự nhiên, trong lòng lại tràn đầy tim hồng bay bay.

A Xán = =, cảm thấy không thể tin được, nhóc thế mà lại nhìn thấy Ben Ben đỏ mặt, còn đưa tay lắc lắc, làm ra động tác chào hỏi vô cùng nhu thuận.

Bạn nhỏ trầm mặc, đột nhiên nghĩ sức mạnh của tình mẹ quả nhiên rất vĩ đại!!

Thầy giáo cuối cùng cũng vỗ tay ý bảo tan học, ai có phụ huynh đến đón có thể ra về, mấy bạn phụ huynh còn chưa tới ngồi yên ở vị trí của mình, có thể đi toilet, nhưng không được chạy lung tung.

Ma ma A Xán còn chưa đến, bình thường Ben Ben luôn tan học trước, trước khi đi sẽ nói với A Xán mấy câu.

Nhưng hôm nay Ben Ben vừa nghe giáo viên nói tan học, bật người xách theo ba lô chạy mất.

A Xán Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Ben Ben, đây đúng là điển hình có ma ma quên bạn bè.

Ngô Thế Huân gật đầu chào giáo viên phụ trách hôm nay một cái, thầy giáo cười gật đầu, đứng trong phòng học duy trì trật tự.

Ben Ben xách theo ba lô nhỏ chạy vội ra, trong mắt chỉ có Lộc Hàm, còn chỗ nào cho cha già đâu? Ngô Thế Huân xoay người vươn tay định cầm ba lô cho nhóc con, Ben Ben lại khuỵu người xuống tránh Ngô Thế Huân trực tiếp chạy đến trước mặt Lộc Hàm, ngước khuôn mặt đỏ bừng lên, đưa ba lô nhỏ tới tay Lộc Hàm, cũng chẳng nói gì, cứ như vậy hai mắt đầy sao nhìn Lộc Hàm, vẻ mặt đầy chờ mong.

Ngô Thế Huân xoay người cánh tay đang vươn ra cứng đờ, tim giống như thủy tinh vỡ nát.

Trước đây ba lô của nhóc con là do anh cầm, sau khi lên lớp lá mới không cầm nữa, hôm nay có Lộc Hàm ở đây, Ngô Thế Huân vốn định hiến một chút ân tình bày ra vở kịch phụ từ tử hiếu, đổi lại là bị ghét bỏ không thèm đếm xỉa gì tới!

Hành động của hai cha con đều bị Lộc Hàm thu vào tầm mắt, trong lòng cậu cảm thấy buồn cười, nhưng bên ngoài chỉ nhếch môi thành nụ cười nhạt, xoay người sờ sờ đầu bé con, cầm lấy ba lô nhỏ.

Ngô Thế Huân đứng thẳng lại, quyết định đợi Lộc Hàm cầm lấy ba lô rồi thì mình sẽ ở trước mặt Lộc Hàm thể hiện một chút, anh đang định nói tốt rồi, xong quay qua ôm con của mình, nhóc con lại vươn tay về phía Lộc Hàm làm nũng: "Ôm con một cái đi ba!"

Khóe miệng Lộc Hàm nhộn nhạo ý cười, ôm Ben Ben ngồi lên cánh tay của mình, tay kia xách ba lô, nâng bước xoay người đi ra ngoài.

Thân thể Ngô Thế Huân lại cứng đờ, đứng tại chỗ nhìn hai tay của nhóc con đang ôm cổ Lộc Hàm, ra vẻ mỏng manh dùng khuôn mặt cọ vào cổ Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân nắm tay lại, anh cảm thấy giờ phút này mình không thể không đối mặt với một sự thật tàn khốc, đó chính là — Mình không đơn giản là bị ghét bỏ như vậy, căn bản là Hoàn! Toàn! Không được để mắt đến!

Có ma ma, quên bố già!! Con được lắm Ngô Phàm!!

Lộc Hàm ôm Ben Ben, mặt bé con mềm mềm dán lên mặt cậu cọ cọ, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, nghiêng người quay đầu ra phía sau nhìn thoáng qua Ngô Thế Huân với vẻ không hiểu gì cả.

Ánh mắt thâm trầm của Ngô Thế Huân chợt lóe lên, ngoan ngoãn bước nhanh theo sau, tiếp nhận ba lô từ tay Lộc Hàm.

Hai người đưa Ben Ben từ nhà trẻ lên xe, Ngô Thế Huân lái xe, Lộc Hàm ôm Ben Ben ngồi ở ghế phó lái.

Ben Ben vùi mặt trong ngực Lộc Hàm, sớm quên mất câu chuyện "Mượn gà đẻ trứng" kia làm cho mình buồn bực suốt một buổi chiều, nhóc ngồi trên đùi Lộc Hàm, hỏi: "Chúng ta về nhà ăn cơm hả? Con còn muốn ăn bánh bích quy nhỏ!"

Lộc Hàm cười đang định mở miệng, Ngô Thế Huân khởi động xe quét mắt liếc nhóc con một cái, nghiêm túc nói: "Đồ ăn vặt không thể ăn thay cơm!"

Ben Ben nảy người khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên người Lộc Hàm, cọ cọ, hừ một tiếng, nhìn bố già nhà mình.

Lộc Hàm hơi do dự, quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, "Mẫu tử" hai người đều nhìn anh, một thì ra vẻ khiêu khích cố tình làm bậy, một lại mang theo ánh mắt thương lượng ôn hòa, tay Ngô Thế Huân đảo quanh vô lăng, trán và lưng đẫm mồ hôi, cũng không biết là tại nóng hay là tại cái gì khác.

Anh nhìn chiếc xe phía trước, rốt cục nói: "Chỉ có thể ăn một chút."

"Yeah!" Ben Ben đặc biệt vui vẻ ôm cổ Lộc Hàm lắc lắc.

Hai người ngồi trên ghế phó lái, không ai chú ý tới sắc mặt Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân bất động thanh sắc nhìn vào kính chiếu hậu, xác định ở phía sau cách đó không xa có một chiếc Audi vẫn luôn chạy theo nãy giờ, đúng là xe của Hoàng Tử Thao.

Mà lúc đó ở trong nhà trẻ, Độ Khánh Tú vội vàng chạy tới, vẻ mặt không hiểu nhìn con trai mình.

Bạn nhỏ A Xán nhìn ma ma của mình, lại nghĩ đến ma ma của Ben Ben đã sớm chờ ở cửa để đón nó, so sánh rồi cảm thấy đặc biệt không thoải mái. Hơn nữa mỗi lần đều là nhóc chờ ma ma tới đón, Độ Khánh Tú chưa từng đến sớm bao giờ!!

Nhóc đẩy bàn tay của Độ Khánh Tú đang sờ đầu của mình, bĩu môi khịt mũi, tỏ vẻ kiêu ngạo tối nay không cần ma ma để ý đến mình!! (^)

Độ Khánh Tú lại không phải là Lộc Hàm, nhìn thấy con mình cái tốt không học lại bắt chước người ta kiêu ngạo, dùng tay vỗ vào đầu con trai, "Về nhà nào!"

32. Chương 32

Sau khi Hoàng Tử Thao hỏi thăm địa chỉ tòa soạn báo Lộc Hàm, lại gọi điện thoại nhờ một đồng nghiệp dạy thay một buổi mới lái xe đi, hắn đậu xe ở bên ngoài tòa soạn báo của Lộc Hàm đợi từ giữa trưa đến ba giờ chiều, mới nhìn thấy Lộc Hàm đi ra, đứng ở ven đường đón xe.

Trong lòng Hoàng Tử Thao rất bất an, hắn không biết mình vì sao lại đợi ở dưới lầu suốt mấy tiếng sau đó lén lút đi theo Lộc Hàm, kỳ thật nếu thực sự muốn biết, hắn có thể hẹn Ngô Thế Huân ra nói chuyện, tuy rằng hai người chia tay, nhưng hắn nghĩ Ngô Thế Huân cũng không có lý do gì hoàn toàn không muốn gặp mình. Thậm chí hắn có thể mượn cớ muốn nhìn thấy đứa bé kia cũng là một ý không tồi.

Nhưng Hoàng Tử Thao lại không làm vậy, hôm nay hắn giống như bị ma xui quỷ khiến đậu xe đợi, sau đó lái theo sau chiếc xe taxi kia, cuối cùng phát hiện nơi Lộc Hàm xuống xe lại là cao ốc EXO, công ty của Ngô Thế Huân.

Biết là một chuyện, mà tiếp cận chân tướng lại là chuyện khác.

Hoàng Tử Thao đỗ xe ở ven đường, nhìn Lộc Hàm xuống xe lên lầu, dáng điệu thoải mái tự nhiên, căn bản giống như không có để ý đến chuyện gặp hắn hồi sáng.

Không thèm để ý sao? Hoàng Tử Thao nắm vô lăng thật chặt, không thèm để ý, hay căn bản là cố ý trả thù!?

Cái ý tưởng này xuất hiện trong đầu Hoàng Tử Thao một cách bất ngờ, làm cho hắn không có cách nào giữ được bình tĩnh, hắn mở cửa xe ra hút thuốc, một mực yên lặng ngồi chờ, hắn nghĩ mình cứ đi theo như vậy, rốt cuộc có thể thấy được bao nhiêu bí mật?

Chẳng lẽ Lộc Hàm thật sự là đang trả thù mình? Em ấy nói buông tay chẳng qua chỉ là lừa mình sao?

Hoàng Tử Thao chờ rất lâu ở dưới lầu cao ốc EXO, hắn là một người rất cẩn thận đa nghi, sợ vạn nhất Ngô Thế Huân hoặc Lộc Hàm đi ra sẽ phát hiện ra mình, nên cố ý đậu xe khuất tầm nhìn.

Đợi không bao lâu, Ngô Thế Huân lái xe ra, quẹo phải đi về khu Đông. Hoàng Tử Thao tiếp tục đi theo, không dám theo sát phía sau, mà cách vài chiếc xe.

Lúc Ngô Thế Huân dừng xe trước cổng nhà trẻ Hoàng Tử Thao cũng không quá ngạc nhiên, hắn đoán được bọn họ có thể sẽ đến đón Ben Ben, lúc này nhà trẻ cũng sắp tan học. Trước cổng trường có không ít xe, Hoàng Tử Thao tìm chỗ đậu xe, ngồi ở trong im lìm nhìn Ngô Thế Huân và Lộc Hàm cùng đi vào nhà trẻ.

Chẳng biết có phải là hắn đa tâm hay không, nhiều lần Hoàng Tử Thao đều cảm thấy ánh mắt Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm không đồng nhất.

Hắn đợi không bao lâu, thì nhìn thấy Lộc Hàm ôm một đứa bé đi ra, Ngô Thế Huân xách ba lô đi phía sau, mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt lại chuyên chú. Khi ba người lên xe rời đi, mắt Hoàng Tử Thao đã nhuốm đỏ, trong lòng giống như có một con dao đang không ngừng cắt vào.

Hắn hít sâu một hơi lái theo xe Ngô Thế Huân mấy trăm thước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó bèn phanh lại, đánh tay lái quẹo vào đường cao tốc.

Hắn không thể đi theo Ngô Thế Huân, tính tình của Ngô Thế Huân hắn biết, nếu hắn vượt quá giới hạn hoặc bí mật dò xét cuộc sống của Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân sẽ rất tức giận.

Hoàng Tử Thao lái xe trở về ký túc xá trường, một mình nằm trên giường ở ký túc xá nhắm mắt suy nghĩ cả nửa ngày, bắt đầu từ lúc hắn mới về nước.

Từ sau khi Ngô Thế Huân nhìn qua kính chiếu hậu trông thấy Hoàng Tử Thao quẹo xe vào đường cao tốc thì thở phào một hơi, anh không rõ Hoàng Tử Thao muốn làm gì, nhưng biết Hoàng Tử Thao luôn là một người thức thời.

Có lẽ là hắn không cam lòng khi chia tay như vậy? Hoặc là còn vướng mắc gì đó? Cả hai đều có khả năng, nếu là như vậy, Ngô Thế Huân còn có thể chấp nhận sự đi quá giới hạn này của Hoàng Tử Thao.

Ben Ben nãy giờ vẫn luôn ngồi trong lòng Lộc Hàm, nói chuyện với ma ma bằng giọng nói mềm nhũn non nớt, rằng thì vài ngày nay ở trên lớp học cái gì có các loại đồ nào, buổi trưa ăn cái gì, món nào ăn ngon còn món nào khó ăn, và bởi vì vậy lại đổ trách nhiệm cho đầu bếp ở canteen, tóm lại là một đống chuyện dong dài ruồi bu mà trước kia mình lười nói tới, từng chuyện một toàn bộ nhảy ra khỏi cửa miệng.

Ngô Thế Huân im lặng lái xe, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ben Ben một cái, Ben Ben vừa vặn chuyển ánh mắt đối diện với anh, hai cha con vô tình chạm mắt nhau, mỗi người lại quay phắt đi.

Ngô Thế Huân nhếch khóe môi, nghĩ đến trước kia có một lần anh vì nhàm chán nên hỏi Ben Ben hôm nay ở trường học làm những gì, Ben Ben đầu cũng không thèm nâng lên, thản nhiên thốt ra bốn chữ — Con không để ý.

Không để ý… Không để ý… = =

Ben Ben ngồi trên đùi Lộc Hàm đưa lưng về phía cửa xe mặt hướng về phía Ngô Thế Huân, sau khi cùng lão tử của mình liếc nhau liền quyết đoán xoay xoay mông nhỏ, ngước cổ nhìn Lộc Hàm: "Mông con đau."

"Vậy à, thế chúng ta đổi hướng ngồi nhé." Lộc Hàm ôm con thay đổi phương hướng, lưng hướng về phía Ngô Thế Huân mặt nhìn ra cửa xe.

Ngô Thế Huân cảm thấy mình nên cúp tiền tiêu vặt của nhóc con trong một tuần.

Ngô Thế Huân lái xe chở hai cha con đưa đến tận cửa, chính mình thì không xuống xe, đưa chìa khóa cho Lộc Hàm.

Vừa định mở miệng nói mình còn có chuyện ở công ty, có thể đến khuya mới về, Ben Ben ôm cổ Lộc Hàm, trừng đôi mắt màu hổ phách, vẻ mặt hưng phấn nhìn anh, rất vui vẻ cất cao giọng nói: "Ba ba hẹn gặp lại!"

Sau đó quay đầu, hoàn toàn không nhìn Ngô Thế Huân nữa, nghiêng đầu nói với Lộc Hàm: "Ba ba phải tăng ca! Đến khuya mới về! Tối nay chỉ có con với ba!" (^o^)/

Ngô Thế Huân đột nhiên có niềm thôi thúc phải cúp tiền tiêu vặt của nhóc con luôn một tháng.

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, gật gật đầu, Ngô Thế Huân nói: "Tối nay cậu ngủ ở đây đi, tôi chắc khuya mới về."

Lộc Hàm hơi do dự, nhưng vì đang ôm Ben Ben nên không thể nói thêm điều gì, chỉ gật đầu, kỳ thật cậu không muốn ngủ trong nhà Ngô Thế Huân, mặc dù là vì Ben Ben, nhưng cảm giác vẫn là lạ, giống như mình không những có mối quan hệ với Ben Ben, còn xông vào cuộc sống của Ngô Thế Huân.

Nếu có thể, cậu muốn thương lượng với Ngô Thế Huân, vào những lúc anh tăng ca về trễ có thể đưa con về nơi mình sống hay không. Trước kia cậu không sống ở H thị, cho nên nhà là đi thuê, nhưng hiện tại cậu đang dự tính mua nhà và xe, tiền thì đủ rồi, chỉ có điều trước đây cậu vẫn luôn không có tâm tư sống ổn định ở một thành phố nhất định mà thôi.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, thấy cậu gật gật đầu, nghĩ rằng cậu còn có điều muốn nói, cho nên vẫn nhìn cậu. Lộc Hàm thấy Ngô Thế Huân cứ luôn nhìn mình, lại cho rằng Ngô Thế Huân muốn nói gì đó, vì thế cũng nhìn Ngô Thế Huân. Hai người nhìn nhau, đều chờ đối phương nói ra suy nghĩ của mình, kết quả chẳng có ai mở miệng.

Ben Ben được Lộc Hàm ôm ở trong lòng ngực, mở to mắt nhìn Ngô Thế Huân rồi quay qua ngó Lộc Hàm, rồi lại nhìn Ngô Thế Huân, tiếp đó lại ngó Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm: "…"

Ben Ben: "…"

Ngô Thế Huân đằng hắng một tiếng, đưa ba lô nhỏ cho Lộc Hàm, cậu chỉ rủ mắt nhìn xuống, Ngô Thế Huân nói: "Cứ như vậy đi." Nói xong lên xe, lái xe chạy mất.

Vừa rồi Ben Ben thực không hiểu gì cả, nhóc không hiểu Ngô Thế Huân và Lộc Hàm vì sao nhìn nhau hồi lâu lại chẳng nói gì, có chuyện không phải là để nói sao? Đột nhiên, đầu nhỏ của nhóc như có tia chớp thoáng qua, giống như hiểu được gì đó, nhưng mà nó quá nhanh, nhóc chưa kịp nắm bắt.

Kỳ thật lực chú ý của trẻ con không mấy tập trung, rất dễ bị thứ khác phân tán, Ngô Thế Huân vừa đi chỉ còn lại nhóc và Lộc Hàm, nhóc vô cùng cao hứng, còn tâm trí đâu mà quan tâm đến chuyện khác.

Lộc Hàm mở cửa, buông Ben Ben xuống, nhóc con ngồi trên băng ghế nhỏ ở huyền quan đổi giày. Lộc Hàm đặt ba lô lên giá, cũng cởi giày đi vào.

Trong phòng sạch sẽ, dì giúp việc theo giờ giữa trưa đã đến quét tước làm vệ sinh, còn mua thức ăn cùng đồ ăn vặt.

Ben Ben đổi xong giày cũng không về phòng mình, mà đi theo sau Lộc Hàm như một cái đuôi nhỏ, Lộc Hàm vào bếp rót nước Ben Ben đi theo, Lộc Hàm từ bếp đi ra Ben Ben tò tò theo sau, Lộc Hàm ngồi xuống ghế sa lông, đưa ly nước cho Ben Ben, nhóc con đứng bên cạnh cái đuôi phe phẩy ừng ực uống sạch trơn.

Hai cha con nghỉ ngơi trên ghế sa lông trong chốc lát, Lộc Hàm đứng lên đi vào bếp, muốn xem coi có đồ ăn gì. Ben Ben tuột từ trên ghế sa lông xuống, đi theo sau Lộc Hàm vào bếp, Lộc Hàm mặc áo sơmi, một góc áo liền bị Ben Ben vươn tay túm lấy, đi theo vào phòng bếp.

Lộc Hàm cảm thấy áo của mình bị kéo, cúi đầu thì nhìn thấy ánh mắt Ben Ben ngập nước, trong lòng cậu mềm nhũn, nhìn bé con dáng vẻ nhu thuận bèn nắm trọn bàn tay nhóc trong lòng bàn tay mình, dắt Ben Ben cùng đi vào bếp.

Dì giúp việc mua không ít đồ ăn, rau xanh chất đống trong ngăn mát, còn ở ngăn đông không ít thực phẩm tươi sống.

Lộc Hàm nhớ mấy ngày trước mình có vào một trang web giáo dục trẻ em, trên đó nói rằng tốt nhất nên cho trẻ con ăn "Những món ăn nhiều màu sắc", không riêng đồ ăn ngon, mà bầu không khí còn phải thân thiện, như vậy các bé mới không kén ăn.

Trang web trên còn nói, mặt khác khi trẻ đang cơn đói cũng không thể để trẻ ăn tạm quà vặt, không tốt cho sự phát triển của trẻ, chỉ nhịn đói một chốc kỳ thật không thành vấn đề.

Kêu Lộc Hàm để con đói là chuyện không bao giờ có, bữa tối làm đơn giản một chút nói nghe còn được.

Giờ này Lộc Hàm suy nghĩ rất lung, cậu cảm thấy có thể được gặp lại Ben Ben, con lại còn dính mình như vậy quả thực chính là đời trước đã tu mấy kiếp, cậu hận không thể ôm con vào trong lòng mà nâng niu, mỗi ngày muốn ăn cái gì thì có cái đó, học không giỏi cũng chẳng sao, cậu sẽ nuôi, mỗi ngày ôm ấp vỗ về.

Nhưng làm cha mẹ cho dù có cưng chiều con, vẫn phải có lí trí, có thể cưng chiều cũng chỉ ở lứa tuổi này, mai mốt con cái khôn lớn không còn bám người, lúc đó mình muốn cưng chiều không chừng chúng còn chê phiền phức.

Lộc Hàm nhìn trong tủ lạnh, lấy ra đậu hà lan, hạt ngô và trứng gà, định làm cơm chiên, lại lấy thêm ít rau xanh, nghĩ nghĩ hình như không có thịt, nên lại đem gà rã đông làm món gà xắt hột lựu xào hạt ngô, ngẫm ngẫm, không có canh a, lấy thêm rau và cá ra hầm canh, vẫn còn nghĩ tiếp, nhiêu đó đủ chưa nhỉ? Nếu không nấu thêm vài món…

Ben Ben đứng kế bên, cổ hết quay trái lại qua phải nhìn Lộc Hàm lấy đồ ăn này nọ,: "Nhiều quá."

Lúc này Lộc Hàm mới ngừng tay, nhìn trên kệ bếp để một đống đồ vật, chính cậu cũng thấy bất đắc dĩ mà nở nụ cười.

Lộc Hàm đứng trong bếp nấu cơm, cảm thấy toàn mùi dầu mỡ, không muốn Ben Ben ở trong này, nhưng Ben Ben đứng bên cạnh chẳng chịu đi, còn nghiêm trang chững chạc nói: "Không sao đâu, ba ba đã cho con

vào chùa lạy Phật rồi, ông sư đầu trọc trong chùa nói con có kinh Kim cang gì gì đó bảo vệ, không bệnh cũng chẳng gặp xui xẻo, hơn nữa còn rất lì lợm, một chút khói dầu không ảnh hưởng gì tới con."

Vâng…Lì lợm… (=. =)…

Lộc Hàm trong lòng cười ngất, bé con một tay chắp sau lưng, đứng thẳng tắp vẻ mặt nghiêm túc thật sự rất đáng yêu.

Lộc Hàm nấu cơm xong rồi ngồi ăn cùng Ben Ben.

Ngô Thế Huân và Ben Ben ăn cơm mỗi người ngồi một bên, đối diện nhau, ở giữa cách nhau cả thước Còn Lộc Hàm và Ben Ben ngồi sát bên nhau, "Hai mẹ con" còn hận không thể ăn chung một chén.

Lộc Hàm ăn cũng không yên, chỉ lo nhìn Ben Ben một hơi ăn hết chén cơm với gà, thỉnh thoảng uống vài ngụm canh, cậu còn để ý thấy nhóc không hề ăn rau, cá cũng không ăn miếng nào. Ăn cơm rang đặc biệt thích ăn trứng, cũng không quá thích ăn hạt ngô nhưng lại ăn rất nhiều thịt gà.

Lộc Hàm chỉ chỉ vào mi tâm của Ben Ben: "Con không ăn rau sau này lớn sẽ bị béo phì!"

Ben Ben ngước mắt, lại ăn một muỗng thịt gà, nhưng hơi do dự nói: "Chắc là không đâu mà?"

Lộc Hàm gật đầu: "Con không ăn rau khẳng định sẽ như vậy!" Nghiêm trang đường hoàng mà lừa gạt con nít.

Ben Ben cắn môi nghĩ nghĩ, rồi gật đầu: "Vậy được rồi, sau này con sẽ chú ý." Nói xong lại hướng thìa về đĩa gà.

Lộc Hàm không có cách gì ép con, cậu thật sự rất thích Ben Ben, cưng chiều còn không kịp chỉ dạy hai câu sau đó đã mềm lòng.

Lúc Ngô Thế Huân đang ăn trưa thì nhận được điện thoại của Lý Hồng Bình, nói mình vừa xuống máy bay, việc mà anh nhờ vả đã làm xong.

Ngô Thế Huân buồn bực: "Nhanh vậy sao? Không phải cậu đang ở nước ngoài hả?"

"Cái rắm á! Lão tử bị anh chơi còn gì, phải về nước sớm, chẳng phải anh nói tư liệu kia bị làm giả sao? Chỉ cần một cuốc điện thoại là thu phục! Điều tra được rồi, đúng là giả."

Ngô Thế Huân cảm thấy tốc độ của Lý Hồng Bình lần này nhanh đến bất ngờ, nhưng trong điện thoại cũng nói không rõ ràng lắm, vì thế hẹn gặp vào buổi tối.

Hai người gặp nhau tại một hội sở tư nhân, Ngô Thế Huân ngồi đợi gần nửa giờ Lý Hồng Bình mới tới.

Lý Hồng Bình từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, tương đối phóng khoáng, ăn mặc lòe loẹt, quần trắng, áo sơmi màu mè hoa lá cành, đi ngang còn thoang thoảng mùi nước hoa, mắt nhấp nháy như đang phóng điện.

Ngô Thế Huân đã sớm quen với kiểu đến trễ lại còn hay điệu bộ của người này, cho nên đơn giản đem luôn công việc đến đây xử lý, anh ngước mắt mặt không đổi sắc nhìn Lý Hồng Bình, thấy hắn móc túi lấy khăn tay ra lau trán và cổ, hít hít mũi vặn vẹo hai chân bắt chéo, thảy bao hồ sơ lên bàn.

"Nhìn cái gì? Có phải lâu ngày không gặp, giờ thấy tôi ngọc thụ lâm phong đẹp trai tuấn tú quá hay không?" Lý Hồng Bình liếc nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân nhếch môi cười lạnh: "Đến hội sở tư nhân tìm "Vịt" Người nào trông cũng nam tính hơn cậu."

"Cắt!" Lý Hồng Bình xem thường: "Nam tính thì có gì hay? Ăn được sao? Anh không thích, đương nhiên thấy không vừa mắt."

Ngô Thế Huân: "Nói chuyện chính đi!"

Lý Hồng Bình rút đồ trong bao ra, đưa laptop đến trước mặt Ngô Thế Huân: "Anh nhìn xem, đúng như tôi nói."

Ngô Thế Huân nhướng mày: "Không có tài liệu giấy?"

"Ai u! tôi nói này đại ca, người ta làm giả tư liệu, sao mà có tài liệu giấy được chứ? Hồ sơ điện tử mới dễ a!!"

Ngô Thế Huân không nói gì, mở văn kiện ra, quả nhiên giống như anh nghĩ vậy, cơ bản ảnh chụp bên trong tư liệu không phải là khuôn mặt xa lạ anh nhìn thấy trước kia, mà đúng là khuôn mặt Lộc Hàm, vào thời điểm đó Lộc Hàm còn rất trẻ, gương mặt tương đối non nớt, hơn nữa vẻ mặt càng xa cách lạnh nhạt.

"So với tư liệu trước đúng hơn một chút, giống như anh nói, thật thật giả giả, người đổi tư liệu hẳn không phải là chính chủ, chắc là bạn bè bên cạnh làm, phòng ngừa sau này tư liệu truyền ra ngoài bị người ta nắm thóp."

Ngô Thế Huân gật đầu, nhìn màn hình, rê chuột máy tính kéo xuống.

Lý Hồng Bình tiếp tục nói: "Thân phận bối cảnh đều là thật, tên trường bối cảnh gia đình chỉ số thông minh, chỉ số cảm xúc cũng vậy, duy nhất có vấn đề chính là nguyên nhân mang thai thuê. Tôi đã xem qua, tư liệu trước làm giả không thể giải thích, nên đơn giản lựa chọn miêu tả bối cảnh gia đình của người kia có bao nhiêu bi thảm, trên thực tế căn bản không phải như vậy."

Ngô Thế Huân cũng mới đọc đến khúc này, chưa kịp đọc tiếp, nghe Lý Hồng Bình nói vậy, thì ngước mắt nhìn hắn.

"Trả nợ! Món tiền vay nặng lãi mấy trăm vạn, nhưng lại không phải là tự nguyện giúp người ta, mà là bị bức. Đàn ông trước khi mang thai, về kỹ thuật phải uống rất nhiều loại thuốc kích thích, khống chế hormone nam trong cơ thể, làm hết mọi khả năng để thể chất có thể tương đương như phụ nữ thì mới đủ điều kiện tiến vào giai đoạn sau. Người mang thai thuê cho cậu thật nực cười, hồi đó căn bản là hắn không biết đồ ăn đồ uống của mình bị người ta động tay."

Ngô Thế Huân nhìn Lý Hồng Bình, mặt không đổi sắc, buông bàn tay phải đang nhấp chuột máy xuống, trong lòng run lên.

Vậy là không phải tự nguyện.

"Giai đoạn đầu người kia không tự nguyện, cho nên giai đoạn sau không biết xử lý như thế nào. Lúc ấy trong tổ chức có một phụ nữ rất lợi hại, làm việc thủ đoạn sấm rền gió cuốn, trong tổ chức có người cấu kết với bên ngoài bức người ta mang thai thuê làm cho cô ta nhìn không được, bèn tự mình nhận case kia, thuyết phục người đàn ông mang thai, lúc đó người đàm phán giá cả với tôi là cô gái kia, tôi còn nhớ rõ người trong tổ chức gọi cô ta là Rose."

"Thuyết phục?" Theo tính cách của Lộc Hàm, nếu không muốn sinh, thật sự người ta có thể thuyết phục được sao?

"Đúng, tôi cũng mới nghe một nhân vật lão làng trong tổ chức nói, người mang thai thuê năm đó do Rose nhậm có giá tiền cao nhất, năm năm sau cũng chưa có ai vượt qua cái giá kia cả. Người mang thai thuê kia bởi vì bị bức không chịu hợp tác, còn bị giam giữ để bảo vệ thai, Lúc Rose tiếp nhận ghe nói đã ầm ĩ rất nhiều lần, tuyệt thực còn nhảy xuống từ cửa sổ. Ai, tôi nói Ben Ben nhà anh mạng cũng lớn thật đấy, như vậy mà cũng không sao."

"Nhảy cửa sổ?" Ngô Thế Huân cả kinh, đồng tử co rụt lại, nháy mắt liền lớn giọng.

"Ai u, anh đừng kích động, Ben Ben nhà anh không phải hiện tại rất vui vẻ khỏe mạnh sao? Nghe nói là nhảy một lần, bất quá phòng ở lầu hai thôi, thật sự là mạng lớn nha lúc ấy… Cụ thể thì tôi không rõ lắm, trên tư liệu tất cả đều sơ lược, nếu anh muốn biết cụ thể, hoặc là hỏi chính bản thân người mang thai thuê kia, hoặc là hỏi Rose ấy."

"Cậu tiếp tục đi." Ngô Thế Huân hồi phục lại tâm trạng, trước anh vẫn nghi hoặc lấy tính cách của Lộc Hàm như vậy sao lại có thể vì tiền mà mang thai thuê đây? Hiện giờ biết là bị bức, không hiểu mình nên có tâm trạng gì. Vừa đắng chát, lại còn thêm một cái gì đó…

"Phù!" Lý Hồng Bình thở ra một hơi, uống hớp nước hắng giọng, đưa khăn lau miệng, vẻ mặt đột nhiên thẳng thốt, hỏi: "Anh và bạn trai có tốt không? Còn qua lại chứ? Lại nói thêm, đã cùng nhau bốn năm rồi phải không?"

Ngô Thế Huân không biết tại sao Lý Hồng Bình đột nhiên chuyển đề tài, nói: "Chia tay rồi."

"A!!" Lý Hồng Bình miệng há thành chữ O, biểu cảm khoa trương quái dị, vừa như có vẻ may quá lại như là hiểu rồi, "May mắn a may mắn a, may mà anh chia tay!"

Ngô Thế Huân bình tĩnh nhìn hắn, cũng không trách cứ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của Lý Hồng Bình sau khi nghe được bạn bè thất tình, dù sao hắn vẫn luôn như vậy, cho tới bây giờ chưa bao giờ thay đổi.

Lý Hồng Bình thu lại biểu tình trên mặt, mắt xếch thật dài tinh tế nhìn Ngô Thế Huân, nheo nheo: "May mắn là hai người chia tay, bằng không tôi thật khó tưởng tượng, nếu anh biết bạn trai đương nhiệm chính là bạn trai trước kia của người mang thai thuê, có thể đi giết người hay không. A, giờ phải nói là, bạn trai cũ của anh chính là bạn trai trước đây của người mang thai thuê kia mới đúng."

Lý Hồng Bình không biết Ngô Thế Huân đã gặp Lộc Hàm, lúc hắn biết họ Hoàng kia chính là bạn trai cũ của người mang thai thuê cũng đã sợ đến nhảy dựng lên, cảm thấy thế giới này quá nhỏ, như vậy mà cũng có thể xảy ra được. Nếu sự thật là như vậy, lúc ấy hắn liền đoán không chừng Ngô Thế Huân sẽ không tiếp tục với họ Hoàng kia nữa, cho nên hắn mới hỏi trước một câu, may mà hai người đã chia tay.

Hắn nghĩ, thật là may.

Lý Hồng Bình làm bạn thân của Ngô Thế Huân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc điều tra rõ ràng lập tức liền chạy về đây, hắn vẫn cảm thấy trên phương diện tình cảm kỳ thật Ngô Thế Huân vẫn còn là một xử nam, không có kinh nghiệm gì, sợ anh sau khi biết chuyện này không biết nên xử lý như thế nào, cho nên gấp gáp chạy tới. Hiện tại vừa nghe nói hai người đã chia tay, hẳn là không còn vấn đề gì.

Lý Hồng Bình cảm thấy không có chuyện gì lớn, thoải mái dựa vào lưng ghế sa lông, uống trà, đôi mắt đẹp híp lại, phát hiện cả người Ngô Thế Huân ngồi cứng đờ.

Không thể nào?! Trong lòng Lý Hồng Bình cả kinh, phản ứng dữ dội như vậy sao?

Lý Hồng Bình nào biết sự tồn tại của Lộc Hàm, nếu biết, phỏng chừng hôm nay cho dù thế nào hắn cũng không dám đích thân đến H thị để đưa tư liệu cho Ngô Thế Huân.

"Huân, anh không sao chứ?" Lý Hồng Bình hỏi.

"Không sao." Ngô Thế Huân dùng laptop gởi phần tài liệu kia đến hộp thư của mình, rồi khép máy tính lại: "Buổi tối có chỗ ở chưa?"

Lý Hồng Bình cười đến nhộn nhạo: "Tất nhiên là ở club tư nhân rồi, còn có thể đi nơi nào khác nữa đâu? Nếu không cho tôi ngủ chung với Ben Ben nhé?!"

"Không." Ngô Thế Huân bình tĩnh đáp.

"Ais, đừng tuyệt tình như vậy chứ."

Ngô Thế Huân đi một mình từ trong club ra, bên ngoài thời tiết có chút thay đổi, gió rất lớn, dường như trời sắp mưa.

Anh đậu xe bên ngoài, thật lâu cũng không khởi động, yên lặng ngồi bên trong xe.

.:.

Vở kịch nhỏ giữa Hồng Bình và Ben Ben

Có một lần Lý Hồng Bình từ nước ngoài trở về gặp Ben Ben, khi đó Ben Ben nói chưa rõ chữ tròn lời, còn là một Ben Ben ấm áp thưa dạ lễ phép.

Lý Hồng Bình đùa nhóc: "Đến đây nào, mau gọi ' Chú Hồng Bình, 'Chú' 'Hồng' 'Bình'!"

Ben Ben bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, gọi: "Chú Mông Bin."

Vừa lúc Ngô Thế Huân nghe được chữ Bin (Bean) thì cười ngất.

Vì thế, Lý Hồng Bình mang mỹ danh "Đậu Mông", lan truyền khắp Ngô gia

33. Chương 33

Ngô Thế Huân lái xe quay về cao ốc EXO, ở tầng cao nhất anh có một phòng nghỉ nho nhỏ, kỳ thật thường ngày vì chăm sóc cho Ben Ben cũng không thường dùng, nhưng thỉnh thoảng cũng vào trong đó nghỉ ngơi.

Anh gọi điện thoại cho Lộc Hàm, ở đầu bên kia Lộc Hàm hơi ngập ngừng, cậu cho rằng Ngô Thế Huân là bởi vì mình ở đây cho nên ngại về nhà, nhân tiện nói luôn: "Kỳ thật nếu như cảm thấy bất tiện, những lúc anh tăng ca, có thể cho Ben Ben đến chỗ tôi cũng được mà."

Ngô Thế Huân trầm mặc, nhíu mày ngồi ở bên giường, cảm thấy Lộc Hàm có suy nghĩ dè dặt tỉ mỉ như vậy, là bởi vì từ nhỏ cậu đã sống trong một hoàn cảnh như thế, sau này trưởng thành lại có một đoạn kí ức không thể chịu đựng nỗi hay sao?

Ngô Thế Huân nói: "Không đâu, vừa lúc tôi có chút công việc chưa xong, có cậu ở đó tôi không cần bắt buộc phải trở về."

Lộc Hàm nói: "Vậy à."

Sau khi cúp điện thoại Ngô Thế Huân mở máy tính xem email, anh ngồi trầm mặc trước máy tính mất mười phút, hút hết một điếu thuốc rồi mới mở tập tin đính kèm.

Tất cả đều giống như Lý Hồng Bình đã nói, điều này có thể giải thích rõ hoàn toàn tư liệu vì sao Lộc Hàm đi mang thai thuê, tuy rằng rất ngắn gọn, nhưng nhìn ra được người làm phần tư liệu này thật dụng tâm, đem tiền căn hậu quả trình bày vô cùng rõ ràng, thậm chí cả tình trạng khôi phục thân thể cùng tâm lý của Lộc Hàm sau khi sinh xong đều được lưu ý.

Ngô Thế Huân lập tức nghĩ đến nhân vật Rose mà Lý Hồng Bình nhắc tới, có thể hiểu biết rõ ràng như vậy, hẳn là chỉ có người tên Rose kia.

Ngoài phần miêu tả trong văn kiện điện tử này, rốt cuộc Lộc Hàm còn trải qua những chuyện nào nữa không? Ngô Thế Huân nghĩ phần tư liệu này đơn giản trình bày rõ ràng, nhưng thứ anh muốn biết tuyệt đối không phải chỉ bấy nhiêu.

Không chỉ muốn biết có bấy nhiêu mà thôi!

Ben Ben ăn tối xong thì ủ trong ngực Lộc Hàm xem tv, hai cha con tựa vào nhau, xem phim hoạt hình "Cừu vui vẻ và sói xám" đang chiếu trên tv, kỳ thật Ben Ben cảm thấy cái phim hoạt hình này rất nhàm chán, một đám cừu quá thông minh cộng thêm hai con sói ngốc nghếch, nhóc thật sự không rõ vì sao nhiều trẻ em đều thích xem như vậy, kỳ thật nhóc chẳng thích chút nào.

Nhưng nhóc hưởng thụ thời gian được ôm ở trong ngực Lộc Hàm, chẳng cần suy nghĩ gì, có thể thả lỏng tay chân tựa vào trên người ba, có thể cảm giác được người đang ở ngay bên cạnh, miệng khô cũng không cần động đậy, chỉ cần ngẩng đầu yếu ớt nói một câu: "Ba! Con khát nước!" Là có người đem nước đến tận miệng, nếu muốn đồ ăn vặt, ôm đùi ba nũng nịu lắc lắc vài cái, là món gì cũng có nha!

Lộc Hàm ôm con, vuốt mái tóc mềm mềm của Ben Ben, cùng nhóc xem phim hoạt hình. Trong TV sói xám bị sói vợ mắng cho một câu "thật vô dụng!" Sau đó bị một đáy nồi đập lên đầu chạy mất!

Ben Ben xem đến đây thì bả vai nhỏ run lên vì cười, Lộc Hàm cúi đầu, thấy bờ mi thật dài của con rung động.

Ben Ben thật sự cảm thấy thật nhàm chán, nhóc nghĩ rõ ràng trong xã hội cá lớn nuốt cá bé, tại sao phim hoạt hình lại làm cho động vật vốn yếu đuối trở nên mạnh mẽ, còn động vật hùng mạnh lại trở nên yếu đuối chứ? Loại phim hoạt hình này người lớn làm là để cho trẻ con nhìn nhận vạn vật, nhưng rõ ràng sai với sự thật, tại sao lại làm phim hoạt hình theo kiểu như này chứ?

Ben Ben không thích xem kiểu phim này, nhưng mà nhóc thích xem sói xám vợ và sói xám chồng đấu võ mồm, còn thích sói xám con nữa, nhóc cảm thấy sói xám con thật hạnh phúc a, tuy sói ba ba luôn không bắt được cừu, sói vợ cũng đánh sói xám hoài, nhưng bọn chúng ba con ở chung một nhà rất vui vẻ, sói ba

và sói mẹ đều rất thương yêu sói con, ngay cả đám cừu là đối thủ một mất một còn với vợ chồng sói xám cũng rất yêu sói con nữa.

Ben Ben dựa vào người Lộc Hàm ngồi xem, cảm thấy sói con thật hạnh phúc!

Buổi tối Lộc Hàm tắm rửa cho Ben Ben, Ben Ben la hét muốn Lộc Hàm cùng tắm với nhóc, bằng không nhóc sẽ không tắm rửa gì cả.

Lộc Hàm đành phải cởi quần áo ngồi vào trong bồn tắm cùng con, may mà bồn tắm trong nhà Ngô Thế Huân rất lớn, một người lớn và một đứa bé ngồi vào rồi mà vẫn còn rộng, thêm một người nữa cũng không chật.

Lộc Hàm thích chết cái loại biểu cảm nghiêm túc mà lại láu lỉnh dễ thương này của Ben Ben, hận không thể ôm con vào trong ngực hôn và vuốt ve khắp toàn thân, còn đang nghĩ có nên ôm con vào ngực mà vuốt ve hay không, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa bên ngoài.

Lộc Hàm sửng sốt, Ben Ben cũng tương tự. Nhóc con quay đầu ra ngoài cửa, kêu to một tiếng: "Ba ba?"

Ngô Thế Huân không biết trở lại khi nào, đứng ở ngoài cửa hỏi: "Đang tắm hả?"

Ben Ben ở bên trong la lớn: "Đúng vậy, cả hai tắm chung." Dừng một chút: "Ba đừng vào a, không cho ba tắm chung!"

Lộc Hàm cười xoa đầu Ben Ben, biết Ngô Thế Huân có lời muốn nói. Nếu không có việc gì, cho dù trở về anh cũng sẽ chờ ở dưới lầu.

Lộc Hàm từ trong bồn nước đứng lên, quấn quanh hông bằng một cái khăn tắm lớn, không nghĩ gì nhiều, nghiêng người mở cửa, thấy Ngô Thế Huân đứng ngay bên ngoài.

Hai người ngước lên chạm tầm mắt nhau, Ngô Thế Huân thiếu chút nữa bị hơi nước đột nhiên ập tới cùng với một khoảng trắng nõn ở ngay trước mắt khiến cho mù lòa, anh không nghĩ tới Lộc Hàm mở rộng cửa, bên hông lại chỉ quấn một cái khăn tắm mà thôi.

Lộc Hàm nhìn anh, đầu óc Ngô Thế Huân hơi lộn xộn, rốt cục cũng thốt lên được điều mà mình đang định nói: "Tôi phải đi công tác mấy ngày! Cậu coi chừng con nhé, nhanh thì hai ba ngày, chậm có khả năng tới một tuần."

"Được!" Lộc Hàm gật đầu.

Lộc Hàm đưa tay kéo cửa đứng ở bên ngoài, hành lang không có bật đèn, ánh sáng trong phòng vệ sinh chiếu vào sau lưng Lộc Hàm, gương mặt Lộc Hàm trong một khắc kia trở nên có chút mơ hồ.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, hơn nửa ngày mà không cất nổi bước chân, anh không biết giờ phút này trên mặt mình là biểu cảm gì, nhưng trong lòng thì rất muốn kéo Lộc Hàm vào trong ngực ôm một chút, tuy nhiên cuối cùng anh vẫn không làm gì cả, anh biết Lộc Hàm căn bản không cần sự thương hại hay an ủi trấn an linh tinh.

Nhưng tình cảm này chỉ là thương hại và muốn an ủi thôi sao?

Không phải, loại tâm tình này rất phức tạp, căn bản anh không thể nào phân biệt được những ý nghĩ đang giày vò trong lòng, dường như là đau lòng hối tiếc lại cảm thấy rất hối hận phẫn nộ và không cam… Đủ loại cảm xúc.

Từ sinh ra cho tới bây giờ Ngô Thế Huân sống hơn hai mươi năm, thuận buồm xuôi gió xuôi chèo mát mái, đến trường, xuất ngoại, du học xong trở về nước làm việc, cho dù là come out rồi nhờ người đẻ thuê có con, tất cả dường như thực thuận lợi bình an, không có một gợn sóng lớn, đời này anh có thể gặp gỡ sóng to gió lớn cơ hồ đều trên thương trường, còn trong cuộc sống bình thường chưa hề gặp chuyện gì lớn cả. Tâm trạng của anh chưa bao giờ phập phồng bất định giống như hôm nay vậy.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, hơn nửa ngày mới dời tầm mắt, mang theo cặp im lặng xoay người đi xuống lầu, thậm chí quên luôn nói mấy câu với Ben Ben.

"Ba ba đi rồi sao?" Ben Ben ngồi trong bồn tắm lớn ngoái cổ nhìn ra ngoài.

Lộc Hàm sửng sốt, tuy vừa mới rồi cậu chỉ nói mấy câu cùng Ngô Thế Huân, nhưng cậu có cảm giác Ngô Thế Huân có chút kỳ quái, vẻ mặt so với ngày thường rất khác biệt, nhưng ánh mắt lại có vẻ không đúng lắm. Lúc Ben Ben hỏi lớn, Lộc Hàm lúc này mới nhớ tới Ngô Thế Huân sắp đi công tác, sao lại không nói với con câu nào.

Lộc Hàm vội la lên: "Chờ đã!"

Ngô Thế Huân dừng lại ngay chiếu nghỉ của thang lầu, trong chớp mắt mà Lộc Hàm gọi lớn kia, đột nhiên từ nhiều cảm xúc phức tạp khó phân biệt như vậy anh đẽo gọt ra được một đầu mối.

Từ lúc biết quan hệ của Lộc Hàm cùng Hoàng Tử Thao cho đến giờ, dường như anh chưa hề nghĩ đến Hoàng Tử Thao, hoặc là suy nghĩ quan hệ của ba người rối rắm phức tạp, suy nghĩ duy nhất chỉ có về Lộc Hàm, anh nghĩ Lộc Hàm đã từng có những mối quan hệ như thế nào, cậu sống cho tới bây giờ ra sao, vì sao lại quyết định sinh con ra, trước kia Rose đã nói gì làm cho cậu chuyển biến tâm ý.

Toàn bộ suy nghĩ đều là về Lộc Hàm!

Anh biết tâm tư của mình đối với Lộc Hàm, thậm chí cũng vì thế chia tay Hoàng Tử Thao, nhưng mà hiện tại anh rốt cục bị cái loại tình cảm rất mãnh liệt và cảm giác phức tạp này tác động rất sâu đến nỗi không biết bắt đầu từ đâu, cho nên tìm một cơ hội làm cho lý trí của mình an tĩnh lại, để có thể nắm chắc trong tay tất cả.

Nhưng hoàn toàn không được.

Anh không có cách nào dùng lý trí để cân nhắc mọi việc, thật giống như tất cả lực chú ý đều dồn vào một người, chỉ một mà thôi.

Ngô Thế Huân nhắm mắt lại, dừng lại khi nghe tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn thấy Lộc Hàm đang đứng ở phía sau, nhìn mình có vẻ khó hiểu.

"Rất gấp sao? Không nói với Ben Ben câu nào sao?"

Ngô Thế Huân định đi điều tra mọi chuyện, nên quên dặn dò Ben Ben vài câu, dù sao cũng đi tới vài ngày.

Hành lang cùng hàng hiên đều không có bật đèn, Ngô Thế Huân quay đầu cùng Lộc Hàm đối diện tầm mắt, Lộc Hàm đột nhiên nói: "Có phải anh muốn đi điều tra chuyện trước đây của tôi và Hoàng Tử Thao hay không?"

Đầu óc Ngô Thế Huân tựa như bị sấm đánh, oành một tiếng, anh nhìn Lộc Hàm, sắc mặt Lộc Hàm thực lãnh đạm, lúc nhắc tới Hoàng Tử Thao trông giống như đang nói về một người xa lạ nào đó.

"Nếu đúng là như vậy, anh tìm người khác hỏi, chi bằng trực tiếp hỏi tôi." Bên hông Lộc Hàm vẫn quấn khăn tắm, khi nói chuyện vẻ mặt chuyên chú, không có một chút nào như là đang nói giỡn.

Ben Ben rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Nhưng mà nhóc cũng vẫn sẽ vô cùng để ý tới Lộc Hàm, nhóc trút giận tuyệt đối không hướng về phía Lộc Hàm, mà phải về phía chính lão ba của mình.

Lúc Ben Ben nằm trên giường nhỏ, Lộc Hàm dỗ dành: "Ba cùng ba ba con nói vài câu, một lát nữa vào đây với con."

Ben Ben chu miệng nhíu mày: "Ba sẽ quay lại sao? Có thể nào một lát nữa lại đi luôn hay không?"

Lộc Hàm cười, vỗ vỗ khuôn mặt Ben Ben: "Nhất định sẽ quay lại." Nói xong cúi xuống hôn lên trán Ben Ben.

Ben Ben tiếp tục chu miệng, tỏ vẻ rất hoài nghi, nhóc cảm thấy Lộc Hàm cứ như vậy đi vào phòng Ngô Thế Huân, nói không chừng đêm nay sẽ không ra được nữa! Tuyệt đối là ra không được!

Lộc Hàm vừa đóng cửa lại, Ben Ben đá chăn lăn lộn trên giường. Nhóc cảm thấy thật nôn nóng a, ba ba tại sao hiện tại có thể cướp người của nhóc a!?

.:.

tạm ngừng nhà đi thi Đại Học đây

bay bay mấy tình yêu =]]

34. Chương 34

Lộc Hàm và Ngô Thế Huân không nói chuyện trong phòng khách, hai người vào thư phòng, đóng cửa lại, cùng ngồi xuống ghế sa lông.

Ở trên bàn có trà và nước sôi, Ngô Thế Huân pha một ấm trà xanh, Lộc Hàm mặc áo ngủ đi dép lê ngồi trên ghế sa lông, tóc vẫn còn nhỏ nước.

Ngô Thế Huân rót một tách trà đẩy về phía Lộc Hàm, Lộc Hàm lên tiếng cám ơn.

Ngô Thế Huân đột nhiên cảm thấy hơi khẩn trương, không biết nguồn gốc của sự khẩn trương này bắt nguồn từ đâu, là bởi vì mình sắp tiếp cận chân tướng? Hay bởi vì thái độ của Lộc Hàm quá mức thẳng thắn khi nói trắng ra?

Lộc Hàm vừa mới tắm xong, trên gương mặt còn hơi ửng hồng, rủ mắt xuống nhìn thật lâu tách trà xanh đang bốc khói trước mặt mình, dáng vẻ thực tự nhiên, dường như chuyện mà một lát nữa mình nói căn bản là của người khác.

Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn, cảm thấy cho tới bây giờ bản thân mình cũng không biết Lộc Hàm thuộc dạng người gì nữa, thương nhân thích đánh tâm lý chiến, luôn tìm hiểu ánh mắt hành động lời ăn tiếng nói từ người khác để nghiền ngẫm lòng người, nhưng tựa hồ như Lộc Hàm nói và làm gì đều rất thản nhiên, chỉ có lúc nhìn Ben Ben thì trong ánh mắt mới có cảm xúc rõ rệt, biểu cảm sinh động hơn rất nhiều.

Di động của Lộc Hàm để trên bàn trà đột nhiên lóe sáng, cậu cầm lên nhìn thoáng qua, phát hiện đó là một số lạ.

Cậu không xem tin nhắn, một lần nữa đặt lại trên bàn trà, úp màn hình xuống.

Lộc Hàm ngước mắt nhìn Ngô Thế Huân, nói: "Trước khi nói chuyện đã qua, tôi có thể hỏi anh một câu hay không?"

Ngô Thế Huân gật đầu: "Cậu cứ tự nhiên."

"Anh và Hoàng Tử Thao có mối quan hệ như thế nào?" Lộc Hàm nhìn thẳng vào Ngô Thế Huân, không hề chớp mắt.

Ngô Thế Huân nhìn lại cậu, mắt cũng không chớp, nhưng trong lòng lại xoắn xuýt như một sợi dây thừng, anh biết vì sao Lộc Hàm lại hỏi vấn đề này, thật giống như chính bản thân anh sau khi biết quá khứ của Lộc Hàm, luôn muốn tìm hiểu tường tận càng nhiều hơn nữa.

"Lúc trước khi du học ở nước ngoài tôi và cậu ấy có quen nhau." Ngô Thế Huân không nói dối, có chỉ điều không nói hết 100%.

Lộc Hàm nhìn anh, hỏi thẳng: "Bạn bè bình thường?"

Ngô Thế Huân gật đầu, biểu hiện trên mặt vẫn không có gì thay đổi: "Đúng, bạn bình thường!"

Lộc Hàm gật đầu, "Ừ."

Lộc Hàm nói xong câu đó trong lòng Ngô Thế Huân lập tức thở ra một hơi, vừa nãy khi Lộc Hàm nhìn thẳng vào mình anh có thể cảm giác được rõ ràng trong lòng bàn tay mướt mồ hôi, rất khẩn trương, vừa phải nói dối vừa giả vờ trấn định lại còn muốn đảm bảo mình không bị Lộc Hàm nhìn ra manh mối gì.

Ngô Thế Huân cũng không nhớ nổi lần cuối cùng mình khẩn trương đến vậy là từ khi nào nữa.

Lộc Hàm dựa vào lưng ghế, "Anh muốn biết điều gì?"

Ngô Thế Huân nhìn cậu, thở ra một hơi, nét mặt trấn tĩnh tự nhiên, giọng nói nghe có vẻ xa xăm: "Tất cả mọi chuyện."

Lộc Hàm gật đầu, rất thẳng thắn: "Được, vậy bắt đầu từ lúc Hoàng Tử Thao xuất ngoại đi."

Ngô Thế Huân như bị ma xui quỷ khiến, trong đầu không để ý những lời cậu nói, bật thốt ra: "Trước đó đi." Lời vừa nói ra, mới ý thức được hình như mình đã vượt quá giới hạn.

Ngược lại Lộc Hàm không quá để ý: "Cũng được."

"Tôi và Hoàng Tử Thao yêu nhau khi vào đại học, tôi học khoa văn, hắn học dược, có thể bởi vì hoàn cảnh gia đình của cả hai tương đối giống nhau, từ lúc quen biết cho đến khi chính thức bên nhau thật tự nhiên. Bởi vì sợ không được tiện, cho nên chuyển ra khỏi ký túc xá thuê nhà ở chung. Vào năm tôi học năm hai, lúc đó Hoàng Tử Thao đã là sinh viên năm tư, thành tích của hắn luôn rất tốt, vào học kỳ cuối của năm tư có tên trong danh sách lưu học chính thức, hơn nữa còn nhận được học bổng toàn phần. Nhưng mà hắn phải học ở nước ngoài."

Hoàng Tử Thao có tên trong danh sách được giữ lại học lên cao hơn, lại còn nhận học bổng toàn phần, Lộc Hàm từ biệt Hoàng Tử Thao vào một ngày mùa đông, cả hai đứng ở sân thể dục trước phòng hành chính, không có lời ngon tiếng ngọt, cũng chẳng có câu hứa hẹn anh chờ em, em chờ anh khiến người ta xúc động.

Mùa đông đó không biết tại sao tuyết lại rơi nhiều đến thế, con đường từ phòng học cho đến sân thể dục chìm trong một màu trắng xoá, Hoàng Tử Thao xách theo một ít quà tặng và toàn bộ gia sản đứng trước mặt Lộc Hàm nói lời từ biệt, trong ánh mắt có chút lưu luyến, nhưng càng nhiều hơn là niềm háo hức mong chờ đối với cuộc sống mới cùng một trái tim tràn đầy tham vọng.

Lộc Hàm hiểu rõ những điều ánh mắt hắn biểu lộ, cậu cầm trong tay vài cuốn sách, đang định đi đến phòng học môn thứ hai, cậu nhìn Hoàng Tử Thao, nhẹ nhàng nói lời từ biệt với hắn.

Đối thoại giữa hai người rất đơn giản, tuy không nói chấm dứt mối quan hệ giữa bọn họ, nhưng Lộc Hàm biết, cũng không khác nhau là mấy, chỉ là chẳng ai nói lời chia tay mà thôi.

Sau khi Hoàng Tử Thao đi Lộc Hàm cầm sách trong tay đứng tại sân thể dục dễ đến hai mươi phút, lúc chân tê rần và chuông reo lên mới từ từ cất bước về phía dãy phòng học, hai mắt hơi đỏ.

Hoàng Tử Thao đang muốn nhanh chóng thực hiện lý tưởng của chính mình và sống một cuộc đời mới, khi xoay người rời đi không có chút xíu lưu luyến nào, càng không quay đầu lại nhìn Lộc Hàm một cái, hắn đi thực tiêu sái, dáng vẻ rất mãn nguyện.

Mà cuộc sống của Lộc Hàm cũng không có bất cứ thay đổi gì, vẫn quẩn quanh trong một phạm vi như trước, không có gì mới mẻ, chính là trong cuộc sống thiếu mất một người mà thôi.

Không thể nói rõ trong mối quan hệ đó ai thích ai nhiều hơn, trong số những bạn bè biết quan hệ của hai người, có người thì nói Hoàng Tử Thao thích nhiều hơn, người khác lại nghiêng về phía Lộc Hàm. Chỉ có Kim Mân Thạc lạnh lùng mắng một câu – Chết tiệt, điều này giờ còn có ý nghĩa sao? Chia tay thì cũng chia tay rồi người cũng chạy mất tiêu còn đâu.

Sau khi Hoàng Tử Thao đi Lộc Hàm sinh hoạt bình thường, có điều vẫn ở lại nhà trọ mà hai người thuê lúc ban đầu, không có rời đi, Kim Chung Đại khuyên nhiều lần, nói Tiểu Lộc chẳng lẽ cậu còn luyến tiếc? Cái tên cặn bã kia vì tiền đồ mà đi rồi, cậu đợi ở đây có ý gì sao?

Lộc Hàm nhìn Kim Chung Đại, đáp: "Em không đợi, chỉ có điều ở quen rồi, không nghĩ đến chuyện thay đổi, tại lười mà thôi."

Hoàng Tử Thao đi rồi, tuy rằng không nói lời chia tay, nhưng sau khi xuất ngoại không hề chủ động liên lạc với Lộc Hàm, QQ internet di động, đều im hơi lặng tiếng, Lộc Hàm đợi ba ngày, trong lòng còn tồn tại một chút chờ mong cũng tan biến, lúc này biết rằng đã cắt đứt hoàn toàn.

Cậu thu dọn những món đồ nhỏ nhặt mà Hoàng Tử Thao còn để lại trong phòng bỏ hết vào thùng vứt đi, không chừa lại bất cứ một vật nào, tiếp đó cứ đều đặn mỗi ngày lên lớp ôn bài rồi thi cử, sinh hoạt vẫn như bình thường. Cậu là một người lạnh lùng, dáng vẻ bây giờ cũng giống như trước kia, không có gì khác biệt.

Lộc Hàm cứ tưởng rằng mình sẽ thật bình lặng học xong đại học, có thể sau này sẽ gặp được người thích hợp, thương yêu sống chung với nhau hoặc là lại sẽ chia tay, nhưng tốt xấu gì vẫn phải cố gắng đi về phía trước.

Nhưng cuộc sống yên tĩnh mà cậu mong đợi đột nhiên bị người ta quấy rầy.

Người kia chính là cha nuôi của Hoàng Tử Thao, Chu Điền.

Trước kia Lộc Hàm chỉ biết Hoàng Tử Thao có một người cha nuôi.

Hoàng Tử Thao là cô nhi, sau đó được hai vợ chồng Chu Điền nhận nuôi dưỡng, nhà họ Chu gia trước kia cũng buôn bán nhỏ, cuộc sống xem như khấm khá, Chu Điền thích đánh bài uống rượu, nhưng lúc ấy mẹ nuôi Hoàng Tử Thao còn sống, Chu Điền sợ vợ, cho nên không quá phóng túng. Nhưng sau khi mẹ nuôi Hoàng Tử Thao qua đời, nhà họ Chu có thể nói là xuống dốc không phanh.

Việc buôn bán của Chu Điền thua lỗ rất nhiều, vừa chơi bời đánh bạc uống rượu, thiếu nợ khắp nơi, người thân sợ hãi xa lánh, cuộc sống an nhàn trước kia của Hoàng Tử Thao hoàn toàn thay đổi.

Tính tình Chu Điền cũng không mấy tốt, sau khi vợ mất, bị nợ nần bủa vây cho nên càng thêm nóng nảy, mỗi ngày đều đánh chửi Hoàng Tử Thao. Quan hệ của hai cha con dần dần tan vỡ, sau khi Hoàng Tử Thao thi đậu đại học thì không trở về nhà nữa, vừa đi học vừa đi làm tự nuôi bản thân, phấn đấu đến khi được đi du học.

Chu Điền hầu như đã quên mất mình có một đứa con nuôi, đánh bạc thua lớn phải đi vay nặng lãi, lúc bị người ta đòi lấy mạng mới chợt nhớ tới Hoàng Tử Thao.

Không hiểu sao hắn lại biết được sự tồn tại của Lộc Hàm, và làm như thế nào để tìm được cậu, tóm lại Hoàng Tử Thao xuất ngoại, sau khi tìm không thấy con trai, Chu Điền mò đến quấy rầy Lộc Hàm.

Cuộc sống của Lộc Hàm hoàn toàn bị xáo trộn, ngay từ đầu Chu Điền cứ quấn lấy cậu đau khổ cầu xin, muốn biết cách liên lạc với Hoàng Tử Thao, Lộc Hàm nói với hắn là cậu không biết hơn nữa hai người đã chia tay.

Chu Điền lại không tin, cứ nhất quyết cho là Lộc Hàm cố ý không nói cho hắn biết.

Sau đó không biết tại sao thái độ càng ngày càng cứng rắn, mỗi ngày đều theo dõi Lộc Hàm thậm chí còn chặn đường, ồn ào tới nỗi trường học cũng biết, quan hệ của cậu và Hoàng Tử Thao tới tai thầy giáo, đoạn thời gian đó cuộc sống của Lộc Hàm có thể nói là gà bay chó sủa.

Trong trường ồn ào huyên náo, Lộc Hàm đến lớp vào thư viện đều bị người ta chỉ trỏ, giáo sư trưởng khoa mời cậu lên uống trà, nói tác phong cá nhân có vấn đề, thậm chí còn đề cập đến khuynh hướng *** của cậu.

Cuộc sống của Lộc Hàm vào thời gian đó là một mớ hỗn độn, tinh thần bị suy sụp nghiêm trọng. Bạn bè thân thiết đều giúp cậu hết sức có thể, bênh vực cậu ở trong trường, giúp cậu khơi thông quan hệ với các giáo viên, thậm chí còn làm đơn xin cho cậu vào ở trong ký túc xá của nghiên cứu sinh, tóm lại cuối cùng Lộc Hàm không bị xử phạt, lại còn được khuyên nhủ không nên nản lòng.

Chuyện Chu Điền quấn Lộc Hàm rất nhiều người biết, nhưng không ai liên hệ với Hoàng Tử Thao. Sau khi xuất ngoại Hoàng Tử Thao giống như cắt đứt hoàn toàn các mối quan hệ trong nước, không ai biết địa chỉ của hắn ở nước ngoài, Lộc Hàm cuối cùng chịu không nổi, cũng đã đi tìm Hoàng Tử Thao, nhưng mà không có cách nào cả.

Sau đó có một khoảng thời gian Chu Điền không xuất hiện nữa, Lộc Hàm rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trung tuần tháng sáu trường học còn chưa nghỉ, nhưng chuyên ngành của cậu kết thúc sớm, thi xong môn cuối cùng cũng không còn việc gì, Lộc Hàm bèn khăn gói về nhà ông bà, vào kỳ nghỉ hè tìm được hai việc làm thêm, ban ngày làm nhân viên chạy bàn trong một quán cà phê, buổi tối thì làm gia sư cho một cậu bé sắp thi vào sơ tam.

Cậu vốn tưởng rằng chuyện Chu Điền đã kết thúc, cuộc sống một lần nữa khôi phục sự yên bình, nào đâu biết rằng nước trái cây và cà phê mình uống mỗi ngày trong quán đã bị người ta động tay, bỏ vào một số loại thuốc kích thích, hormone trong cơ thể đang từ từ thay đổi.

Kỳ thật ngay từ đầu Lộc Hàm cũng cảm thấy dường như có gì đó không đúng lắm, liên tục trong một tuần vào lúc sáng sớm cậu đều bị căng cứng, mặc dù không có dục vọng gì, nhưng cho dù vậy khi đó có nghĩ sâu sắc đến đâu cũng không sao nghĩ đến khả năng đồ uống bị người ta động tay, cậu chỉ nghĩ có lẽ do làm việc quá mệt mỏi, làm suốt cả ngày, buổi tối còn phải phụ đạo ôn tập cho cậu học trò.

Mãi cho đến một ngày vào buổi tối, khi cậu dạy xong cho cậu học trò trên đường trở về, đột nhiên bị người ta làm cho hôn mê.

Lộc Hàm ngủ thẳng một ngày một đêm, lúc tỉnh lại đã là buổi tối, miệng khô lưỡi đắng, bụng cũng rất đói, tỉnh lại trong căn phòng nhỏ của chính mình thuê, lúc đó cậu nằm ở trên giường với tấm lưng ướt mồ hôi lạnh.

Cậu đột nhiên nhớ tới Chu Điền, biết chuyện không đơn giản như vậy, cậu bèn thôi việc ở quán cà phê, cũng tìm người dạy thay cho cậu học trò, thanh toán tiền xong liền nhanh chóng trốn chạy đến tìm Kim Mân Thạc. Cậu cảm thấy mình không thể ở một mình, Chu Điền vẫn chưa đi, đang theo dõi cậu.

Kim Mân Thạc lúc ấy vẫn còn ở trường, Lộc Hàm tìm được hắn, hai người ở chung trong phòng ký túc xá của Kim Mân Thạc, Kim Mân Thạc biết Chu Điền là một tên biến thái, bảo Lộc Hàm không cần đi lung tung bên ngoài, nếu hắn không có ở đó, thì đi xuống tìm bảo vệ nói chuyện phiếm.

Nghỉ hè một tháng rưỡi cũng không có chuyện gì xảy ra, Lộc Hàm hầu như không đi ra ngoài, nhàm chán thì mỗi ngày đọc tiểu thuyết, có đôi khi còn tự mình viết chút ít cho vui, thời điểm sắp khai giảng rốt cục cậu mới cảm thấy thân thể rõ ràng có gì đó không thích hợp.

Cậu bắt đầu ăn không vô, chỉ có thể uống nước, hơn nữa thích ăn chua ăn lạt, buổi sáng đánh răng nôn mửa thực sự nghiêm trọng, rõ ràng một ngày mới cũng chưa làm cái gì, lại luôn nằm úp sấp không có tinh thần, có đôi khi ngủ suốt một ngày, thế nhưng buổi tối cũng vẫn ngủ được.

Kim Mân Thạc buồn bực, còn nói giỡn với Lộc Hàm, bệnh trạng của cậu giống hệt với phụ nữ người ta mang thai… Nào biết một câu mà thành lời tiên tri.

Sau khi khai giảng Lộc Hàm dọn vào phòng đơn trong ký túc xá, bắt đầu sinh hoạt học hành như bình thường, có điều số lần nôn mửa càng ngày càng nhiều, cơm ăn cũng giảm xuống, người giống như trước không có tinh thần gì.

Bạn học đều khuyên cậu dành thời gian đi bệnh viện khám, nói không chừng là bị viêm dạ dày hay gì gì đó, Lộc Hàm cảm thấy rất có lý, có thể là mình ăn phải thức ăn bị hư. Buổi chiều thứ tư không có tiết cậu lên xe bus đến bệnh viện thành phố, kết quả nửa đường bị người ta bắt cóc, lần này không có ai làm cho cậu hôn mê, mà ngay cổng bệnh viện trực tiếp che miệng kéo vào xe tư nhân, trước sau chỉ mất vài giây, hầu như không có ai chú ý tới.

Khi Lộc Hàm bị giam lại, rốt cục Chu Điền lần thứ hai xuất hiện, khác với vẻ chán nản thất vọng trước đây, lần này Chu Điền ăn mặc sạch sẽ, mặt mày tươi tỉnh không còn dáng vẻ suy bại.

Hắn nhìn Lộc Hàm qua cửa sắt, cười vô cùng bỉ ổi: "Mày cứ lo dưỡng thai cho tốt đi, nếu ngoan ngoãn nghe lời, sau khi sinh hạ đứa bé ra, tao còn có thể chia cho ít tiền."

Lộc Hàm lạnh lùng nhìn hắn, ôm bụng, rốt cục hiểu được nửa tháng nay thân thể của mình vì sao lại khác thường như vậy.

Chu Điền kêu Lộc Hàm ngoan ngoãn nghe lời, Lộc Hàm có thể thật sự ngoan ngoãn nghe theo sao? Một người đàn ông trưởng thành trong tình huống không biết gì bị người ta làm ra chuyện mang thai thuê, người kia lại là cha nuôi bạn trai cũ của mình, khoan nói cậu và Hoàng Tử Thao đã chia tay, cho dù chưa, cậu cũng tuyệt đối không có khả năng nhận lời!!

Cuộc sống của mình đột nhiên bị người ta quấy rầy, không chỉ là quấy rầy đơn giản, mà quả thực là rối tinh rối mù thành một mớ hỗn độn!!

Lộc Hàm cười lạnh nhìn Chu Điền, quyết kiềm chế không biểu hiện ra nửa điểm sợ hãi hoặc là dáng vẻ hoảng hốt, nhưng trong lòng quả thật rất run sợ. Chu Điền suy nghĩ chu toàn, trong phòng không có đồ vật nào dư thừa, chỉ có một tấm đệm mềm và chăn, những chỗ vách tường góc cạnh đều dùng miếng xốp

dán lại, ban công cũng bị đóng lại, hắn chính là nghĩ đến tình huống cá chết lưới rách, tựa hồ không để bất luận cơ hội nào xảy ra.

Cậu đi đến bên cạnh cửa, cách song sắt nhìn Chu Điền, từng chữ từng chữ lạnh lùng nói ra: "Ông cứ giam giữ tôi thử xem!!" Ánh mắt Lộc Hàm lạnh như băng, hay nói đúng hơn, ánh mắt cậu nhìn Chu Điền, ngoại trừ ung dung ra thì chẳng còn biểu cảm gì khác, Chu Điền hơi sửng sốt, chưa thấy qua người có tính cách cứng cỏi như thế, ở trong tình huống này vậy mà không có một chút sợ hãi kích động nào, càng miễn bàn việc van xin gì gì đó.

Chu Điền biết Lộc Hàm không dễ ứng phó, cũng không nói thêm gì nữa, đóng cửa nhốt Lộc Hàm ở trong phòng.

Ngày đó Lộc Hàm đột nhiên mất tích, hôm sau đã có người làm tốt thủ tục tạm nghỉ học, kỳ thật Chu Điền không đủ ngoan độc, hắn nghĩ Lộc Hàm nếu đã giúp mang thai thuê để trả nợ, thì mình cũng không nên làm quyết tuyệt quá, vì thế còn giúp Lộc Hàm bảo lưu kết quả học tập.

Bạn học xung quanh Lộc Hàm đều không hiểu gì cả, Kim Chung Đại bảo mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy, khẳng định có liên quan tới Chu Điền kia.

Nhưng mà bọn họ đều là học sinh, không có cách nào, trong trường học rộ lên tin đồn Lộc Hàm bị bệnh, tạm nghỉ học một năm.

Chu Điền vì còn món nợ rất lớn, cấu kết với một người bên trong tổ chức môi giới mang thai thuê, người đàn ông kia giúp hắn bày mưu tính kế, Chu Điền hứa sau đó sẽ chia tiền cho hắn. Người đàn ông kia rất có thủ đoạn, sử dụng nhiều chiêu trò giải quyết mọi chuyện trong trường học của Lộc Hàm, rồi cùng Chu Điền chờ Lộc Hàm sinh đứa bé ra thì nhận tiền.

Nhưng lúc ấy người này lại làm sai hai chuyện, thứ nhất là sau khi uống rượu nói chuyện của Lộc Hàm cho một phụ nữ trong tổ chức nghe, cô gái kia chính là Rose chuyện còn lại chính là nâng giá với Lý Hồng Bình, người đàn ông này đúng là lòng tham không đáy, không chỉ đơn giản đòi tiền như vậy, ở sau lưng Chu Điền nhân danh tổ chức còn đòi hỏi Lý Hồng Bình nhà xe nữa chứ.

Tổ chức ra giá cùng Lý Hồng Bình là năm trăm năm mươi vạn, trừ ba trăm vạn cho Chu Điền trả nợ, tổ chức khấu trừ một trăm năm mươi vạn, người đàn ông này và Chu Điền có thể chia nhau mỗi người được đến năm mươi vạn, trước đó đã thỏa thuận xong, Lý Hồng Bình cũng đã đưa tiền đặt cọc một trăm mười vạn, nhưng người đàn ông này lại ăn cắp tư liệu trong máy tính rồi tìm Lý Hồng Bình muốn đòi hỏi, thậm chí còn có thái độ uy hiếp.

Lý Hồng Bình lúc ấy cười đến híp cả mắt lại, eo nhỏ uốn éo, "A, là vậy à, được rồi, tôi sẽ gọi điện đến tổ chức phá bỏ hợp đồng, tôi tình nguyện mất hơn một trăm vạn tiền đặt cọc, đứa bé tôi cũng không cần, không biết anh nghĩ gì về hình phạt mà tổ chức sẽ dành cho anh?"

Lúc ấy trong lòng người đàn ông kia choáng váng, rất tức giận, nhưng giả vờ như không có cảm xúc gì, vẫn ra vẻ khi trở về, hắn cảm thấy Lý Hồng Bình vừa rồi nói bỏ hơn một trăm vạn, phỏng chừng là hù dọa mình, không thể nào không cần đứa bé.

Sau khi Lý Hồng Bình trở về thì gọi điện thoại đến cho tổ chức kia, cũng không nói chuyện uy hiếp của người đàn ông nọ, nói thẳng ra: Phá vỡ hợp đồng! Bồi thường tiền! Từ bỏ đứa bé! Các ngươi giữ lại tự mình nuôi đi! Lão tử đưa tiền cho các ngươi mua tả!

Cô gái trực điện thoại choáng váng, chuyện làm ăn của bọn họ vốn là công việc có tính phiêu lưu rất cao, vẫn luôn dựa vào uy tín và dịch vụ mà kiếm tiền, trực tiếp nói phá vỡ hợp đồng thường tiền không cần đứa bé giống như thế này, thật đúng là lần đầu tiên!

Cô gái kia nhanh chóng gọi điện thoại cho người đàn ông phụ trách case của Lộc Hàm, lại bị Rose ngăn lại.

Rose là một cô gái rất thông minh, trong giới này rất nhiều kinh nghiệm, thủ đoạn làm việc sấm rền gió cuốn, cô giở thủ đoạn để đá người đàn ông phụ trách case Lộc Hàm ra, trực tiếp thu vào tay mình. Mà còn hẹn Lý Hồng Bình một lần, mời hắn uống trà chiều, khiến cho Lý Hồng Bình cam tâm tình nguyện móc ra khỏi hầu bao một trăm năm mươi vạn nữa.

Mà Lộc Hàm bên này bị nhốt trong phòng yên tĩnh ba tháng, trong ba tháng này thành thành thật thật sinh hoạt ăn cơm uống nước, tuy rằng không nói chuyện với Chu Điền, nhưng cũng coi như có trật tự, đôi khi còn hỏi Chu Điền mượn radio nghe một chút, thỉnh thoảng còn xem tiểu thuyết.

Trung tuần tháng mười hai bụng Lộc Hàm đã không còn nhỏ, được năm tháng rồi, nhưng Chu Điền không thể ngờ, bên kia người đàn ông cùng hắn hợp tác mới vừa bị đá ra, thì ở bên này Lộc Hàm lại đột nhiên bắt đầu tuyệt thực.

Chu Điền bị hù sợ muốn chết, bụng Lộc Hàm đã lớn như vậy, mắt thấy chỉ còn mấy tháng nữa là có thể sinh, thì lại xảy ra chuyện tuyệt thực.

Lộc Hàm cũng không nói chuyện, lại càng không tranh cãi ầm ĩ, cứ như vậy nằm an an tĩnh tĩnh.

Chu Điền không có biện pháp chỉ có thể gọi điện thoại cho người đàn ông kia, người nọ biết mình đã không còn chấm mút được gì, thuận miệng mỉa mai: "Vậy ông cứ thả nó ra, mở cửa sổ, nói với nó, chỉ cần mày dám nhảy xuống tao sẽ thả cho mày đi. Ông xem nó có dám hay không, nếu không thì thành thật mà ngốc ở trong này đi!" Nói xong liền cúp máy.

Chu Điền sau khi cúp điện thoại nghĩ nghĩ, tâm cũng tàn nhẫn, bèn lặp lại lời người đàn ông kia nói cho Lộc Hàm nghe, còn mở cửa sổ sát đất ra ngoài ban công, đứng một bên nhìn cậu.

Lúc ấy đúng nửa đêm, Lộc Hàm hai ngày không ăn không uống, sắc mặt âm u lạnh lẽo đi ra, cậu đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn thoáng qua Chu Điền, nhếch môi mỉm cười mỉa mai, chậm rãi ngồi lên cửa sổ.

Trong lòng Chu Điền cả kinh, cố nén ý muốn xông lên kéo người xuống, làm ra vẻ nói: "Mày nhảy xuống đi! Có bản lĩnh liền nhảy xuống! Nhảy xuống rồi tao sẽ tha cho mày!"

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn Chu Điền, ánh mắt lạnh như băng, nhếch môi trào phúng, sắc mặt tái nhợt đến kỳ cục, nhưng thần sắc kiêu căng. Ngay sau đó, cậu thu chân lại, dùng sức nơi thắt lưng, nhảy xuống từ ban công lầu hai.

Chu Điền sợ ngây người, cho tới bây giờ hắn chưa thấy qua một người không sợ chết, Lộc Hàm nhảy như vậy chẳng những đứa bé không bảo đảm, phỏng chừng mệnh cũng chẳng còn!

Trong sự khiếp sợ cùng hoảng loạn hắn la lớn rồi chạy lại, trong đầu nhớ tới câu nói của Lộc Hàm lúc ban đầu — Ông cứ giam giữ tôi thử xem!!

Hắn ghé vào lan can ban công, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, không dám nhìn xuống dưới, rốt cục hắn biết Lộc Hàm trong khoảng thời gian này vì sao lại thành thật với việc mang thai như thế, đó là cho hắn hy vọng, cuối cùng tự tay bóp chết hy vọng của hắn.

Lộc Hàm mới thật là tàn nhẫn, cho người ta hy vọng sau đó tự tay phá vỡ nó, chẳng sợ cuối cùng một xác hai mạng!

Nhưng mệnh của Lộc Hàm cũng thật là kiên cường, mạng của đứa bé lại càng kiên cường hơn, thế mà không việc gì!!

Chờ Lộc Hàm tỉnh lại Chu Điền đã không thấy mặt, cậu nằm trong một căn phòng xa lạ, Rose xuất hiện chính vào thời điểm đó.

Cô gái mặc quần đỏ áo sơmi đen, tóc xoăn màu nâu, dáng vẻ thoải mái, nhìn qua trông giống như một sinh viên vậy.

Cho đến giờ Lộc Hàm vẫn cảm thấy may mắn lúc ấy mình gặp được Rose, bằng không nửa đời sau của cậu xem như bị hủy hoại.

"Cũng không khác biệt nhiều lắm, Rose chẳng những khuyên nhủ tôi sinh đứa bé ra, mà còn giúp tôi xử lý Chu Điền, sau đó tôi thậm chí chưa từng nhìn thấy Chu Điền lần nào, cũng không gặp lại người đàn ông kia." Thanh âm của Lộc Hàm trong thư phòng yên tĩnh nghe có vẻ nhẹ hơn bình thường, Ngô Thế Huân nghe rất chăm chú, lúc Lộc Hàm dừng lại dường như anh vẫn còn đắm chìm trong đó.

Thật giống như toàn bộ những hình ảnh đều khôi phục như cũ, anh là một người bên lề đứng xem, cảnh tượng không ngừng biến hóa.

Đầu tiên là khung cảnh tràn ngập tuyết trắng mà Lộc Hàm cùng Hoàng Tử Thao mặt đối mặt đứng nói lời từ biệt, sau đó một mình Lộc Hàm ngồi trong phòng bọn họ thuê chung thu dọn đồ đạc, rồi sau đó nữa Chu Điền xuất hiện, thậm chí là hình ảnh cuối cùng Lộc Hàm ngồi trên lan can ban công, nghiêng người quay đầu nhìn Chu Điền mỉm cười lạnh lùng, tiếp theo thả người nhảy xuống…

Ngô Thế Huân cảm thấy như mình hoàn toàn xâm nhập vào trong đó, nhìn giai đoạn kia của Lộc Hàm trôi qua, cảm nhận cảm xúc của Lộc Hàm, thậm chí có thể nhìn thấy mỗi một biểu cảm rất nhỏ trên mặt Lộc Hàm, thấy cậu từ lúc bất đắc dĩ không cam lòng, ẩn nhẫn rồi đến cuối là cùng đường.

Sau khi nói xong qua vài phút Lộc Hàm mới giương mắt nhìn Ngô Thế Huân, hít sâu một hơi, giống như cậu vừa mới thoát ra từ cảnh trong mơ.

Hai người trầm mặc, Lộc Hàm cảm thấy chính mình cần phải lên tiếng.

Ngô Thế Huân nhìn cậu, cảm xúc trong lòng càng thêm phức tạp: "Sau này Hoàng Tử Thao có biết không?"

Lộc Hàm nghĩ nghĩ, thản nhiên nói: "Có lẽ là không biết, tôi chẳng rõ lắm."

Trong mắt Ngô Thế Huân hiện lên vẻ đau lòng, "Cậu hận hắn sao?"

Lộc Hàm: "Kỳ thật nói cho cùng việc này cũng không mấy liên quan đến hắn, nhưng lúc ấy hắn đã làm sai một việc."

"Việc gì?"

"Tôi tạm nghỉ học nửa năm, chuyện mang thai thuê chỉ có hai người bạn thân biết, sau khi đi học trở lại trường yêu cầu khoa đánh giá, vốn là không có vấn đề gì, nhưng Hoàng Tử Thao lúc ấy ở nước ngoài trả lời phỏng vấn trên đường phố của một hãng thông tấn nước ngoài, phỏng vấn kia nội dung là về vấn đề hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính, Hoàng Tử Thao nhiều lời vài câu, kết quả được đăng báo. Không biết bị người nào cho lên BBS của trường, năm đó kỳ thật chuyện tôi và hắn dọn ra khỏi ký túc xá ở chung chỉ những người bạn thân thiết mới biết, nhưng vẫn gây ồn ào huyên náo, hơn nữa chuyện Chu Điền làm loạn tới khoa trước kia, chủ nhiệm khoa chịu không nổi, bèn đề xuất ý kiến đuổi học."

"…" Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, rất khó tưởng tượng vừa mới hơn hai mươi tuổi đầu, Lộc Hàm làm như thế nào mà sống được trong hơn nửa năm kia.

Hoàng Tử Thao vì tiền đồ chạy mất, chia tay xong cũng cắt đứt mọi liên lạc Chu Điền vì trả nợ ép buộc Lộc Hàm mang thai thuê, ròng rã mấy tháng Đứa bé sinh ra sau đó vốn cho rằng có thể khôi phục lại cuộc sống ban đầu, rồi lại dính đòn cảnh cáo, tước đoạt quyền lợi đến trường thậm chí cả cơ hội trở mình.

Cổ họng Ngô Thế Huân nghẹn lại, trong lòng run lên, đột nhiên nghĩ, có phải năm đó nếu mình không come out, không cần đứa bé, thì Lộc Hàm có thể thoát khỏi vận rủi hay không? Nhưng anh lại nghĩ, nếu lúc đó không phải là mình, có phải Lộc Hàm sẽ sinh con cho người khác hay không?

Đầu óc Ngô Thế Huân hiện tại rất loạn, từ tận đáy lòng có cả trăm loại cảm xúc lần lượt kéo về, kỳ thật chính là thương xót Lộc Hàm, nhìn Lộc Hàm có vẻ lạnh lùng, trong lòng lại muốn ôm Lộc Hàm thật chặt vào trong ngực.

Anh âm thầm nắm chặt hai tay, nén xúc động, anh biết nếu hiện tại làm như vậy, sẽ chỉ làm Lộc Hàm rời xa chính mình, hai người còn cách nhau một bức tường thật dày, ngoại trừ Ben Ben, nếu làm không tốt sẽ không có chút quan hệ nào.

Lộc Hàm uống ngụm trà xanh, mùi thơm quanh quẩn trong khoang miệng, nuốt câu mình muốn nói xuống.

Kỳ thật lần phỏng vấn kia ảnh chụp Hoàng Tử Thao được đăng lên BBS của trường, sở dĩ ầm ĩ như vậy, đến nỗi khiến cho Lộc Hàm cảm thấy không còn mặt mũi, là do Hoàng Tử Thao có nói một vài câu.

"Lúc còn đến trường anh có người yêu đồng tính sao?"

"A, không, không có, bất quá tôi đã từng có một bạn trai tâm tình đã hơn một năm, nhưng tôi cảm thấy, lúc đó hắn là bị hormone nam tính hấp dẫn, cậu ấy không phải là người yêu của tôi."

Cửa sổ thư phòng đóng chặt, Ngô Thế Huân cảm thấy nóng nảy oi bức, bèn đứng dậy mở cửa sổ sát đất ra.

Lộc Hàm rủ mắt xuống nhìn nhìn di động trên bàn trà, cầm lên nhìn thấy trên màn ảnh có vài tin nhắn cùng và mấy cuộc gọi nhỡ, cậu mở máy, là từ một số lạ gởi tới —

Tin thứ nhất:

Hàm nhi, tôi biết cho dù nói gì cũng không có biện pháp bù lại sai lầm năm đó, sám hối cũng không thể làm cho em hồi tâm chuyển ý. Tôi đã biết năm đó em mang thai chính là con của Ngô Thế Huân, nhưng thật sự em không thể gần gũi với Ngô Thế Huân, hắn là một thương nhân, lợi và hại được hay mất là thứ mà hắn suy xét đầu tiên, em không thể vì con mà gần gũi với hắn được.

Khoảng mười phút sau là tin thứ hai:

Hàm nhi, Chu Điền đã chết, tôi không biết làm sao để bồi thường cho em, tôi chỉ cầu xin em cho tôi một cơ hội bù đắp, được không?

Mấy phút sau lại gởi tin thứ ba:

Hàm nhi em nhận điện thoại của tôi được không? Cho tôi một cơ hội được chứ?

Em đang ở cùng Ngô Thế Huân phải không?

Hàm nhi em không thể ở cùng với Ngô Thế Huân, hắn là một thương nhân dối trá!

Hàm nhi tôi nói thật cho em biết, tôi và Ngô Thế Huân đã yêu đương và sống chung bốn năm, lúc về nước chúng tôi vẫn còn bên nhau! Chỉ mới chia tay gần đây thôi!

Ngô Thế Huân mở cửa sổ sát đất ra rồi đứng ở đó hơn nửa phút, há miệng ra mà hít thở, hiện giờ anh đã biết tất cả, tuy rằng chưa nghĩ ra mình nên làm như thế nào, nhưng tốt xấu gì những chuyện đã qua của Lộc Hàm anh đều đã biết rõ ràng.

Anh chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị tốt, cho nên hiện giờ biết được tất cả mọi chuyện về Lộc Hàm, anh cảm thấy mình ít nhất phải nắm chắc.

Anh xoay người, đi đến cạnh sô pha, đưa mắt về Lộc Hàm đang cúi đầu nhìn di động, "Lên lầu đi, Ben Ben hẳn là đã buồn ngủ lắm rồi."

Lộc Hàm xem đến tin nhắn cuối cùng, rời mắt khỏi màn hình, đứng lên nhìn lại Ngô Thế Huân.

35. Chương 35

Ngô Thế Huân nhìn cậu: "Cậu lên lầu đi."

Lộc Hàm nắm chặt di động gật đầu, xoay người vòng qua sô pha mở cửa đi ra khỏi thư phòng.

Ngô Thế Huân một mực yên lặng nhìn theo Lộc Hàm, gánh nặng trong lòng tuy rằng có vơi bớt, nhưng cảm xúc vẫn như trước rất khó chịu. Anh ngồi lại trước máy tính, mở hộp thư đọc lại tư liệu kia một lần nữa, kết hợp với những gì Lộc Hàm vừa kể, thầm sắp xếp chuyện của sáu năm về trước giờ đã phong phú hơn nhiều.

Cuối cùng, trong đầu anh chỉ còn hiện lên một hình ảnh – Lộc Hàm ngồi trên lan can ban công, xoay người nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Chu Điền, đột nhiên nhếch môi mỉm cười, trong nụ cười tràn đầy vẻ mỉa mai và tuyệt nhiên.

Ngô Thế Huân cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến hình ảnh kinh hãi kia, khi đó Lộc Hàm chỉ mới hai mươi tuổi, tại sao có thể ẩn nhẫn ba tháng, cuối cùng cho Chu Điền một đòn thống hận đả kích trí mạng như vậy?

Có lẽ em ấy rất hận Chu Điền chăng? Hay là hận vận mệnh vì sao lại tra tấn mình như thế? Bởi vì hận cho nên mới có thể chịu đựng lâu như thế sao?

Nếu Ngô Thế Huân đoán không lầm, cho dù lúc ấy Chu Điền không uy hiếp Lộc Hàm khiến cậu nhảy lầu, có lẽ Lộc Hàm cũng sẽ tìm một biện pháp khác để làm cho hư thai?

Lúc ấy Lộc Hàm căn bản không quan tâm đến đứa bé trong bụng, thậm chí ngay cả mạng của mình còn không màng kia mà!! Cậu chính là muốn cá chết lưới rách!!

Ngô Thế Huân hoảng hốt mở choàng hai mắt, anh đột nhiên nghĩ đến, nếu năm đó Lộc Hàm hận Chu Điền như vậy, thậm chí mang thai đến tháng thứ năm còn muốn tự tay giết đứa bé trong bụng, làm cho Chu Điền tuyệt vọng, vậy hiện giờ thì sao?

Sau khi Lộc Hàm ra khỏi thư phòng thì mở di động ra, xóa mấy tin nhắn của Hoàng Tử Thao đi.

Cậu quay về phòng Ben Ben, lặng lẽ đi vào đóng cửa phòng lại, Ben Ben nằm nghiêng trên giường nhỏ, trong phòng sáng trưng, đén bàn nhỏ nơi đầu giường cũng mở ra.

Lộc Hàm nhẹ chân đi qua, mới vừa ngồi vào mép giường, Ben Ben đột nhiên bỉu môi hấp háy đôi mắt nửa mê nửa tỉnh ngóc đầu lên: "Ba đã về rồi!?" Nói xong lắc lắc thân mình dịch đầu đến cạnh Lộc Hàm cọ cọ, mắt vẫn híp lại, căn bản là chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

Ben Ben vừa mới bừng tỉnh, cảm giác có người vào cửa, lập tức ngóc đầu, vừa nhìn thấy Lộc Hàm thì nhanh chóng sáp lại ôm lấy thắt lưng Lộc Hàm, ánh sáng trong phòng khiến mắt nhóc mở không ra, nhóc bèn híp mắt dùng bàn tay nhỏ túm áo ngủ của Lộc Hàm, chặt chẹ nắm lấy không buông, lầm bầm: "Không được đi nữa nha!"

Lộc Hàm xoay người ôm đầu Ben Ben: "Không đi không đi nữa."

Ben Ben chu miệng, mắt giờ này mới hơi tỉnh táo: "Thật sao? Ba ba không cướp ba đi sao?"

Lộc Hàm cười khẽ, hạ giọng nói: "Không đâu, baba sẽ không tới nữa đâu."

Ben Ben an tâm, sau đó tiếp tục thoải mái túm áo ngủ của Lộc Hàm, mắt nhắm lại, rất nhanh đã ngủ mất.

Lộc Hàm vươn tay tắt đèn bàn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ánh sáng mờ nhạt, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ben Ben, trái tim như muốn tan chảy.

Với Lộc Hàm mà nói, đoạn hồi ức kia không phải cái gì đáng giá khiến người ta lưu luyến, nếu có thể, cậu hy vọng cả đời mình cũng không phải nhớ lại nữa, hiện giờ thậm chí chỉ mới kể sơ lược như vậy, cậu đã cảm thấy là một chuyện rất gây áp lực.

Lộc Hàm không phải là người thích nhớ lại quá khứ, huống hồ là quá khứ không mấy tốt đẹp và đầy khó khăn đến vậy, nhưng cho dù thế nào tất cả những cảm xúc và tình cảm đã qua xen lẫn vào nhau mới tạo nên một Lộc Hàm trong quá khứ.

Nhưng kỳ thật, cho dù là quá khứ, hay hiện tại mình vẫn là mình, đều là Lộc Hàm cả.

Lộc Hàm gỡ bàn tay nhỏ của Ben Ben đang túm áo ngủ mình ra, nằm xuống một bên giường nhỏ, ôm bé con vào trong lòng rồi đắp chăn lên.

Cậu nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại tin nhắn sau cùng của Hoàng Tử Thao.

Cậu đột nhiên nghĩ, Hoàng Tử Thao này, nhiều năm như vậy tựa hồ vẫn y như cũ, kiêu ngạo và ích kỷ, luôn có thói quen đoán mò người khác để chính mình là người cuối cùng vớt được cá lớn.

Lộc Hàm nhịn không được nhếch khóe môi, trong lòng thầm cười lạnh.

Buổi sáng Ben Ben mở to hai mắt, đột nhiên phát hiện mình ngủ trong ngực Lộc Hàm, trong lòng vui mừng. Lúc này mới nhớ tới đêm qua lúc Lộc Hàm vào phòng hình như mình có tỉnh lại, sau đó túm quần áo không cho đi, cho nên lúc này mới giữ được người ở lại.

Ben Ben xoay xoay mông nhỏ quay qua đối mặt với Lộc Hàm, Lộc Hàm còn chưa tỉnh, gương mặt nhắm mắt ngủ vô cùng an tĩnh, Ben Ben mở to hai mắt nhìn Lộc Hàm, hận không thể thu Lộc Hàm vào trong ánh mắt nhìn cho đã.

Nhóc nghĩ tối qua mình tỉnh thật đúng lúc, bằng không nhất định sẽ ngủ mình ên một mạch tới sáng! Ba ba xấu xa nhất định là sẽ cướp người của mình! Hừ! (ˆ)

Ngô Thế Huân chỉ ngủ có vài giờ, làm cơm xong vẫn đứng ở ban công hút thuốc, lúc Lộc Hàm và Ben Ben nắm tay nhau đi xuống cầu thang anh vừa vặn xoay người, nhìn thấy hình ảnh đẹp đẽ tay trong tay của phụ huynh và bé con.

Ngô Thế Huân từ ban công đi vào ngồi xuống bên bàn ăn, Ben Ben bò lên ghế của mình, đặc biệt cảnh giác liếc nhìn Ngô Thế Huân một cái, không lên tiếng chào hỏi gì cả.

Ngô Thế Huân nhíu mày, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, nói: "Trước đây dạy con thế nào giờ quên hết rồi hả? Buổi sáng không biết chào hỏi ha!"

"Ba ba." Ben Ben trệu trạo lên tiếng, ánh mắt hết nhìn Ngô Thế Huân, lại đảo qua Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân và Lộc Hàm nhìn nhau, cũng không biết Ben Ben tại sao lại như vậy, Ngô Thế Huân buồn bực, Lộc Hàm thì càng nghi hoặc, vừa nãy đánh răng rửa mặt vẫn còn bình thường mà!

Ba người ăn sáng xong Lộc Hàm chủ động đi rửa chén, lần này Ngô Thế Huân không ngăn cản, sau khi thấy Lộc Hàm dọn chén bát đi vào bếp, thò tay túm lấy cái đuôi nhỏ đang định đi theo vào bếp xách ra ngoài ban công.

Hai chân Ben Ben trên không trung đá đá, đầu cổ quay tứ tung tức tối nhìn Ngô Thế Huân, "Ba làm gì vậy?"

Ngô Thế Huân đặt nhóc con lên một cái ghế cao ở ngoài ban công, xoay người chọt chọt vào mi tâm: "Sao lại không lễ phép như thế? Buổi sáng cũng không biết chào hỏi ba ba hả?"

Nhóc con bĩu môi lạnh lùng nhìn Ngô Thế Huân, chỉ cần không có mặt Lộc Hàm, dáng vẻ của Ben Ben hoặc là xa cách, hoặc là bày ra biểu cảm chớ lại gần. Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân, trong đôi mắt màu hổ phách phản chiếu gương mặt Ngô Thế Huân, nhóc con hừ một tiếng, chậm rãi nói: "Ai bảo đêm qua ba giành người với con!?"

Lúc đầu Ngô Thế Huân nghe mà không hiểu, vài giây sau mới kịp phản ứng, hóa ra tối qua vì muốn nói chuyện cùng Lộc Hàm, nên gọi cậu đi ra ngoài trong chốc lát, nhưng nhóc con sợ là hiểu lầm, cho rằng Lộc Hàm sẽ ngủ cùng Ngô Thế Huân.

Trong lòng Ngô Thế Huân buồn cười, biểu cảm trên mặt không giữ được vẻ lạnh lùng nữa, nhếch môi nhìn con trai của mình, đùa nhóc: "Cuối cùng còn không phải ngủ cùng con đấy thôi."

Ben Ben nắm tay nhỏ có vẻ tức giận: "Đó là nhờ con cố gắng tranh thủ!" Ngay sau đó nói thêm: "Sau này ba ba không được giành người với con!"

Ngô Thế Huân giả bộ nghiêm mặt, híp mắt, tiếp tục chọc nhóc con: "Nếu ba nói không thì sao?"

Ben Ben nắm chặt tay nhỏ cắn cắn môi dưới, đặc biệt nghiêm túc cân nhắc một hồi, rồi nghiêm túc nói: "Ba Lộc là của con!"

Ngô Thế Huân mím môi chọt chọt mi tâm Ben Ben, xoa đầu con.

Buổi sáng Ngô Thế Huân đưa Ben Ben đi nhà trẻ, Lộc Hàm tự đón xe đến tòa soạn báo.

Trước khi lên xe Ben Ben nhăn nhó cả nửa ngày, nói toàn những lời vô nghĩa —

"Con sẽ ngoan ngoãn, chiều ba có đi đón con được không?"

"Con còn muốn ăn bánh bích quy, lần trước ba làm ăn hết rồi!"

"Buổi tối con với ba tắm chung nha, không cho ba ba vào!"

"Ba phải ngủ với con nha! Ba ba của con buổi tối nhất định tăng ca! Sẽ không có ở nhà đâu!"

…

Lộc Hàm đón xe bên ngoài tiểu khu, ngồi trên xe rồi vẫn luôn nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn và biểu cảm láu lỉnh dễ thương của Ben Ben, còn thêm dáng vẻ giống như một cái đuôi nhỏ không ngừng tới lui đi theo mình, khóe miệng cậu cong lên, trên mặt hiện lên sự vui sướng.

Buổi sáng vào giờ cao điểm hay bị kẹt xe, Lộc Hàm không ngồi xe đến cổng tòa soạn báo, mà xuống xe ở ngã tư đường cách tòa soạn không xa, rồi đi bộ đến công ty.

Nhưng cậu không thể ngờ vào giờ này lại bị người ta chặn đường, Hoàng Tử Thao dù bận vẫn ung dung đứng đợi ở một bên cổng, đưa mắt nhìn cậu.

Lộc Hàm dừng bước, Hoàng Tử Thao thấy cậu bèn bước nhanh tới, đi vòng lên trước mặt: "Hôm qua tôi cho gọi điện thoại em không bắt máy, sau đó gởi tin nhắn, em có đọc không?"

Lộc Hàm nhìn hắn, không rõ hiện tại Hoàng Tử Thao chạy tới dây dưa là có ý gì? Nội tâm áy náy? Định bù đắp? Nhưng có gì mà phải bù? Hoàng Tử Thao là người thông minh, biết chuyện đã qua căn bản không có cách gì bù đắp được, một khi đã như vậy, cớ gì gửi những tin nhắn đó thậm chí còn tự chạy tới đây?

"Có đọc." Lộc Hàm thản nhiên trả lời.

Ngày hôm qua Hoàng Tử Thao trở về suy nghĩ suốt đêm, hắn biết mối quan hệ giữa mình và Ngô Thế Huân đã hoàn toàn xong đời, với thân phận bối cảnh của Ngô Thế Huân, muốn điều tra chuyện năm đó nhất định có thể làm đến nhất thanh nhị sở, hơn nữa hắn cũng đã chia tay với Ngô Thế Huân. Nhưng lúc trước chia tay chẳng phải chính là vì Lộc Hàm sao? Thời điểm đó thậm chí hắn cũng chưa biết chuyện mang thai thuê có liên quan đến Ngô Thế Huân.

Hoàng Tử Thao cũng đã hiểu rõ ràng, hắn là vì Lộc Hàm mới chia tay với Ngô Thế Huân, cho nên cho dù trong mối quan hệ của ba người Ngô Thế Huân có sắm vai nào, hắn cũng sẽ không do dự nữa — hắn muốn mang Lộc Hàm trở về!

Vật chất tiền tài sự nghiệp nhân mạch, hiện giờ hắn đã có tất cả, cái duy nhất thiếu chính là một người có thể cho hắn yêu thương cùng tình cảm bao dung của gia đình, mà Lộc Hàm, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần bọn họ sống cùng nhau, Hoàng Tử Thao lập lời thề mình tuyệt đối sẽ yêu Lộc Hàm hơn trước kia, đối xử với em ấy thật tốt! Thậm chí hắn có thể xem nhẹ việc con trai của Ngô Thế Huân!

Chỉ cần Lộc Hàm trở về, hắn có thể quên đi quá khứ bốn năm ở nước ngoài, thanh thản ổn định cùng Lộc Hàm sống qua ngày. Tựa như cách hai người ở chung trước kia vậy, cùng lên lớp rồi tan học, có đôi khi còn cùng nhau nấu ăn, hoặc là khi hắn về trễ, Lộc Hàm đã chuẩn bị sẵn bữa tối và ngồi chờ hắn cùng ăn.

Hoàng Tử Thao suy nghĩ thật lâu, mỗi khi nghĩ đến Lộc Hàm lúc đó trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, ẩn chứa nỗi chờ mong vô hạn.

Hắn nhớ khi đó Lộc Hàm rất thích mình, chuyện đã qua kỳ thật cũng không hoàn toàn là lỗi cuả hắn, em ấy chắc sẽ tha thứ chứ? Đúng không? Hẳn là vậy.

Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm, đột nhiên không biết nên nói cái gì, suy nghĩ nửa ngày, mới lên tiếng: "Nếu em đã đọc mấy tin nhắn kia, vậy hẳn đã biết chuyện của tôi và Ngô Thế Huân… Tôi biết quan hệ của ba người chúng ta rất phức tạp, tôi cũng không muốn khiến em khó xử, nói cho em biết chính là không hy vọng em bị lừa gạt. Tôi nghĩ hắn hẳn là cũng đã biết quan hệ trước kia của chúng ta, giữa em và hắn còn có một đứa con trai, cho nên tôi nghĩ, lấy thái độ làm người của hắn nhất định là sẽ không nói cho em những gì mà em có quyền được biết, tôi cũng không hy vọng em bị hắn lừa."

Hoàng Tử Thao nói thao thao bất tuyệt, Lộc Hàm chỉ lẳng lặng nghe, sau khi Hoàng Tử Thao nói xong nhìn Lộc Hàm, muốn thấy được cảm xúc trong mắt của cậu, lại phát hiện Lộc Hàm vô cùng bình tĩnh.

Ngựa xe như nước vội vàng chạy qua, sau một tiếng còi xe chói tai, Lộc Hàm chậm rãi nói: "Trước khi anh gửi tin nhắn, tôi đã biết mối quan hệ của anh và Ngô Thế Huân."

"Cái gì?" Hoàng Tử Thao giật mình.

"Là Ngô Thế Huân nói cho tôi biết, anh ấy rất thẳng thắn, hơn nữa còn cho tôi biết, hai người đã chia tay."

Trong đôi mắt màu hổ phách của Lộc Hàm, Hoàng Tử Thao thấy được hình ảnh đầy kinh ngạc của chính mình, hắn đã nghĩ không có khả năng đó, theo sự hiểu biết của hắn đối với Ngô Thế Huân, căn bản Ngô Thế Huân không phải là loại người hay bộc bạch nội tâm của chính mình! Hắn vì sao lại nói này nọ với Lộc Hàm? Tại sao sau khi đã biết rất rõ ràng mối quan hệ phức tạp giữa ba người, còn nói cho Lộc Hàm nghe?

Lộc Hàm nhìn Hoàng Tử Thao, thấy thần sắc của hắn từ thăm dò, dần biến thành nghi hoặc, đến cuối cùng là phẫn nộ.

"Vì sao? Làm sao hắn có thể nói những chuyện đó với em?!"

Lộc Hàm không trả lời vấn đề này, cậu cũng không liếc nhìn Hoàng Tử Thao lấy một cái, xoay người đi về hướng tòa soạn.

Đương nhiên Ngô Thế Huân sẽ không nói cho Lộc Hàm!

Trên thực tế Lộc Hàm cũng đã sớm không tin tất cả lí lẽ của Hoàng Tử Thao, tối hôm qua Hoàng Tử Thao gửi tin nhắn cậu một chữ cũng chẳng tin, vừa rồi nói vậy bất quá chỉ muốn thăm dò mà thôi! Mãi đến khi thấy biểu tình không thể tin được của Hoàng Tử Thao, Lộc Hàm mới xác định hắn nói thật.

Lộc Hàm giơ thẻ ra vào cho bảo vệ xem, tiếp đó đi vào đại sảnh của tòa soạn báo, dáng vẻ của cậu tự nhiên thoải mái, không có một chút khác lạ nào, chính là khóe miệng đột nhiên nhếch lên, trào phúng nở một nụ cười.

Ngô Thế Huân nói dối thì thế nào? Ít nhất cũng cho mình gặp con!! Hoàng Tử Thao thì sao? Gửi tin nhắn như vậy khuyên bảo mình là vì cái gì?! Có thật là muốn tốt cho mình, không để bị Ngô Thế Huân lừa gạt không?

Cậu nghĩ cuộc sống của mình sao có thể bị người như Hoàng Tử Thao phá hủy được chứ? Cậu có Ben Ben, sau này còn vô số điều tốt đẹp yên ấm trong cuộc sống đang chờ đợi mình, Hoàng Tử Thao thì là cái thá gì?!

36. Chương 36

Lộc Hàm buổi sáng mới vừa tới tòa soạn, Biện Bạch Hiền đã tới gõ cửa, Lộc Hàm mở máy tính rồi ngồi lên ghế sau đó ra hiệu cho Biện Bạch Hiền vào, Biện Bạch Hiền hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua rồi đóng cửa lại, ngồi vào bàn công tác đối diện, nhìn Lộc Hàm sau đó chân thành nói: "Diệp An Ninh đã từ chức rồi, anh biết không?"

Lộc Hàm cầm đồ đạc tay dừng lại:một lúc hỏi: "Lúc nào?"

"Không biết, em đi làm sớm vừa lúc gặp được cô ta, chính mắt em thấy, cô ta cầm đồ đạc của mình đi ra ngoài, trên bàn thì lại trống không, hẳn là từ chức rồi."

Diệp An Ninh hiện còn đang giao việc, nếu như muốn từ chức ngày hôm qua tại sao không nói? Huống hồ tòa soạn báo nơi này thiếu người muốn chết, cô ta phải đi cũng có thể sớm chút đánh đơn từ chức,hơn nữa phải đem công tác giao cho người khác chứ, chả lẽ chỉ vì mình có chút quen biết cấp trên mà tự ý bỏ việc như thế này?

Lộc Hàm đoán chừng Kim Mân Thạc còn chưa biết việc Diệp An ninh từ chức, Diệp An ninh sớm như vậy qua đây thu dọn đồ đạc kiểu này e là muốn nhanh chóng rời đi mà không cho ai biết.

Lộc Hàm nhìn Biện Bạch Hiền: " Máy tính của Diệp An Ninh cậu đừng cho ai đụng tới, chúng ta cứ đợi Kim Mân Thạc đến rồi nói sau. Cậu bây giờ cứ đi làm chuyện của mình cho tốt đi."

Biện Bạch Hiền gật đầu, đứng dậy định đi, lại dừng một chút ngồi xuống: "Cái kia, việc sưu tầm bản thảo cũng để người khác làm sao?"

Lộc Hàm biết rõ Biện Bạch Hiền đang suy nghĩ gì, hắn vừa qua khỏi thời kì thực tập, trước mắt vẫn còn đang thử việc, nhưng lại được cái tay nghề rất kha, về sau nếu có lăn lộn trong nghề cũng dễ dàng hơn. Tài chính và kinh tế là lĩnh vực không dễ dàng gì, bây giờ bắt đầu sưu tầm bản thảo nhiều một chút cũng xem như là đi học một ít gì đó đi.

Lộc Hàm nói: "Tạm thời sẽ không, cậu cứ đem việc của mình làm tốt là được rồi." Dừng một chút, "Còn việc sưu tầm bản thảo phát ra ngoài nhất định sẽ có tên của cậu tham gia."

"Thật sao ạ?!" Biện Bạch Hiền không chút nào che dấu sự hưng phấn của mình: "Đại vương muôn năm! Còn công việc của Diệp An Ninh để lại cứ để em làm cho! Em có lòng tin có thể một người làm hai việc!"

Lộc Hàm cười nhạt: "Nhắc cậu một lần cuối cùng, mau đem tình hình kinh tế hôm qua tôi giao cho làm cho tốt đi, về phần Diệp An Ninh tòa soạn sẽ phân phó sau, cái này còn phải xem Kim Mân Thạc xử trí như thế nào đã! Ăn một miếng cũng không mập ngay được đâu, đi đi."

"Vâng, đại Vương!" Biện Bạch Hiền tuổi trẻ khí thịnh, tính cách hoạt bát, nghe xong Lộc Hàm mà nói một cái liền cúi chào, tranh thủ thời gian tựu nhanh như chớp chạy ra đi làm việc.

Kim Mân Thạc đến, Lộc Hàm liền bước vào văn phòng kể rõ sự tình, Kim Mân Thạc nghe nói Diệp An Ninh thu dọn đồ đạc bỏ đi thì vẻ mặt không thể tin được, "Cái gì? Cô ta cho rằng tòa soạn báo là cái chợ à? Muốn tới thì tới muốn đi liền đi?"

Kim Mân Thạc nói xong thì gọi điện thoại cho trưởng phòng bên Diệp An Ninh, quả nhiên được xác thực là người đi mất, không có nói với ai, bên Lộc Hàm cũng không liên hệ, càng không báo cùng Kim Mân Thạc một câu, trong văn phòng cũng không ai biết Diệp An Ninh đi.

Trưởng phòng bên kia còn nói, Diệp An Ninh đi thì đi rồi, vậy thì thôi, dù sao cũng muốn cô ta biến cho rồi, chỉ là không muốn nói, hiện tại cô ta đi như vậy công việc chất đống lại càng chất đống, Kim Mân Thạc quả thực rất phiền lòng.

Kim Mân Thạc cúp điện thoại xong trong lòng chửi ầm lên, hắn dù không thích Diệp An Ninh, nếu không muốn nói là ghét đi, nhưng có thích hay không là hai việc không mấy quan trong, quan trọng là toàn bộ tòa soạn báo vốn không có nhân lực, Diệp An Ninh mặc dù nhân phẩm không mấy tốt nhưng làm việc khá hiệu quả, hiện tại cô ta đã đi, công tác đều bị treo, toàn bộ tòa soạn báo xem như cũng bị cô ta một kéo cho chậm trễ một tuần.

Tòa soạn báo mọi người đều có việc riêng, mọi việc lại chẳng dễ dàng, Lộc Hàm còn có bài phỏng vấn quan trọng của Ngô Thế Huân, Diệp An Ninh nắm trong tay nhiều tin tức quan trọng lại không nói một tiếng đã đi! Ai cũng biết đạo đức nghề nghiệp thường ngày của cô ta như thế nào, phỏng chừng còn đi bán tin ra cho tòa soạn khác hay không!!?

Kim Mân Thạc trong phòng làm việc rất muốn đánh người, một chân luôn tiện đá vào thùng nước, thùng nước đều lõm vào một mảnh lớn.

Lộc Hàm cũng không nói gì nữa với Kim Mân Thạc, việc này vô luận là ai cũng sẽ như vậy, Lộc Hàm sở dĩ có thể bình tĩnh là vì ngay từ cậu đã không mấy nghĩ Diệp An Ninh là người tốt. Diệp An Ninh tâm cao khí ngạo, hành vi quái dị, tính tính toán toán vì cái trước mắt, người như vậy hoàn toàn không phù hợp là đồng nghiệp.

Lộc Hàm đợi cho Kim Mân Thạc bình tâm lại mới mở miệng nói: "Công việc của Diệp An Ninh anh phân phó cho người khác làm đi, bản tin tài chính và kinh tế không thể vì chuyện này mà trì trệ được."

Kim Mân Thạc thở dài một hơi: "Lúc trước còn muốn cô ta nhanh chóng xéo đi! Hiện tại thì xéo đi rồi còn mang nhiều tin tức quan trọng như vậy!! "

Lộc Hàm biết rõ Diệp An Ninh chắc hẳn có một vài chuyện bí mật nào đó, bằng không sẽ không như vậy bỏ chạy mất, cậu nghĩ nghĩ về bản thảo phỏng vấn Ngô Thế Huân rồi nói với Kim Mân Thạc: "Trước mắt cứ để cho Biện Bạch Hiền liên hệ bên nhà in đi, ngày mai sửa đổi một vài chỗ trong bản thảo phỏng vấn Ngô Thế Huân rồi bắt đầu in."

Kim Mân Thạc nhìn Lộc Hàm: "Liệu có kịp không?"

Lộc Hàm: "Thử xem, em đêm nay đem bản thảo ra làm ngay, ngày mai sẽ cùng Biện Bạch Hiền cùng đi in ấn, Diệp An Ninh trong tay có lẽ còn có một vài tin tức khác, không bảo đảm cô ta có để lộ tin tức hay không, hiện tại để phòng ngừa, chúng ta phải cho phát hành báo trước."

Kim Mân Thạc nghĩ nghĩ, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy, "Được rồi, Bài phỏng vấn Ngô Thế Huân giao cho cậu xử lý." Nói xong mở ra cửa phòng làm việc, hô lớn: "Đem máy tính của Diệp An Ninh qua cho tôi đi, văn kiện, tư liệu cái gì đấy, đều chuyển tới hết!"

Biện Bạch Hiền gọi cho bên in bảo rằng có sửa đổi một chút, Lộc Hàm thì bắt đầu tìm USB chuẩn bị mang thông tin đến nhà in,m đồ đạc trên bàn đều là để tùy ý không trật tự, tìm kiếm quả có chút khó khăn. Lúc cậu tìm tìm USB thì đột nhiên thấy một phong bao còn mới.

Lộc Hàm nghi ngờ thoáng một cái, rồi đem phong bì bóc ra, trên ngón tay cậu chợt dính mấy hạt cát màu, lấy thứ trong phong bì ra, Lộc Hàm phát hiện bên trong là bức tranh cát lần trước Ben Ben làm tại khu vui chơi.

Màu lam nhạt tô nước biển, màu xanh sắc rực rỡ tô từng hạt mưa còn có màu vàng của đồng cỏ… Lộc Hàm đã thấy bức tranh này một lần, lúc ấy Ben Ben nói rất xấu bỏ đi, nhưng cậu bắt gặp Ngô Thế Huân cầm túi nhựa cho tranh vào rồi mang về, cứ tưởng rằng Ben Ben làm một nửa lại chán bỏ ngang, không ngờ rằng hôm nay hôm nay nó đã hoàn toàn xong rồi, còn dùng giấy bao lại chỉnh tề đặt trong phong bì.

Là Ben Ben làm… tặng cho cậu hay sao? Lúc ấy nhóc nói không thích, nhưng thật ra là bởi vì đang làm quà tặng lại bị phát hiện cho nên cố ý nói như vậy à?

Lộc Hàm cầm lấy tranh cát, tay run run, trong nội tâm vừa ấm áp vừa đắng cay, cậu đem tranh cát cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên bàn làm việc, tay chống đầu nhắm mắt lại, che đi ánh mắt của chính mình đang đỏ lên, thân thể cũng bất giác run nhè nhẹ.

Cậu nghĩ về quá khứ, lúc nhỏ gia đình không mấy hạnh phúc không biết ấm áp là vì, trưởng thành đi lên thành phố học đại học, quen biết Hoàng Tử Thao rồi ở chung có lẽ là một đoạn ấm áp hiếm hoi nhất. Những ngày tháng đau khổ, bị giẫm đạp đến thương tích đầy mình cậu không muốn nghĩ tới. Đến khi sinh hoạt gần như bình thường đến lạnh lùng cậu cũng chẳng còn chờ mong cái gì gọi là tình cảm nữa. Nếu như Ben Ben không xuất hiện, chính mình có lẽ cả đời cũng không biết mùi vị ấm áp.

Ben Ben xuất hiện đối với cuộc sống của Lộc Hàm như bắt đầu chuyển hướng, bề ngoài thì tỏ ra bình tĩnh không để ý nhưng quả thật trong lòng Lộc Hàm quả rất bất an.

Cậu cũng không biết mình đang bất an vì cái gì, thời gian dần qua, có hay không kí ức phủi bụi dần đã bị lôi ra cho người ta thấy mất rồi.

Biện Bạch Hiền nói chuyện điện thoại xong liền tới phòng Lộc Hàm nói việc ngày mai bắt đầu in ấn.

Khi Biện Bạch Hiền bước vào, Lộc Hàm mở to mắt cố che dấu đi gương mặt thất thần, câu nhanh chóng đem tranh cát cho vào lại bên trong phong bì, thuận tay cho vào ngăn kéo.

Biện Bạch Hiền hơi bất ngờ, có thể rõ ràng nhìn ra hình như hành động của Lộc Hàm hơi mất tự nhiên, lúc nãy trên bàn làm việc rõ ràng có một thứ, tuy nhiên không nhìn kĩ nhưng cũng thể biết cái kia là một bức tranh cát. Hơn nữa tròng mắt Lộc Hàm đều đỏ lên, trên lông mi còn có chút ẩm ướt.

Lộc Hàm vuốt vuốt lại tóc, lại cố che dấu biểu tình, rồi đưa mắt nhìn Biện Bạch Hiền: "Sao rồi?"

"Ah, tốt rồi, buổi sáng ngày mai bắt đầu in."

"Ừ."

"Cái kia…anh" Biện Bạch Hiền vốn muốn hỏi thăm vài câu, nhưng lại sợ chính mình lắm miệng đụng chạm chuyện buồn của Lộc Hàm liền nói: "Em đi ra ngoài trước, có việc gì cứ hô một tiếng, em sẽ có mặt ngay."

"Được rồi." Lộc Hàm gật đầu.

Biện Bạch Hiền quay người chuẩn bị đi ra ngoài, Lộc Hàm đột nhiên gọi lại: "Chờ một chút."

Biện Bạch Hiền quay đầu: "Chuyện gì, đại vương?"

“Cậu biết chỗ nào bán tranh không?”

Biện Bạch Hiền nghĩ nghĩ: “Gần đây thì không có, bất quá thì em có biết một chỗ hơi xa, nếu anh cần em sẽ giúp.”

Lộc Hàm gật gật đầu.

Ngô Thế Huân buổi sáng đưa con trai đến nhà trẻ thì quay về công ty, đến giờ cơm trưa thì Lý Hồng Bình gọi điện qua, nói có muốn gặp Rose hay không? Có thì cùng đi?

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, tạm thời không muốn nói gì đến chuyện của Lộc Hàm, anh cảm thấy loại chuyện này dăm ba câu cũng không thể nói rõ ràng được, nếu lại gặp chuyện gì thì chẳng khác nào như đi bêu xấu người kia.

Nghĩ vậy, Ngô Thế Huân thuận miệng trả lời một câu không có thời gian, lại còn nói thêm còn bận lo cho Ben Ben.

Lý Hồng Bình tại đầu bên kia điện thoại cười muốn tắt thở: “Cái gì? Ngô Thế Huân bây giờ trở thành vú em rồi sao? Mỗi ngày ngoại trừ đi làm công ty còn phải về nhà lo cho con trai sao? Chẳng phải bây giờ nó cũng đạ 6 tuổi rồi hả? Nó cần anh thay tã với cho bú sữa à?!”

Ngô Thế Huân nói: “Được rồi đó, tôi dù sao cũng an tâm hơn là để nó rơi vào tay cậu. Bị cậu chỉnh thành cái bộ dạng này”

Lý Hồng Bình: “Ớ, cái thằng nhóc nhà anh ấy hả? Chậc chậc, tôi nói thật nhé là sao anh không nghĩ là tôi sẽ bị nó chỉnh mà chết đi.”

Ngô Thế Huân nhíu mày: “Tôi nghĩ cậu nên cầm gương mà tự nhìn lại mình đi!”

Hai người nói chuyện vài ba câu, Lý Hồng Bình đột nhiên nói: “Hừ, bây giờ tôi mới nhớ! Chẳng phải lúc trước anh nói muốn gặp Rose sao? Tôi bộn bề công việc mà cũng phải gác lại, mời được người rồi thì anh lại không đi! Sáng nay tôi có gọi điện hỏi, cô ta bảo chuyện gì cũng nói được trừ quyền của hợp đồng.”

“Cô ta đang ở thành phố này?” Ngô Thế Huân sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

Lý Hồng Bình: “Đúng vậy, chính xác là tối nay hẹn gặp. Sao vậy? Muốn gặp sao?”

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ: “Ừ, cậu hẹn cô ta giúp tôi đi, tôi sẽ đến.”

Lý Hồng Bình đột nhiên hừ một tiếng: “Con người cô ta có vẻ như rất thủ đoạn, anh nên cẩn thận!”

Hôm nay ở nhà trẻ chơi trò “Đi chợ”, tất cả các bạn nhỏ trong lớp đều được tham gia trò này, thầy giáo dùng cách rút thăm để chia vai, còn có cả vai đồ vật và mặt hàng được mua.

A Xán rút thăm làm thương nhân, được thầy giáo sắp xếp cho đứng phía sau quầy được làm bìa cat tông, sau lưng có rất nhiều món đồ chơi được bày lên.

Ben Ben rút thăm làm khách mua, thầy giáo đưa cho nhóc một xấp giấy màu giả làm tiền.

Thật ra cả hai đứa đều không thích chơi trò này, vì thế liền ngồi xuống trò chuyện khe khẽ.

Ben Ben đứng ở trong góc nhỏ của quầy hàng A Xán, A Xán đi theo đứng cạnh Ben Ben, phía sau quầy còn có rất nhiều quầy hàng khác, chung quanh có không ít người cũng chạy đến mua đồ. Có bạn học tiến lại quầy bảo với A Xán giọng điệu như người lớn đi mua hàng: “Ông chủ, tôi muốn mua thứ kia.”

Ben Ben vẫn đứng đó không nói gì, A Xán nhìn sang rồi nhanh chóng nói: “Xin lỗi, hiện tôi đang có hẹn với khách này.”

Bạn học kia nhìn nhìn hai người một lát rồi quay người bỏ đi.

A Xán nói: “Cậu đã tặng nó cho người kia chưa?”

Ben Ben nắm chặt tay, gật gật đầu: “Rồi.”

“Vậy phản ứng của người đó thế nào? Có thích không?”

Ben Ben có chút ít ngại, muốn là đứng trước mặt người kia tặng nhưng nghĩ nghĩ lại thấy không được tự nhiên cho lắm, cho nên buổi sáng thừa lúc Lộc Hàm không để ý mới cho phong bì đựng tranh vào túi xách của Lộc Hàm, Ben Ben cũng không biết Lộc Hàm có thích không thích hay không nữa. Hiện tại A Xán lại hỏi phản ứng của người kia làm sao, thật là làm khó cho bản thân mà.

Nếu như nói thẳng ra là không tặng trực tiếp, nhất định là sẽ bị cười nhạo là đồ nhát gan. Ben Ben quyết định tốt nhất là không lên tiếng.

"Đi chợ" là trò chơi rất nhàm chán rồi, hai đứa nhóc cũng không chơi, vẫn đứng nguyên tại chỗ mà tìm chuyện khác nói, không bao lâu thì đã tới giờ tan học.

Ngô Thế Huân vừa nói chuyện điện thoại với Lý Hồng Bình xong, liền có người gọi đến.

Là Hoàng Tử Thao.

Hoàng Tử Thao giọng nói lạnh lùng lại có phần hơi gấp gáp khác hẳn phong thái thường thấy hằng ngày.

"Chúng ta bây giờ đã chia tay, tôi cũng không ngại mà hỏi anh một chuyện. Ngô Thế Huân anh là đang định tiếp cận Lộc Hàm đúng không?"

Ngô Thế Huân phía sau bàn làm việc đứng lên, đi đến cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài, "Hoàng Tử Thao, chẳng phải cậu đã nói chúng ta chia tay rồi sao? Vì vậy vấn đề này, tôi hoàn toàn không cần phải trả lời, đây là chuyện riêng của tôi."

Hoàng Tử Thao: "Ngô Thế Huân, chuyện năm đó của tôi và Lộc Hàm anh cũng biết đúng không? Đã biết rõ rồi thì đừng tiến tới, cũng đừng dây dưa a, cậu ta không phải tôi, chơi đùa lại kẻo không dậy nổi đấy."

Ngô Thế Huân không hiểu Hoàng Tử Thao nói cái gì mà chơi đùa hay không, tuy trước kia cùng Hoàng Tử Thao có quan hệ tình cảm dù không phải sâu sắc hay đến mức thề non hẹn biển nhưng năm đó cũng không hề có suy nghĩ chơi đùa nhất thời, đối với sự việc của Lộc Hàm này Ngô Thế Huân lại đặc biệt kiên nhẫn muốn tìm hiểu, muốn hiểu rõ những chuyện đã qua của Lộc Hàm, dù là không chính miệng thừa nhận với Hoàng Tử Thao nhưng thật sự đã thầm mang Lộc Hàm đặt ở vị trí quan trọng trong lòng rồi.

Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm phi thường động tâm, Ben Ben cần Lộc Hàm, Ngô Thế Huân cũng vậy.

Ngô Thế Huân không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại rồi tiếp tục làm việc, gần đây chuyện cổ phiếu bên Cửu Long không được suôn sẻ cho lắm, tại ngân hàng cũng phát sinh một vài vấn đề.

Buổi chiều, lúc chờ nhà trẻ tan học Ngô Thế Huân liền gọi điện cho Lộc Hàm, Lộc Hàm bên kia dừng một chút, nói: "Tôi, hôm nay phải tăng ca."

Ngô Thế Huân vốn cũng công việc bận rộn nên có thể thông cảm được, chỉ là anh thấy không ổn lắm với Ben Ben, buổi sáng Ben Ben trưng ra bộ dạng đáng yêu còn vẫy đuôi nịnh nọt, trong mắt lấp lánh những vì sao, nhóc con còn bảo buổi tối sẽ chờ Lộc Hàm qua. Hơn nữa tính cách con trai thập phần chấp nhất, nếu như Lộc Hàm buổi tối bởi vì công tác mà đi không được, Ngô Thế Huân đoán chừng Ben Ben sẽ mây đen mù trời, biểu cảm còn hơn cả giết người, còn có buổi tối tắt đèn trốn trong chăn mà khóc.

Ngô Thế Huân cân nhắc đến vấn đề mình vừa nghĩ về Ben Ben, trong đầu không biết có nên nói cho Lộc Hàm biết không, nếu như nói thẳng ra, với con người thương con như Lộc Hàm nhất định sẽ tranh thủ mà tới, nhưng Ngô Thế Huân cũng cảm thấy con người với sự nghiệp của mình cũng là chuyện quan trọng.

Ben Ben cùng Lộc Hàm, Ngô Thế Huân cảm giác mình đều phải giữ lấy, một người cũng không thể buông tay.

Ngô Thế Huân dừng một chút, nói: "Em tăng ca một mình? Hay cả tòa soạn đều tăng ca?"

Lộc Hàm trả lời, mắt vẫn nhìn màn hình máy tính "Một mình tôi."

"Công việc có vất vả không?"

"Cũng không mệt lắm."

"Buổi tối tôi cũng có việc bận, lại không thể mang Ben Ben cùng đi, nếu được thì cậu cứ mang công văn đến nhà làm đi, dùng thư phòng ấy, Ben Ben rất ngoan sẽ không làm ồn đến công việc của cậu, còn rất biết đi

ngủ đúng giờ." Ngô Thế Huân nói xong, kéo kéo lại cổ áo cà- vạt, đột nhiên có chút lâng lâng, nhất là vừa mới nói ra hai chữ "Đến nhà".

Lộc Hàm tại đầu bên kia điện thoại dừng lại một chút, buông chuột trên tay ra, bất giác mở ngăn kéo lấy bức tranh cát ra nhìn, nghĩ nghĩ gì đó, rốt cục nói: "Tôi định thế này, hay là tôi sẽ mang Ben Ben về chỗ mình, buổi sáng ngày mai tôi đưa con đi học luôn, anh cũng không cần về muộn dậy sớm."

Ngô Thế Huân sau khi bảo người ta đến nhà thì hưng phấn đứng dậy rót nước uống, đột nhiên nghe xong lời nói của Lộc Hàm tay cầm cốc nước không biết vì sao cảm thấy không vững, trực tiếp đổ lên quần tây.

Ngô Thế Huân nhịn không được thở dài một hơi, buông ly nước xuống lấy khăn tay lau quần, Lộc Hàm đầu giây bên kia nghe được một tiếng đổ vỡ còn có tiếng Ngô Thế Huân thở dài, nhéo nhéo lông mày lại, "Anh không đồng ý sao?"

Ngô Thế Huân vô ý thức mở miệng: "Không không…, được chứ." Nói xong thì bản thân muốn lây luôn cái khăn kia lau não mình cho xong.

Lộc Hàm: "Cảm ơn, anh bây giờ đến nhà trẻ sao?"

Ngô Thế Huân đem khăn tay ném sang một bên, cố hồi phục lại tâm tình?"Không, cậu đi đi". Rồi cúp máy.

Cửa ngoài vang lên tiếng gõ rồi thư kí cầm văn kiện tiến vào, thư kí đưa cho Ngô Thế Huân một văn bản bảo rằng cần có anh kí tên xác nhận, Ngô Thế Huân nhận lấy đặt bút kí rẹt một cái, thư ký bắt gặp biểu cảm giết người của Ngô tổng, lập tức cầm lấy tài liệu chưa kịp nó tiếng nào đã nhanh như chớp chạy ra.

Ngô Thế Huân nằm ở trên ghế dựa đột nhiên cảm thấy bản thân như vậy như là thất bại, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, Lộc Hàm có lẽ còn không biết tâm tư của Ngô Thế Huân, nhưng mỗi lần Ngô thế Huân muốn tiến lại gần hơn một chút, Lộc Hàm tựa hồ luôn có biện pháp mà cự tuyệt.

Ngô Thế Huân đưa tay mở ngăn kéo, lấy ra một file tài liệu, bên trong là hợp đồng lần trước đã cùng Lộc Hàm kí, Ngô Thế Huân nhìn lại một lượt các điều khoản đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Ngô Thế Huân cầm tập tài liệu đi đến gần cửa sổ, tiện tay ném luôn vào máy hủy.

Ngô Thế Huân nghĩ, lúc trước rốt cục mình đã nghĩ cái gì mà lại đi đặt ra cái hợp đồng này? Hôm nay lại đi nói những lời đó có khác nào tự đấm vào mặt mình cho Lộc Hàm xem. Còn có đem hợp đồng đi tiêu hủy thì có tốt hay không?! Chính anh cũng không có biện pháp với chính mình nữa, cái gì mà tiêu hủy có tốt hay không. Văn bản này là do anh bảo người ta kí trước, động tâm trước người ta cũng là anh, còn có trực tiếp chia tay với Hoàng Tử Thao, thậm chí đến chuyện quá khứ của Lộc Hàm cũng đã điều tra qua. Làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản là tiếp cận Lộc Hàm nhưng mà Lộc Hàm ngoại trừ cưng chiều Ben Ben thì chẳng còn quan tâm đến bất kì điều nào khác, cũng đã có nhiều lúc Ngô Thế Huân cảm thấy thật chán nản, bởi vì tựa hồ vô luận có làm như thế nào đi nữa, Lộc Hàm đối với anh chỉ là như đang nhìn một người gọi là baba của Ben Ben.

Chỉ là một người gọi là baba của Ben Ben!

Ngô Thế Huân hít sâu một hơi, nhìn đồng hồ rồi gọi điện thoại cho nhà trẻ, nói rằng mình hôm nay không có thời gian qua đón con, sẽ có một người tên Lộc Hàm đến đón Ngô Phàm về.

Xã hội bây giờ lừa đảo bắt cóc trẻ em để tống tiền đã trở thành vấn nạn, nhà trẻ vì cẩn thận bình thường đều hi vọng các bé đều được ba mẹ đón về, còn nếu là người ngoài đến đón phải được phụ huynh xác nhận thật kĩ càng, tốt nhất là nên gửi ảnh tới cho giáo viên nhận mặt.

Ngô Thế Huân nghe cô giáo xin ảnh xác nhận thì trả lời: "Không cần đâu, người đó rất giống Ngô Phàm, nhìn qua cũng đủ xác nhận."

"…"

Ngô Thế Huân buổi tối thì lại gọi điện cho Lộc Hàm, đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, nghe tiếng nhấc máy xong thì gọi Ben Ben: "Ben Ben, ba ba con gọi."

Trong công ty hết sức yên lặng, rất ít người vẫn còn tăng ca, Ngô Thế Huân đi thang máy xuống bãi đỗ xe, cổ phần bên Cửu Long gần đây có phần rắc rối, vốn làm việc đến độ muốn phát điên, mà bây giờ bên tai

nghe được tiếng nói của Lộc Hàm, trong lòng bao nhiêu bực bội cũng bay đi mất.

Đầu bên kia điện thoại là Lộc Hàm còn có Ben Ben, Ngô Thế Huân cảm thấy đúng là bao phiền muộn đều có thể bỏ qua hết.

Ben Ben đã chạy tới nghe, giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu gọi: "Ba ba."

Ngô Thế Huân thật muốn cười đến chết, oắt con sao hôm nay lại dùng cái giọng điệu như vậy nói chuyện chứ? đơn giản bởi vì Lộc Hàm đang ngồi ở bên cạnh, Lộc Hàm mà không ngồi đấy, Ben Ben chắc chắn là nói thẳng ra theo kiểu cực kì lạnh lùng.

Ngô Thế Huân hỏi thăm một câu, còn dặn dò hai câu, nhóc con tại đầu bên kia điện thoại vẫn mềm mũi "Dạ, con biết rồi", đằng sau vang lên tiếng đóng cửa, Ngô Thế Huân đoán chừng là Lộc Hàm đã đi đâu đó.

Lúc này Ngô Thế Huân liền chuyển luôn chủ đề từ hỏi thăm con nhỏ thành nghiêm nghị dặn dò: "Ngô Phàm tiểu hoàng thượng, ba trịnh trọng cảnh cáo con, không thể ở nhà người khác mà tự nhiên như nhà mình! Con như vậy rất không có lễ phép, rất không đúng!"

Ben Ben "Ah" một tiếng lại không nói tiếp, Ngô Thế Huân nghĩ hình như mình nói hơi quá rồi, dù sao nó cũng là trẻ con mà, chợt nghe tiếng Ben Ben ở đầu bên kia cũng rất nghiêm túc rất nghiêm túc dặn lại: "Ba buổi tối làm xong thì về sớm một chút đi, nhớ là phải ăn cơm đó, còn có không được uống rượu!"

Ngô Thế Huân sửng sốt, cái giọng điệu này chẳng phải học từ mình sao? Lại nghe tiếp Ben Ben nghiêm túc nói: "Quan trọng nhất là con chưa hết giận ba!"

Ngô Thế Huân ngồi ở trong xe rất muốn cười, trong đầu tưởng tượng ra bộ dáng Ben Ben nghiêm túc trên gương mặt nhỏ nhỏ đáng yêu, trên mặt anh biểu lộ nét vui vẻ, "Ử" một tiếng.

Hai cha con sau khi cúp điện thoại, Ngô Thế Huân lái đến chỗ Lý Hồng Bình đã hẹn gặp người phụ nữ tên Rose, Ngô Thế Huân vừa lái xe vừa nghĩ, mình từ xưa đến nay đều nghiệm khắc dạy dỗ Ben Ben không hề cưng chiều như những phụ huynh khác, nhưng cái gì cũng tâm sự với nó, hai cha con có thể nói cũng xem như bạn bè.

Cha con hay bạn bè gì đi nữa, Ngô Thế Huân vẫn biết rõ Ben Ben rất thương mình, chỉ là không bao giờ nói trực tiếp ra mà thôi.

Chỗ hẹn của Lý Hồng Bình là một club tư nhân, ông chủ chỗ này còn nghe nói có quan hệ khá thân thiết với hắn.

Ngô Thế Huân vừa vào cửa đã thấy Lý Hồng Bình vẫy tay ra hiệu, Lý Hồng Bình mặc một bộ âu phục trắng ngồi vắt chân trên ghế sa lông đen, Ngô Thế Huân thấy cảnh này không biết vì sao cảm thấy đặc biệt chói mắt, còn có đội diện Lý Hồng bình là một cô gái, cô gái mặc áo màu đỏ, tóc dài màu đen đang đối lưng lại với tầm nhìn của Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Hồng bình, hắn nhìn anh, rồi nói với cô gái ngồi đối diện: "Để tôi giới thiệu một chút, vị này là Ngô Thế Huân, Ngô đại lão bản, ha ha!"

Ngô Thế Huân lạnh lùng liếc hắn, Rose lập tức đứng lên chào hỏi lịch sự.

Cô còn thoải mái chìa tay: "Chào anh, Ngô tổng, tôi là rose."

Ngô Thế Huân lịch sự bắt tay lại, nữ nhân trước mặt tuy vóc dáng không cao, nhưng ngoại hình tinh xảo xinh đẹp, hòa khí bên trong lại toát lên vẻ giỏi giang khôn khéo, anh gật gật đầu: "Xin chào!"

Hai bên an ổn ngồi xuống trò chuyện, Lý Hồng Bình nhún nhún vai mở miệng nói: "Tốt rồi, bây giờ đã có mặt đông đủ, bây giờ chúng ta trước ăn trước?! Hay nói chuyện trước?"

Lý Hồng Bình nhìn sang Rose, Rose lại nhìn sang Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân ra hiệu kiểu như sao cũng được, Rose liền nói: "Chúng ta nên nói chuyện trước đi, không nói ra hết tôi ăn cũng chẳng vào, hôm nay tôi sẽ mời, hai vị không cần khách khí."

Ngô Thế Huân nhìn Rose, Lý Hồng Bình nói không sai, tướng mạo khí chất cùng phong cách hành sự thực không đơn giản.

Lý Hồng Bình cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm: "Được rồi, việc của hai người hai người cứ nói đi, tôi sẽ im lặng lắng nghe."

Rose xoay người, đối mặt với ánh nhìn của Ngô Thế Huân, ánh mắt cô bằng phẳng, lời nói dứt khoát như thể đánh đòn phủ đầu: "Tôi hiện tại không còn làm ở đó nữa, nhưng theo tôi được biết, các anh đang tìm hiểu tư liệu của người năm xưa, điều này chính là trái với giao ước đã kí trong hợp đồng."

Lý Hồng Bình như đang xem kịch vui, phấn khích ngồi bên cạnh, Ngô Thế Huân thì lạnh lùng nhìn Rose, "Điều khoản tôi hiểu rất rõ nên sẽ tuân thủ, cô không cần lo lắng."

Rose gật đầu: "Vậy thì tốt, tôi đoán hôm nay anh hẹn tôi là để hỏi về người năm đó đúng không? Vì sao vậy? Tôi hi vọng vấn đề này chúng ta nên nói một cách nghiêm túc và thẳng thắn, không cần phải quanh co chi cho mệt, dù sao cũng đã nhiều năm rồi, anh cố chấp như vậy chắc chắn sẽ gặp phiền toái!"

Ngô Thế Huân lại nhìn Rose, "Lý do tôi sẽ trả lời cô, nhưng trước hết tôi muốn hỏi, vì sao tôi hẹn tổ chức mà người ra mặt lại là cô?!"

Rose câu môi cười cười, dứt khoát trả lời: "Bởi vì tôi chính là người trực tiếp đứng ra, tôi biết rõ rất nhiều chuyện về người đó, hơn nữa quan hệ của tôi với anh ta cũng không tệ, mấy năm này tuy là không sao liên hệ, nhưng là tôi biết anh ta đang sống rất tốt. Anh hẹn tổ chức tôi trực tiếp ra mặt xem như rất tôn trọng anh, rôi hi vọng anh đừng làm gì quá đáng, càng hi vọng anh đừng khiến cho anh ta gặp bất cứ rắc rối nào. Tôi đã nói hết, bây giờ đến anh trả lời câu hỏi của tôi."

Ngô Thế Huân cùng Rose hai mặt chạm nhau, Lý Hồng Bình cảm thấy trong phòng đột nhiên nồng mặc mùi thuốc súng.

Rốt cục, Ngô Thế Huân mở miệng, chậm rãi nói: "Tôi đã gặp Lộc Hàm tồi, hiện tại cũng đã gặp mặt con trai, ba người chúng tôi một nhà đang ở cùng một chỗ."

Rose toàn thân bất động, thất sắc nhìn Ngô Thế Huân, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm gương mặt anh, cô nhìn thấy một con đôi mắt màu đen sâu hun hút, đĩnh đạc mà cao ngạo, cuối cùng cô nắm chặt bàn tay mà mắng một câu: "Anh thật sự là điên rồi!"

37. Chương 37

Buổi chiều lúc Lộc Hàm cúp điện thoại của Ngô Thế Huân thì quyết định không tăng ca ở tòa soạn mà mang việc về nhà làm, trước khi đi còn sang phòng của Biện Bạch Hiền dặn dò vài câu, còn có chào hỏi Kim Mân Thạc.

Lộc Hàm từ tòa soạn đi ra thì bắt xe trực tiếp đến nhà trẻ, cậu sợ Ben Ben phải ngồi chờ lâu nên thi thoảng lại giục tài xế nhanh lên.

Tài xế một bên vừa cười vừa nói: "Tôi biết là cậu gấp, nhưng gấp cũng phải từ từ mà bảo toàn tính mạng ah!"

Lộc Hàm nói thật là trong lòng cực kì gấp, cậu bây giờ là lần đầu tiên một mình đón con tan học, cậu không muốn Ben Ben phải chờ, còn hận không thể tự mình đi sớm một chút đứng trước cửa trường chờ con.

Sau khi tới Lộc Hàm nhanh chóng gửi tiền rồi bước xuống, trước cửa nhà trẻ bây giờ đã có không ít xe của phụ huynh, cửa chính đã mở, có mấy người cũng đã vào bên trong rồi.

Lộc Hàm cho là mình đã tới muộn, vội vàng chạy vào trong, sau lưng đột nhiên có người nghi hoặc gọi cậu một tiếng: "Tiểu Lộc?"

Lộc Hàm dừng lại, quay đầu nhìn thì thấy là Độ Khánh Tú đang đuổi theo, gương mặt hiếu kỳ còn mang vẻ dò xét: "Cậu tới đây làm gì vậy?!"

Lộc Hàm không biết giải thích làm sao, cậu biết Độ Khánh Tú là đang đến đón con bèn lôi kéo một cánh tay của Độ Khánh Tú mà thì thầm: "Đi vào trước rồi nói sau!"

"Ai… Ai…" Độ Khánh Tú bị Lộc Hàm kéo vào trong, hai người người trước người sau nhanh chóng bước lên thang lầu.

Lên lầu hai Độ Khánh Tú còn định mở miệng nói sẵn tiện chờ đón con luôn vậy nhưng chỉ thấy Lộc hướng về phía lớp lá năm mà bước tới, bước chân đều không ngừng lại.

Độ Khánh Tú buồn bực đuổi theo, hai người đi tới lớp lá năm cùng dừng bước.

Độ Khánh Tú nhìn Lộc Hàm, nhỏ giọng nói: "Sao lại là ở đây? Chẳng lẽ cậu có con học cùng lớp với con tớ?! Ha ha…"

Độ Khánh Tú ý là muốn nói đùa với Lộc Hàm, nào biết được Lộc Hàm không thèm quay đầu lại, ánh mắt hướng vào bên trong không ngừng đảo khắp phòng học, thành thật nói: "Đúng vậy."

Độ Khánh Tú xanh mặt nhìn Lộc Hàm, cả kinh nói: "Cậu nói cái gì? Tiểu Lộc à cậu hôm nay không có sao chứ? Uống nhầm thuốc hả?"

Lộc Hàm nhìn vào trong phòng học, thấy thầy giáo đang dặn dò bọn nhóc những việc phải làm ở nhà…, Ben Ben ngồi nghe mà nhàm chán ngáp một cái, Lộc Hàm nhìn thấy con trai đột nhiên trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cậu quay sang Độ Khánh Tú nở nụ cười: "Con của tớ học lớp này đấy"

"Cậu…cậu, nói cái gì? Con của cậu?!" Độ Khánh Tú trừng mắt, quay đầu tưởng tượng không đúng, Lộc Hàm không phải người thích đùa, chắc chắn sẽ không tùy tiện nói ra những lời như thế.: "Tớ đang nghiêm túc đấy!"

Lộc Hàm cười, trong ánh mắt đều là vui vẻ tràn ngập, Lộc Hàm hiền lành dịu dàng, nhưng bình thường rất ít cười, giờ phút này lại ôn hòa cười cười như vậy, Độ Khánh Tú nhất thời muốn té xỉu.

Nhất định là trúng tà rồi!

"Cậu đừng có đùa nữa được không?" Độ Khánh Tú rốt cục cảm thấy rất khó tin, Lộc Hàm làm cái gì mà cười như vậy chứ? Bình thường thì trầm mặc lạnh lùng, giờ phút này trong mắt ôn hòa còn chất chứa thương yêu? Chẳng lẽ là vì con trai cậu ta thật?

Thầy giáo nói đến câu cuối cùng, có bạn nhỏ đã đứng dậy chuẩn bị đi ra, thầy giáo phủi phủi tay hướng Ben Ben, nói: "Ngô Phàm ở lại gặp thầy một chút."

Ben Ben vốn đang cúi đầu ngủ gật, chợt nghe đến tên mình thì lập tức ngẩng đầu đứng dậy nhìn thầy giáo.

Thầy giáo ngồi xổm xuống diện với Ben Ben: "Ba ba của con vừa mới gọi điện thoại tới, nói rằng hôm nay có việc không tới đón con được nhưng sẽ nhờ một người bạn đến đón con."

Ben Ben nhướng mày, phản ứng đầu tiên là không thể nào, nhóc bình thường đều là do baba đón về, nếu như là đi công tác bất ngờ tới không được cũng sẽ cử thư kí qua đón về, Ben Ben cũng có quen thư kí kia, nhưng mà đó là thư kí không phải là bạn của baba.

Ben Ben vừa định mở miệng nói với thầy giáo rằng đó là lừa đảo đó. Ánh mắt vô tình lại nhìn thấy Lộc Hàm đang đứng chờ ngoài cửa.

Ben Ben tròng mắt lập tức sáng ngời, lông mày cũng giãn ra, quay đầu nói với thầy giáo: "Đó không phải là bạn của baba… Đó là… đó là…" Ben Ben cũng không biết nói sao nữa, Lộc Hàm thật sự tới đón nhóc rồi, đang đứng bên ngoài nhìn nhóc, gương mặt lại còn cười tươi nữa, nhóc nhìn nhìn thầy giáo, con ngươi trong sáng lấp lánh, cuối cùng là không quan tâm đến đồ đạc của mình nữa, trực tiếp chạy ào ra cửa luôn.

Bên ngoài các phụ huynh đều đã đón con về hết, chỉ còn lại có Lộc Hàm và Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú đứng tại cửa phòng học ngốc một hồi, lại nhìn Lộc Hàm mà ngốc tiếp, tới tận khi con trai mình đã đến đứng bên cạnh mình vẫn còn chưa hết ngốc.

Độ Khánh Tú cố lấy lại tâm tình nhìn sang A Xán rồi xoa đầu con: "Đi về thôi!"

Ben Ben theo hướng có Độ Khánh Tú mà chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn hớn hở không che giấu, Độ Khánh Tú nhìn bé con ánh mắt ngưng tụ, thiếu chút nữa lại để cho chính mình nghẹn nước miếng mà chết!

Ben Ben chạy đến Lộc Hàm trước mặt, đôi mắt lóe sáng nhìn cậu, hai bàn tay nho nhỏ nắm chặt lấy ống quần Lộc Hàm, xung quanh như thể có vô số bong bóng màu hồng bay lên: "Sao ba lại tới đón con vậy?! Ba ba của con đâu?"

Lộc Hàm ngồi xổm xuống, "Ba ba buổi tối có chuyện, nên ba tới đón con, balo của con đâu rồi?"

Ben Ben vẫn không rời mắt khỏi Lộc Hàm, một bàn tay buông Lộc Hàm ra chỉ vào lớp: "Còn ở bên trong."

Lộc Hàm sờ đầu Ben Ben, đem con trai ôm vào lòng rồi vào trong lấy đồ đạc…, tại cửa phòng học Độ Khánh Tú trong nội tâm cảm thấy như có chó mèo chạy nhộn nhạo, đưa mắt nhìn Lộc Hàm ôm Ben Ben, sau đó chuyển sang nhìn một mình Lộc Hàm, rồi nhìn một mình Ben Ben, nhìn đi nhìn lại, đột nhiên cảm thấy thế giới quay mòng mòng, cả người hình như đang phát sốt.

Đậu xanh rau má… Đại thần ở đâu lượm được con trai vậy ah!!!! Lại còn lớn đến như vậy!!?

Khoan…khoan, đợi một tý, đứa bé này…chẳng phải lần trước là đứa đã đánh thằng nhóc mập chảy máu đầu sao?… Lần trước Kim Chung Nhân sau khi về nhà còn nói đứa nhỏ này chính là con trai của Ngô Thế Huân còn là bạn thân của A Xán, tên là Ngô Phàm!?

… … …

Thật là bị điên rồi… Ngô Thế Huân, Lộc Hàm, còn có Ngô Phàm, ba người đó rốt cục là quan hệ gì đây?

Lộc Hàm biết rõ Độ Khánh bây giờ vừa sợ hãi vừa khó tin, dù gì lần trước gặp được Ngô Thế Huân cũng là nhờ Độ Khánh Tú giới thiệu, tính qua tính lại mình có thể gặp Ben Ben ở nhà trẻ này cũng là do đi nhờ xe của Độ Khánh Tú.

Lộc Hàm ôm Ben Ben né người tránh Độ Khánh Tú đang ngây ngốc ở cửa, đi vào phòng học, còn có chào hỏi thầy giáo một cái, thầy giáo nhìn thấy Lộc Hàm cũng không khỏi sững sờ một cái, lập tức nhớ lại lúc nãy cô hiệu trưởng có nói người đến đón Ngô Phàm tướng mạo cùng nhóc con rất giống nhau, nhưng không ngờ lại tới mức này…

A Xán đứng cạnh nhìn ba mình nửa ngày vẫn cứ thấy ba mình một biểu cảm OO, nhóc con cảm thấy thật bất lực bèn chạy theo Ben Ben và Lộc Hàm vào trong, còn giúp bạn mình thu dọn đồ đạc, lúc đi đến trước mặt Lộc Hàm, nhóc ngẩng mặt lên nhìn, vẻ mặt OO không khác Độ Khánh Tú là bao, tay nhỏ cầm balo của Ben Ben run run đưa cho Lộc Hàm.

Lộc Hàm cúi đầu cười nhận lấy balo nhẹ giọng cảm ơn A Xán, Lộc Hàm chào hỏi thầy giáo xong thì xin phép đón Ben Ben đi về, còn không quên dắt thêm A Xán cùng ra cửa

Hai người lớn cùng hai đứa nhỏ chậm rãi bước ra ngoài, Độ Khánh Tú cảm thấy hôm nay mình thật không ổn chút nào, bàn tay nắm tay A Xán đổ đầy mồ hôi lại, ánh mắt lại vô số lần nhìn Lộc Hàm và Ben Ben không chớp mắt.

Lộc Hàm dắt tay Ben Ben, quay đầu qua nhìn Độ Khánh Tú: "Tớ có việc bận phải đi trước, hẹn gặp lại cậu sau."

Độ Khánh Tú gật đầu, dừng một chút, đột nhiên nói: "Khoan đã!"

Lộc Hàm dừng bước chân, quay đầu lại nhìn, Độ Khánh Tú nhìn nhìn Ben Ben nói: "Đây là con trai của Ngô Thế Huân? Ngô tổng của tập đoàn EXO?"

Lộc Hàm gật đầu.

Độ Khánh Tú trân trân mà nhìn Lộc Hàm, dùng ánh mắt như biểu lộ các người mau đi đi…thế giới xung quanh ta đều bị các người chọc cho nghiêng rồi… Đi mau!!

Lộc Hàm cầm tay Ben Ben dắt đi, Độ Khánh Tú cùng A Xán cũng lên xe đi về, A Xán từ ghế sau bò lên ghế phụ ngồi nhìn Độ Khánh Tú, hai cha con nhất thời không nói tiếng nào.

Lâu rất lâu sau A Xán mới khều khều ba mình nhướng mày lên cất giọng nho nhỏ, nói: "Người đó với Ben Ben giống nhau như vậy, còn con không giống ba cũng không giống ba ba nữa, vậy là lúc trước ba ba con nói đều là sự thật sao? Con là do ba ba nhặt được từ trong thùng rác ạ?!"

Độ Khánh Tú phanh gấp một cái, xém chút nữa là lật luôn xe ngoài đường!

Lộc Hàm đưa Ben Ben về chỗ của mình ở, nhà này là do tòa soạn cấp cho, nếu so với nhà của Ngô Thế Huân thì không tiện nghi bằng, Lộc Hàm thoáng có chút lo lắng, đem Ben Ben về chỗ này lại sợ nhóc con không thích hợp được.

Lộc Hàm mở cửa nhà rồi nói với Ben Ben: "Chỗ ba ở rất nhỏ, không rộng rãi, thoải mái bằng nhà của con."

Ben Ben cảm thấy không thể tin được, mình cũng sẽ có một ngày được đến nhà của ma ma rồi, trong lòng nhóc rất vui sướng còn có hưng phấn và kích động, hai con ngươi sáng rực của Ben Ben ngước lên nhìn Lộc Hàm, nói: "Không có sao hết, nhà nhỏ của ba cũng là nhà nhỏ của con, sau này nhà lớn của con cũng là nhà lớn của ba!"

Lộc Hàm bị lời nói của Ben Ben khiến trong lòng vui vẻ không thôi, trên miệng liền nở nụ cười.

Ben Ben vào cửa, cởi giày ra, nhìn quanh phòng một cái, đúng là phòng rất nhỏ, trong phòng khách chỉ có một bàn trà và một bộ sô pha, phòng ăn thì chỉ có một cái bàn và hai cái ghế, nhưng trong phòng lại rất sạch sẽ tinh tươm.

Lộc Hàm không có dép đi trong nhà cỡ nhỏ nên lấy luôn dép mình cho Ben Ben mang, còn mình thì đi chân trần vào nhà.

Ben Ben mang dép của Lộc Hàm, bàn chân cố gắng đưa về phía trước cho dép đừng rơi ra, lạch cà lạch cạch đi không được tự nhiên, Lộc Hàm nhìn thấy liền sợ con trai ngã bèn bảo Ben Ben cứ mang giày vào nhà luôn đi.

Lộc Hàm giúp con trai mang xong giày, hai cha con cùng ngồi trên ghế sô pha, Ben Ben nhìn nhìn một hồi cắn cắn môi, có chút xoắn xuýt nói: "Con buổi tối sẽ ngủ ở đâu ạ?" Dừng một chút: "Con không thích ngủ một mình nha, con thích ngủ với ba!!" Ben Ben kiên định biểu đạt ý nghĩ của mình.

Lộc Hàm sờ đầu con: "Được, ba ngủ chung với con! Nhưng mà buổi tối ba có chút công việc phải làm cho xong, con ngủ trước một mình được không?"

Ben Ben nhìn Lộc Hàm, dùng hết sức gật đầu, lại nghĩ nghĩ rồi chần chờ nói: "Con có thể chờ ba được mà, con thức được đến tận 9 giờ đó!"

Lộc Hàm chọt chọt lên trán Ben Ben, chân thành nói: "Tốt nhất là con vẫn nên ngủ trước!"

Lộc Hàm làm đồ ăn, cùng Ben Ben ăn tối, lại gọi điện thoại nói chuyện một lát với Ngô Thế Huân rồi tắm rửa luôn cho nhóc, cả người hai cha con thơm ngào ngạt mùi cam.

Lộc Hàm bảo con trai lên giường nằm ngủ, còn đắp chăn cho con cẩn thận, hôn một cái lên trán Ben Ben, nói: "Ngủ ngon!"

Ben Ben ôm Lộc Hàm cổ, cũng hôn lại một cái, hiện tại cả người đều thom mùi cam, nhóc nằm trên giường nhìn nhìn Lộc Hàm, mũi nhỏ hít hà mấy cái, thật là thơm quá, mùi sữa tắm nhà ba Lộc rất thơm. Quan trọng nhất là bây giờ hai cha con đều có mùi thật giống nhau.

Giống mùi cam, giống mùi cam! Thơm quá!

Ben Ben nằm ở trên giường lăn lộn một hồi thì ngủ mất, Lộc Hàm nhìn Ben Ben, chờ cho con ngủ say rồi mới ra khỏi phòng ngủ bắt đầu làm việc.

Lộc Hàm đem bản thảo phỏng vấn Ngô Thế Huân xem qua một lượt, lại cùng Biện Bạch Hiền trao đổi vấn đề trình bày trên QQ, lúc làm xong cũng đã gần 9 giờ.

Cậu vươn vai một cái chuẩn bị về phòng ngủ thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Lộc Hàm cầm lên xem, màn hình hiển thị một số điện thoại lạ, không biết là ai gọi tới, "Alo?"

"Anh đang chờ em ở dưới lầu." Đầu bên kia điện thoại Hoàng Tử Thao giọng nói đều đều vang lên, "Anh biết đứa bé đó đang ở chỗ em tốt nhất là em nên xuống nhanh đi."

Lộc Hàm cầm di động lạnh lùng nói: "Được." Nói xong cũng trực tiếp cúp điện thoại, cầm điện thoại cùng chìa ra khỏi nha, đi ngang phòng ngủ nhìn nhìn trên giường thấy Ben Ben đang ngủ say, Lộc Hàm mới an tâm đóng cửa xuống nhà.

Lộc Hàm không biết Hoàng Tử Thao hiện tại như vậy là muốn dây dưa cái gì, trong lòng Lộc Hàm bây giờ đối với Hoàng Tử Thao đã suy nghĩ rất rõ ràng, bây giờ con người đó với cậu chắc chắn là không phải định nói về vấn đề yêu thương gì đâu. Lúc còn yêu nhau, Hoàng Tử Thao vì tiền đồ mà xuất ngoại, chuyện cứ chồng chuyện liên tiếp xảy ra, hiện tại mà nói vẫn còn yêu có lẽ thật đáng buồn cười.

Lộc Hàm đi đến dưới lầu, quả nhiên trông thấy Hoàng Tử Thao tựa người vào xe hút thuốc, Lộc Hàm đi qua, dưới ành sáng của đèn đường nhìn Hoàng Tử Thao: "Có chuyện gì?" Cậu thậm chí cũng không màng hỏi Hoàng Tử Thao vì sao biết cậu ở đây.

Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm rồi vứt thuốc lá xuống đấy, nói: "Chúng ta nói chuyện được không?"

Lộc Hàm gật đầu: "Được."

Hoàng Tử Thao biết rõ Ben Ben đang ở trên nhà, Lộc Hàm thì đang lo lắng, nhưng hắn có nghĩ như thế nào đi nữa đều cảm thấy không thể tin được, năm đó Lộc Hàm rõ ràng là bị ép buộc, hiện tại tại sao lại chuyển sang yêu thương đứa nhỏ như vậy? Theo như con người của Lộc Hàm mà Hoàng Tử Thao từng biết, nếu như năm đó Chu Điền là ép buộc cậu mang thai thuê thì hiện tại Lộc Hàm tuyệt đối sẽ không để tâm đến đứa nhỏ kia, tuyệt đối không!

Nhưng hiện tại thì sao? Đứa bé kia chẳng những xuất hiện, Lộc Hàm lại còn xem nó như bảo bối vậy, rõ ràng sáu năm đều chưa từng gặp qua một lần, rõ ràng sự xuất hiện của đứa bé kia với sự nghiệp của Lộc Hàm là một sự sỉ nhục!

Hoàng Tử Thao lại nhìn Lộc Hàm, trong nội tâm đều cảm thấy phức tạp đến khó chịu, hắn nói: "Anh biết là Chu Điền lúc trước ép buộc em mang thai thuê, có thể kể cho anh nghe chuyện năm đó không?"

Lộc Hàm nhìn xem Hoàng Tử Thao: "Anh chỉ muốn hỏi chuyện này thôi sao?"

Hoàng Tử Thao: "Phải, chính là chuyện này."

Cùng lúc đó, tại club tư nhân, Lý Hồng Bình ung dung ngồi xem Rose cùng Ngô Thế Huân hai bên đàm phán. Ngô Thế Huân nói đã gặp được người năm đó mang thai thuê rồi, hiện tại người kia và con trai lại rất thân thiết, Lý Hồng Bình nhìn qua không biết Rose sẽ đáp lại như thế nào, trong lòng vừa hiếu kỳ vừa nghi hoặc, chống cằm xem chăm chú như xem kịch vui.

Ngô Thế Huân nói: "Lộc Hàm đã kể cho tôi nghe hết chuyện mang thai thuê rồi. Nhưng tôi còn có một thắc mắc, tôi nghĩ chỉ có cô mới giải đáp được cho tôi."

Rose gật đầu: "Anh cứ nói."

Ngô Thế Huân: "Lộc Hàm là bị ép buộc mang thai thuê, như vậy cô đã làm cách nào mà bắt ép cậu ấy đồng ý được chuyện như vậy? Một người bị ép buộc phải sinh con, dựa theo tính cách của Lộc Hàm mà nói hẳn là sẽ cự tuyệt, nhưng bây giờ tôi lại thấy cậu ấy rất thương con, ở cùng con trai vừa vui vẻ lại vừa thân thiết."

Rose im lặng nhìn Ngô Thế Huân, không biết suy nghĩ cái gì, rốt cục, cô mở miệng nói: "Tôi hiểu rồi, vậy là Lộc Hàm chỉ kể cho anh nghe một nửa sự tình thôi, còn có một nửa nữa đang che giấu, cho nên anh mới cảm thấy còn vướng mắc."

Ngô Thế Huân gật đầu, "Vậy cô sẽ nói hết cho tôi biết đúng không?"

Rose: "Anh đã nói như vậy, liệu tôi còn có thể từ chối sao? Nếu như hôm nay tôi không nói sau này anh cũng sẽ có cách tìm ra thôi, hoặc là đi hỏi thẳng Lộc Hàm chẳng hạn, cho nên tôi bây giờ nói ra vẫn là tốt nhất."

Lý Hồng Bình ho một tiếng: "Rồi, rồi, cô nói đi!"

Rose, nói: "Lúc tôi gặp Lộc Hàm, tinh thần của cậu ấy thật sự là rất xấu, cậu ấy bị Chu Điền nhốt lại ba tháng, cũng khó trách đã chịu đựng lâu như vậy rồi, có lúc cậu ấy còn muốn nhảy từ trên lầu xuống giết chết luôn đứa bé, làm cho Chu Điền mất hết tất cả hi vọng đi. Tôi đã làm nghề này lâu lắm rồi, Lộc Hàm chính là người máu lạnh vô tình nhất mà tôi từng thấy!"

Từ khi Rose xuất hiện, cuộc sống của Lộc Hàm cũng chẳng có mấy thay đổi, trước đây người trông chừng cậu là Chu Điền, còn hiện tại người trông chừng lại là một nữ nhân.

Lộc Hàm đối với Rose cũng có chút suy nghĩ khác với Chu Điền, định nhờ Rose giúp mình hủy đi hài tử trong bụng, nhưng nghĩ lại Rose là người của tổ chức, chắc chắn không bao giờ đồng ý giúp mình việc như vậy.

Rose khác với Chu Điền, hoàn toàn không bắt ép hay đánh đập gì Lộc Hàm, luôn quan tâm chăm sóc cho cậu, còn nói rằng mong cho Lộc Hàm sinh đứa bé ra thật khỏe mạnh.

Lộc Hàm không quan tâm đến Rose, cũng chẳng thèm mở miệng nói gì, mỗi ngày đều là ngồi xem TV, nói là xem nhưng thật ra là cầm điều khiển chuyển kênh liên tục, cũng vì vậy mà điều khiển phải thay liên tục mấy cái.

Trước khi Rose đến thay Chu Điền, cô đã đi gặp mặt hắn, cô thẳng thắn rằng 300 vạn là số tiền lớn nếu như hắn dám ra vẻ hoặc tổn hại Lộc Hàm cô tuyệt đối sẽ không cho dù chỉ một xu.

Chu Điền lúc đó đã bị dồn vào đường cùng, chỉ còn cách nghe lời Rose mà chuyển giao quyền giám sát.

Lộc Hàm cùng Rose ở chung năm tháng nhưng nhìn mặt nhau không tới mấy lần, một người trong phòng, một người ngoài phòng. Rose cũng không thuê người giúp việc, tất cả đều chính tay mình làm.

Lộc Hàm cũng nhiều lần thử bỏ trốn, nhưng cửa ngoài là được khóa bằng vân tay, không phải vân tay của Rose thì không ai mở được, cậu cũng có nghĩ nhiều cách khác, nhưng suy đi tính lại đều không nên dùng, Rose làm việc rất chuyên nghiệp, không dây dưa dài dòng, nói chuyện dứt khoát, một là một hai là hai.

Cô nói: "Lộc Hàm cậu đúng là khí chất không tầm thường, dù là nam nhưng mà việc mang thai đã thực sự thành công rồi, đứa bé tính đến bây giờ cũng đã năm tháng, nếu bây giờ cậu làm gì dại dột, không những tiền không được nhận còn chọc giận đến hết thảy người trong tổ chức, quan trọng hơn còn có tương lai sẽ có nhiều phiền toái. Còn nếu cậu sinh nó ra, có thể nhận được một số tiền lớn! Kinh tế cũng cải thiện. Tôi biết những lời này của tôi cậu sẽ xem như một đòn công tác tư tưởng, làm cho cậu an tâm mà sinh đứa bé. Được rồi, Lộc Hàm cậu nghĩ kĩ đi, chuyện của cậu tôi cũng không có quyền gì. Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi cũng chẳng thừa hơi đi trò chuyện với một người vốn không quen biết. Nói với cậu mấy lời này tôi cũng chẳng nhận thêm được đồng lương nào mỗi tháng đâu"

Lộc Hàm quay đầu đi nơi khác, Rose cảm thấy có hi vọng, tiếp tục nói: "Lộc Hàm, đứa bé cũng đã được năm tháng rồi, cậu có biết năm tháng thì nó như thế nào không? Năm tháng chính là sự trưởng thành của bào thai, đứa bé ngoài việc có ngoại hình như người thường còn biết cả cảm thụ mọi thứ xung quanh nữa! Nếu bây giờ cậu làm gì dại dột, chẳng khác nào là giết đi một con người! Cậu gần đây có phải là nghe nó động đậy không?" Rose chỉ vào bụng Lộc Hàm: "Đứa bé lại động đúng không? Cậu cũng có thể cảm nhận được nó rõ ràng rồi, cậu nhẫn tâm giết chết nó sao? Lúc trước cậu nhảy từ lầu hai xuống liệu có nghĩ rằng nó cũng rất đau hay không? Rất sợ hãi hay không?"

Lộc Hàm rủ mắt xuống nhìn bụng mình, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên, đúng vậy, đứa bé đang động, gần đây đúng là nó rất hay cử động, tuy không rõ ràng lắm, nhưng cậu cũng có thể rõ ràng cảm nhận được bản thân mình đang mang một sinh mệnh!

38. Chương 38

Rose: "Tôi không nói nhiều nữa, lúc đó tôi nhìn thấy cậu ấy mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống, bàn tay đặt trên bụng bỗng nhiên cứng nhắc bất thường. Bèn đứng dậy đi ra khỏi phòng"

Rose đã làm nghề này nhiều năm, cũng có kinh nghiệm ít nhiều, nhưng với Lộc Hàm, cô cũng thật đau đầu mà nghĩ cách.

Lộc Hàm từ sau hôm đó không phản kháng, cũng không còn bỏ trốn nhưng lại không để ý gì tới Rose, mỗi ngày ăn ngủ rồi làm hỏng điều khiển TV, mỗi sáng sớm còn đi sân thượng phơi chút nắng trời.

Lộc Hàm mặc dù vẫn là biểu hiện không quan tâm, nhưng Rose lại cảm thấy chính vì quan tâm đứa bé mà mỗi ngày Lộc Hàm đều đi phơi nắng. Vì vậy Rose bắt đầu đi mua một vài thứ cần dùng cho trẻ con, còn có tã lót, bình sữa, đồ chơi, thậm chí quần áo cũng mua luôn về… Có đôi khi Lộc Hàm ngồi ở trên ghế sa lon xem TV, Rose nhìn thấy mỗi khi trên màn hình là chương trình thiếu nhi, cậu sẽ ngừng lại xem một chút.

Nhưng Lộc Hàm vẫn là không để ý gì đến cuộc sống xung quanh, mỗi ngày trôi qua tựa hồ cũng chỉ là đang chờ đợi một điều gì đó sắp tới.

Lộc Hàm bụng càng lúc càng lớn, thai động cũng ngày càng rõ ràng, nhưng bộ dạng của cậu vẫn cứ y như cũ, bụng lớn đi lại rất hạn chế, Lộc Hàm gần như không ra khỏi phòng, chỉ là mỗi ngày vẫn không quên đi phơi nắng buổi sáng.

Ngày sinh cũng được tính toán kĩ càng, Lộc Hàm được đẩy vào phòng sinh, Rose chạy theo đằng sau đột nhiên thấy có gì đó không thật.

Rose đã ở cùng Lộc Hàm mấy tháng trời, tuy Lộc Hàm căn bản không thèm nhìn Rose, nhưng Rose một mực tại yên lặng quan sát đến cậu. Rose phải thừa nhận Lộc Hàm là một người khác lạ, một nam nhân mà lại đáp ứng sinh hài tử, mang trong người một tính mạng khác nhưng Lộc Hàm lại như theo lời Rose, không làm tổn thương đến nó nữa

Rose ngồi ở hành lang chờ đợi…, kỳ thật chuyện này đã quá quen thuộc với người trong nghề rồi, nhưng này Rose lại cảm thấy thời gian trôi qua cứ dằng dặc, hơn nữa trong lòng cô lại rất nôn nóng.

Đứa bé khi sinh ra Rose cũng chỉ liếc mắt một cái, Lộc Hàm vẫn còn chưa có được nhìn.

Vừa đúng lúc đó y tá đẩy Lộc Hàm đi ra, Lộc Hàm mắt nhắm chặt không có phản ứng gì, Rose cúi đầu nhìn Lộc Hàm, lắc lắc đầu nói:: “Đem đứa bé đi đi, trên hợp đồng có ghi, cậu ta không có quyền nhìn nó cũng không có quyền giám hộ cùng quyền nuôi dưỡng.”

Cũng không biết vì sao, đột nhiên mi mắt Lộc Hàm lay động, chậm rãi mở ra, gương mặt yếu ớt nhìn về phía đứa nhỏ.

Ngừo đang ôm đứa nhỏ cũng nhìn Lộc Hàm: “Tôi hiểu mà, cậu hi vọng nó cuộc sống sau này sẽ luôn vui vẻ khỏe mạnh đúng không?”

Rose nhìn biểu cảm mơ hồ của Lộc Hàm liền đứng dời vị trí một chút, ý che đi tầm nhìn của Lộc Hàm: “Cậu đừng lo, chắc chắn nó sẽ sống tốt.”

“Thật sự là không cho nhìn sao? Không biết chừng cả đời cũng sẽ không gặp được đấy.” người ôm đứa nhỏ nói vào tai Rose

Rose kiên định lắc đầu: “Không, như vậy là hại cậu ta đấy, nhìn một lần sẽ nhớ một đời, thống khổ cả đời, đi đi, nhanh đi đi.”

Người kia ôm đứa bé đi rồi, Rose quay đầu nhìn Lộc Hàm thì phát hiện mắt cậu đã nhắm lại, gương mặt không có chút huyết sắc nào bờ môi trắng bệch, trên mi mắt còn có nước.

Đứa bé được sinh ra rồi, chuyện sau đó sẽ do người trong tổ chức xử lý hết, Rose thậm chí còn không liên hệ với Lý Hồng Bình, rất nhanh sau, ngoại trừ tiền cọc 150 vạn, còn lại tiền đều làm thành chi phiếu dưới tên Rose.

Lộc Hàm sinh xong, sức khỏe cũng không tốt lắm, nam nhân sinh đều cần uống rất nhiều thuốc ức chế hooc mon, còn có phải ăn nhiều đồ bổ, chính vì vậy chi phí để nam nhân sinh con thuê thường là rất lớn.

Lộc Hàm đã nằm viện được một tháng, trong một tháng này Rose vẫn chăm sóc rất kĩ càng, mỗi ngày đều hầm canh bổ cho Lộc Hàm, ba bữa đều mang đồ ăn đến đúng giờ, cô biết rõ Lộc Hàm không ưa cô, cho nên mỗi lần đều chỉ gửi cơm cho y tá, rất ít khi vào phòng Lộc Hàm.

Rốt cục có một ngày Rose đưa đồ ăn tới, y tá lại bảo Lộc Hàm muốn gặp mặt cô.

Rose sửng sốt một hồi lại nghĩ Lộc Hàm bảo cô vào, chắc chắn là có chuyện muốn nói.

Rose nói đến đây, Lý Hồng Bình đột nhiên chậc chậc hai tiếng, ngắt lời nói: "Làm việc cũng có khi không chuyên nghiệp ha."

Ngô Thế Huân cùng Rose đồng thời quay đầu nhìn Lý Hồng Bình, hai người biểu lộ hết sức nghiêm túc chăm chú, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn, bốn ánh mắt như băng bắn tới, Lý Hồng Bình bị nhìn thấy nuốt nước bọt một hơi.

Rose cười lạnh nói: "Lý tiên sinh, anh có lẽ chưa học nhiều hiểu rộng để hiểu được vấn đề này đâu!"

Lý Hồng Bình im miệng, nâng lên hai tay, ra hiệu chính mình đầu hàng, các người tiếp tục đi.

Rose tiến vào phòng Lộc Hàm, Lộc Hàm đang ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy cô đến nhẹ gật đầu, nói: "Cô đã đến rồi."

Rose có chút kích động, giống như bị người ta bỏ qua lâu như vậy, đột nhiên bị chú ý trong lòng không khỏi có chút xao động.

Rose đem đồ ăn lấy ra, đưa tới cho Lộc Hàm, Lộc Hàm nhận lấy, hai người cách nhau một bàn ăn, Rose cứ như vậy nhìn Lộc Hàm từng miếng từng miếng cho vào miệng, trong nội tâm an tâm không ít, cô rất sợ Lộc Hàm sẽ hận chính mình, tuy cô biết cậu hẳn là như vậy, nhưng mà Rose vẫn vui vẻ chịu đựng.

Lộc Hàm ăn xong lau miệng, giơ lên mắt thấy Rose, nói một tiếng cám ơn.

Rose không biết nên nói cái gì, Lộc Hàm như vậy mà nhìn mình thật đúng là hiếm thấy.

Lộc Hàm vẫn tiếp tục im lặng, ăn cơm chiều xong, hai người ngồi cùng nhau trong phòng bệnh nhìn ra cửa sổ, phòng bệnh của Lộc Hàm ở lầu bốn cũng không hẳn là cao, cho nên vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ quan cảnh bệnh viện, dưới sân có một khoảng rất lớn trồng hoa đủ màu.

Rose hướng mắt sang Lộc Hàm, Lộc Hàm vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên mở miệng nói: "Tiền đã chuyển tới rồi hả?"

Rose gật đầu: "Đến rồi."

Lộc Hàm quay đầu xem Rose: "Cô đem tiền cho tôi đi."

Rose: "Ừ." Dừng một chút, nói với Lộc Hàm thẳng thắn: "Tôi định đưa 300 vạn cho Chu Điền, bất quá bây giờ tôi nghĩ lại một chút, tổng cộng của case này là bảy trăm vạn, tôi lấy 150 vạn thôi, còn lại tất cả đều của cậu."

Lộc Hàm gật đầu, cũng không quan tâm đến việc cho Chu Điền 300 vạn, nói thẳng: "Tôi biết rồi."

Theo hợp đồng, Lộc Hàm chỉ nhắc đến một chuyện duy nhất là tiền, các loại điều khoản, thậm chí quyền nuôi con gì gì đó, Lộc Hàm không hề đề cập một lời với Rose.

Sau khi đã xử lý mọi việc, Rose nói đã đem tiền trao cho Lộc Hàm. Còn việc Lộc Hàm sống ra sao sau đó đều không có.

Lúc đó Lộc Hàm lấy ra 10 vạn đưa cho cô hỏi có biết Chu Điền là thiếu nợ ai hay không, Rose vốn nghi hoặc ít nhiều nhưng vẫn đi hỏi cho Lộc Hàm.

Rose đi tra hỏi thì biết, là thiếu nợ bài bạc 300 vạn đơn giản, chỉ là tiền vay nặng nên không trả được.

Lộc Hàm lúc ấy gật đầu biểu thị đã rõ, cũng có phản ứng gì khác.

Nhưng lúc đó Rose mơ hồ cảm thấy Lộc Hàm đại khái biết được chút gì đó.

Lộc Hàm ra viện thì trở về trường học, xin đi học trở lại, khôi phục cuộc sống như bình thường, chỉ có điều chuyện chính mình mất tích một thời gian thì không đề cập tới.

Kim Mân Thạc cùng Kim Chung và Lộc Hàm là bạn tốt, nhưng mà Lộc Hàm cũng không nói cho họ biết, cuối cùng Kim Mân Thạc hỏi dồn dập cả một tuần liền Lộc Hàm mới nói một câu: đợi một thời gian nữa mọi hai người sẽ hiểu thôi.

Lộc Hàm không ở ký túc xá nữa, cậu ở trường học bên ngoài thuê phòng ở, một bên chờ kết quả ở trường học, một bên các loại là đợi chu điền liên hệ.

Quả nhiên không bao lâu chu điền thông qua Rose liên hệ vớicậu, Rose ý tứ đề nghị có muốn hắn ngồi tù vài năm cho tỉnh không, Lộc Hàm nói sẵn có không cần.

@

Rose nói đến đây, đột nhiên thở hắt ra, giống như trong nội tâm đè nặng rất nặng trọng trách, không có biện pháp buông: "Bỏ đi tiền cho tôi là 150 vạn, trong tay cậu ta tổng cộng có năm trăm năm mươi vạn. Cho chu điền 300 vạn, còn nghe nói là về sau cho ông ta luôn hết cả."

Ngô Thế Huân nhìn Rose, nữ nhân tóc dài, giữa lông mày hiện ra vẻ mệt mỏi, anh rốt cục hỏi: "Lộc Hàm lúc ấy làm cái gì?"

Rose câu môi nở nụ cười thoáng một cái: "Tôi không biết, con người cậu ta rất kín đáo và ẩn nhẫn, ẩn nhẫn được cả một thời gian phải sống thống khổ mà sinh đứa bé ra."

Trong phòng nhất thời im ắng, ngay cả Lý Hồng Bình cũng ngồi ghế i trầm mặc quơ chén trà, rủ mắt không nói lời nào, bởi vì không nghĩ đến Lộc Hàm cuối cùng lại khổ sở như vậy.

Lộc Hàm vốn có một tuổi thơ đau khổ, từ nhỏ phải sống trong cảnh ba mẹ bất hòa, không có hơi ấm gia đình, khi ba chết rồi mẹ chết hẳn đã đối mặt với khủng hoảng tinh thần.

Học đại học thì bị bạn trai vứt bỏ lại bị lừa gạt mà mang thai thuê. Nếu như là người khác, chỉ sợ chắc hẳn đã phát điên rồi, nhưng mà Lộc Hàm lại không có.

Lộc Hàm điềm đạm lạnh lùng lộ cảm xúc đều đè nén trong lòng, cuối cùng khiến không một ai chú ý đến.

Cũng chính cậu bỏ lại bóng ma tiền bạc đó cho Chu điền khiến hắn ta sau khi tiêu xài tất cả phải sống trong nổi thống khổ giày vò của bại bạc, tiền tài, vay nợ, trốn nợ,..

Rose hít sâu một hơi, trầm mặc mở miệng, tiếp tục nói: "Còn có một việc, cũng là tôi gần đây mới biết được…"

Lộc Hàm nói đến đây, nét mặt Hoàng Tử Thao cũng đã trắng rồi.

Chu điền bức bách Lộc Hàm mang thai thuê, Hoàng Tử Thao một mực trong lòng còn có áy náy cảm thấy Lộc Hàm đáng thương đáng tiếc, lại không nghĩ rằng Lộc Hàm cuối cùng lại làm cho Chu Điền thảm như vậy!!? —— cậu vứt lại 500 vạn để cho chu điền nửa đời sống trong đánh bạc trốn nợ thậm chí trong hối hận?

Hoàng Tử Thao giật mình nhìn lên trước mặt Lộc Hàm, Lộc Hàm nói những điều này khuôn mặt vẫn thản nhiên như cũ, vẫn là người yêu lúc trước cùng Hoàng Tử Thao sống vui vẻ hoàn toàn không có bất kỳ khác biệt. Nhưng mà Hoàng Tử Thao phía sau lưng sinh ra mồ hôi lạnh, Lộc Hàm nói như vậy giống như đang đánh đòn cảnh hắn.

Lộc Hàm rất hận khoảng thời gian qua! Cũng rất hận chu điền! Cậu lúc ấy không lựa chọn đem chu điền đưa vào tù, lại làm cho chu điền so với sống trong tù còn thống khổ gấp một vạn lần!

Hoàng Tử Thao tim đập nhanh, nói: "Em hận hắn là nên phải đấy, hắn làm như vậy phanh thây xé xác cũng là đáng đời!"

Lộc Hàm một mực rất lạnh nhạt, giờ phút này nghe xong Hoàng Tử Thao nói…, lại đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Phanh thây xé xác là tốt cho hắn rồi, sống như vậy, chết đi khác nào giải thoát!"

Chu điền mấy năm sau sống rất hỗn độn, đánh bạc uống rượu thiếu nợ vay nặng lãi, ăn uống chơi gái đánh bạc, còn bị HIV, hắn trước khi chết trở thì mua vé vào bệnh viện nằm ở thành phố H.

Chu điền sắp chết, sắc mặt phát xanh ấn đường đen nhánh, hai mắt lõm vào trong hốc mắt, trừng tròng mắt há mồm thở dốc, vẻ mặt tàn tương, hắn lại liên hện Rose, nói hắn muốn gặp Lộc Hàm.

Lộc Hàm biết được chu điền sắp chết liền đến bệnh viện thăm.

Chu điền nằm ở trên giường, hô hấp yếu ớt.

Lộc Hàm đi đến bên giường, cúi đầu nhìn chu điền.

Chu điền thấy Lộc Hàm, hô hấp run lên, nâng bàn tay lên hướng Lộc Hàm giật giật ngón tay. Lộc Hàm rủ xuống con mắt nhìn hắn, chờ hắn nói.

Chu điền há mồm thở dốc, hô hấp trên máy tâm đồ không ngừng cao thấp nhảy lên: "Tiền tiền… 100 vạn tôi vẫn chưa dùng… Trả lại cho cậu… Trả lại!"

Lộc Hàm cúi đầu nhìn chu điền, mặt không biểu tình, chu điền như trước hướng Lộc Hàm đưa tay, giống như muốn bắt lấy Lộc Hàm, "Tôi biết … Sai rồi… Trả lại cho cậui… Còn… có! Tha thứ cho tôi… Tha thứ tôi…"

Lộc Hàm vẫn đứng đấy, chu điền trừng tròng mắt, hai con ngươi một mảnh đen nhánh, dốc sức liều mạng nhìn Lộc Hàm.

Chu điền bệnh nặng, lúc trước là làm nhiều việc ác như bậy, rốt cục khi chết lại xin lỗi hai người, một người là Hoàng Tử Thao, vì dù gì cũng không làm tròn nghĩa vụ của một người cha nuôi một người khác là Lộc Hàm, hắn và cậu rõ ràng không có bất cứ quan hệ nào, hắn lại bởi vì nợ tiền trốn nợ, đem Lộc Hàm ép buộc, buộc cậu mang thai thuê.

Người trước khi chết cuối cùng đã nhận thấy mình sai, Chu Điền trước khi chết muốn Lộc Hàm tha thứ cho mình mới có thế an ổn nhắm mắt qua đời.

Lộc Hàm rốt cục mở miệng, chậm rãi nói: "Tôi sẽ không lấy lại số tiền đó, cũng sẽ không tha thứ cho ông, vĩnh viễn sẽ không tha thứi." Dừng một chút: "Hoàng Tử Thao cũng không tha thứ cho ông, sau khi ông chết tiền kia sẽ thành di sản cho hắn, nhưng mà hắn cũng sẽ không cần số tiền từ người cha như ông."

Lộc Hàm nói hết lập tức quay người bỏ đi.

Hoàng Tử Thao toàn thân run rẩy, hắn cuối cùng nhưng đã tỉnh cơn mộng trong lòng bấy lâu, Lộc Hàm vốn dĩ không phải một người yếu đuối, cậu không cần bất cứ ai che chỡ bảo bọc, cậu có đầy đủ dũng cảm đầy đủ kiên định, cũng đầy đủ độc ác.

Lộc Hàm nhìn Hoàng Tử Thao: "Cho nên anh bây giờ đã biết đấy, chu điền sống thống khổ, chết cũng không thể nhắm mắt. Hoàng Tử Thao, về sau anh cách xa tôi một chút đi, tôi không muốn cùng anh ôn lại chuyện củ, chúng ta bây giờ cũng chẳng phải bạn bè gì cho cam. Bất kể chuyện của tôi, tôi tự giải quyết không cần anh quan tâm!"

Lộc Hàm nói hết quay người lên lầu,để lại cho Hoàng Tử Thao một bóng lưng kiên định.

Hoàng Tử Thao toàn thân mồ hôi lạnh, nghe hết lời nói của Lộc Hàm, hắn ngây ngốc tại chỗ gần 15p đồng hồ, cả đến khi lên xe cũng rất lâu sau mới khởi động được.

Rose: "Chính là như vậy. Chu điền chết không nhắm mắt, trong đám tang Hoàng Tử Thao có tới, nhưng đúng như Lộc Hàm nói, Hoàng Tử Thao đối với chu điền sớm đã không còn tình cha con, không nhận tiền di chúc, trở về hai ngày đã đi, tiền còn lại đều cho trại trẻ mồ côi."

Rose sau khi nói xong trong phòng lại là một hồi trầm mặc, Lý Hồng Bình đột nhiên nói: "Chu điền làm sao còn tiền? Tiền của hắn không phải đã nợ bạc hết sao?"

Rose lắc đầu, "Cái này tôi không biết, tôi cũng rất nghi hoặc, nhưng mọi người lúc ấy xác tiền của Chu Điền quyên góp còn vừa mới tốt một trăm vạn! Cái này tôi có điều tra qua."

Ngô Thế Huân nhớ tới cái gì đó, đem văn bản tài liệu lấy ra, mở miệng nói: "Tôi có xem qua tài liệu, phần giả là cô làm sao?"

Rose nhướng mi, nhìn Ngô Thế Huân: "Giả tư liệu? Tôi chỉ là chuyển tiền qua chi phiếu thôi. Chuyển xong tôi còn hoàn thiện việc hợp đồng, làm sao dám đi làm giả tư liệu?" Nói xong cúi đầu, lật xem tư liệu Ngô Thế Huân đưa, cuối cùng nói: "Không có khả năng! Đây không phải tư liệu lúc ấy tôi làm! Cái này ở đâu anh có?"

Ngô Thế Huân chuyển con mắt qua Lý Hồng Bình, Lý Hồng Bình ngồi xuống: "Tôi có nhờ vả một vài người điều tra. Phần này tư liệu xác thực là giả nhưng tôi có tìm được một bản nữa, cô xem cái này có đúng không…" Nói xong mở tư liệu trong laptop đặt trên bàn cho Rose xem.

Rose nhìn vài trang trên màn hình, gật đầu: "Vâng, đây mới là tư liệu của tôi."

Lý Hồng Bình cùng Ngô Thế Huân liếc nhau, Ngô Thế Huân: "Có biết ai đã thay đổi không?"

Rose lắc đầu: "Không, tôi không biết, chúng tôi làm việc rất có nguyên tắc, muốn đổi đi tư liệu căn bản không có khả năng, bởi vì tư liệu đều là trực tiếp tiến vào cơ sở dữ liệu, không có được nhiều người biết!"

Lý Hồng Bình câu môi: "Chuyện này đúng là rắc rối rồi!? Xem ra sau lưng Lộc Hàm có người làm rồi."

Rose nhíu mày nhìn Ngô Thế Huân, cảm thấy Lý Hồng Bình biểu lộ rất kỳ quái, Ngô Thế Huân giơ mắt nhìn Lý Hồng Bình liếc một cái, lại nhìn Rose, không nói gì thêm.

Lý Hồng Bình huýt sáo, trực tiếp nói: "Này! Tôi trực tiếp nói cho cô biết a! Hoàng Tử Thao lúc cũng có chút quan hệ với Ngô tổng này. Gần đây mới vừa chi tay, hơn nữa rất có thể chính là vì Lộc Hàm đó!"

Ngô Thế Huân dù không nói gì với Lý Hồng Bình, nhưng Lý Hồng Bình đầy đủ thông minh để hiểu, theo như Ngô Thế Huân nói Ben Ben hiện tại cùng với Lộc Hàm chung một chỗ, hắn cũng mơ hồ đoán được điều gì đó, kết hợp với Ngô Thế Huân gần hay phiền muộn, biểu hiện kì quái khi nói về Lộc Hàm, Lý Hồng Bình không khó đoán ra Ngô Thế Huân đang che giấu tâm tình. Từ nhỏ hai người đã là bạn thân, Ngô Thế Huân như thế nào hắn hiểu rất rõ, nếu như chỉ là một người mang thai thuê, Ngô Thế Huân chắc chắn không quan tâm đến mức đó!

Rose: "…"

Hoàng Tử Thao đần độn u mê lái xe trở về, ngồi ở trên ghế sa lon hai tay ôm đầu tiêu hóa cho hết lời Lộc Hàm nói…, không bao lâu chuông điện thoại di động vang lên, tiếp là trong trường học gọi điện thoại tới.

Đầu bên kia điện thoại lão sư nói: "Thầy Hoàng công trình nghiên cứu anh hỏi hôm trước đã được xét rồi, qua vài ngày lại xuất ngoại đi nha."

Bên kia nói xong thì lập tức cúp máy, Hoàng Tử Thao sửng sờ ở trên ghế sa lon, cảm thấy lại đột nhiên lại không thể tưởng tượng nổi, giống như mọi chuyện đều đột nhiên chồng chất lại với nhau đổ xuống, thật giống như năng lượng bom nguyên tử vậy, tới lúc thì lập tức bộc phát.

Hạn mục hắn xin vốn là khó có thể được duyệt, hắn lúc ấy không có hi vọng, chỉ tiện tay xin chơi, dù sao công trình nghiên cứu đó kinh phí nghiên cứu rất cao, huống hồ trong nước tạm thời cũng không có cái loại này kỹ thuật, muốn làm công trình nghiên cứu phải xuất ngoại. Lúc ấy toàn bộ phòng giảng dạy đều cảm khái nói, nếu như có thể phê xuống muốn quả là trường học trúng số phát tài đi, còn không phải là ông trời đột nhiên không có mắt.

Vậy bây giờ thì sao? Là trường học đột nhiên phát tài, hay là ông trời đột nhiên không có mắt hả? Cái công trình nghiên cứu kia đã xin được rồi sao!? Không lâu lại muốn xuất ngoại rồi sao!?

Lộc Hàm trở về, bỏ giày, đi chân trần vào phòng ngủ. Phòng ngủ trong góc lóe lên một chiếc đèn bàn, Lộc Hàm đứng tại cửa ra vào nhìn Ben Ben nằm ở trên giường, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở, ngủ rất say, còn ngáy o..o….

Lộc Hàm tựa ở cửa ra vào chăm chú nhìn Ben Ben, rất lâu sau mới đi qua, ngồi nằm bên cạnh Ben Ben, nhẹ nhàng đem con trai ôm vào trong ngực.

Ben Ben đang ngủ say, chóp mũi đột nhiên ngửi thấy có mùi thơm quen thuộc, bàn tay nhỏ bé nắm rất chặt ngực áo Lộc Hàm, mặt nhỏ cọ xát ***g ngực Lộc Hàm, cười một cái rồi lại ngủ tiếp.

Ben Ben trong giấc mơ thấy mình đang bay cùng rất nhiều bong bóng màu hồng, còn có màu da màu da cam ngọt ngọt, thơm thơm.

39. Chương 39

Ngô Thế Huân cùng Lý Hồng Bình ngồi ở trong phòng trầm mặc không nói, Lý Hồng Bình nhìn Rose, trên mặt cô biểu tình phức tạp còn có khó chịu.

Rose vén vén tóc, bông tai màu tím dưới ánh đèn lóe lên một cái, Lý Hồng Bình nghiêng đầu nhìn thoáng qua, á một tiếng, khen: "Bông tai nhìn rất đẹp, có mặt chọn quá nha."

Rose nhìn Lý Hồng Bình, biết rõ Lý Hồng Bình không chỉ đơn thuần là khen mình, Lý Hồng Bình lúc này đang ngồi đối mặt với Rose, cong môi cười: "Tôi thật sự vô cùng hiếu kỳ đấy, cô vừa mới tự xưng là bạn của Lộc Hàm, vậy mà trong suốt câu chuyện cô kể Lộc Hàm căn bản là chẳng xem cô ra gì nhỉ? Có phải cô vẫn che giấu điều gì khác nữa đúng không?"

Rose nhìn lại Lý Hồng Bình: "Chuyện này có quan trọng với anh sao? Lý tiên sinh, nếu như chuyện không quan trọng tôi xin phép không nói nhé!" Nói xong rất nhanh chóng đứng dậy. "Tôi đi trước, tạm biệt."

Lý Hồng Bình ngồi ở trên ghế ngồi, nhìn theo Rose, hé mắt, đột nhiên lớn tiếng nói: "Cô nói giúp Lộc Hàm nhiều như vậy sao người của tổ chức vẫn còn gây rắc rối cho cô? Cô mấy năm nay chẳng phải đều rất tổn hao tiền bạc và tâm trí về chuyện này sao?"

Rose đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lý Hồng Bình: "Tôi đánh giá anh thấp rồi, anh có thể điều tra được đâu là thật đâu là giả thì hẳn cũng đã biết được ít nhiều rồi không phải sao?!"

Lý Hồng Bình đứng lên, kéo kéo cravat, câu môi nhìn Rose, cũng không trả lời Rose, lại nói đến chuyện khác: "Tôi vừa mới nghĩ đến một chuyện khác. Cô cùng Lộc Hàm nhiều năm như vậy đều không gặp mặt, năm đó lại giúp cậu ta chuyện Chu Điền, cô là vì cái gì?" Lý Hồng Bình lách qua ghế sô pha hướng Rose đi tới.

Rose đứng tại cửa ra vào, ánh mắt không sợ, nhưng mà trong nội tâm cũng không thể nào giữ bình tĩnh.

Lý Hồng Bình hé mắt, nói: "Một là, cô năm đó thật sự vì muốn giúp Lộc Hàm, hai người ở chung lâu như vậy tính cách cậu ta chắc cô biết rõ, hơn nữa cậu ta lúc đó rất thảm thương cô liền giúp cuối cùng còn làm bạn với cậu ấy. Hoặc là, cô chính là người được tổ chức thuê giúp Lộc Hàm, sau đó lấy tiền cậu ta cho vừa đi liên hệ Chu Điền vừa thay đổi tư liệu. Tôi nói đúng không?"

Rose nhìn Lý Hồng Bình thở dài một hơi: "Thật sự là tôi rất ghét nói chuyện với những người như anh!"

Lý Hồng Bình nhìn Rose: "Bị nói trúng rồi sao? Làm sao mà chuyện của Lộc Hàm có thể chỉ đơn giản như thế? Hơn nữa theo tôi được biết, cô dù có thủ đoạn đến đâu cũng không thể dễ dàng làm được tất cả những việc đó?"

Lý Hồng Bình tiếp tục nói: "Có lẽ sau lưng còn có người nào khác, chỉ là người kia năm đó không trực tiếp ra mặt, người đó đã cho cô lợi ích gì? À mà để tôi đoán tiếp nhé, người đó giúp cô ra khỏi tổ chức đúng không? Giúp cô không cần phải sống bằng nghề này nữa?" Lý Hồng Bình rủ mắt nhìn vào Rose, dần dần trong nội tâm tin chắc mình đoán đúng, "Lộc Hàm cha mẹ đều chết hết, mặt khác thân thích cơ hồ đều không có ai, vậy ai là người đó chứ?" Lý Hồng Bình sờ sờ lên cằm, trong ánh mắt tinh quang lóe lên, "Giúp Lộc Hàm mà không ra mặt, tư liệu cũng đổi đi, nói không chừng năm đó Chu Điền bi thảm như vậy hắn cũng có phần đi… Ai nha nha, nếu như không phải người thân chắc là thần tiên tái thế?!"

Rose nhìn Lý Hồng Bình: "Tôi không biết anh đang nói cái gì." Nói xong đẩy cửa chuẩn bị ly khai.

Lý Hồng Bình nói: "Này! Nếu như cô làm việc cho tôi! Tôi sẽ giúp cô tìm một công việc khác."

Rose dừng lại bước chân, cảm thấy người mình run lên từng đợt.

Ben Ben buổi sáng phát hiện không có Lộc Hàm kế bên, trong lòng nhất thời mất hứng, chu chu môi, đang lúc muốn cầm gối ném sang một bên thì nghe tiếng động.

Ben Ben nằm ở trên giường đem gối ôm vào trong ngực, mặt vùi vào gối he hé mắt nhìn.

Lộc Hàm mở cửa phòng, bưng điểm tâm đi tới.

"Buổi sáng tốt lành!" Ben Ben bật dậy ngẩng cổ nhìn Lộc Hàm cao giọng.

Ben Ben đêm qua ngủ rất sớm, còn ngủ rất ngon, hai con ngươi sáng lóng lánh, đôi má cũng phúng pha phúng phính.

Lộc Hàm nhìn Ben Ben cười,: "Buổi sáng tốt lành! Con đánh răng rửa mặt đi, ăn sáng xong ba đưa con đi nhà trẻ."

Ben Ben kéo lấy dép lê đi, "Xoạch xoạch" đến bên Lộc Hàm, lôi kéo góc áo cậu, ngửa cổ lên, chớp chớp mắt: "Con hôm nay không muốn đi, có thể cho con nghỉ không?"

Lộc Hàm đem điểm tâm đặt ở trên bàn cơm, cúi đầu nhìn con trai: "Không thể!" Nói xong ngồi xổm xuống, cầm lấy tay Ben Ben: "Sao hôm nay con lại như vậy?"

Ben Ben quả thực là một chút cũng không thích đi nhà trẻ, đến đó có cái gì tốt chứ, suốt ngày chơi mấy trò nhàm chán, nhóc là muốn cùng ba Lộc đến cơ quan cơ, muốn làm cái đuôi nhỏ của ba cơ!

Lộc Hàm chăm chú nhìn Ben Ben, "Không thể không đi học được, con không đi mọi người sẽ cười con đấy!"

Ben Ben mặc kệ hết, nhóc con bây giờ chỉ cần ba mình thôi, Ben Ben nhịn không được chu môi, nhìn Lộc Hàm, rất kiêu ngạo ngóc cổ: "Con không cần họ quan tâm!"

Lộc Hàm điểm điểm mi tâm Ben Ben, trong lòng nghĩ không biết làm sao dụ con trai đến trường đây? Mình là hoàn toàn không có kinh nghiệm a? Lúc này là phải nên nghiêm khắc dạy bảo đây, nhưng mà vừa nhìn vào gương mặt đáng yêu của Ben Ben lại sinh ra một cảm giác muốn nuông chiều đến vậy.

Lộc Hàm nhìn Ben Ben, Ben Ben nhìn lại Lộc Hàm, hai người nhất thời im lặng, Ben Ben vẻ mặt cương quyết viết rõ bốn chữ "con không đi học", Lộc Hàm không biết làm sao, cậu rất là thương con, con nói không muốn đi Lộc Hàm liền nghĩ bây giờ cũng còn nhỏ không đi cũng không sao. Quan trọng là con trai vui vẻ vậy.

Như vậy không tốt, như vậy không tốt! Lộc Hàm trong lòng yên lặng đột nhiên tự nói với chính mình, tuyệt đối không thể xem nhẹ chuyện học như vậy, cuối cùng cậu hướng Ben Ben nói: "Ben Ben con không nghe lời ba sao?"

Ben Ben vểnh lên miệng: "Con nghe!" Nhưng mà không muốn đi, không muốn đi chút nào hết!

Lộc Hàm lắc lắc đầu rồi dắt con trai đến nhà vệ sinh trong lòng tự nhủ: nhất định không được mềm mỏng nữa, đi học là đi học, phải đi học!

Ben Ben đánh răng rửa mặt xong, đi về phòng thay quần áo rồi xuống anh sáng.

Hai người đang ngồi ở bàn ăn thì điện thoại Lộc Hàm vang lên: "Đang ăn sáng hả?"

Lộc Hàm nhìn nhìn Ben Ben: "Ừ."

"Tôi đang ở dưới lầu đấy, hôm qua tôi quên mang quần áo cho Ben Ben, bây giờ đem lên cho cậu nhé."

Lộc Hàm để đũa xuống, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên thấy xe Ngô Thế Huân ngừng dưới lầu, cậu nghĩ nghĩ mới nói: "Ở đây tôi cũng có quần áo cho con rồi."

Lộc Hàm tuy nhiên không nói thẳng, nhưng Ngô Thế Huân nghe hiểu Lộc Hàm ý là không muốn mình đi lên, Lộc Hàm là người rất nguyên tắc, cậu có thể bởi vì Ben Ben mà cùng Ngô Thế Huân xích lại gần mốt chút, nhưng cậu là nhất quyết không muốn sinh hoạt của hai người quấn cùng một chỗ.

Ngô Thế Huân chỉ nói: "Tôi ở dưới đây chờ, lát nữa sẽ đưa Ben Ben đi học."

"Được rồi."

Ben Ben ăn xong, Lộc Hàm cầm ba lô nhỏ dắt tay Ben Ben xuống lầu, Ben Ben vẫn là rất xoắn xuýt không muốn đến trường, một bên nắm tay Lộc Hàm cọ cọ, một bên ngẩng cổ nhìn Lộc Hàm, "Cho con nghỉ đi. Con không muốn đi mà! Không muốn đi! Con không thể nghỉ được ạ?"

Lộc Hàm nắm tay Ben Ben, Ben Ben cọ xát lấy, lại kéo kéo tay áo, hai cha con chắc cũng mất 10 phút kéo qua kéo lại.

Thật vất vả mới đi hết tầng một, vừa đi hết ra đến cổng ngoài đã nhìn thấy Ngô Thế Huân tựa ở bên cạnh xe cúi đầu không biết đang làm cái gì.

"Ba ba!" Ben Ben một ngày một đêm đều chưa thấy Ngô Thế Huân, tuy là chưa lâu, nhưng lúc này thấy Ngô Thế Huân vẫn là kích động vô cùng, nhóc buông Lộc Hàm ra tay hướng Ngô Thế Huân chạy tới, chạy đến một nửa dừng lại, đột nhiên nghĩ Ngô Thế Huân nhất định là tới đón mình đi nhà trẻ đây mà, vì vậy mà cảm thấy không còn vui như trước.

Ben Ben chạy vài bước rồi dừng lại, sau đó chậm chạp đi đến trước mặt Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân đưa tay ôm lấy Ben Ben bế lên, xoay người sờ đầu con, nói: "Nhớ ba sao?"

Ben Ben xoắn xuýt nhìn xem Ngô Thế Huân, nhẹ gật đầu, ngừng một chút, lại lắc đầu.

Ngô Thế Huân cười cười nhìn Ben Ben, rồi.. nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm đi tới, đưa ba lô cho Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân cũng vừa đúng lúc đưa tay ra, hai người đều không nói gì, vậy mà rất hợp ý trao nhận ba lô.

Ben Ben nhìn Lộc Hàm rưng rưng, ý là không muốn đi nhà trẻ, nhà trẻ có ý gì hay ah, nhà trẻ có cùng chơi với ba Lộc được không chứ?!

Ngô Thế Huân đem con cùng ba lô đặt lên ghế sau, bản thân lại ngồi ghế lái, rồi nhìn ra ngoài đối Lộc Hàm hỏi: "Hôm nay có tăng ca không?"

Lộc Hàm nghĩ nghĩ: "Không biết nữa, nếu cần thì sẽ tăng ca."

Ngô Thế Huân gật đầu: "Buổi tối gặp lại."

"Được."

"Ben Ben, chào ba đi!" Ngô Thế Huân nói với Ben Ben ngồi phía sau.

Phía sau cửa xe vẫn chưa đóng lại, Ben Ben hai bàn tay nắm lấy cửa kính, cứ như vậy nhìn Lộc Hàm, trong ánh mắt tràn đầy không cam tâm, không chịu. Nhóc con nghĩ sao bây giờ mình không làm nũng nhỉ!!? Nếu làm nũng, nói không chừng hôm nay cũng không cần đi học ah!!

Ben Ben nhìn ra ngoài xe mắt không rời Lộc Hàm, Ngô Thế Huân lại thúc giục, "Chào ba đi!"

Ben Ben nâng tay nhỏ lên quơ quơ, muốn nói mà nói không ra lời, nhóc lại cảm thấy thẹn thùng lại không được tự nhiên, nói chào ba rất thẹn thùng nha, nhưng mà kỳ thực nhóc không có muốn tạm biệt một chút nào hết.

Ben Ben xoắn xuýt nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm bị con trai làm cho khó xử chỉ biết nở nụ cười đưa tay sờ đầu con trai, nói khẽ: "Ở trường học con phải ngoan nghe không? Tạm biệt…"

Ben Ben hít hít cái mũi nhẹ gật đầu, nhưng vẫn là chưa nói được gì cả, đành dùng tay hướng Lộc Hàm vẫy vẫy, Ngô Thế Huân chậm rãi khởi động xe, qua kính chiếu nhìn thấy con trai lưu luyến không rời, anh hiểu tâm trạng hiện tại của Ben Ben là không thể nói được, nhưng mà không nói thì đúng là không lịch sự đi.

Ngô Thế Huân bắt đầu khởi động xe, Lộc Hàm đứng nguyên tại chỗ nhìn, Ben Ben quay về phía sau nhìn không chớp mắt, cuối cùng khi xe bắt đầu quẹo khỏi hướng nhà của tòa soạn báo, Ben Ben hướng ngoài cửa sổ hô lớn một tiếng: "Cam Cam hẹn gặp lại!!"

Ngô Thế Huân sững sờ, oắt con vừa gọi cái gì mà "Cam Cam", chẳng phải bình thường mọi người gọi là "Tiểu Lộc" sao?

Ngô Thế Huân còn chưa thấy được Lộc Hàm phản ứng gì thì xe đã tiến vào đại lộ, khu nhà của Lộc Hàm đã ở đằng sau lưng.

Ngô Thế Huân khép lại phía cửa sổ xe phía sau, Ben Ben cũng không bám lấy cửa nữa, ngoan ngoan ngồi ở trên ghế ngồi, Ngô Thế Huân nhìn nhìn kính chiếu hậu, nhìn chăm chú lên phía gương mặt Ben Ben: "Lúc nãy con vừa gọi là cái gì?"

Ben Ben ngồi ở phía sau lẩm bẩm —— Cam Cam? Cam Cam? Cam Cam!

Thật là, ai nha, trên người ba ba có mùi thơm như vậy, ba ba là quả cam là đại Cam Cam ngọt ngọt? Ây ây, đêm qua mình tắm xong cũng có mùi giống vậy mà, mình cũng là Cam Cam đó! Là tiểu Cam Cam. >.< ben="" ben="" không="" nghe="" thấy="" ngô="" thế="" huân="" hỏi="" gì="" nữa,="" ngồi="" ở="" đằng="" sau="" nghĩ="" đi="" nghĩ="" lại="" tự="" dưng="" bật="" cười,="" trên="" khuôn="" mặt="" nhỏ="" nhắn="" ngập="" tràn="" hạnh="" phúc="" ngô="" thế="" huân="" lại="" hỏi="" một="" lần,="" ben="" ben="" vừa="" cười="" vừa="" nói,="" "trên="" người="" ba="" lộc="" có="" mùi="" cam,="" con="" hôm="" qua="" tắm="" cùng="" ba="" cũng="" có="" mùi="" như="" vậy,="" ba="" là="" đại="" cam="" cam,="" con="" là="" tiểu="" cam="" cam!"="" ben="" ben="" thật="" cao="" hứng="" rất="" chân="" thành="" cùng="" ba="" ba="" chia="" xẻ="" niềm="" vui="" của="" mình.="" ngô="" thế="" huân="" lái="" xe,="" khóe="" miệng="" nhịn="" không="" được="" kéo="" ra="" một="" cái="" đường="" cong,="" đại="" cam="" cam="" cùng="" tiểu="" cam="" cam?="" oắt="" con="" đã="" nhanh="" như="" vậy="" quên="" mình="" là="" đẹp="" trai="" lạnh="" lùng="" tiểu="" hoàng="" thượng="" rồi="" sao!?="" ngô="" thế="" huân="" đưa="" ben="" ben="" đi="" nhà="" trẻ,="" nhóc="" con="" cứ="" mãi="" nghĩ="" tới="" đại="" cam="" cam,="" đã="" sớm="" quên="" mất="" trước="" đó="" mình="" nhất="" quyết="" đòi="" nghỉ="" học.="" ngô="" thế="" huân="" đưa="" ben="" ben="" vào="" lớp="" xong="" vừa="" đi="" ra,="" vừa="" vặn="" gặp="" độ="" khánh="" tú,="" độ="" khánh="" tú="" vẻ="" mặt="" bực="" bội="" nhìn="" ngô="" thế="" huân,="" ánh="" mắt="" rất="" rõ="" ràng——="" được="" lắm="" gặp="" anh="" ở="" cửa="" đây!="" lão="" tử="" có="" chuyện="" hỏi="" cho="" rõ="" ràng!="" độ="" khánh="" tú="" trợn="" tròn="" mắt="" nhìn="" ngô="" thế="" huân:="" "lão="" tử="" ngày="" hôm="" qua="" thật="" sự="" là="" bị="" các="" người="" làm="" cho="" sắp="" chết="" rồi!="" con="" của="" tôi="" hôm="" đó="" về="" nhà="" thì="" lăn="" qua="" lăn="" lại="" khóc="" lóc="" om="" sòm="" nói="" nó="" nhất="" định="" là="" nhặt="" được="" trong="" thùng="" rác!"="" ngô="" thế="" huân="" nhìn="" độ="" khánh="" tú,="" cảm="" khái="" nói:="" "a…,="" ra="" là="" chuyện="" trẻ="" con!"="" độ="" khánh="" tú:="" "…"="" trẻ="" con="" cái="" đầu="" anh="" đấy!!="" độ="" khánh="" tú="" nhìn="" ngô="" thế="" huân,="" hai="" người="" đứng="" dưới="" sân="" trường="" tựa="" vào="" xe="" nói="" chuyện:="" "này="" anh="" mau="" nói="" đi,="" tại="" sao="" mà="" lộc="" hàm="" đại="" thần="" của="" chúng="" tôi="" lại="" biến="" thành="" "mẹ="" hiền"="" của="" con="" trai="" anh="" vậy!"="" độ="" khánh="" tú="" vừa="" nghĩ="" tới="" lộc="" hàm="" cùng="" ben="" ben="" có="" mấy="" phần="" giống="" nhau="" thì="" thấy="" đúng="" là="" không="" ổn="" rồi.="" "nói="" ra="" rất="" dài="" dòng."="" ngô="" thế="" huân="" đáp.="" "cái="" gì?"="" "cậu="" có="" quan="" hệ="" với="" lộc="" hàm="" sao?"="" ngô="" thế="" huân="" hỏi.="" "tôi?"="" độ="" khánh="" tú,="" nghĩ="" nghĩ,="" nói:="" "tôi="" cũng="" không="" có="" quan="" hệ="" gì="" với="" cậu="" ta="" cả,="" chỉ="" là="" thích="" đọc="" tiểu="" thuyết,="" còn="" làm="" admin="" của="" một="" diễn="" đàn="" về="" tiểu="" thuyết,="" cậu="" ta="" năm="" đó="" đăng="" một="" tiểu="" thuyết="" trên="" diễn="" đàn="" của="" tôi,="" tôi="" xem="" không="" sót="" một="" kì="" nào,="" sau="" đó="" làm="" làm="" quen="" rồi="" thành="" bạn="" tới="" bây="" giờ."="" ngô="" thế="" huân="" vốn="" chỉ="" nghĩ="" lộc="" hàm="" là="" làm="" chủ="" biên="" cho="" tòa="" soạn,="" không="" nghĩ="" tới="" cậu="" còn="" có="" viết="" tiểu="" thuyết.="" độ="" khánh="" tú="" nói:="" "ngô="" phàm…="" thật="" sự="" là="" con="" trai="" của="" lộc="" hàm="" sao?"="" ngô="" thế="" huân="" gật="" đầu.="" độ="" khánh="" tú="" thở="" dài="" một="" hơi,="" đột="" nhiên="" trong="" nội="" tâm="" như="" dừng="" lại,="" nghĩ="" lộc="" hàm="" trước="" kia="" trong="" tiểu="" thuyết="" có="" một="" nhân="" vật="" tương="" tự="" như="" vậy…="" không="" ngờ="" đó="" chính="" lại="" là="" tác="" giả!="" độ="" khánh="" tú="" cảm="" thấy="" không="" thể="" tưởng="" tượng="" nổi,="" quay="" đầu="" nhìn="" ngô="" thế="" huân,="" thầm="" nghĩ="" không="" thể="" nào?!="

không=“” thể=“” nào!=“” chẳng=“” lẽ=“” là=“” thật?=“” độ=“” khánh=“” tú=“” không=“” nói=“” gì=“” vớingô=“” thế=“” huân=“” nữa,=“” hai=“” người=“” lái=“” xe=“” trở=“” về,=“” độ=“” khánh=“” tú=“” về=“” nhà=“” tìm=“” lại=“” tiểu=“” thuyết=“” xem,=“” ngô=“” thế=“” huân=“” thì=“” tới=“” công=“” ty=“” làm=“” việc.=“” lộc=“” hàm=“” buổi=“” sáng=“” cùng=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” hẹn=“” tới=“” nhà=“” in,=“” tòa=“” soạn=“” báo,=“” nhà=“” in=“” còn=“” có=“” mấy=“” vấn=“” đề=“” bàn=“” bạc,=“” giữa=“” tòa=“” soạn=“” và=“” nhà=“” in=“” nếu=“” không=“” có=“” ý=“” chung=“” chắc=“” chắn=“” không=“” thể=“” nào=“” hoàn=“” thành=“” được=“” bài=“” báo.=“” hai=“” người=“” đến=“” nhà=“” in=“” làm=“” từ=“” sáng=“” tới=“” chiều,=“” cơm=“” trưa=“” chỉ=“” ăn=“” mấy=“” cái=“” bánh,=“” công=“” việc=“” vẫn=“” chất=“” thành=“” một=“” đống.=“” kim=“” mân=“” thạc=“” nói=“” chuyện=“” trực=“” tiếp=“” với=“” giám=“” đốc=“” bên=“” in,=“” tranh=“” thủ=“” thời=“” gian=“” mà=“” làm=“” việc,=“” vì=“” vậy=“” lộc=“” hàm=“” cùng=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” lại=“” bắt=“” đầu=“” gia=“” tăng=“” tốc=“” độ,=“” đã=“” bận=“” càng=“” bận=“” hơn,=“” lúc=“” kết=“” thúc=“” đã=“” năm=“” giờ=“” chiều.=“” lộc=“” hàm=“” lúc=“” này=“” mới=“” chú=“” ý=“” tới=“” thời=“” gian,=“” lúc=“” lấy=“” điện=“” thoại=“” ra=“” xem=“” giờ,=“” phát=“” hiện=“” có=“” mấy=“” cuộc=“” gọi=“” nhỡ=“” của=“” ngô=“” thế=“” huân=“” còn=“” có=“” một=“” tin=“” nhắn=“” =“” đã=“” tan=“” ca=“” chưa?=“” =“” lộc=“” hàm=“” thở=“” dài=“” một=“” hơi,=“” biết=“” rõ=“” ngô=“” thế=“” huân=“” đã=“” đón=“” con=“” trai=“” rồi,=“” nhưng=“” hiện=“” tại=“” cậu=“” còn=“” có=“” chuyện=“” cần=“” phải=“” làm.=“” lộc=“” hàm=“” cùng=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” đi=“” tới=“” phòng=“” tranh,=“” chỗ=“” này=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” nghe=“” lộc=“” hàm=“” hỏi=“” nên=“” giới=“” thiệu=“” tới.=“” lộc=“” hàm=“” trong=“” tiệm=“” tranh=“” lấy=“” ra=“” bức=“” tranh=“” cát,=“” ông=“” chủ=“” nhìn=“” thấy=“” thỉ=“” hơi=“” giật=“” mình,=“” đối=“” với=“” lộc=“” hàm=“” hỏi:=“” “là=”” con=“” cậu=“” làm=“” sao?=“” đẹp=“” đấy,=“” mang=“” treo=“” trong=“” nhà=“” chắc=“” chắn=“” sẽ=“” rất=“” bắt=“” mắt.”=“” nói=“” xong=“” cầm=“” bức=“” tranh=“” đi=“” ra=“” đằng=“” sau,=“” lấy=“” khung=“” ra=“” chuẩn=“” bị=“” đóng.=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” buổi=“” sáng=“” đi=“” gấp=“” chưa=“” ăn=“” sáng,=“” giữa=“” trưa=“” chỉ=“” căn=“” có=“” mấy=“” cái=“” bánh,=“” nếu=“” so=“” với=“” tuổi=“” trẻ=“” khí=“” thịnh=“” mà=“” nói=“” ăn=“” như=“” vậy=“” thật=“” sự=“” là=“” không=“” đủ,=“” cuối=“” cùng=“” xin=“” phép=“” lộc=“” hàm=“” về=“” trước=“” đi=“” ăn=“” cơm.=“” biện=“” bạch=“” hiền=“” đi=“” xong,=“” lộc=“” hàm=“” còn=“” ngồi=“” chờ=“” trong=“” tiệm…,=“” cậu=“” buồn=“” chán=“” đi=“” quanh=“” tiệm=“” nhìn=“” ngắm=“” mấy=“” bức=“” tranh=“” trên=“” tường,=“” đột=“” nhiên=“” nhớ=“” tới=“” buổi=“” sáng=“” ben=“” ben=“” ngồi=“” trên=“” xe=“” trước=“” khi=“” đi=“” còn=“” gọi=“” một=“” tiếng=“” “cam=”” cam=“” gặp=“” lại”,=“” nghĩ=“” tới=“” đây=“” lộc=“” hàm=“” nhịn=“” không=“” được=“” câu=“” môi=“” cười=“” rộ=“” lên,=“” trong=“” đáy=“” mắt=“” đều=“” chất=“” chứa=“” ôn=“” hòa=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” cả=“” ngày=“” hôm=“” nay=“” hết=“” sức=“” bận=“” rộn,=“” sau=“” khi=“” hạng=“” mục=“” nghiên=“” cứ=“” được=“” phê=“” duyệt,=“” hắn=“” bận=“” rộn=“” làm=“” đơn=“” xin=“” kinh=“” phí,=“” xin=“” tài=“” liệu=“” còn=“” có=“” đề=“” nghị=“” nhân=“” viên=“” giám=“” sát.=“” hôm=“” qua=“” nghe=“” lộc=“” hàm=“” nói=“” xong=“” quả=“” thực=“” hắn=“” không=“” còn=“” một=“” chút=“” tâm=“” trạng=“” làm=“” việc=“” gì,=“” vì=“” vậy=“” mới=“” sáng=“” sớm=“” hắn=“” đã=“” tới=“” phòng=“” thí=“” nghiệm,=“” làm=“” từ=“” sớm=“” đến=“” khi=“” trường=“” tan=“” học=“” vẫn=“” chưa=“” thôi,=“” hắn=“” biết=“” rõ=“” hạng=“” mục=“” này=“” xử=“” lý=“” không=“” dễ=“” dàng,=“” chính=“” mình=“” phải=“” thật=“” may=“” mắn=“” mới=“” được=“” phê=“” duyệt,=“” hắn=“” không=“” thể=“” làm=“” qua=“” loa=“” được,=“” cũng=“” không=“” thể=“” thiếu=“” tỉ=“” mỉ.=“” chuyện=“” của=“” lộc=“” hàm=“” hắn=“” biết=“” chắc=“” chắn=“” mình=“” sẽ=“” không=“” còn=“” tương=“” lai=“” nào=“” cả,=“” tốt=“” nhất=“” bây=“” giờ=“” vẫn=“” là=“” sự=“” nghiệp=“” của=“” mình.=“” buổi=“” chiều=“” lúc=“” năm=“” giờ=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” buông=“” việc=“” ở=“” phòng=“” thí=“” nghiệm=“” đến=“” phòng=“” giáo=“” viên=“” uống=“” cốc=“” nước.=“” sau=“” khi=“” nghe=“” tin=“” hắn=“” được=“” phê=“” duyệt=“” hạng=“” mục.=“” trong=“” trường=“” không=“” biết=“” bao=“” nhiêu=“” người=“” đỏ=“” mắt=“” ghen=“” ghét=“” trong=“” lòng,=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” là=“” du=“” học=“” về=“” tựa=“” như=“” lính=“” nhảy=“” dù=“” rơi=“” xuống=“” đất=“” một=“” cái=“” đã=“” theo=“” làm=“” trợ=“” giảng=“” cho=“” giáo=“” sư=“” rồi=“” chậm=“” rãi=“” thăng=“” leo=“” lên=“” bị=“” trí=“” khá=“” tiếng=“” tăm=“” trong=“” trường,=“” vậy=“” mà=“” bây=“” giờ=“” còn=“” xin=“” được=“” hạng=“” mục=“” như=“” vậy.=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” đang=“” chuẩn=“” bị=“” đẩy=“” cửa=“” vào=“” văn=“” phòng,=“” chợt=“” nghe=“” thấy=“” trong=“” văn=“” phòng=“” truyền=“” đến=“” tiếng=“” nói=“” chuyện=“”

của=“” đồng=“” nghiệp:=“” “thật=”” đúng=“” là,=“” đại=“” vận=“” nha,=“” loại=“” này=“” hạng=“” mục=“” mà=“” có=“” thể=“” xin=“” xuống,=“” lúc=“” ấy=“” nãy=“” hỏi=“” còn=“” nói=“” là=“” mình=“” không=“” biết=“” gì=“” hết,=“” cái=“” mặt=“” đó=“” nhìn=“” một=“” cái=“” là=“” biết=“” giả=“” tạo=“” rồi,=“” người=“” ta=“” làm=“” giá=“” vậy=“” thôi,=“” nói=“” không=“” chừng=“” đã=“” sớm=“” sắp=“” xếp=“” có=“” được=“” hạng=“” mục!”=“” “cô=”” bây=“” giờ=“” mới=“” biết=“” sao?=“” người=“” ta=“” chạy=“” là=“” xe=“” audi=“” đó,=“” cô=“” có=“” audi=“” không?=“” người=“” ta=“” là=“” có=“” tiền=“” nó=“” khác!”=“” “ây=”” ây,=“” nhưng=“” mà=“” tôi=“” nghe=“” nói=“” cha=“” mẹ=“” của=“” hắn=“” đều=“” mất=“” ah.”=“” “thì=”” chỉ=“” là=“” lời=“” đồn=“” thôi!=“” thời=“” giờ=“” cái=“” gì=“” mà=“” nói=“” không=“” được,=“” có=“” lẽ=“” hắn=“” còn=“” là=“” con=“” ông=“” cháu=“” cha=“” đây=“” nha!”=“” …=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” đứng=“” nguyên=“” tại=“” cửa=“” ra=“” vào,=“” rồi=“” xoay=“” người=“” đi=“” thẳng.=“” hắn=“” cười=“” khổ=“” một=“” cái,=“” trong=“” nội=“” tâm=“” rất=“” không=“” thoải=“” mái,=“” hắn=“” cũng=“” không=“” biết=“” hạng=“” mục=“” cuối=“” cùng=“” rốt=“” cuộc=“” được=“” phê=“” duyệt=“” như=“” thế=“” nào,=“” nhưng=“” mọi=“” người=“” bàn=“” tán=“” như=“” vậy=“” khiến=“” hắn=“” thật=“” khó=“” chịu,=“” bình=“” thường=“” đều=“” là=“” làm=“” trợ=“” giảng=“” cho=“” lão=“” sư,=“” quan=“” hệ=“” cũng=“” không=“” tệ,=“” lại=“” không=“” nghĩ=“” rằng=“” một=“” cái=“” hạng=“” mục=“” ngược=“” lại=“” trở=“” thành=“” mục=“” tiêu=“” ném=“” đá=“” của=“” người=“” khác.=“” trước=“” kia=“” cùng=“” hắn=“” nói=“” chuyện=“” tâm=“” tình=“” gì=“” gì=“” đó=“” đều=“” là=“” giả=“” tạo=“” hết.=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” đi=“” ra=“” khỏi=“” hành=“” lang,=“” theo=“” phòng=“” giảng=“” dạy=“” trở=“” về=“” phòng=“” thí=“” nghiệm,=“” đang=“” dọn=“” đồ=“” đạc=“” chuẩn=“” bị=“” về,=“” đột=“” nhiên=“” bị=“” ai=“” đó=“” gọi=“” lại.=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” nghi=“” hoặc=“” quay=“” đầu=“” lại,=“” là=“” một=“” nam=“” sinh,=“” cầm=“” trong=“” tay=“” một=“” tấp=“” giấy=“” a4.=“” nam=“” sinh=“” đi=“” tới=“” trước=“” mặt=“” hắn,=“” chào=“” một=“” tiếng,=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” gật=“” đầu,=“” đột=“” nhiên=“” nhớ=“” tới=“” người=“” học=“” sinh=“” này=“” hình=“” như=“” là=“” học=“” khoa=“” văn,=“” nhưng=“” thỉnh=“” thoảng=“” có=“” qua=“” lớp=“” hóa=“” nghe=“” mấy=“” tiếng=“” hắn=“” giảng,=“” hắn=“” hỏi:=“” “là=”” cậu=“” sao!=“” có=“” việc=“” gì=“” thế?”=“” “có=”” ah!”=“” nam=“” sinh=“” nhìn=“” hắn,=“” vẻ=“” mặt=“” vui=“” vẻ=“” nói:=“” “em=”” tìm=“” được=“” một=“” số=“” tư=“” liệu=“” cần=“” bàn=“” bạc,=“” thầy=“” giúp=“” em=“” được=“” chứ?”=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” tưởng=“” rằng=“” cậu=“” đối=“” với=“” hóa=“” học=“” cảm=“” thấy=“” hứng=“” thú,=“” liền=“” nhận=“” lấy=“” tài=“” liệu=“” xem,=“” không=“” ngờ=“” đây=“” là=“” một=“” tài=“” liệu=“” thuộc=“” văn=“” khoa,=“” đề=“” mục=“” là=“” =“” bàn=“” về=“” luật=“” hôn=“” nhân=“” đồng=“” tính ,=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” đưa=“” mắt=“” nhìn=“” nam=“” sinh:=“” “hình=”” như=“” cậu=“” tìm=“” nhầm=“” người=“” rồi,=“” tôi=“” dạy=“” môn=“” hóa,=“” vấn=“” đề=“” thuộc=“” văn=“” khoa=“” cậu=“” nên=“” tìm=“” giáo=“” viên=“” bên=“” văn=“” mới=“” hợp=“” lý.”=“” nam=“” sinh=“” rủ=“” mắt=“” nhìn=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” tay=“” siết=“” chặt=“” tập=“” tài=“” liệu,=“” nói:=“” “tài=”” liệu=“” này=“” đã=“” nhiều=“” năm=“” lắm=“” rồi,=“” em=“” rất=“” khó=“” khăn=“” mới=“” tìm=“” được,=“” thầy=“” không=“” có=“” hứng=“” thú=“” xem=“” sao?”=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” cúi=“” đầu=“” nhìn=“” tập=“” giấy,=“” ánh=“” mắt=“” đông=“” cứng=“” lại,=“” đầu=“” óc=“” như=“” muốn=“” nổ=“” tung.=“” giấy=“” trắng=“” mực=“” đen=“” rất=“” rõ=“” ràng,=“” đây=“” là=“” luận=“” văn=“” nghiên=“” cứu,=“” trên=“” đó=“” còn=“” có=“” đề=“” tên=“” tác=“” giả=“” rất=“” trịnh=“” trọng——=“” lộc=“” hàm!=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” run=“” lên=“” một=“” cái,=“” xém=“” chút=“” nữa=“” là=“” vò=“” nát=“” cả=“” trang=“” giấy=“” đầu=“” tiên,=“” vừa=“” ngẩn=“” đầu=“” lên=“” má=“” trái=“” cảm=“” thấy=“” một=“” lực=“” rất=“” mạnh=“” đánh=“” qua,=“” sau=“” đó=“” nam=“” sinh=“” còn=“” đá=“” luôn=“” mốt=“” cái=“” lên=“” bụng=“” hoàng=“” tử=“” thao.=“” trên=“” mặt=“” nam=“” sinh=“” là=“” lạnh=“” lùng=“” khắc=“” nghiệt,=“” ra=“” tay=“” không=“” chút=“” lưu=“” tình,=“” một=“” đấm=“” một=“” đá=“” đã=“” hạ=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” ngã=“” xuống=“” mặt=“” đất.=“” hoàng=“” tử=“” thao=“” nằm=“” trên=“” mặt=“” đất=“” tay=“” nắm=“” chặt=“” mấy=“” trang=“” giấy,=“” nam=“” cúi=“” người=“” nhặt=“” lại=“” từng=“” trang=“” luận=“” văn=“” lạnh=“” lùng=“” liếc=“” hoàng=“” tử=“” thao.=“” “hoàng=”” tử=“” thao,=“” anh=“” mau=“” mang=“” cái=“” nghiên=“” cứu=“” gì=“” gì=“” đó=“” của=“” mình=“” mà=“” sớm=“” cút=“” đi!=“” tránh=“” xa=“” anh=“” ấy=“” ra,=“” bằng=“” không=“” đừng=“” trách=“” tôi!”=“” nam=“” sinh=“” nói=“” xong=“” quay=“” đầu=“” đi=“”>

40. Chương 40

Lúc Ngô Thế Huân đi đón Ben Ben tan học thì nhận được một cuộc điện thoại từ thư kí: "Ngô Tổng, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, phòng ở cùng phòng tắm đều đã sửa sang lại theo ý của anh rồi."

"Tốt, cảm ơn."

Ngô Thế Huân lái xe đến nhà trẻ đón Ben Ben, trên đường lúc đợi đèn đỏ thì lấy điện thoại gọi cho Lộc Hàm, nhưng bên kia đều là không nhấc máy. Ngô Thế Huân đoán chừng Lộc Hàm bề bộn nhiều việc, liền nhắn một tin nhắn rồi thôi.

Ben Ben cả ngày đều đắm chìm trong suy nghĩ đại Cam Cam cùng tiểu Cam Cam tâm trạng cực kì tốt, khiến cho nhóc con đặc biệt nghe lời, ngoan ngoãn đi học, cùng bạn bè chơi vẽ tranh, ngay cả cười vui cũng nhiều hơn trước, các thầy cô giáo đều phát hiện Ngô Phàm hôm nay hình không có bình thường, nhóc con trên mặt tràn đầy ngây thơ, đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn thầy cô biểu cảm mừng rỡ, đúng là nhóc con có cái gì đó yêu thích rồi!

Ngô Thế Huân tới nhà trẻ, vẫn chưa đến giờ tan học bèn chờ ở cửa, Ben Ben nghiêng đầu hướng ra phía ngoài nhìn, chỉ thấy ba ba đứng đấy, lại không thấy ma ma đâu. Ben Ben duỗi dài cổ tròng mắt quay tròn, xác nhận Lộc Hàm chưa có tới, trong nội tâm hơi có chút mất hứng.

Nhóc muốn đại Cam Cam nhưng tại sao không có đến vậy? Tiểu Cam Cam vẫn chờ đại Cam Cam tới đón nha!

Ngô Thế Huân chờ đến hết giờ thì mang Ben Ben lên xe, lúc nịt giây nịt an toàn Ben Ben hỏi Ngô Thế Huân: "Ba ba, sao hôm nay đại Cam Cam chưa tới?"

Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn Ben Ben, xoa đầu con, nghĩ thầm đứa nhỏ này bây giờ gọi Lộc Hàm là Cam Cam luôn rồi hả? Lộc Hàm trên người có hương cam sao? Làm sao mình lại không biết nhỉ?

Ngô Thế Huân nói: "Công việc bên đó rất bề bộn."

Ben Ben gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ hôm nay mình đúng là không nên đi học! Đi theo ma ma là tốt rồi!!

Ben Ben lập tức nói: "Con ngày mai không đi học nữa! Con muốn đi theo đại Cam Cam!"

"Không được!" Ngô Thế Huân nghiêm mặt nói, con nít tuổi này luôn có xu hướng không thích đi học, tuy nhiên cũng không thể chiều ý theo đòi hỏi của trẻ con được, Ngô Thế Huân đối với vấn đề này là tuyệt đối không đồng ý.

"Nhưng mà đại Cam Cam có đến đón con đâu!"

Ngô Thế Huân khởi động xe, theo kính chiếu hậu ở bên trong nhìn Ben Ben: "Con tốt nhất là cứ ngoan ngoãn đi học đi, đại Cam Cam ngày mai sẽ tới đón con!"

Ben Ben nhíu mày, "Ba ba có phải là đại Cam Cam đâu, làm sao ba biết!?"

"Ba ba cái gì cũng biết hết, con cứ nên là nghe lời ba ba đi!" Ngô Thế Huân nghiêm mặt nói.

Lộc Hàm không tới đón Ben Ben, Ben Ben ngồi trên ghế không nói lời nào, vô luận Ngô Thế Huân có nói gì nhóc đều không lên tiếng, ngồi ở phía sau mắt đưa ra cửa sổ, không thèm nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân thấy Ben Ben không nói lời nào, cũng không nói gì nữa,tập trung lái xe về nhà.

Ngô Thế Huân mở cửa, Ben Ben nhanh như chớp liền đẩy cửa đi vào, vừa cởi giầy liền đi chân trần trên mặt đất rồi nhảy đến ngồi trên ghế salon nhìn Ngô Thế Huân, im lặng mà trừng mắt còn có mím môi biểu cảm khó chịu.

Ngô Thế Huân cởi giày rồi đi đến chỗ con trai, bỏ ba lô sang một bên, anh dắt tay Ben Ben lên phòng.

Ben Ben quẫy đạp tứ tung, nhóc con cho rằng ba ba sắp phạt mình bèn dùng hết sức sống chết giãy giụa nhưng vẫn là không nói tiếng nào.

Ngô Thế Huân đem Ben Ben xách đến phòng trống ở lầu hai thì ngồi xổm xuống nhìn Ben Ben chỉ chỉ vào trong: "Con vào xem đi."

Ben Ben nhướng mày: "Không thèm, phòng trống không có gì mà nhìn chứ?!"

"Cứ vào xem đi!" Ngô Thế Huân vừa nói vừa đưa tay đẩy cửa vào.

Ben Ben quay đầu giương mắt nhìn vào trong, bên trong vốn là phòng trống bụi bẩn bám đầy bây giờ lại quét dọn rất sạch sẽ, bên trong còn được bày trí rất dễ chịu.

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben tiến vào phòng, trong phòng sạch sẽ sáng ngời, hướng nam có sân thượng rất lớn, gian phòng rất rộng rãi nhưng không có đặt giường nên có chút trống trải.

Ben Ben mở to hai mắt nhìn, nhìn trái xem phải, cuối cùng đột nhiên quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, "Sẽ có ai đến ở nhà mình hả ba?" Dừng một chút, trong mắt lộ ra nghi hoặc, "Người kia muốn tới ở!?" Bất chợt Ben Ben cảm thấy sợ! Ba ba vốn còn có một bạn trai mà!?

Biểu cảm của Ben Ben thay đổi trong nháy mắt, lúc đầu là thắc mắc nhìn quanh sau lại chuyển sang phẫn nộ, nhóc nhìn Ngô Thế Huân nắm chặt nắm tay nhỏ, từng chữ lạnh lùng nhả ra, "Con không cho phép người đó đến!"

Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben tưởng tượng nhóc con thật giống như một con sói nhỏ, biết rõ lãnh địa của mình bị xâm phạm cho nên đang cực kì phẫn nộ, răng nanh nhỏ nhe ra móng vuốt cũng không che giấu, còn thiếu mỗi dựng đứng cái đuôi nữa là giống hệt một trăm phần trăm!

Ngô Thế Huân sờ lên đầu Ben Ben một cái: "Không phải người đó đâu"

Ben Ben: "Không phải?"

Trong phòng có một cái ghế tựa, Ngô Thế Huân ôm Ben Ben đến cho con ngồi trên ghế rồi cúi đầu nhìn con mình nói: "Không phải, đã chia tay rồi."

"A?" Ben Ben giật mình.

Ngô Thế Huân: "Đã chia tay rồi, gian phòng này không phải cho người đó, gian phòng này là của đại Cam Cam."

Ben Ben cả kinh ngây ngẩn cả người, mắt chớp liên tục, biểu lộ kinh ngạc dần biến thành hưng phấn.

"Thật sao? Là đại Cam Cam sao? Là của ba Lộc sao?!!" Ben Ben nói xong thanh âm càng lúc càng nhỏ, cả người nhảy nhảy lên, hưng phấn cầm lấy tay Ngô Thế Huân: "Là đại Cam Cam đấy! Đại Cam Cam!"

Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben hưng phấn đến độ không nói được chuyện nữa rồi, con trai biểu lộ thần thái sinh động đáng yêu, không còn là biểu tình lãnh đạm nữa. Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben như thế, trong nội tâm lại cảm thấy thật may mắn.

May mắn vì mình có thể gặp được Lộc Hàm, may mắn vì mình thích Lộc Hàm, may mắn vì khi đứng trước người đó bản thân cảm giác như tìm được một điều gì đó rất có giá trị.

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben ngồi trên đùi mình, hai cha con bắt đầu bàn cách làm thế nào để Lộc Hàm đồng ý đến ở.

Ngô Thế Huân biết rõ Lộc Hàm là người sinh hoạt rất nguyên tắc, lúc ký hợp đồng đồng ý không dính dáng đến cuộc sống cá nhân, trên thực tế cũng đã làm như vậy, thời gian vừa qua, ngoại trừ công việc và Ben Ben, hai người đều là không có bất cứ quan hệ nào.

Lộc Hàm là người lạnh nhạt, ánh mắt nhìn bên ngoài chỉ có một sự thờ ơ. Ngô Thế Huân muốn tiến đến gần nhưng lại sợ, Lộc Hàm chịu quá nhiều đau khổ rồi, Ngô Thế Huân sợ một ngày nào đó mình lại làm tổn thương người kia một lần nữa.

Nhưng mà may mắn bây giờ giữa hai người không phải hoàn toàn là xa lạ, bọn họ có Ben Ben!

Ben Ben đối với Lộc Hàm là rất quan trọng, Ben Ben bỉu môi, nhăn mày, phụng phịu,...bất cứ là làm cái gì cũng đều khiến Lộc Hàm cảm thấy như muốn mang cả thế giới đến cho con trai vậy.

Ngô Thế Huân biết rõ chính mình không có cách nào nắm bắt được Lộc Hàm một cách dễ dàng được, nhưng nhất định phải nghĩ biện pháp, thật sự không thể chịu đựng được tương lai có một ngày chính mình nhìn thấy Lộc Hàm ôm Ben Ben, mà bên cạnh cậu là nam nhân khác, chỉ nghĩ vậy thôi, Ngô Thế Huân đã cảm thấy mọi thứ quanh mình như sụp đổ.

Ngô Thế Huân cùng Ben Ben hai cha con thì thầm to nhỏ, làm như thế nào để cho Lộc đồng ý đến sống ở đây.

Ben Ben nắm chặt nắm tay nhỏ, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt nhìn Ngô Thế Huân: "Con sẽ giả khóc!?"

Ngô Thế Huân hỏi: "Con giả làm sao?"

Ben Ben nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nhóc vốn không phải dạng con nít hay khóc, bị đánh còn không khóc, huống chi giả khóc, vì vậy nói: "Chắc chỉ có thể làm tiếng khóc thôi, nước mắt thì không rỉ ra được."

Ngô Thế Huân biết rõ Ben Ben thế nào cũng khóc không được, vì vậy nói: "Con có thể nói buổi tối con muốn ba ba tới ngủ cùng con."

Ben Ben gật gật đầu, thế nhưng lại nói: "Lỡ như ba Lộc đưa con về nhà ở tòa soạn thì sao?"

Ngô Thế Huân lúc này đều không có phát hiện mình bắt đầu dạy cho con nói dối: "Con nói rằng giường ở đó nằm không thoải mái." Dừng một chút: "Nếu Lộc Hàm bảo sẽ đổi giường thì con nói phòng ngủ quá nhỏ."

Ben Ben một vẻnh lên miệng: "Rồi ba Lộc đổi phòng thì làm sao?"

Ngô Thế Huân nói: "Vậy thì càng dễ hơn nữa, con cứ nói lạ phòng không ngủ được!"

Ben Ben trong đầu như có bóng đèn sáng ngời, gật đầu vẫy đuôi, hai con ngươi sáng láng: "Hay quá!!!" Lại nói: "Con với đại Cam Cam sẽ ngủ trong phòng lớn này!"

Ngô Thế Huân sờ đầu con: "Được, nhưng trước tiên phải làm cho đại Cam Cam đồng ý đến ở đã!"

Ben Ben cắn môi hung hăng gật đầu: "Con nhất định mang được người đến!"

Ngô Thế Huân và Ben Ben vừa bàn xong cách làm sao đưa được người đến thì Lộc Hàm đã điện thoại tới rồi.

Ngô Thế Huân nhấc máy nhưng không nói gì chỉ đưa cho Ben Ben, vừa cầm điện thoại cho con, vừa nghe hai người nói chuyện.

Ben Ben hướng Ngô Thế Huân nhìn nhìn, đón lấy điện thoại, bắt đầu nói: "Cam Cam, sao hôm nay ba không đón con!?"

Ben Ben nói ra bao nhiêu Ngô Thế Huân đều nghe được hết, trong nội tâm cảm thấy thật ấm áp, Lộc Hàm đối với Ben Ben quan trọng đến mức nào mà có thể để biến một đứa nhóc lạnh lùng cao ngạo thành một đứa trẻ nũng nịu đáng yêu?

Lộc Hàm tại đầu bên kia điện thoại nghe được con trai gọi mình là Cam Cam, bật cười một cái rồi giải thích: "Vì hôm nay Cam Cam phải tăng ca. Con hôm nay có ngoan không?"

Ngô Thế Huân ở bên cạnh nghe, đột nhiên lại thấy thật kì diệu, Lộc Hàm bình thường lạnh lùng xa cách, hiện tại lại thường xuyên nở nụ cười, còn có tự nhiên ôn hòa hơn hẳn.

Ben Ben: "Ngoan, con rất ngoan! Hôm nay thầy giáo cho con vẽ các bạn cùng lớp, con đã vẽ lại hình của A Xán đó, con còn lên hát nữa!" Ben Ben bắt đầu ở trong điện thoại cùng Lộc Hàm kể hết những trò mình chơi ở nhà trẻ. Lộc Hàm tại đầu bên kia điện thoại từ đầu đến cuối kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng "Ừ" một tiếng còn thỉnh thoảng khẽ cười.

Ngô Thế Huân giúp Ben Ben vịn tai nghe, trong lòng vừa ấm áp vừa ủy khuất, chính mình hiện tại hoàn toàn chen vào không lọt "Mẫu tử" bên đó rồi, Ngô Thế Huân ở bên cạnh vui vẻ lắng nghe, cũng mong muốn thỉnh thoảng mình được nhắc tới.

Ben Ben nói một hồi lâu, đột nhiên đưa mắt nhìn Ngô Thế Huân liếc một cái, hai cha con tâm ý tương thông, Ngô Thế Huân nhẹ gật đầu, Ben Ben bắt đầu đối Lộc Hàm lên giọng: "Con cúp máy nha, con còn chưa có ăn cơm nữa!"

Lộc Hàm: "Ăn cơm xong thì ngủ sớm đi, ngày mai ba qua đón con."

Ben Ben há hốc mồm, làm bộ ngáp một cái: "Hôm qua con ngủ không ngon! Không thoải mái."

Lộc Hàm sững sờ: "Không thoải mái?"

Ben Ben tranh thủ thời gian cuống cuồng gật đầu: "Đúng, đúng! Không thoải mái, đầu óc con bây giờ còn choáng váng đây, con không quen ngủ giường nhỏ!"

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben, trong nội tâm thở dài, đây không phải là mình dạy nha, sao nhóc con lại nói ra thuận miệng vậy chứ? Ben Ben mà ngủ thì đừng nói là giường nhỏ gối nhỏ ngay cả thổi kèn đánh trống còn chưa chắc làm nó tỉnh.

Lộc Hàm không nghĩ tới con trai ngày hôm qua ngủ ở chỗ mình mà ngủ không được ngon giấc, nhất thời lại áy náy tự trách, nói: "Vậy hôm nay con nên đi ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ba sẽ đến đón con."

Ben Ben không nói nữa, kịch bản là đang diễn, nhưng vừa nghĩ tới ngày mai mới có thể gặp được đại Cam Cam. Ben Ben đột nhiên hưng phấn vặn vẹo mấy cái, bắt đầu nói to hơn: "Dạ, con biết rồi! Mà ba ơi, ở nhà con không có sữa tắm mùi cam, con muốn có sữa tắm mùi cam lắm!"

Lộc Hàm nghe Ben Ben làm nũng, lại còn muốn sữa tắm mùi cam, bất đắc dĩ nói: "Con ngoan ngoãn đi ngủ đi, mai ba mua cho con. Tạm biệt!"

Ben Ben trong lòng bạo phát "Không! Con muốn ba! Muốn ba tới ăn cơm với con, ba không tới con sẽ không ăn, không ngủ luôn! Hừ!" (^) nói xong còn rất ngạo kiều ôm ngực.

Ngô Thế Huân thấy con trai đột nhiên như vậy nhếch môi một cái, cầm lấy di động, làm bộ bình tĩnh nói: "Cậu vừa rồi nói với nó cái gì? Hiện tại biểu cảm nó rất mất hứng."

Lộc Hàm nghe Ngô Thế Huân nói Ben Ben mất hứng, trong nội tâm cũng cảm thấy không thoải mái, cậu đều là muốn mọi điều tốt nhất cho con, tuy nhiên cậu luôn cảm thấy chen vào cuộc sống của Ngô Thế Huân hình như không tốt lắm, nhưng mà cậu đã từng nói với Kim Chung Đại, cậu sẽ luôn ở bên cạnh con trai khi nó cần, đến một ngày con không cần cậu nữa, cậu sẽ rời đi.

Lộc Hàm không giải thích gì thêm, chỉ nói: "Tôi bây giờ qua có tiện không? Ben Ben muốn tôi đến."

Ngô Thế Huân thấp con mắt xem Ben Ben, oắt con nghiêng lỗ tai mở to hai mắt lắng nghe.

"Được, cậu tới đi." Ngừng một chút, "Mang quần áo tới luôn đi." Dặn trước như vậy sẽ phòng được trường hợp Lộc Hàm lấy lý do không có quần áo thay ngủ mà trở về nhà.

"Ừ."

Ben Ben ghé vào sát Ngô Thế Huân lắng nghe, nghe xong đầu bên kia điện thoại Lộc Hàm nói "Ừ", vội vàng lớn tiếng nói: "Còn có sữa tắm mùi cam nữa!"

Ngô Thế Huân nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Ben Ben, câu môi nở nụ cười, cúp điện thoại.

Lộc Hàm sau khi trở về cầm lấy khung tranh cát, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng khách, không biết nên treo ở chỗ nào, bức tranh không lớn, nhưng đối với Lộc Hàm mà nói lại rất có ý nghĩa, cậu cảm thấy dù là treo chỗ nào cũng đều không đủ trang trọng.

Cuối cùng nghĩ nghĩ, cậu quyết định sẽ treo ở đối diện giường ngủ, vừa vặn mỗi ngày vừa tỉnh dậy đều sẽ thấy nó.

Trong nhà không có đinh, Lộc Hàm tạm thời đem tranh cát đặt ở trên tủ đầu giường. Cậu lấy quần áo và khăn tắm cho vào túi, còn không quên có sữa tắm mùi cam rồi mới rời đi.

Đến nhà Ngô Thế Huân cũng vừa lúc nhà hàng giao thức ăn tới, Ben Ben đứng tại cửa ra vào nhìn Lộc Hàm, lại nhìn túi xách trên tay Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân ngồi ở bên cạnh bàn nhìn Lộc Hàm đổi giày, lại nhìn Ben Ben, thầm nghĩ đứa nhỏ này gần đây thật sự là càng ngày càng khác trước rồi, không chừng có ngày Ngô Thế Huân còn không thể nhận ra nó là ai?!

Lộc Hàm đổi giày xong, gật đầu cùng Ngô Thế Huân chào hỏi, Ngô Thế Huân cũng gật đầu, đứng lên mời Lộc Hàm ngồi, trước tiên bây giờ cứ xem Lộc Hàm là khách là tốt nhất, có nhiều thứ nhất định sẽ phải theo trình tự, gấp gáp sẽ hỏng việc.

Ba người cùng ngồi vào bàn ăn cơm, Ben Ben vì có Lộc Hàm lại bắt đầu làm nũng, không chịu tự múc cơm ăn, đối với đồ ăn còn chọn chọn lựa lựa, lại là con không ăn cà rốt, con không ăn rau, còn có cá phải gỡ hết xương mới ăn được.

Ngô Thế Huân im lặng nhìn Lộc Hàm đặc biệt kiên nhẫn giúp oắt con chọn đồ ăn, không có biểu hiện ra nửa phần không kiên nhẫn hoặc là ngại phiền toái, rất cẩn thận gắp cà rốt khỏi bát, gỡ từng miếng thịt cá cho con, NGô Thế Huân rủ mắt xem đặc biệt thoải mái tựa như đang xem cảnh đẹp ý vui.

Ngô Thế Huân ăn xong thì có điện thoại từ công ty gọi xin chỉ thị tài chính bên công trình mới, Ngô Thế Huân biết rõ chính mình hôm nay lại phải phải tăng ca rồi.

Lộc Hàm vẫn còn đút con ăn cơm, Ngô Thế Huân ăn xong rửa mặt rồi nói với Lộc Hàm: "Công ty có chuyện, tôi phải đi một chuyến không biết khi nào về, cậu lo cho Ben Ben nhé."

Lộc Hàm gật đầu, Ngô Thế Huân lại đối với Ben Ben nói: "Đi ngủ sớm một chút có biết không?" Biểu cảm nghiêm túc, nhưng ánh mắt hai cha con đều rõ ràng hiện lên ý tứ —— bước một thành công!

Ngô Thế Huân vừa đi, Lộc Hàm cho Ben Ben ăn xong thì dắt nhóc con đi tắm rửa, con trai đêm qua ngủ không ngon giấc, hôm nay cần phải đi ngủ sớm một chút.

Lộc Hàm cùng Ben Ben tắm cùng nhau, đại Cam Cam cùng tiểu Cam Cam còn có bọt xà phòng bay bay nữa.

Tắm xong Lộc Hàm đem con trai ôm vào giường, Ben Ben ôm lấy cổ Lộc Hàm không cho Lộc Hàm đi, vì vậy Lộc Hàm đành ôm con trong ngực dỗ ngủ.

Ben Ben vừa mới tắm rửa xong, toàn thân thơm ngào ngạt, đôi má đỏ bừng, tựa như một con mèo nhỏ rúc ở trong ngực Lộc Hàm.

Ben Ben cọ cọ Lộc Hàm hấp hấp mũi, thì thầm nói với Lộc Hàm: "Ba ơi, giường ở chỗ ba con ngủ không ngon, làm sao bây giờ?"

Lộc Hàm ôm Ben Ben, vấn đề này cậu cũng có nghĩ qua, không ngờ Ben Ben lại nói trước rồi: "Ba sẽ đổi giường nhé?"

Ben Ben lập tức lắc đầu, đem kịch bản mà ba ba đã bày ra nói: "Không không! Con là phải ngủ ở nhà con cơ."

Lộc Hàm không biết làm sao, đành phải nói: "Tức là con chỉ có thể ngủ ở trong phòng nhà mình?"

Ben Ben bắt đầu vẫy đuôi: "Dạ dạ, ba tới ngủ chung với con đi, mình cùng ngủ chung mỗi ngày."

Lộc Hàm: "Ba còn bận nhiều việc lắm, có thể không đến ngủ cùng con hàng ngày được đâu."

Ben Ben mất hứng, chu môi: "Ba ngủ ở đây cũng có thể đi làm được mà, ba đến đây ở luôn đi!!"

Lộc Hàm nhìn Ben Ben, không biết nên nói như thế nào, cậu không biết nên làm sao giải thích cho con hiểu quan hệ giữa cậu với Ngô Thế Huân, hơn nữa suy đi nghĩ lại hiện tại cậu bây giờ cũng đã vi phạm hợp đồng đã kí rồi. Nhưng mà Ben Ben chờ mong chính mình cùng nhóc con ở chung Lộc Hàm cũng không đành lòng cự tuyệt.

Lộc Hàm cảm thấy như luôn có những chuyện khiến cậu do dự, cậu biết rõ điều đó là không thể nhưng cứ nghĩ tới Ben Ben, Lộc Hàm lại không có cách nào đem lý trí của mình hoàn toàn tỉnh táo được.

Mềm lòng, rồi do dự, cuối cùng lại nhắm mắt mà cứng rắn... Lộc Hàm cơ hồ cảm thấy mình càng ngày càng sống xa với cuộc sống trước khi Ben Ben xuất hiện rồi.

Ngô Thế Huân trở về công ty, đi thẳng đến phòng họp dù bay giờ là ban đêm nhưng do công việc gấp rút mọi người đều có mặt đầy đủ.

Cuộc họp bắt đầu, Ngô Thế Huân ngồi xuống ra hiệu bắt đầu thư ký, quản lý còn có mấy người nữa chăm chú nghe báo cáo, "Hạng mục nghiên cứu của chúng ta và bên kia đã bắt đầu hợp tác, bên kia cũng đã chọn ra người đại diện, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, kinh phí lúc đầu có chút rắc rối nhưng hiện tại đã giải quyết xong."

Ngô Thế Huân: "Người đại diện cũng được bên kia quyết định sao?"

Thư ký gật đầu: "Đều đã hoàn tất, nhân lực, còn có thiết bị hỗ trợ đều đã thông qua."

Ngô Thế Huân gật đầu, quản lý tiếp tục nói: "Mọi tiến trình đã ổn định, bây giờ chỉ còn việc chuẩn bị tiến hành."

Ngô Thế Huân: "Người đưa ra hạng mục bên kia có vấn đề gì khác không?"

Quản lý: "Không có, mấy hôm trước có gọi cho người đó một cuộc điện thoại rồi, dù gì cũng là một danh mục rất lớn, danh lợi như vậy mấy ai từ chối được."

Ngô Thế Huân hiểu ý ra hiệu cho mọi người giải tán. Chỉ còn một mình Ngô Thế Huân ngồi trong phòng họp, anh lấy Laptop mở mail ra xem, là tư liệu bị giả của Lộc Hàm lần trước.

Anh cũng phần nào dự tính đúng, Hoàng Tử Thao nhất định là không từ chối, hắn không đời nào buông tha một cơ hội lớn như vậy được.

Sáu năm trước vì tiền đồ mà bỏ rơi Lộc Hàm, nhưng mà Hoàng Tử Thao năm đó lựa chọn như thế thì cũng không gì đáng trách, chỉ là cách làm của hắn lại khiến cho người ta đau khổ, chia tay một câu cũng không có, dứt khoát rời đi không nói một lời.

Lúc đó lí trí của hắn đã đè bẹp tình yêu.

Tình yêu chỉ như một thứ bột mềm dẻo nào có được chút sức mạnh nào? Lý trí mới chính là thứ có giá trị nhất, cũng như đem tình yêu làm thành một cái bánh mì, người thiếu thốn chắc chắn sẽ tìm đến mà ăn, nhưng liệu không có thứ gì có giá trị thì làm sao họ mua được bánh mì?

Hoàng Tử Thao có lẽ vẫn còn tình cảm với Lộc Hàm, bằng không hôm đó sẽ không gọi điện chất vấn mình, nhưng còn thì sao chứ, hắn có còn là cái gì đối với Ngô Thế Huân đâu, Ngô Thế Huân đã nói rất rõ ràng bọn họ bây giờ đã chia tay rồi, vô luận hắn có là ai đi chăng nữa Ngô Thế Huân cũng nhất quyết không nhường Lộc Hàm cho hắn.

Lộc Hàm không còn tình cảm với Hoàng Tử Thao mà bây giờ Hoàng Tử Thao cũng vì tiền đồ mà xuất ngoại lần nữa, Ngô Thế Huân cảm thấy mình làm những chuyện này cũng có phần hèn hạ.

Không, Ngô Thế Huân chỉ là người đưa ra điều kiện, quyền lựa chọn hoàn toàn ở Hoàng Tử Thao, hắn có thể lựa chọn từ chối hạn mục mà ở lại theo đuổi Lộc Hàm, nhưng sự thật là hắn đã đồng ý.

Ngô Thế Huân tắt Laptop đứng lên, trong đầu chợt nghĩ Hoàng Tử Thao nếu như lựa chọn không đi bản thân mình phải làm sao bây giờ?

Ngô Thế Huân cắn môi, mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, âm thầm nói, sẽ không có nếu như, Hoàng Tử Thao đã chọn như vậy, mà dù như thế nào Ngô Thế Huân cũng sẽ không buông Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân về đến nhà thì đã rất muộn, bây giờ đã là ba giờ sáng, vừa mở cửa vào nhà đột nhiên phát hiện đèn vẫn còn sáng, Lộc Hàm ngồi ở trên ghế salon.

Ngô Thế Huân sửng sốt nhìn Lộc Hàm, cậu đứng lên, đặc biệt chăm chú nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân tiến đến, kéo kéo lại cổ áo, tim đột nhiên rầm rầm rầm nhảy vài cái, trực giác mách bảo rằng Lộc Hàm là có chuyện muốn nói.

Phòng khách chỉ mở một cái đèn bàn nho nhỏ, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm mặt đối mặt ngồi ở trên ghế sa lon, hai người gương mặt phản chiếu trong mắt nhau có phần mờ ảo, giữa cả hai là trầm mặc bao quanh.

Lộc Hàm cuối cùng cũng mở miệng nói: "Ben Ben nói ngủ ở chỗ tôi không được ngon, lạ giường còn lạ phòng nữa."

Ngô Thế Huân gật đầu: "Ừ, nó lạ giường thật sự là ngủ không được ngon." (Chỉ là ngủ như heo chết thôi.)

Lộc Hàm: "Ben Ben có nói với tôi một chuyện, anh dù sao cũng là ba ba của nó tôi nghĩ trước hết vẫn là nên nói với anh."

Ngô Thế Huân: "Cậu cứ nói."

Lộc Hàm: "Ben Ben nói muốn tôi dọn đến đây ở với nó, nhưng chúng ta đã kí hợp đồng rồi, không thể xen vào cuộc sống của nhau."

Ngô Thế Huân: "Ben Ben nói vậy sao?" (Đều là theo kịch bản tôi viết đấy.)

Lộc Hàm gật đầu: "Đúng vậy."

Ngô Thế Huân: "Ý cậu thì sao?"

Lộc Hàm ngạc nhiên nói: "Ben Ben là không biết quan hệ giữa chúng ta, nó nói như vậy đều nhìn dưới con mắt của trẻ con với cha với mẹ thôi, nhưng hiển nhiên chúng ta không phải là như vậy, nó hi vọng tôi đến ở, mà như vậy tôi sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh."

Lộc Hàm sau khi nói xong nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân không nhìn lại, hai mắt lại nhìn xuống bàn trà, giống như đang suy tư gì đó, cuối cùng mới đưa mắt lên nhìn Lộc Hàm nói: "Sẽ không ảnh hưởng gì đâu, cậu cứ đến ở."

"?" Lộc Hàm nhịn không được lông mày nhíu lại, trong mắt giật mình phi thường rõ ràng: "Sẽ không ảnh hưởng thật sao?"

Ngô Thế Huân dựa vào ghế sô pha phía sau lưng: "Trẻ con không biết gì, nhưng chúng ta chẳng phải đều là người lớn sao? Ben Ben mong muốn có một gia đình, vậy thì cho nó một gia đình đi, một nhà ba người luôn là mơ ước của nó, hơn nữa nó rất thích cậu, phi thường thích, tôi không thể làm cho nó thất vọng được."

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, trong lòng không khỏi cảm thấy thật vĩ đại, Ngô Thế Huân một mình nuôi con, trong nhà đều không thuê bảo mẫu, mọi việc đều là Ngô Thế Huân chính tay mình làm, lúc trước cậu cũng đã từng thấy đây là người cha điểm 10 rồi, không ngờ vì ước mơ của con đến cả chuyện này Ngô Thế Huân cũng có thể đồng ý.

Cái câu "Một nhà ba người" của Ngô Thế Huân cũng khiến cho Lộc Hàm không khỏi rung động, cậu cảm thấy như trái tim vốn bị bao phủ một lớp băng của mình đã bị phá vỡ rồi, có cái gì trong lòng đột nhiên đâm chồi ngoi đầu lên từng chút một.

"Một nhà ba người luôn là mơ ước của nó."

Cảm xúc của Lộc Hàm hiện giờ như có một cái gì đó đang níu giữ, trong tim tràn ngập một loại cảm xúc không biết gọi tên, trong đầu cậu chỉ lặp đi lặp lại một câu nói duy nhất —— "Một nhà ba người".

41. Chương 41

Lý Hồng Bình ngồi ở trên ghế sô pha trong văn phòng của Ngô Thế Huân, máy lạnh bật ù ù, trà trên bàn bốc lên hơi nóng mờ mịt.

Lý Hồng Bình nghe Ngô Thế Huân nói xong cả người cười muốn nằm lăn ra sàn, tay cầm chén trà của hắn cứ rung lên làm sóng sánh cả ra ngoài. Lý Hồng Bình đặt lại ly trà lên bàn, cười không thở nổi, tựa ở trên ghế salon nhìn khuôn mặt đầy hắc tuyến của Ngô Thế Huân, nói: "Người ta không đồng ý? Người ta cự tuyệt? Đã giựt dây cho con trai nói dối mà cuối cùng cũng bị cự tuyệt a, thật là đáng thương … Ha ha ha ha…thật là đáng thương"

Ngô Thế Huân ngồi đối diện Lý Hồng Bình, sắc mặt so trong ngày thường còn lạnh gấp mấy lần, áp khí cực thấp, hai con ngươi đều ẩn lấy một tầng hơi nộ khí.

Đêm qua Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm ngồi nói chuyên, Lộc Hàm tựu như là cự tuyệt, hơn nữa còn là cự tuyệt dứt khoát.

Lộc Hàm nói nếu như Ben Ben thật sự lạ giường lạ nhà, cậu có thể mỗi tối đều ngủ cùng Ben Ben, nhưng sẽ không ở lại, tại đây dù sao cũng là nhà của Ngô Thế Huân, sinh hoạt cá nhân của anh, cậu sẽ không liên hệ gì hết.

Ngô Thế Huân đêm qua nghe Lộc Hàm nói xong cả người đều hóa đá! Nếu không phải ánh sáng trong phòng quá mờ, Lộc Hàm có lẽ sẽ phát hiện mặt Ngô Thế Huân đều đen xì hết rồi.

Ngô Thế Huân vốn cảm thấy Ben Ben tuy diễn kịch không chuyên nghiệp, nhưng rất khôn khéo, lại không cho người khác cảm thấy có cái gì không ổn, từng từ từng chữ nói ra đều khiến cho người ta quan tâm đến.

Cho nên lúc bị Lộc Hàm cự tuyệt, Ngô Thế Huân thập phần muốn đem cả người Lộc Hàm xốc lên nhìn xem đến cùng là cậu đang suy nghĩ cái gì!? Nhưng nhiều hơn lại là loại cảm giác vô lực cùng nôn nóng.

Hai bên cũng đều là vì con trai, trước đây còn ký hợp đồng, Lộc Hàm thầm nghĩ cùng Ben Ben sống chung một chỗ, mặt khác không liên hệ đến cuộc sống của Ngô Thế Huân, nên khi Lộc Hàm cự tuyệt nhìn theo góc độ của cậu đều là hợp lý hợp tình!

Ngô Thế Huân nhìn Lý Hồng Bình đang cười đến tắt thở, hỏi: "Vui lắm à?"

Lý Hồng Bình vừa gật đầu: "Vui!" vừa nghĩ tới Ngô Thế Huân vì theo đuổi người ta còn mang cả con mình ra tấn công, kết quả cuối cùng Lộc Hàm không thèm động tâm một cái còn trực tiếp từ chối luôn, Lý Hồng Bình cảm thấy chuyện này đúng là chuyện vui nhất từ trước đến giờ rồi!

Lý Hồng Bình đột nhiên phi thường muốn gặp mặt Lộc Hàm, muốn gặp vị "đại thần" để xem rốt cuộc là người thế nào mà khiến hai bố con nhà Ngô Thế Huân điên đảo?!!

Ngô Thế Huân mặt lạnh uống trà, không thèm nhìn Lý Hồng Bình, Lý Hồng Bình cuối cùng cười đã đủ rồi, mới ngồi thẳng, mở miệng nói: "Cậu ta cự tuyệt? Ai ôi!!!, tôi sẽ không cười nữa, bất quá sau này thì không biết sao nha, anh tốt xấu gì cũng được mọi người hô một tiếng Ngô Tổng, hôm nay lại thất bại vì theo đuổi một chủ biên nho nhỏ. Truyền ra ngoài sẽ bị cười đến rụng răng được ấy chứ."

Ngô Thế Huân nhìn Lý Hồng Bình: "Cười đã rồi nhỉ? Cười đã thì mau biến đi!" Nói xong ra hiệu tiễn khách.

Lý Hồng Bình: "Đừng đừng, anh bảo tôi đến chẳng phải là có chuyện muốn nhờ sao? Tôi chỉ là mới cười có mấy phút thôi mà? Đừng lạnh lùng như vậy chứ! Được rồi được rồi, tôi không cười nữa, anh nói đi tôi nghiêm túc nghe!"

Ngô Thế Huân cùng Lý Hồng Bình mặt ngồi đối diện nhau, Lý Hồng Bình cũng biết một số chuyện về Ngô Thế Huân nên ngồi thẳng nói: "Hai người lúc trước là kí hợp đồng đúng không? Vẫn còn hiệu lực sao?"

Ngô Thế Huân: "Đã hủy rồi."

Lý Hồng Bình biết rõ Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm là có tình cảm, vừa nghe nói hợp đồng đã bị hủy cũng không mấy kinh ngạc, hắn nói tiếp: "Tôi chưa thấy ai ngu như anh. Anh xem, Lộc Hàm đến nay chịu biết bao bi thảm rồi, không được nếm cái gọi là tình cảm chân thực, còn buộc phải mang thai thuê, người như vậy khẳng định luôn phải có biện pháp xử lý mọi chuyện, làm việc cũng có nguyên tác rành mạch, hợp đồng ký kết còn được xem là một nền tảng để dựa vào. Anh cùng Ben Ben đêm qua như vậy hình như đã vi phạm nguyên tắc của cậu ấy."

Lý Hồng Bình tiếp tục: "Ben Ben là tâm can bảo bối của cậu ấy, không có vấn đề gì, còn anh thì khác! Anh chỉ người cần tìm một người mang thai thuê, là ba ba của Ben Ben, nói dễ nghe một chút anh là ân nhân cho cậu ấy gặp lại con trai, còn nói khó nghe thì anh là người gián tiếp hại cậu ấy thê thảm!"

Từng lời từng chữ của Lý Hồng Bình như từng cú đấm mạnh vào tâm can Ngô Thế, Lý Hồng Bình nói không sai, giữa anh và Lộc Hàm chỉ là một mối quan hệ dựa trên hợp đồng đã kí xuống, còn trên thực tế là hai người của hai thế giới khác nhau.

Lý Hồng Bình lại nói: "Chuyện anh làm hôm qua hoàn toàn là thất bại! Anh nói 'Một nhà ba người' không phải là ý thổ lộ cùng cậu ta sao? Về sau cuộc sống riêng tư của hai người sẽ cùng một chỗ sao? Thật sự là quá ngu ngốc! Nếu tôi mà là anh, đêm qua tôi sẽ bảo cậu ta ở lại nhưng là trên nội dung của hợp đồng không ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau! Anh biết cái gì là "Bứt dây động rừng"không? Cái kiểu của anh là thành cái dạng đó đấy!"

Ngô Thế Huân hiểu ý của Lý Hồng Bình, cũng biết là ngày hôm qua mình quả thật là kích động rồi.

Lý Hồng Bình: "Muốn mang được vợ về nhà, đương nhiên thành ý là trọng yếu nhất, bất quá nếu anh hấp tấp, không chừng vợ còn chưa tiến tới gần được đã chạy trốn mất rồi! Cho nên anh không nên quá kích động cũng không được ra tay ngay, muốn thành công phải thận trọng từng bước."

Ngô Thế Huân chăm chú nghe rồi hỏi lại "Vậy tôi sẽ làm như thế nào?"

Lý Hồng Bình nghiêng người qua Ngô Thế Huân cười cười nói nhỏ: "Ví dụ như nói —— Vợ đại nhân à! Sau đó trực tiếp áp xuống dưới mà làm, đến lúc xong thì thách cậu ta cũng chẳng còn sức mà chạy! Thế là thành công rồi!"

Ngô Thế Huân nhìn Lý Hồng Bình mặt không biểu tình đứng lên đi đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên nói với thư kí: "Giúp tôi tiễn khách!"

Lý Hồng Bình: "…"

Hôm nay Lộc Hàm tới tòa soạn rất sớm, bài báo sẽ phát hành vào hôm nay, không biết bài viết về Ngô Thế Huân sẽ có phản hồi như thế nào nữa, Kim Mân Thạc cũng rất khẩn trương, tới tới lui lui tới từng phòng ban dò hỏi.

Cuối cùng Kim Mân Thạc đi vào phòng nhân sự.

Bên nhân sự ngẩn mặt lên nhìn, cầm lấy một tập giấy đưa ra nói: "Gần đây có người muốn xin vào làm thực tập trong toàn soạn, anh muốn nhận không?"

Kim Mân Thạc cầm lấy lý lịch sơ lược, nhìn nhìn: "Năm ba đại học à? Chúng ta không phải đã nhận hai thực tập sao?"

Bên nhân sự đứng lên cầm lại lí lịch: "Có ích lắm đấy."

Kim Mân Thạc xem trên lý lịch sơ lược, hỏi: "Chuyên môn là gì?"

"Tài chính – kinh tế!"

Kim Mân Thạc nghe tài chính – kinh tế đầu như muốn ong ong, mới vừa tống khứ một Diệp An Ninh hiện tại lại nhận vào một thực tập sinh, vẫn lại chỉ mới năm ba đại học, lần này mà có phiền phức gì, Lộc Hàm cũng sẽ lại là người lãnh đủ.

Kim Mân Thạc đem lý lịch đặt lại trên bàn, sờ cằm: "Nếu được thì cứ bảo cậu ta đi tìm tòa soạn khác đi, đừng phóng tới đây hộ tôi cái."

Nhân sự nói: "Cậu ta chỉ nhất định là phải ở đây! Tôi có nói cũng không được!" Đang thì điện thoại trong phòng vang lên, ừ ừ vài cái thì quay đầu lại nói với Kim Mân Thạc: "Có tin từ bên kia! Người kia buổi trưa sẽ tới!"

Kim Mân Thạc nhịn không được trong lòng liếc mắt, đối với phòng nhân sự muốn cảm thán một câu… Ôi mẹ ơi.

Bài phỏng vấn Ngô Thế Huân lên trang nhất của báo bán đắt như tôm tươi, bên bộ phận PR của EXO gọi tới, nói lần này quả thực làm rất tốt, bài báo được nhiều người tâm đắc, tòa soạn báo khổ cực rồi, hôm nào sẽ mời chủ biên đi ăn cơm vân…vân.

Lộc Hàm nghe điện thoại liên tục, người chúc mừng, người hỏi thăm cứ tấp nập mãi lâu lắm mới buông được điện thoại ra.

Biện Bạch Hiền tới gõ cửa phòng Lộc Hàm, mới bước vào đã nói: "Chúc mừng đại vương! Chúc mừng đại vương!"

Lộc Hàm trong mắt vui vẻ đáp: "Cậu cũng có phần mà!"

Biện Bạch Hiền đi tới trực tiếp ngồi xuống, cửa phòng làm việc cũng không kịp đóng, "Đúng rồi, vừa em nghe Kim lão biên nói có một thực tập sinh muốn tới."

"Làm cùng ban với chúng ta à?"

Biện Bạch Hiền: "Đúng ạ…" Nói xong đem lý lịch sơ lược đưa cho Lộc Hàm xem, Lộc Hàm nhận lấy, nhìn thoáng qua ảnh dán trên lý lịch rồi lên tiếng.

"Tôi biết rồi."

Biện Bạch Hiền sau khi ra ngoài Lộc Hàm ngồi ở trên ghế làm việc đọc kĩ lý lịch sơ lược, Kim Tuấn Miên, sinh viên năm ba đại học G, có kinh nghiệm thực tập hai lần, một lần ở đài truyền hình, một lần ở tòa soạn báo trung tâm thành phố N, tuổi không lớn nhưng có kinh nghiệm như thế này cũng là rất giỏi.

Lộc Hàm xem hết lý lịch thì đặt ở bàn công tác bên cạnh tiếp tục công việc.

Hoàng Tử Thao luôn nhớ rõ sở thích hay uống trà sữa của Lộc Hàm đặc biệt là lúc rảnh rỗi, Lộc Hàm từ tòa soạn đi ra tới tiệm trà sữa đối diện mua trà sữa, Hoàng Tử Thao ngồi ở trong tiệm chờ Lộc Hàm.

Lộc Hàm mua trà sữa thì bắt gặp Hoàng Tử Thao trong quán không quan tâm mà nói thẳng: "Tôi còn phải đi làm, anh có cái gì thì liền trực tiếp nói đi, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, còn việc gì vướng mắc hôm nay cứ nói cho rõ ràng!"

Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm, cười nhạt một cái, trong mắt còn có rất nhỏ tự giễu: "Anh biết, hôm nay là lần gặp cuối cùng, tối nay anh lên máy bay xuất ngoại, không biết khi nào thì về."

Lộc Hàm gật đầu: "Ừ."

Trong tiệm mở một bản nhạc ballad du dương, Hoàng Tử Thao hít một hơi rồi thở dài, hắn nhìn ly trà sữa trước mặt, giọng nói có phần nghèn nghẹn: "Anh vẫn còn nợ em một lời xin lỗi đúng không?" Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm: "Anh xin lỗi, Hàm nhi, bất kể là là quá khứ là hiện tại, anh thật lòng xin lỗi em."

Lộc Hàm nhìn Hoàng Tử Thao, không nói gì.

Hoàng Tử Thao: "Anh trước kia quả thực rất ích kỷ rồi. Khi mẹ anh chết, ba anh lao vào bài bạc, lên đại học quen được em, về sau vì du học mà bỏ lại em, vì ba anh mà em phải khổ sở, nghĩ đi nghĩ lại dù không trực tiếp gây ra nhưng anh cũng vẫn là một trong những người hại em. Cho nên…Hàm nhi, thật xin lỗi."

Lộc Hàm một mực trầm mặc.

"Khi anh về nước rồi gặp lại em, anh thừa nhận chính mình đối với em vẫn là rất động tâm, sau khi chia tay với Ngô Thế Huân, anh thậm chí còn hoài nghi em có phải hay không vì trả thù anh mới cố ý tiếp cận Ngô Thế Huân."

Lộc Hàm đột nhiên đập bàn: "Nếu như chỉ là nói một câu xin lỗi, vậy cũng đã nói rồi, tôi còn phải đi làm, không rảnh nghe anh kể chuyện." Lộc Hàm nói xong toan bước ra ngoài.

Hoàng Tử Thao không ngăn Lộc Hàm lại, hắn chỉ nhìn Lộc Hàm cầm theo ly trà sữa đẩy cửa đi ra ngoài, hòa vào dòng người trên phố, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Hoàng Tử Thao giơ tay lên lau mặt, trong mắt chậm rãi đỏ lên, hắn cũng không nghĩ mình hôm nay tại sao phải đến đây gặp Lộc Hàm, nhưng cảm giác đen tối trong lòng thúc giục hắn gặp cậu, nhìn cậu, nói với cậu một lời xin lỗi.

Hắn đột nhiên nhớ tới chính mình năm đó xuất ngoại, lúa ấy Lộc Hàm đứng trong tuyết rơi nhìn hắn trân trân, hắn chỉ nhìn Lộc Hàm, nói: "Hàm nhi, anh đi rồi, em phải chăm sóc tốt chính mình!"

Lộc Hàm nhìn xem hắn gật đầu, nói: "Anh cũng vậy!"

Hoàng Tử Thao không có ôm Lộc Hàm, hắn muốn hắn và Lộc Hàm quan hệ cuối cùng cũng cứ như vậy, nói chia tay thì thật tàn nhẫn nên đành im lặng, về sau sẽ nói sau! Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm, hai người nhìn nhau vài giây, không ai nói gì.

Cuối cùng Hoàng Tử Thao mở miệng, hơi lạnh theo môi hắn thoát ra: "Anh đi đây."

Lộc Hàm mắt khi đó đột nhiên đỏ lên, hé miệng, nhưng không nói nên lời, chỉ gật đầu: "Ừm."

Hoàng Tử Thao nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng nhớ lại Lộc Hàm lúc ấy, nhưng mà quá lâu rồi, hắn chỉ nhớ rõ đó là một mùa đông, chính mình cùng Lộc Hàm ở trong trường học tạm biệt nhau, Lộc Hàm dù mắt đỏ lên, nhưng cụ thể là biểu lộ cái gì hắn thật sự nghĩ không ra.

Quá lâu, thật sự quá lâu.

Lộc Hàm lúc kia đã biết sao? Biết rõ tương lai cả hai sao!? Biết rõ hắn xuất ngoại trở về bọn hắn cũng sẽ không thể làm bạn bè được? Đúng vậy, Lộc Hàm cho tới bây giờ đều là người thông minh như vậy, biết rõ hắn ích kỷ hẹp hòi cũng biết lý tưởng của hắn… Nghĩ tới đây hắn giật mình, vậy còn chuyện đó vì sao cậu lại đồng ý làm?

Lộc Hàm, Lộc Hàm… Hoàng Tử Thao nhắm mắt lại gọi tên cậu mà tự nhạo báng chính mình, khi mở mắt ra, trong đáy mắt hắn như một mạng vỡ tan… Hắn đáng đời, hắn thật sự đáng đời!

Năm đó một người tốt như vậy, chính mình lại buông tay, hôm nay muốn quay đầu, người kia đã sớm không còn như trước nữa.

Chuyến bay của Hoàng Tử Thao bị muộn, hắn phải ngồi chờ bên ngoài.

Hoàng Tử Thao ngồi chờ, hắn dựa vào cửa ra vào, bên cạnh thường xuyên có người đi qua đi lại, còn có tiếp viên hàng không đi tới chào hỏi, nhắc nhở Hoàng Tử Thao hiện tại tốt nhất đừng ngủ, chờ máy bay xem xét sửa chữa xong sẽ lập tức khởi hành.

Hoàng Tử Thao lắc đầu nói mình không ngủ, chỉ là cần nghỉ ngơi một chút, tiếp viên hàng không tươi cười gật đầu ly khai.

Bên cạnh Hoàng Tử Thao là một đôi tình nhân, chàng trai nắm lấy tay cô gái, nghiêng vai một chút cho cô dựa vào, Hoàng Tử Thao chỉ có thể thấy khuôn mặt người nam.

Người nữ nói: "Anh thật sự không hối hận sao? Anh bây giờ hối hận còn có cơ hội đó! Máy bay bay cất cánh rồi thì có nhảy cũng không nhảy được đâu!"

Người nam cười: "Nói nhăng nói cuội gì đấy?!"

Người nữ: "Anh bỏ dở một công việc tốt như vậy theo em ra nước ngoài, thật không hối hận sao?"

"Thật ra thì anh rất hối hận!" Người nam nghiêm mặt nói.

Người nữ không lên tiếng, người nam đột nhiên cười nói: "Bất quá công việc thì có thể tìm được, còn em thì chỉ có một thôi!? Được rồi được rồi, đừng hỏi nữa! Hỏi nữa là anh nhảy máy bay thật đấy!"

Người nữ ôm lấy cánh tay người nam cười rộ lên.

Hoàng Tử Thao thu hồi ánh mắt, cảm thấy trong nội tâm như đang run sợ, hắn hít sâu một hơi, lấy điện thoại trong túi.

Trong khung tin nhắn hắn gõ một dòng kí tự Hàm nhi, anh đi rồi, chúc em hạnh phúc! hắn nhìn màn hình rất lâu, cuối cùng từng chữ từng chữ xóa bỏ, tắt luôn nguồn điện thoại.

Lộc Hàm đã không còn quan tâm đến hắn nữa, chúc phúc như vậy thì có ý nghĩa gì?

Rốt cục cũng là rời đi rồi, cũng không mong cậu còn nhớ hắn, sau này có còn gặp lại tốt nhất cứ xem là người qua đường mà lướt qua nhau.

Như thế nào đi nữa, hắn vẫn mãi mãi là một Hoàng Tử Thao ích kỉ hẹp hòi.

Lộc Hàm từ chối ở lại nhà Ngô Thế Huân, Ben Ben quả thực cảm thấy trong lòng như đổ mưa sấm chớp ầm ầm, nhưng mà Lộc Hàm có nói mỗi ngày sẽ đón nhóc tan học, buổi tối sẽ cùng nhóc ngủ trên giường lớn, Ben Ben cảm thấy thôi thì cũng tạm được đi!

Đại Cam Cam vẫn bên cạnh tiểu Cam Cam, một nhà cam cam thật vui vẻ!

Vì công việc bận rộn Lộc Hàm buổi chiều này cũng không thể tới đón Ben Ben, Ben Ben chẳng những không có biểu hiện mất hứng, ngược lại rất thông cảm với Lộc Hàm. Ngô Thế Huân cảm thấy có chút giật mình, tiểu tử lúc nào mà đổi tính đổi nết rồi, hỏi đi hỏi lại mới biết, nguyên lai bạn nhỏ A Xán gần đây không được vui, Ben Ben cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn, vì vậy cũng không còn cau kỉnh như trước.

Ngô Thế Huân vừa lái xe một bên vừa nhìn Ben Ben qua kính chiếu hậu, gian phòng đã quét dọn sạch sẽ, hai cha con thậm chí cũng đã làm một kịch bản hoàn hảo rồi, kết quả cuối cùng Lộc Hàm nói ra một chữ "Không" làm cho tất cả kế hoạch đổ vỡ hết, oắt con không biết cảm thấy thế nào, còn Ngô Thế Huân lại là rất phiền muộn.

Ngô Thế Huân vừa lái xe bên vừa nói: "Ba ba với con đã bàn bạc cái gì con quên rồi à? Đại Cam Cam không chịu ở lại mà con cũng đồng ý sao?"

Ben Ben ngồi ở phía sau nói: "Nhưng mà đại Cam Cam nói là vì ba ấy thấy rất bất tiện ah! Hơn nữa ba đã đồng ý buổi tối sẽ đến ngủ cùng con rồi! Cũng sẽ làm đồ ăn ngon cho con ăn, còn có tắm cho con!"

Ngô Thế Huân dừng vài giây không nói, cuối cùng buồn bực lên tiến: "Còn ba ba thì sao?"

"A?" Ben Ben có chút không hiểu thấu nhìn xem phía trước lái xe Ngô Thế Huân, "Ba ba làm sao?"

"Con đã hứa với ba mang người tới mà, quên rồi hả?"

"Thế nhưng mà đại Cam Cam chỉ là không ở lại ban ngày thôi, ban đêm vẫn là tới ở mà, có cái gì không ổn sao?"

Ngô Thế Huân thấy có chút thất bại rồi, Ben Ben dù sao cũng chỉ là trẻ con, vì vậy nói: "Đại Cam Cam là ma ma của con, ba ba là ba ba của con. Con nghĩ ba ba và đại Cam Cam quan hệ thế nào?"

Ben Ben rất mau trả lời: "Đại Cam Cam là ma ma, ba ba là ba, ba ba cùng ma ma còn có con là người một nhà!"

Ngô Thế Huân đối với cậu trả lời của Ben Ben rất hài lòng, mắt nhìn đường, miệng nói chậm rãi: "Nhưng hiện tại con chỉ ở chung với ba ba, còn ma ma thì không có như vậy."

Ben Ben trong đầu chợt có bóng đèn tỏa sáng, trong lòng như thông suốt điều gì, bàn tay nhỏ nắm lại vung vung: "Đại Cam Cam là không thích ba ba đúng không?"

Ngô Thế Huân đột nhiên có một cảm giác xúc động trong, con trai thông minh như vậy thật sự là gien di truyền rồi, nhưng mà nói thẳng như vậy, thật khiến cho người ta đau lòng: "Ừ!"

Ben Ben há hốc mồm kinh ngạc, lông mày nhíu lại, trong đầu có suy nghĩ xẹt ngang. Đúng rồi! Ba ba cùng đại Cam Cam còn không có ngủ chung như mình nữa. Nguyên lai cũng là do đại Cam Cam không thích ba ba đó!

Ben Ben rất chăm chú hỏi: "Đại cam Cam vì cái gì mà không thích ba ba? Ba ba làm sai chuyện gì sao?!"

Ngô Thế Huân lái xe, thầm nghĩ chuyện sai lớn nhất chính là muốn có thằng nhóc con này!

Ngô Thế Huân lúc này không biết nói sao với con, chợt nhớ lần trước Ben Ben đã hứa với mình không nhắc chuyện xưa, vì vậy nói: "Con chẳng phải đã hứa không hỏi ba chuyện trước đây sao?"

Ben Ben hừ một tiếng, ngạo kiều nói: "Không hỏi thì không hỏi, con cũng không thèm quan tâm! Dù sao đại Cam Cam ưa thích Ben Ben là được rồi!"

Ngô Thế Huân: "…"

Ngô Thế Huân đem Ben Ben đưa về nhà, sau đó sẽ tới công ty làm việc tiếp, trong nhà đồ ăn hôm nay đã được bảo mẫu làm xong xuôi, Ben Ben ăn xong thì ngồi ở trên ghế salon xem TV, đợi Lộc Hàm đến tắm rửa.

Ngô Thế Huân ngồi bên cạnh Ben Ben, Ben Ben ngẩng cổ lên nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nói: "Con có muốn Lộc Hàm tới ở không?"

Ben Ben đương nhiên là muốn Lộc Hàm đến đây ở, vì vậy gật đầu, "Có chứ! Nhưng mà đại Cam Cam không chịu thì sao?"

"Con không biết nghĩ cách à?"

Ben Ben vẻ mặt vô tội nhìn Ngô Thế Huân: "Thế nhưng mà nếu như đến ba ba cũng không có cách thì con biết làm gì bây giờ?"

Ngô Thế Huân sững sờ.

Đúng vậy! Ngô Thế Huân muốn theo đuổi Lộc Hàm, bởi vì chính mình cùng cậu đang có Ben Ben, anh hi vọng dùng Ben Ben mà tiếp cận Lộc Hàm, Lộc Hàm yêu con trai, nhưng là căn bản không yêu Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân dùng Ben Ben đặt trước tầm mắt Lộc Hàm?! Lộc Hàm chỉ nhìn thấy một Ben Ben đáng yêu thông minh, còn Ngô Thế Huân căn bản là như thế nào Lộc Hàm đều không nhìn thấy!

Lộc Hàm đến đúng là Ngô Thế Huân vẫn chưa đi, Ben Ben nằm trên ghế salon đợi đến độ không kiên nhẫn được nữa, nằm lăn qua lăn lại, đồ chơi Transformers ném ở bên cạnh, cầm lên rồi bỏ xuống.

Ngô Thế Huân mở cửa cho Lộc Hàm, rồi đứng nguyên trước cửa nhìn Lộc Hàm xoay người đổi giày, Ben Ben nhảy tới, la to một tiếng "Ba ơi" hai tay hướng Lộc Hàm ôm tới.

Lộc Hàm đổi giày xong nâng người lên ôm Ben Ben đi tới ghế ngồi, cười cười với Ben Ben: "Hôm nay ở trường học có ngoan không?"

"Rất ngoan!" Ben Ben gật đầu vẫy đuôi.

Lộc Hàm thu dọn đồ chơi Ben Ben vứt lung tung trên ghế, Ben Ben dập dập chân nói với Lộc Hàm, "Đi tắm ba ơi, đi tắm!"

Ngô Thế Huân đi tới, đối với Ben Ben nói: "Ba ba cùng Lộc Hàm có chuyện cần bàn chút."

Ben Ben không ầm ĩ nữa, nhìn nhìn Ngô Thế Huân lại nhìn Lộc Hàm, nhẹ gật đầu.

Ngô Thế Huân bảo Lộc Hàm đi lại phía ban công, trong nội tâm hơi có chút bực bội, nhất là chính mình phát hiện có dùng Ben Ben cũng không lay chuyển được Lộc Hàm, giờ phút này Ngô Thế Huân đặc biệt muốn hút thuốc, nhưng lại sợ Lộc Hàm chán ghét mùi thuốc lá.

Lộc Hàm đi ra ban công nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nói thẳng: "Cậu đến đây sống đi, ở phòng trên lầu hai ấy, Ben Ben buổi tối cùng ngủ với cậu, không có gì bất tiện đâu."

Lộc Hàm lắc đầu: "Không, tuy là thuận tiện, nhưng chúng ta trước đây cũng đã nói, sẽ không bởi vì con trai mà có quá nhiều liên hệ với nhau."

"Cậu không nghĩ là điều đó sẽ được sao?" Ngô Thế Huân hỏi lại Lộc Hàm.

Lộc Hàm gật đầu: "Đúng là không phải hoàn toàn sẽ làm được, nhưng anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, vì Ben Ben mà đi ngược lại với cuộc sống vốn có của mình sớm muộn gì cũng có một ngày hai ta đều chán ghét đối phương."

"Lộc Hàm!" Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm chăm chăm, biểu lộ đặc biệt nghiêm túc chăm chú, có cảm giác mình căn bản đã đợi không được rồi!

Anh không giống như Lý Hồng Bình đi bar gặp người đẹp một hai lần thì quên, với Lộc Hàm từ ngày đầu tiên gặp, Ngô Thế Huân đã có cảm giác tim đập rất nhanh, cái cảm giác này càng nhìn Lộc Hàm lại càng dữ dội hơn, khao khát muốn gần gũi Lộc Hàm ngày càng lớn, Ngô Thế Huân dù đang làm việc, trong đầu đều luôn là hình bóng Lộc Hàm, Lộc Hàm nhàn nhạt biểu lộ dáng tươi cười, Lộc Hàm im lặng cúi đầu hay ngay cả Lộc Hàm nhìn thẳng vào Ngô Thế Huân cũng có!

Lý trí của Ngô Thế Huân khi đối mặt Lộc Hàm căn bản là không hề giống với những người khác, đứng trước cậu Ngô Thế Huân không thể nào giữ được vẻ luôn bình tĩnh lạnh nhạt của mình.

Nếu như có thể giữ được bình tĩnh Ngô Thế Huân lựa chọn phương pháp đường đường chính chính theo đuổi, nhưng mà hiện tại chỉ cần Lộc Hàm Hàm đứng trước mặt mình, Ngô Thế trong đầu đều là, làm sao đây? Làm sao cho tốt đây? Làm gì để người ta không chán ghét đây!

"Lộc Hàm, việc này không chỉ là đơn thuần vì Ben Ben, " Ngô Thế Huân toàn thân cơ bắp đều co rút cứng ngắc, hai tay nắm chặt lại, rốt cục nói: "Tôi cũng thích em!" Ngô Thế Huân nói xong cuối trên mặt Lộc Hàm cũng không có bất kì biểu lộ ngạc nhiên nào, chỉ là lông mày hơi nhướng lên, biểu hiện có một chút giật mình, mặt khác đều rất bình thường.

Ngô Thế Huân trong lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, không rõ Lộc Hàm sao có thể trấn định được như vậy đấy, hay là biểu hiện của mình gần đây hơi quá, người ta đã phát hiện rồi?!

Lộc Hàm nhìn thẳng vào mắt Ngô Thế Huân, "Anh thích tôi?"

Ngô Thế Huân gật đầu, phía sau lưng cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

"Anh nghĩ tôi sẽ xem nhẹ chuyện anh và Hoàng Tử Thao quen nhau bốn năm?!"

Ngô Thế Huân sững sờ. Lộc Hàm năm đó cũng đã cùng Hoàng Tử Thao quen nhau hơn một năm!

"Em biết?" Ngô Thế Huân sau lưng lại đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Đúng, biết rõ, Hoàng Tử Thao về nước ngày đó vừa vặn gặp được tôi ở phi trường, người đi đón hắn lúc đó chính là anh."

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, không biết nên nói cái gì nữa, Lộc Hàm căn bản không thích Ngô Thế Huân, chỉ là yêu thương Ben Ben, trong nội tâm cậu chỉ có một Ben Ben. Ngô Thế Huân bên ngoài uy nghi lẫm liệt nhưng bên trong lại chẳng khác nào một kẻ ngu đứng trước mặt người ta mà hô tôi thích em, mặc dù không có trực tiếp bị cự tuyệt, nhưng so với bị cự tuyệt kết quả còn thảm thiết trăm ngàn lần!

Lộc Hàm buổi tối tắm cho Ben Ben, hai người ngồi trong bồn tắm chơi thổi bóng xà phòng, Ben Ben toàn thân đều là hương cam ngọt ngào lan tỏa.

Hai cha con chơi đùa một lát, Lộc Hàm mang Ben Ben trở về phòng, Ngô Thế Huân có lẽ đã đi công ty, trong đại sảnh đèn lớn đã tắt, cửa sổ sát đất mở toang, có mùi thuốc lá nhàn nhạt trong không khí.

Ben Ben nhìn Lộc Hàm, nói: "Ba ơi đi thôi!"

Lộc Hàm ừ một tiếng, theo con trở về phòng.

Đại Cam Cam và tiểu Cam Cam cùng nằm trên giường, đầu dựa vào nhau.

Bàn tay Ben Ben đặt ở trên ngực Lộc Hàm, nhắm nửa con mắt, thanh âm mềm mềm: "Ba ơi, ba không thích ba ba sao?"

Lộc Hàm sửng sốt, không nghĩ tới Ben Ben sẽ hỏi vấn đề này, cậu vuốt ve mặt con, không trả lời.

Ben Ben tiếp tục nói: "Ba ba kỳ thật rất tốt, tuy nhiên là đôi lúc hơi hung dữ, cũng không thích cười, nhưng thật sự là người rất tốt! Bạn học của con đa phần đều là mẹ hoặc là ông ngoại bà ngoại đón về, chỉ có con với A Xán là có ba ba đó. Ba ba con rất tốt, nấu cơm cho con ăn còn dạy con học chữ, chưa bao giờ khiến cho con thiếu thốn cái gì hết, thật sự! Ba ba là người rất tốt. Mà lâu lâu cũng bắt con quỳ bàn phím, còn đó đánh con nữa!" Ben Ben thanh âm mềm mại, nhóc con nói giọng càng ngày càng nhỏ rồi ngủ mất, mũi thở đều đều.

Lộc Hàm kéo chăn đắp cho Ben Ben, nhìn gương mặt nhỏ nhắn Ben Ben rất lâu.

42. Chương 42

Lộc Hàm cùng Ben Ben sáng thức dậy Ngô Thế Huân đã ngồi dưới lầu rồi, trên bàn còn đặt sẵn đồ ăn sáng.

Ben Ben ngồi cạnh Lộc Hàm bắt đầu ăn, Ngô Thế Huân ngồi trên ghế sa lon đọc báo, Ben Ben cầm lấy một cái bánh quẩy, miệng chung quanh bóng loáng dầu, ngẩng đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba không ăn sao?!!"

Ngô thế Huân đưa mắt nhìn thoáng qua Ben Ben, nói: "Đã ăn rồi, con ăn đi, cẩn thận dầu dính vào quần áo."

Ben Ben "Ah" một tiếng, quay đầu lại nhìn sang Lộc Hàm, nhóc cảm thấy thật lạ nha, ba ba vậy mà sớm đã ăn rồi? Sao lại không ngồi cùng mình và đại cam cam?!

Ben Ben nhìn nhìn Lộc Hàm lại nhìn một Ngô Thế Huân, phát hiện hai người này, một người thì cắm mắt vào tờ báo, người kia thì cúi đầu ăn, hai người đều không ai nói gì, trong phòng không khí rõ ràng căng thẳng.

Ben Ben khịt khịt mũi, rồi lại thôi.

Ben Ben cùng Lộc Hàm ăn xong, Lộc Hàm đem chén đũa thu dọn sạch sẽ, Ngô Thế Huân buông báo xuống đem Ben Ben ôm đến cửa trước đổi giày, không bao lâu Lộc Hàm từ phòng bếp đi ra, từ trên ghế salon cầm ba lô đưa cho Ben Ben, thay giầy xong đi theo Ngô Thế Huân ra ngoài đóng cửa lại.

Ben Ben bị Ngô Thế Huân ôm, nhìn ba ba lại quay đầu nhìn đại cam cam, cảm thấy hai người rất kì lạ.

Ngô Thế Huân mở cửa xe, đem con trai đặt ở ghế sau, quay đầu nhận ba lô từ tay Lộc Hàm rồi đưa cho Ben Ben, nhìn Lộc Hàm nhẹ gật đầu, sau đó ngồi vào ghế lái.

Lộc Hàm cũng nhẹ gật đầu, chuyển mắt về phía Ben Ben, nói: "Hôm nay cũng phải ngoan ngoãn có biết không?"

Ben Ben vẫy đuôi: "Mỗi ngày con đều ngoan, cho nên mỗi ngày ba đều phải tới!"

Lộc Hàm cười gật đầu, khoát khoát tay ra hiệu tạm biệt, Ben Ben ghé vào cửa sổ cũng khoát khoát tay, "Hẹn gặp lại!"

"Ben Ben hẹn gặp lại!"

Ngô Thế Huân vẫn không nói gì, một mực yên lặng lặng yên nhìn chăm chú lên phía trước làn xe, sắc mặt cùng bình thường không có biểu cảm, Ngô Thế Huân lái xe trên mặt trầm mặc đến mức làm cho Ben Ben cảm thấy có chút sợ hãi.

ba ba bị làm sao vậy? Sao không nói gì hết?! mình rất ngoan mà, đâu có chọc giận ba ba?!

Ben Ben chỉ dám len lén nhìn Ngô Thế Huân, không dám lên tiếng.

Ngô Thế Huân trầm mặc lái xe, nhìn vào gương chiếu hậu thấy Ben Ben đang chăm chú cầm ba lô của day day, bộ dáng nhu thuận không có phiền hà gì.

Lúc đến nhà trẻ Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân nói: "Ba ba tức giận sao?"

Ngô Thế Huân mở cửa xe đem Ben Ben ôm ra ra, không trả lời nhóc con, trực tiếp hướng vào lớp mà đi.

Ben Ben vòng lấy cổ Ngô Thế Huân, yên lặng nhìn ba ba, bàn tay đặt trên mặt Ngô Thế Huân vỗ vỗ, nói: "Ba ba không được buồn, đại cam cam sẽ có một ngày đồng ý."

Ngô Thế Huân nghiêng đầu Ben Ben, con trai dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng câu nói của nó đã chạm vào nội tâm của anh rồi.

Ngô Thế Huân câu môi cười nhạt thoáng một cái, trong nội tâm đột nhiên nghĩ, may mắn mình còn có đứa con trai này, may mắn còn có Ben Ben.

Lộc Hàm buổi sáng đi tới tòa soạn, vừa vào tới cửa đã bị Kim Mân Thạc lôi vào văn phòng.

"chuyện gì vậy?" Lộc Hàm không hiểu nhìn Kim Mân Thạc.

Kim Mân Thạc đối mặt Lộc Hàm, nói: "Cậu thấy nhà của tòa soạn cấp thế nào?"

Lộc Hàm: "Cũng ổn."

Kim Mân Thạc: "Nếu có cái gì đó thay đổi sinh hoạt thì sao?"

Lộc Hàm: "Anh nói gì vậy?"

Kim Mân Thạc hít sâu một hơi, thở dài: "cậu vốn là chủ biên của tòa soạn nên được cấp cho một phòng ở, vốn là phúc lợi của cấp trên. Nhưng mà…" Kim Mân Thạc phất phất tay rồi nói tiếp: "thực tập sinh mới của tòa soạn, trường học và tòa soạn đều không thuận đường, cậu ta nói với ban quản lý tòa soạn liệu có cho thuê chỗ nào gần tòa soạn không. lão già bên đó chưa gì liền điện thoại cho tôi hỏi có phải cậu đang sống một mình đúng không? Cứ cho cậu ta ở chung đi, vài tháng trường khai giảng cậu ta vào ở kí túc xá là được!"

Lộc Hàm đã hiểu ý Kim Mân Thạc, bất kể là chuyện to chuyện nhỏ đều nói rất quanh co lòng vòng, về chuyện này cậu thấy cũng không có gì là không ổn.

Lộc Hàm ban ngày đi làm ở tòa soạn, ban đêm là đến ngủ cùng Ben Ben, nhà cũng không ở được nhiều mấy: "Được, bảo cậu ta cứ mang đồ đạc đến đi."

Kim Mân Thạc áy náy nhìn Lộc Hàm: "Việc này thật sự là… anh ngại quá! Dù gì cũng là nhà riêng cho chủ biên, kết quả hiện tại lại thành như vậy!"

Lộc Hàm nghiêng người chuẩn bị trở về văn phòng, nhìn Kim Mân Thạc cười nhạt nói: "anh với em mà khách khí cái gì? Cũng đâu phải lỗi của anh! Vừa vặn em gần đây cũng không ở nhà thường lắm."

Kim Mân Thạc suy nghĩ một chút nói: "Tiểu Lộc… cậu gần đây buổi tối thường không có ở nhà đúng không?"

Lộc Hàm nhìn Kim Mân Thạc, ánh mắt bình lặng, Kim Mân Thạc Mang khoát tay: "Không,không, ý anh là mấy hôm trước anh và Đại Đại định ghé qua cậu mời cậu ăn khuya, nhưng mà lúc đó cậu không có ở nhà!"

Kim Mân Thạc cùng Kim Chung Đại lúc ấy đi qua đã là tối khuya, quả gõ cửa không có người mở cửa, nhà đối diện nghe ồn ào liền mở cửa hỏi tìm ai? thuận tiện nói luôn chủ nhà đó mấy ngày nay đều không có ngủ lại ban đêm trong nhà.

Kim Chung Đại cùng Kim Mân Thạc trước kia đã biết rõ Lộc Hàm Hòa đã gặp mặt đứa bé kia, vì vậy hai người lập tức nghĩ đến hẳn là cậu đến chỗ của nó rồi.

Kim Mân Thạc rất muốn trực tiếp hỏi Lộc Hàm đấy, nhưng Lộc Hàm tính cách đạm mạc đã quen, Kim Mân Thạc sợ chính mình khiến Lộc Hàm cảm thấy khó chịu, bạn thân thì thân cũng có một vài thứ không nên nói, Kim Mân Thạc cùng Kim Chung đối với chuyện đứa bé kia đều đồng lòng là không nhắc tới trước mặt Lộc Hàm.

Lộc Hàm: "Buổi tối em không ngủ ở nhà, nên cậu ta cứ tới không sao đâu. Em đi làm việc, có cái gì tan tầm rồi nói sau."

Kim Mân Thạc sững sờ, đúng là Lộc Hàm đã thực sự ở chung với đứa bé kia rồi.

Lộc Hàm ngày hôm nay công việc bắt đầu từ sớm, nguyên lai là người chủ biên của tòa soạn lại đến làm việc sớm, mọi người trong tòa soạn nhìn vào cũng có mấy phần kính trọng.

Bài báo về Ngô Thế Huân được phát hànhra phản hồi đều không tệ, đồng nghiệp thậm chí là không thuộc ban tài chính và kinh tế cũng cảm khái Lộc Hàm. Bài phỏng vấn Ngô Thế Huân lần này có lẽ là độc nhất vô nhị khiến mọi người đều giật mình đỏ mắt ghen tị, dù sao bọn họ có làm từ lâu cũng chưa chắc làm được một bài báo như này, đây chính là minh chứng cho cái gọi là độc nhất vô nhị!

Mà trong giới báo chí này cái gì là độc nhất vô nhị? Chính là tranh giành vị trí thứ nhất mức độ quan tâm của mọi người.

Nhưng mà không không nghĩ tới chính là, bài báo về Ngô Thế Huân hôm qua của Lộc vừa phát hành hôm qua, sáng sớm hôm nay cũng có một tờ báo khác để hình Ngô Thế Huân chễm chệ trên trang đầu, tiêu đề bài báo viết to tổ chảng màu đỏ nhìn đến chói mắt

Công khai người yêu đồng tính của chủ tịch tập đoàn EXO – Ngô Thế Huân!

Tin này đưa lên, lập tức bài phỏng vấn của Lộc Hàm mất luôn vị trí! Ai còn quan tâm tới bài phỏng vấn tài chính – kinh tế đâu? Sự việc giật gân này người người đổ xô nhau mà tìm hiểu! Lộc Hàm cùng cả tòa soạn thật giống như biến thành một cái đồ kê chân, một bước bị người giẫm lên đạp hạ xuống.

Tin tức vừa vừa phát ra khiến mọi người một mảnh xôn xao! Ngô Thế Huân dù gì cũng là người nổi tiếng, người quan tâm anh ta cũng thuộc dạng 5 con số ở cái đất nước này đi, nhưng mà hôm nay chuyện tình cảm bị phanh phui trên báo, bên trong còn có hình Hoàng Tử Thao cùng Ngô Thế Huân chụp chup, chuyện tình cảm hai người còn được phân tích hết sức rõ ràng và tỉ mỉ!

Biện Bạch Hiền ngồi ở đối diện nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm dùng tốc độ nhanh nhất đọc hết bài báo, cuối cùng vẫn không quên nhìn tên của người biên tập bài báo—— An Bình.

Lộc Hàm sắc mặt có chút đen, vô luận là ai ở thời điểm này đều không thể bình tĩnh được, nhất là Lộc Hàm.

Phong vấn Ngô Thế Huân là bài báo gần như lấy tin bí mật, cả phòng ban còn không biết đến, nhưng mà hôm nay lại có người đi phát ra bài báo như thế nào, mà người tiếp xúc với Ngô Thế Huân còn lại ngoài Biện Bạch Hiền là Diệp An ninh.

Lộc Hàm đem báo ném lên mặt bàn, trong văn phòng áp khí cực thấp, đây là lần đầu tiên Biện thấy Lộc Hàm sắc mặt kém như vậy.

Biện Bạch Hiền nhìn trên tờ báo trên bàn chí, nói: "Kim Mân Thạc đã gọi điện cho bên kia rồi, kẻ làm chính là Diệp An ninh, nghề nghiệp của cô ta đúng là để cho chó ăn hết rồi!"

Lộc Hàm: "Cậu đi nói với Kim Mân Thạc đi, đừng làm chuyện ầm ĩ gì cả, xem chừng đây còn là kế li gian dấy"

Biện Bạch Hiền gật đầu rồi tìm Kim Mân Thạc.

Lộc Hàm lấy tờ báo lên đọc lại một lần, sắc mặt càng thêm âm trầm, cậu cảm thấy Diệp an Ninh này đúng là nữ nhân nguy hiểm.

Trên báo chí đăng ảnh chụp Hoàng Tử Thao cùng Ngô Thế Huân choáng gần hết trang chính, bài viết thì đưa ra những phân tích và bằng chứng cho thấy Ngô Thế Huân chính là gay, đến ngay cả từ trước đến giờ scandal với phụ nữ còn chưa có, về phần Hoàng Tử Thao bài báo đó lại viết là Hoàng Tử Thao cùng Ngô Thế Huân bốn năm quan hệ yêu đương mặn nồng, đến cuối cùng thì hai người đã chia tay, Hoàng Tử Thao đau buồn lại xuất ngoại một lần nữa, máy bay vừa mới cất cánh ngày hôm qua.

Tin tức nhằm thu hút người đọc là chính, thật thật giả giả, không biết đâu mà lần. nhưng cuối cùng người viết kết lại một cậu Vì sao Ngô Thế Huân với người yêu quen nhau bốn năm như vậy lại đột ngột chia tay, cuối cùng còn đưa ta quan điểm phải hay không Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao phát hiện không hợp nhau, hay liệu một trong hai có người khác?!

Có lẽ người thường đọc vào sẽ thấy tò mò hấp dẫn, nhưng là Lộc Hàm là người trong cuộc biết rất rõ ràng mọi chuyện, Diệp An ninh đem tin tức vốn bình thường thêm mắn dặm muối nâng lên mấy bậc, Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao từ khi về nước chỉ có gặp nhau mấy lần, mà hai người cũng gần như là hợp tác trong công việc!

Lộc Hàm cầm báo trên tay, thầm nghĩ mình có nên hay không đi cảm ơn Diệp An ninh một tiếng. Cảm ơn cô ta còn chưa nói ra chuyện con trai của Ngô Thế Huân!?

Lộc Hàm buông báo ra vừa định gọi cho Ngô Thế Huân, điện thoại di động của mình đã vang lên, Lộc Hàm bắt máy, Ngô Thế Huân tại đầu bên kia điện thoại phi thường nghiêm túc hỏi: "Đã xem báo chưa?"

"Xem rồi."

"Hôm nay cậu đi đón Ben Ben đi, giữa trưa sẽ có người tới đưa cho cậu chìa khóa phòng ở, buổi tối tôi sẽ gọi lại."

"Ừ.

Giữa hai người bây giờ hiện tại không có gì để nói thêm trực tiếp cúp máy, chuyện của Ngô Thế Huân bây giờ đang được bơi móc trên báo, sau này còn có cái gì kinh khủng hơn còn chưa biết được.

Ngô Thế Huân luôn là người cẩn thận, báo chí này nọ cũng không mấy tiếp xúc, không ngờ hôm nay lại bị đâm một vố đau như vậy.

Bài báo nhanh chóng trở thành boom tấn kích thích nhân dân bạo động, người không thích thì liếc qua một cái cảm thán Ngô Thế Huân dù gì cũng là một người đồng tính thôi không cần phải làm quá như vậy, người thích thì chui đầu vào đọc say sưa còn đánh giá Ngô tổng này nọ không biết chừng còn bao trai xinh trai đẹp khác ở bên, Diệp An ninh còn hơn cả thần thông, chỉ trong một ngày đã đẩy mọi chuyện lên đủ loại rắc rối.

Trong văn phòng mọi người đọc tin xong, vừa định lên tiếng cảm thán đã thấy sắc mặt Lộc Hàm vô cùng xấu nên lại thôi, Kim Mân Thạc ngồi một mình trong phòng đóng cửa, ai dám hó hé ngay tức thì sẽ bị ăn mắng, vì vậy mọi người kháo nhau thôi thì ít một lời cho khỏe thân.

Nữ đồng nghiệp phụ trách chuyên mục xã hội từ dưới lầu chạy lên, cầm trong tay tờ báo cực hot từ sáng đến giờ, nói với Kim Mân Thạc cùng Lộc Hàm: "An Bình gì chứ, có ai khác ngoài con khốn Diệp An ninh đâu!? Còn dám làm như thế này! Lão nương mà tóm được sẽ không tha cho nó!"

Buổi trưa Ngô Thế Huân cho thư kí đến gặp Lộc Hàm, cho Lộc Hàm một cái chìa khóa, dặn dò Lộc Hàm phải chăm sóc tốt cho con trai, trên đường có gặp phải người phỏng vấn hay làm gì khác cũng đừng dừng lại trả lời, cứ bình tĩnh mà vượt qua hết.

Lộc Hàm gật đầu đáp ứng.

Tòa soạn báo hôm nay tổ chức họp khẩn cấp, bình thường nếu có họp sẽ nói rất nhanh mà cho tan tầm nhưng lần này đặc biệt nghiêm trọng Kim Mân Thạc ngồi ở ghế tọa đàm nói không ngừng trong lòng bao nhiêu bực tức liền xả ra hết.

Kim Mân Thạc còn chưa nói xong, Lộc Hàm đã rời đi. Trước khi đi Lộc Hàm đi cậu có ghé qua chỗ giám đốc tòa soạn, kể lại chuyện Diệp An ninh.

Lộc Hàm ra khỏi tòa soạn liền gọi điện thoại cho Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú gần đây vẫn còn nghiên cứu bộ tiểu thuyết của Lộc Hàm, căn bản không có chú ý buổi sáng hôm nay có tin gì mới.

Lộc Hàm hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

Độ Khánh Tú không hiểu lắm: "Ah!? Tớ đang ở nhà, đợi lát nữa đi đón con của rồi, làm sao vậy?"

"Nói cho tớ biết địa chỉ nhà cậu, tớ tới ngay."

Độ Khánh Tú rất nhanh đọc địa chỉ của mình, vừa nghi hoặc hỏi: "sao phải trực tiếp tới vậy? Có chuyện gì sao?"

Lộc Hàm khoát tay đón taxi, trong điện thoại tóm gọn sự việc nói cho Độ Khánh Tú nghe, Độ Khánh Tú kinh hãi: "Cái gì! Cái kia tòa soạn kia dám đưa tin Ngô Thế Huân như vậy?! cậu tới nhanh đi, rồi đi xe tớ tới trường đón con, tớ còn muốn nhìn mặt xem đứa nào to gan dám đắc tội Ngô Thế Huân đắc tội Ngô Thế Huân xong thì qua tới Kim Chung Nhân luôn đi!"

Lộc Hàm định nhanh chóng tới nhà Độ Khánh Tú rồi cùng đi đón con, đột nhiên nhớ mình cần trở về nhà một chuyến, lấy theo đồ dùng cá nhân, quần áo, còn có laptop và vật dụng hằng ngày. Nên nhờ Độ Khánh Tú vòng lại phía nhà tòa soạn.

Độ Khánh Tú đỗ xe dưới lầu chờ..., Lộc Hàm đi lên lầu lấy đồ đạc lại đột nhiên phát hiện cửa nhà mình mở toang!

Lộc Hàm đứng ở cửa ra vào dừng vài giây, suy nghĩ đầu tiên là nhà có ăn trộm, cậu giữ bình tĩnh xem xét một lượt, phát hiện đóng cửa không phải bị phá mà có chìa khóa đàng hoàng, chìa khóa còn cắm trong ổ.

Lộc Hàm im lặng đứng tại cửa ra vào, nhìn thoáng qua bên trong, trong phòng khách có hai cái valy và mấy thùng giấy lớn, từ dưới bếp phát ra ánh sáng, còn có một người đàn ông đi ra.

Lộc Hàm nhìn người kia, người kia đang cầm trong tay một cái ly giấy uống nước, quay đầu giơ mắt đối mặt với Lộc Hàm, một ngụm nước trực tiếp phun ra luôn!

Người mặc áo thun màu trắng, quần jean xanh, hắn ho hai tiếng, vội vàng đem ly nước trong tay đặt trên bàn cơm, xông lại chỗ Lộc Hàm nói: "Em em em em... tên Kim Tuấn Miên! Là người tới thực tập! Em không phải ăn trộm đâu!"

Lộc Hàm cũng không phải lần đầu thấy Kim Tuấn Miên nên lập tức đã nhận ra, cậu gật đầu, cởi giầy vào nha nói với người kia: "Cậu cứ tự tiện!" Nói xong vào phòng mình lấy đồ đạc.

Kim Tuấn Miên nghe Lộc Hàm nói giọng lạnh lùng như vậy thì có chút thất vọng, Lộc Hàm vẫn như năm đó hắn thấy, ngoại hình không có đổi khác gì, chỉ là khí chất không còn ôn hoà như cũ.

Kim Tuấn Miên vội vàng chạy đến phòng Lộc Hàm nhìn Lộc Hàm thu dọn đồ đạc mà dõng dạc giới thiệu: "Chúng ta sau này sẽ là bạn cùng phòng rồi, em là học sinh năm 3 của đại học G, tên em là Kim Tuấn Miên!"

"Tôi biết rồi, nhà này cậu cứ tự nhiên xử dụng, tôi không ở đây nữa."

Kim Tuấn Miên sững sờ, "Tại sao vậy? Là vì em chuyển đến sao? Em không có ý gì cả, chỉ là ký túc xá của trường học cách tòa soạn xa quá thôi, hết kì nghỉ em sẽ dọn đi ngay."

Lộc Hàm không nói gì, cậu lấy valy cho đồ đạc vào rồi khóa lại, cuối cùng lấy tranh cát ở đầu giườnt cất vào tủ quần áo. Làm xong cậu quay người đi ra ngoài, lướt qua Kim Tuấn Miên, lấy Laptop trên bàn phòng khách cho vào giỏi, lại từ phòng vệ sinh cầm mấy thứ đồ dùng rửa mặt đánh răng.

Trong lúc Lộc Hàm thu dọn, Kim Tuấn Miên vừa nghi hoặc vừa khẩn trương mà chăm chú xem xét, đã sáu năm trôi qua rồi, Lộc Hàm có lẽ không có nhận ra hắn là ai?! Tuy nhiên hắn cảm giác mình tướng mạo mình thật ra cũng không có thay đổi gì, cả chiều cao cũng vậy.

"Anh..." Kim Tuấn Miên nhìn Lộc Hàm trầm mặc thu dọn đồ đạc, trong nội tâm đặc biệt không có yên lòng, hắn một mực biết rõ Lộc Hàm không phải là người thích giao thiệp với người lạ, chính mình nãy giờ cũng là làm cho Lộc Hàm khó chịu rồi nha?!

Lộc Hàm dọn xong đồ đạc, đem va ly đặt ở trên ghế sa lon ngồi nghỉ một chút, mới quay đầu nhìn nam sinh: "Kim Tuấn Miên, nhà này cậu cứ ở, tôi sẽ không về làm phiền nữa."

"Không phải, em..."

"Sáu năm không gặp rồi, cậu học khoa văn khiến tôi bất ngờ đấy, lí lịch cậu gửi còn được nhà trường bổ sung phiếu điểm, thành tích không tệ, từng có hai lần thực tập nữa, rất giỏi, Cố gắng phát huy nhé. Cậu cứ tự nhiên, tôi còn có việc đi trước! Ngày mai gặp nhau ở tòa soạn." Nói xong kéo va ly ra khỏi nhà.

Kim Tuấn Miên không không nghĩ tới Lộc Hàm như vậy mà còn nhớ hắn là ai, kinh ngạc tiêu hóa lời mà cậu nói nãy giờ..., thấy cậu nói xong xoay người rời đi, vội vươn tay: "Khoan đã! anh nhớ em là ai sao!?"

Lộc Hàm quay đầu lạnh nhạt nói: "Trí nhớ tôi cậu nghĩ kém lắm à?" Nói xong lướt qua cửa bước xuống lầu.

Kim Tuấn Miên đứng cả nửa ngày nhìn cho đến khi Lộc Hàm đi khuất, mới hoàn toàn kịp phản ứng, trong nội tâm như có sét đánh ầm ầm.

Năm đó Lộc Hàm hai mươi tuổi dạy kèm cho hắn ôn thi, sáu năm rồi lại có thể gặp lại người thầy năm đó, Lộc Hàm hiền lành lại dạy rất tốt làm cho năm đó hắn vừa nể phục vừa kính mến! Giáo viên cùng học sinh tình cảm tốt đẹp như vậy, bây giờ gặp nhau lại nói có mấy câu lạnh lùng.

Cuộc đời không phải luôn là bi hài như vậy sao!?

Nhưng Lộc Hàm nhìn thấy hắn có thể nói ra một câu lạnh lùng "Sáu năm không gặp rồi" là có ý tứ gì!? Kim Tuấn Miên vốn nghĩ sẽ là màn gặp gỡ vô cùng cảm động, không ngờ bây giờ thành ra thế này, hắn đột nhiên có chút ảo não mà gãi đầu, nhíu mày nghĩ đến ngày mai chính mình làm như thế nào đối mặt Lộc Hàm đâu!?

43. Chương 43

Độ Khánh Tú lái xe đưa Lộc Hàm đi nhà trẻ đón con, hai người trên đường đi đều chú ý xe nào đi theo hay không, đến nhà trẻ hai người cũng cẩn thận quan sát thật kĩ, phát hiện không có người nào khả nghi mới đi vào.

Ben Ben cùng A Xán bị ba ba và ba ôm ra với tốc độ cực nhanh, nghi hoặc nhìn nhau không hiểu gì.

Độ Khánh Tú ngồi ở ghế lái, Lộc Hàm cùng hai đứa nhỏ ngồi ở phía sau, A Xán ngồi ở một bên nhìn nhìn Ben Ben, lại nhìn Lộc Hàm, lại nhìn Ben Ben nữa, mới lễ phép chào Lộc Hàm: "Con chào chú!"

Lộc Hàm sờ sờ đầu A Xán, Ben Ben ngồi trong lòng Lộc Hàm trên mặt đều là tự hào mà nhìn bạn.

Lộc Hàm đọc địa chỉ, Độ Khánh Tú lái xe đưa Lộc Hàm và Ben Ben về nhà, Ben Ben quay đầu nhìn ba nghi ngờ nói: "Chúng ta không trở về nhà sao? Ba ba con đâu rồi?"

Lộc Hàm ôm Ben Ben: "Ba ba có việc, sao con biết là không về nhà?"

Ben Ben gật đầu, "biết chứ, ba ba bình thường chỗ ngã tư này sẽ rẽ phải."

Độ Khánh Tú cùng Lộc Hàm hai người lốn trên đường đi đều rất yên lặng không nói, Ben Ben cũng yên lặng đưa mắt ra cửa sổ nhìn cảnh sắc bên đường, chỉ có A Xán ngồi thích ồn ào liền lên tiếng.

A Xán nói: "Ben Ben cậu muốn làm cái gì?"

Lộc Hàm và Độ Khánh Tú không hiểu gì, nhưng Ben Ben lại hiểu, ý A Xán nói là tuần sau ở nhà trẻ có buổi nhạc kịch, lớp của nhóc cũng được phân công tham gia, mỗi về nhà sẽ suy nghĩ mình muốn đóng vai gì, ngày mai sẽ báo lại cho thầy giáo.

Ben Ben nhìn A Xán lắc đầu.

A Xán nói: "Ben Ben cậu năm trước không có tham gia, làm tớ bị bắt đứng làm cái cây bên đường! Năm nay tớ nhất định không làm cây nữa! Tớ muốn làm dũng sĩ, lấy kiếm chém quái thú! Nhưng mà không biết thầy có cho hay không."

Ben Ben hít hít cái mũi, biểu thị không qua tâm, năm trước ngày diễn kịch nhóc đi theo ba ba thăm ông bà nội rồi, năm nay cũng không có gì hứng thú. Diễn kịch thì có gì hay chứ? Ăn mặc kì quái rồi chạy tới chạy lui trên sân khấu, trong cả cái nhà trẻ có biết bao nhiêu người, thầy giáo chắc chắn sẽ không có cho mình làm dũng sĩ đâu, lại là cái cây hay cục đá cho mà xem!?

Lộc Hàm không biết nhà trẻ hàng năm có biễu diễn nhạc kịch, nhưng mà Độ Khánh Tú thì biết rõ, Độ Khánh Tú vừa nghe đến A Xán muốn tham gia diễn kịch, nhịn không được vừa lái xe vừa thở dài: "Tiểu tổ tông ơi, con năm nay tha cho ba đi, đừng có lại làm trò khác biệt trên sân khấu! Hôm đó cả nhà đều bị con hù cho nhém chết!"

A Xán rướn cổ lên hừ một cái rồi lớn tiếng nói: "Không có! Con lần đó là không có sai! Quái vật bị giết chết rồi thì phải nằm dưới đất!"

Độ Khánh Tú ở phía trước cười: "thì nó chẳng phải nằm trên mặt đất sao? Con tự dưng chạy lại đá nó một cái!? Hù chết mọi người đi!"

A Xán không phục vểnh lên miệng hừ một tiếng.

Độ Khánh Tú theo kính chiếu hậu ở bên trong mắt nhìn con, đối với Lộc Hàm giải thích: "cậu là không biết chứ năm trước vì cái sân khấu đó mà tớ quê sắp chết đi! Con tớ đóng vai cây cổ thụ, theo kịch bản là đứng làm bối cảnh ở bên đường, cuối cùng khi bị dũng sĩ vung gươm lên mới lắc lắc mấy cái. Thầy giáo đã dặn, chỉ cần đứng yên là được, kết quả thì cậu biết sao không? Đến khi quái vật bị giết nằm ra mặt đất, gương dũng sĩ vung lên nó cũng bắt đầu nhấc chân chãy qua chỗ quái vật nằm, đá thằng nhóc kia một cái, tớ lúc đó vừa ngượng vừa lo cha mẹ đứa bé kia làm ầm lên may mà họ cũng chỉ ngồi cười, đã thế Kim Chung Nhân cái con heo đó còn đặc biệt tự hào nói với tớ "Em xem. Con trai chúng ta đúng là rất hiếu động, rất biết làm vui mọi người!"

Lộc Hàm nghe Độ Khánh Tú kể A Xán náo loạn buổi biểu diễn, thì kéo môi cười rộ lên, ôm Ben Ben cánh tay cũng nắm thật chặt.

Ben Ben nhìn A Xán, lông mày có chút nhíu, biểu diễn cái gì chứ? Vì cái gì mà đại cam cam lại vui như vậy?

A Xán rất nhanh lại hỏi Ben Ben một lần nữa: "Cậu năm nay có muốn diễn không? Tớ năm nay nhất định phải làm dũng sĩ! Còn cái cây thì cậu cứ nhận đi!"

Ben Ben ngồi trong lòng Lộc Hàm liếc A Xán, đặc biệt khiêu khích xem nói: "tớ mới không thèm làm cái cây! Ta là dũng sĩ!"

A Xán giơ tay hoan hô: "Ah ah, chúng ta sẽ là hai đại dũng sĩ diệt quái thú…!"

Lộc Hàm ôm Ben Ben cười, sờ lên gương mặt cực kì nghiêm túc của con trai.

Độ Khánh Tú đem Lộc Hàm cùng Ben Ben đưa đến một cư xá, Lộc Hàm ôm Ben Ben cầm hành lý nói tạm biệt với Độ Khánh Tú cùng A Xán rồi đi thang máy lên lầu.

Lộc Hàm đến nơi thì đánh giá, khu cư xá này đúng là hơi nhỏ nhỏ ước chừng chỉ có chín mươi mấy hộ, xung quanh khu cứ xá có trường cấp hai cùng trường tiểu học, Lộc Hàm mở cửa đi vào nhà, phát hiện trong nhà không nhiễm một hạt bụi, chỉ là không hề có dấu hiệu có người ở đây.

Lộc Hàm đem Ben Ben đi vào, vào phòng bếp thì phát hiện trong tủ lạnh đã có rất nhiều đồ ăn, còn có mấy món ăn đã nấu chín vừa mới được đạt vào, ngăn để hoa quả tươi còn có một tầng hơi mỏng bao quanh.

Ben Ben cầm lấy góc áo Lộc Hàm, đi theo Lộc Hàm đứng nhìn tủ lạnh, đảo mắt một vòng nhìn thấy có sữa, ngẩng mặt lên nhìn Lộc Hàm chỉ chỉ, "ba, con muốn uống sữa."

Lộc Hàm đem sữa lấy ra, đâm ống hút đưa cho Ben Ben, Ben Ben một tay níu lấy Lộc Hàm, tựa cả người ở bên chân Lộc Hàm cầm lấy sữa cắn ống hút.

Lộc Hàm đóng cửa tủ lạnh, cúi đầu nhìn con dựa vào chân của mình yên lặng uống sữa.

Ben Ben uống xong sữa đi ném cái hộp vào trong thùng rác, rồi quay đầu chạy tới tiếp tục dắt lấy góc áo Lộc Hàm, một tay vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, thì thào lẩm bẩm: "Con no rồi!"

Lộc Hàm từ đầu đến cuối đều cúi đầu nhìn con, trong mắt đầy tràn yêu thương.

Lộc Hàm mang Ben Ben từ phòng bếp ra ngoài ngồi vào ghế sa lon, Ben Ben quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, lại hỏi Lộc Hàm: "Ba ba hôm nay lại tăng ca sao? Hôm nay sao lại đến đây rồi? Ba ba không phải nói chờ con lên tiểu học mới chuyển tới nơi này mà?!"

Lộc Hàm biết rõ nhà này hẳn là Ngô Thế Huân vì Ben Ben đến trường nên cố ý chuẩn bị, cậu ngay từ đầu không biết nên nói sao với Ben Ben vì cái gì hôm nay tới đây, bây giờ nghe Ben Ben nói như vậy thì thuận theo đáp lại: "Tháng chín con bắt đầu đi học rồi. cũng nên dọn đến ở sớm một chút để làm quen nhà."

Ben Ben đối với lên tiểu học không hề hiểu sợ hãi, ngược lại còn rất thích, nhóc con luôn mong cho mình nhanh thoát khỏi nhà trẻ lên tiểu học, mỗi ngày không cần ca hát hò hết chơi mấy trò nhàm chán, nhóc

muốn mặc đồng phục học sinh, còn có một đống bài tập, trong ba lô không phải là đồ chơi mà là dụng cụ để đi học.

Ben Ben trong đầu đã nhiều lần xoắn xuýt về việc tiểu, nhưng trong nội tâm nhóc con chuyện quan trọng nhất bây giờ lại là chuyện khác, nhóc nhìn Lộc Hàm, hỏi: "Vậy ba có qua đây ở với con không? Ba không ở nhà lớn, vậy qua nhà này ở được không?"

Ben Ben ánh mắt mang theo mãnh liệt kỳ vọng còn có một chút tựa hồ rất lo lắng Lộc Hàm sẽ cự tuyệt.

Lộc Hàm cự tuyệt Ngô Thế Huân, một chữ "Không" thốt ra rất dễ dàng, nhưng mà đối với Ben Ben cậu lại không thể mở miệng nói "Không" được, giống như nếu cậu một nói câu này ra, Ben Ben sẽ bị tổn thương rất lớn.

Lộc Hàm suy nghĩ một chút nói: "Nhà của ba ở rất gần đây, mỗi ngày ba đều tới."

Ben Ben ủy khuất: "Con biết là ba sẽ tới! Thế nhưng mà vì cái gì mà ba không muốn ở đây với con? Bởi vì ba ba sao? Ba ba tốt lắm mà! Ba ba rất thương Ben Ben, ba ba cũng thương đại cam cam, Ben Ben thương ba ba, cũng thương đại cam cam! Đại cam cam thương Ben Ben, sao lại không thương ba ba?"

Lộc Hàm nhìn Ben Ben, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, không thể mở miệng nói thương được, cậu không muốn cho Ben Ben thất vọng, thế nhưng mà cậu có thể nói dối con sao? Sớm muộn gì cũng có một ngày nhóc sẽ phát hiện, bây giờ chỉ là nói dối một chút nhưng về sau chắc sẽ rất nhiều tổn thương.

Ben Ben nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm một mực yên lặng không trả lời, trong lòng nhóc đã hiểu câu trả lời, đại cam cam thật sự là không thích ba ba, bây giờ nhóc có làm gì đi nữa không thích vẫn là không thích.

Ben Ben trong nội tâm cảm thấy đặc biệt uể oải, nhìn Lộc Hàm, ánh mắt chậm rãi cùng ủy khuất, nhưng vẫn là cố gắng kiềm chế, tròng mắt chậm rãi hơi đỏ lên, nhưng vẫn nghẹn lấy không khóc.

Lộc Hàm nhận thấy Ben Ben sắp khóc rồi, vội vàng đem con trai ôm đến trong ngực dỗ dành, Ben Ben cắn môi hấp hấp mũi nuốt nước miếng cùng nước mắt nuốt xuống, không cho chảy ra, nhóc sẽ không khóc! nhóc là nam nhi, không thể tùy tiện khóc!

Đồ ăn đều đã làm sẵn rồi, Lộc Hàm hâm nóng lên một chút, gọi Ben Ben qua ăn, chính mình cơ hồ thì không có một chút tâm trạng nào để ăn.

Ben Ben sau khi ăn xong Lộc Hàm liền dẫn đi tắm rửa, nhóc con tuy đang giận nhưng mà không có cáu kỉnh, một mực im lặng ngồi trong bồn tắm, toàn thân đều tỏa mùi cam thơm ngào ngạt, nhưng mặt cúi gầm, rủ mắt không nói lời nào.

Tắm xong Lộc Hàm đem Ben Ben ôm đến trên giường, còn có chút lo lắng con lạ giường ngủ không được, Ben Ben như hiểu ý mở miệng nói: "Con ngũ được." Lời nói của nhóc như một loại phương thức an ủi Lộc Hàm, nói cho cậu biết nhóc rất tốt, không cần lo lắng.

Lộc Hàm nhìn Ben Ben gật gật đầu, trong nội tâm đột dấy lên một loại cảm xúc, rất muốn cả đời sẽ mãi mãi bên cạnh con trai, Ben Ben còn nhỏ như vậy đã biết quan sát người khác? Còn biết an ủi nữa, thậm chí cũng sẽ không tùy tiện khóc? Từ khi gặp nhóc tới bây giờ cậu chưa từng nghe qua Ben Ben nói phải cái này muốn cái kia, cũng không hay khóc, lúc đầu gặp cậu là một người xa lạ thì không hề tránh xa, sau đó thì nắm áo cậu không buông tựa làm một đầu cái đuôi nhỏ, bộ dạng nhóc con nghiêm túc lạnh lùng nhưng thật ra rất đáng yêu, còn có đáng thương.

Ben Ben như vậy, thử hỏi Lộc Hàm là mềm lòng hay đau lòng đây?

Nhìn Ben Ben nằm ở trên giường, Lộc Hàm lấy điện thoại gọi cho Ngô Thế Huân, điện thoại nhấc máy Lộc Hàm đưa máy đặt bên tai Ben Ben, Ben Ben nằm ở trên giường, bàn tay nhỏ bé cầm lấy ống tay áo Lộc Hàm, đối với đầu bên kia điện thoại nói: "Ba ba, hôm nay ba ba không về sao?"

Ngô Thế Huân: "Hôm nay ba không về được, Ben Ben ngoan, ba ba gần đây công việc tương đối nhiều, con cùng đại cam cam cứ ở đó, ba ba rảnh sẽ qua thăm con!"

Ben Ben đột nhiên kêu lên: "Tại sao là rảnh sẽ qua!? Ba ba ngày mai cũng không về sao?"

"Ben Ben nghe lời! Ba ba nhất định sẽ về!"

Ben Ben ở trên giường lăn lăn, tay chân quẫy đạo: "Ba ba sao có thể như vậy, con không muốn, không muốn!!"

Lộc Hàm vội vàng đem điện thoại lấy ra, vỗ vỗ Ben Ben, nhìn con nằm trên giường mím môi co người lại, cậu chỉ có thể nhẹ nhàng đi ra ngoài, thấp giọng hỏi Ngô Thế Huân: "có vấn đề gì sao?"

Ngô Thế Huân nghe giọng Lộc Hàm, thì giảm giọng xuống, sợ con trai nghe được, "Không sao chỉ là một bài báo thôi, nhưng mà cũng có một chút rắc rối, có người muốn hạ bệ tôi, cái kia chắc chắn là bước đầu tiên. Hoàng Tử Thao từ khi xuất ngoại thì liền mất luôn liệc lạc, trường học đã báo cho cảnh sát rồi, nếu như tôi không có đoán sai, hẳn là đã có chuyện."

Lộc Hàm cũng cho rằng chuyện này không chỉ đơn giản muốn hạ bệ Ngô Thế Huân, dù sao Ngô Thế Huân lăn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy, cũng là có danh tiếng khá lớn, nhưng EXO vốn là tập đoàn lớn, người ghét Ngô Thế Huân cũng nể mặt chén cơm của mình mà không động tới. Vậy mà hiện tại Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao đã chia tay lại có kẻ lấy tin đưa ra. Còn lại là vừa sau bài báo của Lộc Hàm?!

Trong mơ hồ Lộc Hàm có một cảm xúc là lạ, giống như đoán biết trước một ngày nào đó chuyện của cậu và Ngô Thế Huân cũng sẽ lên báo.

Lộc Hàm không sợ kẻ đó động tới mình cậu chĩ sợ liên lụy đến Ngô Thế Huân sẽ phát sinh rắc rối lớn.

Lộc Hàm hỏi: "Ben Ben đi học liệu có chuyện gì không?" Lộc Hàm có ý tứ là để bảo vệ an toàn cho con thì tốt nhất tạm thời cho con nghỉ.

Ngô Thế Huân: "Ben Ben không có việc gì, bên kia có lẽ không dám làm gì nó đâu."

Lộc Hàm nghi hoặc nhíu mày: "Cái gì?"

Ngô Thế Huân: "Chuyện này là chuyện riêng của tôi, cứ mang tôi ra thì được, nhưng nếu dám động tới Ben Ben, đừng trách tôi vô tình." Dừng một chút, nói: "Em cũng phải cẩn thận."

Lộc Hàm: "Tôi biết rồi. Mấy ngày nữa anh có về nhà không?"

Lộc Hàm thanh âm ép tới cực thấp, chậm rãi mà nặng nề, Ngô Thế Huân tại đầu bên kia điện thoại nghe được câu kia "về nha " trong nội tâm như có một dòng ấm áp chảy qua, trong nội tâm rối bời cũng nhẹ nhàng không ít.

"tôi sẽ cố gắng giải quyết cho tốt việc này, đến lúc đó sẽ liên lạc lại với em."

"được."

Lộc Hàm nói xong vốn muốn đưa cho Ben Ben lại thấy Ben Ben nằm ở trên giường nghẹn đỏ mặt lăn qua lăn lại luôn miệng nói "Không muốn không muốn!! Con ghét ba ba!!" Ben Ben là thực tức giận rồi.

Ngô Thế Huân từ trước đến nay một mình nuôi con, dù là đi công tác xa cũng tranh thủ trở về, hai cha con gần như ngày nào cũa đều gặp mặt, Ben Ben trước kia mặt lạnh không thích nói chuyện, nhưng đáy lòng kỳ thật rất ỷ lại vào Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân không giống Lộc Hàm nhẹ nhàng dỗ dành, Ngô Thế Huân là một người nam nhân khí khái, độ lượng cùng với uy nghiêm toát ra là có thể làm cho Ben Ben trong nội tâm âm thầm ưa thích cùng kính nể.

Lộc Hàm không biết làm sao, chỉ đành nói tạm biệt Ngô Thế Huân rồi cúp điện thoại, Ngô Thế Huân hứa sẽ mau chóng giải quyết vấn đề.

Lộc Hàm tắt điện thoại, Ben Ben đã không lăn nữa, thành thành thật thật nằm nhắm mắt miện chu ra, tròng mắt ở bên trong mí mắt nhích tới nhích lui, biểu lộ tâm trạng nôn nóng.

Lộc Hàm dỗ dành con ngủ, vỗ hài nhẹ lên đầu còn rồi kéo chăn nhỏ đắp lại, Ben Ben cả ngày mệt mỏi rất nhanh liền ngủ mất rồi.

Lộc Hàm ngày hôm sau đưa Ben Ben đi học xong liền đến tòa soạn, lúc này trời còn rất sớm, trong văn phòng mọi người vẫn chưa đến, nhưng Biện Bạch Hiền đã đến rồi.

Kim Tuấn Miên cũng đã đến.

Lộc Hàm tiến vào khu làm việc, Biện Bạch Hiền chỉ chỉ, ra hiệu thực tập sinh đã có mặt.

Lộc Hàm gật đầu, Kim Tuấn Miên đang ngồi ở trên ghế, quay đầu nhìn lại thấy Lộc Hàm vội vàng đứng lên, đặc biệt khẩn trương nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm nhàn nhạt nhìn hắn một cái, ra hiệu hắn đi vào văn phòng, Kim Tuấn Miên không khỏi khẩn trương nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm cũng đã đi vào văn phòng rồi, Kim Tuấn Miên vẫn là ngốc nghếch đơ người đứng đấy.

Biện Bạch Hiền đi lại bên cạnh hắn gọi: "Này này, cần gì khẩn trương vậy ah!? cứ bình thường mà đi vào đi!"

"Ah!" Kim Tuấn Miên vội vàng đi vào.

Lộc Hàm bắt đầu mở máy tính, Kim Tuấn Miên gõ cửa rồi bước vào, đứng trước mặt Lộc Hàm, hô một tiếng: "Chào thầy."

"Không cần đâu!" Lộc Hàm ngừng một chút: "cứ gọi tên tôi hoặc là gọi Lộc chủ biên như những đồng nghiệp khác, đừng gọi bằng thầy, cậu ngồi đi."

Kim Tuấn Miên cẩn thận đi đến ngồi xuống.

Lộc Hàm lúc này mới cẩn thận quan sát hắn, Kim Tuấn Miên hôm nay rất cẩn thận mặc một bộ âu phục, áo khoác đã cởi bỏ để bên ngoài, chỉ còn áo sơ mi trắng cà vạt đen, trên tóc còn đặc biệt chải chuốt cẩn thận, trong tay mang theo một cặp công văn, nhìn hắn qảu thực rất giống như là… Bán bảo hiểm!

"Người hướng dẫn thực tập đã định chưa?" Lộc Hàm hỏi.

Kim Tuấn Miên nhìn Lộc Hàm, gật đầu: "Định rồi, là anh."

Lộc Hàm mắt nhìn màn hình máy tính: "Có thể sắp tới cũng không có tin gì quan trọng đâu, cậu ra ngoài hỏi Biện Bạch Hiền hỏi xem có bản thảo nào sưu tầm cần biên tập không, làm từ cơ bản trước, sau đó nâng lên từ từ."

"sao lại là Biện Bạch Hiền? Anh mới là người hướng dẫn của em mà?" Kim Tuấn Miên không phục nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm nhìn lại hắn: "cậu nghĩ tôi rảnh sao? Tôi là người chịu trách nhiệm việc thực tập cho cậu, còn những việc chuyên môn các đồng nghiệp khác đều có thể dạy được."

Lần này Kim Tuấn Miên không lên tiếng, không nghi vấn cũng không có phản bác, "Được rồi!" Dù sao cũng sẽ có chuyện cần hỏi anh!

"Ừ, " Lộc Hàm đột nhiên nhớ tới phòng ở: "nhà ở bên đó, tôi đã dọn gần xong đồ tồi, cậu muốn ờ lâu dài có thể dọn hết đề qua đó cũng được, nhưng tủ đồ của tôi cậu đừng đụng tới."

Kim Tuấn Miên nhìn Lộc Hàm nhẹ gật đầu, "nếu không có chuyện gì nữa, em xin phép."

Kim Tuấn Miên đứng dậy đi ra ngoài, lúc đóng cửa lại tâm tình đột nhiên cực kì tốt, trước mắt không trực tiếp hướng dẫn nhưng thời gian còn dài, lão tử không tin người đẹp trai như lão tử sẽ không rơi vào mắt chủ biên đại nhân!!

Chân thành rồi đến kiên định! Hắn không tin Lộc Hàm sẽ mãi mãi lạnh lùng! Mà dù là lạnh lùng đến mấy, hắn cũng sẽ làm cho tan chảy!

Biện Bạch Hiền đưa cho Kim Tuấn Miên một ít tài liệu, lại chỉ cho hắn bàn làm việc, vị trí của Kim Tuấn Miên trong văn phòng nghiêng góc đối lưng với phòng của Lộc Hàm.

Kim Tuấn Miên hỏi: "Tôi có thể không ngồi đây không?"

Biện Bạch Hiền vẫn ung dung: "Có thể đó anh đẹp trai, không thực tập không cũng không cần ngồi đó đâu."

Kim Tuấn Miên đành ngoan ngoãn ngồi đó.

Lộc Hàm nghĩ Diệp An ninh không biết sẽ còn giở trò gì.

Lần này tin tức trên mặt báo chỉ có vài trang nói Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao quen nhau, còn có hình hai người chơi bóng rổ, hình đi ăn cơm cùng nhau.

Kim Tuấn Miên hôm nay đi làm sớm có mua qua báo, đặt sẵn trên bàn Lộc Hàm sau đó, im lặng quay người đi ra ngoài.

Tác giả An Bình, đối với sự việc hôm nay lại tiếp tục phát triển lên tầm cao mới. Như là đưa tin Hoàng Tử Thao cùng Ngô Thế Huân làm tại sao quen nhau, hai người ở chung thời gian ở nước ngoài, tính cách phải chăng rất tương xứng, Ngô Thế Huân đã làm gì cho Hoàng Tử Thao, Hoàng Tử Thao như thế nào được Ngô Thế Huân tín nhiệm.

Lộc Hàm sau khi xem xong nghĩ nghĩ, cảm thấy Ngô Thế Huân ngày hôm qua nói không sai, kẻ đó chỉ dám đăng tin Ngô Thế Huân cùng Hoàng Tử Thao, không dám nói gì đến Ben Ben. Tin tức về Ngô Thế Huân là gay, nếu như ảnh hưởng tới suy nghĩ của ban giám đốc bên EXO, có lẽ sẽ phát sinh nhiều chuyện bất lợi.

Cái gì đối với Ngô Thế Huân là bất lợi nhất?! Lộc Hàm nghĩ nghĩ, cái kia chỉ có thể là lủng đoạn trên sàn giao dịch thôi. Mà nếu chuyện mang thai thuê lộ ra?! Lộc Hàm chính mình cũng có phần, còn thật sẽ rất thảm hại.

Kim Tuấn Miên buổi sáng đã dùng tốc độ nhanh nhất đem tài liệu trong tay xử lý xong xuôi, quay đầu bước vào phòng thì thấy Lộc Hàm đang đứng ở cửa ban công, hắn đành đem tài liệu trong tay đưa đến cho Lộc Hàm.

Lộc Hàm ngẩng đầu nhìn hắn, Biện Bạch Hiền vừa vặn cũng đi tới, vẻ mặt không mấy tốt đẹp nhìn Kim Tuấn Miên.

Lộc Hàm không nói Kim Tuấn Miên chuyện này nên để cho Biện Bạch Hiền làm mà tiếp nhận tài liệu của Kim Tuấn Miên nhìn nhìn, sau đó ném về phía hắn: "Cậu trước kia ở trường liệu có được dạy cái này không vậy?"

Kim Tuấn Miên nói gì nhìn chằm chằm vào những trang giấy trên đất, ẩn nhẫn không để lộ cảm xúc gì, chỉ vậy mà nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm: "Làm lại một lần nữa, làm xong đưa cho Biện Bạch Hiền xem, nếu có bất kỳ thắc mắc nào thì đi hỏi những người khác, cậu nghĩ cậu là học sinh lớp 1 cái gì cũng không biết hỏi sao? Nếu không thích hỏi thì cứ lên mạng mà tra cứu."

Kim Tuấn Miên im lặng quay người đi ra ngoài.

Lộc Hàm buổi chiều nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, Diệp An ninh tại đầu bên kia điện thoại mỉm cười khách khí nói: "Lộc chủ biên, đã lâu không gặp."

Lộc Hàm: "Cũng mấy ngày thôi."

"Ah, đúng đó, cũng mấy ngày rồi. Lại nói Lộc chủ biên gần đây có khỏe không vậy?"

Lộc Hàm khôngmở miệng.

Diệp An ninh nói: "Ai nha, dù gì Lộc chủ biên cũng từng là cấp trên của tôi nha, cũng là đồng nghiệp nữa, tốt hơn là tôi sẽ mời một bữa cơm nhé."

"cô có chuyện gì cứ nói thẳng."

Diệp An ninh khẩu khí thoáng thay đổi, không còn âm điệu "Xem kịch vui" nữa, "Lộc Hàm, tôi nói cho anh hay, anh cùng Ngô Thế Huân còn có Hoàng Tử Thao xảy ra chuyện gì tôi biết không ít. Nể mặt anh là một người có tài tôi làm ơn làm phước sẽ nhắc nhở một câu, đừng có mà làm loạn gì đấy, Ngô Thế Huân kia rơi đài chuyện sớm muộn thôi, anh đừng có ngu ngốc cùng với hắn một chỗ sẽ là thê thảm lắm đấy."

Lộc Hàm cười lạnh: "Tôi phải nói cám ơn cô sao?" Dừng một chút "tôi cũng cần phải nhắc nhở cô, năm đó cô cũng làm chuyện tương tự với anh họ của cô, bản thân của hắn đã không nói gì rồi, nhưng mà vợ hắn vẫn còn nhớ cô rất rõ đấy!?"

"Anh… Hừ, đừng đem Kim Chung Nhân cùng Độ Khánh Tú ra uy hiếp tôi! Ngô Thế Huân hiện tại tôi còn không sợ, Kim Chung Nhân thì thế nào?"

Lộc Hàm nhàn nhạt mở miệng: "cô hảo tâm nhắc nhở tôi, tôi cũng làm vậy thôi, Diệp An ninh, cô nếu một ngày dám động đến một trong những người trong cuộc đời tôi, tôi sẽ trả lại cho cô gấp bội đấy." Lộc Hàm ám chỉ ở đây chính là Ben Ben.

Lộc Hàm nói xong cúp điện thoại, bên ngoài phòng làm việc Biện Bạch Hiền đặc biệt im lặng nhìn Kim Tuấn Miên, chỉ chỉ hắn cần phải làm gì: "Lúc nãy anh phạm phải lỗi chỗ này, Lộc chủ biên nhìn qua liền biết không đúng."

Kim Tuấn Miên im lặng gật đầu.

Biện Bạch Hiền: "Ừ, cứ làm như vậy đi. Thật là anh học đại học G à? Năm đó thi Đại Học có đi cửa sau không?!"

Kim Tuấn Miên: "…"

44. Chương 44

Ben Ben hôm nay tâm trạng đặc biệt không vui, nguyên nhân đều là vì đại Cam Cam không thích ba ba, lại thêm việc Ngô Thế Huân tăng ca chưa trở về cùng nhóc.

Buổi chiều thầy giáo bắt đầu điểm danh, đem một đám trẻ con đang chơi đùa khắp nơi gọi vào một chỗ, hỏi mỗi bé trong lòng thích nhân vật cổ tích nào. Đến phiên Ben Ben đi lên, thầy giáo giương mắt chứng kiến vẻ mặt Ben Ben nghiêm túc, lông mày cũng nhăn tít lại.

"Ngô Phàm, làm sao vậy? Không vui sao?" Thầy giáo hỏi.

Ben Ben lắc đầu, phồng má lên nhìn thầy giáo, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Thầy giáo ngồi bên cạnh nhẹ nhàng hỏi Ben Ben: "Lần trước các bạn diễn kịch con cũng không có tham gia, lần này hãy thử nghĩ kỹ xem muốn đóng vai gì nào?"

Ben Ben suy nghĩ một chút nói: "Con muốn làm dũng sĩ!"

Thầy nhẹ gật đầu, cầm bút ghi lại vào quyển sổ trên bàn, quay qua hỏi tiếp Ben Ben: "Nhưng nếu như cũng có rất nhiều bạn khác cũng muốn đóng vai đó, mà vai này lại không có nhiều như vậy, con nguyện ý diễn vai khác không? Ví dụ như yêu quái, thủy quái gì đó?"

Ben Ben nghe thầy giáo nói xong rất nhanh lắc đầu, nhóc cũng đã nghĩ kĩ, lần diễn này chắc chắn ba mẹ của mấy nhóc trong lớp sẽ tới xem, đến lúc đó cả ba ba và đại Cam Cam cũng sẽ muốn đến! Nhóc mới không thèm diễn cái gì thủy quái cái gì yêu quái, nhóc muốn làm dũng sĩ! Ben Ben không muốn từ đầu là kẻ mạnh, nhưng cuối cùng lại bị đánh bại rồi phải nằm té trên mặt đất!

Thầy giáo nhìn Ben Ben lắc đầu cảm thấy có chút kinh ngạc, dù còn nhỏ nhưng hầu như những đứa nhỏ trong lớp cũng đã thấu hiểu đạo lí, rất nhiều đứa trẻ nghe nói vai diễn có hạn thì đều đồng ý đóng một vai nào đó khác, chỉ có số ít đứa nhỏ tỏ rõ thái độ không thể chấp nhận, một trong số đó là Ben Ben.

Ngô Thế Huân lúc chiều có gọi cho Lộc Hàm một cuộc điện thoại, Lộc Hàm lúc ấy đang kiểm tra số bản thảo Kim Tuấn Miên đưa, mà cửa phòng cũng không đóng, Kim Tuấn Miên đang đứng ở bàn công tác đối diện mà tiến vào đầu tóc đều có điểm lộn xộn nhếch nhác vì bị Biện Bạch Hiền chọc phá cả ngày.

Lộc Hàm buông bản thảo ngước lên nhìn Kim Tuấn Miên, một bên nhận điện thoại một bên chỉ chỉ ra ngoài cửa.

Kim Tuấn Miên đi tới cửa đóng cửa lại, lại quay người chuẩn bị đi tới đối diện Lộc Hàm thì lại thấy Lộc Hàm đang nhíu mày nhìn mình, sau cũng lạnh lùng nói một câu: "Đi ra ngoài!!"

Kim Tuấn Miên: "…"

Mấy cái tư liệu bản thảo làm một lần lại một lần, không được thông qua bao nhiêu lần rồi, nhiều lần đều bị Biện Bạch Hiền ném vào máy hủy, thật vất vả Biện đại gia gật đầu nói nếu không sai chủ biên sẽ không dùng lời đó mà đuổi ra đâu?!

Kim Tuấn Miên gần đây tự nhận tâm mình vốn sắt thép mà mấy hôm nay liên tục bị như vậy cũng muốn vỡ tan tành rồi.

Kim Tuấn Miên vẫn là thành thành thật thật đi ra ngoài thuận tiện khép cửa phòng làm việc.

"Alo?" Lộc Hàm nhìn cửa đã hoàn toàn khép lại.

"Tôi hôm nay cũng không về." Ngô Thế Huân nói thẳng.

"Có chuyện gì nghiêm trọng sao?"

"Cũng vẫn là chuyện hôm trước tôi nói với em, cổ phần bên Cửu Long có vấn đề, ngày hôm qua thị trường chứng khoán vừa lên sàn, Cửu Long bên kia giá cổ phiếu rớt xuống rất mạnh, thiếu chút nữa hủyluôn phiên giao dịch, hôm nay lại bắt đầu có một "ông lớn" không ngừng mua lại cổ phần. vật liệu xây dựng của EXO tại hải quan bị khấu trừ rồi, bên hải quan bảo là không khớp số thuế, qua cửa Hải quan phải dừng để kiểm tra phần hàng vật liệu xây dựng, có một thùng hàng ở bên trong đến một nửa là không có trong danh sách báo cáo, thậm chí còn có một bộ phận vật liệu còn không đúng quy định."

"Bên kia đã bắt đầu rồi sao?"

"Ừm, có lẽ là vậy." Ngô Thế Huân thanh âm nghe rất tỉnh táo, nhưng Lộc Hàm lại là nghe ra trong đó có vài phần mỏi mệt: "Hoàng Tử Thao cũng không có tin tức, buổi sáng hôm nay tôi có đọc qua báo một chút, hoặc là có nhiều thứ cần khai thác từ Hoàng Tử Thao, hoặc là cố ý làm vậy muốn dùng dư luận mà chậm rãi giết chết tôi."

Lộc Hàm ngồi trên sô pha, lông mày nhíu lại, cậu cảm thấy vấn đề này đã không còn đơn giản rồi: "Vì cái gì?"

Bởi vì vốn dĩ tôi có rất nhiều quy tắc, ban giám đốc của EXO đều là một đám lão già ngoan cố, cùng ông nội của tôi có tư tưởng lại vô cùng giống nhau, ngay từ đầu có vấn đề gì bọn họ đều là mở một mắt nhắm một mắt, hiện tại mỗi ngày thị trường đều thay đổi, đoán chừng bọn họ huyết áp cũng cao hơn rồi. EXO chiếm tỉ lệ thị trường vô cùng lớn, vị thế trong nước cũng không thể xem thường. Cho nên EXO không thể xảy ra vấn đề, nếu còn có vấn đề, dù ban giám đốc có quyết định khác nhưng tôi cũng nhất định thay đổi hết những nhân viên đó, xử lí toàn bộ những người có liên quan."

Lộc Hàm không ý kiến gì, với những chuyện này thì Ngô Thế Huân chính là người biết rõ ràng nhất.

"Ben Ben thật sự không sao chứ?" Lộc Hàm cân nhắc mọi chuyên sau đó nhịn không được lại muốn xác nhận một lần.

"Không có vấn đề, đắc tội là tôi thôi, còn người nhà tôi bọn chúng không dám làm gì đâu." Dừng một chút: "Ở nhà trẻ thầy giáo vừa mới gọi điện thoại tới, nói hai ngày nữa sẽ có một vở nhạc kịch, nhà trẻ có mời phụ huynh tới xem, em sẽ đi chứ."

Ben Ben ngày hôm qua vì chuyện của ba ba mà suýt nữa đã khóc, bây giờ Ngô Thế Huân lại muốn mình thay mặt đi dự…, lập tức trả lời: "Anh không đi sao?"

"…" Ngô Thế Huân tại đầu bên kia điện thoại đã trầm mặc khoảng chừng vài giây, Lộc Hàm nói như vậy nghe như đặc biệt kỳ vọng Ngô Thế Huân sẽ cùng mình đến.

"Em đi đi, nếu có thể tôi sẽ tranh thủ tới."

"Ừ."

Hai người cũng không nói gì thêm nhanh chóng cúp điện thoại.

Kim Tuấn Miên nằm dài ra bàn làm việc của mình, cằm rớt xuống bàn, tay co quắp lại mệt mỏi, hắn bị trách mắng cả một ngày, không biết làm sao cho đại vương vừa ý.

Biện Bạch Hiền nhíu mày nhìn Kim Tuấn Miên, nghĩ thầm cái bộ dạng này là khờ thật hay là giả ngốc đây?

Biện Bạch Hiền đi qua đem tờ giấy A4 cuộn lại đập đập vai của hắn, nói: "Chủ biên bảo anh tới kìa!"

Kim Tuấn Miên "Vụt" thoáng một phát đứng lên, lập tức bước nhanh gõ cửa đi vào phòng Lộc Hàm.

Lộc Hàm đem bản thảo của hắn xem xong, ngẩng đầu nhìn hắn: "Đã biết chưa?"

Kim Tuấn Miên yên lặng gật đầu: "Đã biết, em sẽ đi sửa ngay."

"Được rồi, đi mau lên." Lộc Hàm đem bản thảo đưa cho Kim Tuấn Miên, Kim Tuấn Miên nhanh chóng nhận lấy, lại thấy Lộc Hàm tắt máy tính, dọn dẹp đồ đạc.

"Anh tan tầm rồi hả?" Kim Tuấn Miên nghi hoặc hỏi.

Lộc Hàm liếc hắn một cái, cảm thấy hiện tại Kim Tuấn Miên rất kỳ quái, vô luận là nói chuyện hay là làm việc ánh mắt đều đặc biệt kỳ quái. Lộc Hàm nhớ Kim Tuấn Miên trước kia không phải thuộc dạng học sinh ngỗ nghịch, nghỉ hè còn chưa bắt đầu đã giúp bố cắt tỉa vườn nhà, cỏ khô đều được chính tay hắn gom đi đốt tỏa mùi thơm thơm.

"Có việc gì sao?" Lộc Hàm trực tiếp hỏi hắn.

"Không, không… chỉ là lâu rồi không gặp anh thôi, anh có thời gian không? Em mời anh ăn cơm." Kim Tuấn Miên dùng ánh mắt chờ mong nhìn nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Tôi có việc, lần sau đi." Nói xong liền từ phía sau bàn làm việc đi tới, thuận tay tắt máy điều hòa.

"Lần sau được không?" Kim Tuấn Miên đi theo ở phía sau hỏi.

Lộc Hàm đi tới cửa tắt đèn, đẩy cửa trước ra trước khi về thì nói: "Được, hai ngày nữa đi." Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, tiện qua chào Kim Mân Thạc một cái rồi đi.

Hôm nay là ngày thực tập đầu tiên của Kim Tuấn Miên, ngày hôm nay trôi qua quả thực cùng chính mình tưởng tượng ngày đêm quá khác biệt, bị một đống tài liệu quay cho sứt đầu mẻ trán, bị Lộc Hàm nhìn với ánh mắt cùng đồng nghiệp không hề khác gì nhau! Trước kia cứ nghĩ mình là ở tòa soạn với Lộc Hàm sẽ thực vui vẻ, ai ngờ ngày hôm lại để cho Kim Tuấn Miên muốn phát điên.

Kim Tuấn Miên ngồi trở lại phòng mình, có chút cảm giác thật thất bại, lý tưởng cùng sự thật quả nhiên khác nhau quá nhiều.

Độ Khánh Tú đã đỗ xe dưới lầu tòa soạn chờ Lộc Hàm, hai người cùng nhau đi nhà trẻ đón con, nói tới Diệp An Ninh buổi sáng hôm nay lại đi viết tiếp một bài báo, Độ Khánh Tú hoàn toàn không tức giận ngược lại trào phúng vui vẻ.

"A ha lại có trò nữa à, cậu cứ chờ nhé, chờ xem nó sẽ thành cái dạng gì!"

"Cô ta thật là em họ của Kim Chung Nhân à?" Lộc Hàm hỏi.

"Em họ? Đừng có nói giỡn! Gia đình Kim Chung Nhân sẽ không bao giờ chấp nhận có hạng em gái đi kéo anh họ mình xuống vũng bùn đâu! Em họ nhà Kim Chung Nhân mỗi người đều là du học nước ngoài rồi thành đạt! Con Diệp An Ninh kia mà tính vào được sao? Không phải có hiềm khích với cô ta mà nói như vậy, thực chất thì con người đó luôn khiến cho mọi người chán ghét! Cô ta lúc còn làm thực tập, còn dám đem chuyện của Kim Chung Nhân ra làm thành bản thảo chuẩn bị in, bên tòa soạn không dám in nên từ chối, cô ta liền đem tin tức bán đi!! Còn có tư liệu ảnh chụp cũng bán hết với giá rất cao! Về sau khi mọi chuyện bại lộ, cô ta lại không thừa nhận! Cô ta nói chính là bên biên tập làm, cô ta không biết gì hết, trách nhiệm toàn bộ chối bay chối biến đổ lên đầu người khác!"

Độ Khánh Tú lái xe bên cạnh tiếp tục nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người quan hệ cũng là anh em họ. Mẹ của Kim Chung Nhân cùng ba của Diệp An Ninh là cái gì anh em họ hàng gì đó, Diệp An Ninh gia cảnh không tốt lắm, ba của cô ta tại công ty của nhà Kim Chung Nhân làm bảo vệ, tuy không có đi học, nhưng con người cũng không tệ lắm, cô ta lúc đó nhỏ hơn Kim Chung Nhân vài tuổi. Trước kia mẹ của Kim Chung Nhân cảm thấy Diệp An Ninh lớn lên cũng coi như vừa mắt trình độ cũng được, nên giới thiệu

một cho một người cũng có chức có quyền, hai người nghe đâu quen nhau có nửa năm thì chia tay, người kia đánh giá Diệp An Ninh ngay từ lần gặp đầu rất được, nhưng về sau càng ngày càng lộ rõ ham mê vật chất, muốn cái này muốn cái kia, tính tình lại cố chấp khó chịu, bạn trai đi dự tiệc hội họp, cô ta trực tiếp gọi điện đến đòi xác nhận mới tin."

Lộc Hàm nghe xong đánh giá Diệp An Ninh quả là một người ích kỷ, có điều kiện tốt như vậy mà không biết nắm bắt, trước ham muốn về vật chất cô ta cũng vĩnh viễn không thỏa mãn được bản thân mình, đối với tiền và địa vị thì càng ham muốn nhiều hơn.

Độ Khánh Tú lại kể một vài chuyện nữa cho Lộc Hàm nghe, chỉ như vậy cũng đủ hiểu con người Diệp An Ninh đã làm cho biết bao người phải thân bại danh liệt.

Cuối cùng khi đến nhà trẻ Độ Khánh Tú lại nói: "Bất quá tớ nghe Kim Chung Nhân nói, lần này Diệp An Ninh đã tìm được chỗ dựa không tầm thường, nghe nói cũng có thế lực lắm, khu biệt thự ở Đông Sơn đã sớm bán sạch rồi, mà người đàn ông kia lại trực tiếp tặng cho Diệp An Ninh một căn trong số đó."

Hai người đến nhà trẻ đón con, Độ Khánh Tú lái xe, Ben Ben cùng A Xán ngồi ở phía sau, hai đứa nhỏ ngồi cùng một chỗ thảo luận về vở kịch rất nhiệt tình, Lộc Hàm ngồi ở một bên chen vào, tựa như nhìn hai đứa thảo luận.

Độ Khánh Tú cùng A Xán sau khi rời khỏi, Lộc Hàm nắm Ben Ben đi vào thang máy lên lầu.

Ben Ben nắm tay Lộc Hàm, đứng trong thang máy nhẫn nhịn rất lâu, mới ngẩng cổ lên buồn bực hỏi: "Ba ba hôm nay có trở về không?"

Ben Ben hai con ngươi ngập nước, cẩn thận từng li từng tí mang theo chờ mong, Lộc Hàm sờ lên đầu con ngồi xổm xuống, ôm Ben Ben nói: "Ba ba hôm nay vẫn là bề bộn nhiều việc lắm."

Ben Ben cắn môi, không lên tiếng, cứ như vậy nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm mang Ben Ben vào nhà, Ben Ben vẫn không thay đổi giày liền trực tiếp lướt qua cửa trước chạy vào gian phòng, nhóc thò đầu vào phòng ngủ nhìn nhìn, không có người, lại đẩy cửa nhà vệ sinh, thăm dò cẩn thận từng li từng tí, vẫn không thấy người nào, cuối cùng liền vào phòng bếp cùng nhà kho, cũng không có người nào cả.

Lộc Hàm vừa vào cửa đã biết rõ trong nhà không có ai, nhưng Ben Ben lại hi vọng Ngô Thế Huân có thể đột nhiên xuất hiện, có thể là ở phòng ngủ bước ra, hay từ phòng bếp nấu cơm.

Lộc Hàm đứng tại cửa ra vào nhìn Ben Ben hết phòng này thì tìm sang phòng khác, cuối cùng là nhà bếp và nhà kho.

Lộc Hàm nhìn con trai thất vọng khổ sở rũ cụp mắt xuống, trong nội tâm cảm giác chua xót dâng lên, cậu đi tới, kéo con trai ôm vào trong ngực, áp đầu con vào người tránh cho nhóc nhìn thấy toàn bộ gian phòng.

Lộc Hàm vừa muốn siết chắt con trai hơn, bỗng chốc cửa lớn bị đẩy ra, một bóng người đứng tại cửa ra bước vào, gương mặt thoáng kinh ngạc nhìn hai cha con đang ôm nhau.

"Làm sao vậy?" Ngô Thế Huân đi vào thả hai túi nhựa trên tay xuống, nhìn Ben Ben lại nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm cùng Ben Ben đều sửng sốt, hai cha con đều giật mình mà nhìn chăm chăm Ngô Thế Huân, thật giống như hoàn toàn thật không ngờ Ngô Thế Huân sẽ xuất hiện ở chỗ này vậy.

Ben Ben phản ứng so với Lộc Hàm nhanh hơn: "Ba ba!!" Bàn tay nhỏ bé hướng Ngô Thế Huân vươn ra muốn ôm hắn một cái.

Ngô Thế Huân đi tới chỗ Lộc đem Ben Ben ôm nhóc vào trong ngực, Ben Ben mặt chôn ở hõm vai Ngô Thế Huân, khuôn mặt nhỏ nhắn tại âu phục của Ngô Thế Huân cọ cọ, mước mắt chậm rãi rơi ra, "Ba ba sao bây giờ mới về!? Sao bây giờ mới trở về!? Ba ba ghét con sao?! Rất ghét sao?!"

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben vỗ vỗ lưng con không nói gì, chỉ ôm con càng chặt hơn. Ánh mắt Ngô Thế Huân hướng tới Lộc Hàm, Lộc Hàm thoáng có ánh đỏ trong mắt, nhưng thoáng cái đã trở lại bình thường, tựa hồ như là Ngô Thế Huân nhìn lầm vậy.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân liếc nhau, yên lặng nhìn Ben Ben.

Ben Ben vẫn khóc, mặt vẫn không ngừng cọ cọ Ngô thế Huân.

Ngô Thế Huân ôm con đi vào trong phòng khách, Lộc Hàm đóng cửa lại rồi cầm lên cái túi nhựa, cúi đầu nhìn vào bên trong đều là làm đồ ăn tối.

Ben Ben ôm Ngô Thế Huân rất lâu thì cảm thấy có chút không được tự nhiên cho lắm, mình vốn không thói quen cùng ba ba làm nũng hay nói gì gì đó, cơ mà thực tế vừa rồi mới khóc đây này.

Ngô Thế Huân đương nhiên biết rõ trong lòng Ben Ben nghĩ cái gì, hai cha con trước kia chưa bao giờ như vậy, Ben Ben cho tới bây giờ đều không hề nói ra tâm sự huống hồ lại khóc như thế này, còn có cọ mặt liên tục trong lòng ba ba không buông.

Ngô Thế Huân đem Ben Ben ôm tới ghế sô pha bên cạnh ngồi xuống, nhìn Ben Ben nói: "Nhà trẻ sẽ diễn nhạc kịch đúng không? Con nói với thầy giáo đóng vai gì rồi?"

Ben Ben hít hít cái mũi nhỏ: "Dũng sĩ! Dũng sĩ đánh quái thú!" Dừng một chút: "Lần diễn này là phụ huynh được mời tới đó, ba ba sẽ đi chứ?"

Ngô Thế Huân véo véo mũi Ben Ben: "Đi!"

Ben Ben trong nội tâm như reo vui, lại quay đầu nhìn Lộc Hàm: "Ba có đi không?"

Lộc Hàm nhìn Ben Ben vừa mới khóc xong đã vui vẻ trở lại, cười nhạt: "Đi."

Ben Ben ngồi ở trên ghế salon đong đưa hai cái chân nhỏ cười vui vẻ, nhóc quay đầu nhìn nhìn ba ba, lại quay người nhìn nhìn đại Cam Cam, lại nhìn ba ba, lại nhìn đại Cam Cam.

Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben, Lộc Hàm cũng nhìn Ben Ben, hai người lớn nhất thời lại trở thành nhìn nhau, trong mắt nhau đều không hiểu nổi ý tứ của đối phương.

Ba người cùng một chỗ ăn cơm xong xuôi, Ngô Thế Huân dọn bàn, Lộc Hàm cho Ben Ben tắm rửa xong mặc đồ ngủ, ôm con đi vào phòng, Ben Ben nằm xuống liền ngủ mất rồi, còn mơ mơ màng màng nói một câu: "Ba ba… đại Cam Cam…"

Lộc Hàm đắp kín mền cho con, vặn đèn ngủ cho bớt sáng, đóng cửa đi ra ngoài.

Ngô Thế Huân dọn xong đang đứng tại sân thượng hút thuốc, trên bàn cơm còn có vừa được đặt một đĩa trái cây.

Lộc Hàm đi đến sân thượng, Ngô Thế Huân đang hút thuốc nhìn thấy Lộc Hàm tới, lập tức dập thuốc lá.

"Còn phải tăng ca sao?" Lộc Hàm hỏi.

"Không, không cần nữa." Bầu trời ban đêm tựa như một mảnh mực màu xanh, Ngô Thế Huân hé mắt hướng phương xa phía chân trời nhìn chăm chăm.

Cái gì gọi là không cần?

Ngô Thế Huân tiếp tục nói: "Không có vấn đề gì lớn, hai ngày nay phiền toái thế là đủ rồi." Ngô Thế Huân đột nhiên khách khí nói một câu.

Lộc Hàm: "Thật là không còn gì phiền toái nữa sao?"

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm vai sóng vai đứng cùng nhau trên ban công, sân thượng cửa sổ chưa đóng lại, ban đêm mát gió lạnh thổi qua, phà lên mặt cả hai người.

Ai cũng đều không nói gì, tựa hồ cũng không có gì để nói, Ngô Thế Huân cầm thuốc lá đưa lên miệng, cúi đầu tìm bật lửa trong túi, Lộc Hàm vẫn nhìn ra ngoài phát hiện cách đó không xa có một tiệm bán trái cây vẫn còn mở cửa.

"Ba ba, đại Cam Cam…" Ben Ben văn đột nhiên xuất hiện phía sau họ, nhóc con mặc bộ đồ ngủ màu xanh bộ dạng vẫn còn mơ màng ngủ.

Ben Ben đi tới, kéo kéo góc áo Lộc Hàm: "Ba ngủ với con." Lại quay đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba hôm nay không được đi nữa, ba ba cũng ngủ với con!"

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đồng thời sững sờ nhìn nhau.

Tối hôm đó Ben Ben cảm thấy rất hạnh phúc, bong bóng phấn hồng không biết từ đâu bay ra rất nhiều, nhóc ngủ ở chính giữa giường, ba ba ngủ ở bên phải, đại Cam Cam ngủ ở bên trái, trong phòng tràn ngập mùi cam thơm khỏi nói.

Nhóc con hôm nay phát hiện ba ba trên người cũng có mùi cam rồi!

Hai quả cam lớn cùng ôm quả cam nhỏ, tất cả đều là người một nhà!

Những ngày tiếp theo, cuộc sống gần như không hề có xáo trộn gì nữa, mọi người trở về với quỹ đạo cũ của cuộc sống hằng ngày.

Ben Ben cùng A Xán đều được thầy giáo chọn đóng vai dũng sĩ, bắt đầu mỗi ngày sau khi tan học sắp xếp cho một tiếng đồng hồ ở lại tập kịch Ngô Thế Huân vẫn còn cả đống chuyện cần xửa lý nhưng vẫn đều đặn về nhà ăn cơm Lộc Hàm làm việc ở tòa soạn xong thì cùng Độ Khánh Tú đón con tan học, thuận tiện thì giúp làm một chút cho trang forum của Độ Khánh Tú Kim Tuấn Miên mỗi ngày đều chí khí ngút trời mà đến tòa soạn những cứ đến tan tầm là vẻ mặt lại như mới bị mất tiền, nhưng tới ngày hôm sau lại tràn đầy năng lượng như cũ Biện Bạch Hiền tại tòa soạn kết thức thời gian thực tập chính thức được nhận vào làm.

Cũng nên nói một chút về người bên ngoài, Diệp An Ninh mỗi ngày đều đưa tin về Ngô Thế Huân lên trang đầu, liên tiếp một tuần: càng ngày tin tức đăng lên càng nhàm chán, công chúng cũng bắt đầu không còn để ý tới.

Lộc Hàm nhìn gần đây mấy kỳ Diệp An Ninh đăng tin tức càng ngày càng nhạt, một chút cũng chẳng có giá trị nào, tin chỉ đáng đem quăng thùng rác.

Diệp An Ninh hoàn toàn không có một chút chuyên nghiệp nào làm báo tin tức, cô ta như vậy chỉ thích hợp giật tít rồi thôi.

Nhưng mà công ty của Ngô Thế Huân cũng vì bài báo của Diệp An Ninh gần đây mà bị ảnh hưởng, không những thế còn có thể nói là càng ngày càng không xong, cổ phiếu hai ngày nay giảm nghiêm trọng, chuyện với bên hải quan tuy đã giải quyết xong, nhưng mà cũng do chậm trễ mà thị trường nước ngoài cũng ảnh hưởng không nhỏ, công ty bên đó cuối cùng quyết định hủy luôn hợp đồng ba năm.

Về chuyện tình cảm của Ngô Thế Huân mọi người bên ngoài không mấy để ý, không có nghĩa là ban giám đốc cũng vậy. Ngô Thế Huân liên tiếp ba ngày mỗi ngày đều có chuyện hiểu lầm ở hội nghị, cả đổng nhân viên và thư kí cũng nhìn hắn bằng ánh mắt e dè.

Năm nay lại đúng là năm kiểm toán của cục thuế, công ty của Ngô Thế Huân lại bị nghi ngờ trốn thuế.

Những chuyện này Lộc Hàm cùng Ben Ben đều không biết, Ngô Thế Huân một mình gánh chịu hết tất cả trách nhiệm trên vai.

Tháng năm họp ban giám đốc bỗng đưa ra một quyết định lớn, Ngô Thế Huân chủ tịch tạm bị các giám đốc khác triệt hồi. Tin này đối với EXO mà nói rung chuyển toàn bộ các phòng ban, ban giám đốc triệt bỏ Ngô Thế Huân, lại không có chỉ định được ai có thể thay thế được, trong lúc ấy tầng giữa các nhân viên bắt đầu thảo luận nhao nhao, có người nói vị trí đó của Ngô Thế Huân không thể thay thế được, cũng có người nói vua cũng phải đến ngày mất ngôi, ban giám quyết định cùng nhau như vậy là hợp tình.

Với Lộc Hàm, Ngô Thế Huân mỗi ngày đi làm rồi về ăn cơm, công chuyện của công ty tựa hồ cũng không có cái vấn đề gì lớn, nhưng mà đằng sau mọi sự tình bình thường, luôn luôn là tấm bình phong che giấu nhiều chuyện khủng khiếp.

Ngày hôm sau, trên báo đăng lên tin " Tập đoàn EXO Quốc tế, ban giám đốc chính thức triệt hồi Ngô Thế Huân", với lý do Ngô Thế Huân trốn thuế và tham nhũng hải quan mấy năm… Lập tức Ngô Thế Huân lại bắt đầu bị đưa ra bàn tán, đồng thời ban giám đốc dự định sẽ cử một người khác thay thế Ngô Thế Huân.

45. Chương 45

Tin tức Ngô Thế Huân từ chức đến buổi chiều đã được tất cả mọi người biết, buổi tối EXO có buổi trình diễn cho nhãn hàng thời trang mới, bộ phận PR của EXO đối với sự việc của Ngô Thế Huân đứng trước mọi người cũng không nói thêm bất cứ cái gì khác, chỉ nói quanh co lòng vòng rằng lý do rất phức tạp, hơn nữa cái chính mà bên EXO muốn nói là chủ tịch mới—— Ngô Trạch Vân.

Bộ phận PR giới thiệu Ngô Trạch Vân rất sơ lược, chỉ nói qua có mấy câu rồi tạm xin rút, nhưng rất nhiều người đều ngửi được người này đúng ra rất không bình thường —— Ngô Trạch Vân? Ngô Thế Huân? Trùng hợp như vậy đều họ Ngô sao?

Show trình diễn thời trang là được phát trực tiếp, bên PR nói gì đều được TV truyền bá đi hết, Lộc Hàm xem buổi trình diễn có công bố chủ tịch mới thì hết sức sửng sốt, có phải không Ngô Trạch Vân kia là người đứng sau nâng đỡ Diệp An Ninh?

Lộc Hàm buổi sáng xem báo, thấy Ngô Thế Huân hôm nay chính thức từ chức chủ tịch EXO thì không khỏi choáng, không, không chỉ là choáng mà quả thực cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, cậu còn sợ mình nhìn lầm nên cầm báo đọc đi đọc lại mấy lần, trong nội tâm còn nghĩ hôm nay chẳng lẽ là ngày Cá tháng Tư?

Ngô Thế Huân căn bản không có biểu hiện gì khác thường, thậm chí chuyện của công ty cũng không hề nói tới, lúc trước chỉ nói cổ phần và hải quan có chút rắc rối, mấy ngày nay lại không nói gì nữa, vậy mà như thế nào hôm nay lại đột nhiên từ chức?

Lộc Hàm định gọi điện cho Ngô Thế Huân, nhưng cậu nghĩ nếu như Ngô Thế Huân vẫn cố biểu hiện cho bình thường, cậu thấy nếu mình đường đột gọi như vậy thật không nên.

Ngô Thế Huân từ chức với thương giới là tin giật gân, đối với Diệp An Ninh cũng vậy, cô buổi tối xem trình diễn thời trang mới biết được Ngô Thế Huân đã từ chức, mà ban giám đốc công bố chủ tịch mới chính là —— Ngô Trạch Vân?

Ngô Trạch Vân là ai? Tại sao bây giờ lại lòi ra thêm một người này nữa?

Diệp An Ninh đang hoang mang thì có người gọi điện thoại tới, trong não vẫn còn ngây ngốc, nhấc điện thoại nhưng không nói gì, bên kia chờ lâu liền nói: "Cô có còn sống không vậy?! Hay cô cho rằng ai cũng như cô rảnh rỗi đi!?"

Diệp An Ninh bị mắng cũng không có để ý, lúc này không phải lúc cãi nhau, cô vội vàng hỏi: " Ngô Trạch Vân là người của anh? Ngô Thế Huân như thế nào lại đột nhiên từ chức vậy? Hắn làm sao có thể chấp nhận buông bỏ chức vụ lớn như vậy?"

Bên kia cười lạnh: "Người của tôi? Hừ! Ngô Trạch Vân hắn có thể là người của tôi sao! Hắn là anh trai của Ngô Thế Huân! Anh ruột đấy!! Cô nghĩ tôi có thể làm gì được hắn sao?"

Diệp An Ninh choáng váng, nhưng vẫn cảm thấy không thể tin được: "Làm sao có thể, anh trai thì anh trai nhưng mà là chức chủ tịch đó, Ngô Thế Huân vốn nắm trong tay cả một tập đoàn như vậy mà đi nhường cho người khác sao? Liệu là hắn đang tính toán cái gì? Hắn nhường lại chức vụ đó chẳng phải trở thành kẻ hai bàn tay trắng rồi sao?! Tôi không tin!! Không tin!!"

"Cô không tin cũng phải tin! Cô chẳng phải nói đem tin tức kia của Ngô Thế lên báo thì có thể kéo hắn xuống sao? Hiện tại thì sao?! Ah!? Hắn nháy mắt một cái chắp tay đem giang sơn mình đã dốc sức bao năm cho anh trai! Còn mạnh miệng lên báo công khai từ chức!! Chúng ta đều bị hắn chơi xỏ hết! Hắn căn bản là không hề quan tâm! Hắn đều an bài tốt hết thảy rồi, cô xem kế tiếp là hắn chỉnh chúng ta hay chúng ta chỉnh hắn!?"

Diệp An Ninh tay cầm di động run run, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc: "Anh, anh lúc đó chẳng phải là người của Ngô gia sao? Anh không phải cũng rất có thế lực sao?"

"Thế lực!? Tôi nếu có năng lực cùng thế lực lớn như vậy, còn cần mượn tay của cô sao?! Cô tính toán cái thứ gì? A, Diệp An Ninh, tôi nói nghe này, cô vẫn là quá khinh địch a, cô hại Ngô Thế Huân như vậy hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

Diệp An Ninh đứng trên sân thượng, gió thổi rất mạnh, quất vào mặt cô ta đến đau rát, cô ta đỏ mắt cầm di động tay run rẩy: "Anh, anh đừng quên là anh bắt giữ Hoàng Tử Thao! Nhưng hắn là bạn trai của Ngô Thế Huân, hai người đó dù gì cũng đã có quan hệ hơn bốn năm rồi!!"

"Hoàng Tử Thao?" Bên kia bị Diệp An Ninh nói như vậy, lập tức cũng nổi giận, hắn như chưa thấy cái chết đến nơi nên còn hùng hổ đe dọa Diệp An Ninh: "Diệp An Ninh, tôi không phải kẻ ngu, cô biết rõ hắn trước là bạn trai Ngô Thế Huân thì tôi đương nhiên cũng biết, từ trong miệng hắn moi không ra bất kỳ cái gì tôi đã sớm thả hắn đi rồi! Ngô Thế Huân cho dù biết là tôi làm thì thế nào? Tốt xấu gì tôi cũng họ Ngô, còn cô thì là cái gì hả!?" Nam nhân cười lạnh một tiếng, liền tắt điện thoại.

Kế hoạch đánh ngã Ngô Thế Huân bắt đầu cho tới hôm nay được bao lâu? Còn chưa được nửa tháng! Diệp An Ninh ngay từ đầu luôn tưởng tượng mình cùng người kia có thể cùng đem Ngô Thế Huân kéo xuống, rồi trèo lên vị trí của Ngô Thế Huân, một người là chủ tịch, một người làm phu nhân, về sau tha hồ cùng nhau hưởng vinh hoa phú quý!

Hiện tại thì sao? Bây giờ còn có cái gì chứ?

Nam nhân kia thấy mình không còn giá trị lợi dụng rồi một cước đem mình đạp đi, Ngô Thế Huân từ chức bình thản đến thoải mái, Mà người mới nhậm chức lại là anh trai của hắn? Hiện tại là sao? Hắn muốn làm cái gì? Từ chức rồi về sau sẽ thế nào đây?

Diệp An Ninh nghĩ đi nghĩ lại rốt cục phía sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn ngồi xuống trên mặt đất, người nam nhân kia cũng họ Ngô cũng là người Ngô gia, Ngô Thế Huân chắc chắn sẽ không đem hắn xử lý, còn mình thì sao? Mình nên làm cái gì bây giờ!!? Mình chết chắc rồi! Thật sự chết chắc rồi!

Ngô Thế Huân làm việc tác phong rất rành mạch, lòng dạ lại ác độc, ra tay không chút lưu tình, đều không để ý tới cái gì là tình cảm! Ngô Thế Huân không phải Kim Chung Nhân, không phải anh họ của mình, lần này mình nhất định chết, nhất định sẽ chết!

Diệp An Ninh lúc này liên tục hù dọa chính mình, Ngô Thế Huân bên kia còn im lặng không có động tĩnh gì, cô ta càng khẩn trương, trong đầu đã bắt đầu rối loạn rồi. Cầm điện thoại, mở cửa sân thượng chạy đi tìm nam nhân kia, nhưng bởi vì quá mức bối rối nên trượt chân lăn xuống dưới.

Ngô Thế Huân nghỉ việc, Lộc Hàm biết rõ, nhưng Ben Ben vẫn không biết.

Từ khi đến ở nhà này nhóc cũng không về lại nhà lớn nữa, mỗi ngày đều ở trong nhà mới, nhóc cảm thấy nhà mới thật tốt nha, có ba ba có đại Cam Cam còn có Ben Ben, một nhà ba người mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm, có đôi khi nhóc con lăn lăn vài vòng nũng nịu còn có thể làm cho ba ba cùng đại cam cam hai người mỗi người một bên ngủ cùng nhóc, đại Cam Cam cũng không về nhà tòa soạn nữa, mỗi ngày đều cùng Ben Ben ở cùng một chỗ.

Ben Ben đã có quyết định quan trọng, phải, chính là muốn như vậy! Đại Cam Cam cùng với Ben Ben cùng một chỗ, nên đại Cam Cam cũng phải cùng ba ba cùng một chỗ!

Ben Ben mấy ngày nay tan học so với bình thường muộn hơn một giờ, mỗi ngày đều ở lại theo thầy giáo tập kịch, kỳ thật thì kịch cho trẻ con thường rất đơn giản, tình tiết cũng không có gì, lời thoại cũng chỉ vài ba câu, nhưng là trẻ con thì không thể nào nghiêm chỉnh mà tập luyện từ đầu tới cuối cứ chốc chốc là lại kêu loạn lên, cho nên tập luyện luôn mất rất nhiều thời gian.

Ngô Thế Huân nghỉ việc so với lúc trước cũng chẳng khác gì mấy, chỉ là thời gian đặc biệt nhiều, mỗi lần đến đón Ben Ben đều tới rất sớm, đứng ở bên ngoài nhìn Ben Ben cùng một đám nhóc luyện tập cùng thầy giáo.

Có đôi khi Lộc Hàm tan tầm sớm cũng sẽ tới, hai người lớn đứng song song ngoài cửa sổ nhìn vào, ánh mắt đều hướng tới một chỗ.

Ben Ben lúc luyện tập cũng thường xuyên nhìn ra bên ngoài, hiện tại ba ba cùng đại Cam Cam cùng đứng một chỗ nhìn mình, Ben Ben cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, gần đây trên mặt đều tràn đầy biểu cảm đắc chí tươi cười, A Xán nhìn vào đều rất hâm mộ.

A Xán cùng Ben Ben đều làm dũng sĩ, hai đứa nhóc đứng chung một chỗ, thì thầm nói chuyện chốc chốc: "Ben Ben, ma ma cậu hiện tại có thích ba ba cậu không?"

Ben Ben trước kia cảm thấy đại Cam Cam hẳn là không thích ba ba, nhưng mấy ngày nay quan sát nhóc cảm thấy hai người ở chung rất tốt đẹp, không có cãi nhau không có đấu võ mồm, còn có thể cùng ngủ với nhóc, Ben Ben hỏi: "Thích là cái gì?"

A Xán: "Cái này tớ biết rõ nha! Ba ba của tớ nói, thích một người là muốn cùng người đó ngủ cùng một chỗ! Ba ba của cậu cùng ma ma có ngủ cùng một chỗ không?"

Ben Ben con mắt lóe sáng lóe sáng đấy, mãnh liệt gật đầu: "Ngủ cùng một chỗ đấy! Tớ ngủ chính giữa, ba ba cùng đại Cam Cam mỗi người ngủ một bên!"

A Xán há hốc mồm, biểu thị rất hâm mộ: "Ba ba của cậu vậy mà đồng ý sao? Tớ mỗi lần muốn cùng với ma ma ngủ, ba ba đều nói muốn đem tớ đá xuống giường hoặc là đem tớ bán cho phế phẩm lựa ve chai!"

Ben Ben cằm nhỏ giương lên, quay đầu lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, hướng A Xán nói: "Ba ba của tớ không có!"

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân đứng ở bên ngoài nhìn, Ngô Thế Huân đã nghỉ việc nên không mặc tây trang, hôm nay mặc quần đen với áo sơ mi, tóc không chải keo mà để rủ xuống tự nhiên, nếu so với lúc trước âu phục cà- vạt lạnh lùng thì bây giờ trở nên lười nhác rất nhiều, đứng bên ngoài cửa dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt cũng không còn lạnh lùng như ngày xưa.

Lộc Hàm thu hồi ánh mắt đang nhìn Ben Ben, nghiêng đầu nhìn sang Ngô Thế Huân, Lộc Hàm không phải không thừa nhận, Ngô Thế Huân thay đổi ngoại hình vừa toát lên vẽ gần gũi lười nhác nhưng vẫn còn đầy đủ khí chất băng lãnh đế vương.

"Anh không đi làm nên rất rảnh hả?" Lộc Hàm hỏi.

Ngô Thế Huân quay đầu nhìnLộc Hàm, Lộc Hàm có thể thấy rõ ràng tóc rủ xuống như vậy làm cho gương mặtNgô Thế Huân không giống với lúc trước lắm, nhưng lại không nói ra.

"Không đi làm đương nhiên rảnh!" Ngô Thế Huân vẫn tựa ở trên bệ cửa sổ, nói chuyện ngữ khí không nhanh không chậm.

Lộc Hàm nhịn không được cười một tiếng, Ngô Thế Huân quay qua nhìn cậu: "Cười cái gì?"

Lộc Hàm thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn vào trong phòng học: "Không có gì."

Hai người ở ngoài cửa vẫn đứng như vậy, ngẫu nhiên trò chuyện vài câu, Lộc Hàm rốt cục cũng hỏi Ngô Thế Huân sau này tính như thế nào.

Ngô Thế Huân nghiêng đầu đối mặt với Lộc Hàm, nói: "Loại người đó không thể dễ dàng mà bỏ qua được, cô ta cùng người bình thường không giống nhau, cô ta luôn ảo tưởng một ngày nào đó sẽ đạt được mọi thứ, leo lên một vị trí thật cao, nếu cứ mặc kệ cô ta, sau này sẽ còn xảy ra chuyện."

"Cô ta còn biết cả chuyện của Ben Ben." Lộc Hàm nhắc nhở.

"Vậy thì càng không thể buông tha." Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm bàn về Diệp An Ninh người này cũng không có là gì, bất quá chỉ như con tép nhãi nhép, không cần để vào mắt, chỉ là cảm thấy nữ nhân này đi xa quá rồi, dù sao Ngô Thế Huân cùng cô ta không thù không oán ấy vậy cô ta lại vì lợi ích cá nhân mà muốn kéo hắn xuống.

Ngây thơ đến đáng hận, nhàm chán đến đáng thương!

Lộc Hàm lại nói: "Không phải chỉ đơn giản như vậy chứ? Cô ta biết nhiều lắm, mấu chốt là anh đó."

"Tôi biết!"

Ben Ben lúc này không còn quay đầu ra cửa, Ngô Thế Huân nhíu mày, Lộc Hàm cũng mở trừng hai mắt.

Ngô Thế Huân kéo dài tình trạng này khoảng chừng mười ngày, không nhanh không chậm bắt đầu chỉnh đốn Diệp An Ninh.

Hoàn toàn không gấp, xác thực không gấp, hơn nữa muốn đối phó người như vậy, vừa bắt đầu là nên án binh bất động, để cho cô ta phải tự mình làm loạn, đợi đến khi buông bỏ đề phòng rồi, mới bắt đầu tấn công.

Diệp An Ninh đầu kia rối loạn suốt mười ngày, tòa soạn báo cũng không tới nữa, cũng không đi đâu bán tin.

Cha của Diệp An Ninh bởi vì việc Diệp An Ninh làm với anh họ mình liền cảm thấy hổ thẹn với gia đình Kim Chung Nhân, nên xin về hưu sớm rồi về quê làm nông mà sống, hai năm trước vừa cưới cho con trai lớn một đứa con dâu, con dâu tuy không phải mình sinh ra nhưng là rất hiếu thuận, người một nhà cùng sống hòa thuận thoải mái. Diệp An Ninh vốn xem thường cuộc sống thôn quê, đặc biệt là nông dân, năm đó còn thẳng thừng kết thúc quan hệ với cha mình. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cũng không thể nào mà còn có mặt mũi về quê.

Gia đình Kim Chung Nhân thì sao? Diệp An Ninh mặt trước gọi một tiếng anh họ, mặt sau liền đem "Chị dâu" hãm hại, Độ Khánh Tú bây giờ đã là người nhà Kim gia, hiện trong nhà người thân thích đều không còn ai để ý tới Diệp An Ninh nữa, họ đều sợ ngày nào đó chính mình cũng sẽ bị người như cô ta hãm hại.

Những người khác đâu? Đồng sự, bạn thân? Diệp An Ninh nữ nhân như vậy còn sẽ có bạn thân sao? Cô ta nhìn ai cũng đều là lỗ mũi chỉ lên trời, cũng không muốn cùng người bình thường giao làm bạn thân, ai ai đã gặp cô ta qua một lần cũng là tránh rất xa.

Vì vậy Diệp An Ninh trong mười ngày đều trốn trong biệt thự ở Đông Sơn, cả ngày kinh sợ, không dám đi ra cửa, cửa chính đóng chặt, cửa sổ cũng không mở.

Thời gian dần qua, Diệp An Ninh thấy không có động tĩnh gì, cho rằng đã qua nguy hiểm rồi, đang định đi tòa soạn, đột nhiên có người tìm tới tận cửa rồi nói biệt thự này bị người khác mua đi rồi, người mua cũng đã trả tiền cùng bàn giao giấy tờ và sang tên thành công.

Diệp An Ninh choáng váng, làm sao có thể, biệt thự này là người khác tặng cho cô ta, bất động sản cũng là tên của cô hết!

Luật sư đem chứng nhận bất động sản lấy ra, đưa tới trước mặt cô: "Tiểu thư à, cô xem đi, đây là tên chủ hộ cùng chứng nhận bất động sản."

Diệp An Ninh cúi đầu xem xét, thiếu chút nữa là phát điên, chứng nhận bất động sản trên đó viết rất rõ ràng ba chữ Ngô Thế Huân.

Diệp An Ninh vốn đã từ bỏ nhưng lại lần nữa xiết chặt tay lại, trong đầu cô vô số lần thoáng qua gương mặt lạnh lùng của Ngô Thế Huân, cuối cùng lại trở thành bộ dạng của Lộc Hàm.

Chẳng lẽ là Lộc Hàm? Ngô Thế Huân vốn đã buông tha cho cô, chẳng lẽ là Lộc Hàm ở sau lưng giở trò quỷ? Nhất định! Nhất định là như vậy!

Tất cả ngân hàng và tài khoản của Diệp An Ninh đều bị đóng băng kết, nhà ở cũng mất, Diệp An Ninh bị buộc dọn ra khỏi nhà, cô lấy điện thoại di động liên tục gọi điện cầu cứu, cuối cùng mấy mươi cuộc gọi nhưng căn bản không một ai chịu giúp đỡ!

Diệp An Ninh mang theo hành lý cùng một ít tiền ngồi xổm bên đường, sợ hãi trừng mắt nhìn mọi người đi qua, cuối cùng bắt taxi tới tòa soạn báo của Lộc Hàm.

Nhờ sự giúp đỡ của Độ Khánh Tú, Lộc Hàm đã mua được một chiếc xe, tiền đặt cọc trả hơn ba mươi vạn để mua một chiếc hiệu Buick, cậu cảm thấy xe của Âu Mỹ tuy hao xăng nhưng rất an toàn, chở Ben Ben đi bằng xe này cậu rất an tâm.

Lộc Hàm tại văn phòng mắt thấy Biện Bạch Hiền hướng dẫn cho thực tập sinh mới rất nhiệt tình, cậu gật đầu một cái, đúng thật là Kim Tuấn Miên phải giao cho Biện Bạch Hiền mình mới yên tâm được!

Biện Bạch Hiền đối với Lộc Hàm cũng gật đầu một cái, nói đại vương yên tâm, có em ở đây sắt đá gì cũng thành bánh ngọt được hết!

Kim Tuấn Miên vẻ mặt khổ sở nhìn Lộc Hàm, lại cắn răng liếc qua Biện Bạch Hiền, biểu tình xúc động đến mức muốn phun máu!

Lộc Hàm đi thang máy xuống hầm để xe, hướng xe của mình đi tới, đột nhiên Diệp An Ninh từ đâu xuất hiện nhìn mình bằng gương mặt cực kì hoảng loạn.

Diệp An Ninh ước chừng là đã khóc rất thảm thiết, lớp trang điểm trên mặt đều nhòe hết, lông mi nhướng cao, nhìn về phía cậu tựa như là người điên.

Diệp An Ninh hô to một tiếng Lộc Hàm, đã chạy tới gắt gao cầm lấy tay cậu, móng tay đều nắm chặt như muốn bóp chết người: "Là anh! Nhất định là anh xúi giục Ngô Thế Huân! Là anh!"

Lộc Hàm đứng im không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn cô ta.

Diệp An Ninh gương mặt dữ tợn: "Anh tại sao không nói chuyện?! Là anh đúng không!? Nhất định là anh! Nhất định là anh! Anh làm như vậy không biết xấu hổ sao? Mang thai thuê rồi bán con của mình hiện tại lại còn câu dẫn nam nhân? Tôi nói cho anh biết, anh phải nói gì đó để Ngô Thế Huân buông tha tôi! Có nghe hay không!? Nếu không tôi nhất định viết một bài báo, để cho mọi người đều biết anh năm đó đã làm những chuyện xấu xa gì! Cho mọi người đều biết quan hệ của anh với Ngô Thế Huân và cả đứa bé kia nữa!!"

Lộc Hàm đột nhiên nắm lấy cổ áo Diệp An Ninh, lạnh lùng nhìn cô ta, hai con ngươi lù lù bất động, không có thương cảm cũng không có đồng tình. Lộc Hàm là nam nhân, vóc dáng so Diệp An Ninh cao hơn, lực tay cũng lớn hơn nhiều, Diệp An Ninh rất nhanh cầm lấy tay Lộc Hàm, dốc sức trừng mắt giãy dụa, hai tay túm lấy tay Lộc Hàm, hai chân đạp vào người Lộc Hàm.

Lộc Hàm vẫn bất động, mặc kệ cho Diệp An ninh giãy dụa, trên tay sức lực không lớn, bảo đảm Diệp An Ninh còn có một hơi để thở.

Diệp An Ninh vẫn trừng mắt nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm lúc này mới nói: "Người cô đắc tội không phải tôi, là Ngô Thế Huân, cô nghĩ cho kĩ đi, cô đi đăng thêm tin về Ngô Thế Huân chẳng khác nào tự đi tìm con đường chôn mình!" Lộc Hàm nói khuôn mặt chậm rãi tiến sát vào Diệp An Ninh, thiêu mi hạ giọng, nói: "Cô biết nhiều như vậy, nếu cô nói ra, cô nghĩ mình sẽ thành dạng người gì! Hiện tại cho dù cô không nói, Ngô Thế Huân cũng chưa chắc tha cho cô! Diệp An Ninh! Cô nên tự lo cho mình thì hơn, đừng đến tìm tôi nữa!"

Lộc Hàm nói xong buông Diệp An Ninh ra, quay người đi lấy xe, Diệp An Ninh vậy mà dám đem Ben Ben uy hiếp cậu, nếu là thật cậu nhất định không tha cho cô ta.

Sau lưng Lộc Hàm, Diệp An Ninh ngã ngồi dưới đất há mồm thở dốc, trong nội tâm nhảy qua vô số cảm xúc cùng suy nghĩ, cuối cùng đưa tay ôm ngực, trong đầu đen trắng hỗn độn một mảnh, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Ngô Trạch Vân buổi trưa đáp máy bay xuống, Ngô Thế Huân lái xe đi đón, hai anh em ở phi trường gặp mặt, bắt tay, chạm vai, biểu lộ niềm vui sau thời gian dài không gặp.

Ngô Trạch Vân so Ngô Thế Huân cao hơn một chút, hai người cùng đi lấy xe, Ngô Trạch Vân trêu chọc nói: "Nghe nói cậu lần này là muốn mỹ nhân từ giang sơn à? Ai nha, làm sao bây giờ, anh đặc biệt muốn gặp mặt em dâu đại nhân nha!"

Ngô Thế Huân nhịn không được cong khóe môi, nói: "Hiện tại còn chưa phải."

"Không phải vì người? Vậy là cái gì? Cậu đang chơi bốc thăm trúng thưởng à? Hay là EXO không còn giá trị gì nữa?" Ngô Trạch Vân kinh ngạc, nghiêm túc nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân không trả lời Ngô Trạch Vân, lái xe đưa Ngô Trạch Vân về khách sạn, hai người ngồi ở trên ghế salon uống trà.

Ngô Trạch Vân rốt cục hỏi: "Rốt cục là có chuyện gì xảy ra? EXO mà cậu cũng từ bỏ? Sự nghiệp cả đời của Ngô gia mà cậu từ bỏ dễ dàng vậy sao?"

Ngô Thế Huân uống một ngụm trà, gương mặt rất nghiêm túc nói: "Em là muốn chính mình tạo dựng sự nghiệp, không muốn dựa vào Ngô gia, nếu như thành công, sau này quyền thừa kế tất cả của Ngô gia em đều từ chối hết."

Ngô Trạch Vân cảm giác mình nhất định là điên rồi, nếu như không phải mình điên rồi, vậy khẳng định là Ngô Thế Huân điên rồi!

"Cậu nói bậy bạ gì đó? Gây dựng sự nghiệp thì không ai cấm, nhưng việc đó với việc từ chối quyền thừa kế thì có quan hệ gì?"

Ngô Thế Huân lắc đầu: "Từ chức là em suy nghĩ rất kĩ, nghĩ kỹ mới quyết định. Em rời khỏi EXO, đem tất cả tài sản và cổ phần của Ngô gia gửi vào một tài khoản riêng biệt, có lẽ cũng sẽ không dùng đến! Em sẽ chính mình gây dựng sự nghiệp, mặc kệ thành công hay thất bại, đều muốn chính mình thử sức."

Ngô Trạch Vân lắc đầu: "Cậu quả nhiên điên rồi, cậu muốn gây dựng sự nghiệp, chẳng lẽ không nghĩ tới lời đồn bên ngoài Ngô gia?"

Ngô Thế Huân: "Em đương nhiên biết, chuyện đó là không thể tránh được, dù sao em cũng đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm rồi."

Ngô Trạch Vân: "Cậu như thế nào đột nhiên lại suy nghĩ như vậu? Bị cái gì kích thích hả?"

Ngô Thế Huân lần này im lặng thật lâu không nói, cúi đầu nhấp một ngụm trà, mới giương mắt, chân thành nói: "Em đã gặp được một người, gặp được người đó về sau em cảm giác mình kỳ thật cái gì cũng không có giá trị, em muốn theo đuổi người đó, nhưng em thấy trong lòng cậu ấy em cái gì cũng không phải, không hề có một chút giá trị nào."

Ngô Trạch Vân từ kinh ngạc rồi hoảng sợ, trong nội tâm nhộn nhạo không biết nói sao, hắn nghĩ Ngô Thế Huân nói như là phim truyền hình, hắn như thế nào cảm giác mình không thể hiểu nổi.

Diệp An Ninh ban đêm kéo hành lý đi vào một khách sạn, mặt tiền của khách sạn rất nhỏ, nhưng được lắp đặt thiết bị khá tân tiến, Diệp An Ninh đăng ký giao tiền thuê phòng rồi cầm chìa khóa lên lầu, trước khi đi lễ tân nhắc nhở cô một câu: "Thang máy bên tay phải bị hỏng rồi, chỉ dùng được bên trái."

Diệp An Ninh đi thang máy lên lầu, người đã bình tĩnh trở lại, trên mặt lộ vẻ tiều tụy không có nửa điểm sức sống, cô ngừng ở lầu bốn, tìm được số phòng nhưng không sao mở được. xem kĩ lại thì lại là lầu ba không phải lầu bốn.

Diệp An Ninh lại dần độn u mê kéo lấy hành lí vào thang máy, đầu óc cô hỗn độn đều hiện lên Lộc Hàm bộ dạng lạnh lùng nói ra từng từ khiến mình khiếp sợ.

Diệp An Ninh ấn phím thang máy, đợi một chút, cửa thang máy bên phải mở ra,cô không chú ý, rủ mắt xuống kéo hành lý đi vào.

Ngô Thế Huân ngày hôm sau nhận được một cú điện thoại, là tin tức của Hoàng Tử Thao, Hoàng Tử Thao từ sau khi đáp máy bay thì không tới trường học mà chính mình đi Los Angeles, bây giờ đang ở một bệnh viện tại đó. Hắn bây giờ thính lực một bên bị ảnh hưởng, theo bệnh viện nói là tai nạn xe cộ, có mẩu thủy tinh đâm vào tai.

Còn có buổi sáng hôm nay nhận được tin tức, Diệp An Ninh chết rồi, đêm qua tháng máy ở lầu bốn khách sạn bị đứt dây cô ta trực tiếp té xuống, cột sống đứt đoạn tử vong tại chỗ.

Buổi tối trước ngày Ben Ben diễn kịch, Ben Ben ngủ đặc biệt sớm, chui vào chăn, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân hai người đứng trên ban công hóng gió, vai sóng vai, chính giữa chừa ra một khoảng cách vừa đủ cho Ben Ben.

Ngô Thế Huân mặc quần ngủ màu lam, áo T-shirt, không có hút thuốc.

Lộc Hàm nghiêng nhìn xa xa ra ngoài, quay người nhìn xem Ngô Thế Huân nói: "Về sau anh định làm cái gì?"

Ngô Thế Huân cũng quay người, nhìn Lộc Hàm đáp: "Tôi còn có chút tiền, sau này chính mình sẽ gây dựng lại sự nghiệp."

Lộc Hàm: "Cái đó… chỉ sợ Ben Ben lại có ý kiến thôi, làm lại từ đầu sẽ mất rất nhiều thời gian…"

Ngô Thế Huân nói: "Không phải tôi còn có em sao?"

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, hai người từ lần Ngô Thế Huân thổ lộ, đây là lần đầu tiên nghiêm túc nói chuyện.

Ngô Thế Huân chăm chú nhìn Lộc Hàm, nói: "Tôi muốn gây dựng lại sự nghiệp của mình từ đầu, không muốn dựa vào Ngô gia, tôi không thể để cho vợ của mình và con trai trong tương lai phải chịu phiền toái cùng tranh chấp của gia tộc."

Ngô Thế Huân vẫn nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm cũng nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân sau khi nói xong tiến qua một bước, ôm lấy bả vai Lộc Hàm, kiên định mà chấp nhất nói: "Sự xuất hiện của em đối với anh cùng Ben Ben mà nói vô cùng có ý nghĩa, Ben Ben không muốn xa em, anh cũng vậy. Những chuyện đau khổ trong quá khứ của em anh không có cách nào đền bù được, anh giống như một kẻ bất tài vậy, em luôn không thèm nhìn đến anh. Nhưng lần này hãy cho anh một cơ hội đi, cũng như cho cả em và Ben Ben một cơ hội vậy. Nếu có một ngày em yêu anh, chúng ta sẽ là một nhà ba người sống thật hạnh phúc. Em có đồng ý cho anh cơ hội không?"

Ngô Thế Huân cảm thấy nói ra nói như vậy vạn phần khó khăn, hắn cố gắng lắm mới nói ra được từng câu nguyên vẹn, đối mặt Lộc Hàm tựa hồ càng khó khăn hơn: "Quá khứ là điều không có cách nào biến mất được, anh hiểu điều đó. Anh hiện tại có thể nói cơ hồ là hai bàn tay trắng, anh xem như quên đi tất cả bắt đầu lại từ đầu, sự nghiệp hay tình cảm cũng vậy, anh hiện tại không phải là Ngô tổng gì đó, anh chỉ là Ngô Thế Huân, là ba ba của Ben Ben. Em sẽ cho anh cơ hội chứ? Anh muốn cùng em mỗi ngày nhìn con trai trưởng thành, em là đại Cam Cam của nó, là vợ của anh, chúng ta ba người cùng một chỗ."

Ngô Thế Huân trong đầu đột nhiên hiện lên ngày đó ở phi trường lần đầu tiên nhìn thấy Lộc Hàm.

Chỉ một lần cả đời cũng không có cách nào quên, đó là sự thay đổi trong cuộc đời Ngô Thế Huân cũng là thay đổi trong cuộc đời Ben Ben.

Ngô Thế Huân sống hơn hai mươi năm, chưa từng có nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ buông tay tất cả hiện có, thậm chí là từ bỏ quyền thừa kế Ngô gia.

Nhưng hiện tại đều đã buông hết!

Ngô thế Huân đã nghĩ điều đó là rất khó khăn, nhưng kiện tại lại kỳ thật rất dễ dàng, chỉ cần nghĩ đến Lộc Hàm cùng Ben Ben, nghĩ đến đại Cam Cam cùng tiểu Cam Cam, Ngô Thế Huân đã cảm thấy buông bỏ tất cả đều là đáng giá, cũng chẳng phải là hi sinh cái gì, hắn chỉ là lựa chọn một con đường khác mà thôi.

Nhưng con đường này hắn vui vẻ chịu đựng, vô luận tương lai gặp phải bất cứ cái gì, hắn đều nguyện ý!

Trích đoạn trong tiểu thuyết của Lộc Lộc ——

Tôi biết, khi tôi gặp được anh, đó là mở đầu cho một cuộc sống mới, cuộc sống có một người đồng hành bên cạnh.

Sau này sẽ còn có nhiều khó khăn, nhưng chỉ cần đi cùng người đó tôi đều nguyện nếm trải qua.

Trong lòng mỗi người đều chờ đợi một tương lai tươi sáng, tôi cũng vậy.

Nhưng tôi đã đặt hết niềm tin vào người đó.

Người đó không phải là thánh nhân, anh ấy chỉ là một ba ba bình thường!

46. Chương 46

Ben Ben buổi sáng tỉnh dậy phát hiện chỉ có một mình nằm ở trên giường.

Ben Ben từ trên giường nhảy xuống kéo lấy dép lê mở cửa chạy ra đi, nhóc thấy Ngô Thế Huân đứng trong phòng bếp làm điểm tâm. Ben Ben lại quay đầu chạy đến nhà vệ sinh, ôm khung cửa cẩn thận từng li từng tí ló mặt vào nhìn thấy đại Cam Cam đang đánh răng, Lộc Hàm như cảm giác được Ben Ben đứng tại cửa ra vào, nghi hoặc quay đầu lại nhìn nhóc.

Ben Ben nhìn đai Cam Cam, nhìn thấy bên miệng đại Cam Cam bọt kem đánh răng màu trắng thì bật cười, sau đó quay người chạy vào bếp.

Ben Ben đứng tại cửa nhà bếp nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân hôm nay rất bình thường, áo thun cùng quần thể thao, đang đứng bên bếp chiên trứng.

Ngô Thế Huân quay đầu nhìn Ben Ben, chứng kiến oắt con vẻ mặt hạnh phúc nhìn nhìn mình, còn thiếu vẫy cái đuôi nữa thôi, "Rửa mặt đánh răng chưa?"

Ben Ben nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba hôm nay cũng không đi làm sao?"

Ngô Thế Huân trước đã cùng Ben Ben bàn bạc, đến khi Ben Ben bắt đầu học tiểu học hắn sẽ không đi làm. Ben Ben cảm thấy như vậy rất tốt, không đi làm sẽ ở nhà cùng nhóc và đại Cam Cam! Nhưng mà Ben Ben cảm thấy hơi lạ lạ nên mới hỏi một câu, ba ba ở nhà đã ba ngày rồi, mỗi sáng sớm câu nói đầu tiên nhóc hỏi Ngô Thế Huân là ba ba có đi làm không, hỏi riết thành quen, bây giờ không đi cũng vẫn cứ hỏi.

Ngô Thế Huân nấu cơm tay nghề nếu dễ tính thì sẽ nói là tạm chấp nhận được nhưng món trứng rán thì phải gọi là cực tiêu chuẩn, canh trứng cũng vậy, lòng trắng bao phủ bên ngoài lòng đỏ, độ đông cùng nước súp cũng vừa phải.

Ngô Thế Huân đem trứng rán lật qua mặt bên kia, quay đầu nhìn Ben Ben, nói: "Không đi làm! Con hôm nay không phải sẽ diễn kịch sao, nhanh đi thay quần áo đi! Không sẽ muộn đấy!"

Ben Ben buổi sáng hôm nay thật cao hứng, quơ cái đuôi nhỏ rồi quay người hướng nhà vệ sinh chạy, vừa chạy vào thì Lộc Hàm đã xong, đang dùng khăn lau mặt.

"Ba, buổi sáng tốt lành!"

Lộc Hàm mỉm cười đem con ôm đến bồn rửa mặt, cũng không đi, cứ như vậy nhìn Ben Ben tự đánh răng rửa mặt.

Lộc Hàm đưa cho Ben Ben khăn lau mặt, sau đó trở về phòng thay quần áo.

Ba người ngồi ở trước bàn ăn ăn điểm tâm, Ben Ben cầm muỗng chọt chọt trứng rán, vừa ăn vừa thì thào được ghét bỏ nói: "Ngày nào cũng trứng!"

Ngô Thế Huân giương mắt cảnh cáo nhìn Ben Ben, Ben Ben tiếp tục ăn, đem trứng gà ngốn hết sạch, nhưng chừa lại canh.

Ben Ben liếm liếm miệng, lại liếm liếm muỗng nhỏ, tròng mắt quay tròn nhìn nhìn Ngô Thế Huân, đem chén hướng Ngô Thế Huân đẩy qua.

Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben, lại nhìn oắt con đẩy đĩa qua, chậm rãi nói: "Ăn cho hết đi. Không ăn xong thì khỏi đi!"

Ben Ben lập tức quay đầu nhìn Lộc Hàm, nhuyễn nhu nói: "Con không ăn canh nha, không thích!"

Ngô Thế Huân hừ một tiếng, chỉ chỉ Ben Ben: "Không nói nhiều! Ăn đi!"

"Không ăn!" Ben Ben cự tuyệt dứt khoát, trực tiếp đẩy chén ra.

Ngô Thế Huân im lặng nhìn Ben Ben, Ngô Thế Huân như thế nào đều cảm thấy gần đây Ben Ben càng ngày càng khó bảo, càng ngày càng giống hoa hoa công tử rồi! Ánh mắt nhìn Lộc Hàm vô cùng long lanh còn có nũng nịu!

Lộc Hàm nhìn Ben Ben, "Được rồi, không ăn thì thôi." Nói xong cầm lấy chén của Ben Ben.

Ngô Thế Huân lập tức rút lại chén về phía mình, nhanh nhẹn ăn hết.

Ben Ben lộ ra biểu tình thắng lợi, chậm rãi uống sữa tươi, đối với Lộc Hàm cười hé mắt.

Lộc Hàm bất đắc dĩ nhìn Ben Ben, đảo mắt thì Ngô Thế Huân vẫn yên lặng ngồi ăn.

Là biểu diễn cuối năm nên trường học rất xem trọng, coi như là hoạt động cuối cùng của học sinh lớp lá, Lộc Hàm biết vậy nên xin nghỉ một ngày.

Trong trường phát cho mỗi gia đình một bức thư mời, hơn nữa còn phát một bộ áo gia đình, mỗi gia đình đều không hề giống nhau.

Ben Ben đem áo đã được thầy giáo phát ra, áo T-shirt màu trắng lớn nhất là cho ba ba, nhỏ hơn một chút là của đại Cam Cam, còn cái nhỏ là của tiểu Cam Cam, ba quả cam tay cầm tay làm thành một vòng tròn, trên ngực còn có huy hiệu của nhà trẻ.

Ba người mặc áo giống nhau cùng đi nhà trẻ, Ngô Thế Huân lái xe, Lộc Hàm ôm Ben Ben ngồi ở phía sau. Ngô Thế Huân lái là xe của Lộc Hàm, xe của anh hôm qua đã cho Ngô Trạch Vân mượn.

Ba người đến nhà trẻ, cửa trường đã có rất nhiều xe, Ngô Thế Huân thật vất vả mới tìm được vị trí đỗ xe, đằng sau đột nhiên cũng xuất hiện một chiếc xe khác, hai chiếc xe cùng dừng một chỗ làm cả hai đều không thể vào được.

Ngô Thế Huân mở cửa sổ xe hướng ra phía ngoài xem, vừa vặn Kim Chung Nhân cũng từ trong xe nhìn ra, hai người thoáng cái đã đối mặt.

Ngô Thế Huân nhìn Kim Chung Nhân, thu hồi ánh mắt ngồi trên ghế lái không nhúc nhích, tay đặt yên trên tay lái, ngón tay im lặng gõ gõ. Phía sau xe Lộc Hàm và Ben Ben liếc nhau, Ben Ben còn chớp chớp lông mày.

Kim Chung Nhân cũng ngồi không nhúc nhích, định chờ Ngô Thế Huân đi trước, kết quả vừa quay đầu, Độ Khánh Tú đã mang theo A Xán xuống xe, "Bành" thoáng một cái đóng cửa lại, phất phất tay tay: "Anh đi tìm chỗ đỗ xe đi, em dẫn con vào trước!" Nói xong mang theo A Xán đi vào trong.

Kim Chung Nhân: "…"

Ngô Thế Huân cuối cùng cũng tìm được chỗ xe, sau đó cùng hai quả cam một lớn một nhỏ cùng xuống xe, Lộc Hàm nắm tay Ben Ben, Ben Ben lại lôi kéo tay Ngô Thế Huân, "Một nhà ba người" mặc áo giống nhay đi vào nhà trẻ.

Kim Chung Nhân trông thấy nửa mặt liền đen thui, hướng lên theo hướng Độ Khánh Tú cùng A Xán đã sớm chạy vào nhà trẻ rồi! Kim Chung Nhân gọi điện Độ Khánh Tú, cả giận nói: "Em sao lại không đi cùng anh?!"

Độ Khánh Tú không hiểu: "Chuyện này thì có gì mà phải đi cùng nhau? Em còn bận giúp con thay trang phục!" Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Kim Chung Nhân: "…"

Trước khi lên sân khấu, mỗi bé đều được thay quần áo và trang điểm. Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân mang theo Ben Ben đến phòng trang điểm, phụ huynh đều không được phép đi vào, bên trong đều là các cô giáo chuẩn bị cho các bé.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân nhìn Ben Ben chạy vào trong rồi, quay đầu thì đụng phải Độ Khánh Tú.

Độ Khánh Tú cũng mặc áo gia đình, áo T-shirt áo cũng là màu trắng nhưng được viền cầu vồng, màu sắc rực rỡ.

Đây là lần đầu tiên Độ Khánh Tú gặp Lộc Hàm đi cùng Ngô Thế Huân nên không khỏi cười đến mập mờ, hướng mắt nhìn Lộc Hàm, lại khiêu mi qua Ngô Thế Huân, nói: "Ah, hôm nay thời tiết thật tốt nha, ánh nắng tươi sáng vạn dặm không mây, thật sự là ngày đẹp còn gặp bạn hiền!" lại làm bộ nghi ngờ nói: "Ai? Thật là đúng dịp ah, hai người cũng tới?"

Lộc Hàm phía trước, nhàn nhạt nói câu: "Cậu cũng vậy thôi."

Ngô Thế Huân dứt khoát đem Lộc Hàm kéo sát lại.

Độ Khánh tú thân mật cười, cười đến vẻ mặt cũng méo mó, cánh tay vỗ vỗ vai Lộc Hàm, nói: "Đại thần à, lần trước chính tớ cho cậu số điện thoại người kia đúng không? Hôm nay như thế này cũng phải nói một câu "cảm ơn" chứ?"

Lộc Hàm quay đầu nhìn, cũng thật thà nói: "Cảm ơn."

Độ Khánh Tú bị tiếng "Cảm ơn" của Lộc Hàm làm cho không biết nói cái gì.

Ba người theo sự hướng dẫn đi vào hội trường, sân khấu rất lớn vẫn còn chưa kéo màn, phía dưới hội trường được đặt rất nhiều ghế dựa cho người xem.

Ba người tìm được chỗ ngồi, đã được thầy giáo xếp theo tên học sinh sau mới tùy tiện ngồi xuống.

Lộc Hàm nhìn Độ Khánh Tú: "Cậu đi một mình sao?"

Độ Khánh Tú: "Không có, người kia đang tìm chỗ đỗ xe, hôm nay nhiều xe nên việc này cũng khá mất thời gian." Ngô Thế Huân ở bên cạnh đột nhiên nhếch môi một cái.

Phần lớn phụ huynh đều đến rồi, người ngày chen chúc người kia tìm chỗ ngồi, Độ Khánh Tú ngồi ở phía sau, Lộc Hàm ngồi cùng Thế Huân, bên phải Ngô Thế Huân còn thấy trống hai chỗ.

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn nhìn ghế trống, nói: "Còn có người sao?"

Ngô Thế Huân: "Còn có hai tên gia hỏa, nói là thật lâu quá không được gặp Ben Ben nên nhất quyết đòi tới."

Đang nói đột nhiên có người vỗ vỗ vai Ngô Thế Huân, vẻ mặt sáng lạn đến mức muốn ăn đòn hướng bên cạnh Ngô Thế Huân tùy ý ngồi xuống. Lý Hồng Bình hôm nay ăn mặc hết sức đàng hoàng, áo sơ mi trắng quần jeans xanh, ánh mắt rất nhanh quay qua nhìn Lộc Hàm trên mặt thoáng qua nụ cười đến tám phần không có ý tốt.

Ngô Trạch Vân cũng tới, âu phục đen, khác biệt nhất hội trường.

Độ Khánh Tú ngồi ở phía sau thích thí "Có trò hay xem! Tiết mục hấp dẫn sắp trình diễn" hưng phấn lôi kéo tay Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân nhíu mày né tránh, vừa nhấc mắt đã chứng kiến Ngô Thế Huân ngồi bên cạnh Lộc Hàm, trên mặt cũng nhịn không được lộ ra vẻ "Sau này xem Ngô Thế Huân như thế nào làm được một tay quân tử đây." (ai hiểu ý anh Nhân không??? =]])

Phụ huynh lúc này đã tới đầy đủ nhưng biểu diễn còn chưa có bắt đầu, Lý Hồng Bình hắng giọng ho một tiếng nói: "Sao không giới thiệu gì hết vậy?"

Ngô Thế Huân quay đầu nhìn nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm cũng nhìn Ngô Thế Huân, biểu lộ hết sức tự nhiên.

Ngô Thế Huân nghiêng qua một chút, đối với Lộc Hàm nói: "Đây là Lý Hồng Bình, bạn từ nhỏ của anh đây làNgô Trạch Vân, anh trai của anh." Rồi quay qua Lý Hồng Bình cùng Ngô Trạch Vân nói: "Đây là Lộc Hàm."

Ngô Trạch Vân đối với Lộc Hàm nhẹ gật đầu, Lý Hồng liền bắt lấy tay Lộc Hàm, lắc lắc: "Lộc Hàm, Lộc chủ biên, nghe danh đã lâu!"

Lộc Hàm cười nhạt: "Không dám."

Lý Hồng Bình trực tiếp không để ý đến sự tồn tại của Ngô Thế Huân bắt đầu cùng Lộc Hàm lôi kéo làm quen, biết Lộc Hàm bây giờ là chủ biên của thời báo tài chính – kinh tế, liền lấy tình hình thực tế bắt đầu trò chuyện, thị trường chứng khoán, cơ Kim quốc gia, chính sách Phố Wall, điều khiển thủ đoạn vân…vân.

Lý Hồng Bình không phải bình thường hay nói nhiều, nhưng hôm nay gặp Lộc Hàm không biết vì sao nói không dừng được.

Hai người nói một hồi không biết sao lại chuyển qua chính sách giảm thuế cho doanh nghiệp, cái này đối với Ngô Trạch Vân là sở trường, hắn học đại học chuyên ngành này, sau ra đi làm cũng là việc này. Vì vậy hai

người nói chuyện biến thành ba người thảo luận, Ngô Thế Huân kẹp ở giữa nửa câu cũng không nói được, chỉ ung dung ngồi nghe, cuối cùng dứt khoát đổi chỗ với Lộc Hàm, cho ba người dễ trò chuyện

Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân ở phía sau nhìn ba người, Độ Khánh Tú chọt chọt Kim Chung Nhân, thấp giọng nói: "Như thế nào mới gặp lần đầu đã nói chuyện như bạn hữu lâu năm vậy? Chúng ta cũng tham gia đi."

Kim Chung Nhân tâm ở bên trong cảm thán, vợ nhà mình đúng là đặc biệt thích giao tiếp nên không lưu tình chút nào mà nói: "Tài chính và kinh tế, cổ phiếu, quỹ ngân sách, chính sách các loại...em nghe hiểu sao?"

Độ Khánh Tú cứng đờ không nói nên lời.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu, mở màn là một bài múa của học sinh lớp mầm ba tuổi, mấy bé mặc trang phục ong vàng múa bên những bông hoa rất đáng yêu lớp mầm bốn tuổi cũng diễn bài múa nhưng không phải là ong mật, mà là một thế giới động vật sinh động lớp chồi năm biểu diễn võ thuật cùng trích đoạn Bạch Tuyết công cùng bảy chú lùn lớp lá sáu là đọc thơ diễn cảm những câu mà mấy nhóc muốn gửi cho ba mẹ mình, nghe xong không ít người mẹ con mắt đều đỏ.

Cuối cùng cũng đến phiên lớp của Ben Ben, khâu chuẩn bị đến những 10' sau đó màn mới chậm rãi kéo ra.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân ngồi bên dưới, ánh mắt đặc biệt chuyên chú, nhìn Ben Ben trên sân khấu không rời.

Bối cảnh sân khấu là một lâu đài hắc ám cùng rừng rậm, sau đó là một toán lính thị vệ cùng một cô bé xinh đẹp đóng vai công chúa.

Công chúa sau đó bị bắt nhốt trong lâu đài, mỗi ngày trôi qua thật cô đơn buồn tẻ, nàng không hề nhìn thấy một ai cả, xung quanh là thị vệ canh chừng nghiêm ngặt, rốt cục có một ngày, công chúa trong giấc ngủ nằm mơ thấy phụ hoàng và mẫu hậu nói cho nàng biết thế lực tà ác đã chiếm toàn bộ vương quốc rồi, bọn họ đã bắt tất cả mọi người nhốt lại, và hoàng tử nước láng giềng sẽ đến cứu thoát mọi người, nhưng bên đó có điều kiện rằng công chúa phải gả cho hoàng tử thì mới đưa người giúp đỡ.

Ngô Thế Huân có chút nghiêng đầu nói: "Điều kiện trao đổi thế này, có lẽ là làm hơi quá rồi."

Lộc Hàm nhìn sân khấu rất tự nhiên trả lời: "Dù gì cũng là một vở kịch thôi, có lẽ nhà trẻ muốn cho mấy đứa nhỏ biết không nên tùy tiện giao ra bất cứ thứ gì nếu như không đáng."

Ngô Thế Huân gật đầu, hai người tiếp tục xem kịch.

Vở kịch cuối năm nên tất cả các bé lớp lá sáu đều được tham gia hết, bối cảnh bây giờ chuyển qua nước láng giềng, có hoa hoa thảo thảo, các bạn nhỏ đều ăn mặc màu sắc rực rỡ tươi cười, có đôi khi một bé quên kịch bản liền chạy loạn lung tung, thầy cô giáo thấy cảnh đó không biết nên khóc hay cười, nhưng các bậc phụ huynh ngồi xem đều rất vui vẻ, dù sao con của mình được lên sân khấu biểu diễn là giỏi lắm rồi.

Ben Ben mãi cho đến giữa vở kịch mới xuất hiện, ba hàng dũng sĩ đứng chung một chỗ cùng xuất hiện, phía sau lưng là hoàng tử, mỗi người mặc áo giáp màu vàng, trong tay còn cầm bảo kiếm.

Ben Ben cùng A Xán đều đứng ở hàng thứ nhất, các dũng sĩ vừa xuất hiện, người xem bên dưới liền vỗ tay, Độ Khánh Tú nắm lấy tay Kim Chung Nhân: "Nhìn kìa! Con trai em thật là oai phong nha!!!"

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm cũng chăm chú tỉ mỉ nhìn Ben Ben, Ben Ben mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, ánh mắt cũng nhập tâm đến bất ngờ.

Hoàng tử mang theo các dũng sĩ xuất hiện, đứng dưới lâu đài giam công chúa, hoàng tử bắt đầu cùng công chúa nói chuyện với nhau, cậu bé hoàng tử và cô bé đóng công chúng có lẽ là quá khẩn trương, thỉnh thoảng nói còn ầm ờ vì quên lời.

Lộc Hàm ngồi dưới nhìn thấy Ben Ben đứng bên cạnh, mỗi lần hoàng tử quên nhóc cũng sẽ ở đằng sau nói thầm vài câu nhắc, nhờ vậy mà hoàng tử mới có thể nhớ tiếp theo là nói cái gì.

Vở kịch tuy tình tiết lẫn các diễn viên đối với mọi người mà nói đều quá non nớt, thỉnh thoảng còn có mấy bé chạy nhầm chỗ, còn quên lời, nhưng tóm lại sân khấu lần này là rất thành công, sau khi cùng các dũng

sĩ chiến đấu tiêu diệt ma vương, hoàng tử thành giải cứu công chúa ra ngoài cùng với công chúa cứu người nhà, cuối cùng tất cả mọi người sống bên nhau hạnh phúc.

Mấy bé đứng nắm tay nhau chào khán giả!

Lúc cúi chào, Lộc Hàm và Ngô Thế Huân đều thấy Ben Ben đứng đứng ở giữa hàng thứ nhất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên tay vẫn còn cầm bảo kiếm, tròng mắt quay tròn hướng xuống khán giả như tìm kiếm cái gì.

Lý Hồng Bình cũng nhìn thấy, hướng Ben Ben vẫy tay, Ben Ben rất nhanh phóng nhìn thấy đại Cam Cam còn có ba ba, Ben Ben hoàn toàn không thấy được những người khác, chỉ chăm chú nhìn cha mẹ mình, trên mặt dần dần toát ra biểu tình vui vẻ.

Đại Cam Cam và ba ba đều đang nhìn nhóc, đại Cam Cam và ba ba cùng một chỗ nhìn đang nhìn nhóc!

Lý Hồng Bình vẫy hết tay phải qua tay trái, kết quả phát hiện mình hoàn toàn bị không được để ý tới, Ben Ben hoàn toàn không có chú ý tới mình đây! Hắn hừ một tiếng, nói: "Không nhờ mình vẫy tay thì sao mà thấy hai người kia chứ!"

Ngô Trạch Vân ở một bên nói: "Nhìn cậu thật không có chút tiền đồ nào! Tôi dám đánh cược, Ben Ben hiện tại đoán chừng còn không biết cậu là ai!"

Lý Hồng Bình trừng mắt nhìn Ngô Trạch Vân, Ngô Trạch Vân nói tiếp: "Cậu lần cuối gặp nó cũng là bốn năm, đúng không? Bây giờ đã già bốn tuổi rồi, nhìn giống ông chú già lắm đấy!"

Lý Hồng Bình: "..."

Các bé lần lượt đi xuống, Lộc Hàm vẫn nhìn Ben Ben, trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc, tay của cậu không tự nhiên mà nắm chặt lại.

Ngô Thế Huân cũng nhìn Ben Ben chậm rãi đi xuống, chuyển mắt liền nhìn thấy Lộc Hàm, đôi mắt lúc này rơi vào thân ảnh Lộc Hàm cuối cùng là nhìn bàn tay Lộc Hàm.

Khung cảnh ầm ĩ xung quanh đột nhiên trở nên hết sức mơ hồ, Ngô Thế Huân trong tiềm thức chỉ còn lại có chính mình cùng Lộc Hàm ngồi bên cạnh mình, người chung quanh đang nói cái gì đang làm cái gì hắn hoàn toàn không chú ý, tất cả chú ý chỉ ở trên người một người, chăm chăm vào bàn tay người đó.

Ngô Thế Huân nắm chặt bàn tay mình, có chút mất tự nhiên mà mím môi, hầu kết cao thấp giật giật, tay trái của hắn chậm rãi nâng lên, rõ ràng chỉ cần nửa giây có thể làm xong động tác nhưng hắn giống như đã trải qua hàng giờ.

Cẩn thận từng li từng tí, còn mang theo do dự, phải hay không sẽ khiến người kia ghét bỏ? Nếu như bị cự tuyệt làm sao bây giờ?

Đột nhiên cảm thấy tim đập "Bịch bịch bịch", Ngô Thế Huân chậm rãi chuyển tay qua, đầu ngón tay va chạm vào tay Lộc Hàm, thời điểm đó như có cái gì trực tiếp dọc theo ngón tay thoáng một phát đâm thẳng vào tim!

Ngô Thế Huân phi thường chậm chạp, ít nhất thì trong lòng đúng là cảm thấy như vậy, đến lúc tay đã phủ lên tay Lộc Hàm, Ngô Thế Huân cảm thấy phía sau lưng mình đều ướt một mảnh, tim đập cảm giác càng thêm rõ ràng.

Hắn đang đợi Lộc Hàm phản ứng, vừa chờ mong lại vừa lo sợ, nhưng mà Lộc Hàm không có bất kỳ phản ứng nào,vẫn như trước lên sân khấu.

Ngô Thế Huân nhẹ nhàng hít một hơi, ngừng thở đồng thời chậm rãi dùng bàn tay của mình cầm chặt tay Lộc Hàm, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Nhưng mà Lộc Hàm vẫn là không có gì phản ứng, Ngô Thế Huân trong nội tâm không khỏi vui vẻ, thừa thắng xông lên muốn trực tiếp nắm chặt tay Lộc Hàm, đầu ngón tay lại đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay Lộc Hàm một mảng ẩm ướt.

Ngô Thế Huân khẽ giật mình, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Lộc Hàm đang khẩn trương, cậu vậy mà đang khẩn trương?

Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân nhìn Ngô Thế Huân đem móng vuốt của mình vươn ra hướng qua Lộc Hàm, hai người ngồi ở phía sau bọn họ, cùng một chỗ nhìn chằm chằm vào Ngô Thế Huân động tác lúc nhanh lúc chậm.

Thời điểm Ngô Thế Huân cầm chặt tay Lộc Hàm, Độ Khánh Tú đột nhiên nói: "Ah! Hôm nay thời tiết tốt quá!!"

Ngô Thế Huân vốn đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, còn chưa kịp nghĩ ra Lộc Hàm vì cái gì mà đổ mồ hôi? Nếu là vì mình thì vì sao lúc nãy cầm tay cậu lại không có phản ứng? Thì đã bị Độ Khánh Tú hô cho hoàn hồn.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm hai người đồng thời thu hồi tay của mình, Lộc Hàm đưa tay che miệng ho một tiếng, Ngô Thế Huân quay đầu, khiêu mi nhìn nhìn Kim Chung Nhân: "Anh không biết quản vợ à?"

Kim Chung Nhân nhún vai, vỗ vỗ lưng Độ Khánh Tú, nói: "Vợ của tôi là đệ nhất đại nhân, quản không nổi!"

Ben Ben khi đã thay quần áo xong bước ra ngoài nhìn thấy Ngô Trạch Vân liền giật mình.

Ben Ben nhìn trên xuống dưới, trái qua phải, xem đi xem lại, cuối cùng hô một tiếng: "Bác Vân!"

Ngô Trạch Vên sờ đầu Ben Ben, nói: "Ben Ben nhớ bác Vân sao?"

Ben Ben rất nghiêm túc gật đầu: "Bác Vân lúc nhỏ hay mua đồ chơi cho con, bây giờ cũng mua cho con đi!"

Ngô Trạch Vân cười: "Oắt con, chưa gì đã mặc cả rồi!"

Lý Hồng Bình xoay người vẻ mặt chờ mong nhìn Ben Ben, hắn nhớ rõ chính mình một lần cuối cùng gặp Ben Ben cũng 3 4 năm rồi. Lâu như vậy không biết nhóc con có nhớ hay không?

"Ben Ben Ben Ben, nhìn chú này! Con có nhớ chú không??" Lý Hồng Bình hai mắt lấp la lấp lánh.

Ben Ben nhìn Lý Hồng Bình gương mặt hoàn toàn lạ lẫm, cong miệng, giữ chặt góc áo Ngô Trạch Vân, né tránh Lý Hồng Bình, lắc đầu.

Ông chú già đành chịu tổn thương, tâm đều nhỏ máu.

Lộc Hàm hôm nay không đi làm, Biện Bạch Hiền vẫn như cũ chỉ dẫn cho thực tập sinh, rồi làm chân chạy việc lặt vặt cho mấy phòng ban, bất cứ cái gì ở tòa soạn này cũng đều có tên Biện Bạch Hiền.

Lúc chiều Biện Bạch Hiền đi ngang qua thấy Kim Tuấn Miên đang lên QQ chat.

Chủ đề chat chỉ có hai câu, một cái là "Như thế nào để hiểu được suy nghĩ của nam thần" cái còn lại là "Như thế nào để lấy lòng thủ trưởng".

Biện Bạch Hiền lúc quay trở lại đã tan tầm rồi, trong công ty mọi người đều đi hết, Kim Tuấn Miên đi vệ sinh, trên bàn máy tính vẫn chưa tắt, QQ cũng chưa thoát.

Biện Bạch Hiền cầm chén trà đến bên bàn của Kim Tuấn Miên, vừa nhìn qua trò chuyện QQ bao nhiêu nước uống trong miệng đều phun hết ——

"Ở Ấn Độ có một loại hồng sáp, càng mua nhiều càng hiệu quả, nam thần của cậu muốn đổ phải mua! Mua đi, chỉ có 98 đồng thôi "

Hôm sau Lộc Hàm lúc tan ca nói với Kim Tuấn Miên, nói: "Không phải cậu muốn hẹn tôi ăn cơm sao? Đi thôi"

Kim Tuấn Miên vẫn còn đắm chìm trong mấy cuộc trò chuyện QQ hôm qua, nghe Lộc Hàm nói xong không kịp lên tiếng đã liên tục không ngừng thu dọn đồ đạc.

Ben Ben hôm nay bị Ngô Trạch Vân cùng Lý Hồng Bình "mượn" đi, Lộc Hàm hôm nay cũng coi như rảnh, có thời gian hẹn Kim Tuấn Miên đi ra ăn một bữa cơm.

Hai người ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ cách tòa soạn không xa, lúc trước là Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại mời cậu tới đây ăn, sau này thấy đồ ăn rất được nên thường xuyên ghé qua.

Đồ ăn được đặt trước mặt hai người, còn có hai ly nước chanh, hai người ai cũng từ chối không uống rượu. Lộc Hàm không uống rượu là vì phải lái xe, còn Kim Tuấn Miên không thích uống.

Kim Tuấn Miên, dùng nước thay rượu, kính Lộc Hàm.

Hai người từ từ ăn cơm nói chuyện phiếm, Lộc Hàm hỏi: "Thực tập thế nào rồi?"

Kim Tuấn Miên: "Có phải anh cảm thấy em rất bất tài không? Là nghĩ em chắc chắn không đỗ nổi đại học? Nhất định là dùng tiền đi cửa sau đúng không? Không phải nha! Từ sau khi anh dạy kèm em thành tích em đã cải thiện rất tốt, toán lý hóa đều giỏi hết! Nhưng em chọn hệ tân văn vì em muốn học, cũng vì muốn làm chung với anh, cũng là cha em thích ngành đó."

Kim Tuấn Miên nói xong không biết như thế nào nữa, tâm tình như vậy mà vui sướng.

Lộc Hàm nhìn kĩ Kim Tuấn Miên, từ lúc gặp lần đầu đến bây giờ tính cách cùng ngoại hình cũng không có gì đổi khác, mặc dù nói chuyện luôn trịnh trọng cầu toàn, nhưng Lộc Hàm vẫn cảm thấy người này khí chất thật đặc biệt.

"Tôi vốn chỉ muốn kiểm tra cậu thôi, trình độ rất được nhưng vẫn chưa đủ, mấy năm này yêu cầu về nghề nghiệp là rất cao, nếu không cải thiện sẽ không có hi vọng."

Kim Tuấn Miên uống một ngụm nước, "Em sẽ cố, còn anh thì sao? Mấy năm rồi mới gặp. Cuộc sống của anh vẫn ổn chứ?"

47. Chương 47

Lộc Hàm đơn giản nói: "Cũng coi như không tồi."

Kim Tuấn Miên đột nhiên gọi rượu ra uống, Lộc Hàm ngồi ở đối diện nhìn hắn uống, cả hai người đều không biết nói gì nữa.

Kim Tuấn Miên không vốn không dám mở lời nhưng hiện tại vừa uống rượu vào, người ngược lại là miệng lưỡi không ngừng, bắt đầu nói chuyện: "Anh là một gia sư không có trách nhiệm, em còn chưa thi đại học, anh đã đi rồi! Về sau dù em có học gia sư nào, đều không có kết quả tốt, vì thế em đành tự chính mình học."

Kim Tuấn Miên lại uống một ngụm, cồn theo mạch máu lan tràn đến toàn thân, hưng phấn cũng chậm rãi dâng lên, nói chuyện càng thêm trực tiếp: "Tại sao em lại không làm được bản thảo… làm biên tập khó như vậy à? Em vào tòa soạn cũng không được bao lâu, thế mà không trực tiếp hướng dẫn em? Em làm cái gì cũng đều là một đống giấy vụn rác rưởi! Anh nói xem có công bằng không?"

Lộc Hàm nở nụ cười, giải thích: "Tiểu Bạch là người kỳ thực rất tốt, tuy nhỏ tuổi nhưng ở tòa soạn này thì cậu ấy là người hướng dẫn tốt nhất đấy, cậu đi theo cậu ấy chắc chắn sau này sẽ là một biên tập rất tốt. Cậu ấy được nhận vào chưa lâu, trước kia cũng chịu không ít khổ cực, nên mới nghiêm khắc chỉ dẫn cho cậu, cậu cũng đừng như vậy mà trách móc." Người khác có lẽ không rõ, nhưng Lộc Hàm biết rõ, Biện Bạch Hiền đối với Kim Tuấn Miên cũng chỉ hơi nghiêm khắc chút, còn dạy không ít điều hay, những việc này Lộc Hàm cũng chưa chắc sẽ dạy cho Kim Tuấn Miên được.

Hai người dù gì cùng theo học hệ tân văn, Kim Tuấn Miên hiện tại đang học học viện, hệ này có thầy giáo chuyên khiến sinh viên trốn tiết, cứ đến giờ này nhất định là phải đi về. Về sau Kim Tuấn Miên còn đặc biệt mang chuyện của hệ này nói cho chủ nhiệm biết.

"Các anh là không biết đó thôi, thầy giáo của chúng em đi dạy chưa bao giờ mang sách cũng chả mang theo sổ điểm danh! Đầu tiên là hỏi lần trước giảng tới đâu rồi, bọn em ở dưới chẳng nói chẳng rằng, rồi lão cứ như vậy mà bắt đầu giảng chẳng ngừng lại chút nào, Power Point lão cũng chả cần! Em đi học không bao giờ điểm danh, cho tới bây giờ cũng không có ai quản, nhưng mà lão giảng thật sự quá tốt, các lớp khác thường xuyên có người đến nghe giảng, khiến cho bọn em phải đi sớm nửa giờ mới tìm được chỗ, còn không

thì chỉ có thể đứng nghe! Có một lần lớp em cúp sạch nhằm bớt thời giờ điểm danh, ai ngờ vừa vào phòng liền trực tiếp cho nghỉ luôn!" Kim Tuấn Miên đắc ý nói: " Mặc dù không học cùng anh ở hệ tân văn nhưng bọn em được viện trưởng truyền thụ cho ba tuyệt đỉnh, à không, 5 cái! Tối thiểu 5 cái!"

Lộc Hàm nghĩ trước kia có xem qua sổ lưu niệm, nói: " Viện trưởng của cậu họ Trần đúng không?"

"Đúng đúng, chính lão! Khoẻ như trâu nha, năm nay cũng năm mươi mấy rồi."

Kim Tuấn Miên dù sao cũng chỉ là sinh viên, đối với những chuyện chuyên nghiệp đều nửa vời, không giống Ngô Trạch Vân và Lý Hồng Bình đã là tiêu điểm xã hôi trong lĩnh vực tài chính kinh tế, vì vậy nói xong chuyện học liền chậm rãi đánh lãng qua trận bóng cùng những đàn anh trong trường.

Kim Tuấn Miên vừa ăn vừa nói, vừa nói vừa uống rượu, hai chai uống hết mặt cũng chậm rãi ửng đỏ lên, nói tới trường học ở bên trong xã đoàn cùng cạnh tranh quả thực là nhiệt huyết sôi trào, hào khí tăng vọt, hận không thể lập tức vỗ bàn.

Lộc Hàm một mực ngồi đối diện yên lặng nghe, Kim Tuấn Miên hai mươi tuổi đầu đã làm nên chuyện không tưởng, dùng chính nhiệt huyết thanh xuân cùng ước mơ truyền cho người khác.

Lộc Hàm không ngại người bên cạnh tuổi còn nhỏ mà sinh lòng hâm mộ Kim Tuấn Miên, hai mươi tuổi sống tốt đẹp mà không hề bữa bãi,không có nói chuyện lớn tiếng, miệng lớn nốc rượu, mà là mỗi một chuyện làm đều tràn đầy nhiệt huyết, đối với cuộc sống của mình rất tự tin, thấu hiểu đạo lý xã hội, nói chuyện cũng có nghĩ qua, rất đáng yêu.

Kim Tuấn Miên nói xong còn gọi thêm hai chai bia, Lộc Hàm không có ngăn cản hắn, Kim Tuấn Miên cầm chai bia còn Lộc Hàm cầm ly nước chanh cạn ly nói: "Chai này tôi mời cậu!". Kim Tuấn Miên xấu hổ đỏ mặt, cổ cũng có chút hồng, "Tuỳ ý anh vậy!" Nói xong trực tiếp nốc hết.

Lộc Hàm nhìn hắn uống, vội nói: "Được rồi được rồi, cậu thật đúng là phân cao thấp rồi!"

Kim Tuấn Miên đưa tay chộp một phát, ừng ực ừng ực lại uống thêm vài ngụm, mãi cho đến khi chai bia thấy đáy rồi, mới thở dài, nấc một cái rồi nói: "Không có việc gì! Mới ba chai! Em còn có thể uống nửa thùng!"

Lộc Hàm nhìn Kim Tuấn Miên, trực giác cho thấy cái cậu này mạnh miệng rồi, Kim Tuấn Miên bây giờ đã lộ ra cái mặt này, uống ba chai đã là cái bộ dạng này rồi, uống nửa thùng? Uống nửa thùng có thể trực tiếp ngủ đi luôn a?

Lộc Hàm nghĩ quả đúng vậy rồi, Kim Tuấn Miên cũng mạnh miệng rồi, hắn kỳ thật một mực giỏi uống rượu, nam sinh trong túc xá thường tập tành đánh bài uống bia, Kim Tuấn Miên lại là dạng đi ngủ sớm, không quan tâm trong túc xá náo thành bộ dáng gì, dù là ký túc xá mái có xốc lên, hắn luôn say ngủ như heo chết!

Kim Tuấn Miên không uống xong ba chai liền bắt đầu nói nhảm, đối với Lộc Hàm nói ầm ờ rồi chậm rãi không biết sao chủ đề lại kéo đến Biện Bạch Hiền.

"Biện Bạch Hiền là cái đồ đáng ghét! đợi lão tử thực tập xong nhất định quất chết ngươi nha! Tối ngày chỉ biết thế này thế này! Đợi đó đi nha cái đầu heo!"

Lộc Hàm thấy Kim Tuấn Miên đã say, tính tiền rồi kéo Kim Tuấn Miên rời đi, Kim Tuấn Miên uống say mặc dù nói mê sảng, nhưng vẫn còn đi được, còn có thể tự vào thang máy ra khỏi nhà hàng!

Lộc Hàm sợ hắn chạy loạn sẽ bị xe đâm, liền kéo hắn giữ trên lề, Kim Tuấn Miên đi ở phía trước, Lộc Hàm phía sau cách vài bước trông chừng.

Kim Tuấn Miên nhờ gió thổi qua khiến mùi rượu cũng tán đi một tí, nhưng người vẫn còn say, hắn vừa đi một tay nắm lại bắt thành nắm đấm đặt ở bên hông một tay lại duỗi thẳng chỉ lên bầu trời, hô to một tiếng: "Siêu Nhân Điện Quang! Hấp thụ sức mạnh ánh trăng!"

Lộc Hàm: "…"

Lộc Hàm sợ Kim Tuấn Miên mượn rượu làm càn, liền bước lên phía trước đè bả vai hắn lại: "được rồi, Siêu Nhân Điện Quang, lát về nhà ngủ thì tha hồ đánh quái đi!"

Kim Tuấn Miên chậm rãi thu tay lại, quay đầu có chút ngốc nhìn nhìn Lộc Hàm, kéo miệng ha ha cười ngây ngô hai tiếng, Lộc Hàm còn không có kịp phản ứng hắn liền nhanh chóng nắm tay Lộc Hàm nói: "Thầy à…"

Lộc Hàm nhíu mày "Uống say rồi! Nhanh đi về thôi."

Kim Tuấn Miên đã say rồi, nhưng lần này say rất khác bình thường, bình thường hoặc là trực tiếp tìm giường ngủ hoặc là mở miệng mắng chửi người… Nhưng hôm nay hắn đối mặt với Lộc Hàm, hắn có chuyện muốn nói muốn nói, lại không biết nói từ đâu.

Hắn muốn nói thầy à, em kỳ thật thích anh đã lâu rồi, thầm mến anh đã lâu rồi, hắn muốn nói thầy à, anh có thể cho em một cơ hội không?

hắn uống say rồi, hắn biết rõ hắn uống say rồi, nhưng trong đầu không hiểu sao rất thanh tỉnh, hắn muốn nói ra. Hôm nay nếu không thừa dịp đang say rượu nói ra, về sau chỉ sợ muốn tìm cơ hội nói cũng không có!

Kim Tuấn Miên nhìn Lộc Hàm, toàn thân đều là mùi rượu, trong lòng bàn tay nóng hổi, Lộc Hàm đội mắt long lanh trong đêm dưới ánh đèn đường càng thêm sáng chói, Kim Tuấn Miên vừa khẩn trương lại bối rối, dạ dày đột nhiên co rút thoáng một phát yết hầu một hồi rối loạn, trực tiếp nôn hết ra!

Lộc Hàm kéo Kim Tuấn Miên nhanh chóng đi lấy xe, đem người nhét vào, ném cho hắn một cái túi nhựa, nói: "nôn vào đó, sau đó thì bỏ thùng rác đi."

Lộc Hàm lái xe đưa Kim Tuấn Miên trở về, Kim Tuấn Miên lúc đầu còn yên lặng ngồi, về uống sau thì lên cơn đập cửa sổ xe còn ca hát, vừa hát vừa cởi áo ngoài ném đi, Lộc Hàm sợ hắn càng hát càng điên liền nhanh chóng lái xe đưa hắn về nhà. Đỗ xe thời điểm Kim Tuấn Miên không phải đã an tĩnh, nửa mơ hồ nằm, tựa hồ đang ngủ.

Lúc Lộc Hàm đỗ xe xong, liền mang Kim Tuấn Miên lên lầu, cầm chìa khóa mở cửa, đem người ném trên giường.

Đi ra cậu quên không có đóng cửa, đột nhiên có bóng người chạy vào nhà trốn vào thư phòng.

Lộc Hàm đem Kim Tuấn Miên ném trở về phòng, đóng cửa đi ra ngoài rồi, lái xe rời đi, cậu và Kim Tuấn Miên ăn cơm đến 3 tiếng đồng hồ, lúc trở về đã là chín giờ.

Lộc Hàm mở cửa đi vào, nhìn thấy Ngô Thế Huân ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, Lộc Hàm vô thức đi vào phòng Ben Ben nhìn, thì thấy cửa phòng đang đóng.

"Đã ngủ rồi." Ngô Thế Huân nói.

Lộc Hàm gật đầu, đổi giày tiến đến, trong phòng khác đèn đều mở ra tỏa một mảnh sáng trưng.

Ngô Thế Huân ngồi ở trên ghế sa lon, Lộc Hàm vừa mở cửa anh đã nghe thấy được mùi rượu, "Em uống rượu rồi hả?" Ngô Thế Huân đứng lên, hướng cửa trước đi vài bước.

Lộc Hàm đổi giày xong đi tới, đi đến bàn ăn bên cạnh rót nước: "Cùng đồng nghiệp ăn cơm, hắn uống thôi, tôi không có uống."

Ngô Thế Huân đứng sau lưng Lộc Hàm, phi thường nghiêm túc khịt khịt mũi, Lộc Hàm xác thực không có uống rượu, liền thoáng yên tâm điểm, nhưng cùng nhau ăn cơm tới giờ này là loại đồng nghiệp gì? Lần trước còn cùng một chỗ giải quyết bản thảo cái gì nữa? Ngô Thế Huân nhịn không được muốn hỏi, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã nuốt mất, hỏi như vậy tựa hồ quá thô lỗ rồi.

Lộc Hàm cả buổi cùng Kim Tuấn nói chuyện, ăn không được bao nhiêu nên bây giờ uống xong nước lại quay đầu đi vào nhà bếp mở tủ lạnh xem có cái gì ăn, Ngô Thế Huân cũng đi nói: "uống sữa được không?"

Lộc Hàm vẫn nhìn tủ lạnh vừa nói: "Được."

Ngô Thế Huân đứng sau lưng Lộc Hàm, có chút vội vàng muốn biểu hiện, trên mặt còncó biểu cảm nhiệt tình: "anh đi nấy cho em bát mì."

"Không cần đâu." Lộc Hàm thuận miệng trả lời một câu, sau đó lấy trong tủ lạnh ra cái bánh ngọt thập cẩm, hình như là buổi sáng Ben Ben ăn hết một miếng sau đó nói không muốn ăn nữa, nó ngọt quá.

Ngô Thế Huân trực tiếp bị Lộc Hàm cự tuyệt, tâm tình phức tạp không có cách nào hình dung, bản thân không đi làm, việc gây dựng sự nghiệp đang trong giai đoạn chuẩn bị phải tới bảy tám tháng mới bắt đầu được, Ngô Thế Huân hiện tại quả thực rỗi rãnh đến nước mốc meo, Lộc Hàm đi làm Ben Ben đến trường, Ngô Thế Huân hiện tại không có việc gì việc làm bộ dạng có thể nói là hệt như khuê phòng oán phụ.

Ben Ben bị Lý Hồng Bình cùng Ngô Trạch Vân xách đi chơi cả ngày, 8:30 mới trở về, Lộc Hàm Hòa cùng đồng nghiệp đi uống rượu, chín giờ mới trở về. Một mình hắn buổi tối ăn cơm xong lên mạng tra rồi chuyển qua đọc sách xem báo chí, lúc Ben Ben trở về thì liền tắm rửa cho nhóc rồi đưa lên

Lộc Hàm sau khi nói xong chính mình nghĩ ngợi gì đó một chút, sau đó đem bánh ngọt thập cẩm lấy ra, đóng tủ lạnh quay đầu đưa cho Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân im lặng nhận lấy, giương mắt nhìn Lộc Hàm đã đi ra ngoài.

Ngô Thế Huân: "…" Đây là đang cho cơ hội thể hiện sao?!

Lộc Hàm đi đến phòng khách ngồi trên ghế sa lon, Ngô Thế Huân hiểu ý, ngay tại phòng bếp liền nướng lại bánh ngọt thập cẩm, không để quá cứng cũng không quá mền, quả thực làm việc này tựu như ôm trong lòng tình yêu vì Lộc Hàm vậy.

Ngô Thế Huân nướng xong bánh mang lên cho Lộc Hàm. Lộc Hàm nhận lấy từ tốn ăn, ăn xong lau miệng không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng kéo ra một đường cong.

Ngô Thế Huân: "Cười cái gì?"

Lộc Hàm: "Buổi chiều tôi cùng nhau ăn cơm với một thực tập sinh, cảm thấy cậu ta thật đáng yêu đấy, nghĩ lại nên cười thôi." Nói xong đứng dậy đem hộp đựng bánh ngọt thập vào nhà bếp thùng, quay đầu đi vào nhà vệ sinh.

Ngô Thế Huân ngồi ở phòng khách, tay đặt ở trên mặt bàn, có chút hậm hực mà nhìn theo Lộc Hàm, hắn đột nhiên muốn tại nơi này ngày này, tháng này, giết luôn cái tên thực tập sinh đáng yêu đó. Ngô Thế Huân nhíu mày sờ cằm, cảm giác như mình cần phải phát động lên phong trào truy vợ tốc độ cao.

Lộc Hàm đem Kim Tuấn Miên đưa tới phòng liền đi, không để ý tới có người đã tiến vào trốn ở thư phòng.

Lộc Hàm vừa đi, bóng người kia liền từ trong thư phòng mở cửa đi ra, trực tiếp đi vào phòng ngủ của Kim Tuấn Miên.

Kim Tuấn Miên nằm lỳ ở trên giường nằm ngáy o..o

Người kia nhíu mày, trực tiếp đem mấy thứ đồ ném trên giường, theo thứ tự là —— Ấn Độ thần du, hồng sáp, còn có KY, durex classic.

Người kia khóe miệng hơi nhếch lên.

Mơ mộng áp chủ biên sao? Còn là mua mấy thứ này nực? Đã như vậy đừng trách ta a…

Ben Ben buổi sáng lúc đã thấy đại cam cam nằm bên cạnh mình, nhóc cao hứng phi thường ôm đại cam cam vặn vẹo uốn éo.

Lộc Hàm mở mắt, nhìn thấy mắt Ben Ben mở to như nước trong veo nhìn mình, trong mắt còn có hưng phấn không thôi.

"Đêm qua đại bá và chú Hồng Bình dắt con đi đâu?" Lộc Hàm hỏi.

"đi chơi công viên, còn có ăn bò bít-tết." Ben Ben vẫy đuôi.

"Ăn ngon không?"

Ben Ben gật đầu: "Ăn ngon, con thích ăn thịt lắm!" hôm qua nhóc con ăn không biết bao nhiêu thịt, có thể nói là đã ăn đủ cho cả một tuần.

Ben Ben không thích ăn rau Lộc Hàm biết, Lộc Hàm tuy rất thương con nhưng không hoàn toàn cưng chiều Ben Ben không thích ăn rau cậu nhất định cũng bắt phải ăn, còn người khác thấy bé con đáng yêu liền

cứ làm theo những gì nó thích. Đột nhiên cậu cảm thấy lần này Ben Ben đi theo Lý Hồng Bình cùng Ngô Trạch Vân ra quả là được chiều cho hư rồi!

Ngô Thế Huân hiện tại rất rảnh nên việc lớn việc nhỏ trong nhà đều làm hết, Ben Ben cùng Lộc Hàm đánh răng rửa mặt xong thì xuống ăn điểm tâm.

Ba người ngồi ở trên bàn ăn cơm, Ben Ben bởi vì đêm qua ăn quá nhiều thịt, nên đối với buổi thanh đạm thì không thích. Cầm thìa trong tay, múc hai muỗng cháo liền cau mày.

Ngô Thế Huân nói: "ăn nghiêm túc đi!"

Ben Ben nuốt cháo: "Không ngon mà."

"Không có thịt nên không ăn đúng không?!" Ngô Thế Huân nghiêm mặt.

Ben Ben tròng mắt sáng ngời, gật gật đầu, Ngô Thế Huân nhắc mắt, "Không có cũng phải ăn hết!"

Ben Ben cúi đầu mất hứng, bé con kỳ thật đặc biệt đơn suy nghĩ đơn giản, Ben Ben thích ăn thịt, Lý Hồng Bình cùng Ngô Trạch Vân dẫn đi ăn, nhóc còn liền rất thích, ba ba lại không cho ăn, nhóc còn liền thấy rất chán, chỉ đơn giản như vậy thôi tâm tình đều không tính toán gì nữa.

Ăn xong Ngô Thế Huân mang theo Ben Ben xuống lầu trước, Ngô Thế Huân vừa mới mở cửa xe đã nghe mùi rượu nồng nặc hai cha con đồng thời cau mày.

Ngô Thế Huân mở cửa xe cho thông khí, Ben Ben ngồi phía sau phát hiện một cái áo đầy mùi rượu.

"Ba ba!" Ben Ben đem áo đưa tới trước mặt Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân nhíu mày nhận lấy, xem xét kĩ cái áo, không phải của Ngô Thế Huân cũng không phải của Lộc Hàm, càng thêm không thể nào là của Ben Ben.

Ben Ben ngẩng lên cái mũi nhỏ nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân sắc mặt dần dần hóa đen, trong đầu đột nhiên hiện lên lời Lộc Hàm nói "thực tập sinh đáng yêu".

Mà vị thực tập sinh đáng yêu kia, bởi vì hội trường có luận văn biên hộ, cho nên ngày hôm nay đã báo xin nghỉ một ngày.

buổi sáng lúc thức dậy hắn phát hiện trên giường rất mất trật tự, trong phòng một lượng mùi rượu nồng nặc.

Kim Tuấn Miên đứng dậy mở cửa thông khí, xuống giường rốt cuộc phát hiện ra điểm bất thường!!?

Một đạo sấm sét xẹt qua đầu Kim Tuấn Miên! Xém chút nữa đem hắn cháy đen thui rồi!

Hắn còn rõ ràng nhớ rõ đêm qua là cùng Lộc Hàm ăn cơm, sau đó mình cao hứng lấy rượu uống, rồi mình có nắm lấy Lộc Hàm nói câu gì đó… Sau đó thì sao? Sau đó hoàn toàn không nhớ rõ!! Chính mình tại sao trở về đều không nhớ rõ!

Vì cái gì trong phòng có mùi quái dị như vậy?

Kim Tuấn Miên nhìn xung quanh liền thấy vô số thứ dưới sàn nhà.

trong đầu liền "Oanh" một tiếng, choáng váng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngày hôm qua hắn thổ lộ không thành bị cự tuyệt, thẹn quá hoá nên dưới đem Lộc Hàm ném trên giường… Thú tính đại phát rồi hả?

Không thể nào!?

48. Chương 48

Lộc Hàm mang theo ba lô nhỏ của Ben Ben và cặp công văn công văn của mình xuống lầu, lúc xuống thì thấy Ben Ben cùng Ngô Thế Huân hai cha con đồng thời đang dùng ánh mắt nghi hoặc mà chăm chăm nhìn mình, tất cả các cửa của xe đều được mở ra.

Mà trên tay Ngô Thế Huân chính là cái áo mà hôm qua Kim Tuấn Miên lúc say mèm cởi ra.

Ben Ben nghiêng cái đầu nhỏ nhìn nhìn Ngô Thế Huân, lại nhìn Lộc Hàm, nói: "Đại Cam Cam, trong xe con nhặt được cái áo này, là áo của ba sao?"

Lộc Hàm: "Không phải."

Bên cạnh chỗ để xe có một cái thùng rác, Ngô Thế Huân quay đầu trực tiếp đem áo ném vào trong sau đó đứng lại bên cạnh xe chờ mùi rượu tán đi.

Lộc Hàm cũng trầm mặc đứng đấy, không biết nên nói cái gì. Cậu dùng ánh mắt liếc nhìn Ngô Thế Huân, trong nội tâm không biết như thế nào lại có chút bồn chồn, cậu nên hay không giải thích một chút? Nhưng kỳ thật cũng không có chuyện gì mà, Lộc Hàm cảm thấy chắc cũng không cần giải thích đi.

Lộc Hàm lại tưởng tượng, nếu như đổi lại là Ngô Thế Huân hơn nửa đêm mới đi uống rượu trở về, ngày hôm sau cậu lại từ trong xe Ngô Thế Huân phát hiện áo của một người lạ, lúc đó cậu sẽ thế nào đây?

… Cậu nhất định sẽ cảm thấy Ngô Thế Huân chắc chắn là đi ra ăn vụng rồi!

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân cứ đứng nhìn nhau, Ben Ben một tay túm lấy góc áo ba ba một tay túm lấy góc áo đại Cam Cam, nhìn trái nhìn phải, lại bắt đầu cảm thấy hai người hôm nay thật kì quái. Ba ba đang nổi giận sao?

Lộc Hàm vượt qua Ben Ben đi đến bên Ngô Thế Huân, cảm thấy mình cần giải thích rõ ràng: "Ngày hôm qua người kia uống say quá, tôi lấy xe chở về, lúc say người đó hò hét còn cởi áo ngoài vứt ra."

Ngô Thế Huân: "Ừ!"

Lại là một hồi trầm mặc.

Sau đó Ngô Thế Huân lái xe đưa Ben Ben đi nhà trẻ, lại đưa Lộc Hàm đến công ty, trên đường đi hai người không nói gì, bình thường Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm cũng không có nói gì nhiều với nhau, có nói cũng hầu như là chuyện của Ben Ben, nhưng hiển nhiên hôm nay trong xe không khí trầm mặc đến khó chịu.

Ngô Thế Huân đưa Lộc Hàm tới nơi thì ngừng xe, Lộc Hàm xuống xe, rồi nói một câu: "Tôi đi nha."

Ngô Thế Huân không có lên tiếng, cũng không như Ben Ben nói một câu gặp lại hoặc là bye bye.

Lộc Hàm cầm cặp công văn đóng cửa xe đi chưa được mấy bước, Kim Tuấn Miên không biết từ chỗ nào chui ra, kéo tay Lộc Hàm lại, trên mặt có biểu tình kinh ngạc với hoảng sợ lại mang theo thần sắc khác thường.

"Thầy!" Kim Tuấn Miên lôi lôi kéo kéo Lộc Hàm.

Lộc Hàm nhìn hắn: "Tỉnh rượu rồi hả?!"

"Anh..anh…anh… Có chỗ nào không thoải mái không?" Kim Tuấn Miên trừng trừng tròng mắt nói, bởi vì quá hoảng loạn nên buổi sáng lúc ra khỏi nhà tóc đều chưa chải, rối một nùi.

Ngô Thế Huân nhìn thấy Kim Tuấn Miên đột nhiên chạy tới thì nhíu mày, đến lúc Kim Tuấn Miên hỏi Lộc Hàm có thoải mái hay không thì liền mở cửa xe đi xuống, gương mặt lạnh lùng không có biểu tình gì.

Lộc Hàm quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, lại quay đầu nhìn Kim Tuấn Miên: "Không thoải mái là sao? Chỉ có cậu uống say tôi không hề uống."

"Anh… Thật là không có chỗ nào không thoải mái ư?" Kim Tuấn Miên cảm thấy không thể tin được, không có khả năng ah, cũng đã "như vậy" nhất định sẽ có chút khó chịu a, huống chi ngày hôm qua hắn uống say nên khả năng ra tay có thể không nhẹ, hơn nữa nghe nói làm cái kia rất đau nha?!

Lộc Hàm cảm thấy có chút buồn cười, Kim Tuấn Miên tỉnh rượu bộ dạng so với ngày hôm qua uống say còn buồn cười hơn, nói năng càng ngày càng khó hiểu, "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?" Lộc Hàm trực tiếp hỏi.

Kim Tuấn Miên bỗng thấy Ngô Thế Huân đã bước xuống từ bao giờ, lúc này chợt sửng sốt một chút, đối với Lộc Hàm hỏi: "Bạn của anh hả? Hay hàng xóm?"

Lộc Hàm quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, thật đúng là không biết làm sao mà giới thiệu, Kim Tuấn Miên lại đột nhiên đưa tay trừng mắt chỉ vào Ngô Thế Huân, "Đúng rồi! Đây là… Ngô Thế Huân?! Chủ tịch trước kia của EXO?!"

Ngô Thế Huân nhíu mày, ra hiệu đúng rồi, Kim Tuấn Miên buồn bực nhìn Lộc Hàm: "Anh ta như thế nào lại ở chỗ này?"

Lộc Hàm bất đắc dĩ nhìn Kim Tuấn Miên, Biện Bạch Hiền mặc dù cũng có lúc làm cậu khó xử nhưng không có giống Kim Tuấn Miên lúc nào cũng khiến cho người ta không có biện pháp, nếu như hiện tại gặp được Ngô Thế Huân chính là Biện Bạch Hiền, đoán chừng cho dù cậu ta có nghi hoặc cũng sẽ không hỏi nhiều như vậy, ít miệng một chút cũng là việc nên làm.

Lộc Hàm đảo mắt nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nhìn lại Lộc Hàm, lại nhìn Kim Tuấn Miên, Kim Tuấn Miên ánh mắt dừng lại tại Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân, hào khí nhất thời dâng lên rồi.

Kim Tuấn Miên: "Không phải… Cái này…" Là hắn buổi sáng hôm nay rời giường chẳng phải tận mắt thấy sao? Như thế nào lại đều không đúng được?

Nhưng mà trước mặt, Lộc Hàm giống như căn bản không có gì. Chẳng lẽ đêm qua lại không có chuyện đó sao!

Kim Tuấn Miên ngây ngốc trừng mắt với Lộc Hàm. Nếu như Lộc Hàm giả ngu, vậy thì sao lại che giấu. còn nếu như Lộc Hàm không có giả ngu… Cmn! Vậy là ai? Tóm lại là hôm qua đã có chuyện gì!!?

Ngô Thế Huân dần dần đã mất đi kiên nhẫn, trực giác mách bảo trước mắt chính là "kẻ uống say cởi áo ném lên xe Lộc Hàm aka thực tập sinh đáng yêu".

Lộc Hàm nhìn Kim Tuấn Miên: "Vừa sáng sớm đã động kinh rồi hả? Chưa tỉnh ngủ sao? Tôi dắt cậu đi mua thuốc uống nhé."

Kim Tuấn Miên đầu óc co lại, vội hỏi: "Đêm qua thực không phải anh sao!?" Nói xong chính mình đánh mình một cái rồi ngồi xỗm trên mặt đất vò tóc.

Lộc Hàm đi thang máy lên lầu, bởi vì Kim Tuấn Miên mà trễ mất vài phút, trong văn phòng rất nhiều đồng nghiệp cũng đã đến rồi. Biện Bạch Hiền mỗi ngày đều là tới sớm nhất nhưng hôm nay Lộc Hàm nhìn qua trong phòng làm việc lại không nhìn thấy cậu ta đâu.

"Tiểu Bạch đâu rồi?" Lộc Hàm thuận miệng hỏi.

Nữ đồng nghiệp đang bưng cà phê uống nghe Lộc Hàm hỏi, cũng nghi hoặc nhìn thoáng qua, nói: "Chưa có tới a, lạ thật, thường ngày đều là cậu ta tới sớm nhất!"

Kim Tuấn Miên vẫn ngồi trên mặt đất.

Ngô Thế Huân đi đến bên hắn cũng ngồi xổm xuống, nhìn Kim Tuấn Miên, buồn bực nói: "Cậu vừa mới nói câu đó là ý gì?"

Kim Tuấn Miên giương mắt nhìn Ngô Thế Huân, trên mặt biểu lộ tương đương thống khổ, hắn nhíu mày: "Mắc mớ gì tới anh à?"

Ngô Thế Huân nhìn lại Kim Tuấn Miên, toàn thân lộ ra một lượng nguội lạnh bức khí, lời nói không nể mặt ai: "Nói cho cậu biết, Lộc Hàm là người của tôi!"

Kim Tuấn Miên: "!!!"

Ngô Thế Huân xế chiều đi đón Ben Ben, Ben Ben phát hiện trong xe đồ đạc bên trong đều đã thay đổi, chỗ mình thường ngồi còn có một cái gối hình miếng cam. Trong xe nước hoa cũng đổi thành mùi cam Ben Ben ưa thích.

Ben Ben ngồi ở sau xe, ngửi ngửi, rất vui vẻ nói: “Thơm quá ah!!”

Ngô Thế Huân buổi sáng đưa Lộc Hàm đi xong liền đem xe đi bảo trì. Đem đồ đạc thay hết, thuận tiện còn mua gối cho Ben Ben ngồi xe, còn có đổi mùi nước ho trong xe nữa.

Ngô Thế Huân tâm tình không tệ, trong xe mở một bản nhạc, giai điệu nhẹ nhàng, Ben Ben rõ ràng cảm giác được ba ba tâm tình rất tốt.

Ngô Thế Huân tâm tình thật sự là tốt, buổi sáng còn đứng trước mặt ” thực tập sinh đáng yêu” nói rằng Lộc Hàm thuộc quyền sở hữu của mình, thực tập sinh cái gì cũng chưa kịp nói liền chạy trối chết, trong lòng của Ngô Thế Huân không biết như thế nào lại có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Như là đối với Kim Tuấn Miên đã ra tay dằn mặt.

Lộc Hàm là người của Ngô Thế Huân… Tuy nhiên hiện tại thì chưa phải, đúng ra chỉ có thể nói Lộc Hàm là ma ma của con trai hắn, bất quá Ngô Thế Huân tràn đầy tin tưởng, tin tưởng đã trực tiếp nói như vậy chính mình hoàn toàn không cần lo lắng tương lai Lộc Hàm có thể hay không cùng người khác bên nhau!

Căn bản không cần lo lắng!

Ngô Thế Huân không có về nhà, mà tới tòa soạn báo, cùng con trai đón ma ma.

Lộc Hàm hôm nay không có tan ca sớm để đi đón Ben Ben, lúc thu dọn đồ đạc xong đi ra ngoài thì thấy Biện Bạch Hiền hai mắt thâm xì mở không nổi, chầm chậm đi như hồn ma.

Có đồng nghiệp nói đùa với Biện Bạch Hiền: “Tiểu Bạch cậu hôm nay làm sao vậy? Như thế nào mà lại ra cái bộ dạng đó? Sinh bệnh sao? Hay là có lý do khác? Ha ha.”

Nam đồng nghiệp trong phòng nghe thầy liền cười, nữ đồng nghiệp cũng cúi đầu cười, Biện Bạch Hiền, trả lời: “Không có!! Chỉ là đêm quá phải làm nhiều quá!”

Mọi người ầm ầm cười to!

(Trời ơi Tiểu Bạch của tôi =)))))))))

Lộc Hàm vừa vào thang máy đã nhận được điện thoại của Ngô Thế Huân, vừa nhấc máy, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói của Ben Ben: “Ba ba, ba ba tan tầm rồi hả?”

“Tan tầm rồi, Ben Ben về đến nhà chưa?”

Ben Ben: “Ba mau ra đây, con cùng ba ba đang chờ đó!”

Lộc Hàm đi ra ngoài tòa soạn báo, quả nhiên thấy xe Buick của mình đậu ở cửa ra vào, Lộc Hàm chạy tới mở ra cửa xe ngồi vào thì ngửi được mùi cam thơm thơm.

Ben Ben thoáng cái đã nhào vào Lộc Hàm, ôm cổ Lộc Hàm, ngửi ngửi lại nhăn mày, “Có mùi mồ hôi!”

Ngô Thế Huân quay đầu nói: “Còn ba ba thì toàn mùi thơm đúng không!”

Ben Ben chu môi, “Hừ” một tiếng, nói: “Ba ba mùi còn khó ngửi hơn!”

Lộc Hàm phát hiện Ngô Thế Huân tâm tình đột nhiên thay đổi tốt hơn, giống như buổi sáng căn bản không có phát sinh chuyện gì vậy.

Buổi tối Ben Ben cùng Ngô Thế Huân và Lộc Hàm đánh răng, Ben Ben nhìn nhìn Ngô Thế Huân hỏi: “Ba ba làm sao vậy?!”

Ngô Thế Huân đem Ben Ben rửa mặt sạch sẽ rồi chỉ chỉ áo ngủ trên người Ben Ben lại chỉ chỉ Lộc Hàm, nói: “Chúng ta có nên mua cho đại cam cam áo ngủ như thế này không nhỉ?!”

Lộc Hàm đang đánh răng cũng dừng lại, vẻ mặt không hiểu mà nhìn Ngô Thế Huân.

Ben Ben cúi đầu nhìn nhìn áo ngủ trên người mình, lại giương mắt nhìn nhìn Lộc Hàm, con mắt lóe sáng, gật đầu nói: “Có!” Dừng một chút: “Ba ba cũng mua luôn đi! Chúng ta cùng mặc áo ngủ!”

“Được! Con đi ngủ đi!” Ngô Thế Huân ôm Ben Ben đưa vào phòng ngủ.

Lộc Hàm tiếp tục đánh răng, khóe miệng đều là bọt trắng, Ngô Thế Huân đột nhiên quay lại đi vào nhà vệ sinh, đứng sau lưng Lộc Hàm im lặng nhìn Lộc Hàm trong gương.

Lộc Hàm súc miệng, giương nhìn Ngô Thế Huân, cảm thấy Ngô Thế Huân hôm nay vì sao lại kỳ quái như thế, chẳng lẽ thật sự là không đi làm thì sinh khí sao?

"Anh có chuyện gì muốn nói à?" Lộc Hàm hỏi.

Ngô Thế Huân tiến lên một bước, có chút khom người để chiều cao bằng với Lộc Hàm rồi nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Lộc Hàm, đặc biệt nghiêm túc nói: "Em buổi sáng tại sao phải giải thích với anh?"

Lộc Hàm quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, ánh mắt Ngô Thế Huân đặc biệt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cậu.

"Tại sao phải giải thích với anh?" Ngô Thế Huân lại hỏi một lần nữa, ánh mắt như dã thú đang rình bắt con mồi.

Vì cái gì giải thích? Lộc Hàm sững sờ, vô thức hồi đáp: "Cái này cần lý do sao?"

Ngô Thế Huân vẫn nhìn Lộc Hàm, chậm rãi dần thu hẹp hơn khoảng cách của hai người, hô hấp đều nóng hơn, hé mắt, nói: "Không cần sao? Em vốn đâu phải là người hay giải thích với người khác!"

Mùa hè cũng đã bắt đầu, thời tiết nóng lên nhanh chóng. Ben Ben buổi tối bắt đầu đá chăn lung tung vì nóng, có đôi khi buổi tối còn giật mình thức giấc.

Lộc Hàm tối hôm đó cơ hồ không sao ngủ được, Ben Ben động một chút cậu liền mở to mắt vỗ vỗ lưng cho con ngủ lại. Lộc Hàm nửa đêm có thói quen uống nước, huống chi hôm nay lại không sao ngủ được, vì vậy nhẹ nhàng rời giường mở cửa đi ra ngoài, đến nhà bếp lấy nước uống.

Lộc Hàm uống được nửa ly xong cũng không có trực tiếp trở về phòng ngủ mà mở cửa ra ngoài ban công đứng một lát.

Đúng vậy, cậu không ngủ được, thật sự không ngủ được. Ngay từ đầu cậu còn không phát hiện được chính mình không ngủ được vì nguyên nhân gì, nằm ở trên giường trằn trọc hai giờ về sau cậu mới dần dần biết được trong lòng mình đang khúc mắc một vấn đề —— cậu buổi sáng tại sao lại giải thích cho Ngô Thế Huân?

Cậu tại sao phải giải thích? Ngay từ đầu kỳ thật cũng không muốn mở miệng, về sau là vì cái gì lại nói với Ngô Thế Huân như vậy? Cậu từ trước đến nay là người ít nói, nếu như không phải bắt buộc, sẽ không giải thích thêm cái gì, cậu là một người như vậy nhưng vì cái gì buổi sáng hay đứng trước mặt người đó làm ngược lại với con người trước đây của mình?

Cậu lúc ấy là đang suy nghĩ gì?!

Đúng rồi, cậu lúc ấy tự đặt mình vào vị trí người đó, cậu nghĩ nếu như đêm qua người đi ăn cơm với đồng nghiệp còn uống rượu lái xe trở về lúc nửa đêm là Ngô Thế Huân thì sẽ làm sao? Nếu như là Ngô Thế Huân muộn như vậy mới về, buổi sáng trong xe còn vô cớ có y phục của nam nhân lạ cậu sẽ là phản ứng gì?

Lộc Hàm lặng yên đứng ở ban công, gió đêm thổi qua hai gò má, tim cậu đột nhiên đập rất lạ… Có cái gì đó rất khác với trước đây.

Tại sao cậu lại đổi vị trí cho Ngô Thế Huân mà suy nghĩ? Tại sao phải "nếu như là Ngô Thế Huân như vậy" chính mình sẽ như thế nào?!

Lộc Hàm ban ngày không để ý, buổi tối Ngô Thế Huân vừa nhắc lại, trong đầu như giật mình bừng tỉnh, người như cậu vốn chỉ sống trong chính thế giới của mình, hoàn toàn nhìn bên ngoài bằng ánh mắt lạnh lùng dửng dưng. Vậy mà vì Ngô Thế Huân lại làm chuyện ngược lại?!

Vì cái gì? Vì cái gì!

Đáp án dĩ nhiên là như vậy…, rõ ràng là như vậy…

Lộc Hàm đặt tay lên lang cang, nhắm mắt cúi đầu, gió lạnh thổi qua, toàn thân run rẩy thoáng một cái, tim đập càng ngày càng không có quy luật…, trong đầu của cậu dần hiện lên hình ảnh Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân không biết lúc nào đã đứng ở sau Lộc Hàm, ngực dựa vào lưng Lộc Hàm vươn tay đem người phía trước ôm vào lòng, ánh mắt xa xôi nhìn về phía chân trời chậm rãi nói: "Lộc Hàm, em là có tình cảm với anh đúng không?"

Lộc Hàm không động đậy cũng không trả lời.

Ngô Thế Huân càng ôm Lộc Hàm chặt hơn, câu môi cười yếu ớt, cằm nhẹ nhàng đặt trên vai Lộc Hàm trên, một tay đưa lên vuốt tóc Lộc Hàm, thở dài: "Ngốc!"

49. Chương 49

Theo như tính toán, Ngô Trạch Vân lên chức chủ tịch vô cùng thuận lời. Còn về phần Ngô Thế Huân hôm nay là đang chờ một cuộc điện thoại, cuộc điện thoại này có thể là cha mà cũng có thể là mẹ Ngô Thế Huân gọi tới. Nhưng điều hắn bất ngờ nhất chính là người gọi điện thoại tới lão quản gia – theo Ngô gia cũng đã lâu rồi.

Lão quản gia đi theo Ngô lão gia trước trước sau sau đã ba mươi năm, đối với Ngô gia vô cùng trung thành, khi điện thoại tới lão quản gia nói đơn giản lại ngắn gọn mà rất rõ ràng: "Lão gia đã biết hết chuyện của cậu ở công tu, có người trong công ty nói cậu không những không cần chức chủ tịch mà còn muốn đoạn tuyệt sở hữu với tất cả tài sản của Ngô gia. Lão gia buổi sáng hôm nay trong cơn tức giận đã phải vào bệnh viện, cậu cùng Ben Ben tiểu thiếu gia tốt nhất nên trở về một chuyến, chuyện lần này ầm ĩ lắm rồi."

Cúp điện thoại của quản gia xong về sau cha Ngô Thế Huân cũng gọi điện thoại tới đem hắn mắng té tát, mẹ Ngô Thế Huân gọi tới cũng lộ rõ thái độ không hài lòng. Cuối cùng vẫn là muốn Ngô Thế Huân mang theo Ben Ben tranh thủ thời gian trở về một chuyến, Ngô lão gia tuy không gặp nguy hiểm tính mạng nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, Ben Ben lại là Ngô gia bảo bối, mang về theo nhóc con về Ngô lão gia nói không chừng cũng sẽ nguôi giận.

Cúp điện thoại, Ngô Thế Huân lái xe đến nhà trẻ đón Ben Ben, cũng xin phép thầy giáo cho Ben Ben nghỉ vài ngày, lại lái xe tới tòa soạn chỗ Lộc Hàm. Tuy rất gấp, nhưng cũng không thể không một có một cú điện thoại mà vội rời đi. Ngô Thế Huân hiện tại trong đầu vô cùng tỉnh táo, Ngô gia có một ít người chưa bao giờ là dễ đối phó, chuyện lần này xem như có người cố ý nhằm vào điểm yếu của hắn mà ở trước mặt lão gia làm loạn đi.

Việc này cần phải có thời gian xử lý, bình tĩnh nghĩ cách đối phó.

Lộc Hàm nhận điện thoại xong đi xuống lầu, mở ghế lái phụ liền ngạc nhiên sau khi thấy Ben Ben, Ben Ben cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, chỉ là trước đó có nghe ba ba nói phải về đến nhà ông bà vài ngày. Ben Ben vừa nghĩ thật nhiều ngày tới sẽ không được nhìn thấy đại Cam Cam liền vô cùng mất hứng, ủy khuất, vừa nhìn thấy Lộc Hàm nhóc liền chu môi rồi giơ tay muốn được Lộc Hàm ôm một cái.

Lộc Hàm ngồi xuống đem nhóc ôm đến trên đùi, lại nhìn về phía Ngô Thế Huân, nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Ben Ben hôm nay không có đi học sao?"

Ben Ben lầm bầm: "Đâu có đâu! Ba ba đến trường học đón con đấy!"

Ngô Thế Huân ở phía trước nghiêm túc nói: "Ben Ben, ba ba đang cùng đại Cam Cam nói chuyện."

Ben Ben thành thành thật thật liền im lặng.

Lộc Hàm nghi hoặc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Cậu có thể rõ ràng cảm giác được tâm trạng Ngô Thế Huân so với gần đây hoàn toàn thay đổi, giống như khí tràng toàn bộ đều mở ra vậy.

Ngô Thế Huân nói: "Khi anh quyết định từ chức đã có bàn kĩ với ban giám đốc, cũng có nhờ họ thông báo giới gia đình, lí do từ chối là gần đây muốn nghỉ ngơi một thời gian, công chuyện của công ty đã có Ngô Trạch Vân giúp, chờ thêm một thời gian nữa, dù sao cũng chỉ là tạm thời từ chức. Nhưng buổi sáng hôm

nay không biết kẻ nào đã nói gì đó khiến ông nội Ben Ben tức giận tới mức phải vào bệnh viện, vì vậy phải trở về vài ngày."

Lộc Hàm đã rõ, trước kia khi Ngô Thế Huân còn là Chủ tịch thì nội bộ Ngô gia đã đấu đá lẫn nhau, hiện tại Ngô Thế Huân lại bị kẻ nào đó tố cáo với lão gia. Dù sao Ngô Thế Huân chỉ là không sống cùng người nhà, cũng không phải hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, không sống cùng nhau một thành phố, nhưng dù gì người nhà vĩnh viễn vẫn là người nhà.

"Tôi hiểu." Lộc Hàm gật đầu, cúi đầu nhìn Ben Ben, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Ben Ben sang đó phải nghe lời. Ông nội sinh bệnh rồi, Ben Ben phải tìm cách để ông vui vẻ khỏe mạnh biết không?"

Ben Ben rất không cam lòng, ôm Lộc Hàm nũng nịu: "Chúng ta cùng trở về có được không?!"

Lộc Hàm lắc đầu: "Ben Ben cùng ba ba trở về, phải nghe lời có biết không?"

Ben Ben chu môi, cắn miệng lại biểu thị không muốn: "Đại Cam Cam không đi con cũng không đi!"

Lộc Hàm ấn vào mi tâm của Ben Ben Ben Ben: "Không được! Ông nội sinh bệnh rồi, Ben Ben phải đi về chăm sóc ông!"

Ben Ben trong miệng lầm bầm, còn lăn qua lăn lại một hồi, Ngô Thế Huân quay đầu nhìn nhìn Ben Ben trong lòng Lộc Hàm, lại liếc tới Lộc Hàm đúng lúc chạm phải ánh mắt người kia, mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt kiên nghị: "Em yên tâm."

Lộc Hàm gật gật đầu, quay mặt không nói gì.

Ngô Thế Huân không mang theo gì, ở đó cái gì cũng có, cầm ví tiền cùng điện thoại là có thể đi ra sân bay rồi, kết quả thì Ben Ben liều mạng ngồi phía sau xe lăn qua lăn lại nói có đồ gì đó không thể không mang theo!

Ngô Thế Huân hỏi nhóc là cái gì nhóc lại không nói, chỉ thấy mặt nhóc con đều đỏ bừng rồi, Ngô Thế Huân cuối cùng thấy nhóc con uốn éo giãy đành đạc đành phải lái xe quay trở về.

Ben Ben vừa vào cửa liền bay thẳng về phòng của mình, kéo ngăn tủ đựng đồ ra lấy đồ của mình, lại kéo ra một ngăn khác, đem đồ ngủ mà Lộc Hàm thường xuyên mặc lấy ra ngoài. Ôm hai bộ quần áo chạy ra đưa cho Ngô Thế Huân, nói: "Quần áo, quần áo."

Ngô Thế Huân nhận lấy, trông thấy áo ngủ của Lộc Hàm, cúi đầu nhìn nhìn con trai. Hóa ra nhóc con là nhớ Lộc Hàm, buổi tối sẽ không có cùng đại Cam Cam ngủ chung nhưng cũng sẽ vẫn có mùi hương của Lộc Hàm trên áo ngủ, nhóc vẫn có thể ôm a.

Đại khái trên thế giới này, có thể làm cho một đại nam nhân cứng rắn phải động lòng, không phải là người yêu của mình thì chính là con của mình.

Ngô Thế Huân sờ sờ đầu Ben Ben, lấy túi bỏ quần áo vào.

Vé máy bay đã mua xong, Ngô Thế Huân cứ như vậy không có hành lý gì, một tay nắm tay Ben Ben, một tay mang theo túi đựng quần áo lúc nãy ngồi lên máy bay trở về Ngô gia.

Ngô Trạch Vân buổi sáng nhận được điện thoại của em trai, vừa nghe xong liền dặn dò tất cả người làm cùng người trong nhà, quay đi quay lại đã tới trưa liền nhận được điện thoại của Ngô phu nhân.

Ngôi phu nhân thanh âm trong điện thoại nghe có chút không được tốt, nói xong Ngô Trạch Vân sau lưng đổ đầy mồ hôi: "Thế Huân đang trên đường về rồi, con làm anh trai cũng đừng có mang ý định chấm dứt với gia đình cũng đừng có suy tính cùng với trong nhà đoạn tuyệt cái gì nghe không! Mẹ cho con biết, tốt nhất là đừng có suy nghĩ tới luôn đi…còn nếu muốn như vậy…" Dừng một chút: "thì cũng sinh cho mẹ một đứa cháu trai đi, nếu không thì đừng bao giờ nuôi hi vọng này nọ nhé!" Nói xong trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Ngô Trạch Vân cầm di động khiêu mi, thầm nghĩ Ngô Thế Huân lần này dùng giang sơn đổi lấy lòng mỹ nhân thiệt tình là gây họa rồi, bất quá hắn lại nghĩ, nếu là một người xuất sắc như Lộc Hàm, con của mình cũng xinh xắn đáng yêu như Ben Ben, nói không chừng hắn cũng sẽ từ bỏ tài sản gì đấy.

Ai, ai nói được trước cái gì? Nói chung anh hùng đều chẳng thể qua ải mỹ nhân! Ngô phu nhân là chưa có gặp Lộc Hàm, nếu gặp Lộc Hàm rồi, lại còn nói chuyện mấy câu, còn không biết cuối cùng ai mới là người mà phu nhân xem là con chân chính nhất?!

Ngô Thế Huân ngồi máy bay buổi trưa là đến nơi, Ngô gia trực tiếp mang xe riêng tới đón Ngô Thế Huân cùng Ben Ben.

Ngô phu nhân mặc một chiếc váy dài, mái tóc đen quấn tròn trên đầu, khuôn mặt vẫn vô cùng xinh đẹp, trên cổ tay không có mang trang sức, chỉ có tay trái trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn vàng vô cùng tinh xảo. Tuy có hơi đậm người, nhưng cũng không thể che lấp đi khí chất của một quý phu nhân.

Ben Ben vừa xuống xe, đã sớm chờ ở ngoài cửa ra vào, Ngô phu nhân sắc mặt vốn nghiêm túc bỗng thoáng giãn ra, xoay người mang ý cười nhìn Ben Ben, đi về phía Bên Ben giang tay ra nói: " Ben Ben!! Nhìn xem là ai nào?"

Ben Ben giương mắt, nhìn về phía trước, không hề giống như ở trước mặt Lộc Hàm biểu tình phong phú, nhóc hô một tiếng: "Bà nội!"

"Ai ôi!!! Tiểu bảo bối của bà! Nhanh, lại đây cho bà nội ôm một cái nào!" Ngô phu nhân đem Ben Ben ôm chặt vào trong ngực, sủng nịch hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lại nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Ben Ben, "Có nhớ bà nội không?!"

Ben Ben yên lặng nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn nơi nhóc vừa mới xuống xe, Ngô Thế Huân cũng quay đầu nhìn lại.

Hiện tại có mặt Ben Ben, Ngô phu nhân cũng khó mà nói Ngô Thế Huân cái gì, Ngô Thế Huân đến gần hô một tiếng: "Mẹ!"

Ngô phu nhân đối với Ngô Thế Huân từ trước đến nay là hết mực yêu thương, trong mắt bà con trai bà là một người ổn trọng thành thục, làm việc luôn có kế hoạch của mình, lại không nghĩ rằng lần này lại gây ra một việc lớn như vậy, Ngô phu nhân là người phụ nữ thông minh, biết rõ việc này sau lưng khẳng định có lí do gì đó.

Ngô phu nhân cẩn thận dò xét Ngô Thế Huân, trong mắt hiện lên tinh quang, ừ một tiếng, quay người ôm Ben Ben tiến vào trong nhà.

Ngô phu nhân dù sao cũng đã có tuổi, đi vài bước đã cảm thấy hết sức.

Ngô Thế Huân liền đi bế Ben Ben đang ngồi trong lòng Ngô phu nhân xuống đất, để cho nhóc tự đi, Ben Ben nắm tay Ngô Thế Huân, đảo mắt nhìn nhìn Ngô Thế Huân trong tay vẫn cầm theo cái túi, ngóc cổ lên hỏi: "Ba ba, chúng ta đi thăm ông nội đi!"

Ngô phu nhân nghe vậy trong lòng liền mềm nhũn, Ben Ben khiến người khác ưa thích không phải là không có lí do, những đứa trẻ bằng tuổi Ben Ben nào có đứa nào lo lắng cho người lớn được như vậy? Trở về liền không đòi ăn đòi uống, việc đầu tiên nghĩ đến lại là thăm ông nội.

Ngô phu nhân cười cười xoay người sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ben Ben, nói: "Ben Ben, chúng ta cùng đi thăm ông nội nào. "

Ben Ben nắm tay bà nội đi lên trước Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân ở phía sau đi theo, đột nhiên nhóc con quay đầu liếc nhìn Ngô Thế Huân, mở trừng hai mắt, thật giống như trực giác lần này trở về không bình thường, khẳng định có nguyên nhân, nhóc trước hết phải làm cho ông nội thật vui vẻ mới được.

Ben Ben rất nhanh liền quay đầu trở về, Ngô Thế Huân thấy Ben Ben như vậy một chút, đột nhiên nhớ tới lúc trên xe Lộc Hàm dặn dò Ben Ben trở về phải chăm sóc ông nội thật tốt, để ông nội cảm thấy vui vẻ, bây giờ mới hiểu được, Lộc Hàm tựa hồ đã cũng sớm đoán ra.

Ngô Thế Huân trong lòng trong đều hiện lên hình ảnh gương mặt cùng ánh mắt Lộc Hàm, nắm tay chợt siết lại, cảm thấy bản thân mình so với quá khứ càng phải kiên định hơn.

Ben Ben vừa vào cửa liền buông tay bà nội ra, lao thẳng tới giường bệnh của ông nội, giường bệnh cũng không cao, Ben Ben cứ như vậy bổ nhào về phía trước vừa vặn nhào lên trên giường, mắt chớp chớp trong

veo như nước bỉu môi nhìn Ngô lão gia, đôi lông mày nhíu lại, bàn tay nhỏ đặt trên ngực Ngô lão gia lay lay: "Ông nội!! Ông nội!! Ben Ben tới thăm ông rồi! Ông nội!"

Bác sĩ vừa mới giúp Ngô lão gia kiểm tra xong, thu hồi ống nghe dặn dò Ngô lão gia không được kích động, tinh thần phải thật thoải mái. Ben Ben vừa vào liền trực tiếp xông tới, cái miệng nhỏ chu chu gọi ông nội, làm Ngô lão gia một phen ngạc nhiên.

"Ai ôi!!!, bảo bối. Ben Ben, con trở về từ lúc nào? Nhanh lại để cho ông nội nhìn xem có cao lớn hơn không!" Ngô lão gia nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, vừa thấy được Ben Ben cả người cùng tinh thần đều tốt, lập tức liền ngồi dậy.

Ben Ben ghé vào trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt hai đầu ngón tay Ngô lão gia, lắc lắc nói: "Buổi trưa con mới cùng ba ba trở về đấy! Ông nội xem con rất cao nha!"

Ngô lão gia sống tới nay cái gì cũng không còn lo lắng, muốn nói thích nhất vẫn là con cháu trong nhà, Ngô gia đời thứ tư cũng có mấy người cháu, nhưng Ben Ben mới là đứa cháu khiến Ngô lão gia đau lòng nhất. Ben Ben lớn lên tuy rất tốt, chưa bao giờ bướng bỉnh, nhưng từ nhỏ lại không có mẹ yêu thương chăm sóc, khi còn bé không thích nói chuyện, giờ lớn rồi thì trở nên thân thiện còn không nghĩ tới lần này Ben Ben vừa về đến đặc biệt nhu thuận, vọt tới bên giường mình hô một tiếng ông nội, làm cho trong lòng Ngô lão gia cũng không tránh được mềm nhũn lại ngọt ngào.

Ngô lão gia cũng đã lâu không gặp Ben Ben, nhìn Ben Ben bây giờ càng ngày càng cao lớn đẹp trai liền ưa thích vô cùng, không như quanh năm suốt tháng chỉ thấy có mấy người già trong nhà đi qua đi lại!

Bác sĩ ở bên cạnh nhìn vậy gật gật đầu với Ngô phu nhân đứng ở bên cạnh, thấp giọng nói: "Ngô lão gia như vậy là tốt nhất, tâm tình tốt rồi, bệnh gì cũng sẽ không có!"

Ngô phu nhân gật gật đầu, "Lần này lại làm phiền ông rồi."

Bác sĩ cười nói: "Phu nhân khách khí rồi."

Trong phòng bệnh không phải chỉ có bác sĩ cùng Ngô lão gia, Ngô lão ngũ – chú của Ngô Thế Huân cùng vợ ông Hồ Yến cũng đã ở trong phòng, vốn đang đang cùng Ngô lão gia nói gì đó, lại thấy Ben Ben xông vào sắc mặt lập tức u ám, lại nhìn thấy Ngô Thế Huân đứng ở cửa ra vào, dù ngoài mặt không nói gì nhưng trong nội tâm lại hừ lạnh một tiếng.

Ngô lão gia cũng nhìn thấy con trai đứng ở cửa ra vào, hừ lạnh một tiếng, nói: "Còn biết trở về!? Ta tưởng hổ thẹn quá đi luôn rồi chứ?"

Ngô Thế Huân sắc mặt trầm tĩnh như nước, bình tĩnh hô một tiếng: "Cha", quay đầu lại hô một tiếng: "Chú, Thím", với bác sĩ đứng đối diện cũng nhẹ gật đầu chào hỏi.

Ngô lão gia lần này tâm trạng tốt, không đả động tới Ngô Thế Huân, đưa tay ôm lấy Ben Ben, đem Ben Ben dựa vào tại trong ***g ngực của mình, hai ông cháu cùng nhau trò chuyện.

Ngô phu nhân thấy chồng vui vẻ cũng coi như không còn lo lắng, quay đầu ra hiệu Ngô Thế Huân cùng mình đi ra ngoài, thím của Ngô Thế Huân không biết như thế nào cũng theo đi ra, cười nói: "Thế Huân trở về rồi sao?"

Ngô Thế Huân gật đầu, Ngô phu nhân nhìn Hồ Yến, ngoài mặt thì tươi cười nhưng bên trong lại vô cùng chán ghét, không nói gì thêm hai mẹ con đã đi ra.

Ngô Thế Huân cùng Ben Ben đi rồi, Lộc Hàm vẫn như trước đúng giờ tan tầm, thu dọn đồ đạc, lúc kéo ngăn kéo dưới bàn làm việc ra, đem hộp mô hình Transformers ra nhìn. Lộc Hàm nhìn mô hình trong tay, trong nội tâm như là có gì đó nghẹn chặt ***g ngực, vốn cho rằng có thể cùng Ben Ben đón lễ tốt nghiệp nhà trẻ, nhưng kế hoạch chưa lên thì đã vỡ tan tành rồi.

Lộc Hàm mang theo hộp lớn mô hình đẩy cửa phòng làm việc ra ngoài, thì thấy Biện Bạch Hiền vẫn chưa về mà còn đang làm việc, hôm nay sợ rằng cậu ta còn muốn tăng ca.

"Không về sao?" Lộc Hàm hỏi.

Biện Bạch Hiền đem mặt nhấc khỏi màn hình máy tính, đáy mắt có chút mệt mỏi, hiển nhiên gần đây áp lực công việc vô cùng lớn, "Đại vương người đừng để ý đến, lần này mà làm không OK em sẽ trực tiếp bị đem ra xử bắn đó!"

"Đừng tạo cho mình áp lực quá lớn!"

"Em biết rồi!"

Lại quay đầu nhìn thấy Kim Tuấn Miên, đầu ghé vào màn hình máy tính, hiển nhiên là theo Biện Bạch Hiền tăng ca, gần đây mệt mỏi cũng trở thành bộ dạng chó con rồi.

Lộc Hàm không nói gì, Kim Tuấn Miên ngày trước tan tầm luôn quấn chặt lấy mình, tuy mấy điều cậu ta nói mình đều là nghe không hiểu vẫn cứ nói, nhưng đột nhiên có một ngày bỗng an tĩnh, Kim Tuấn Miên không quấn quít lấy mình nữa, tựa như đột nhiên trưởng thành, cả ngày giữ im lặng, như cún đi theo Biện Bạch Hiền học tập, tăng giờ làm việc không chút nào oán trách, so với ngày trước như trở thành người khác.

Lộc Hàm nghĩ có lẽ mấy người trẻ tuổi thường hay như vậy. Mình cũng không thể hiểu được nữa rồi.

Lộc Hàm mang theo quà cho Ben Ben trở về, khi mở cửa phát hiện phòng khách vẫn chưa đóng cửa, Lộc Hàm đứng tại cửa trước đóng chốt, nghĩ nghĩ vẫn là mở ra.

Trong phòng im lặng không có người, trên ghế salon có một cái áo sơmi của Ngô Thế Huân, trên bàn trà vẫn còn mấy món đồ chơi của Ben Ben, trên bàn cơm còn có quả táo buổi sáng Ben Ben gặm một nửa.

Lộc Hàm đổi giày xong liền tiến đến, đem túi xách cùng đồ chơi mô hình đặt ở trên ghế salon rồi ngồi xuống, lặng im trong chốc lát. Cậu đứng lên, đi đến bàn ăn bên cạnh rót ly nước uống xong lại đi vào phòng bếp, từ phòng bếp đi ra quay người đi lên thư phòng, sau đó đẩy cửa phòng ngủ của Ngô Thế Huân, lại đẩy cửa phòng Ben Ben, ngồi lên trên giường của Ben Ben trong chốc lát, sau đó cậu thậm chí còn đi ra ban công đứng ngây ngẩn.

Không đúng, giống như tất cả hoàn toàn không đúng.

Lộc Hàm với hoàn cảnh lạ lẫm này kỳ thật từ trước đến nay đều không có cảm giác gì, cậu đã dọn qua nhiều chỗ ở, cảm giác lạ nhà cũng không còn, nhưng hôm nay đứng trong phòng cậu lại cảm thấy hết sức lạ lẫm, trong phòng đặc biệt yên tĩnh, cậu đứng ở chỗ nào cũng đều như thấy lạ lẫm!

Ngô Thế Huân cùng Ben Ben đều không ở nhà, cậu ở chỗ này thật giống như đứng giữa một ngôi nhà hoang.

Nghe nói một người chỉ cần lặp đi lặp lại làm một việc vượt qua hai mươi mốt lần, về sau sẽ hình thành một thói quen. Như vậy nếu như mỗi ngày đều sinh hoạt cùng Ben Ben và Ngô Thế Huân phải hay không cũng sẽ tạo thành một thói quen, không nhìn không gặp sẽ không thoải mái? Không nhìn không gặp đã cảm thấy nơi nào cũng thật lạ lẫm?

Ngô Thế Huân đang cùng Ngô lão gia nói chuyện, hai cha con ở trong phòng làm việc nói chuyện thật lâu, cơm tối cũng không ăn, một mực không có đi ra.

Ben Ben mới nói chuyện với ông nội một lát về sau đã bị Ngô phu nhân mang về phòng tắm rửa đi ngủ.

Ngô phu nhân cho Ben Ben tắm rửa xong, Ben Ben nháy mắt hỏi, "Bà nội, ở đây không có sữa tắm hương cam sao?"

Ngô phu nhân ngẩn người, hỏi: "Ben Ben thích sữa tắm hương cam sao?"

Ben Ben gật gật đầu, tỏ ý chỉ muốn sữa tắm hương cam, tất cả những cái khác đều không được, không thích!

Ngô phu nhân cưng chiều cháu trai, vội vàng ra lệnh cho người làm trong nhà đi tìm, tìm không được thì nhanh ra ngoài mua! Người làm trong nhà tìm khắp nơi, hương sữa tắm nào cũng đều có nhưng lại không có hương cam đành phải cho người ra ngoài mua.

Hồ Yến cách đó ba phòng nghe nói sự việc liền cười lạnh, cười đến trong mắt hàn quang cũng tóe ra, đối với con dâu của chính mình lại càng không hài lòng: "Cô cũng sinh một đứa như vậy đi?! Tới lúc đó đừng nói sữa tắm hương cam! Đến nước hoa hương cam cũng sẽ mua luôn!"

Người làm thật vất vả mới mua được sữa tắm hương cam bà chủ cần dùng, lúc đó Ben Ben mới bằng lòng tắm rửa, ngồi trong bồn tắm ngửi được mùi cam tràn ngập lông mày liền giãn nở, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thỏa mãn, cái mũi không ngừng hít hít ngửi mùi sữa tắm trên người, đại Cam Cam đại Cam Cam! Nhóc đã một ngày không gặp đại Cam Cam! Không gặp được đại Cam Cam cũng chỉ có thể ngửi mùi thôi!

Ngô phu nhân cho nhóc tắm rửa xong lau khô thân thể, Ben Ben lại chỉ rõ muốn mặc bộ áo ngủ trong túi ở trong phòng, những bộ khác đều không chịu mặc, Ngô phu nhân đành phải vào lấy cái áo nhỏ trong túi mặc cho Ben Ben. Mặc áo xong Ben Ben xỏ dép chạy vào trong phòng, trèo lên giường ôm lấy áo ngủ của Lộc Hàm vào ngực ngửi ngửi, xung quanh đều là mùi của đại Cam Cam nha.

Ben Ben chạy lên giường, Ngô phu nhân cũng đã sớm chú ý tới một bộ áo ngủ khác của người lớn trong túi của Ben Ben rồi, liếc nhìn bộ áo ngủ kia không giống như là của Ngô Thế Huân. Ngô phu nhân ngồi ở bên giường cùng Ben Ben nói chuyện, hỏi Ben Ben gần đây trong trường học có nghe lời thầy cô không, có hay không có thêm nhiều bạn mới, ba ba gần đây thế nào.

Ben Ben trả lời từng câu một, rất nghiêm túc.

Ngô phu nhân cuối cùng nhìn nhìn Ben Ben trong ngực một ôm áo ngủ người lớn kia, hỏi: “Ben Ben, bộ áo ngủ này là của ai? Ba ba sao?”

Ben Ben nghe bà nội hỏi tới, bàn tay nhỏ bé liền nắm chặt bộ quần áo, con mắt mở to tỏ vẻ cảnh giác nhìn Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân nghi hoặc nhìn cháu trai, Ben Ben rốt cục cũng chậm rãi mở miệng nói: “Không phải của ba ba, là của đại Cam Cam đấy.”

Đại Cam Cam? Là ai?

Ngô phu nhân có chút không rõ ràng, nhịn không được đưa thay sờ sờ áo ngủ, cũng không ngờ nhóc lại giấu xuống người, trở về nguyên bản như trước cảnh giác đối với người lạ, nói: “Không được!! Đại Cam Cam của con!”

Ngô phu nhân liền dừng tay lại, vội vàng dỗ, “Ừ, của Ben Ben, áo ngủ cùng đại Cam Cam đều là của Ben Ben.” Dừng một chút: ” Ben Ben không thể nói cho bà nội biết đại Cam Cam là ai sao?”

Ben Ben nhìn Ngô phu nhân, dù sao cũng là từ nhỏ đã quen được bà nội chăm sóc, vì vậy thu hồi vẻ mặt cảnh giác, cúi đầu sờ lên áo ngủ, chân thành nói: “Đại Cam Cam là đại Cam Cam a, là ma ma của Ben Ben!”

Ngô phu nhân: “…”

Ngô Thế Huân ra khỏi thư phòng, Ngô lão gia vừa mới phát bực trong người, chỉ thẳng mặt Ngô Thế Huân mắng đồ nghịch tử, cuối cùng lại tống Ngô Thế Huân cút ra ngoài!

Ngô Thế Huân ra ngoài rồi, không nói gì thêm nữa.

Ngô Thế Huân quay đầu đi đến phòng của Ngô phu nhân, người làm tại cửa nói tiểu thiếu gia cùng phu nhân đã ngủ rồi, Ngô Thế Huân liền xuống dưới lầu ra ngoài sân hút một điếu thuốc, gọi điện thoại cho Lộc Hàm.

Lộc Hàm bắt điện thoại rất nhanh, Ngô Thế Huân thậm chí đều không có nghe được tiếng chuông, “Đến rồi hả?” Lộc Hàm tại đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Ừ, đến rồi.” Ngô Thế Huân ném thuốc lá xuống đất giẫm t, mắt nhìn xa xa, “Đã ăn chưa?”

Lộc Hàm: “Đã ăn rồi.”

Ngô Thế Huân: “Ben Ben đã ngủ, ngày mai lại điện thoại cho em.”

Lộc Hàm: “Được.”

Nhất thời trầm mặc, vừa mới cùng cha nói chuyện xong, Ngô Thế Huân tâm tình không tốt rất nhanh trở lại bình thường. Chính làvì nghe được giọng nói của Lộc Hàm, không biết như thế nào Ngô Thế Huân đột

nhiên trở nên bình tĩnh, cảm thấy hết thảy đều là đáng giá, sự lựa chọn này đúng, tương lai căn bản sẽ không hối hận cũng sẽ không quay đầu lại.

Lộc Hàm tại đầu bên kia điện thoại trước sau như một vẫn trầm mặc, cậu từ trước đến nay không phải cái kiểu người bắt đầu chủ đề khi nói chuyện, cơ hồ đều là Ngô Thế Huân nói một câu cậu trả lời một câu. Hai người cầm điện thoại, tựa hồ chỉ có thể nghe được hô hấp của nhau.

Lộc Hàm đột nhiên mở miệng nói: "Anh ở đó…Vẫn tốt chứ?"

Ngô Thế Huân nhịn không được câu môi, bình tĩnh mà lại kiên định nói: "Anh rất tốt!" Dừng một chút "Em không cần lo lắng, hiện tại mọi chuyện cứ để anh lo. Em cũng đừng suy nghĩ tới chuyện tương lai, cứ để anh giải quyết là được!" Em chỉ cần là là em, là Lộc Hàm, là đại Cam Cam của Ben Ben, là người yêu của Ngô Thế Huân này là được!

Có những điều không cần nói ra miệng mà người kia vẫn có thể hiểu, mấy lời như anh yêu em, anh thích em gì đó Ngô Thế Huân kì thực cảm thấy vô cùng vô dụng.

Hiện tại chỉ cần hắn biết rõ, chính mình đang làm rất tốt là được, những cái khác đều không cần quan tâm, cái gì cũng không cần cân nhắc, hiện tại tương lai có biến cố gì, cứ để cho Ngô Thế Huân một mình gánh chịu.

50. Chương 50

Ben Ben buổi sáng khi tỉnh dậy, vẫn mơ mơ màng màng, còn không có mở to mắt liền dùng tay sờ soạng sang bên cạnh, trong miệng lầm bầm muốn đại Cam Cam ôm một cái, nhưng sờ tới sờ lui vài cái chẳng những không có cái ôm quen thuộc nào mà xung quanh tới mùi của đại Cam Cam cũng chẳng có nữa.

Ben Ben mở to mắt mông lung trong nhìn xung quanh mới phát hiện mình không ở trong nhà, đại Cam Cam không có về với mình.

Ben Ben có chút mất hứng mà nằm ở trên giường vặn vẹo uốn éo, bàn tay nhỏ bé còn nắm chặt bộ quần áo ngủ của Lộc Hàm do cả buổi tối bị Ben Ben ôm trong lòng nên có chút nhăn nhúm.

Ben Ben vội vàng ngồi dậy, quỳ trên giường đem quần áo của đại Cam Cam vuốt phẳng lại, bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt trên mấy nếp nhăn, chu miệng bộ dạng hiển nhiên có chút không vui.

Ngô phu nhân đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Ben Ben quỳ trên giường cúi đầu, cơ thể vẫn không nhúc nhích liền hô một tiếng: "Ben Ben, chúng ta đi đánh răng nào!"

Ben Ben quay đầu, ngoan ngoãn hô một tiếng: "Bà nội buổi sáng tốt lành!"

Ngô phu nhân mỉm cười đi tới, trong mắt đều là cưng chiều, ngồi xuống bên giường ôm Ben Ben rồi hôn lên mặt nhóc nói, "Ben Ben nhanh rời giường đánh răng thôi, bà nội mang con xuống dưới lầu ăn điểm tâm."

Ben Ben gật đầu, hai con mắt nhìn bà nội, chân thành nói: "Con phải làm phẳng quần áo của đại Cam Cam trước đã".

Ngô phu nhân cúi đầu nhìn lại, trông thấy bộ quần áo ngủ lạ hôm qua vẫn bày ra trên giường, kiểu dáng đặc biệt đơn giản. Bà sờ lên đầu Ben Ben, cũng không có nói gì, mắt bà thoáng có chút đau lòng.

Ngày hôm qua Ngô lão gia trong thư phòng một đêm không ngủ, tuổi ông đạ trên sáu mươi rồi, nửa năm trước thật vất vả mới bỏ được thuốc nhưng đêm qua không ngủ mà hút nguyên một đêm. Ngô phu nhân buổi sáng nghe người làm nói bị dọa không nhẹ, vội vàng đi vào thư phòng, Ngô lão gia đang từ thư phòng đi ra, quả nhiên một thân sặc mùi thuốc lá, quần áo vẫn là ngày hôm qua mặc, sắc mặt có chút nhợt nhạt mệt mỏi, dưới mắt còn hiện ra quầng thâm.

Ngô phu nhân rất đau lòng, biết rõ lần này Thế Huân làm ông đau lòng đến như vậy, lại nghĩ tới Ben Ben luôn nhắc "đại Cam Cam", bà Ngô trong nội tâm cảm thấy rất khó chịu.

Ngô phu nhân cái gì cũng không hỏi, nhẹ nhàng giục chồng mau tắm rửa thay quần áo rồi xuống nhà ăn điểm tâm, nghỉ ngơi một chút hãy tới đi công ty.

Ngô lão gia buổi tối hôm qua một bụng nộ khí không có chỗ phát, giờ phút này thấy lão bà nộ khí trực tiếp hóa thành than thở, nói: "Thế Huân lần này thực sự là mê muội rồi!!!"

Ben Ben từng chút từng chút đem quần áo vuốt phẳng lại đặt ở trên gối đầu, xuống giường đi theo bà nội rửa mặt nhưng vẫn chưa thấy yên tâm, quay đầu lại nhìn nhìn chiếc gối đầu, giọng vô cùng ủy khuất nói: "Bà nội, có thể nói với người làm đừng chạm vào quần áo của đại Cam Cam không?"

Ngô phu nhân liền nói: "Được, bà nội và người làm sẽ không ai chạm vào, áo ngủ là của riêng Ben Ben thôi!"

Ben Ben lại đặc biệt rất nghiêm túc gật đầu.

Ngô phu nhân mang Ben Ben rửa mặt thay quần áo, nắm tay Ben Ben xuống lầu, liếc thấy Ngô Thế Huân đang ngồi một mình trên ghế xem báo. Bà nhìn kỹ một chút, Ngô Thế Huân vẫn như xưa, biểu lộ vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy. Tư thế rủ mắt xem báo nhiều năm vẫn không thay đổi, tĩnh lặng mà đẹp như một bức tranh.

"Ba ba!" Ben Ben đi theo bà nội xuống đến phòng khách dưới lầu, nhìn thấy Ngô Thế Huân liền buông tay bà nội ra, rất nhanh chạy tới bên ba ba.

Ngô Thế Huân buông báo ngẩng lên nhìn Ben Ben đã chạy tới, đưa tay sờ sờ đầu con trai.

Ben Ben chờ mong nhìn Ngô Thế Huân, hai con ngươi sáng lóng lánh, vẫy đuôi thấp giọng nói: "Ngày hôm qua con vẫn chưa gọi điện thoại cho đại Cam Cam."

Ngô Thế Huân yên lặng lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, quay qua nói với Ben Ben: "Có lẽ giờ này đại Cam vẫn chưa ngủ dậy."

Ben Ben cong miệng lên, tiếp tục lắc cái đuôi: "Vậy đợi lát nữa con gọi cho đại Cam Cam."

Ngô Thế Huân gật đầu, cũng không có đem điện thoại thu lại, ngược lại đưa di động cho Ben Ben, Ben Ben vui vẻ như chim sẻ mà nhận lấy, cầm chặt trên tay.

Bà Ngô đi tới, nhìn Ben Ben lại nhìn Ngô Thế Huân, thấy trong phòng khách cũng chỉ có ba người, không có thêm những người khác, mới nói: "Mặc kệ sự tình rốt cuộc là thế nào, con đã làm ba con tức giận thì cũng nên chú ý một chút."

Ngô Thế Huân trầm mặc gật đầu, gương mặt không biểu tình, "Con biết rồi."

Bà Ngô nghe xong cũng không nói gì thêm, bà chỉ có hai đứa con trai, Trạch Vân cùng Thế Huân, hai đứa bà đều yêu thương như nhau. Hơn nữa Thế Huân trước giờ làm việc vẫn đều cẩn trọng.

Bữa sáng Ngô lão gia không có xuống ăn, những người khác trong Ngô gia nếu như là chưa dậy thì cũng đã đi làm nên trong phòng ăn cũng chỉ có Ngô phu nhân cùng Ngô Thế Huân và Ben Ben ăn cơm.

Ngô phu nhân ngồi ở bên cạnh nhìn Ngô Thế Huân cùng Ben Ben ăn cơm, thật không hổ là hai cha con, tướng ăn cũng giống y như nhau, đều là tập trung ăn cơm không có nói chuyện, đều không thích ăn ngọt, bên cạnh cả hai luôn có một ly nước chanh, ăn mấy miếng đều phải uống một ngụm nước chanh.

Mà bên tay phải Ben Ben còn có điện thoại của Ngô Thế Huân, Ben Ben mỗi lần ăn một miếng xong đều liếc qua nhìn nhìn điện thoại, nhìn xong rồi mới lại ăn tiếp một miếng, không nhao nháo, đặc biệt ngoan ngoãn.

Ngô phu nhân ở một bên nhìn hai ba con trong nội tâm căng thẳng bồn chồn, Ben Ben luôn miệng gọi "Ma ma", kỳ thật nhiều năm như vậy thằng bé vẫn là rất muốn có mẹ a?!

Bà không khỏi nghĩ đến Ben Ben khi còn bé, không náo loạn cũng không khóc càng không thích cùng những đứa trẻ khác nói chuyện, tính cách đặc biệt khép kín, một mình ngồi trong góc chơi đồ chơi không lên tiếng. Không phải trong nhà chỉ có Ben Ben duy nhất là trẻ con, nhưng nhìn những anh em khác trong nhà đều

có mẹ cưng chiều chăm sóc, Ben Ben cho tới bây giờ cũng không nhìn không liếc, thậm chí không có hỏi han câu nào.

Ngô phu nhân nghĩ lại lúc đó đau lòng tưởng chết đi. Có một lần một đứa trẻ là anh họ của Ben Ben chạy tới khoe khoang được mẹ mua cho món đồ chơi mới, Ben Ben giữ im lặng nhìn thằng bé đó trong tay cầm món đồ chơi, xong vẫn tiếp tục giữ im lặng, cũng không thèm để ý tới người, vậy mà lát sau mẹ thằng bé đó chạy tới mắng Ben Ben là đứa trẻ hư, mới còn nhỏ đã có thói khinh người.

Ngô phu nhân vẫn còn nhớ rất rõ, lúc ấy đang là tết nguyên đán, trong nhà thân thích đều ở cùng một chỗ ăn Tết, Ngô Thế Huân lúc ấy đang cùng cha nói chuyện không có chú ý tới Ben Ben, bà khi thấy được thì trực tiếp phát hỏa, đem Ben Ben đưa cho bảo mẫu trông chừng, rồi quay sang quở trách mẹ đứa nhỏ đó một trận.

Bà lúc đó toàn thân đều là nộ khí, khi tận mắt nhìn thấy cảnh đó liền tức giận đến không ngừng được, vừa tức lại đau lòng, mắng,chửi mắng chửi mẹ đứa bé kia nhưng đến chính mình con mắt đều đỏ, bà đau lòng Ben Ben từ nhỏ đã không có mẹ chăm sóc, người khác đều có Ben Ben lại không có, thằng bé đâu có làm cái gì sai?

Ngô Thế Huân ngay sau đó biết chuyện, về sau ôm Ben Ben đi về ngay trong đêm. Từ đó Tết nguyên đán trong nhà không còn cùng tham gia. Mặc dù là ngày Tết âm lịch quan trọng như vậy cũng không bao giờ ở lại nhà tham gia mừng năm mới, chỉ đem con trai trở về cùng ông bà nội đón thời khắc giao thừa, còn những người thân thích khác trong nhà đều là hờ hững không hỏi.

Ngô phu nhân ngồi ở bàn ăn nghĩ lại, con mắt không khỏi đỏ lên, trong lòng thầm thở dài.

Ngô Thế Huân đoạn tuyệt là một chuyện rất bất ngờ, nhưng dầu gì mọi chuyện cũng đã rồi, hắn chắc chắn sẽ không thay đổi quyết định. Lão gia cùng lão ngũ lúc đầu kịch liệt phản đối nhưng bà thì chấp nhận, thậm chí cảm thấy rất tốt, chỉ cần Ngô Thế Huân còn nhớ gọi mình một tiếng mẹ, thì dù cả Ngô gia có phản đối bà cũng sẽ đồng ý.

Ben Ben sau khi cùng Ngô Thế Huân ăn xong, nhóc bấm số gọi cho Lộc Hàm.

Ben Ben rất hưng phấn, còn rạo rực, bộ dáng đặc biệt vui vẻ, "Đại Cam Cam!!! Đại Cam Cam!! Ba đã dậy chưa?"

Lộc Hàm cơ hồ là đợi cuộc điện thoại này một đêm rồi, buổi tối không sao ngủ ngon, nằm ở trên giường nhỏ của Ben Ben lật qua lật lại, điện thoại để tại đầu giường, chỉ cần rung một cái thôi cậu cũng sẽ dễ dàng phát hiện, buổi sáng lúc thức dậy còn chộp ngay lấy di động bỏ vào túi.

Lộc Hàm: "Thức dậy rồi, Ben Ben đã rời giường chưa? Đêm qua ngủ ngon không? Đã ăn sáng chưa?"

Ben Ben hai cái bàn tay nhỏ bé cùng một chỗ cầm chắc di động, gật đầu nói: "Đã ăn rồi! Con ngủ rất ngon ah, con hôm qua có lấy áo của ba mang theo, buổi tối là ôm nó ngủ." Dừng một chút, chu môi, ủy khuất nói: "Ba không đi với con, con chỉ có thể mang áo của ba đi cùng."

Lộc Hàm nghe con trai nói muốn cười nhưng trong nội tâm lại khó chịu, nói: "Ben Ben nghe lời, sau khi trở về liền có thể gặp ba rồi."

Ben Ben lập tức ngẩng đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba, chúng ta lúc nào trở về ạ!?"

Vừa đúng lúc này Hồ Yến từ trên lầu đi xuống, vừa cười vừa nói: "Ben Ben mới trở về có một ngày đã muốn đi rồi hả?"

Ben Ben cầm di động quay đầu nhìn Hồ Yến, mặt mày lộ rõ vẻ nghi hoặc, nhóc đối với Hồ Yến cũng chẳng có ấn tượng gì, khi còn bé tuy đã gặp qua nhưng vì quá nhỏ nên sớm không nhớ rõ. Ngô Thế Huân hờ hững đứng dậy, nhìn cũng không nhìn Hồ Yến, đứng dậy đem Ben Ben ôm lấy đi ra vườn hoa.

Ben Ben nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba?"

Ngô phu nhân buông đũa đứng dậy, gọi bảo mẫu mình tín nhiệm nhất đến, nói: "A Ninh! … Mang tiểu thiếu gia đi dạo trong vườn đi!"

Ngô Thế Huân đem con trai giao cho A Ninh, sờ lên đầu con sau đó quay người trở về đại sảnh.

Lộc Hàm không biết bên kia đã xảy ra, chỉ nghe được hai giọng nữ xa lạ trong điện thoại.

A Ninh đi đằng sau Ben Ben, Ben Ben cầm di động đi dọc theo vườn hoa chậm rãi nói, "Ba ơi, con hỏi rồi nhưng ba ba không có trả lời con, con cũng không biết lúc nào mới về nữa."

Lộc Hàm dỗ dành nói: "Có thể là vài ngày nữa thôi mà."

Ben Ben chu môi, đá đá cục đá dưới chân, lầm bầm nói: "Thế nhưng mà con muốn gặp ba ngay à! Rất là muốn, làm sao bây giờ?"

Lộc Hàm trả lời: "Ngày nào con cũng có thể gọi điện cho ba, lúc nào ba cũng cùng con nói chuyện."

Ben Ben vẫn là chu môi, bộ dáng tức giận, nhóc không chỉ là muốn gặp đại Cam Cam thôi đâu, nhóc còn có chuyện khác nữa, có chuyện cực kì quan trọng cần phải làm! Thế nhưng mà đại Cam Cam không có ở đây, không ở đây thì nhóc nên làm cái gì bây giờ?!

Ben Ben nghẹn lấy một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên rồi, A Ninh ở một bên nhìn thấy đều hoảng, xoay người đối với Ben Ben, dạy cho nhóc hít thật sâu sau đó thở ra.

Ben Ben rốt cục thở ra xong đặc biệt không được tự nhiên mà cắn môi, lắc lắc cánh tay, nói: "Thế nhưng mà sắp cuối tuần rồi…, Ben Ben muốn cùng ba đi chơi như các bạn khác trong lớp vậy! Ben Ben trước giờ đều chưa được cùng ma ma đi chơi công viên!"

Lộc Hàm sửng sốt một chút, cầm di động tay run run, Ben Ben nói mỗi một chữ đều đập vào lòng cậu. Cùng con trai ở chung lâu như vậy, đến giờ Lộc Hàm mỗi một ngày đều trôi qua vô cùng phong phú, đối với mỗi một ngày đều tràn ngập chờ mong, Ben Ben lại là đứa bé rất hiểu chuyện chưa từng bao giờ khiến cậu phải mệt mỏi, khiến cuộc sống của cậu mỗi ngày đều tươi sáng hơn.

Con trai muốn cùng cậu đi chơi cuối tuần, tựa như cậu cũng muốn mỗi ngày đều mong con luôn bên mình vậy.

Ben Ben một mực cầm di động cùng ba nói chuyện điện thoại, toàn chuyện vụn vặt dông dài tỉ như hôm qua đến nơi là mấy giời, đã gặp những ai, buổi tối còn được tắm sữa tắm mùi cam, xong sau đó mặc cái gì rồi còn có ngủ chung với bà nội, ba ba buổi sáng thì đang xem báo, ông nội chưa có thức dậy, bà nội cùng hai cha con ăn cơm, còn có một bà kì lạ xuất hiện nữa vân…vân, Ben Ben nói không ngừng, chủ đề không đồng nhất, câu cú loạn xa, tựa như muốn đại Cam Cam luôn ở bên cạnh lắng nghe mình, cảm đại Cam Cam vẫn đang tồn tại ngay bên cạnh.

Ngô Thế Huân quay người trở về phòng khách.

Hồ Yến cũng ngồi ở bàn ăn bên cạnh ăn cơm, Ngô phu nhân nhìn bộ dáng của bà ta tựu như không phải chỉ đơn giản ăn cơm, nói rõ hơn là đang tìm cách bơi móc chuyện này chuyện nọ.

Hồ Yến dáng tươi cười nhàn nhạt, nói chuyện ngữ khí không hề cay nghiệt, nhưng nói mỗi một câu đều đâm thẳng vào tim người nghe: "Nghe nói anh cả đêm qua cả một đêm đều trong thư phòng ah, Thế Huân cháu cũng lớn như vậy rồi, không thể để cho người khác lo lắng vậy chứ. Lão gia lần này có thể bị tức giận không nhẹ nha, nếu không phải nhờ Ben Ben đoán chừng hôm nay đều không thể xuống được đâu. Từ ngày anh hai cháu tiếp nhận EXO, Nhị thúc Tam thúc đều không về nhà này nữa, Ngô gia là cây to đón gió, cháu cũng phải biết góp chút sức chứ. Cho dù không giúp đỡ thì cũng không thể gây thêm phiền…"

Ngô Thế Huân ngồi ở trước bàn ăn không nói một lời, biểu lộ tự nhiên lãnh đạm, vô luận Hồ Yến nói thế nào đều là lẳng lặng ngồi nghe.

Ngô phu nhân cũng là một câu đều không nói, ăn no rồi, thả dao nĩa xuống bàn, cầm khăn tay lau đi khóe miệng, mắt nhìn Ngô Thế Huân, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy đặc biệt khôi hài.

Có lẽ khi Hồ Yến bắt đầu mở miệng lỗ tai Ngô Thế Huân đã tự động tiến hành ngừng trệ rồi đi. Hồ Yến nói nhiều thì nhiều nhưng Ngô Thế Huân nửa chữ cũng không đặt vào tai. Mà bà già đó mà đã bắt đầu giảng đạo thì đúng là chuyện không có thuốc nào cứu được rồi!

Ngô phu nhân đột nhiên mở miệng nói: "Em dâu nói đúng, đặc biệt là sự tình của EXO, chủ tịch có thể không làm, nhưng quyền thừa kế thì không thể mặc kệ đúng không?!"

Hồ Yến sửng sốt. Cái gì? EXO cái bánh ngon như vậy mà bỏ, Ngô Thế Huân đã bỏ đi, nhưng mà còn Ngô Trạch Vân thì sao? Dễ gì có thể lấy được thứ gì từ tay hắn.

Hồ Yến yên lặng hít sâu một hơi.

Ngô Thế Huân quyết định mang Ben Ben trở về, Ngô lão gia rất không muốn nhưng cũng biết Ben Ben năm nay đã lớn rồi, phải về đi học, qua mấy tháng cũng đã lên tiểu học. Lão gia cũng không thèm quản Ngô Thế Huân nữa, ông cũng đã nửa chân chạm đến quan tài rồi, bớt bỏ quan tâm một số việc, đành thuận theo tự nhiên thôi.

Ngô lão gia đã đem chuyện của Ngô Thế Huân nói cùng Ngô phu nhân một lần, Ngô phu nhân ngược lại là thập phần đồng ý, trước đó bà cũng đã nghĩ qua một vài điểm rồi, chỉ là không ngờ người con trai thích lại là người năm đó mang thai thuê, chính là mẹ ruột của Ben Ben.

Ngô lão gia đối với quyết định lần này của con mà sinh khí, một mực khó chấp nhận, Ngô phu nhân nói: "Ông tức giận cái gì? Nói tôi nghe xem nào." Dừng một chút, nghĩ đến hôm qua Ben Ben ôm áo ngủ còn nói mớ "Đại Cam Cam", lại nói: "Thật ra thì chúng ta cũng chẳng có biện pháp nào đâu. Nếu như người đó Thế Huân thích mà cả Ben Ben cũng thích, ông thân làm ba làm ông nội thì có thể làm được cái gì?"

Ngô lão gia cả giận nói: "Nhưng cần phải buông bỏ hết sự nghiệp và gia tộc sao?!"

Ngô phu nhân cười: "Ông còn không biết xấu hổ còn nói con ông? Ông đã quên lúc ông còn trẻ thời điểm vì theo đuổi tôi mà cùng người trong nhà trở mặt, còn nói là muốn dẫn tôi bỏ trốn? Bây giờ Thế Huân mang theo vợ con xa chạy cao bay, tôi xem ông có tức cho chết không!"

Ngô lão gia không còn lời nào để nói.

Ngô phu nhân không có giấu diếm việc bà muốn đi thành phố H, Ngô Thế Huân cũng không có bất cứ ý kiến gì, vì vậy ba người cùng lên máy bay trở về.

Lúc xuống phi cơ Ngô Thế Huân mới đột nhiên cùng Ngô phu nhân nói một câu: "Người đó không tới."

"Cái gì?" Ngô phu nhân không hiểu.

Ngô Thế Huân mặt không biểu tình nhiều mà hộc ra mấy chữ: "Còn không có cùng một chỗ."

Ngô phu nhân kinh ngạc, trong đầu lập tức kịp hiểu "Không có tới" cùng "Còn không có cùng một chỗ" là có ý gì rồi. Nói cách khác, Ngô Thế Huân là đơn phương thích người ta, người kia kỳ thật chỉ là cưng chiều Ben Ben bảo bối, căn bản không có thèm xem Ngô Thế Huân là cái gì to tát?

Ngô phu nhân mang kính râm ở đại sảnh phi trường đột nhiên nở nụ cười.

Ngô phu nhân không đi cùng đường với Ngô Thế Huân, bà đối với sinh hoạt của Ngô Thế Huân là tuyệt đối tôn trọng nên hoàn toàn không can thiệp.

Sau khi xuống phi cơ về thì gọi điện cho bạn thân Tào Nguyệt, hai người cũng đã nửa năm không gặp mặt rồi, đầu kia nghe nói Ngô phu nhân vừa đáp máy bay xong, vui vẻ vô cùng.

Bên kia nói sẽ cho người tới đón nhưng Ngô phu nhân dứt từ chối mà nói tự bắt xe đi, đầu kia Tào Nguyệt cười nói: "Vừa vặn mình đang ở tòa soạn báo, cậu tới đi, đến thì gọi điện thoại cho mình."

"Ừ!"

Ngô phu nhân nói với tài xế là đi tòa soạn báo, tòa soạn báo lúc này đúng lúc vừa tan tầm, không ít nhân viên từ bên trong đi tới, cửa ra vào người đến người đi, dòng xe cộ phi thường náo nhiệt.

Ngô phu nhân đi vào cao ốc của tòa soạn, cũng không vội vã đi lên mà ở dưới lầu tham quan một chốc lát, trong đại sảnh của tòa soạn có một tủ thủy tinh lớn trưng bày những bài báo thành công của toàn soạn trong nhiều năm qua. Ngô phu nhân tùy tiện nhìn qua vậy mà thấy lại thấy tên con mình được viết trang trọng trên đó.

Ngô phu nhân cách tủ kính thủy tinh nhìn thấy ảnh chụp Ngô Thế Huân gương mặt lạnh lùng, thì cười ra tiếng, bắt đầu đọc bài viết ở trong, bà nhẹ gật đầu, cảm thấy rất thoả mãn, câu chữ trật tự rõ ràng, không quá đào sâu nhưng cũng khiến người đọc hiểu thấu.

Ngô phu nhân quay người đi đến thang máy chuẩn bị đi lên, lúc này người đã ít đi rất nhiều, người cần đi thang máy cũng đã không còn bao nhiêu. Lộc Hàm đang đứng ở trong thang máy, ăn mặc áo sơ mi trắng quần vải màu đen từ thang máy đi ra cùng Ngô phu nhân đối mặt.

Ngô phu nhân đang muốn nhấc chân đi vào thang máy, giật mình khi vừa thấy Lộc Hàm, chân trực tiếp cứng lại luôn.

Lộc Hàm thản nhiên nhìn Ngô phu nhân, ở tòa soạn này cũng không hiếm khi gặp người lạ, mà sau lưng thang máy cũng đã muốn đóng lại. Lộc Hàm vô thức đưa tay bấm nút giữ cửa, cửa thang máy lại mở ra, Ngô phu nhân lúc này mới hoàn hồn, nhìn Lộc Hàm nói: "Cảm ơn cậu."

Lộc Hàm gật đầu: "Không có gì đâu ạ." Nói xong đi ra cửa.

Ngô phu nhân đi vào thang máy, ánh mắt một mực hướng về Lộc Hàm trên mặt bà là biểu tình không thể tin được, sao lại nhìn giống Ben Ben như vậy?

Ngô phu nhân trong đầu còn suy nghĩ thì thang máy đã ngừng ở tầng cao nhất.

Tào Nguyệt chào đón, hai người chặt chẽ ôm, Ngô phu nhân tạm thời đem tâm tình vứt qua một bên, hai tỷ muội cùng một chỗ bắt đầu nói chuyện.

Hai người nói nói, không biết như thế nào nói đến chuyện bài báo nhắm vào Ngô Thế Huân, Tào Nguyệt biết rõ Ngô phu nhân là mẹ của Ngô Thế Huân, không khỏi cảm khái nói: "Ai, cậu không biết đó thôi chứ lúc ấy tin tức vừa đưa ra làm mình sợ muốn chết!"

Ngô phu nhân đối với sự kiện kia có nghe thấy, nhưng cũng không biết quá nhiều, Tào Nguyệt nói: "Vốn là tòa soạn bọn mình cũng có một bài báo rồi, lúc ấy tiếng vang không tệ, nào biết được cuối cùng lại trở thành "dẫn đường cho quỷ", lúc ấy mình còn tưởng huyết áp lên cho chết rồi!"

Ngô phu nhân an ủi nói: "Được rồi được rồi, đều chuyện quá khứ rồi, cậu cũng đừng quan tâm nữa, sao không chịu nghỉ ngơi đi còn đi làm như vậy chi cho khổ cực!"

Tào Nguyệt: "Vốn là nên nghỉ hưu, nhưng năm nay tòa soạn báo có mời đến một người, mình rất coi trọng, cậu không biết đó thôi chứ hiện tại bồi dưỡng người tài rất khó, người kia lại giỏi như vậy tớ nhất định phải nắm bắt! "

"Đó là người thế nào?" Ngô phu nhân cười, "Người thế nào mà khiến cho chủ tịch đích thân nhìn đến?"

Tào Nguyệt vỗ tay một cái: "Tên là Lộc Hàm, bài viết về Ngô Thế Huân chính là cậu ta làm đấy!" Nói xong theo trên giá sách lấy ra một sấp văn kiện, đem lý lịch sơ lược đưa tới, nói: "Đây này, hiện tại rất nổi danh trong mảng tài chính và kinh tế, dù có tiền nhiều cũng không chắc mời được cậu ta đến làm việc, may mà tổng chủ biên chỗ chúng tôi với cậu ta là giao tình nên cậu ta mới đồng ý!"

Ngô phu nhân mở ra xem, sửng sốt, lý lịch sơ lược góc trái trên cùng là ảnh chụp của Lộc Hàm,, chính là người trẻ tuổi bà gặp trong thang máy.

Tào Nguyệt lại tiếp tục nói về Lộc Hàm: "Đứa nhỏ này mình thiệt tình ưa thích, làm việc rất có phong cách của mình, năng lực rất cừ, vốn đang lo lắng cậu ấy hành nghề tự do thời gian dài có thể hay không không thích ứng được với văn hóa văn phòng, kết quả lại được đồng nghiệp yêu mến vô cùng! Người tài giỏi, bề ngoài lại xinh đẹp dễ nhìn, quả thực trong xã hội này hiếm có quá rồi!"

Ngô phu nhân kéo kéo khóe môi, vui vẻ nhìn lý lịch Lộc Hàm.

Ngô phu nhân buổi tối cùng Tào Nguyệt ăn cơm, lúc Tào Nguyệt đi vệ sinh, Ngô phu nhân gọi điện cho Ngô Thế Huân nói phi thường ngắn gọn.

"Mẹ của Ben Ben tên là gì?"

"Lộc Hàm."

"Tốt. Khuya nay mẹ sẽ lên máy bay trở về, con nhớ chăm sóc Ben Ben cho tốt, " dừng một chút: "Còn nữa muốn cướp được vợ về nhất định phải lãng mạn, không thể như tảng băng tảng đá mà tiếp cận người ta được! Nếu như con bí quá thì… không phải còn có Ben Ben sao?!"

Ngô Thế Huân: "..."

Ngô phu nhân nói được thì làm được, cùng ngày trong đêm đi máy bay về nhà, sáng ngày thứ hai đã về tới Ngô gia.

Ngô lão gia thức dậy sớm, lúc xuống lầu nhìn thấy Ngô phu nhân lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nói: "Bà tại sao trở về rồi? Ben Ben đâu? Thế Huân đâu?"

Ngô phu nhân cầm khăn tay lau đi khóe miệng, cười đến ý vị thâm trường: "Con nó trở về với vợ rồi, Ben Ben cũng về với mẹ của nó, tôi không thể ở đó làm phiến!" Ngô phu nhân híp híp mắt, bà bây giờ đương nhiên phải ở nhà này, phòng ngừa có kẻ giở trò, cản trở việc con trai bà "cướp vợ."

51. Chương 51

Lộc Hàm tan tầm không trực tiếp trở về, Ben Ben cùng Ngô Thế Huân đều không có ở nhà, một mình cậu trở về cũng chỉ là soạn bản thảo hoặc là lên mạng. Vừa vặn gần đây trời chiều không nóng mà Kim Mân Thạc đang sợ mình bị mập lên liền hẹn Lộc Hàm với Biện Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên chơi bóng rổ.

Lộc Hàm lái xe, chở bốn người tới sân bóng gần đó. Kim Mân Thạc ngồi ở ghế phụ, Biện Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên hai người ngồi ở phía sau.

Lộc Hàm nhìn nhìn kính chiếu hậu, nói: "Hai người làm cái gì vậy? Một trong hai đứa có kí sinh trùng à?" Kim Tuấn Miên cùng Biện Bạch Hiền hiện tại một người ngồi một bên, mỗi người dán vào hai bên cửa xe, khoảng cách giữa hai người đó nhét vào hai người nữa cũng đủ.

Kim Mân Thạc chậc chậc dưới miệng, quay đầu xem đằng sau hai người, nói: "Hai người các cậu là muốn mời anh về phía sau ngồi sao? Đừng mơ nhé! Dù có ngồi ngoài đường thì anh mày ngọc ngà cũng không thèm xuống đó!"

Biện Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên không ai mở miệng.

Kim Tuấn Miên vẫn còn học đại học, Biện Bạch Hiền nhỏ hơn Kim Tuấn Miên một tuổi tốt nghiệp cấp ba xong thì đi tìm việc, hai người tuổi trẻ khí thịnh tranh được phải bóng là trực tiếp chạy ba bước ném bóng, dáng điệu uyển chuyển động tác thành thạo, Kim Mân Thạc chậc chậc cảm thán: "Hai đứa này đúng là không biết nể mặt ai mà!" Dừng một chút, quay đầu nhìn về Lộc Hàm nhíu mày: "Tiểu Lộc, chúng ta cũng cố lên đi!"

Lộc Hàm cởi bỏ cúc tay áo, xắn lên tới khuỷu, giương mắt nhìn Kim Mân Thạc.

Biện Bạch Hiền đem bóng ném cho Lộc Hàm, Lộc Hàm một tay tiếp được đập bóng đi đến ba phần tuyến bên ngoài, hai tay di chuyển bóng, cẳng tay cùng cánh tay thành góc 90 độ khuỷu tay hướng phía vòng rổ thành một đầu thẳng tắp, hơi ngồi xổm đầu gối cùng mắt cá chân đồng thời dùng sức một cái nhảy lên, cánh tay dùng lực ném đi, quả bóng trên không trung xẹt qua một đường hoàn mỹ độ, rơi vào vòng rổ, vòng ngoài rổ đều không có đụng phải.

Kim Mân Thạc trợn tròn mắt, cằm đều muốn rớt mất!

"WOWWW!" Biện Bạch Hiền giơ hai tay lên vỗ, hô to một câu, "Bóng tốt!"

Lộc Hàm câu môi nở nụ cười, bây giờ đã là sáu giờ nhưng ánh sáng xung quanh vẫn còn rất sáng, Kim Mân Thạc nhìn Lộc Hàm, giật mình, gần đây phát hiện càng ngày Lộc Hàm cả người tươi sáng hẳn lên, không còn là bộ dáng nhàn nhạt tỏa ra một luồng khí đạm mạc xa cách.

Bốn người chơi bóng rổ, Lộc Hàm cùng Biện Bạch Hiền một đội, Kim Mân Thạc cùng Kim Tuấn Miên một đội, Lộc Hàm chằm chằm vào Kim Mân Thạc đoạt bóng, Biện Bạch Hiền cùng với Kim Tuấn Miên không phải chỉ mắt đối mắt mà còn có ý như sắp lao vào ăn thịt nhau, giữa hai người tỏa ra mùi thuốc súng nồng nặc.

Kim Mân Thạc không chịu thua, Lộc Hàm nhìn về phía trên chuyền bóng ném bóng dẫn bóng ném rổ đều đặc biệt chăm chú,, mà Biện Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên hai người đều là dùng hết nhiệt huyết, sôi trào thu lại không được, trong mắt đều so đo giành lấy thắng thua mà ném bóng vào rổ, mỗi một bước đều đặc biệt nghiêm túc chăm chú, nhìn về phía trên so với thi đấu NBA còn muốn căng thẳng hơn.

Kim Mân Thạc thở dốc một hơi, hướng Lộc Hàm phất phất tay, Lộc Hàm lau mồ hôi, hai người không ai tiếp tục, đi qua một bên nhìn xem hai kẻ không biết mệt kia chơi bóng.

Lộc Hàm nhìn nhìn hai người trên sân bóng nói: "Tuổi trẻ quả thật cái gì cũng làm được."

Kim Mân Thạc nghĩ thấy cũng đúng, dù sao tuổi trẻ có rất nhiều nhiệt huyết cũng đầy ắp ước mơ, trong đầu không cần tính toán cái gì hết.

Kim Tuấn Miên ném rổ ba lần cũng không có thành công, Biện Bạch Hiền một cái bật lên, "BA" một phát nhắm rổ ném vào, hai người đứng sát nhau, mắt đối mắt mũi đối mũi, trong mắt đều là oán khí lửa giận, lúc chạm đất Biện Bạch Hiền đẩy Kim Tuấn Miên một cái, hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Kim Mân Thạc cùng Lộc Hàm đi qua, Kim Mân Thạc nói: "Được rồi được rồi, kết thúc thôi! Anh mời mọi người đi ăn đồ nướng!"

Biện Bạch Hiền trên mặt thần sắc đã thu vào, hướng Kim Mân Thạc đi tới, lắc đầu nói: "Em buổi tối có hẹn rồi."

Kim Mân Thạc: "Hẹn? Có hẹn mà cậu còn chơi bóng tới giờ này? Thật sự là… Ai ôi!!! Tiểu tử à…có biết lịch sự không vậy?"

Biện Bạch Hiền không nói gì, xoay người đem túi của mình cầm lên vỗ vỗ, chào Kim Mân Thạc và Lộc Hàm rồi đi ra.

Đầu kia Kim Tuấn Miên đột nhiên từ trên mặt đất bật dậy, cầm quả bóng ném đi thật mạnh.

Kim Mân Thạc đi ra ngoài mua nước, Kim Tuấn Miên cùng Lộc Hàm ngồi chờ trong quán, trên bàn đã mang lên vài xâu đồ nướng.

Kim Tuấn Miên ngồi trên ghế, miệng nhai thịt rất chuyên chú.(=)))))))))

Kim Mân Thạc mua nước vẫn chưa về, Kim Tuấn Miên ăn vài miếng đột nhiên thở dài, nhìn Lộc Hàm hỏi: "Thầy, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Nói đi."

" Ngô Thế Huân là bạn trai anh a?"

Lộc Hàm nhìn Kim Tuấn Miên, không nói phải cũng không nói không. Kim Tuấn Miên thấy Lộc Hàm nhìn mình không lên tiếng, trong nội tâm đau xót, cảm thấy đáp án đã rất rõ ràng rồi.

"Đại vương, em lại muốn hỏi nữa."

"Ừ!"

"Thế này nhé, một người A, đặc biệt thích một người B, thích rất nhiều năm, vốn là muốn thổ lộ, kết quả trên đường đột nhiên xuất hiện người C mà hắn cực kì ghét, anh nói A phải làm sao bây giờ?!"

Lộc Hàm nghĩ nghĩ, chuyện tình cảm cậu vốn không biết nói làm sao, chỉ có thể giải quyết đơn giản: "B có thích A không?"

Kim Tuấn Miên thành thật lắc đầu.

Lộc Hàm nói: "Tôi cảm thấy A cùng B không có hi vọng rồi, C còn có thể."

Kim Tuấn Miên đang uống trà đột nhiên phun ra.

Kim Mân Thạc sau khi trở về ba bắt đầu ăn, quán đồ nướng này gần trường học nên bên trong có không ít học sinh, nói chuyện lớn tiếng còn có cười đùa, mùi mồ hôi cùng đồ nướng xen lẫn với nhau tạo thành một một hương vị bình dân mà rõ ràng.

Lộc Hàm lái xe không uống rượu, Kim Mân Thạc cùng Kim Tuấn Miên đã uống hết một chai.

Kim Tuấn Miên nói: "Như thế nào đây? Trường học bây giờ nhiều quá. Nghiên cứu sinh đúng là nhiều như rác mà!!"

Kim Mân Thạc hô to: "Rác cái khỉ! Anh vốn cũng là nghiên cứu sinh! Chỉ là lão tử không tham danh quyền nên không thèm theo cho đến tiến sĩ!!"

Lộc Hàm lái xe đưa Kim Mân Thạc cùng Kim Tuấn Miên trở về, chính mình khi về đến nhà thì đã muộn, xuống xe lên lầu cầm điện thoại nhìn thời gian, mới đột nhiên phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ!

Lộc Hàm sững sờ, nhìn thời gian đã gần mười hai giờ, Lộc Hàm một bên cầm chìa khóa mở cửa một bên gọi lại, lúc đẩy cửa ra thình lình phát hiện trong phòng khách sáng trưng một mảnh, điện thoại Ngô Thế Huân đang đặt ở trên bàn không ngừng rung, trên ghế sa lon còn có mấy món đồ chơi lộn xộn Ben Ben để đó.

Lộc Hàm khép lại cửa đi tới, Ngô Thế Huân vừa vặn tắm rửa xong, quấn khăn tắm ngang hông phía trên cởi trần đi ra, trên tóc vẫn còn nước nhỏ xuống, vai rộng eo thon, thân thể cân đối.

Đỉnh đầu chiếu ánh đèn mờ ảo, đường cong trên thân Ngô Thế Huân đều hiện hết trong đáy mắt Lộc Hàm không sót thứ gì.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm cũng nhìn Ngô Thế Huân, không khí xung quanh vô cùng xấu hổ, nếu là bình thường Ngô Thế Huân dù có bộ dạng đó cũng không sao, cho dù mặc ít hơn nữa cũng không thành vấn đề (=]]]]]]]]]), nhưng Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đã hai ngày không gặp, lúc này phòng khách chỉ mở một đèn vàng nho nhỏ, ánh sáng mờ ảo chiếu lên mỗi cm da thịt, thậm chí là từng giọt nước nhỏ xuống ngực tất cả dưới ánh đèn nhìn thấy đặc biệt rõ ràng.

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm: "Anh đã về?"

Ngô Thế Huân: "Em đã về?"

Cả hai đồng thanh lên tiếng.

Lộc Hàm: "Ben Ben ngủ chưa?"

Ngô Thế Huân: "Ben Ben đã ngủ."

Tiếp tục đồng thanh.

Lộc Hàm: "Tôi đi xem."

Ngô Thế Huân: "Em đi xem đi."

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân: "…"

Không khí lại rơi vào trầm mặc.

Lộc Hàm đột nhiên có suy nghĩ, tại sao mình lại trở nên như vậy?!

Lộc Hàm đẩy cửa phòng Ben Ben ra, Ben Ben đã ngủ, nhắm mắt nằm ở trên giường nhỏ, hơi thở đều đều, giấc ngủ rất sâu.

Lộc Hàm trên người bị ám mùi thịt nướng rất nồng, trên tay còn có chút dầu nên chỉ ngồi ở bên giường nhìn Ben Ben cũng không dám vuốt tóc nhóc.

Ben Ben đột nhiên mơ mơ màng màng mở to mắt, con mắt lóe sáng, nằm ở trên gối nói: "Ba đã về rồi?!" Hít hít cái mũi nhỏ, chu môi: "Có mùi thịt trên người ba!"

Lộc Hàm: "…"

Lộc Hàm trên người đúng là có mùi thịt nướng nhưng chính cậu ngửi thấy không được, vậy mà Ben Ben lại ngửi ra, hơn nữa nhóc con mũi đặc biệt thính, trong lúc ngủ mơ nghe thấy mùi thịt mà bắt đầu mơ màng, ngay sau đó tỉnh lại. Sét đánh cũng sẽ không tỉnh được Ben Ben, vậy mà ngửi thấy mùi thịt nướng thoáng qua liền tỉnh.

Ben Ben vừa tỉnh liền không chịu ngủ lại, đạp đạp kéo kéo áo Lộc Hàm, con muốn ăn thịt muốn ăn thịt!

Lộc Hàm bất đắc dĩ phải đi tắm ngay, kết quả khi đi ra hướng trên giường thấy Ben Ben vẫn còn chưa ngủ, nhào đầu về phía trước ôm cổ Lộc Hàm ngửi, càng ngửi càng không chịu ngủ, hiện tại Lộc Hàm trên người đã bớt mùi đi rất nhiều nhưng cơ hồ vẫn còn chưa hết hoàn toàn, Ben Ben con mắt lóe sáng sáng, lắc lắc tay muốn gặm cổ Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân đẩy cửa vào, hỏi Ben Ben vì cái gì còn không ngủ, Ben Ben chu mỏ nói, đại Cam Cam trên người có mùi thịt, con muốn ăn thịt, ngủ không được!

Ngô Thế Huân lạnh lùng nghiêm mặt đi tới nói: "Đi ngủ đi!"

Ben Ben hiển nhiên là không chịu, lại làm ầm ĩ trong chốc lát, quay đầu nhìn Ngô Thế Huân sắc mặt phi thường không tốt, cũng biết đã muộn rồi, ngày mai còn phải đi nhà trẻ, lúc này mới hậm hực nằm xuống, ôm gối nói: " Được rồi, hôm nay cho đại Cam Cam cùng ba ba ngủ, nhưng ngày mai ba ba phải trả người cho con!"

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân: "Được!" (đệch =)))))))))

Ngô Thế Huân cùng Ben Ben ngồi trên salon đợi thật lâu, Ben Ben cuối cùng mệt quá ngủ mất, Ngô Thế Huân đã gọi ba cuộc điện thoại, Lộc Hàm đều không nhấc máy.

Ngô Thế Huân hiểu được Lộc Hàm có công việc của mình, sinh hoạt cũng không thể nào ràng buộc theo ý mình được, Ngô Thế Huân cũng biết mình không thể dùng Ben Ben trói buộc Lộc Hàm, cho nên gọi ba cuộc điện thoại xong, Ngô Thế Huân cũng không gọi nữa.

Nhưng kỳ thật dựa theo tình cảm mà Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm, đâu chỉ là trói buộc mỗi ngày về nhà đều có thể nhìn thấy đơn giản như vậy, tốt nhất mỗi một phút mỗi một giây đều có thể ở bên, quan trọng nhất là không cho bất cứ ai có thể đến gần.

Tuy vậy nhưng Ngô Thế Huân luôn thuyết phục chính mình hiện tại phải nhịn một chút, nhịn một chút,…

Nửa đêm khi Ben Ben ngủ rồi, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm hai người đứng trong phòng khách không nói chuyện, Ngô Thế Huân đột nhiên cảm thấy may mắn khi chính mình năm đó đồng ý mua nhà này, nhường Kim Chung Nhân nhà to hơn. Ngô Thế Huân hiện tại ở nhà này có hai phòng ngủ, Kim Chung Nhân mua nhà to có ba phòng ngủ đều rất lớn.

Kỳ thật đến hôm nay mới thấy tác dụng của nhà nhỏ nha. (bts =]]]]]).

Ngô Thế Huân vừa muốn mở miệng, Lộc Hàm đã nói: "Ngủ cùng có tiện không?"

Ngô Thế Huân trên mặt bất động thanh sắc, trái tim hung hăng nhảy bỗng nhúc nhích, nói: " Tiện." (lại chả sướng phát điên phát dại lên ấy chứ =)))))))))

Ngô Thế Huân buổi tối cùng Lộc Hàm mỗi người ngủ một bên, chăn cũng là riêng mỗi người một cái, Lộc Hàm nằm xuống nhắm mắt liền trực tiếp ngủ, cũng thật sự đã mệt mỏi cả ngày, không còn tâm tư nói chuyện nữa.

Nhưng Ngô Thế Huân lại không ngủ được, tắt đèn về sau trong phòng im ắng lạ thường, Ngô Thế Huân nhắm mắt lại còn có thể nghe được bên tai có tiếng tim đập, từng nhịp, từng nhịp.

Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân hơn nữa còn có Ngô lão ngũ luôn ra sức che giấu chuyện của Ngô Thế Huân trước gia tộc, Ngô gia đây cũng đúng là có quá nhiều tranh chấp.

Hồ Yến ở công ty của bà gặp phải vài rắc rối phải dừng giao dịch, làm bà mỗi ngày đều ngủ không ngon, cũng không khỏi oán Ngô Thế Huân.

Nhưng kỳ thật tại Ngô gia, người có tâm tư nhất vẫn là Ngô lão gia, lão gia mỗi ngày đều cho thư ký đi thăm dò Ngô Thế Huân gần đây đang làm cái gì, tránh cho nhiều việc không tốt xảy ra, tổ tôn hai bên quay ra bất hòa lại sinh phiền phức.

Ngô Thế Huân chẳng phải đã nhất định từ chức sao? Không phải nói muốn từ bỏ hết quyền thừa kế sao? Không phải là muốn tách khỏi gia tộc sao?

Không sao, Ngô lão gia dù gì vẫn sẽ luôn yêu thương con trai không trách móc.

Lão gia đem thư ký cùng luật sư dặn dò: "Năm đó Nguyệt Lan gả đến, mẹ cô ấy ra của hồi môn là một nhà rượu, hôm nay nhà rượu kia đã cũ lắm rồi, ta sẽ đem nhà rượu kia của Nguyệt Lan cho Thế Huân quản. Sau đó nói cho nó biết, công ty đó vốn là của bà nội Ben Ben cho làm của hồi môn, về sau khi Ben Ben trưởng thành, công ty kia sẽ nhường lại cho nó!"

Lão gia không ép buộc Ngô Thế Huân lựa chọn, nhưng không có nghĩa là không quản tới, chẳng phải con muốn tự lập sao? Bà ngoại con chẳng phải đã cho mẹ con một nhà rượu còn gì? Bây giờ coi như đem nó cho con! Con có bản lĩnh thì hãy bắt đầu từ nhà rượu nho nhỏ đó làm thành một công ty từng bước từng bước biến nó thành EXO thứ hai!

Ngô phu nhân đã biết chủ ý của lão gia cũng không có ý kiến, chỉ cần không hãm hại đến người khác bà đều đồng ý hết.

Chỉ là khi nghe lão gia nói bả cảm thấy có chút không ổn, nhà rượu của mẹ bà cho chẳng phải ở thành phố M sao? Thành phố M? Nếu như vậy thì Thế Huân và con dâu tương lai chẳng phải sẽ sống ở hai chỗ rất xa nhau sao?!

Thư ký đem hết lời lão gia nói truyền đạt cho Ngô Thế Huân, mà Ngô Thế Huân cũng không có từ chối trong điện thoại liền đáp ứng.

Ngô Thế Huân hiểu rõ ý của lão gia, cũng hiểu mình hoàn toàn không thể nào đủ vốn để bắt đầu lại bây giờ. Cha mình làm như vậy xem như đã lui một bước rồi, mặt khác là tình cảm cha con còn có vì Ben Ben mà làm vậy.

Ngày cuối tuần Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân dắt Ben Ben đi vườn bách thú, buổi tối Lộc Hàm nấu một bàn đồ ăn, còn có làm bánh ngọt.

Ben Ben nhìn đầy một bàn thịt chảy nước miếng, Lộc Hàm dặn dò còn phải ăn rau quả, Ben Ben "Hừ" một tiếng, đặc biệt cố chấp nói: "Nam tử hán đương nhiên phải ăn thịt!" Nói xong trực tiếp cầm thịt ăn.

Lộc Hàm:"…"

Buổi tối Ben Ben nằm ở trên giường, Lộc Hàm đem đồ chơi mô hình đem ra, Ben Ben con mắt lóe sáng, ôm món đồ chơi mô hình nằm bổ nhào trong lòng Lộc Hàm, nói: "Ba là tốt nhất tốt nhất! Không giống ba ba con lúc nào cũng mua gấu bông." (chẳng phải hợp ý con sao =))))))

Đối với mọi chuyện cần thiết, Ngô Thế Huân đều có một thói quen nắm bắt thật kỹ càng, cha hắn muốn hắn đi thành phố M, hơn nữa phải đi ngay, điều này khiến cho rất nhiều kế hoạch vốn có đã bị thay đổi hết.

Ben Ben ngủ say rồi. Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm ngồi trên salon ở phòng khách, Ngô Thế Huân đem sự tình nói ra, Lộc Hàm cũng đã hiểu.

Kế hoạch là tại thành phố M có mở một công ty con, lúc bắt đầu có phần bề bộn nên thời gian tới có thể sẽ hơi bận một chút. Ben Ben tháng chín năm nay đã lên tiểu học rồi, Lộc Hàm công việc cũng vừa mới mắt đầu, Ngô Thế Huân không thể mang hai người theo nên lần này tự quyết sẽ đi một mình.

Ngô Thế Huân nói: "Giai đoạn chỉnh đốn và cải cách còn có tung ra thị trường thăm dò, những việc này có thể sẽ hơi lâu một chút, tôi có lẽ phải đi một thời gian, Ben Ben với mọi việc ở nhà tất cả nhờ vào em vậy."

Lộc Hàm gật đầu, nói: "Được."

Ben Ben biết được Ngô Thế Huân muốn đi nơi khác công tác không thể nào chấp nhận được, nhóc không dá, quấn quít lấy Ngô Thế Huân, chỉ dám lôi kéo tay áo Lộc Hàm hỏi: "Ba ba không thể không đi sao?"

Lộc Hàm dỗ dành: "Ba ba phải kiếm tiền nuôi gia đình, Ben Ben muốn đi học muốn mua đồ chơi, ba ba đương nhiên phải đi ra ngoài kiếm tiền!"

Ben Ben vì thế buồn bực vài ngày, ít để ý tới Ngô Thế Huân, dùng phương thức biểu thị của riêng mình mà kháng nghị.

Ở nhà trẻ, A Xán không biết an ủi nhóc làm sao, ngược lại tiểu thần đồng Hưng Hưng còn nói một câu: "Ba ba của em mỗi ngày đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, ma ma cũng đi làm nhưng sau còn phải chăm sóc em nên xin nghỉ. Cả hai người đều rất vất vả, ba ba nói với em, ma ma cũng là chăm sóc cho em mới không đi làm đấy, hi sinh rất lớn, ma ma lại nói ba ba không dễ dàng gì kiếm tiền, một tay nuôi gia đình, rất vất vả. Anh không nên tức giận, cha mẹ chúng ta đều rất vất vả."

Sau đó Ben Ben không náo loạn nữa, có những điều Hưng Hưng nói những đứa bé cùng tuổi khác nghe xong không hiểu, nhưng Ben Ben hiểu nhóc hiểu rất tường tận, trước kia đều là Ngô Thế Huân một mình vừa đi làm vừa chăm sóc cho nhóc, hiện tại đại Cam Cam trở về rồi, ba ba vẫn phải kiếm tiền nuôi gia đình, phải nuôi Ben Ben còn phải nuôi đại Cam Cam.

Ngô Thế Huân trước khi đi dặn dò Lộc Hàm phi thường kỹ càng, đem giấy chứng nhận bất động sản, chìa khóa, sổ điện nước,... thậm chí là sổ tiết kiệm các loại đều bày trên bàn trà.

Ngô Thế Huân trong tay có sổ tiết kiệm, đây đều là lợi nhuận trước đây, hoặc cổ phiếu lãi được, hoặc là năm đó mình đi làm công kiếm được, hoặc là học bổng từ hồi học đại học, tổng cộng lại tất cả có hơn bảy trăm vạn.

Tiền trên bàn chia làm hai loại, một số là tiền sinh hoạt cho Ben Ben, một số là chi tiêu bình thường, Lộc Hàm không từ chối cũng không nói gì thêm, nhận lấy tất cả.

Ngày Ngô Thế Huân đi thành phố M, Ben Ben phải đi đến trường, Ben Ben đứng ở phòng khách ôm lấy cổ Ngô Thế Huân, yên lặng một lúc rồi nói: "Ba ba yên tâm đi công tác, con ở nhà sẽ rất nghe lời."

Ngô Thế Huân sờ đầu con.

Buổi sáng có chút gió thổi qua, mây hôm đặc biệt nhiều khiến cho bầu trời hơi mờ mịt, Lộc Hàm lên sân thượng rút quần áo vào trước phòng trời mưa, Ngô Thế Huân đột nhiên đẩy cửa đi đến.

"?" Lộc Hàm nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Ngô Thế Huân, vừa muốn mở miệng, Ngô Thế Huân đột nhiên tiến lên hai bước, một tay chế trụ ót Lộc Hàm tay nắm chặt bờ vai của cậu, hung hăng hôn xuống.

Ngô Thế Huân nụ hôn này chất chứta một loại bá đạo tuyên thệ, vừa tách ra, trong mắt hiện lên đầy kiên định cùng chấp nhất: "Chờ anh trở lại!" tim đập so với bình thường cực kì nhanh. (TTvTT tui thít, tui thít quá à =(((((((()

Ngô Thế Huân đã đi thành phố M, Lộc Hàm đưa Ben Ben đi nhà trẻ.

Ben Ben ngồi đằng sau ghé vào ghế lái che miệng cười trộm: "Ba ơi, ba ơi."

Lộc Hàm: "Sao?"

Ben Ben: "Lúc nãy con thấy ba ba hôn ba!"

Lộc Hàm: "..."

Ben Ben: "Ah ba xấu hổ rồi...! " (á, con nít ranh =))))))))))

Từ hôm buổi biểu diễn của nhà trẻ, Lý Hồng Bình quen được Độ Khánh Tú về sau hai người đặc biệt trò chuyện hợp rơ, thỉnh thoảng hẹn nhau đi ăn.

Lý Hồng Bình nghe Ngô Trạch Vân nói Ngô Thế Huân hôm nay đã đi thành phố M, thổn thức nói: "Vợ còn chưa lấy được đã phải đi, thật sự là số nhọ mà. Lần trước tôi nói rồi có tin đâu, trực tiếp làm cho xong, đến hôm nay cũng coi như là ấm áp một chút trong lòng đi!?"

Độ Khánh Tú hoàn toàn không thèm để ý đến mấy lời biến thái phía sau của Lý Hồng Bình: "Cậu nói gì? Ngô Thế Huân đi đâu?"

Lý Hồng Bình: “Thành phố M!”

“Sao trùng hợp như vậy?!” Độ Khánh Tú vỗ đùi: “Ngô Thế Huân thật sự là quá may mắn rồi! Lộc Hàm vốn sống ở thành phố M nhiều năm, nhiều chuyện trước kia của cậu ta hắn cũng sẽ dễ dàng biết được!!”

Lý Hồng Bình: “…”

52. Chương 52

Bà ngoại của Ngô Thế Huân lúc trước dùng nhà rượu này làm của hồi môn cho con gái, về sau mới đổi thành một tiệm cơm nho nhỏ, tuy nói là của hồi môn cho Ngô gia, nhưng không một ai ở Ngô gia tới đây quản lý, nhiều năm như vậy chủ nhân ở đây đã trải qua ba lần, đều họ Cố, tổ tôn đời thứ ba, của Cố Gia cũng là làm việc cho Ngô gia hết sức tận trung.

Ngô Thế Huân đáp máy bay đến thành phố M trước đó cũng đã cùng người quản lý kia liên hệ, hai người trong điện thoại đơn giản trao đổi việc quy hoạch tiệm cơm thành một công ty điều hành hệ thống nhà hàng, còn có chỉnh đốn và cải cách, tiệm cơm sẽ treo bảng đóng cửa hai ngày đợi Ngô Thế Huân tới sẽ bàn tiếp.

Y Thiên là tổ tôn đời thứ ba tiếp nhận tiệm cơm này của Cố gia, sớm từ nhỏ đã theo ông nội tới đây, về sau là theo bố, bây giờ thì chính mình làm quản lý, y thiên học đại học quản lý, năm nay cũng hơn 20 tuổi, tiếp nhận tiệm cơm cũng mới được hai năm, nhưng mà tính toán chuyên nghiệp, tuy không làm cho nó thịnh vượng cao cấp„ nhưng tốt xấu gì cũng khiến nó có chút tiếng tăm.

Cùng Ngô Thế Huân trao đổi xong, Y Thiên đóng cửa ngừng kinh doanh, thông báo cho mọi người tiến hành chỉnh đốn và cải cách, buổi sáng vừa thông báo đóng cửa, buổi chiều Ngô Thế Huân đã tới nơi.

Ngô Thế Huân tới nơi không nói cho ai biết cả, cũng không có hẹn gặp Y Thiên ngay mà trực tiếp bắt taxi đi dạo một vòng.

Thành phố M thuộc dạng thành cổ của cả nước, sau đợt chỉnh đốn và cải cách về sau trở thành một đô thị buôn bán vô cùng sầm uất, từng con đường đều được xây dựng thông suốt, khách sạn nhà hàng cửa hàng giải trí cái gì cũng có.

Ngô Thế Huân mang theo hành lý, xuống xe đi tìm khách sạn nghỉ ngơi, lại ra phố dạo qua một vòng, tại quảng trường đem thành phố M nổi tiếng nhất vẽ phác thảo ra một cái kế hoạch lớn, sau đó mới quay đầu đi tới nhà hàng. (cảm thấy như anh trai này trốn vợ đi nghỉ mát =.=”)

Bởi vì biết nhị thiếu gia sắp tới, tiệm cơm từ trên xuống dưới đều quét dọn vệ sinh, Y Thiên còn cố tình đem phòng lớn của mình nhường lại, chính mình thì chuyển qua ở một phòng nhỏ.

Quan lớn đến thôn, không ai biết nhị thiếu gia là loại người gì.

Cửa ra vào của quán cơm được đóng lại còn có treo một bảng thông báo tạm nghỉ sửa chữa, Ngô Thế Huân đẩy cửa đi vào, có hai phục vụ đang ngồi trên bàn nhìn thấy Ngô Thế Huân tiến vào tưởng là khách muốn ăn cơm, vội hỏi: “Thật ngại quá, chúng tôi tạm đóng cửa để sửa quán. ngài đi nơi khác dùng cơm nhé.”

Ngô Thế Huân ăn mặc áo sơ mi trắng quần Tây, gương mặt nguội lạnh tuấn lãng, gật gật đầu, nói: “Tôi đến tìm Cố Y Thiên.”

Tìm quản lý? Hai phục vụ viên liếc nhau, một cái trong hai người đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, lập tức kịp phản ứng nói: ” Quản lý đang ở trên lầu, ngài đi theo tôi!” Nói xong liền dắt Ngô Thế Huân đi tìm Cố Y Thiên.

Ngô Thế Huân nhìn thấy Cố Y Thiên vừa đúng lúc Cố Y Thiên vừa mới dọn xong phòng, mệt mỏi không thở nổi, nhìn thấy phục vụ mang lên một người cao cao mặt lạnh suất khí đi vào thì sửng sốt một chút.

Ngô Thế Huân đưa tay ra, nói: “Tôi là Ngô Thế Huân!”

Cố Y Thiên choáng váng, vội vàng từ trên ghế salon đứng lên, nắm tay bắt lại: "Ngô Tổng thất lễ quá, tôi là Cố Y Thiên." Nhìn kỹ Ngô Thế Huân y mới lập tức nhìn ra vài phần không tầm thường, toàn thân đều là lạnh lùng bá đạo.

Ngô Thế Huân nhìn nhìn văn phòng, hỏi: "Cậu đang làm cái gì?"

"A." Cố Y Thiên vội hỏi: "Ngô Tổng anh mới đến chưa có văn phòng, tôi…"

"Không cần!" Ngô Thế Huân ngữ khí kiên định đáp.

Cố Y Thiên thấy sửng sốt, có chút lo sợ vị tổng tài này, phải hay là không tính tình không tốt? Cố Y Thiên không khỏi có chút nghi kị, lo lắng Ngô Thế Huân mà có phát hỏa thì người hứng chịu trực tiếp chính là mình.

Sau đó Cố Y Thiên mang Ngô Thế Huân vào nhà bếp dạo qua một vòng, thậm chí còn dẫn đi nhà vệ sinh, tủ đựng nguyên liệu vân…vân, tất cả đều xem xét một lần. Ngô Thế Huân khuôn mặt lạnh lùng, ngũ quan trên dưới nhìn không ra thần sắc, khiến người ta không thể nào đoán được tâm tình, Ngô Thế Huân cuối cùng nói: "Cậu cho đầu bếp nấu thử đi, ngày mai tôi đến thử." Nói xong liền trực tiếp đi ra.

Ngô Thế Huân ngày hôm sau quả nhiên đến thử đồ ăn, quán kinh doanh chủ yếu là mỳ, Ngô Thế Huân liền bắt đầu thử từng loại, tổng cộng 29 món, Ngô Thế Huân mỗi một món đều ăn qua.

Ngô Thế Huân ăn Cố Y Thiên cũng ngồi ở bên cạnh nếm thử, đầu bếp, giúp việc cùng với viên thu ngân đều xếp thành một hàng đứng ở bên cạnh xem, Cố Y Thiên ăn hết 29 món lưỡi đều muốn trầy ra, Ngô Thế Huân để đũa xuống lạnh nhạt nhìn y, nói: "Có ngon không?!"

Cố Y Thiên uống một ngụm nước, nhìn lại Ngô Thế Huân ánh mắt có chút chột dạ, lắc lắc đầu nói: "Ăn nhiều mới thấy, thật đúng là khó ăn."

Ngô Thế Huân gật đầu, trên mặt như trước không có nửa điểm thần sắc, chỉ chỉ trước mặt bàn ăn, lạnh lùng nói: "Mấy món này, về sau phải thay đổi cách làm, hoặc là nên đổi luôn món khác."

Hai chủ bếp sững sờ, trên mặt nhịn không được trừng tròng mắt, Cố Y Thiên gật đầu đồng ý, Ngô Thế Huân quay sang Cố Y Thiên nói: "Cậu cũng vậy!"

Cố Y Thiên: "…"

Ngô Thế Huân quyết định chuyện đầu tiên ở nhà hàng này là chỉnh đốn và cải cách.

Cố Y Thiên đi theo Ngô Thế Huân thử ở bốn nhà hàng, mỗi chỗ chọn ra một món đặc sắc, sau khi ăn xong trở về đem cảm tưởng viết lại thành bản báo cáo cho Ngô Thế Huân, rồi cho đầu bếp xem. Còn viết ý kiến cải cách cho nhà hàng, thị trường phát triển, phương hướng hoạt động món ăn vân…vân, Cố Y Thiên hiện tại mở mắt ra đầy trong đầu đều là chỉnh đốn và cải cách chỉnh đốn và cải cách, thị trường và thị trường.

Cố Y Thiên đi theo Ngô Thế Huân vài ngày, cuối cùng rốt cục nhịn không được hỏi: "Ngô Tổng, đã có nhiều thông tin lắm rồi, cũng có rất nhiều nhân viên tài giỏi ở đây không phải như vậy đã nắm chắc thị trường sao?"

Ngô Thế Huân nhìn Cố Y Thiên, nói: "Quyết định chỉ cần một người làm là tốt rồi."

Cố Y Thiên sững sờ, nói: "Cái kia ngô Tổng anh muốn nói là…"

Ngô Thế Huân: "Cậu là người quản lý, nhà hàng mặc dù không có thiếu vốn kinh doanh, nhưng là cũng có thể kiếm được nhiều hơn số đó. Vậy mà cậu một bước cũng không làm được. Làm một người quản lý không nhất thiết phải thông mình, chỉ cần cậu phải biết cách dùng người mà thôi."

Cố Y Thiên dường như không nói được gì, y là tiếp nhận nhà hàng từ tay cha mình, cũng không ít người nói y làm rất tốt, nhưng không biết vì cái gì Ngô Thế Huân mấy câu này thật giống như là đập thẳng vào lòng y, trong nội tâm thoáng cái mà run rẩy.

Cố Y Thiên nhìn Ngô Thế Huân, đột nhiên nghĩ đến, Ngô Thế Huân là muốn chính mình làm, không phải là cho tất cả mọi người nghỉ việc hết mà là trên cơ sở phân phó của hắn mà chuyển công việc cho từng người.

Trước khi Ngô Thế Huân đi Ben Ben hứa hẹn nhất định sẽ ngoan, quả nhiên suốt thời gian này nhóc đều phi thường nghe lời.

Lộc Hàm mỗi ngày đi làm, Ben Ben ngoan ngoãn đến trường, buổi tối trước khi ngủ gọi điện cho ba ba, không cáu kỉnh im lặng.

Ngô Thế Huân đi cả một ngày ngụp ngụp lặn lặn buổi tối trở về gọi điện cho Lộc Hàm, quay đầu ngẫm nghĩ chính mình lại e lệ rồi, trước kia đứng trước mặt Lộc Hàm hai người không biết nói chuyện sao cho tốt, hiện tại gọi điện lại càng trầm mặc.

Cố Y Thiên có đôi khi đi nhìn thấy Ngô Thế Huân làm đến khuya mới trở về, còn nhìn thấy Ngô Thế Huân mặt không biểu tình, thần sắc cứng đơ đứng tại bên giường gọi điện thoại, ngay từ đầu tâm trạng có vẻ khá tốt, về sau không biết như thế nào mà yên lặng hẳn đi. Có một lần hắn còn chứng kiến Ngô Thế Huân một tay cầm di động, một tay lại đặt ở khe hở quần tây. (amen =]]]]]]]]]]]])

Cố Y Thiên lúc ấy đặc biệt đã hiểu rõ, Ngô Tổng ở ngoài bá khí một trời… Nguyên lai trong nhà lại chính là sợ vợ?! (chuẩn cơm mẹ nấu luôn anh Thiên (y))

Không trong nghề không biết tình hình nghề đó, Ngô Thế Huân trước kia làm kinh doanh dược phẩm mọi chuyện cũng không quá khắc khe tỉ mỉ, nhưng mà đối với nghiệp ăn uống có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, đi ăn nhà hàng nổi danh mà cũng không có cảm giác gì, chỉ biết ăn thôi, quả thật lĩnh vực này Ngô Thế Huân hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Người quen làm nghề ăn uống đối với Ngô Thế Huân chỉ có Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú trong giới đầu bếp có sức ảnh hưởng rất lớn, điều hành nhà hàng của mình từ trên xuống dưới tươm tất từ a tới z, còn nhà hàng của Ngô Thế Huân sau khi chỉnh đốn và cải cách đều không biết phải làm gì tiếp theo.

Ngô Thế Huân chỉ có thể chậm rãi học hỏi, cũng làm quen được hầu hết cuộc sống ở thành phố M, buổi tối sau khi tan ca còn ghé nhà sách mua một vài quyển về xem. Những điều thắc mắc Ngô Thế Huân chỉ có thể tìm câu trả lời trong sách, không đi tìm ai hỏi, cũng không thèm mở miệng xin ý kiến của ai.

Nhưng Lộc Hàm với hắn mà nói thì không giống, mỗi lần Ben Ben nói điện thoại xong đi ngủ, về sau Lộc Hàm tiếp nhận điện thoại, Ngô Thế Huân tổng có thể trong lòng có một loại cảm giác dặc biệt an tâm, tuy lời nói của hai người không nhiều lắm, nhưng Ngô Thế Huân luôn nhịn không được mà đem một vài tình huống ở nhà hàng ra nói.

Lộc Hàm mỗi lần sau khi nghe xong đều cho Ngô Thế Huân một ít ý kiến, rất đúng trọng tâm khách quan, thậm chí có thể cho Ngô Thế Huân cách giải quyết rất tốt.

Ngô Thế Huân ngay từ đầu muốn đem nhà hàng chỉnh đốn và cải cách thành nhà hàng đặc sắc phong vị, thương hiệu sáng tạo, đồ ăn sáng tao, nhưng bản thân Ngô Thế Huân chưa hề thích ăn uống ẩm thực này nọ, có ăn thì chỉ ăn chứ không biết gì là thưởng thức đặc sắc. (con heo =.=)

Có một lần Ben Ben đã ngủ, Lộc Hàm nói: "Lần trước tôi dắt con đi ăn đồ nướng, Ben Ben một mực nhao nhao muốn ăn thịt với nước cam. Anh có thể thử món đó xem hoặc là thay đổi bằng vài loại hoa quả khác nữa."

Ngày hôm sau Ngô Thế Huân và Cố Y Thiên đi ăn đồ nướng đặc sản để so sánh, sau khi ăn xong Ngô Thế Huân hỏi Cố Y Thiên thế nào, Cố Y Thiên lau miệng nói: "Món nướng chính gốc ở đây thiên về vị ngọt, dầu, đường, xì-dầu cho vào rất nhiều, ăn nhiều sẽ cảm thấy ngấy."

Ngô Thế Huân gật đầu, cái này là mấu chốt!

Ben Ben nói muốn ăn thịt nướng với cam, trẻ con thường không thích ăn mặn, cho nên nếu ăn kèm cam hoặc hoa quả cho vào hẳn sẽ trung hòa được vị ngấy.

Thành phố M có dân số một ngàn hai trăm vạn người, mà người chính gốc không đến một nửa, vậy mà tất cả nhà hàng đều là một hương vị truyền thống, nếu như không có khác biệt, mọi người sẽ không đến ăn.

Thật giống như ca sĩ ca hát, ngoại trừ tuyên truyền biểu diễn, cái trọng yếu nhất chính là phong cách. Hoàn toàn chưa từng nghe hát, nhưng chỉ cần có phong cách, thì khán giả ắt cũng sẽ biết đó là ai.

Đã có đầu mối, Ngô Thế Huân trong tay đột nhiên thật giống như nắm được dây thừng mà leo lên.

Ngô Thế Huân ở đây nửa tháng sau rốt cuộc cũng tìm ra trọng tâm, bắt đầu chỉnh đốn và cải cách toàn bộ nhà hàng, đồng thời thông báo tuyển dụng chủ bếp, nghiên cứu thực đơn, Cố Y Thiên mời được một nhà thiết kế đến ước đàm toàn bộ xếp đặt nhà hàng.

Suốt hơn một tháng Ngô Thế Huân đều ở tại thành phố M chưa có trở về, mà Ben Ben đầu tháng bảy này chính thức kết thúc cuộc sống nhà trẻ.

Buổi lễ tốt nghiệp trong ngày hôm ấy, bạn nhỏ Ben Ben cầm phiếu tốt nghiệp của mình, trên đó là một dãy hoa hồng, không có hình tam giác càng không có gạch chéo (). Thầy giáo còn gắn một bông hoa hồng to lên trước ngực Ben Ben.

Lộc Hàm ngày đó cùng Độ Khánh Tú hai người ngồi dưới, tham gia lễ tốt nghiệp nhà trẻ, nghe hiệu trưởng đọc cảm nghĩ, nghe lời dặn dò của các thầy cô, bóng cây xanh râm bên cạnh từng dãy cờ màu, trời xanh mây trắng mỹ cảnh đến bất ngờ.

Ben Ben ngồi ở trong lòng Lộc Hàm, vặn vẹo uốn éo, có chút tiếc nuối nói: “Sao ba ba chưa có tới?”

A Xán quay đầu: “Ba ba của tớ cũng không có đến!”

Độ Khánh Tú xoa đầu con: “Ba ba phải kiếm tiền nuôi gia đình, không đi làm chúng ta sẽ không có cái ăn! “

Lộc Hàm ôm Ben Ben nói: “Ben Ben sắp tới là nghỉ hè, con có thể gặp ba ba.”

Ben Ben tròng mắt sáng ngời: “Ba cũng đi với con sao? Ba không phải đi làm sao?”

Lộc Hàm: “Ba xin nghỉ phép.”

Vì vậy, vừa mới bắt đầu kì nghỉ hè, Lộc Hàm đã lập tức gửi đơn xin nghỉ phép rồi mang theo Ben Ben cùng đi thành phố M.

Ngô Thế Huân sáng sớm đã phân công hết việc ở nhà hàng, lái xe đi sân bay dón Lộc Hàm và Ben Ben.

Hơn hai tháng không gặp, chờ đợi khiến cho tâm tình trở nên phức tạp nhưng cũng vô cùng kì diệu, mỗi một phút đều giống như rất dài dằng dặc rồi lại rất ngọt ngào, rất chờ mong rất bức thiết.

Sân bay người rất nhiều, Ngô Thế Huân vóc dáng cao đứng trong đám đông liền nhìn thấy Ben Ben cùng Lộc Hàm.

Lộc Hàm ôm Ben Ben đi tới, sau lưng còn kéo theo một cái vali, Ben Ben mở to hai mắt hướng trong đám đông tìm kiếm, thời điểm nhìn thấy Ngô Thế Huân nhóc liền hướng chỗ đó mà ra sức vẫy tay, trong miệng còn hô lớn: “Ba ba!!”

Lộc Hàm cũng nhìn thấy Ngô Thế Huân, khóe môi cười thoáng một cái.

“Ba ba!!”

Ben Ben ở trong ngực Lộc Hàm hướng Ngô Thế Huân đưa cánh tay ra, Ngô Thế Huân đi tới ôm nhóc vào trong ngực vuốt vuốt tóc con, gương mặt lạnh lùng liền nhường chỗ cho sự ấm áp, tràn ra một tia ôn hòa: “Nhớ ba ba không?”

Ben Ben uốn éo hướng vào lòng Ngô Thế Huân rúc người vào càng sâu, bàn tay nắm chặt áo Ngô Thế Huân không buông, trán đính tại ngực Ngô Thế Huân, con mắt đều đỏ, nghẹn lấy khẩu khí, cuối cùng nói lớn: “Ba ba đều không về với con và đại Cam cam!! Ba ba cũng không tới lễ tốt nghiệp của con!! Con không thèm nhớ ba!!”

Ngô Thế Huân một tay ôm con, một tay vỗ lưng con, trong nội tâm cùng trong mắt đều đỏ rồi.

Lộc Hàm một mực yên lặng nhìn, khuôn mặt bình thản, Ngô Thế Huân ánh mắt rủ xuống nhìn nhìn valy trong tay cậu, Lộc Hàm vừa định mở miệng, Ngô Thế Huân lại đột nhiên buông tay đang vỗ lưng Ben Ben ra, nghiêng thân, kéo Lộc Hàm sát lại, hôn lên môi.

Ngô Thế Huân hôn xong thì bất ngờ phát hiện Ben Ben đang nghi hoặc ngẩng đầu, ồ một cái, vừa rồi ba ba làm gì vậy?!

Lộc Hàm sau khi bị Ngô Thế Huân hôn vẫn như trước không có biểu lộ gì, trong lòng bàn tay không hiểu sao lại đổ mồ hôi, động tác kéo valy đi theo Ngô Thế Huân cùng Ben Ben có hơi mất tự nhiên.

Ngô Thế Huân ôm Ben Ben, bước chân rất chậm, cùng nắm tay Lộc Hàm sóng vai cùng đi.

Sân bay dòng người đông đúc cứ ngược xuôi, mọi người phần lớn là rất vội vàng, hoặc là có việc gấp phải đi nhanh. Chỉ có, Ngô Thế Huân cứ như vậy một tay ôm Ben Ben, một tay nắm tay Lộc Hàm, chầm chậm bước.

(): nhà trẻ thường chấm điểm theo hình, ngoan toàn tập thì 1 dãy hoa, bữa nào không ngoan thì tam giác, lỳ lợm khỏi nói thì gạch chéo.

53. Chương 53

Ngô Thế Huân hiện tại đang ở trung tâm thành phố, rất phồn hoa, thuê một căn cư xá có hai phòng ngủ một phòng khách, đồ dùng trong nhà, đồ điện tử đầy đủ hết, chỉ cần giao tiền hôm sau liền đem hành lý vào ở.

Ngô Thế Huân mấy ngày nay bận đến cơm cũng không kịp ăn, toàn bộ trong phòng lộn xộn rối tinh rối mù.

Bởi vì Lộc Hàm đã nói trước là sẽ đến đây nên Ngô Thế Huân đêm qua sau khi trở về đã có dọn dẹp qua, đem những thứ rác rưởi quăng vào một cái thùng to…, quần áo bẩn đều ném vào máy giặt, thức ăn thừa cũng được gom vào tủ lạnh,… (dọn thế đấy =.=)

Ben Ben cùng Lộc Hàm lúc đi vào, "hai mẹ con" đồng thời nhìn quanh cúi đầu rồi ngẩng đầu liếc nhau một cái.

Ben Ben còn chớp chớp mắt, đối với Ngô Thế Huân nói: "Ba ba thực lười."

"Không có thời gian!" Ngô Thế Huân đáp.

Ben Ben thật lâu đều không có nhìn thấy Ngô Thế Huân, dù gì cũng xa ba ba hai tháng nhóc còn bèn không khỏi mang lên một chút chân chó nịnh nọt, con mắt ngói sáng ngói sáng: "Không có sao! Có con ở đây! Con cùng đai Cam Cam đều có thời gian hết!"

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm liếc nhau, lại đồng thời mở quay mặt mỗi người nhìn phía một bên.

Ben Ben một mực nhớ kỹ Ngô Thế Huân là vì công tác mới đến thành phố này, cho nên mới đầu tiên là nhao nhao muốn đi cùng Ngô Thế Huân tới chỗ làm việc nhìn xem, xem là cái gì chiếm hết thời gian của ba ba, khiến cho Ben Ben không thể nhìn thấy ba ba lâu như vậy.

Ngô Thế Huân cũng không có từ chối con, nam nhân đối với công việc của mình trời sinh liền mang theo một loại thỏa mãn cùng tự hào, vì vậy đồng ý mang theo Ben Ben cùng Lộc Hàm đi xem nhà hàng.

Bảng hiệu trước kia đã bị Cố Y Thiên gỡ xuống, tất cả bàn, bát trước kia cũng đều bị Ngô Thế Huân ném đi hết, toàn bộ mọi thứ xếp đặt theo thiết kế bản thảo đã đề ra, mặt tường cùng sàn nhà cũng được ốp gạch mới. Nhà hàng bởi vì chỉnh đốn và cải cách mà xin nghỉ việc mấy người, Ngô Thế Huân cũng không có nói gì thêm, còn lại mấy người rất cần cù chăm chỉ làm việc, mỗi ngày đi theo Cố Y Thiên làm việc được giao, phòng bếp tạm thời đem lên lầu, trong nhà hàng mọi người tự nấu tự ăn, công nhân, thợ xây, đầu bếp, phục vụ cùng một chỗ ăn, mọi người ở chung đều vui vẻ.

Ngô Thế Huân mang theo Lộc Hàm và Ben Ben đi qua vừa lúc là giữa trưa, cửa đóng lại, tất cả mọi người tụ tập tại lầu hai ăn cơm. Cố Y Thiên đang kể lại chuyện Cố Gia năm đó ở Giang Nam làm giàu ra sao cho mọi người nghe, đang nói đến khí thế ngất trời, điện thoại vang lên.

Cố Y Thiên xem, là Ngô Thế Huân, tranh thủ thời gian nghe chạy xuống lầu.

Ngô Thế Huân mặt lạnh đứng ở dưới lầu, bên cạnh là Lộc Hàm đội mũ lưỡi trai ôm Ben Ben đứng ở một bên, Cố Y Thiên ngẩn người, chạy tới, chợt nghe Ngô Thế Huân nói: "Sao không mở cửa?!"

Trước kia vừa mua một loạt bàn mới, mọi người vừa tập trung ăn cơm có 10p một cái liền bị kẻ trộm lấy mất, vốn cũng chỉ là một cái bàn nhưng tốt xấu gì cũng không thể trộm như vậy, sau này mọi người liền chú ý đóng cửa trước khi ăn cơm.

Cố Y Thiên nhất thời cảm thấy không đúng, vội vàng nói xin lỗi cam đoan lần sau nhất định chú ý hơn, đảo mắt nhìn nhìn Ben Ben, câu môi cười nói: "Ngô Tổng, đây là con trai anh hả?! Thật đẹp trai nha!!" Đưa tay lắc lắc Ben Ben.

Ben Ben với người lạ cũng không có biểu hiện gì, chỉ nhìn Cố Y Thiên rồi hô một tiếng: "Chào chú!"

"Ai!" Cố Y Thiên trước kia mỗi lúc trời tối đều thấy Ngô Thế Huân đúng giờ đúng địa điểm có gọi điện thoại gọi tới, thì đoán được Ngô Thế Huân đã có vợ rồi, chỉ là không nghĩ tới con trai đã lớn như vậy rồi, hơn nữa còn là một đứa bé vừa đẹp trai vừa lễ phép đáng yêu.

Chớp mắt, lại thấy được người đội mũ lưỡi trai đang ôm Ben Ben, Cố Thiên Tâm chắc chắn đây chính là vợ của Ngô Thế Huân rồi…

Lộc Hàm vừa nhấc mắt, mũ lưỡi trai lộ ra nửa bên mặt, ánh mắt cùng Cố Y Thiên đối nhau.

Cố Y Thiên một ngụm nước miếng thiếu chút nữa sặc chết, cái cằm đều muốn rớt ra, động kinh trong hô một câu: "Phu…phu nhân!"

Lộc Hàm ánh mắt theo mũ lưỡi trai phía dưới phóng đi ra, nhàn nhạt nhẹ gật đầu, xem như chào lại.

Trên lầu có mấy người nữa chạy xuống, mắt thấy có thêm hai người một lớn một nhỏ rất lạ nhất thời không biết như thế nào, Ngô Thế Huân khiêu mi chỉ chớp mắt, bọn họ cổ co rụt lại, ngay ngắn hướng hô một tiếng: "Phu nhân!"

Ben Ben ôm cổ Lộc Hàm, nói: "Nghĩa là sao vậy ba? Bà nội đâu có ở đây."

Lộc Hàm ôm Ben Ben quay người bước ra cửa, nói: "Chúng ta ra ngoài trước đi, lát nữa ba ba sẽ ra sau."

Ben Ben: "Dạ!"

Cố Y Thiên: "…"

Lộc Hàm ôm Ben Ben đi ra ngoài trước, đằng sau Cố Y Thiên tiến đến bên cạnh Ngô Thế Huân, "Tôi vừa mới… nói gì sai sao?"

Ngô Thế Huân mặt không biểu tình gật đầu.

Cố Y Thiên: "…"

Ben Ben buổi tối cơm nước xong xuôi, đem mở valy mà Lộc Hàm đã mang theo ra, đem đồ vật bên trong lấy ra ngoài, phần lớn đều là đồ ăn.

Ngô Thế Huân ngồi xổm ở một bên cầm lên xem xét, rất nhiều đồ ăn được đóng gói ép chân không, cũng có vô số thực phẩm dinh dưỡng.

Ben Ben đưa tất cả lại trước mặt Ngô Thế Huân, nói: "Ba ba ăn đi."

Ngô Thế Huân: "Ai bảo con mang tới vậy?"

Ben Ben suy nghĩ một chút nói: "Bà nội đó! Bà nội nói ba ba công tác rất vất vả, ăn uống không được ngon miệng, nên bà nội mới gọi điện thoại cho đại Cam Cam dặn đại Cam Cam mang đồ ăn cho ba ba!"

Ngô Thế Huân: "…"

Ben Ben đi đường cả một ngày nên rất mệt mỏi, tắm rửa xong về sau liền đi ngủ, Ngô Thế Huân đem điều hòa tăng nhiệt độ ấm một chút cho Ben Ben khỏi bị lạnh, sau đó mới ra ngoài.

Lộc Hàm đang ở trong nhà vệ sinh đánh răng, Ngô Thế Huân đừng ở cửa ra vào tựa như một bức tường cao, nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm súc miệng nhổ bọt kem đánh ra trong miệng ra, quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nói: "Bà nội của Ben Ben gọi điện cho em sao?"

Lộc Hàm tiếp tục súc miệng, Ừ một tiếng.

Ngô Thế Huân bất động, "Bà ấy đã nói cái gì rồi?!"

Lộc Hàm đánh răng xong, cầm khăn lau, nói: "Bà hỏi Ben Ben đến trường có ngoan không, lại làm phiền tôi chăm sóc Ben Ben cho tốt, cuối cùng là nhờ tôi đi siêu thị mua thực phẩm dinh dưỡng mang đến cho anh."

Ngô Thế Huân: "Có nói gì khác không?"

Lộc Hàm lắc đầu: "Không có."

Phòng tắm này phi thường nhỏ hẹp, bồn rửa mặt và bồn tắm lớn gần như sát với nhau, đèn mở bên trong tỏa ra một thứ ánh sáng có chút mờ, Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, con mắt màu đen gợn sóng, từ cửa bắt đầu tiến vào, cầm lấy tay Lộc Hàm rồi đem người ấn lên vách tường, ôm lấy vai Lộc Hàm, sau đó cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn này cùng với nụ hôn buổi sáng mang hai hương vị bá đạo rất khác nhau, nụ hôn buổi nhẹ nhàng mà đặt xuống chất chứa nhớ thương, nụ hôn này lại mang theo một sự nhẫn nại không thể khống chế nổi mà bộc phát ra, chiếm hữu còn có khát khao.

Nụ hôn này không vấp phải bất cứ phản kháng cùng cự tuyệt nào, Ngô Thế Huân cắn lấy cánh môi Lộc Hàm, đầu lưỡi cạy mở hàm răng mà tiến vào, hô hấp cả hai dường như tắc nghẽn, Ngô Thế Huân một tay ôm vai Lộc Hàm, một tay siết chặt eo, trán kề trán, môi kề môi.

Lộc Hàm gấp gáp thở ra, hai người hô hấp quấn lấy nhau, Ngô Thế Huân hỏi: "Em không cự tuyệt tuyệt là đã tiếp nhận anh đúng không?!"

Không khí đều dừng lại, trong phòng tắm nhỏ có gió từ cửa thông thổi vào nhưng thực sự không thể xua tán hết nhiệt độ nóng bỏng trong phòng tắm. Lưng Lộc Hàm dán chặt lấy tường gạch men lạnh buốt, quần áo cọ trên tường đầy hơi nước trở nên ướt, cậu nhìn lại Ngô Thế Huân, muốn mở miệng nhưng thanh âm tựa hồ cũng là nghẹn lại, ngăn ở trong cổ họng không cách nào thoát ra, trong lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi, trái tim đầy cảm giác khẩn trương.

Ngô Thế Huân bây giờ phi thường hiểu rõ cảm giác trong lòng mình đối với Lộc Hàm, là thích cậu, yêu cậu cũng không nỡ lòng làm cậu đau. Lộc Hàm đời này đã gặp biết bao chuyện thương tâm, cậu làm sao còn tâm trí mà chọn lựa sẽ cùng đi với ai suốt một đời?! Cho nên lúc này đây, Ngô Thế Huân sẽ không để cho cậu lựa chọn, hắn nhất định sẽ là người đi cùng cậu suốt đời.

Ngô Thế Huân muốn cho cậu tất cả, chỉ cần chấp nhận, bất kể việc gì hắn cũng sẽ làm.

Hắn sẽ không hỏi Lộc Hàm, em có yêu anh không? Em nguyện ý cùng anh sống với nhau không? Chúng ta có thể cùng nuôi Ben Ben không? Về sau nhà của anh cũng là nhà của em có được không?

Không! Hắn sẽ không để cho Lộc Hàm khó xử!

Nếu như lựa chọn đối với Lộc Hàm mà nói là một quyết định khó khăn, là một quá trình dày vò suy nghĩ khó khăn, hắn không cần cậu nói ra ngoài miệng, chỉ cần trong lòng cậu quyết định hắn đều chấp nhận.

Bây giờ chỉ cần Lộc Hàm gật đầu, Ngô Thế Huân nguyện ý cho cậu toàn bộ, cho cậu những thứ hắn đang có, cho cậu toàn bộ thế giới.

Lộc Hàm lưng dán vào vách tường đứng yên, có thể nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng tim đập, cũng có thể nghe được tiếng tim đập của Ngô Thế Huân. Hắn rốt cục cũng phải thừa nhận chính mình tựa hồ đang đứng ở ngã ba đường, cậu cảm giác mình không rõ lắm, giống đã nghĩ rất kĩ là như vậy nhưng không dám bắt đầu. Lòng rối bời, nhộn nhạo như muốn nhảy hết ra ngoài.

Rất lâu sau.

Lộc Hàm rốt cục đưa tay vòng quanh cổ Ngô Thế Huân, trong hai tròng mắt cậu không có lấy gợn.

"Làm sao anh biết em sẽ không cự tuyệt?"

Ngô Thế Huân hai con ngươi co rụt lại, toàn thân khí tràng đều mở ra, nhìn Ngô Thế Huân vừa muốn mở miệng nói, Lộc Hàm đã kéo lấy cổ Ngô Thế Huân, hung hăng cắn lên môi.

Lực kéo của Lộc Hàm rất lớn, Ngô Thế Huân đứng gần bồn rửa mặt mất đà đổ xuống người Lộc Hàm đang dựa vào tường, đồ dùng trên bồn rửa cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Lộc Hàm vẫn hung hăng cắn lấy Ngô Thế Huân, quả thực có thể nói là đem người phía trước nhai nuốt vào bụng.

Ngô Thế Huân tự nhiên không hiểu Lộc Hàm là có ý gì, hai con ngươi ngạc nhiên, đẩy Lộc Hàm ra muốn hỏi..

Lộc Hàm ôm cổ Ngô Thế Huân, đem người nhích lại gần mình, hé mắt nói: "Anh có hiểu không?"

Ngô Thế Huân bắt đầu từ giật mình đến ngạc nhiên lại đến bây giờ là vui vẻ. Lộc Hàm sao có thể lại để cho người không yêu không thích chạm vào được chứ? Hắn nhìn Lộc Hàm gương mặt đỏ bừng, hơi thở hổn hển, đau lòng lại tâm động, hắn xoa xoa mặt Lộc Hàm, nói: "Đương nhiên!"

Anh sẽ một mực yêu em thích em, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, anh sẽ đem những điều tốt nhất cho em cùng Ben Ben, để em hạnh phúc, vĩnh viễn sẽ không cần phải nhớ lại quá khứ đau khổ kia nữa!(sao tui xúc động quá TTˆTT)

Ben Ben buổi sáng lúc thức dậy phát hiện miệng của Ngô Thế Huân có chút lạ, hiếu kỳ hỏi: "Ba ba đêm qua ăn vụng cái gì đó đúng không? Miệng bị trầy kìa!?"

Ngô Thế Huân ho một tiếng, hướng Lộc Hàm nhìn thoáng qua, nói: "Con mau ăn cơm đi."

Ben Ben chu môi: "Khẳng định là ăn vụng không cho con ăn! Hừ!"

Lộc Hàm gật đầu phụ họa, biểu lộ bình tĩnh: "Con nói đúng đấy!"(=]]]]]]])

Ngô Thế Huân nghe nói Ngô phu nhân đã gọi điện cho Lộc Hàm, trong nội tâm có chút không yên lòng, mới sáng sớm Ngô phu nhân đã gọi điện thoại qua.

Ngô phu nhân hỏi thăm Ngô Thế Huân xong… Một tiếng, nói tiếp: "Ben Ben cùng Tiểu Lộc đã tới rồi sao?"

Ngô Thế Huân: "… Mẹ gọi cái gì? Tiểu Lộc?!"

Ngô phu nói: "Mẹ biết rõ là con sẽ phản ứng như vậy mà, con nhất định sẽ hỏi tại sao mẹ lại đi liên hệ với Tiểu Lộc đúng không? Ai ôi!!!, con không theo đuổi nổi người ta mẹ đương nhiên phải giúp, cha con đem nhà hàng của bà ngoại ra cho con quản, hiện tại làm hai đứa xa nhau, con lại vốn chính là cái thứ đầu gỗ, huống hồ trên cái thế giới này người như Tiểu Lộc liệu còn mấy người? Hiện tại mẹ không giúp con, vạn nhất con dâu mẹ theo người khác thì làm sao bây giờ?!"

Ngô Thế Huân: "Mẹ…"

Ngô phu nhân tiếp tục: "Mẹ nói rõ cho mà biết này, Tiểu Lộc đứa nhỏ này người xác thực rất tốt, chỉ là tính cách hơi hướng nội một chút thôi! Con không biết từ đó mà tấn công sao! Ba của con phản đối thì mặc kệ ông ấy, không phải còn có mẹ sao? Con nhất định phải mang được người về cho mẹ! Con nghe có hiểu ý mẹ hay chưa!?"

"Mẹ, đã theo đuổi được rồi!"

Ngô phu nhân: "…"

Lộc Hàm mang Ben Ben tới chính là vì muốn gặp Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân hiện tại loay hoay bận rộn thật sự không thể rảnh rỗi.

Lộc Hàm cảm thấy chờ đợi cũng thật nhàm chán liền mượn xe Ngô Thế Huân chở Ben Ben đi chơi quanh thành phố M, lúc trước cậu có sống ở đây vài năm, đối với thành phố này coi như cũng quen thuộc, biết rõ ở đâu có chỗ con trai thích.

Lộc Hàm trở về thành phố M, đương nhiên sẽ cùng người quen liên hệ, giữa trưa ăn cơm về sau Lộc Hàm liền mang theo Ben Ben đến một khách sạn.

Quản lý đại sảnh nhìn Lộc Hàm ôm Ben Ben tiến vào con mắt như muốn rớt ra, nhanh như chớp đã chạy tới, nói: "Cậu Lộc? Cậu trở về rồi?!"

Lộc Hàm gật đầu, nói: "Ừ, Bưu ca đâu rồi?"

"Bưu ca… À! À! Tôi điện thoại cho anh tìm người!" Nói xong vội vàng quay người chạy đi gọi điện thoại, quay người lúc trở lại Lộc Hàm đang ôm Ben Ben ngồi ở ghế salon, bên cạnh vừa vặn xếp một cái Piano, một cô gái thanh tú mặc váy trắng đang ngồi chơi đàn.

Ben Ben hiếu kỳ ghé vào chỗ tựa lưng của ghế sô pha rướn cổ lên xem cô xinh đẹp.

Quản lý đại sảnh chạy về, khó giấu kích động, xoay người nhìn Ben Ben đang ngồi ở trên ghế sa lon: "Tôi đã đi gọi Bưu ca rồi, Bưu ca lập tức tới ngay! Cậu vào phòng nghỉ chờ một lát nhé."

Ben Ben một mực bám lấy chỗ này xem cô xinh đẹp chơi đàn, Lộc Hàm nhìn nhìn Ben Ben rồi nói: "Không cần đâu, tôi chờ ở đây cũng được."

Quản lý đại sảnh: "Được, để tôi đi lấy nước."

Quản lý đại sảnh nhất thời kích động, cũng không có chú ý tới Ben Ben, đến khi bưng ra một bình hồng trà mới nhìn nhìn đứa bé ngồi ở trong lòng Lộc Hàm, nghi ngờ nói: "Cậu Lộc, đứa bé này là?!"

Ben Ben nghe được có người nhắc tới mình ngẩng mặt lên con mắt nhìn nhìn quản lý đại sảnh, Lộc Hàm trả lời: "Con trai tôi."

Quản lý đại sảnh: "…"

Bưu ca đẳng vóc dáng đầy dặn sang trọng, mang theo kính râm cất bước đi vào.

Lộc Hàm cùng Bưu ca bắt tay, giới thiệu Ben Ben là con của mình, Ben Ben còn lễ phép chào bác.

Bưu ca nhìn Lộc Hàm rồi nhìn lại Ben Ben, gật gật đầu, trầm ổn nói: "Gặp lại được con như thế này! Coi như là cậu tốt phúc đó! Bưu ca chúc mừng cậu!"

Lộc Hàm gật đầu, "Cảm ơn Bưu ca."

Cố nhân gặp lại, tự nhiên hàn huyên vài câu, cuối cùng nói xong nói xong Bưu ca đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn nhìn chung quanh, hạ giọng đối với Lộc Hàm nói: "Anh gần đây nghe bên trong truyền ra tin tức, nói là người kia, ra rồi."

"Ra rồi?" Lộc Hàm nhíu mày.

Bưu ca gật đầu, "Nghe nói là ở bên trong biểu hiện tốt nên được giảm hình phạt, hơn nữa không biết có phải hay không hối lộ bác sĩ, cuối cùng lại được ra rồi. Anh vốn muốn cho người ở bên trong theo dõi một chút, kết quả không thể ngăn lại được, hắn lần này liều mạng đều muốn được thả ra!"

Lộc Hàm gật đầu: "Em biết rồi."

54. Chương 54

Nhà thiết kế cho nhà hàng mà Ngô Thế Huân mời về mới tốt nghiệp đại học một năm, đầu óc phi thường lung lay, nghĩ cách rất lớn mật, tuy Ngô Thế Huân cùng hắn trao đổi luôn bất đồng, nhưng nhà thiết kế

vẫn như trước ra giá đắt đỏ không ngừng xếp đặt thiết kế xung quanh thậm chí là toàn bộ đèn màu nhà hàng cũng đổi hết vân…vân.

Y Thiên ở bên cạnh bị kéo theo đến chịu không nổi, nói thẳng ra cậu có thể hay không đừng kích động như vậy!?

Nhà thiết kế đeo mắt kính dày như đáy chai bia, hất cánh tay lên nói anh đừng cản tôi!

Lộc Hàm nắm tay Ben Ben từ phía sau đi qua, mặt cũng không biểu tình.

Nhà thiết kế cầm tập bản vẽ đi trước Ngô Thế Huân, vừa đi vừa giảng giải tại đây làm như thế nào, chỗ đó làm như thế nào, ngọn đèn phía sau này thiết kế rồi xếp đặt thế nào, không gian chính giữa có thể đặt cái gì tạo cảm giác tương phản cho thật đặc biệt, thậm chí tới chuyện đồ ăn chén đĩa hắn đều đã suy nghĩ qua.

Ngô Thế Huân đằng sau nghe, cũng không chen vào, thỉnh thoảng gật gật đầu, đáp lại vài tiếng.

Nhà thiết kế đẩy kính mắt, cảm khái một câu: " Tôi thấy chỗ này có vẻ hơi nhỏ, chỉ có hai tầng, nếu làm lớn một chút có thể sẽ tốt hơn."

Ngô Thế Huân nhìn hắn: "Ý anh là?!"

Nhà thiết kế tròng mắt sáng ngời, hắn đối với những sắp xếp cùng những bản thảo thiết kế của chính mình dường như vô cùng điên cuồng chấp nhất, nhưng mà trước giờ lại không gặp được khách hàng nào biết thưởng thức, giống như là gặp không được Bá Nhạc, lại thất vọng, lại không khỏi mang theo ý nghĩ có tài nhưng không gặp thời, thật sự rất buồn tẻ. Nhưng hôm nay gặp được Ngô Thế Huân, hết thảy đều không giống những khách hàng ngày trước, Ngô Thế Huân rất ít phản đối hay chối bỏ những sắp xếp cùng thiết kế của hắn mà chỉ nói yêu cầu của mình, hơn nữa thập phần tin tưởng hắn ắp xếp, thiết kế bản thảo.

Nhà thiết kế nghe Ngô Thế Huân hỏi vậy lập tức đem ý nghĩ trong lòng chính mình nói ra, Ngô Thế Huân nhẹ gật đầu, chỉ nói mấy chữ —— "Không đủ tiền."

Nhà thiết kế: "…"

Ngô Thế Huân sau khi bàn bạc xong quay đầu nhìn về phía Lộc Hàm và Ben Ben vừa đi qua, Ben Ben đang ăn bánh, quanh miệng dính bột bánh tùm lum.

Ngô Thế Huân đi qua, Ben Ben đang đứng trước một cái bàn vuông, bên cạnh bàn bày một cái dĩa không, Ben Ben đã ăn xong bánh, Ben Ben một tay cầm đũa một tay lau miệng, quay đầu nhìn Ngô Thế Huân: "Ba ba."

Ngô Thế Huân ngồi xổm xuống, lau sạch miệng cho Ben Ben, "Ăn ngon không?"

Ben Ben gật gật đầu, "Ăn ngon." Dừng một chút: " Thế nhưng sao trong đó lại có vị cam nhỉ?"

Ben Ben gần đây rõ ràng béo lên một vòng, hai bên má đều là thịt phúng phính, Ngô Thế Huân nhéo nhéo khuôn mặt Ben Ben, không nói gì.

Lộc Hàm đi từ WC ra, trông thấy Ben Ben đã đem bánh ăn sạch, khiêu mi nói: "Con ăn hết nhiều như vậy không khó tiêu sao?!"

Ben Ben gần đây sức ăn khá lớn, ăn được đặc biệt nhiều, vừa ăn cơm trưa không bao lâu lại uống thêm một cốc sữa, giờ còn ăn bánh bụng nhỏ tròn căng, còn nấc thêm mấy cái. Thấy đại Cam Cam chăm chú hỏi mình liền vội vàng vẫy đuôi lắc đầu, "Không khó tiêu!"

Ngô Thế Huân đứng lên, "Ben Ben hình như béo lên rồi?"

Lộc Hàm gật gật đầu: "Béo đến không ôm được nữa sao!?"

Ngô Thế Huân mặt không biểu tình cúi nhìn Ben Ben, cục thịt này dù béo mười cân nữa cũng vẫn ôm được.

Ngô Thế Huân quyết định màu sắc chủ đạo toàn bộ nhà hàng là tươi sáng, thư thái, đa phần sẽ thiên về món Tây, cơm Tàu cũng không làm theo truyền thống nhiều dầu nhiều muối nữa.

Ngô Thế Huân tạm thời chưa nghĩ tên cho nhà hàng, nhưng theo cách sắp xếp bày trí thì chủ đề sẽ liên quan đến —— "Quả cam".

Khẩu phần ăn vừa phải, thực phẩm mua về tươi ngon, trong thức ăn đều có mùi chanh thơm hoặc là vị cam ngọt, đồ ăn mới còn đang trong giai đoạn nếm thử, Ngô Thế Huân cân nhắc muốn nhờ Độ Khánh Tú tới thành phố M giúp mình đánh giá một chút.

Thực đơn ra vài món mới, Ben Ben cùng Lộc Hàm đều đã ăn thử, Ben Ben miệng nhỏ ngậm thức ăn bên trong, ăn cái gì đều có thể nói ra khó ăn chỗ nào, nhưng lần này Y Thiên ở bên cạnh hỏi Ben Ben đồ ăn có không ngon không, có muốn ăn nữa hay không, Ben Ben vậy mà đã nói khó ăn.

Ngô Thế Huân khiêu mi, chính mình nếm thử, đã rõ, Ben Ben không phải khẩu vị không tốt, mà là vì món nào có hương cam Ben Ben liền cảm thấy rất ngon còn nếu không thì liền không ngon.

Lộc Hàm ăn vài miếng sau đó nói ý kiến cùng gợi ý về gia vị, đầu bếp nhà hàng mới tuyển ở bên cạnh lắng nghe, hai người còn trao đổi qua vài câu.

Ngô Thế Huân yên lặng nhìn xem, đột nhiên phát hiện Ben Ben dường như thừa hưởng rất nhiều tính cách của Lộc Hàm, ví dụ như việc kén ăn, tuyệt đối là di truyền từ Lộc Hàm. Ngô Thế Huân chính mình thử hết, chỉ có thể nói khó ăn hay không, nhưng Lộc Hàm đầu lưỡi tựa hồ đặc biệt nhạy cảm, sau khi ăn xong thậm chí có thể nói ra gia vị bên trong gồm những gì, nên cho thêm cái gì bớt đi cái gì, chú ý lượng nước trong đó, độ nóng của lửa nên tăng hay giảm…

Ngô Thế Huân không biết như thế nào, nhìn qua Lộc Hàm, nghĩ nghĩ gì đó, từ đồ ăn thế nào lại chuyển qua Lộc Hàm… rồi dừng trên đầu lưỡi…

Lộc Hàm chỉ có bốn ngày nghỉ, lúc Ngô Thế Huân không có thời gian rảnh rỗi, Lộc Hàm liền tự mình mang Ben Ben đi khắp nơi chơi, Ngô Thế Huân có thời gian, Lộc Hàm liền mang theo Ben Ben về lại nhà hàng, nếm thử đồ ăn mới, buổi tối cơm nước xong xuôi cùng nhau trở về. Cũng không biết có phải hay không là con trai thật sự lớn rồi, cũng ngủ trễ hơn, Ben Ben ngoại trừ ngày đầu tiên buổi tối ngủ rất sớm thì từ hôm sau mỗi ngày đều làm cái đuôi nhỏ đi theo đằng sau Lộc Hàm, mãi cho đến mười giờ mới bằng lòng đi ngủ.

Ngô Thế Huân đứng ngoài lan can hút thuốc, im lặng nhìn lên trời, trừ bỏ nụ hôn ngày đầu tiên, về sau hai ngày tay cũng không có thời gian đụng chạm. Ben Ben gần đã sáu bảy tuổi rồi, còn giống như hồi ba bốn tuổi cả ngày bám người, Lộc Hàm cũng không chê mệt mỏi, Ben Ben đưa tay muốn ôm một cái, Lộc Hàm liền ôm ngay, “Mẫu tử” tình thâm, căn bản không có chỗ nhét ba ba vào!! (thấy cũng tội mà thôi cũng kệ =]])

Ngô Thế Huân ở đây chỉ có một giường lớn, cũng có một gian phòng khác nhưng không dùng đến, buổi tối ba người vào cùng một chỗ, Ben Ben ngủ ở giữa, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm ngủ hai bên.

Tới ngày thứ ba, buổi tối Ngô Thế Huân rốt cục cảm giác mình nếu không trực tiếp làm cái gì đó tới lúc Lộc Hàm mang theo Ben Ben trở về rồi chính mình sẽ nghẹn chết, dù sao hắn cũng đã nhẫn hai tháng nay rồi. Nghĩ vậy liền cho người dọn dẹp căn phòng trống kia rồi nhét Ben Ben vào trong đó ngủ.

Ben Ben ban đầu không chịu nhưng thấy khuôn mặt Ngô Thế Huân dần đen lên thì cũng miễn cưỡng đồng ý. Buổi tối trước khi ngủ nhóc con cơ hồ muốn nhìn Lộc Hàm, xác nhận đại Cam Cam còn bình an vô sự mới bằng lòng đi ngủ.

Tối hôm đó, sau khi Ben Ben đã ngủ say, Ngô Thế Huân liền chốt cửa, xuống phòng khách tắt đèn xong liền quay đầu đem Lộc Hàm kéo vào trong phòng.

Trong phòng hôm nay không có bật đèn, chỉ có chút ánh sáng bên ngoài hắt qua cửa sổ. Ngô Thế Huân đem Lộc Hàm dán lên trên vách tường, hai tay đem người trong lòng ôm chặt vào ngực mình, vội vàng mà hôn xuống. Xác thực rất gấp, giống như là núi lửa tới cực hạn liền bộc phát, Ngô Thế Huân nhịn ba ngày rồi, rốt cục cũng không nhịn được nữa.

Trong phòng im ắng, cửa sổ cùng cửa ra vào đều bị đóng chặt, Ngô Thế Huân một tay ôm lấy vai Lộc Hàm, một tay ôm lấy eo của cậu, đem Lộc Hàm gắt gao siết chặt như muốn dung nhập vào trong lòng ngực của mình. Cúi đầu hôn Lộc Hàm, đầu lưỡi lướt qua rồi mút mát hai cánh môi mềm mại, cạy mở khuôn miệng ấm áp khám phá bên trong. Tuy rất gấp gáp nhưng trong nội tâm Ngô Thế Huân vẫn là ẩn ẩn lo lắng Lộc Hàm sẽ cự tuyệt.

Lộc Hàm từ đầu tới cuối một mực không có phản ứng, im im lặng lặng tùy ý bị Ngô Thế Huân ôm. Song khi cảm giác đầu lưỡi Ngô Thế Huân muốn tiến vào khoang miệng mình, Lộc Hàm lại đột nhiên đưa tay lên ôm lấy cổ hắn, khẽ há miệng cho đầu lưỡi hư hỏng dễ dàng luồn lách vào bên trong.

Ngô Thế Huân bị động tác này của Lộc Hàm kích thích đến mức phía dưới cũng nảy mạnh lên, máu dồn hết xuống. Lúc này cái gì gọi là lạnh lùng, cái gì gọi là băng lãnh trầm ổn, Ngô Thế Huân đều quăng đi hết. Cánh tay của phát lực càng thêm dùng sức ôm chặt Lộc Hàm, cúi đầu mạnh mẽ hôn người trong ngực. Căn phòng im ắng chỉ có tiếng môi lưỡi quấn chặt càng khiến cho không khí giữa hai người ngày càng sôi sục.

Giờ khắc này giống như tất cả lý trí đều tan thành mây khói, toàn bộ chú ý của Ngô Thế Huân chỉ tập trung duy nhất vào nụ hôn này. Hai người dây dưa cùng một chỗ, hơi thở đều là cực nóng phả vào mặt đối phương. Ngô Thế Huân cảm thấy không thể tin được, trước đó không lâu ánh mắt Lộc Hàm nhìn hắn vẫn là lạnh lùng không chút cảm giác, nhưng hôm nay, hiện tại, hắn lại có thể ôm chặt lấy cậu, còn cùng cậu chìm trong nụ hôn say đắm.

Đối với Lộc Hàm, bị người hôn môi nếu như không muốn có thể dễ dàng tặng kẻ đó một đấm, nhưng nếu đã đồng ý cùng người kia bên nhau thì sẽ không có suy nghĩ từ chối người kia. Đã chấp nhận Ngô Thế Huân rồi đương nhiên sẽ không có nửa điểm nhăn nhó, ôm hôn thậm chí càng thân mật cũng khiến cậu vô cùng hưởng thụ.

Đối với người yêu, Ngô Thế Huân đương nhiên sẽ đem mình áp chế người bên dưới, đây cơ hồ là suy nghĩ của tất cả đàn ông. Chủ động hôn môi xâm chiếm, vẽ lên thân người yêu những dấu vết thuộc về chính mình. Cho nên hắn ôm Lộc Hàm vô cùng tự nhiên mà bá đạo mang theo ham muốn mãnh liệt giữ chặt lấy người kia, nhưng mà Ngô Thế Huân lại không để ý đến, chính là —— Lộc Hàm cũng là đàn ông.

Mặc kệ hiện tại trong lòng Ngô Thế Huân xem mình thành cái gì, Lộc Hàm căn bản cũng không ưa việc mình bị khống chế.

Ngô Thế Huân ngay từ đầu còn ôm chặt lấy Lộc Hàm hôn môi, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng. Rất nhanh sau đó liền nhận ra hắn từ người mạnh mẽ chủ động lại biến thành kẻ bị động. Lộc Hàm đang mắc kẹt giữa bức tường với cơ thể Ngô Thế Huân cũng dần dần đẩy hắn lùi về phía sau ngã lên giường.

dù mới đầu còn có chút kinh ngạc nhưng Ngô Thế Huân vẫn là rất thích thú với điều này. Nếu như Lộc Hàm bị động không có bất kỳ phản ứng nào, hắn ngược lại sẽ nghĩ lung tung không biết nên hành động như thế nào tiếp, nhưng giờ nếu như Lộc Hàm đã chủ động thế này hắn đương nhiên sẽ ngoan ngoãn mà chờ người yêu tự hiến thân.

Ngô Thế Huân nằm trên giường vừa hôn vừa khẽ mở mắt, hai con ngươi trong bóng tối bắt đầu nhờ chút ánh sáng trong phòng tìm kiếm ánh mắt người kia, hắn tựa trán vào trán Lộc Hàm thở dốc, không biết như thế nào đột nhiên câu môi nở nụ cười.

Hai cơ thể như hai con mãnh thú lập tức lao vào dây dưa, dùng tất cả khí lực vốn có, chảy một thân mồ hôi… Hai người đều thở dốc, trong phòng không khí như muốn nóng hơn, Ngô Thế Huân khiêu mi nhìn Lộc Hàm, cảm thấy có chút không chân thực. Nghĩ thế Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm ngày càng chặt hơn, hôn của hắn kéo dài từ cổ xuống tới ngực. Đầu vú nhỏ mềm bị hắn hành hạ chẳng mấy chốc dựng đứng lên cho hắn thỏa sức chà đạp.

Ngô Thế Huân không nói gì liền đổi ngược lại tư thế nằm lên trên Lộc Hàm. Thoát bỏ toàn bộ quần áo trên người cả hai, Ngô Thế Huân vừa dùng miệng, vừa dùng tay âu yếm người yêu. Từng tấc da thịt trắng mịn nổi lên những dấu hôn bá đạo, cũng vì những va chạm nóng bỏng từ tay hắn mà nổi lên một tầng phiếm hồng. Đôi mắt Lộc Hàm cũng bị phủ một làn hơi nước, bờ môi khẽ mở phả ra những hơi thở dồn dập.

Ngô Thế Huân nhìn một cảnh này ngay lập tức cúi xuống giữa hai chân Lộc Hàm, hôn lên "người yêu bé nhỏ" còn có hai quả tiểu cầu, khiến cho Lộc Hàm ở bên trên không kìm được khẽ rên rỉ. Hắn cũng muốn nhanh chóng chiếm được Lộc Hàm nhưng vẫn là lo Lộc Hàm sẽ bị thương, nên hắn chậm rãi lấy đầu lưỡi đảo qua, khẽ lách vào tiểu huyệt đằng sau. Động tác vừa ôn nhu, vừa như muốn lấy lòng người bên dưới.

Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm hạ thân áp vào Lộc Hàm. Ngô Thế Huân thở hổn hển vừa muốn động, Lộc Hàm đột nhiên tại trong bóng tối nói: "Ben Ben tỉnh."

Ngô Thế Huân: "??"

Quả nhiên, cửa phòng một giây sau đã bị đẩy ra, Ngô Thế Huân vội vàng buông Lộc Hàm ra, Lộc Hàm trong nháy mắt túm lấy chăn cuộn người lại.

Trong phòng không có bệt đèn, phòng khách đèn cũng không có mở, Ben Ben dụi dụi mắt, mượn nhờ ánh trăng qua khen hở ngoài cửa sổ nhìn nhìn hai người.

"Ba ba đang làm cái gì vậy?" Ben Ben vô ý thức hỏi một câu, sau đó chạy vào, trong bóng tối chuẩn xác bắt được tay Lộc Hàm nói: "Đại cam cam ngủ cùng con."

Lúc Lộc Hàm đã đi vào phòng Ben Ben, Ngô Thế Huân nhìn nhìn ngoài cửa sổ, cảm mình cần phải nhớ nên khóa cửa!

Lộc Hàm ngày hôm sau mang theo Ben Ben trở về, Ngô Thế Huân lái xe đưa hai người đi.

Lộc Hàm mua cho Ben Ben mấy món ăn vặt, Ngô Thế Huân cùng Ben Ben ngồi ở trên ghế chờ.

Ngô Thế Huân nói: "Ben Ben hai tháng nữa là học tiểu họa rồi nhỉ."

Ben Ben gật gật đầu.

Ngô Thế Huân tiếp tục nói: "Đã là người lớn rồi, về sau phải sống tự lập không thể để cho ba ba cùng đại Cam Cam lo lắng có biết không?"

Ben Ben gật gật đầu.

Ngô Thế Huân: "Đồ ăn vặt cũng ăn ít đi. Ăn ít thịt một chút! Như vậy mới tốt cho sức khỏe."

Ben Ben gật gật đầu.

Ngô Thế Huân: "Về sau phải tự ngủ một mình, không ngủ cùng đại Cam Cam mãi được, biết không?"

Ben Ben không lên tiếng, cũng không gật đầu.

Ngô Thế Huân khiêu mi nhìn Ben Ben, Ben Ben mở to nhìn lại Ngô Thế Huân, đột nhiên miệng nói: "Con biết ngay mà, ba ba là muốn đại Cam Cam ngủ riêng với ba ba chứ gì." (con trai, con giỏi lắm =]])

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm mang theo Ben Ben trở về, lại khôi phục cuộc sống bình thường, chỉ là lúc này thân phận không giống với lúc trước nữa.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đã xác định mối quan hệ, Lộc Hàm hiện tại chẳng những là mẹ của Ben Ben còn là vợ của Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân còn chưa nói với ai về chuyện này, Ngô phu nhân đã gọi điện thoại cho Ngô Trạch Vân mắng một trận, hỏi hắn lúc nào mới yêu đương, kết hôn lúc nào mới sinh một hài tử đáng yêu như Ben Ben!?

Ngô Trạch Vân im lặng.

Ngô phu nhân nói con trai đến lại đi gọi điện cho Tào Nguyệt, bà không có trực tiếp đề cập Lộc Hàm ngay, hai người chỉ nói vài ba chuyện nhỏ nhặt, đột nhiên Tào Nguyệt chính mình đi tán thưởng Lộc Hàm. Ngô phu nhân biết thời biết thế, lần này đem Lộc Hàm quanh co lòng vòng khoa trương một trận với bạn.

Lộc Hàm cùng Ben Ben xuống máy bay, Ngô Trạch Vân cùng Lý Hồng Bình hai người đã đợi nửa tiếng, Ngô Trạch Vân là vì đón em dâu nên tới. Lý Hồng Bình là vì nhiều chuyện nên tới.

Lộc Hàm còn không biết Ngô phu nhân bây giờ cũng đã là chỗ dựa cho cậu luôn rồi, Ben Ben trên đường trở về toàn bộ hành trình đều rất yên lặng, chào một tiếng "Bác Vân" "Chú Hồng Bình" sau đó không lên tiếng nữa.

Lý Hồng Bình một bộ cà lơ phất phơ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay đầu cười đến mặt mày hớn hở, trong chốc lát cùng Lộc Hàm nói hai câu, trong chốc lát lại trêu chọc Ben Ben hai câu, lại gọi điện cho Ngô Thế Huân báo bình an.

Lý Hồng Bình: "Này, Thế Huân! Vợ anh đã tới nơi rồi, tôi cùng lão mặt than tự mình đến đón đó, anh yên tâm ở đó làm việc cho giỏi nha!"

Ngô Thế Huân: "…"

Ben Ben mấy ngày trước nghe Y Thiên nói chuyện với mọi người, học được một từ mới, gọi "Hung hăng càn quấy."

Ben Ben hỏi Ngô Thế Huân hung hăng càn quấy là có ý gì, Y Thiên lại nói cho Ben Ben rằng, hung hăng càn quấy ý tứ tựu là —— rất lớn tiếng nói chuyện hơn nữa thật cao hứng luôn nhịn không được mà nói rất nhiều.

Vì vậy Ben Ben lôi kéo góc áo Lộc Hàm, đặc biệt ngây thơ mà hỏi: "Ba ơi, chú Hồng Bình sao lại hung hăng càn quấy vậy ạ!?"

Lý Hồng Bình: "…" (khổ anh ghê =))))))))))

Thiệt bị đã lắp xong, bàn ghế mua về Ngô Thế Huân cũng vừa lòng, chỉ là đồ hấn luôn cảm thấy không hài lòng nổi.

Ngô Thế Huân gọi điện cho Độ Khánh Tú tỏ ý mời Độ Khánh Tú đến giúp một chút, Ngô Thế Huân vốn cho rằng Độ Khánh Tú hội sẽ từ chối, công việc bên nhà hàng của Độ Khánh Tú cũng rất bận rộn.

Thế nhưng Độ Khánh Tú mới nhấc điện thoại đã nói thẳng: "Tôi biết anh sẽ tìm tôi mà! Ba ngày nữa tôi sẽ mang con trai cùng tới! Anh chuẩn bị chỗ ngủ cho cha con tôi tốt vào!"

Ngô Thế Huân cầm di động khiêu mi, không nghĩ tới Độ Khánh Tú hào phóng như vậy, hấn đang muốn mở miệng cảm ơn thì chợt nghe trong điện thoại còn có âm thanh rất xa truyền đến —— "Không cho phép đi!"

"Cái gì!" Độ Khánh Tú hướng sân thượng vừa đứng vừa nói: " Kim Chung Nhân anh gần đây đi làm có ở nhà đâu mà không cho tôi đi hả?" quay về nói tiếp trong điện thoại:"Ai, vừa mới nói chỗ nào rồi, ah, đúng… Lộc Hàm ở đó đã gọi cho tôi mấy lần nhờ vả chuyện này rồi, nể tình cậu ấy là bạn tôi, con anh là bạn con tôi, tôi đại giá quan lâm tới giúp một tay vậy!!"

Ngô Thế Huân nghe đã hiểu, Lộc Hàm đã gọi điện cho Độ Khánh Tú rồi. nghĩ đến đây Ngô Thế khóe miệng nhịn không được mà mỉm cười.

Đầu kia Độ Khánh Tú còn nói gì đó loáng thoáng, "Này này, anh buông tôi ra, tôi nói là buông ra nghe không hả??"

Ngô Thế Huân nghe xong biết ý cúp điện thoại.

Như đã hẹn, ba ngày sau Độ Khánh Tú đến. Ngô Thế Huân lái xe tới đón, kết quả Độ Khánh Tú nắm tay của con trai lúc đi ra sau lưng kéo theo hai va ly nhỏ còn có một cái va ly cực lớn của tên mặt đen Kim Chung Nhân.

Ngô Thế Huân nhìn Kim Chung Nhân gương mặt băng lãnh ánh mắt lạnh lùng trong nội tâm cảm thấy rất buồn cười.

Ben Ben nghỉ hè nhưng Lộc Hàm vẫn phải đi làm, Lộc Hàm không thể để con ở nhà một mình nên mỗi ngày đều mang con đến tòa soạn báo. Ben Ben không ồn ào, tự ngồi chơi đồ chơi (gấu bông=)))))) rất ngoan, Lộc Hàm làm việc nhóc có đôi khi nhìn nhìn vài cái sau đó lại tiếp tục ngồi chơi.

Lộc Hàm ngày đầu tiên mang Ben Ben tới, toàn bộ văn phòng đều bùng nổ!

Ben Ben hai má phúng phính, mở to mắt nhìn chung quanh lạ lẫm thì không lên tiếng, bộ dạng đẹp trai đáng yêu, còn ngoan ngoãn nhu thuận càng làm mọi người xung quanh phát sốt!! Lộc chủ biên chỉ xin nghỉ có mấy ngày thôi mà!! Sao tự dưng lại có được một bảo bối đáng yêu thế này!!

Trưởng phòng nhân sự là một dì đã 40 tuổi, nhìn Ben Ben đáng yêu nhu thuận trong lòng đã vỡ nát rồi, chạy tới sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi, "Bảo bối con tên là gì ah!?"

Ben Ben mở to hai mắt không lên tiếng lông mi rủ xuống, đôi má phồng lên.

Lộc Hàm trả lời: "Tên ở nhà là Ben Ben."

Văn phòng các cô đều hồng phấn trong lòng!! Ben Ben thật là bảo bối đáng yêu, tên cũng đáng yêu quá, bảo bối qua đây cho cô ôm, cô hôn một cái nào!! muaz

Kim Tuấn Miên cảm thấy xung quanh mình tất cả đã xong hết rồi, hắn còn chưa có bắt đầu theo đuổi Lộc Hàm đã bị người khác cướp đi trắng trợn, thầm mến bây giờ thành thất tình quả thật thập phần thống khổ, nhìn đi Kim Tuấn Miên, người đàn ông của người ta cao lớn đẹp trai như vậy, con trai cũng lớn như vậy rồi!!? Còn có… còn có đáng yêu!

Biện Bạch Hiền nhìn xem Kim Tuấn Miên vẻ mặt thất hồn lạc phách bộ dạng lại cực kỳ bi thương, câu khóe môi cười trào phúng mấy cái.

Cả buổi sáng phòng ban biên tập đều tràn đầy các loại phấn hồng, các nữ đồng nghiệp vừa làm việc vừa mỉm cười, khóe miệng vui vẻ tựa hồ muốn nói —— tôi cũng muốn có một đứa con đáng yêu ngoan ngoãn như vậy! Các nam nhân biểu lộ nghiêm túc đứng đắn, lông mày còn níu lấy ——nếu không sinh ra đáng yêu như thế nhi tử, chỉ có thể trách chính mình gien không tốt rồi."

Kim Mân Thạc tự nhiên cũng nhìn thấy, đi đến văn phòng của Lộc Hàm, ngồi ở kế bên Ben Ben nhìn nhóc. Đây là đứa bé Lộc Hàm năm đó nhận đẻ thuê sao? Đẹp trai quá ah!

Kim Mân Thạc nhìn các cô các dì trong tòa soạn nhìn Ben Ben cười quái lạ mà thốt lên một câu! Quả nhiên đẹp trai thật nguy hiểm, thật đúng là đại sát khí mà!

Lộc Hàm giương mắt nhìn nhìn chỗ Ben Ben đang ngồi, khóe môi mỉm cười vui vẻ.

Ngô Thế Huân ở nhà hàng chặt chẽ quy hoạch lắp đặt thiết bị, có Độ Khánh Tú đến giúp đồ ăn quả nhiên ngon hơn rất nhiều.

Kim Chung Nhân mang theo A Xán đi dạo, Ngô Thế Huân cùng Độ Khánh Tú đều bận rộn không để ý đến hai cha con nhà kia.

Độ Khánh Tú mặc áo đầu bếp còn độ mũ, mỗi tiếng nói cử động đều thập phần chăm chú nghiêm túc, mỗi ý kiến nói ra đều là từ ngữ chuyên nghiệp thành thục.

Kim Chung Nhân ở một bên nhìn không khỏi giật mình, Độ Khánh Tú ở nhà mở một nhà hàng nhỏ hắn cũng là biết đến, chỉ là hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua Độ Khánh Tú ở trong nhà hàng làm chăm chú nghiêm túc, thành thục lại có mị lực.

Hắn trước kia cứ nghĩ Độ Khánh Tú đứng trong bếp rất rảnh! Có khách đến thì nổi lửa còn không lại đọc tiểu thuyết này kia thôi!

Nhưng hiện tại Kim Chung Nhân cùng ngày xưa hoàn toàn bất đồng. Độ Khánh Tú nguyên bản cánh chim mỹ diệu giỏi giang, từ lúc đồng ý cùng hắn sống cùng nhà cũng là lúc tiền đồ cùng sự nghiệp bị nhốt lại hết!!

Là Kim Chung Nhân chính mình đã vô tình làm điều đó!

Nhưng Độ Khánh Tú cái gì cũng không có phàn nàn qua, thậm chí còn biết rõ Kim Chung Nhân xem thường nấu ăn chỉ là một điều rất bình thường hằng ngày mà thôi. Nhưng mà mỗi ngày nhìn A Xán ăn cơm đều ngon miệng Độ Khánh Tú cũng cảm thấy rất vui rồi.

"Ba ba?! Ba ba làm sao vậy?" A Xán không rõ ràng cho lắm đã chạy tới, Kim Chung Nhân nhãn hai mắt đều đỏ, cúi đầu sờ lên đầu con.

Độ Khánh Tú đang đứng tại vị trí bếp trưởng, đột nhiên đưa mắt nhìn qua, ánh mắt nhàn nhạt, câu môi nở nụ cười.

Ngô Thế Huân cách đó không xa nhìn thấy tất cả, quay đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, hắn không cười nhạo Kim Chung Nhân. Hắn chỉ là đột nhiên muốn, có thể hay không có một ngày Lộc Hàm bị chính mình nhốt lại nhìn như một cánh chim xinh đẹp trong nhà, dùng danh nghĩa gia đình mà từ bỏ sự nghiệp?! Bất quá, may mắn hắn hiện tại không có, về sau hắn khẳng định cũng sẽ không, hắn sẽ cho Lộc Hàm tất cả, kể cả sự tự do, sự nghiệp cùng trái tim của hắn.

55. Chương 55

Có Độ Khánh Tú giúp, nhà hàng của Ngô Thế Huân đồ ăn làm ra ngon hơn rất nhiều. Nhưng đối với bất kỳ một ông chủ nào mà nói, làm kinh doanh mở nhà hàng, cần có nhất chính là cái gì?

Là tiền!

Ngô lão gia đem nhà hàng giao cho Ngô Thế Huân quản có cho trước 50 vạn làm vốn lưu động, Cố Y Thiên làm quản lý có thể đảm bảo cơ bản chi tiêu cân đối nhưng mà tiền thưởng cho nhân viên còn không có. Ngoại trừ tiền để lại cho Lộc Hàm, Ngô Thế Huân trên người còn có chút tiền nhưng lại không muốn dựa vào Ngô gia, nên bây giờ đành phải chi tiêu tiết kiệm hơn nữa.

Lão gia chỉ cấp 50 vạn, nói rõ là muốn cho Ngô Thế Huân đẹp mắt, thấy khó mà quay về.

Có Độ Khánh Tú tới hỗ trợ mấy ngày nay, Ngô Thế Huân đột nhiên đã cảm thấy hiện tại tài chính cũng không có gì áp lực nữa, không phải còn có Kim Chung Nhân sao?! Kim Chung Nhân tổng tài Kim thị vừa nhiều tiền vừa thương vợ! (liên quan anh quá há anh hai =.=)

Độ Khánh Tú ở nhà hàng làm việc, Ngô Thế Huân thấy rất rõ ràng, Kim Chung Nhân ánh càng ngày càng bất thường rồi, cả ngày chằm chằm vào Độ Khánh Tú chỉ hận không thể đem người kia nhìn cho thủng luôn đi, biểu lộ trên mặt đúng thật là si tình cực kỳ.

Cố Y Thiên có lần bí mật hỏi: "Ngô Tổng, Kim tiên sinh hình như biểu lộ không đúng lắm?!"

Ngô Thế Huân trên mặt nhàn nhạt cười, cái gì cũng không nói, hắn hiện đã nhìn đúng, Kim Chung Nhân về sau đoán chừng đều không nỡ để Độ Khánh làm ở nhà hàng nho nhỏ rồi. Vốn sao, thì Độ Khánh Tú tay nghề chuyên nghiệp, lý lịch sơ lược tốt khỏi nói, đi xin việc một vòng, người ta đều là quỳ xuống cầu lấy về làm ngay.

Buổi tối, sau khi lắp đặt thiết bị ở lầu hai xong, Kim Chung Nhân mặt không biểu tình ngồi ở trước mặt Ngô Thế Huân.

Trong nhà ăn mọi người đều đi về hết, Độ Khánh Tú mang theo con trai đi ăn cơm, Kim Chung Nhân ăn mặc áo sơ mi trắng quần tây đen an vị ngồi trên ghế, chân dài duỗi ra, hai cánh tay gác ở trên đầu gối.

Trái lại Ngô Thế Huân, mấy ngày nay bởi vì trời nóng lại bận giám sát lắp đặt thiết bị nên ăn mặc thập phần tùy ý, áo thun màu, quần ngắn màu xanh.

Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân từ nhỏ đã là đối thủ của nhau, trong miệng mẹ Ngô mẹ Kim luôn có thêm cái tên "con người ta".

Mà ngay cả khi sinh con rồi cả hai vẫn không ngừng đi so sánh với nhau, Kim Chung Nhân âm thầm đánh giá Ngô Phàm thật đẹp tra còn hiểu biết nhiều khiến cho người người nể phục. Ngô Thế Huân lại nghĩ Xán Liệt đáng yêu, có tài ăn nói ai ai cũng thích.

"Có việc gì sao?" Ngô Thế Huân hỏi.

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân mặt đối mặt.

"Tôi đầu tư 200 vạn, đầu tư vào nhà hàng nhà cậu." Kim Chung Nhân trực tiếp nói.

Ngô Thế Huân chậm rãi nói: "Chỉ có 200 vạn thôi sao?"

Kim Chung Nhân nói: "Cậu muốn bao nhiêu?!"

Ngô Thế Huân nhìn Kim Chung Nhân, hé mắt: "Chuyện làm ăn, tốt nhất đừng ra giá như vậy, cậu có đầu tư tiền hay không thì nhà hàng nãy cũng sẽ khai trương như bình thường."

Kim Chung Nhân trong thương trường lăn lộn nhiều năm, cũng không dễ dàng chịu bại: "Theo như tôi biết, Ngô lão gia chỉ cho cậu 50 vạn thôi, chẳng lẽ cậu định mang nhà mình đi thế chấp ngân hàng vay tiền sao? Có làm thì cũng phải nghĩ vợ con về sau ở chỗ nào chứ!?"

Ngô Thế Huân nhìn Kim Chung Nhân, không đếm xỉa tới, nhẹ gật đầu: "Cậu nói rất đúng, cậu đã có ý đầu tư, tôi tìm người khác cũng bất tiện, chính mình đi thế chấp nhà lại càng không an toàn. Bất quá, " dừng một chút: "Cái nhà hàng này không là của tôi, vốn lưu động cũng không là của tôi, tất cả đều là cho con tôi hết."

Kim Chung Nhân: "…"

Hai người đối mặt, trong không khí dần dần thì có mùi thuốc súng, đối với Ngô Thế Huân mà nói, tiền vốn chính là vấn đề, Kim Chung Nhân cùng hắn đàm phán cổ phần, vừa vặn lúc hắn cần giải quyết tài chính nhanh chóng, nếu như không có Kim Chung Nhân, kỳ thật Ngô Thế Huân cũng sẽ chính mình phải đi nghĩ biện pháp.

Nhưng đối với Kim Chung Nhân đây cũng chính là một cơ hội.

Hắn và Độ Khánh Tú cùng một chỗ nhiều năm như vậy, thật vất vả gần đây mới nhìn rõ vợ của mình nhiều năm hi sinh đến nhường nào, nên hắn muốn chậm rãi đền bù. Hắn và Ngô Thế Huân rất giống nhau, rất khó nói những lời như "Xin lỗi em" "Anh đã không hiểu cho em". Hắn muốn Độ Khánh Tú như có thể vui vẻ làm việc mình thích nhưng hắn lại không thể giống trống khua chiêng đi làm cho vợ vui, nam nhân mà như thế rất mất mặt.

Độ Khánh Tú hiện tại lại đang ở nhà hàng của Ngô Thế Huân. Cho nên Kim Chung Nhân tại đây đàm phán chuyện hợp tác.

Ngô Thế Huân khai trương nhà hàng bất quá chỉ vì muốn làm cho lão gia xem, Kim Chung Nhân muốn tiêu tiền vì làm vợ vui. Trái lại, nếu như hiện tại Ngô Thế Huân nói là vì muốn làm Lộc Hàm vui, đừng nói 200 vạn, 2000 vạn hắn cũng cho Ngô Thế Huân vay nốt. (xuất hiện thêm một anh FC HunHan:v)

Kim Chung Nhân hé mắt, nói: "Nhà hàng nếu đi vào hoạt động, cậu có khó khăn gì cứ mở miệng, tôi không tham gia gì hết, cuối năm cùng chia hoa hồng là được rồi."

Ngô Thế Huân nhìn Kim Chung Nhân, há miệng, nhổ ra một chữ: "Không!"

"Mỗi một đồng kiếm được ở đây đều là của con tôi không chia cho cậu được. Bất quá, tôi sẽ để cho Độ Khánh Tú làm bếp trưởng, hậu trù toàn bộ đều quy cho cậu ấy quản lý, chỉ cần cậu ấy nói thích làm gì, tôi sẽ cho trực tiếp làm việc đó. Cậu có lẽ cũng biết, cậu ấy đã bị trói buộc quá nhiều rồi, ở chỗ này của tôi sẽ rất thoải mái cho cậu ấy làm mọi việc mình thích."

Kim Chung Nhân con mắt màu đen nhìn Ngô Thế Huân, trong mắt gợn sóng lấy quang, mặt không biểu tình vươn tay: "Được!!!

Ngô Thế Huân đưa tay bắt lại: "Hợp tác vui vẻ!"

Như Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân đã tính, Độ Khánh Tú rất vui sướng đáp ứng ở lại, nhưng có một cái yêu cầu, chính là ngày nghỉ sẽ quay về nhà.

Ngô Thế Huân gật đầu đáp ứng, nói chỉ cần có cậu ấy ở đây là tốt rồi.

Kim Chung Nhân mang theo con trai trở về lúc lên máy bay Độ Khánh Tú, yên lặng mãi mới nói câu: "Cảm ơn anh."

Kim Chung Nhân nghe qua có phần không hiểu, nghiêng đầu nhìn, khóe miệng lại nhịn không được mà mỉm cười.

Đã có Độ Khánh Tú làm bếp trưởng, lại có Kim Chung Nhân bỏ vốn đầu tư, Ngô Thế Huân làm việc tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Lắp đặt thiết bị dùng tốc độ nhanh nhất tiến hành, nhân viên đã dán thông báo tuyển dụng, các phương diện khác Cố Y Thiên đều làm đâu ta đấy, Ngô Thế Huân suy nghĩ mọi thứ hai ngày vẫn là không nghĩ tới tên nhà hàng, có một ngày cùng Lộc Hàm gọi điện thoại mới vô tình nhắc tới, Lộc Hàm tùy ý hỏi một câu: "Tên nhà hàng là gì?"

Ngô Thế Huân nói: "Cam Cam."

Lộc Hàm thuận miệng nói: "Vậy thì gọi "Cam Cam" đi."

Thế là tên nhà hàng cứ như vậy mà định.

Về sau Cố Y Thiên hỏi Ngô Thế Huân: "Ngô Tổng, tên thế này có bất tiện quá không? Về sau mở chi nhánh cũng đặt tên thế này à?"

Ngô Thế Huân lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Cậu có ý kiến?"

Cố Y Thiên: "Không ạ!"

Tên đã định về sau Ngô Thế Huân lại bắt đầu mời người thiết kế nhãn hiệu, nhà thiết kế hỏi Ngô Thế Huân muốn làm như thế nào, Ngô Thế Huân nói thẳng: "Tôi muốn làm cho có cảm giác là một quả cam thật lớn."

Vì vậy nhà thiết kế đem nhãn hiệu làm theo ý Ngô Thế Huân, Cố Y Thiên một ngụm nước trực tiếp phun ra, bảng hiệu bên trên quả nhiên là một quả cam to màu sắc sặc sỡ, quả cam còn đỉnh lấy một phiến màu xanh lá cây, Độ Khánh Tú thấy liền hỏi: "Cái này tôi nhìn thấy có chút giống quả táo nha!"

Cố Y Thiên: "…"

Ai nghĩ gì mặc kệ riêng bản thân Ngô Thế Huân lại cảm thấy rất tốt, đơn giản hào phóng, đừng làm những cái…kia phức tạp lại rắc rối, đồ ăn ngon mới là mấu chốt, về sau khi nhà hàng khai trương rồi, người khác hỏi món ăn chỗ nào mà ngon như vậy? là ở Cam Cam! Cam Cam đó! Không phải rất dễ đọc và dễ nhớ sao!?

Nghệ Hưng cũng nghỉ hè rồi, vốn Kim Chung Đại là định mang con về quê nhưng ở quê còn có chút việc bất tiện không mang theo con được, chỉ có thể để lại cho Kim Mân Thạc chăm sóc vài ngày.

Dù sao Lộc Hàm đi làm cũng dám mang con theo, Kim Mân Thạc cuối cùng nghĩ nghĩ vẫn là mang theo con đến tòa soạn luôn.

Văn phòng lập tức lại bùng nổ lần nữa, phấn hồng lại bắt đầu ứa ra.

Buổi sáng Lộc Hàm còn chưa tới, Kim Mân Thạc một tay mang theo cặp, một tay ôm con, xoẹt xoẹt đi vào, nói: "Đây là con tôi!"

Trưởng phòng nhân sự quả thực muốn nước mắt tuôn đầy mặt rồi.

Nghệ Hưng, khuôn mặt tròn tròn, cắt cái tóc dưa hấu, mắt to, lông mi cũng dài, có má lúm đồng tiên mấu chốt là, miệng ngọt rất biết nói chuyện.

Bé con ôm trong ngực một con gấu bông nho nhỏ, nháy nháy con mắt, chú ơi, cô ơi một trận lên làm tất cả mọi người muốn ngất hết.

Các nữ nhân đồng nghiệp nữ bốc lên phấn hồng, các nam nhân chịu không nổi áp lực, Biện Bạch Hiền bên cạnh hô to: "Lão đại đúng là giết người rồi! Các anh ấy mà không sinh được một đứa thế này chắc hẳn thê thảm!"

Kim Mân Thạc đắc chí ha ha cười, hãnh diện.

Lộc Hàm nắm tay Ben Ben đi vào liền phát hiện toàn bộ văn phòng nữ nhân cùng nam nhân đều nằm sấp hết, Biện Bạch Hiền cũng vậy luôn, Lộc Hàm hỏi sao vậy, Biện Bạch Hiền giơ tay chỉ chỉ văn phòng Kim Mân Thạc.

Lộc Hàm nghi hoặc mà đi vào văn phòng, đẩy cửa xem xét, Nghệ Hưng từ đâu chạy tới ôm chân Lộc Hàm hô "Chào chú!".

Lộc Hàm sững sờ, Kim Mân Thạc như thế nào lại đem con mình tới!?

Kim Mân Thạc đặc biệt đắc chí sáng ngời khiêu mi… con của tôi, so với Ben Ben không kém bao nhiêu nha!?

Nào biết được một giây sau, Nghệ Hưng liền chú ý tới Ben Ben đứng sau lưng Lộc Hàm, mắt nháy nháy, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhào tới ôm lấy Ben Ben: "Ngô Phàm, Ngô Phàm, sao anh lại ở đây vậy!?"

Kim Mân Thạc: "…"

Lộc Hàm tại văn phòng làm việc, Ben Ben ngồi ở trên ghế sa lon chơi, Nghệ Hưng đem gấu bông của mình đưa cho Ben Ben: "Ngô Phàm, cho anh nè!"

Ben Ben vẻ mặt ghét bỏ nhìn gấu bông, nói: "Không thèm."

Nghệ Hưng bò lên trên ghế sô pha ngồi cạnh Ben Ben, Ben Ben ngược lại là nhích ra một chút, hai đứa nhỏ cùng ngồi trên sô pha mà nhìn nhau.

Giữa trưa lúc xuống căn tin lúc ăn cơm Nghệ Hưng cũng không đi theo ba ba mình, ngược lại là đi theo Ben Ben chạy tới chạy lui, còn Ben Ben thì đi theo Lộc Hàm, cuối cùng biến thành Lộc Hàm đằng sau mọc ra hai cái đuôi nhỏ.

Có người nói giỡn: "Ây da Lộc chủ biên đúng là vương tử nha, trẻ con cũng không thể kháng lại mị lực!"

Còn có người lại nói khác: "Đâu mà theo Lộc chủ biên! Đây hẳn là vợ nhỏ của Ben Ben a!?"

Vấn đề này khiến cho Kim Mân Thạc tương đối phiền muộn, vốn mang theo con là cố tình khoe khoang, kết quả cuối cùng con mình ngược lại trở thành cái đuôi của Ben Ben, thật là mất mặt mà.

Lộc Hàm nhìn hai đứa nhóc cũng thấy buồn cười, Ben Ben mặt không biểu tình trong phòng đi tới đi lui muốn vứt bỏ cái đuôi của mình, Nghệ Hưng lại hết lần này tới lần khác sống chết đuổi theo.

Kì nghỉ hè cuối cùng cũng trôi qua nhanh chóng.

Ngô Thế Huân như trước vẫn bề bộn nhiều việc, không có thời gian trở về, Lộc Hàm tháng tám lại mang theo Ben Ben một lần nữa đi thành phố M.

Ngô Thế Huân đã sớm mua một cái giường lớn, cho người dọn dẹp sạch sẽ phòng trống, còn mua nhiều đồ đạc cùng đồ trang trí quyết tâm phải cho Ben Ben một mình ngủ phòng này. (thằng cha khốn nạn =]])

Kết quả, ngày thứ nhất… Ba người cùng nhau ngủ giường lớn, Ben Ben ngủ chính giữa, Lộc Hàm và Ngô Thế Huân mỗi người một bên.

Lộc Hàm không có được bao nhiêu ngày nghỉ, lần này cũng được có ba bốn ngày, Ngô Thế Huân không kiềm chế nổi đem Lộc Hàm vào nhà vệ sinh hôn đến khi thỏa mãn mới thôi, trong lòng vẫn không khỏi nghĩ thầm—— tiểu tử đã lớn như vậy còn muốn có người ngủ cùng! Lên tiểu học nhất định phải tự mình ngủ!!

Vì vậy lần này Ngô Thế Huân khi đưa Lộc Hàm cùng Ben Ben ra sân bay, đặc biệt nghiêm túc nói với con trai mình: "Con trai lớn rồi ngủ cùng với mẹ mãi sẽ bị mọi người chê cười đấy!!"

Ben Ben nói: "Con mặc kệ!"

Ngô Thế Huân: "…"

Bởi vì nhà hàng còn chứ chính hoạt động, nên Độ Khánh Tú luôn có thời gian trở về. Cậu đột nhiên phát hiện, Kim Chung Nhân tựa hồ cùng với trước kia hoàn toàn không giống nhau.

Trước kia Kim Chung Nhân chỉ quan tâm đến chuyện công ty, chuyện trong nhà không phải thuê bảo mẫu làm thì là Độ Khánh Tú làm, cơ mà lần này Độ Khánh Tú trở về phát hiện Kim Chung Nhân nấu điểm tâm cho con trai ăn, còn biết rõ trong nhà vớ, giày, quần áo để ở nơi đâu, thậm chí còn mỗi ngày đưa đón con trai đi trung tâm học thêm.

Độ Khánh Tú hỏi Kim Chung Nhân: "Anh ăn trúng phải cái gì hả? Không phải bình thường là thuê bảo mẫu làm sao!?"

Kim Chung Nhân yên lặng tất lâu sau mới đáp: "Là anh cam tâm tình nguyện làm!"

Độ Khánh Tú cười đến bất đắc dĩ, trong lòng là cảm thấy thập phần ấm áp, cậu không phải người ngu ngốc đương nhiên biết Kim Chung Nhân đã thay đổi rồi. Vì vậy Độ Khánh Tú lúc trở về nhà hàng còn không quên dặn dò con trai: "Con phải nghe lời ba ba có biết không? Ba ba mỗi ngày đi làm, còn đưa đón con đi học rất vất vả đó."

A Xán vẻ mặt đau khổ: "Ba nói ba ba cho con nghỉ học đi chắc chắn không vất vả…" Ben Ben rõ ràng ở nhà chơi mỗi! Vì cái gì mà bắt mình đi học thêm ah!? Không công bằng ah!!

Dựa theo kế hoạch của Ngô Thế Huân, tháng chín này nhà hàng có thể khai trương và bắt đầu buôn bán, cho nên tháng tám Cố Y Thiên hoàn thành xong chuyện tuyển người. Phục vụ đồ ăn, thu ngân, nhân viên rửa bát, mua sắm thậm chí là nhân sự tài vụ đều làm cho tốt, thành phố M nhân tài phát triển rất nhanh nhưng người trẻ chẳng mấy ai thích làm mấy chuyện này. Công việc lại nhiều mà phi thường mệt mỏi nên chẳng mấy ai chịu làm.

Cố Y Thiên không tuyển được người, đang không biết phải làm sao, cuối cùng Độ Khánh Tú cho hắn ý tưởng. Rất nhiều các cô các chú quét đường làm việc siêng năng, dù tiền lương ít, công việc nặng cũng không hề than vãn, gần đây kiếm tiền cũng không dễ dàng gì cứ mời họ thử làm xem.

Cố Y Thiên nghe xong suy nghĩ một chút lời Độ Khánh Tú nói. Ngày hôm sau hắn dậy thật sớm, năm giờ đã có mặt ở đại lộ, quả thật nhìn thấy hai người đội mũ bảo hiểm mặc áo huỳnh quang đang chăm chỉ quét.

Cố Y Thiên chạy tới đem ý của Độ Khánh Tú nói, có tiền cấp dưỡng còn được nghỉ phép ăn lương, chỉ cần thân thể cường tráng không có bất kỳ bệnh truyền nhiễm là được. Cố Y Thiên rất nhanh cùng với hai cái công nhân bàn bạc, bọn họ đều là nhân viên vệ sinh, buổi sáng sớm quét đường thì còn lại thời gian cả ngày rất rảnh.

Một người còn hỏi: "Chỗ các cậu còn thiếu người không? Tôi còn một người bà con, cũng khoảng 50 tuổi thôi, có thể đến làm luôn được không?"

Cố Y Thiên đáp: "Được, 8h30 sáng mai hai bác đến tiệm, dắt cả người kia đi nữa, ba người có lẽ đã đủ rồi, hai bác làm ban ngày, người kia có thể làm buổi tối."

Hai công nhân vui mừng cười đến không ngậm miệng được, Cố Y Thiên nhìn bọn họ, khuôn mặt với những nét nhăn lớn tuổi còn vương bụi đường, trong nội tâm cảm thấy rất không thoải mái, nên dặn dò vài câu nữa thì lập tức rời đi.

Độ Khánh Tú nói không sai, ai cũng không dễ dàng kiếm tiền, cho nên có việc làm thì phải làm cho tốt.

Buổi sáng hôm sau hai người kia tới còn dẫn theo một người bà con. Người kia khoảng chừng 50 tuổi lông mày lão nhíu lại, mặt mày mang theo vài phần mơ hồ lệ khí. Cố Y Thiên nhìn sơ qua CMND.

Phó Binh năm nay 49 tuổi.

Cố Y Thiên cùng Phó Binh nói chuyện vài câu, hắn phát hiện ông bác này không thích nói chuyện, nhưng đầu óc rất linh hoạt, cơ thể cũng rất khỏe mạnh.

Cố Y Thiên hẹn ba người ngày mai đi kiểm tra sức khoẻ.

Ngô Thế Huân vừa vặn từ lầu hai xuống, nhìn nhìn, Cố Y Thiên nhẹ gật đầu chào.

Phó Binh đi tới cửa ra vào rồi, quay đầu trở lại nhìn thoáng qua, ngạc nhiên sửng sốt bước chân có phần lảo đảo, Ngô Thế Huân cũng nhìn qua sau đó đi đến bên cạnh Cố Y Thiên nói chuyện.

Nhưng mà ngày hôm sau, Phó Binh lại không có đi kiểm tra sức khoẻ, một hai người còn lại thắc mắc hỏi: "Sao người bà con của ông không tới?!"

Người kia khô khốc cười i, nói: "Ông ta nói là không làm nên không tới. Đại khái là cảm thấy làm nghề này không hợp với mình lắm."

Thuộc hạ của Bưu ca giữa trưa gọi điện thoại qua, nói: "Buổi sáng nay Phó Binh đã xuất hiện rồi."

Bưu ca hít một hơi thuốc lá cười lạnh: "Cho người bám theo! Haha! Lão tử không tin hắn có thể trốn đi xa!!"

Phó Binh không có đi kiểm tra sức khoẻ, không phải là vì công việc không phù hợp mà, mà là vì Ngô Thế Huân. Trí nhớ của hắn rất tốt, sáu bảy năm trước trong tư liệu nhận đẻ thuê, hắn có xem qua về con người tên Ngô Thế Huân đó, gương mặt không biểu tình lạnh lùng kia hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Càng sẽ không quên người kia ánh mắt lạnh như băng nhìn mình lúc nói ra từng chữ: "Nếu như cuộc sống của tôi và ông có bất cứ liên hệ nào, tôi nhất định không tha cho ông!!"

Phó Binh không dám, hắn thật sự không dám, nếu không phải vì không có tiền, hắn rất muốn rời khỏi cái thành phố này, hắn biết rõ Bưu ca đang tìm hắn, hắn chỉ có thể trốn tại nơi xóm nghèo mà chờ đợi.

Ngoại trừ tại đây hắn còn có thể đi nơi nào!? Nhà? Hắn sớm đã không còn nhà rồi. Hắn làm nhiều việc ác như vậy, vợ của hắn đã mang theo con bỏ đi rồi, hắn đã ngồi tù bốn năm… Hắn sớm đã không còn là người rồi.

Ben Ben đi học tiểu học, vấn đề này Ngô Trạch Vân đã sớm sắp xếp xong xuôi dựa theo Ngô phu nhân phân phó, cho nên Lộc Hàm không cần phải chạy mệt làm thủ tục hồ sơ, Ngô Thế Huân lại đang bận công tác, trách nhiệm Ngô phu nhân đều gom đổ lên đầu Ngô Trạch Vân.

Ben Ben sắp lên tiểu học, Ngô phu nhân gửi đến cho cháu một đống sách giáo khoa, cặp sách, đồ dùng học tập, Ngô phu nhân còn gọi điện cho Lộc Hàm hỏi: "Đã nhận được đồ hết chưa? Nếu còn thiếu cái gì cứ nói với bà nội, đồ của Ben Ben đều là bà nội tự tay mua đấy."

Lộc Hàm trong lòng bàn tay đều là đổ mồ hôi, vội hỏi: "Không cần phiền đâu ạ, đã đủ cả rồi!"

Ngô phu nhân cười: "Con thật là, đừng khách khí chứ, có thiếu gì cứ nói, mẹ sẽ cho người gửi đến!" (mẹ chồng (^o^)/)

Lộc Hàm trong lòng bàn tay toát ra càng nhiều mồ hôi hơn.

Ben Ben nhìn cặp sách, đồ dùng học tập cùng các loại sách giáo khoa, cong miệng: "Có thể không đi học được không ạ?!"

Lộc Hàm lắc đầu, "Không được!"

Ben Ben có chút mất hứng, trong nội tâm ẩn ẩn mang theo bài xích, nhóc biết rõ lên tiểu sẽ có rất nhiều bài tập phải làm, sẽ không có thời gian cùng đại Cam Cam cùng một chỗ. Cũng không thể đi gặp ba ba.

Hừ! Không vui! ^

Trước ngày Ben Ben đến trường một ngày Ngô Thế Huân trở về, Ben Ben vừa cao hứng lại vừa mất hứng, ba ba trở về thật tốt, thế nhưng mà ba ba trở về là vì ngày mai đưa nhóc đến trường đó, nhóc một chút cũng không muốn đi trường học! Một chút cũng không muốn!

Ben Ben ghét học khiến cho hai vị phụ huynh đều khổ sở, Lộc Hàm cả buổi phải tìm mọi cách thuyết phục con, buổi tối còn cùng Ben Ben ngủ, Ngô Thế Huân vì thế tự mình nằm một phòng.

Ngô Thế Huân bề bộn công việc suốt hơn hai tháng, trong mùa hè chạy đông chạy tây khắp nơi, người rõ ràng đã gầy đi một vòng. Hắn nhắm mắt lại nằm ở trên giường, nhớ lại trong một tháng này bôn ba bận rộn, còn có Lộc Hàm mang theo Ben Ben đến thành phố M thăm hắn hai lần, còn có Lộc Hàm chấp nhận hắn, còn có đêm hôm ấy, nghĩ vậy đột nhiên trong bóng tối Ngô Thế Huân kéo môi nở nụ cười.

Bởi vì bận rộn chăm sóc Ben Ben, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm theo vừa bắt đầu đến bây giờ, tựa hồ thân mật nhau không được mấy lần. Hai người trưởng thành mỗi người đều công việc bận rộn, giữa hai người còn Ben Ben, cho nên quan hệ yêu đương này giống như là vợ chồng lâu năm vậy.

Không có gì gợn sóng, yên ổn mỹ hảo.

Đây là cuộc sống, là cuộc sống Ngô Thế Huân mong muốn, cuộc sống có Lộc Hàm còn có Ben Ben.

Tựa như trước khi đưa Ben Ben đi nhà trẻ, Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân dậy rất sớm, một nhà ba người ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm, một người dắt con, một người mang cặp xuống lầu, Ngô Thế Huân lái xe, Lộc Hàm và Ben Ben ngồi ở phía sau cùng đi trường học.

Chỉ là hôm nay mọi chuyện có chút khác biệt, hôm nay là ngày đi học tiểu học đầu tiên, Lộc Hàm với Ngô Thế Huân mặc áo giống nhau, mà Ben Ben lại mặc đồng phục đi học, hơn nữa cặp sách cũng biến lớn rồi, không phải đựng đồ chơi quần áo nữa mà là sách vở, bút viết.

Trường của Ben Ben học là trường tiểu học nổi tiếng nhất, tên là Ngân Hà, có cả trường cấp hai cấp ba, tỉ lệ học sinh ưu tú rất cao, bao gia đình chen chúc làm đủ cách cũng phải đem con tới trường này học.

Lộc Hàm và Ngô Thế Huân đều rất rõ chất lượng của trường này, nhưng mà… Ben Ben thì không hiểu.

Ben Ben nắm góc áo của đại Cam Cam đứng trước cửa trường rất lâu, mặt nhăn lại, lông mày cũng nhíu đi.

Ngô Thế Huân cúi đầu nhìn con: "Ben Ben?!"

Ben Ben ngóc đầu lên, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân cũng đưa con đến trường, A Xán nếu so sánh với Ben Ben thì bình tĩnh hơn nhiều, nhóc ăn mặc đồng phục còn tự đeo cặp sách, cũng không có nắm tay ai hết, ba mẹ đều là đi đằng sau.

A Xán đi đến bên cạnh Ben Ben: "Cậu làm sao vậy!?"

Ben Ben rất thành thật nói: "Tớ không muốn đi học."

A Xán tuy không nói nhưng kỳ thật nhóc cũng không muốn, chỉ là nhóc không dám nói, nhóc đi học thêm một tháng, thần kinh cũng thép hơn rồi, vừa bắt đầu còn khóc qua náo lại đều là vô dụng hết! A Xán hiện tại không còn cách nào khác chỉ còn biết trung thực đến trường, dù sao mặc kệ đi, không đi sẽ bị ba ba lão hổ mắng cho chết!

Hai nhà đều nghiêm túc đi vào trường, Độ Khánh Tú cùng Lộc Hàm vai sóng vai đi cùng một chỗ nói chuyện, Lộc Hàm trên tay là cặp của Ben Ben, Độ Khánh Tú hỏi: "Con của cậu học lớp Một mấy?!"

Lộc Hàm trả lời: "Lớp Một hai."

Độ Khánh Tú: "Hàaa...! Con của tớ cũng là lớp Một hai! Thật là hay nha, về sau nếu hai đứa có đánh nhau như lúc trước, bị mời lên văn phòng đều có thể ngồi chung!!"

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân đồng thời mặt không biểu tình quay đầu, ánh biểu cảm y hệt nhau.

Ngô Thế Huân và Kim Chung Nhân học cùng lớp tiểu học, cấp hai rồi cấp ba, không có đánh nhau, trái lại là cùng nhau đi đánh người ta, huynh đệ chí cốt, đồng cam cộng khổ.

C h ư ơ n g 5 5

Ben Ben ngày đầu tiên đi học có rất nhiều chuyện phải làm, việc đầu tiên là làm quen với lớp.

Phụ huynh đều phải đứng ở ngoài cửa, Ben Ben cùng A Xán không tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ đành phải ngồi ở hàng thứ nhất chính giữa. Cô giáo chủ nhiệm lớp là người khá trẻ, khuôn mặt thanh tú, giọng nói của người Giang Nam nghe vô cùng mềm mại. Những đứa trẻ trong lớp đối với ngày khai giảng đầu tiên đều mang theo tâm trạng lo sợ cùng hào hứng, nhưng mà Ben Ben lại không như thế.

Ben Ben chán nản đến chết đi được liền đem hai cánh tay đặt ở trên bàn, bụng nhỏ cũng áp lên thành bàn, cô giáo đang nói cái gì nhóc đều không chú ý, có con mắt lại thỉnh thoảng quay qua phía bên ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật, nhưng mà ngoài cửa nhiều người đứng lắm, Ben Ben như thế nào đều nhìn không thấy ba ba cũng nhìn không thấy đại Cam Cam.

A Xán che miệng, nhỏ giọng hỏi: "Ben Ben cậu làm sao vậy?!"

Ben Ben miễn cưỡng nói câu: "Tớ muốn về nhà!"

Suy nghĩ cũng có thể lan truyền trong không khí nhất là A Xán cũng thấy học tiểu học chẳng có cái gì vui thú, hơn một tháng nghỉ hè vừa rồi nhóc phải tham gia vào lớp học thêm, mỗi ngày đều có tập làm văn với bài tập toán, còn học tiếng Anh, mỗi ngày đến trường đã rất khổ cực rồi, tan học về nhà làm bài tập càng khổ cực hơn.

A Xán cũng bắt đầu nằm xuống bàn, hai đứa nhóc chụm đầu lại nói chuyện. A Xán thậm chí còn uốn éo ngó xem mặt các bạn khác trong lớp, nhìn một lượt xong mới nói: "Những bạn khác vì cái gì nhìn ai cũng như rất muốn được đến trường vậy!?"

Ben Ben nheo nheo mắt, thấp giọng chậm rãi nói: "Đó là bởi vì bọn họ không biết đi học sẽ phải chịu đựng những thứ khủng khiếp như thế nào." (sao mới vô lớp 1 thôi mà đã có cái si nghĩ như này hả trời TTvTT)

A Xán nghe càng thêm buồn bã ỉu xìu.

ở bên ngoài Kim Chung Nhân nhíu mày, quay đầu cùng Ngô Thế Huân nói: "Con của cậu cùng con của tôi nói gì đó?! Như thế nào hai đứa lại cùng nằm sấp trên mặt bàn thế kia!?"

Ngô Thế Huân cũng không có trả lời, Lộc Hàm lại chỉ đơn giản nói: "Hẳn là ghét đi học."

Kim Chung Nhân nhìn chằm chằm Ngô Thế Huân, con của cậu ghét đi học vì cớ gì cũng muốn làm con của tôi cũng ghét đi học chứ!!

Gia đình A Xán cùng gia đình Ben Ben trong trường là thuộc dạng đặc biệt, ngày đi học đầu tiên bình thường đều là phụ huynh cùng giáo viên chào hỏi vài câu, nhưng lần này là chủ nhiệm lớp trực tiếp hẹn ở văn phòng, Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân thật vất vả mới có thể đi vào được.

Chủ nhiệm lớp của Ben Ben họ Cung, năm nay vừa kết hôn, đang học cao học bộ môn tâm lý, ngoại hình nhìn qua rất thu hút, khi cười lên còn có một lúm đồng tiền.

Thấy Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân đi vào văn phòng cô Cung chỉ hai vị trí trước mặt mình nói: "Xin mời ngồi."

Lộc Hàm và Ngô Thế Huân ngồi xuống, cô Cung nhìn Lộc Hàm nghĩ nghĩ gì đó xong chậm rãi nói: "Anh là phụ huynh của em Ngô Phàm?!"

Lộc Hàm cười nhạt gật đầu.

Cô Cung vừa cười rồi lại nhìn Ngô Thế Huân, mơ hồ phát hiện Ngô Phàm cùng người trước mắt này khí chất cao ngạo lạnh lùng rất giống nhau. Rồi hết thảy cái gì đều không cần nói nữa, chồng cô vốn là bác sĩ vì thế cô Cung đối với chuyện này cũng có thể dễ dàng đoán ra

Ngô Thế Huân không mở miệng, Lộc Hàm đơn giản đem hoàn cảnh gia đình nói qua một chút.

Cô Cung cười nói: "Tôi hiểu được, hai người yên tâm, năm trước cũng có một học sinh có gia cảnh đặc biệt như Ngô Phàm. Trường học của chúng tôi hàng năm đều có học sinh từ gia đình đặc biệt nhập học, trong trường tất cả học sinh đều được đối xử bình đẳng như nhau. Đương nhiên dù sao với những gia đình đặc biệt giống như hai người cũng là số ít, cho nên nếu như tương lai có một số tình huống đột nhiên phát sinh, cũng mong mọi người cần phải thông cảm."

Ngô Thế Huân nói: "Một số tình huống phát sinh là cái gì?"

Cô Cung chân thành nói: "Ví dụ như là đánh nhau. Hai học sinh đánh nhau, một đứa nhỏ trong đó động thủ với lý do là một học sinh khác mang gia cảnh ra so đo, lý do này bình thường có thể khó mà làm lí do để gây gổ, nhưng với đám trẻ thì xem ra lại rất hợp lý. Loại tình huống này không cách nào tránh khỏi, xã hội bây giờ cũng rất cởi mở, tâm lý trẻ nhỏ thì rất hồn nhiên nhưng mà vẫn có một số ít gia đình quan niệm còn rất bảo thủ dạy con mình, vô tình lại khiến các bé xảy ra mâu thuẫn"

Lộc Hàm gật đầu: "Tôi hiểu." Dừng một chút: "Nhưng mà Ngô Phàm còn có chút ghét học."

Cô Cung nở nụ cười, gật đầu: "Tôi biết mà, vừa nãy tôi cũng phát hiện rồi, cậu bé không có chút tinh thần nào, hẳn là không muốn đến trường rồi, trong nội tâm bài xích. À, tôi muốn hỏi một chút, Ngô Phàm trong kì nghỉ hè có tham gia lớp học thêm hay đi học lớp phụ đạo không?

Lộc Hàm đáp: "Không có. Mùa hè đều đi chơi."

Cô Cung: "Có lẽ là chưa kịp thích ứng rồi, bất quá, vì chơi cả một kì nghỉ hè như vậy bé rất khó để thích ứng chuyên học. Theo tôi nghĩ, để cho trẻ nhỏ chơi trong cả thời gian dài như vậy không phải là không tốt, nhưng làm như thế cũng đồng nghĩa với việc cưng chiều quá mức rồi. Với tư cách chủ nhiệm lớp, tôi hi vọng phụ huynh hãy quan tâm đến con nhiều hơn, không thể dung túng cho việc không thích này nọ của trẻ nhỏ, nghiêm khắc giáo dục mới tốt."

Cô Cung lại nói thêm một vài vấn đề, mang vài thuật ngữ chuyên nghiệp ra giải thích, cô nhìn ra Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân đều là những người có học thức cùng địa vị xã hội cao, chỉ là cách giáo dục con chưa đúng cách.

Cuối cùng cô Cung nói: "Yên tâm đi, Ngô Phàm ở trường học, lời nói và việc làm tôi sẽ thật lưu ý, nếu như có vấn đề gì, tôi sẽ liên hệ với hai người."

“Cám ơn cô giáo.” Lộc Hàm gật đầu

Ngô Thế Huân: “Cảm ơn cô.”

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân sau khi nói chuyện với cô giáo xong đều mang tâm trạng nặng nề.

Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn Lộc Hàm, hai người đi ra khỏi văn phòng, “Em đang nghĩ gì vậy?”

Lộc Hàm quay đầu lại, “Có phải hay không, em đã quá cưng chiều Ben Ben rồi?!” Đây là lần đầu, Lộc Hàm hoài nghi mình phải chăng quá chiều con, trước kia Lộc Hàm muốn cho Ben Ben tất cả mọi thứ, cái gì cũng là dành cho con trai, hiện tại cùng cô giáo nói chuyện mới biết chính mình đã làm sai rồi.

Ngô Thế Huân nhấc tay ôm lấy vai Lộc Hàm, tiến đến bên tai Lộc Hàm nói: “Không có ai có thể làm được mọi chuyện thập toàn thập mỹ, em đã làm rất tốt rồi.”

Lộc Hàm ở trong lòng thở dài.

Ben Ben ngồi trong phòng học, ngoại trừ chủ nhiệm lớp còn có vài thầy cô khác thay phiên đi lên tự giới thiệu cùng làm quen với bạn học mới. Ben Ben đột nhiên hắt xì một cái, hít hít cái mũi nhỏ, nhóc cảm thấy rất kỳ quái bèn hướng ra phía ngoài nhìn nhìn.

Ben Ben đúng lúc này nào biết đâu rằng, ngay khi nhóc chính thức bắt đầu là học sinh tiểu học ngày đầu tiên, đại Cam Cam cùng ba ba nhóc cũng đã bàn bạc làm thế nào lại để cho nhóc phải tự lập rồi.

Cùng lúc đó, tại thành phố M, trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Phó Binh đầu đau như muốn nứt vỡ, trong mơ mơ màng màng mở mắt, toàn thân đau nhức, mắt cũng đau nhức. Khi chung quanh mắt dần dần rõ ràng, hắn cũng dần dần trong mê ngủ tỉnh táo lại, trong nháy mắt phía sau lưng hắn đều là mồ hôi lạnh, phản ứng đầu tiên là muốn bỏ chạy.

Nhưng mà Phó Binh hai tay bị trói chặt, cổ chân cũng bị cột dây thừng, hắn bây giờ giống như một cái bao tải bị vứt trên mặt đất.

Phó Binh giương mắt nhìn bốn phía, xác định chính mình đang nằm trong một nhà xưởng bỏ hoang, nhà xưởng bốn phía cửa đều đóng kín, chỉ có ánh mặt trời xuyên cửa sổ ở mái nhà chiếu vào.

“Tỉnh rồi hả?!” Một cái giọng nữ hỏi.

Phó Binh cảm thấy tiếng nói này rất quen, giống như đã từng nghe qua, nhưng hắn lại nhất thời không nhớ nghe lúc nào.

Phó Binh cạnh nằm trên mặt đất, nữ nhân kia nói xong thì tiến tới, giày cao gót dẫm trên sàn nhà tạo thành một thứ âm thanh khó nghe, Phó Binh nâng mặt lên, muốn xem rốt cuộc đó là ai.

Nữ nhân đi đến trước mặt Phó Binh, mắt rủ nhìn hắn. Nữ nhân mặc áo đó cổ áo hình chữ V cùng với quần dài, gương mặt trang điểm tinh xảo xinh đẹp.

Phó Binh khóe mắt bị sưng, nhìn không rõ người kia nhưng mơ hồ nói: “Cô… cô…”

“Nhìn không rõ sao?” Nữ nhân nở nụ cười, có chút cúi người, cổ áo hình chữ V khêu gợi rủ xuống, tóc dài cũng rủ xuống, nói: “Bây giờ nhìn kĩ đi?!”

Phó Binh rốt cục đã nhìn rõ, đồng tử co rụt lại, nói: “Cô… Rose?”

Rose đứng thẳng dậy, cười đến trong mắt đều là trào phúng, “Ông chủ à, khó mà tin được ông còn nhớ rõ tôi nha, tôi còn tưởng rằng ông ở tù 4 năm quên tôi rồi chứ!?”

Phó Binh: “Vì sao cô ở chỗ này? Chẳng phải cô…”

Rose hé mắt: “Chẳng phải cái gì? Ông nghĩ là tất cả mọi người trong tổ chức cho mang thai thuê đều bị bắt hết sao!? Ông cho rằng tôi giống ông sao?”

Phó Binh: “Cô muốn cái gì?! Tôi với cô đã sớm không còn quan hệ gì! Cô bắt tôi làm cái gì!? Thả tôi ra!!”

Rose khiêu mi, lắc đầu, khóe miệng lạnh như băng: “Làm cái gì? Đương nhiên là đòi nợ rồi. Thuận tiện đến hỏi luôn một câu, ông năm đó tại sao sau khi rời khỏi lại làm thêm chuyện đáng khinh như vậy hả?”

Phó Binh thở phì phò, nói: "Tôi đã ngồi tù bốn năm rồi! Tôi đã hối cải rồi!!"

Rose ngồi xổm xuống, còn có Lý Hồng Bình từ ngoài cửa bước vào đứng sau lưng Rose.

Rose lạnh lùng nhìn Phó Binh, nói: "Ông cho rằng làm vài năm tù rồi đi ra là có thể thay đổi con người sao!? Tôi trước kia cũng không biết, ông nguyên lai là người như vậy. Cho cơ hội làm lại cuộc đời!? A, là pháp luật cho ông cơ hội, cho ông một lần nữa làm lại cuộc đời, thật nực cười! ông nghĩ lại xem, ông đã hại bao nhiêu người rồi, ngồi cái tù xong ra là rửa được sạch sẽ sao? Vậy những người bị ông hại thì sao hả!? Ai sẽ cho họ làm lại cuộc đời hả?"

Phó Binh hoảng sợ nói: "cô…cô rốt cục là muốn cái gì?!"

Rose cười lạnh, thấp người đi qua: "Tôi hiện tại điều tra được, khi ông rời khỏi tổ chức có thì có quan hệ với một người trong một case cho đẻ thuê, ông có còn nhớ rõ không?"

Phó Binh nghe Rose nói, phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh, tay chân bị trói đều run rẩy, đồng tử co rụt rồi lại tản ra: "Tôi đã biết sai rồi, tôi cũng ngồi tù rồi, các người vì cái gì còn không buông tha tôi, vì cái gì… Vì cái gì!?"

Rose tiếp tục lạnh lùng nói: "Chu Điền! Ôm còn nhớ nhớ người này không?! Lúc trước hắn bị ông dụ dỗ cuối cùng chết thật thảm cả đời hắn lương tâm cũng bất an. Ông nói xem đã làm gì mà hắn lại thê thảm như vậy?! Hả?" Rose đưa móng tay sát vào Phó Binh, nói tiếp, "Một lần đẻ thuê, ông còn muốn lần thứ hai? Tôi nếu mà là Lộc Hàm, tôi liền trực tiếp đem ông chặt cho chó ăn! Dù sao tôi cũng không sợ tay mình bẩn!"

Phó Binh đột nhiên nghe được hai chữ Lộc Hàm, toàn thân run rẩy, tim đập thình thịch sợ đến mức muốn ngất đi.

Rose đứng lên, nhìn thoáng qua Phó Bình lại quay người qua nhìn Lý Hồng Bình thì thấy hắn đang gọi điện thoại.

Lý Hồng Bình nói điện thoại xong, Rose nói: "Bắt được người rồi đây. Anh đoán không sai, hắn đã từng đi tìm Lộc Hàm lần thứ hai, có lẽ là thành công, còn bị bắt bỏ tù nữa."

Lý Hồng Bình: "Tôi biết rồi."

Lúc này Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đang cùng một chỗ hết sức khuyên nhủ cùng đe dọa Ben Ben rằng đàn ông con trai muốn tự lập thì không thể dính lấy mẹ, nói một hồi lâu Ben Ben miễn cưỡng đồng ý đề nghị sau này sẽ ngủ một mình, vừa đi vừa rũ mắt cụp đuôi trở về phòng, vẻ mặt rất không cam tâm.

Ben Ben trở về phòng, khép cửa phòng lại, Lộc Hàm ngồi ở trên ghế salon vẫn một mực yên lặng nhìn Ben Ben, lông mày cũng nhíu lại, cảm giác mình vừa mới đối với Ben Ben có chút dữ tợn, liệu có khiến cho Ben Ben cảm thấy buồn lòng hay không?

Ngô Thế Huân duỗi tay nắm chặt tay Lộc Hàm, nói: "Không sao, nó là con trai mà."

Lộc Hàm gật gật đầu.

Ngô Thế Huân vừa mới tắm xong toàn thân đều cảm thấy vô cùng thoải mái, hắn đã nghĩ tới buổi tối cơm nước xong chờ Ben Ben trở về phòng rồi mình sẽ làm một vài việc gì đó.

Ben Ben ở trong phòng mình, cầm điện thoại gọi cho A Xán nhưng không ai nghe máy buồn chán một lúc nhóc liền gọi điện cho Nghệ Hưng.

Nghệ Hưng rất nhanh nghe máy còn cao hứng nói: "Ngô Phàm, Ngô Phàm, em nói cho anh biết này, em không học nhà trẻ nữa, mẹ cho em đi học chữ rồi."

"Hả?" Ben Ben sững sờ.

Nghệ Hưng tiếp tục nói: "Mẹ em nói học nhà trẻ rất là mất thời gian, cho em đi học chữ trước năm sau đi học sẽ dễ dàng hơn."

Ben Ben: "…"

Nghệ Hưng phát hiện Ben Ben có chút mất hứng, vội hỏi xảy ra chuyện gì, Ben Ben đem chuyện của mình kể lại, Nghệ Hưng nói: "Em bây giờ cũng ngủ một mình đó, Tiểu Ban gần nhà em mới ba tuổi đã ngủ một mình rồi. Anh mà còn cùng ba mẹ sao?"

Ben Ben nghe Nghê Hưng nói xong rất muốn nhảy dựng, trong lòng cảm thấy thế giới thật là ngập tràn chướng khí rồi, tức giận "Bốp" một cái ném luôn điện thoại trong tay xuống đất.

Tại sân thượng Ngô Thế Huân nhận được điện thoại của Lý Hồng Bình.

Lý Hồng Bình: "Trước anh nhờ tôi đi điều tra người đó giờ tra được rồi."

Ngô Thế Huân quay đầu nhìn trong phòng khách không có ai, Lộc Hàm đang ở nhà bếp làm cơm tối: "Cậu nói tiếp đi."

Lý Hồng Bình: "Rose ở thành phố M đã tìm được người kia, tôi cảm thấy anh nên đi thành phố M một chuyến."

Ngô Thế Huân: "Có chuyện gì?"

Lý Hồng Bình: "Rose nói, người kia là người trực tiếp bắt buộc Lộc Hàm đẻ thuê sau khi thành công hắn còn đi tìm Lộc Hàm lần thứ hai."

Ngô Thế Huân cầm điện thoại đưa lưng về phía phòng khách, xương tay thậm chí toàn bộ cánh tay đều tại dùng sức bóp chặt điện thoại, giọng nói lạnh như băng "Tôi tới ngay."

Ngô Thế Huân đột nhiên nói phải đi thành phố M, Lộc Hàm cùng Ben Ben đều bất ngờ cả, may mà Ben Ben không có khóc, những lời hôm qua Nghệ Hưng nói trong điện thoại làm lòng tự trọng của Ben Ben bị tổn thương sâu sắc, nhóc là tuyệt đối không dính ba mẹ! Nhóc rất tự lập!

Lộc Hàm đưa Ngô Thế Huân xuống lầu, hai người một trước một sau yên lặng đi xuống, "Không quan tâm em đang tiễn anh sao?" Lộc Hàm đột nhiên nói một câu.

Ngô Thế Huân đi ở phía trước, nghe được Lộc Hàm nói liền dừng lại quay người, Lộc Hàm đứng ở mấy bậc thang rủ mắt xuống nhìn Ngô Thế Huân, hai con ngươi bình thản yên tĩnh.

Ngô Thế Huân vốn trong đầu đặc biệt hỗn loạn, lúc này nhìn thấy Lộc Hàm như vậy, trong nội tâm liền giống như bị roi quất vào rất khó chịu, hắn muốn biết Lộc Hàm đến cuối cùng trong nội tâm đã mạnh mẽ đến nhường nào mới có thể chịu đựng được những điều tàn nhẫn đến như vậy.

Ngô Thế Huân dùng cả hai tay giữ chặt lấy Lộc Hàm, đem người trước mặt áp vào lòng ngực của mình mà ôm, sau đó cúi xuống hôn môi Lộc Hàm, hôn xong còn thì thầm bên tai Lộc Hàm: "Chăm sóc tốt cho chính mình, chờ anh trở lại, với Ben Ben nghiêm khắc một chút không sao hết, nó sẽ không buồn bực đâu."

Lộc Hàm ừ một tiếng, cảm thấy Ngô Thế Huân có chút kỳ quái nhưng lại không biết nói như thế nào, Ngô Thế Huân vẫn là người giỏi giấu cảm xúc, rất khó để biết bên trong hắn đang nghĩ cái gì, nhưng ở chung lâu như vậy Lộc Hàm cũng biết Ngô Thế Huân vừa rồi có chút không được bình thường.

Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm lần nữa, giữa hai người kỳ thật thời gian thân mật cũng không nhiều, nắm tay hay ôm ấp hay làm gì đó cũng không được mấy lần, bình thường là Ngô Thế Huân chủ động ôm Lộc Hàm chỉ bất động nhưng hôm nay Lộc Hàm lại nhẹ ôm lại Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân lưng cứng đờ, Lộc Hàm ôm lại Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân bên môi khẽ cười một cái, tựa tất cả những cảm xúc bực bội đều đã tan biến hết, mà Lộc Hàm còn nhẹ giọng nói: "Được, em sẽ chờ anh về ngủ." (chậc chậc =]])

Ngô Thế Huân: "..."

Ngô Thế Huân xuống máy bay liền liên hệ với Rose, Rose lập tức bảo lái xe tới đón Ngô Thế Huân về xưởng bỏ hoang.

Nhà xưởng ở bên trong lóe lên ánh sáng của hai ngọn đèn cũ, Ngô Thế Huân cả người tràn ngập hàn ý bước vào cửa liền thấy Phó Binh bị trói trên mặt đất.

Ngô Thế Huân nhìn Phó Binh ban đầu là thấy hơi quen mắt, sau đó mới nhận ra người đó là ai.

Phó Binh cũng nhìn Ngô Thế Huân, hắn thật sự không nghĩ tới người mà Rose gọi là Ngô tổng chính là người ở trước mắt.

Rose cùng Ngô Thế Huân nhẹ gật đầu chào hỏi, sau đó Rose đứng qua một bên.

Ngô Thế Huân đứng trước mặt Phó Binh, gương mặt lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Ông đã đi tìm Lộc Hàm lần thứ hai? Lại còn bắt cậu ấy đẻ thuê lần nữa?"

Phó Binh tay chân phát run, Ngô Thế Huân toàn thân nộ khí tỏa ra làm hắn có một cảm giác hít thở không thông, hắn không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến, nhưng hắn biết rõ, nam nhân ở trước mắt nếu muốn giết mình quả thực rất dễ dàng.

Phó Binh lắp bắp nói: "Không..khô...ng...không phải như thế, tôi tìm cậu ấy lần thứ hai, nhưng mà cậu ấy nhất định không chịu đẻ thuê cho ai khác nữa, chỉ đẻ thuê duy nhất lần đó cho anh"

Ngô Thế Huân nghe được câu nói của Phó Binh: "Duy nhất cho anh?", hắn nhíu mày ngồi xổm xuống, lạnh lùng nói: "Ông biết tôi?"

Phó Binh gật gật đầu, run rẩy, nói: "Tôi đã nhìn qua tư liệu đẻ thuê lần đó của Lộc Hàm, nhìn thấy có hình của anh"

"Năm đó là ông cùng Chu Điền ép buộc cậu ấy có đúng không?" Ngô Thế Huân lạnh lùng nói.

Phó Binh sợ chết, phi thường sợ chết, hắn đã ngồi tù 45 năm nên rất sợ, sợ phải chết, hắn gật đầu, trung thực trả lời: "Là tôi, Chu Điền thiếu tiền, tôi lúc ấy cùng hắn nói giỡn chỉ cần tìm người đẻ thuê thì sẽ kiếm được tiền, đáng tiếc Chu Điền là thứ lão già khọm khẹm còn giễu cợt tôi. Qua vài ngày Chu Điền lại gọi điện thoại cho tôi, nói chỗ của hắn có một nam sinh vừa mới lên đại học, các yêu cầu đều tốt hết, mấu chốt là không còn thân thích, cho dù có bị ép bức cũng sẽ không phải sợ thưa kiện."

Ngô Thế Huân đè lửa giận trong lòng xuống, lại hỏi: "Vì cái gì mà còn tìm cậu ấy lần thứ hai?"

Rose vừa mới đi ra ngoài một lát, lúc này đột nhiên chạy vào nói: "Ngô Tổng, có người đến!"

Bưu ca mang theo mấy người thủ hạ, giơ đuốc cầm gậy bước đến, cùng Ngô Thế Huân đối mặt, lại liếc thấy được Phó Binh bị trói vứt trên mặt đất.

Bưu ca đi tới trước mặt Ngô Thế Huân hỏi: "Vị lão bản này... " sau đó chỉ chỉ Phó Binh trên mặt đất: "Tên này đã đắc tội với ngài, ngài muốn trừng trị hắn sao cũng được, thả đi cũng được nhưng mà tôi sẽ bắt lại để đòi hắn món nợ của tôi, còn nếu ngài muốn trực tiếp xử hắn tôi sẽ làm người xem, sau khi hắn chết tôi sẽ giúp ngài vứt xác. Về sau ngài đi đường ngài, tôi đi đường tôi, xem như chưa từng quen biết. Thế nào? Có được không?"

Rose ở bên cạnh nhíu mày, nghe nói Phó Binh đã nhiều năm ngồi tù, gần đây mới được thả ra, đám người này rõ ràng có quan hệ với hắn, đoán chừng là Phó Binh trước khi ngồi tù đã đắc tội với nhiều người rồi, bất quá không biết đã nghiêm trọng thế nào mà qua nhiều năm như vậy còn bám theo không bỏ!?

Ngô Thế Huân vẫn không đứng lên, nghiêng đầu nhìn Bưu ca, đèn trên đỉnh đầu hắn chiếu sáng lên khuôn mặt nghiêng nghiêng tạo thành một đạo bóng mờ, lạnh lùng nói: "Vậy thì... anh chờ vứt xác hắn đi."

Rose: "..."

Bưu ca khiêu mi, thoáng kinh ngạc, ra hiệu bọn thủ hạ lập tức lui qua một bên.

Phó Binh vừa nhìn thấy Bưu ca, lại nhìn Ngô Thế Huân trước mặt gương mặt lạnh như băng, biết rõ chính mình thật sự là xong đời, lý trí rốt cục hoàn toàn sụp đổ, nằm trên mặt đất hô lớn: "Các người giết tôi đi, tôi biết rõ các người là cùng một giuộc! Các ngườii cũng là vì Lộc Hàm mà đến đây! Ha ha... Ha ha ha, giết tôi đi!!"

Ngô Thế Huân để ý Phó Binh nổi điên trên mặt đất lăn qua lăn lại, đứng lên nghiêng đầu nhìn Bưu ca, Bưu ca cũng nhìn Ngô Thế Huân, nghi ngờ nói: "Cậu là ai?"

Ngô Thế Huân nói: "Lộc Hàm bây giờ là người của tôi."

Bưu ca lập tức đã hiểu, nhớ tới ngày đó Lộc Hàm trở về mang theo đứa nhỏ đáng yêu. Như đã thông suốt Bưu ca liền tiến lên, "Tôi biết cậu là ai rồi!! Tôi đã gặp con của hai người, thằng nhóc tên Ben Ben đó, Lộc Hàm đã mang nó tới gặp tôi!"

Bưu ca cùng Ngô Thế Huân gặp nhau, không còn màn đến Phó Binh nữa. Rose ra lệnh cho người nhốt hắn lại trong nhà xưởng.

Bưu ca không nghĩ tới chính mình hôm nay sẽ gặp Ngô Thế Huân, hai người mặt đối mặt ngồi ở mái hiên của nhà xưởng, Bưu ca lắc lắc cổ tay, nói: "Không nghĩ tới sẽ gặp cậu ở đây, còn Lộc Hàm đâu?"

Ngô Thế Huân khuôn mặt vẫn lạnh như băng, gật đầu nói: "Đang ở nhà."

Bưu ca xúc động không thôi: "Nhiều năm như vậy rồi, nó cuối cùng có thể có một gia đình thật làm cho Bưu ca này yên lòng nha, tôi cùng Vệ Quốc đều cho rằng nó sẽ cứ sống như vậy cô đơn cả đời. Bây giờ thật tốt, có người nhà có con trai cũng không cần lo lắng sự nghiệp nữa."

Ngô Thế Huân nhìn thẳng vào Bưu ca, Bưu ca hiểu Ngô Thế Huân có ý tứ gì liền nói: "Lộc Hàm không cùng cậu nói qua chuyện trước kia sao? Đứa nhỏ này cũng thật là...!" Sau đó chỉ chỉ vào chỗ lgiam Phó Binh: "Tên đó Lần thứ hai tìm tới Lộc Hàm, cũng may là cóVệ Quốc."

Vệ Quốc mà Bưu ca nhắc tới, tên đầy đủ là Chu Vệ Quốc. Năm đó Chu Điền trước khi chết bên giường duy nhất chỉ còn một đứa cháu trai. Chu Điền sau khi chết đem tài sản cho Hoàng Tử Thao nhưng bị từ chối cuối cùng Chu Vệ Quốc là người hợp pháp tiếp nhận tài sản.

Bưu ca vốn xuất thân từ đường phố, cũng tự nhận mình không có văn hóa, nói chuyện nghĩ cái gì liền nói cái đó, không có chút trật tự, Ngô Thế Huân mặt không biểu tình lại nghe rất chăm chú, rốt cục cũng hiểu được tình hình năm đó.

Lộc Hàm sau khi rời trường học thì đến thành phố M, bởi vì khoa chính văn Lộc Hàm theo học, công việc phi thường khó tìm, trên cơ bản bây giờ cậu chỉ có thể làm mấy việc khổ cực, rửa chén đĩa hay làm phục vụ.

Chu Vệ Quốc là người thành thật, kế thừa di sản thật sự cũng không cần, cũng chưa từng nghĩ tới việc cầm một số tiền phi nghĩa mà sống thoải mái vì thế hắn quyết định đi làm công kiếm tiền. Bưu ca khi đó có hỏi mượn Chu Vệ Quốc một số tiền sau đó mở một quán bar nho nhỏ, khi đăng thông báo tuyển dụng phục vụ viên Lộc Hàm liền tới xin làm sau đó thì được nhận.

Quán bar dần dần cũng khá có tiếng ở thành phố, Lộc Hàm lại xinh đẹp hơn người làm việc chăm chỉ nên rất được nhiều người thích. Nhưng không lâu sau Phó Binh tìm tới, lúc đó Lộc Hàm trong ngõ hẻm cùng Phó Binh giằng co, đánh nhau. May thay Chu Vệ Quốc cùng Bưu ca vừa vặn đi ngang qua, mới đem hai người can ngăn.

Chu Vệ Quốc nhận ra Lộc Hàm, biết rõ chú của mình năm đó đã làm việc có lỗi với Lộc Hàm, liền chân thành xin lỗi, còn cảm thấy một mực xấu hổ, muốn giúp đỡ nhưng Lộc Hàm lại quyết không nhận, Chu Vệ Quốc chỉ có thể tìm cách lén lút giúp đỡ Lộc Hàm một vài việc nhỏ nhặt.

Bưu ca hít một hơi thuốc lá, nói: "Chu Vệ Quốc cả đời luôn thành thật, người chú đã chết kia khi hắn còn bé đã giúp hắn không ít, hắn một mực ghi ở trong lòng. Chu Điền đã làm chuyện có lỗi với Lộc Hàm, Chu Vệ Quốc cảm thấy mình có lẽ phải trả món nợ kia cho nên rất hay giúp Lộc Hàm." Ngừng một chút lại nói tiếp "Lộc Hàm lúc ấy tự tử không biết bao nhiêu lần. Bất quá cũng may làm người tốt thì sẽ luôn được ngời tốt giúp đỡ. Nhờ có Chu Vệ Quốc khuyên nhủ mãi cậu ấy mới thôi ý định đi tìm cái chết. Sau đó Lộc Hàm chuyên tâm làm việc ở quán bar của tôi, nhờ đầu óc thông minh cậu ấy đã giúp tôi không ít, quán bar của tôi càng ngày càng làm phát đạt, tôi cùng Lộc Hàm cũng thành huynh đệ từ đây."

Ngô Thế Huân một mực trầm mặc nghe, chỉ khi nghe đến mấy chữ Lộc Hàm hai con ngươi mới có thể thoáng động một chút, Bưu ca tiếp tục nói: "Lộc Hàm là người sống rất nội tâm, biết rõ tôi cùng Chu Vệ Quốc đều muốn giúp đỡ không có ý xấu, lại thêm Phó Binh thường xuyên theo dõi Lộc Hàm„ Lộc Hàm liền kể cho chúng tôi nghe chuyện năm đó." Tạm ngưng: "Trải qua nhiều năm đau khổ như vậy mà Lộc Hàm cũng chỉ nghĩ cách đem Phó Binh tống vào tù."

"Vì cái gì không giết chết hắn?" Ngô Thế Huân lạnh lùng hỏi, nếu là minh năm đó còn có Chu Vệ Quốc cùng Bưu ca này giúp đỡ làm cho một người như tên kia biến mất sẽ không khó khăn gì.

Bưu ca hút thuốc, cười cười, ánh mắt nhìn quanh: "Cậu nghe tôi nói nha. Tôi lúc ấy đã kết hôn, có một đứa con gái, Chu Vệ Quốc cũng có hai đứa con song sinh. Lộc Hàm dù sao cũng có một đứa con, chỉ là Lộc Hàm chưa bao giờ biết con của mình đang ở nơi nào mà thôi. Tôi lúc ấy cũng hỏi vì cái gì không giết tên kia, cậu có biết lúc đó cậu ta đã nói gì không…"

—— "Em hiện tại nếu vì hắn làm ô uế tay mình, em sợ tương lai khi được gặp lại và ôm lấy con mình, nó sẽ gặp ác mộng, sẽ chán ghét, ghê sợ vì có một người cha như vậy."

Bưu ca ngậm lấy điếu thuốc, mở hai tay của mình, nhìn Ngô Thế Huân nói: "Đôi tay này mà dính máu, sẽ dọa đến con đấy, mặc kệ là nó có biết hay không. Trong tay sạch sẽ đều là tại vì con mà tích đức, cậu cho rằng Lộc Hàm không muốn Phó Binh chết sao? Người mình vốn hận thấu xương, rồi lại lần thứ hai tìm tới tận cửa như vậy. Lộc Hàm hẳn là mậnh không tốt mới liên tiếp gặp phải loại chuyện này!? Bất quá cũng may, mọi chuyện đều đã xong rồi, Phó Binh giao lại cho tôi a."

Ngô Thế nắm tay chặt thành nắm đấm, vẫn là muốn tận tay giết chết Phó Binh.

Bưu ca khuyên nhủ: " Đừng động vào hắn, chúng ta đều phải giữ tay sạch sẽ, cậu cùng coi như vì Lộc Hàm cùng con trai tích đức cầu bình an đi. Thử nghĩ đi, khi cậu ôm vợ con mình mà họ biết trong tay cậu đã nhuốm máu, cậu sẽ làm sao bây giờ?! Cứ giao cho tôi, dù gì hắn cũng đã như phát điên rồi, không cần ra tay hắn cũng sớm được Diêm Vương mời tới!"

Ngô Thế Huân vẫn nắm chặt hai đấm, cúi đầu nhìn nhìn tay của mình, rốt cục chầm chậm buông lỏng ra tha cho Phó Binh.

Bưu ca mang theo Phó Binh đi, Ngô Thế Huân nói: "Anh đừng cho Lộc Hàm biết chuyện này."

Bưu ca nở nụ cười: "Tôi biết."

Ngô Thế Huân rạng sáng hôm sau lên máy bay trở về, lúc về đến nhà Lộc Hàm đã đưa Ben Ben đi học.

Ngô Thế Huân đi vào nhà, trong phòng có mùi hương nhàn nhạt của Lộc Hàm. Qua lại cả hai thành phố suốt cả đêm không ngủ làm hắn cảm thấy rất mệt mỏi, Ngô Thế Huân cởi giày đi chân trần đến ghế sô pha ngồi xuống, đảo mắt thấy áo ngủ của Lộc Hàm vắt lên thành ghế sô pha.

Ngô Thế Huân mệt mỏi một đêm, hai con ngươi trở nên đờ đẫn đến mở không nổi, hắn với tay lấy áo của Lộc Hàm rồi cúi đầu đem mặt vùi vào, hít thật sâu hương vị chỉ thuộc về Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân lẳng lặng ngồi đó, không biết qua bao lâu cửa đột nhiên mở ra, Lộc Hàm đứng tại cửa ra vào nghi hoặc mà nhìn hắn.

"Anh đã trở về rồi sao?!" Lộc Hàm bỏ dép lê cũng đi chân trần vào.

Ngô Thế Huân ngẩng đầu, trong tay còn cầm áo ngủ của Lộc Hàm, Lộc Hàm ngồi xuống bên cạnh Ngô Thế Huân, nhìn Ngô Thế Huân lại nhìn áo ngủ của mình trên tay hắn, chưa kịp lên tiếng Ngô Thế Huân đã ôm lấy Lộc Hàm, đôi mắt không ngủ mệt mỏi đến không mở ra nổi, bên trong làn mi ánh mắt có chứa một chút gian tà, thanh âm lại có chút khàn khàn: "Ừ, anh vừa xuống máy bay, đột nhiên phát hiện mình bỏ quên một thứ rất quan trọng…"

Lộc Hàm nghiêng đầu: "Thứ gì!?"

Ngô Thế Huân một tay ôm lấy Lộc Hàm một tay nâng cằm Lộc Hàm lên, hai mắt hơi híp lại, con mắt màu đen lóe sáng: "Em!" Nói xong cúi đầu hôn xuống cánh môi hồng nhuận của Lộc Hàm.

Mà tại Ngô gia, sáng sớm Ngô lão gia đã đem một chồng giấy đặt trước mặt Ngô phu nhân, sau đó bực bội mà đi tới đi lui trong phòng.

"Bà xem đi! Báo mới nhất đó! Sinh viên mà đi sinh con, bị trường học đuổi học luôn rồi. Đã thế còn là đàn ông! không biết có còn thấy xấu hổ không nữa?"

Ngô phu nhân liếc cũng không thèm liếc đống giấy đó, bà cất giọng vô cùng mất hứng nói: "Xấu hổ là cái thứ gì? Ăn được sao!?"

56. Chương 56

Gần đây Ngô gia trong nhà hình như không được ổn cho lắm, mơ hồ có thể nghe thấy mùi thuốc súng, còn có mùi chua.

Ngô lão ngũ lúc trở về nhà thì hỏi Hồ Yến: "Sao gần đây tôi thấy trong nhà có mùi kì quái nha?!"

Hồ Yến gặm hạt dưa: "Phải rồi, là mùi chua đó! Còn có mùi thuốc súng nữa!"

Hồ Yến vừa nói như vậy, Ngô lão ngũ kịp phản ứng ngay, quả thật là như vậy!

Ngô gia hiện tại ai cũng biết, Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân tình cảm phi thường tốt, nhưng lần này lại giận nhau đến mức ai cũng ngạc nhiên, hai người bây giờ là cơ hồ ai cũng lờ đi ai. Không đúng, hẳn là, ngay từ đầu không ai để ý ai, về sau Ngô lão gia chính mình chịu không nổi nên chủ động giao cờ trắng, nhưng mà Ngô phu nhân vẫn là giữ nguyên vẻ mặt xa cách không quan tâm.

Sớm trên bàn ăn cơm, Ngô lão gia từ trước đến nay đều ăn cháo ngũ cốc ngọt ngọt lại thanh đạm, ăn vào khiến cả người đều thoải mái, đột nhiên hôm nay lại nghe thấy đâu đó có mùi chua. Ngô lão gia nhíu mày giương mắt lên xem lại bắt gặp Ngô phu nhân lấy ra một chén lớn tỏi chua để ăn sủi cảo, hương vị chua nồng bay thẳng vào vị giác Ngô lão gia.

Ngô lão gia, cả giận nói: "Vừa sáng sớm mà bà ăn tỏi giấm cùng sủi cảo là sao!?"

Ngô phu nhân giơ lên con mắt, lạnh nhạt nói: "Liên quan gì ông à?!"

Ngô lão gia đang trong thư phòng đọc sách xử lý công vụ, đột nhiên truyền đến một mùi khói nồng nặc, Ngô lão gia kéo màn ra xem nhìn thấy Ngô phu nhân mang bếp nướng từ phòng bếp ra ngoài sân nướng thịt, Ngô lão gia tức giận, hét lớn: "Nhà bếp lớn như vậy, bà có nhất thiết phải mang đồ đến đây nướng không?"

Ngô phu nhân ngẩn đầu lên, ngắn gọn nói: "Tôi thích!"

Tóm lại Ngô lão gia vô luận cùng Ngô phu nhân nói cái gì, Ngô phu nhân chỉ có gương mặt lạnh nhạt mà đáp lại hai câu một là "Liên quan gì ông!" hai là "Tôi thích."

Ngô lão gia đối với Ngô phu nhân tức giận đến cực kì, bên cạnh đó thư ký còn gọi điện thoại tới báo cáo nhị thiếu gia gần đây không làm gì đặc biệt, muốn điều tra cũng không điều tra được gì. Càng làm cho Ngô lão gia như ăn phải thuốc súng mà thét "Điều tra thêm đi!! Điều cái gì cũng được!! Tra cái gì cũng được!!? Không có gì thì tôi trực tiếp trừ lương anh!!?" (bác à, giận cá chém thớt đó bác =.=)

Ngô phu nhân quyết tâm không lui bước mà Ngô lão gia qua qua mấy ngày cũng thấy mình sắp chán nản mà chết rồi, Ngô phu nhân từ trước đến nay đều là không quan tâm mấy đến những quyết định trong nhà của Ngô lão gia, không biết như thế nào mà lần này lại đặc biệt ủng hộ Ngô Thế Huân cùng người kia, làm Ngô lão gia nổi cơn tò mò, rốt cuộc là dạng người gì mà có thể đem con trai và cháu trai mình mê mẩn đến vậy?

Vừa gặp lúc Ngô Trạch Vân gọi điện thoại tới nói sơ lược về tình hình nhập hàng, cuối cùng Ngô lão gia nhịn không được hỏi về Lộc Hàm, Ngô Trạch Vân phì cười nói: "Kỳ thật con cũng không biết nói sao, ngoại trừ bề ngoài rất xinh đẹp ra, thì con cảm thấy cậu ấy hơi lạnh nhạt, nói chuyện rất có chừng mực không hề đùa bỡn bao giờ. Rất giống mẹ khi trẻ."

Ngô Trạch Vân nói xong cúp điện thoại, Ngô lão gia vẫn cầm điện thoại suy nghĩ rất lâu rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại không biết như thế nào đột nhiên nở nụ cười.

Hẳn là phải làm lành với lão thái bà rồi!!

Ngô Thế Huân đang ngồi rảnh rang suy nghĩ về quãng thời gian đã qua của bản thân mình, cũng đồng thời nhớ lại một chuyện rất quan trọng.

Có một chuyện quả thực nhớ lại khiến cho Ngô Thế Huân thực muốn bóp chết chính mình cho xong.

Ngô Thế Huân trở về buổi sáng hôm đó, Lộc Hàm đưa Ben Ben học sau đó mới phát hiện mình quên mang theo USB, vì vậy lái xe trở về, vừa vặn Ngô Thế Huân cũng trở về, vẻ mặt mỏi mệt ngồi ở trên ghế sa lon.

Ngô Thế Huân buổi sáng hôm đó xác thực rất mệt mỏi, qua lại cả một buổi tối, nhưng khi nhìn thấy Lộc Hàm tất cả tình cảm trong lòng không biết vì sao bộc lộ ra hết.

Ngô Thế Huân nắm cằm Lộc Hàm hôn xuống, nụ hôn xâm lược tranh đoạt từng tấc không khí trong miệng Lộc Hàm, hơn nữa nụ hôn này còn mang theo dục vọng cùng xâm chiếm.

Ngô Thế Huân đứng lên, giữ lấy thân thể Lộc Hàm đặt trên ghế sô pha hung hăng hôn. Lộc Hàm ôn nhu đáp lại Ngô Thế Huân, vòng hai tay quanh lưng hắn mà ghì chặt.

Ngô Thế Huân lúc này cái gì cũng đều mặc kệ, Ben Ben không ở trong nhà chỉ có hai người bọn họ thôi, đi làm? Đi làm không quan trọng! Nghỉ một ngày tòa soạn báo cũng sẽ không đóng cửa! (amen =.=)

Ngô Thế Huân vừa hôn Lộc Hàm, tay vừa chậm rãi vươn vào trong quần áo, vuốt ve phần eo cùng phần bụng.

Những nơi bị Ngô Thế Huân sờ lên lập tức run rẩy, Lộc Hàm nắm lấy tay Ngô Thế Huân trên ngực mình, thở dốc, hai mắt mở to, trong hai tròng mắt long lanh toát ra ánh sáng: "Đừng ở đây, đi… phòng ngủ đi."

Ngô Thế Huân thở dốc nhìn Lộc Hàm, sau đó ôm lấy Lộc Hàm từ trên ghế salon lên, hai người vừa kéo vừa ôm nhau tiến vào phòng ngủ.

Ngô Thế Huân tiến phòng ngủ liền đem Lộc Hàm đẩy trên giường, trở tay khóa lại cửa phòng đồng thời cởi bỏ áo trên người mình.

"Còn màn cửa!" Lộc Hàm nhắc nhở âm mang thoát ra mê người.

Ngô Thế Huân kéo màn lại, trong phòng ngủ thoáng cái liền tối hẳn đi, Ngô Thế Huân có chút vội vàng xao động kéo mở dây lưng, nhưng còn chưa làm xong đã bị Lộc Hàm nắm cổ tay, kéo đến giường.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm nằm trên giường, một tia ánh sáng nho nhỏ theo khe hở của bức màn chiếu lên chỗ hai người, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm hai mắt nhìn nhau trong mắt đều là dục vọng cùng động tình. Ngô Thế Huân hôn Lộc Hàm, hôn đến chuyên chú mà thâm tình, hắn một tay đi cởi bỏ quần áo Lộc Hàm một tay tìm được phân thân Lộc Hàm, Lộc Hàm bị khởi mở dục vọng khóe miệng tràn ra một tiếng rên rỉ.

Ngô Thế Huân giữ chặt Lộc Hàm, hôn môi rồi chuyển xuống cổ, khóe miệng vẽ ra một đường cong, nói: "Em muốn sao?" vừa nói vừa tăng tốc độ ở bàn tay phía dưới.

"A…ưm!"

Lộc Hàm run rẩy, thân người có chút nâng lên.

Ngô Thế Huân mở to mắt, đè lại Lộc Hàm nằm xuống, chăm chăm nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm mở mắt ra ở bên trong, trong mắt tràn đầy động tình ghé vào trên vai Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân cúi người bắt đầu hôn lên cổ Lộc Hàm, sau đó nụ hôn dần đi xuống dưới.

Lộc Hàm nhắm mắt chờ đợi, nhưng nụ hôn vẫn cứ ngừng lại ở hõm vai mà không hề tiếp tục. Đến khi Lộc Hàm mở mắt thì phát hiện Ngô Thế Huân đã ngủ từ khi nào. (hay ớn luôn =.=)

Lộc Hàm sau đó đi làm, Ngô Thế Huân vẫn ngủ say như chết, đến chiều khi Ben Ben đi học về vẫn còn chưa tỉnh.

Ben Ben đi học về chạy vào phòng ngủ nhìn Ngô Thế Huân mặt nhất thời trở thành biểu cảm ghét bỏ.

Buổi tối một nhà ba người ngồi cùng ăn cơm, ăn cơm chiều về sau Ben Ben làm bài tập rồi xem TV một chút rồi tắm rửa để đi ngủ. Trước khi vào phòng ngủ còn nhìn Lộc Hàm rất lâu, rất không cam tâm mà nắm mà kéo.

Lộc Hàm đưa con tới giường ngủ xong về sau đi vào thư phòng mở máy tính lên chỉnh sửa một chút bản thảo, Ngô Thế Huân ngồi ở ghế sô pha xem tivi, âm thanh và hình ảnh trên màn hình cứ lóe lên lóe lên liên tục, cuối cùng dứt khoát tắt luôn TV rồi tiến vào thư phòng.

Lộc Hàm quay đầu nhìn thấy Ngô Thế Huân bước vào, tay cậu còn đặt ở trên bàn phím, nói: "Anh sao vậy?"

Ngô Thế Huân mặt không biểu tình: "Anh muốn ngủ."

Lộc Hàm quay đầu trở lại nhìn màn hình, nói: "Chờ em sửa xong đoạn này đã."

Ngô Thế Huân tiến lên cầm chặt vai Lộc Hàm, đem người kéo lên hôn, sự tình ban ngày dường như đã khiến hắn bị đả kích thật lớn, Ngô Thế Huân trước kia còn nghĩ mình lâm trận liền trực tiếp làm cho người kia phải cầu xin, không ngờ thành ra như thế.

Vừa hôn bỏ đi, Ngô Thế Huân lông mày còn nhíu lại, nhìn Lộc Hàm biểu cảm không khác Ben Ben lúc nãy là bao. Lộc Hàm bất đắc dĩ cười cười, tắt máy tính đi theo Ngô Thế Huân trở về phòng ngủ.

Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm nằm ở trên giường, hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, không biết như thế nào lại nói đến chuyện XXOO rồi, Ngô Thế Huân biết nói tiếp làm sao, Lộc Hàm cũng đỏ mặt im lặng, cậu không biết phải nói làm sao cho tốt nữa, cũng không biết Ngô Thế Huân đang nghĩ cái gì.

Cuối cùng hai người vẫn là không nói lời nào lặng yên mà ngủ.

Hai ngày sau, Ngô phu nhân vừa đáp máy bay đồng thời kéo theo hành lý tới nhà Ngô Thế Huân.

Ngô Trạch Vân cùng Ngô Thế Huân anh em đang ngồi cùng nhau nói chuyện, Ngô phu nhân đột nhiên bấm chuông Ngô Trạch Vân chạy ra mở cửa trông thấy mẹ liền như dọa cho chết khiếp.

"Mẹ? Mẹ đi đâu đây?" Ngô Trạch Vân vừa hỏi vừa giúp Ngô phu nhân kéo va ly vào nhà.

Ngô Thế Huân mặt không biểu tình mắt nhìn valy lớn valy nhỏ.

Ngô phu nhân mặc váy dài, đội mũ còn mang kính râm, cười đến thập phần hòa ái, nhìn nhìn Ngô Thế Huân rồi mới trả lời: "Ah, mẹ tới ở chung với con trai của mẹ vài ngày không được à?!"

Ngô Thế Huân không có biểu lộ: "Nhà con không đủ phòng."

Ngô phu nhân cười: "Không có sao! Mẹ sẽ ở nhà Trạch Vân!!! Còn con mẹ chỉ đến thăm một lát thôi, mẹ biết rõ con không tiện cho mẹ ở lại mà, vợ chồng son khó tránh khỏi gắn nhau như keo như sơn sao, mẹ sẽ không đi quấy rầy các con đâu! Nhất là buổi tối đấy!" (con càng ngày càng yêu bác =]])

Ngô Trạch Vân: "Mẹ, nhà con nhỏ lắm!"

Ngô phu nhân ngạc nhiên nói: "Nhà nhỏ thì có làm sao?! Chứa thêm một bà già thì tốn bao nhiêu chứ!? Người đàn ông độc thân như con không có tư cách cùng mẹ ra điều kiện!"

Ngô Trạch Vân: "..."

Cùng lúc đó, Ngô lão gia tại Ngô gia quả thực nổi trận lôi đình!!

Rời nhà trốn đi! Rời nhà trốn đi! Ngô phu nhân lớn từng tuổi này mà còn rời nhà trốn đi!

57. Chương 57

Ma ma đại nhân giá lâm, Ngô Thế Huân cùng Ngô Trạch Vân hai anh em trước dạ sau vâng không dám làm phật ý mẹ.

Ngô phu nhân cũng đã nói thẳng rằng muốn ở nhà Ngô Trạch Vân, làm con đương nhiên không thể cãi lời mẹ, Ngô Trạch Vân đành lái xe chở mẹ cùng với Ngô Thế Huân về nhà mình.

Ngô Trạch Vân vừa tới thành phố này, lúc trước là ở khách sạn, sau thì mua một căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ, một phòng khách, không phải biệt thự lại càng không là khu nhà cấp cao, chỉ là một căn chung cư rất bình thường.

Ngô Trạch Vân ngừng xe, Ngô phu nhân duyên dáng bước xuống, đằng sau là hai anh em mỗi người một đống va ly lôi kéo tới thang máy.

Ngô Trạch Vân nhập mã khóa rồi mở cửa sau đó mời Ngô phu nhân đi vào trước, Ngô phu nhân đi vào bên trong nhìn nhìn, cầm hơi thở hít hà, ừ một tiếng, gật gật đầu rồi buồn bả nói: "Mẹ nghe được mùi của đàn ông độc thân."

Ngô Trạch Vân nghe được "Người đàn ông độc thân" ba chữ không biết như thế nào đã bắt đầu run lên, "Mẹ…"

Ngô Thế Huân không lên tiếng đứng ở ngoài cửa, Ngô phu nhân quay đầu nhìn hắn nói: "Sao con còn đứng đấy? Mau về nhà đi, về nhà lo cho vợ cho con đi kìa…"

Ngô Thế Huân nhẹ gật đầu, muốn nói cái gì lại bị Ngô phu nhân đưa tay khoát khoát ra hiệu biến nhanh đi, Ngô Thế Huân thấy thế chỉ biết gật đầu cáo lui.

Ngô phu nhân cười tủm tỉm đứng trong phòng khách nhìn trái nhìn phải, coi như thoả mãn gật đầu. Ngô Trạch Vân một mình đem một đống hành lý chuyển vào phòng.

Ngô phu nhân hướng ghế sa lon ngồi xuống, chỉ cho Ngô Trạch Vân đồ đạc trong va ly sắp xếp thế nào, đồ nào cần dùng đồ nào là mua tặng, Ngô Trạch Vân im lặng nghe rồi làm theo.

Ngô Trạch Vân hiện tại là chủ tịch EXO, bận rộng đến không có ngày nghỉ, bất quá hiện tại hắn không có vợ cũng không có con, quản lý công ty cũng tiện, không có nhiều thứ phải băn khoăn. Hắn đang sắp xếp đồ đạc cho Ngô phu nhân điện thoại trong túi đã reo liên tục, hắn dứt khoát lấy đi động chỉnh thành yên lặng rồi ném trên ghế sa lon.

Ngô phu nhân nói: "Có chuyện thì đi đi."

Ngô Trạch Vân trên trán lấm tấm mồ hôi, nói: "Mẹ không cần con giúp hả?"

Ngô phu nhân cười, đứng lên đi đến bên Ngô Trạch Vân lấy khăn tay lau mồ hôi cho con trai, vỗ vỗ vai hắn, lắc lắc đầu nói: "Con đi đi, chuyện của mình quan trọng hơn, không cần lo cho mẹ!"

Ngô Trạch Vân vẫn là có chút không yên lòng, Ngô phu nhân đột nhiên tới có đã có chút kỳ quặc rồi, còn mang theo nhiều hành lý như vậy chẳng phải nhìn như dọn nhà sao? Mà kỳ quặc hơn chính là, cha cũng không gọi điện tới dặn dò cái gì hết.

Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân hai người yêu thương nhau như vậy, Ngô phu nhân hôm nay đi xa vậy mà Ngô lão gia không hề quan tâm? Cái này không có khoa học nha!

Ngô Trạch Vân nhịn không được hỏi một câu: "Ba đâu mẹ?"

Ngô phu nhân hừ một tiếng, cầm điện thoại của Ngô Trạch trên ghế sa lon đưa qua cho hắn, nói: "Hỏi ông ấy làm gì? Người đàn ông độc thân lo chuyện của mình cho tốt đi! Đi mau đi mau!"

Ngô Trạch Vân ngẫm lại thấy vẫn là không đúng, lúc đi vào thang máy liền gọi điện thoại cho Ngô lão gia, nói vài ba câu về chuyện công ty sau đó Ngô Trạch Vân nói: "Trong nhà gần đây có việc gì hả ba?"

Ngô lão gia hỏi lại: "Việc gì là việc gì?!"

Ngô Trạch Vân: "Mẹ sáng nay mang theo một đống hành lý tới, con cùng Thế Huân vừa mới chở mẹ tới ở nhà con đấy."

Ngô lão gia một miệng trà trực tiếp phun ra: "Con nói cái gì? Mẹ đang ở nhà con!? Bà ấy buổi sáng còn cùng ba ăn điểm tâm mà!! Không nói một câu đã xách hành lý đi như vậy đấy!"

Ngô Trạch Vân: "…"

Xong! Ba ba đại nhân tựa hồ còn không biết ma ma đại nhân rời đi… lần này chắc chắn có biến.

Không! Để tránh cho sự việc biến thành phong ba bão táp, Ngô Trạch Vân nói vài ba câu bân quơ xong vội vàng cúp điện thoại, nhưng vẫn không quên gửi cho Ngô Thế Huân một tin nhắn —— "Ma ma đại nhân bỏ nhà đi, ông bà đại chiến."

Ngô lão gia lần này bị chọc giận không nhẹ, sống hơn nửa đời người ông và Ngô phu nhân tối đa cũng cãi nhau có ba bốn lần, Ngô phu nhân lúc còn trẻ tính tình lạnh lùng bướng bỉnh (giống con dâu dữ hen:v), Ngô lão gia vốn nóng nảy cả giận nhưng nhờ có Ngô phu nhân tính tình đã ôn hòa không ít rồi, Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân dù tính tình đối nghịch nhau, nhưng tình cảm của hai thập phần tốt, mỗi khi trời chạng vạng tối hai người thường ra ngoài tản bộ, mọi người lúc đó đều có thể nhìn thấy Ngô lão gia nắm tay Ngô phu nhân chậm rãi đi.

Hai vợ chồng hơn nửa đời người cùng hoà thuận vui vẻ vui cười tương thân tương ái, hôm nay Ngô phu nhân bỏ đi, Ngô lão gia sao có thể không tức giận.

Nhưng Ngô lão gia dù tức giận vẫn là nhớ tới Ngô phu nhân, nói chuyện với Ngô Trạch Vân xong liền gọi cho Ngô phu nhân một cuộc điện thoại, Ngô phu nhân lại nói: "Tôi quay về làm gì? Về nhìn cái mặt than của ông à? Con dâu tôi gương mặt thập phần xinh đẹp nhìn vào vẫn thích hơn nhìn ông! Tôi mỗi ngày sẽ gặp được Ben Ben còn có con trai con dâu, không cần nhìn tới ông!!"

Ngô lão gia còn chưa kịp nói gì thêm Ngô phu nhân đã đem điện thoại dập máy, Ngô lão gia cầm di động đem mấy câu mới vừa nghe được suy nghĩ mà dở khóc dở cười. Ngô lão gia thở dài ngồi trên ghế, không biết như thế nào nhớ tới Ngô Trạch Vân lần trước có nói tính cách Lộc Hàm rất giống Ngô phu nhân lúc còn trẻ.

Giống sao?! Ngô lão gia nhịn không được muốn biết, chẳng lẽ thật sự rất giống, cho nên Ngô phu nhân mới ưa thích như vậy?

Ben Ben ngay từ đầu rất ghét đi học, phi thường ghét học, trong trường học có rất nhiều bạn học phiền phức, còn có mỗi ngày đều mang một đống bài tập về nhà, phiền quá à! Hơn nữa từ ngày đi học tiểu học nhóc phải ngủ một mình, đại cam cam đều không ngủ cùng nhóc nữa, có đôi khi nhóc ngẩng lên đưa tay muốn ôm một cái, đại cam cam cũng không ôm lại.

Ben Ben cảm thấy rất phiền muộn rất uể oải, đi học không có chút tinh thần nào.

Chủ nhiệm lớp, cô giáo Cung tinh tế quan sát Ben Ben rất nhiều lần, phát hiện Ngô Phàm cùng các bạn cùng tuổi xác thực rất không giống nhau, trẻ con đi học không chú ý nghe giảng là chuyện bình thường, nhưng tất cả bài tập cho ra nhóc đều biết làm hết, viết chữ cũng rất đẹp, học cái gì đều liếc mắt nhìn qua một lần là nhớ. Những đứa trẻ khác tính cách dù hướng nội hay hướng ngoại đều rất rất thích được khen ngợi, nhưng Ngô Phàm lại không, nhóc tựa hồ đối với rất nhiều thứ đều không có gì quan tâm.

Ngày hôm nay cô giáo Cung tổ chức một tiết học ngoại khóa, mấy bạn nhỏ cùng vây tại một chỗ thảo luận về bản thân mình thích cái gì, Ben Ben ngồi nghe các bạn khác nói, bản thân nhóc ngồi yên không lên tiếng, cuối cùng cô giáo Cung một mình hỏi riêng Ben Ben thích gì, Ben Ben nói: "Con thích đại cam cam."

Nhóc thích ăn cam sao?! Đây là sở thích về ăn uống? Cô giáo Cung lại hỏi: "Vậy Phàm Phàm bình thường ở nhà thích nhất làm cái gì?"

Ben Ben: "Thích nhất ôm đại cam cam cùng ngủ."

Cô giáo Cung: "..." Cô giáo Cung cuối cùng vẫn nghĩ là nên gọi điện cho Lộc Hàm, mời Lộc Hàm đến trường học một chuyến.

Lộc Hàm vừa nghe cô giáo nói có vấn đề cần trao đổi về Ben Ben, vội vàng xin phép về sớm đến trường học, nhưng mà sau lưng lại đang có cái đuôi nhỏ tên Nghệ Hưng, Kim Mân Thạc đang họp, trong văn phòng hôm nay xin phép nghỉ đến bốn người mấy người còn lại đều là bận bù đầu bù cổ, Lộc Hàm không có biện pháp, chỉ còn cách phải mang theo cái đuôi nhỏ Nghệ Hưng đi theo đến trường.

Ben Ben lúc này vẫn còn trong tiết học, Lộc Hàm ôm Nghệ Hưng đến văn phòng gặp cô giáo Cung, cô giáo Cung nhìn thấy Lộc Hàm trong tay còn ôm theo một đứa bé ngẩn người, nói: "Con trai nhỏ của anh à?"

Lộc Hàm lắc đầu buông Nghệ Hưng ra nói: "Là con của đồng nghiệp, văn phòng không có người, nên tôi đưa nó theo cùng."

Cô giáo Cung gật gật đầu, nhìn nhìn Nghệ Hưng, Nghệ Hưng mỉm cười ngọt ngào, hô một câu: "Con chào cô giáo."

Cô giáo Cung sờ sờ đầu Nghệ Hưng, sau đó cùng Lộc Hàm nói sự tình hôm nay, Lộc Hàm nghe xong, lông mày có chút nhíu lại.

Cô giáo Cung đem chuyện của Ben Ben nói cụ thể kỹ càng, Lộc Hàm chăm chú nghe, thỉnh thoảng cùng cô trao đổi một vài ý kiến, đến khi nói đến sở thích của Ben Ben hai người đột nhiên im lặng không biết nói thế nào. Đột nhiên Nghệ Hưng lên tiếng: "Anh Ngô Phàm thích nhiều thứ lắm đó, vì sao mà chú và cô giáo lại không biết vậy!?"

Cô giáo Cung sửng sốt một lát rồi gật đầu, nhìn bé con trước mặt hỏi: "Con biết rõ Ngô Phàm thích cái gì sao?"

Nghệ Hưng đặc biệt nhu thuận gật đầu, nói: "Anh Ngô Phàm thích nhất là vẽ tranh, còn thích chơi bóng rổ, nhưng mà thứ anh ấy vẽ con đều nhìn không biết đó là cái gì, bắt quá chơi bóng rổ rất giỏi, lắp ghép mô hình cũng giỏi, anh Xán Liệt có một bộ siêu nhân điện quang bị hư đều là anh Ngô Phàm sửa lại đó!"

Cô giáo Cung cùng Lộc Hàm liếc nhau, trong mắt đối phương đều thấy được kinh ngạc, so với cô giáo Lộc Hàm càng kinh ngạc hơn, cậu không biết Ngô Thế Huân có hiểu Ben Ben hay không, nhưng cậu đột nhiên phát hiện mình cả một thời gian dài như vậy đến nay cùng Ben Ben ở chung, vậy mà không biết Ben Ben thích cái gì, giỏi cái gì.

Biết được sở thích của nhóc con. Cô giáo Cung cùng Lộc Hàm bắt đầu bàn bạc, hai người nói rất lâu, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên.

Lộc Hàm xin phép đến lớp đón Ben Ben, lại để cho Ben Ben cùng Nghệ Hưng đứng ở hành lang chờ một chút, chính mình thì quay đầu cùng cô giáo Cung chào tạm biệt.

Nghệ Hưng cùng Ben Ben mặt đối mặt đứng cùng nhau, Ben Ben đeo cặp sách nhíu nhíu mày nói: "Sao em lại đến đây?"

Nghệ Hưng nháy mắt, tròng mắt lóe sáng lên: "Em đi theo mẹ anh đó. Anh gần đây có ngủ với mẹ nữa không?"

Ben Ben nghiến hàm, bất mãn nói: "Mắc mớ gì tới em!"

Nghệ Hưng vểnh lên miệng cười tính cách của Ben Ben bé đã đã quen thuộc nên cũng không để trong lòng, nói: "Chúng ta đều là con trai! Về sau phải bảo vệ mẹ! Không thể để mẹ bảo vệ mình mãi được." Nói xong đi đến đứng bên cạnh Ben Ben kéo kéo tay Ben Ben.

Ben Ben vẻ mặt không kiên nhẫn né tránh, bất quá Nghệ Hưng vẫn kéo tay không buông.

Đúng lúc đang là giờ tan học, không ít học sinh từ các lớp đi ra hành lang, vui đùa ầm ĩ, Ben Ben mặt không biểu tình đứng đấy, đột nhiên quay đầu nói: "Năm sau em đi học nếu có người khi dễ em cứ nói với cô giáo, còn không thì nói với anh, nghe chưa?!"

Nghệ Hưng nhìn Ben Ben, con mắt đều cười đến híp lại hung hăng gật đầu, "Dạ!"

Lộc Hàm trước tiên đem Nghệ Hưng đưa về văn phòng, sau đó mang Ben Ben về nhà.

Ngô Thế Huân đã sớm làm xong đồ ăn ngồi chờ, một nhà ba người cơm nước xong xuôi, Ben Ben chính mình chạy vào nhà vệ sinh tự tắm rửa. Lộc Hàm thu dọn bát đũa ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Ben Ben,lại quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, khiêu mi… Ben Ben tự tắm?

Ngô Thế Huân gật gật đầu…

Nghệ Hưng hôm nay gặp Ben Ben ở trường học, chỉ là lời nói của trẻ con nói ra nhưng lại động đến nội tâm của Ben Ben —— "Chúng ta đều là con trai! Về phải bảo vệ mẹ! Không thể để mẹ bảo vệ mình mãi được."

Trong lòng Ben Ben, đại cam cam chính là quan trọng nhất! Muốn bảo vệ đại cam cam việc gì mình cũng phải tự làm hết, ăn, ngủ, học, tắm rửa! Cái gì cũng làm một mình!

Ben Ben tắm rửa, Lộc Hàm rửa chén, Ngô Thế Huân tựa ở bên tủ lạnh nhìn Lộc Hàm, đột nhiên nhớ tới chuyện của Ngô phu nhân, nói: "Bà nội của Ben Ben gần đây có điện thoại cho em không?"

Lộc Hàm rửa sạch sẽ chén, quay đầu lại: "Không có, làm sao vậy?"

Ngô Thế Huân: "Mẹ anh mới xuống máy bay sáng này, hiện tại ở nhà Ngô Trạch Vân."

Lộc Hàm trượt tay, chén rơi lại vào bồn rửa.

Ngô Thế Huân đi tới, đứng ở sau lưng Lộc Hàm, hay tay ôm chặt vai cậu, nói: "Không cần lo lắng, mẹ của anh rất tâm lí, hơn nữa bà cũng rất thích em."

Lộc Hàm không biết nên nói cái gì, đem cái chén kia rửa sạch sẽ lại lần nữa rồi chất lên kệ, trong bàn tay không biết như thế nào lại hơi run run.

Ngô Thế Huân thấy Lộc Hàm không nói chuyện, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lộc Hàm cằm đặt tại vai Lộc Hàm nhịn không được khẽ cười nói: "Khẩn trương cái gì? Mẹ anh rất là thích con dâu!" Thích đến mức cùng với chồng mình đều trở mặt rồi!

Lộc Hàm nghe được từ "con dâu", ngay từ đầu còn không kịp phản ứng, trong lòng lại cảm thấy là lạ trước nay chưa có.

Con dâu? Con dâu!!

Ngô Thế Huân bên tai Lộc Hàm cười khẽ, trong mắt lóe sáng, Lộc Hàm rốt cục đã kịp phản ứng, lách người khỏi vòng tay của Ngô Thế Huân, nói: "Mẹ anh và em dù gì cũng là người xa lạ, sẽ có nhiều vấn đề đấy, chúng ta phải hay không là nên bàn bạc một chút?!"

Nhìn thấy biểu cảm củaLộc Hàm, Ngô Thế Huân cười đến vui vẻ, càng thêm dùng sức đem Lộc Hàm ôm lấy, ghé vào lỗ tai cậu mở miệng hà hơi, giọng nói trầm thấp nói: "Được." Vậy thì mình lên giường cùng thảo luận nha. (đệt =]])

Ben Ben tắm rửa xong nghiêm túc mặc đồ ngủ đi ra, sau đó đi về phòng làm bài tập, biểu thị bất luận không cần ai theo cùng! Chính nhóc sẽ làm được hết! Thái độ lần này cực kì kiên quyết!

Lộc Hàm vừa tắt đèn nhà bếp, đã bị Ngô Thế Huân một tay kéo vào phòng ngủ.

Ngô Thế Huân đem cửa phòng khóa lại, đẩy Lộc Hàm lên giường, hôn lên mặt Lộc Hàm, nói: "Em và mẹ còn sợ có vấn đề sao?"

Lộc Hàm gật đầu, chân thành nói: "Vấn đề quan trọng!"

Ngô Thế Huân ngược lại là cảm thấy cũng không phải vấn đề gì, nếu như mẹ của Lộc Hàm vẫn còn, bản thân hắn cũng sẽ rất vui vẻ gọi mẹ, nhưng mà Lộc Hàm lúc này hình như đã đem tất cả phiền muộn đổ vào chuyện này rồi.

Ngô Thế Huân hôn lên môi Lộc Hàm sau đó kiềm chế không được mà áp Lộc Hàm xuống giường, Lộc Hàm ngay từ nhẹ nhàng đáp trả lại hắn, nụ hôn dần biến thành cắn xé. Lộc Hàm khẽ cắn bờ môi Ngô Thế Huân đưa lưỡi mình vào chạm vào lưỡi Ngô Thế Huân. Ngô Thế Huân ngửa mặt lên nhìn Lộc Hàm, đưa tay vuốt tóc Lộc Hàm, nói: "Muốn thách anh phải không?"

Lộc Hàm bị Ngô Thế Huân đè nặng, thở dốc, đôi mắt mờ sương.

Ngô Thế Huân khiêu mi, một tay cầm lấy hai tay Lộc Hàm, tay còn lại với vào quần áo Lộc Hàm mà tìm kiếm, mí mắt hí ra còn mang theo tia gian tà, nói: "Em là muốn chết!"

Lộc Hàm nhìn lại Ngô Thế Huân, dùng một loại biêu cảm gần như khiêu khích nhìn hắn, Ngô Thế Huân như là bị chọc giận bắt đầu cởi bỏ quần áo Lộc Hàm.

Lộc Hàm đè nặng lại thanh âm trong miệng nói: "Anh nhỏ tiếng một chút! Ben Ben vẫn còn thức!"

Ngô Thế Huân buông Lộc Hàm ra, nửa quỳ trên người cậu, từ trên cao nhìn xuống Lộc Hàm, rồi bắt đầu cởi áo của mình, nói: "Chỉ cần em không phát ra âm thanh quá to là được!"(đê tiện =]])

Ben Ben làm xong bài tập liền tắt đèn đi ngủ.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm vẫn còn đang nằm ở trên giường.

Ngô Thế Huân hôn lên ngực Lộc Hàm, mỗi tấc da thịt Ngô Thế Huân nếm qua đều khiến Lộc Hàm toàn thân khô nóng khó chịu.

Trong phòng không có mở đèn, hai người tại trong bóng tối dán dính với nhau, vuốt ve thân thể lẫn nhau.

Ngô Thế Huân trong bóng tối vuốt ve cổ Lộc Hàm, đầu lưỡi thè ra liếm qua chỗ hầu kết, Lộc Hàm thở dốc một hơi, không kiên nhẫn mà giật giật người, Ngô Thế Huân lại dùng ngón tay vuốt ve hai hạt hồng anh trước ngực Lộc Hàm khiến nó dần cứng ngắc ngẩn đầu.

Lộc Hàm khó chịu ôm ghì lấy đầu Ngô Thế Huân. Ngô Thế Huân đưa tay xuống phía dưới cởi bỏ đồ lót của cả hai.

Lộc Hàm ngại ngùng dùng tay giữ chặt đồ lót, dừng vài giây, cuối cùng buông tay ra đồng ý để Ngô Thế Huân cởi bỏ.

Lộc Hàm gương mặt đỏ bừng đem mặt vùi vào Ngô Thế Huân nhìn thấy bỗng cười ra tiếng.

Lộc Hàm: "Không cho cười!"

Ngô Thế Huân trả lời: "Tại sao anh không được cười??"

Điều hòa được vặn ở mức rất thấp, hai người bị dục vọng thiêu đốt thân thể không thể chờ đợi được thêm, Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm đang định bắt đầu, cửa phòng lại đột nhiên bị gõ vang.

Ben Ben thanh âm rầu rĩ, cửa phòng nói: "Ba ba, đại cam cam mở cửa!"

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm tại trong bóng tối liếc nhau, Lộc Hàm vội vàng bật đèn mặc lại quần áo xuống giường mở cửa, nhìn thấy Ben Ben vẻ mặt xoắn xuýt uể oải nói ra: "Con phải làm sao bây giờ?"

Lộc Hàm ngồi xổm xuống, "Con làm sao?"

Ben Ben lông mày gắt gao níu lấy, cúi đầu, nói: "Con… Con không ngủ được."

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm mang theo Ben Ben đi về phòng ngủ.

Ben Ben nắm tay Lộc Hàm, biểu lộ trên mặt đặc biệt nghiêm túc, còn mang theo một chút tức giận.

Ngô Thế Huân cúi đầu sờ lên đầu nhóc nói: "Ngủ không được thôi mà, tức giận làm cái gì?"

Ben Ben né tránh tay Ngô Thế Huân trong nội tâm càng nghĩ càng giận, nhóc vừa mới quyết định mình phải tự lập, về sau trưởng thành sẽ bảo vệ đại cam cam, kết quả buổi nằm không ngủ được! Không ngủ được gì hết! Nhóc đã nghĩ không có người ngủ cùng cũng không sao! Nhưng hiện tại nhóc lại một đêm không có đại cam cam liền không thể nào ngủ được!

Suy nghĩ của Ben Ben, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đều không đoán được. Lộc Hàm an ủi Ben Ben vài câu, nắm tay Ben Ben đi lại vào phòng ngủ, Ben Ben lại không chịu, giận dỗi!

Ngô Thế Huân cuối cùng nhìn ra con trai là muốn quyết tâm ngủ một mình, nhưng làm không được. Cuối cùng lại phải để cho Lộc Hàm vào phòng ngủ nằm chung với Ben Ben.

Náo đến nửa đêm, cuối cùng Lộc Hàm mới từ phòng Ben Ben đi về phòng.

Ngô Thế Huân nằm nghiêng trên giường vẫn chưa ngủ, Lộc Hàm vén chăn nằm xuống cạnh bên, Ngô Thế Huân đưa thay sờ sờ mặt Lộc Hàm.

Lộc Hàm cũng nghiêng người, vươn cổ hôn một cái lên mặt Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân kéo Lộc Hàm nép vào ngực mình, ôm cậu rất chặt rồi dần chìm vào giấc ngủ.

58. Chương 58

Đêm qua đối với Ben Ben xác thực là đả kích rất lớn, Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân đều không mấy bận tâm, chỉ có Ben Ben chính mình khó chịu.

Ben Ben theo buổi sáng bắt đầu rất khác lạ, thay quần áo, đánh răng, rửa mặt, ăn điểm tâm, tất cả đều đặc biệt nghiêm túc chăm chú, giống như trong trong vòng một đêm đã già đi mấy tuổi vậy.

Lộc Hàm sờ đầu Ben Ben còn bị Ben Ben né tránh, giương mắt lại đặc biệt rất nghiêm túc đối nói: "Con lớn rồi, đừng sờ đầu con."

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đồng thời mắt đều nhìn Ben Ben, Ben Ben chính mình ngồi xuống ghế ăn cơm, cầm đũa, cầm thìa, bưng chén, đâu ra đấy không nói tiếng nào.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm liếc nhau, Lộc Hàm nghĩ đến ngày hôm qua chẳng phải chỉ là không ngủ được thôi sao? Đâu cần phản ứng lớn như vậy? Cũng không phải chuyện quan trọng gì.

Nhưng đối với Ben Ben mà nói, đó lại là một vấn đề rất nghiêm trọng, nhóc là con trai khi trưởng thành phải bảo vệ mẹ, nhưng hiện tại nhóc chỉ có sáu tuổi, đến khi nhóc trưởng thành vẫn còn là một quãng đường cực kỳ dài, Ben Ben nghĩ đến đây đều thấy có chút khó khăn rồi, nhóc đã quyết trong suốt hành trình trưởng thành nhóc phải tập tự lập nhưng mà bây giờ hay rồi. Mới một đêm không có mẹ đã ngủ không được!! Quá là nhục nhã đi!

Ben Ben cảm thấy có chút khổ sở, lại cảm thấy có chút vô lực, nhóc buổi sáng thức dậy ngồi ở trên giường nhìn chân mình mới vừa chạm đất, liền bất mãn cuộc sống sao không cho mình cao lớn nhanh lên!! (vậy là cao lắm rồi con =.=)

Ngô Thế Huân buổi sáng đưa Ben Ben đi đến trường, Lộc Hàm hôm nay không đi làm, nên ở nhà dọn dẹp một chút, nhìn tập bản thảo mới đã viết mấy hàng chữ, đột nhiên nhớ tới bà nội Ben Ben đang ở thành phố này, chính mình phải hay là không là gọi điện thoại hỏi thăm một câu?

Lộc Hàm nghĩ nghĩ, sau đó cất bản thảo vào ngăn kéo, sau đó đi vào bếp rót cho mình một ly nước uống cho thấm giọng, tiếp đó là ngồi ở trên ghế sa lon cầm di động nhìn nó mất mấy phút, hít sâu một hơi chọn đến số điện thoại Ngô phu nhân. Cậu bất ngờ nhìn đồng hồ hiển thị bên góc phải màn hình, có phải là sớm quá hay không? Mới 7:30!!

Ngô phu nhân đúng lúc này đang cùng Ngô Trạch Vân ngồi ở trên bàn cơm ăn điểm tâm, nhìn thấy số của Lộc Hàm gọi tới thì thật vui mừng, để đũa xuống cầm lấy điện thoại thời còn liếc nhìn Ngô Trạch Vân, nói: "Xem ra mẹ rất được nhiều người ưa thích đấy!"

Ngô Trạch Vân không lên tiếng, cắm cúi ăn.

Ngô phu nhân nghe điện thoại, còn không đợi Lộc Hàm nói cái gì đã nói trước: "Tiểu Lộc ah, đã ăn sáng chưa con?"

Lộc Hàm trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cũng may Ngô phu nhân là người hòa nhã, nói chuyện cũng tự nhiên, Lộc Hàm và Ngô phu nhân nói chuyện chuyện điện thoại mà Lộc Hàm lại đặc rất hay dùng kính ngữ với Ngô phu nhân. Thấy vậy Ngô phu nhân nói: "Đứa nhỏ này thật là, như thế nào vẫn là khách khí như vậy chứ."

Lộc Hàm không khách khí không được, những người cỡ tuổi Ngô phu nhân bình thường Lộc Hàm tiếp xúc không nhiều, tòa soạn báo ở bên trong đều là người trẻ, già nhất cũng chỉ mới 40 tuổi, còn như Ngô phu nhân lại là dường như không hề có. Hơn nữa Ngô phu nhân không phải là người khác, bà là mẹ của Ngô Thế Huân, là bà nội của Ben Ben, Ngô phu nhân có thể nhanh như vậy tiếp nhận Lộc Hàm khiến cho cậu vừa giật mình lại vừa cảm kích.

Ngô phu nhân rất ưa thích Lộc Hàm, Lộc Hàm nói cái gì cũng đều là giọng bình ổn, không hề nịnh nọt cũng không xa cách, bà thậm chí còn có thể nghe được trong giọng nói Lộc Hàm có chút khẩn trương.

Hai người trong điện thoại cũng không nói gì nhiều, cuối cùng Ngô phu nhân cùng Lộc Hàm hẹn nhau chính thức gặp nhau.

Ngô Thế Huân lúc trở về thì thấy Lộc Hàm đang lên mạng liền đi qua hỏi: "Em đang tra cái gì à?"

Lộc Hàm nghiêng đầu nói: "Mẹ anh hẹn em ra gặp mặt, em đang tìm xem khi đi gặp thì nên mua lễ vật gì!"

Ngô Thế Huân khiêu mi: "Gặp mẹ chồng hả?"

Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn Ngô Thế Huân đổi giọng: "Gặp mẹ vợ."

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm cười tủm tỉm sau đó lại quay về nhìn màn hình máy tính chăm chú tìm, nhưng vẫn là không biết sẽ mua gì tặng cho Ngô phu nhân.

Ngô Thế Huân câu môi nở nụ cười từ phía sau ôm Lộc Hàm, nói: "Người ở ngay đây sao em không hỏi? Bà bà thích gì anh với Ngô Trạch Vân là biết rõ nhất."

"Vậy bác thích gì?"

Ngô Thế Huân hai tay đặt ở trên vai Lộc Hàm, xoay người cúi đầu ghé vào bên tai Lộc Hàm thấp giọng nói: "Đêm nay…, anh sẽ nói cho em biết." (khốn nạn =]]])

Lộc Hàm quay đầu lại nhìn Ngô Thế Huân, đưa tay giật giật cổ áo Ngô Thế Huân, nói: "Em đi gọi điện cho Ngô Trạch Vân đây." Nói xong đứng dậy đi lấy điện thoại.

Ngô Thế Huân sáng sớm tinh trùng lên não, còn nhớ đến cả buổi tối hôn qua, vốn cho rằng buổi sáng có thể nhẹ nhàng vui vẻ mà thỏa hiệp chuyện đó, kết quả ma ma đại nhân từ đâu xuất hiện thu hút hết lực chú ý của Lộc Hàm, khiến cho cậu nghía cũng không thèm nghía đến hắn.

Lộc Hàm cầm điện thoại định gọi cho Ngô Trạch Vân, Ngô Thế Huân vội vàng ngăn lại, thở dài: "Được rồi, chuyện này anh đã có chuẩn bị rồi!"

Tựa như Ngô Thế Huân ngay từ đầu đã chuẩn bị rất tốt, hiện tại cùng tương lai Lộc Hàm đều không cần phải bận tâm, Ngô Thế Huân đã sớm đem mỗi một bước đều cân nhắc kĩ lưỡng, thậm chí là khi gặp mặt gia đình cần mang theo lễ vật gì Ngô Thế Huân cũng đã tính qua.

Ngô Thế Huân kéo Lộc Hàm vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra bên trong còn một một cánh cửa nữa, mở cửa thứ hai là một cái ngăn kéo, Ngô Thế Huân từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp đưa cho Lộc Hàm, Lộc Hàm cầm lấy, Ngô Thế Huân chân thành nói: "Anh sẽ nói qua một chút về mẹ, về gia đình bà, những thứ bà thích, những thứ bà ghét."

Ngô Thế Huân đem chuyện của Ngô phu nhân kể ngắn gọn cho Lộc Hàm nghe, cuối cùng đặc biệt dặn dò: "Ba mẹ anh tình cảm rất tốt, cho nên ngàn vạn lần đừng tại trước mặt người này mà nói người kia không tốt, dù cho mẹ có nói rằng ông cái này không tốt cái kia không tốt, em cũng không được gật đầu, mẹ anh có tật hay phàn nàn về ba anh nhưng thực tế lại rất ghét ai nói ba không tốt."

Lộc Hàm gật đầu rồi nhìn nhìn cái hộp trong tay mình, hỏi: "Đây là cái gì?"

Ngô Thế Huân nói: "Vòng tay, còn vì sao lại là cái này thì anh sau này sẽ nói cho em biết."

Lộc Hàm gật đầu, Ngô Thế Huân nghiêng đầu hé mắt, nói: "Anh đã nói hết chuyện của mẹ rồi… còn chuyện của anh và em thì sao"

Lộc Hàm đứng dậy cầm hộp đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Anh tự giải quyết đi. Em còn phải đi duyệt bài chuyên mục" (phũ quá ợ =]])

Ngô Thế Huân: "…"

Ngô phu nhân vốn hẹn Lộc Hàm ngày thứ sáu, nhưng ngày hôm sau Ben Ben lại nghỉ, Ngô phu nhân dứt khoát thay đổi chỗ hẹn thành khu vui chơi lại để cho Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm dắt thêm Ben Ben cùng đi.

Ben Ben đang quyết tâm mình luôn phải lạnh lùng nghiêm trang, kết quả buổi tối Ngô Thế Huân vừa thông báo lịch trình đi chơi Ben Ben đuôi nhỏ cùng lỗ tai đều dựng đứng hết, thanh âm lại bắt đầu mềm nhũn ra rồi.

Ben Ben còn là lần đầu tiên, lần đầu tiên cùng đại cam cam đến khu vui chơi đó. (ˆOˆ)/

Ngô Thế Huân lái xe đưa hai người đến khu vui chơi, đến khi xe ngừng lại Lộc Hàm ôm Ben Ben xuống xe, nắm lấy bàn tay nhỏ Ben Ben. Cuối tuần là thời điểm các gia đình đưa con tới chơi rất nhiều, Lộc Hàm nắm tay Ben Ben đợi Ngô Thế Huân đi gửi xe, lúc đứng đợi thì gặp không ít bạn học của Ben Ben. Ben Ben lại đặc biệt đẹp trai khiến không ít bậc phu huynh dắt con đi cũng phải nhìn sang, Lộc Hàm cười nhạt còn cùng những phụ huynh kia chào hỏi.

Ngô Thế Huân đỗ xe xong đi tới, cùng Lộc Hàm một trái một phải nắm bàn tay nhỏ bé của Ben Ben hướng theo cửa vào mà đi, đột nhiên sau lưng có người hô: "Ben Ben bảo bối!!"

Ben Ben nghe được, quay đầu lại thì nhìn thấy Ngô phu nhân đeo kính râm cùng mặc một bộ váy dài đi tới, đi theo phía sau còn có Ngô Trạch Vân.

Ngô phu nhân đi tới, Ben Ben buông tay ba mẹ ra hướng Ngô phu nhân mà chạy, còn hô lớn: "Bà nội!"

Ngô phu nhân ngồi xổm xuống, hôn lên má Ben Ben, lại đem mặt mình đưa qua nói: "Hôn bà nội cái nào."

Ben Ben hôn liền ba cái.

Ngô phu nhân trong lòng đều nở hoa, bà sống đến tuổi này không lo tiền, không lo ăn mặc vật chất cái gì cũng đều không lo, bà có hai đứa con trai hiếu thuận, hôm nay một đứa đã có gia đình mỹ mãn rồi, bà cũng coi như bớt lo một phần đi, hôm nay bà lại sắp gặp được con dâu, khiến bà trong lòng đều vui, tinh thần đều thoải mái.

Ngô phu nhân đứng lên, nắm tay Ben Ben hướng phía trước đi tới, mặt khác một tay lấy xuống kính râm.

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ bên ngoài hơn ba mươi độ, Ngô phu nhân cười đến con mắt đều híp mắt hướng về phía Lộc Hàm nhẹ gật đầu.

Lộc Hàm tay hơi siết lại, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, đối với Ngô phu nhân cố gắng cười cho tự nhiên, nói: "Chào bác!"

Ngô phu nhân đi đến trước mặt Lộc Hàm, hôm nay là lần thứ hai bà gặp Lộc Hàm, nhưng là lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Lộc Hàm hôm nay mặc áo thun có kẻ sọc quần jeans màu xanh đậm, tóc mái hơi dài, gương mặt cực kì xinh đẹp, càng nhìn càng thấy thu hút.

Ngô Thế Huân gọi một tiếng mẹ, Ngô phu nhân nhìn cũng không nhìn con mình một cái, bà nắm Ben Ben tay đi đến bên Lộc Hàm, Ben Ben ngẩng cổ lên không hiểu lắm nhìn bà nội, cuối cùng đem tay mình nắm tay đại cam cam.

Vì vậy cuối cùng, biến thành Ngô phu nhân cùng Lộc Hàm một người một tay nắm tay Ben Ben đi vào sân chơi, Ngô Trạch Vân cùng Ngô Thế Huân hai người yên lặng theo ở phía sau.

Ngô Thế Huân nhìn chăm chăm Lộc Hàm, khóe miệng khẽ cười, sau đó quay sang nói với Ngô Trạch Vân: "Sao anh cũng tới?"

Ngô Trạch Vân mặt không biểu tình, khóe miệng co quắp rút, "Ma ma đại nhân nói, anh có thể dám kháng lệnh sao? Cuộc đời của anh luôn là sống trong áp bức của mẹ…"

Ngô Thế Huân: "… Mẹ là bắt anh làm hậu cần hả?"

Ngô Trạch Vân yên lặng quay đầu, cùng Ngô Thế Huân đối mặt, nói: "Mẹ đã trực tiếp nhảy qua chương trình đó rồi, bây giờ đang ở tiết mục bức anh sinh con."

Ngô Thế Huân: "…" Hai anh em nguyên bản đều là mặt không biểu tình bộ dáng lạnh lùng y như nhau, Ngô Trạch Vân vừa mới nói ra xong, Ngô Thế Huân đột nhiên khóe miệng nhịn không được phì cười.

Ngô Trạch Vân thấp giọng mắng: "Cười cái gì!" Còn không phải đều là cậu hại anh!!

Tựa như Ngô Trạch Vân nói, lần này tới sân chơi, chính mình nhiệm vụ làm hậu cần. Nhưng mà bốn người lớn, một đứa nhỏ mua vé đi vào rồi, Ngô Thế Huân mới phát hiện, mình cùng Ngô Trạch Vân đích thị là " người dư thừa ".

Ngô phu nhân cùng Lộc Hàm mang theo Ben Ben đi chơi đủ loại chơi trò, Ngô Trạch Vân cùng Ngô Thế Huân nếu không phải ngồi ngoài giữ túi xách thì là phụ trách xếp hàng giành chỗ.

Ngô Thế Huân là mang theo vợ con đi chơi, làm sao có thể cam tâm làm làm công tác hậu cần, vì thế một người nam nhân, thân cao hơn một mét tám nhất quyết bỏ lại đồ đạc cho anh trai, trước sau như một đi theo Lộc Hàm mua vé vào chơi đu quay.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm ngồi bên trong một con ngựa gỗ, Ngô phu nhân và Ben Ben ngồi trong xe bí đỏ, bốn người cùng nhau chơi đu quay. Ngô Trạch Vân đứng tại bên ngoài lan can nhìn vào Ngô Thế Huân sắc mặt đều đầy hắc tuyến.

Ngô phu nhân hướng ra phía ngoài nhìn con trai mà khiêu mi, ý là con có bản lĩnh cũng sinh một đứa con đi! Có bản lĩnh con cũng mang vợ con đến chơi đi!

Ngô Trạch Vân cuối cùng là phát hỏa rồi, cũng xếp hàng vào ngồi ở du thuyền, Ngô phu nhân mang theo Ben Ben ngồi ở phía trước nhất, Lộc Hàm và Ngô Thế Huân hai người ngồi ở hàng thứ hai, Ngô Trạch Vân tự mình ngồi ở hàng thứ ba. Vốn có một cô gái định đến ngồi ở hàng thứ ba, kết quả nhìn thấy gương mặt Ngô Trạch Vân, ba giây sau quyết định bỏ qua lượt này chờ lượt sau sẽ chơi.

Lộc Hàm và Ngô Thế Huân ở phía trước đang nói gì đó, Ngô Trạch Vân ngồi một mình chán đến chết rồi, chân dài biệt khuất co lại trong xe, chống cằm hướng ra sân chơi. Trong sân chơi phần lớn là cha mẹ dắt con mình đến chơi, hoặc cũng là một nhóm thiếu niên mười mấy tuổi đi cùng nhau, nói giỡn đùa giỡn phi thường náo nhiệt. Ngô Trạch Vân một người ngồi, hiện ra vài phần cô đơn, trong bao nhiêu âm thanh tiếng nói trong sân chơi đột nhiên giống như biến mất đồng loạt, chỉ còn lại có Ngô Trạch Vân cô độc một mình.

Ngô Trạch Vân đưa tay lên trán, cúi đầu suy nghĩ, độc thân chẳng lẽ không được sao?! Không có nhà đình, không cần quản nhiều việc, cũng không có người quản mình, như vậy không phải là rất tốt sao? Lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm hai nhân ảnh tựa vào nhau Ngô Trạch Vân trong lòng nhất thời xao động?! Không biết một nhà ba người cùng một chỗ sẽ có cảm giác thế nào?!

Sau khi đi đu quay xong Ben Ben nói mệt mỏi, Ngô phu nhân ngay lập tức kéo cả nhà vào một chiếc dù lớn gần đó nghỉ ngơi, Ben Ben chỉ về quầy kem ở gần đó nói muốn ăn, Lộc Hàm vừa định đứng dậy mua cho Ben Ben, Ngô phu nhân lập tức liếc Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nhanh chóng đứng dậy ôm theo Ben Ben đi mua kem, Ngô phu nhân lại cầm quạt đập đập lên vai Ngô Trạch Vân, nói: "Con cũng đi đi!"

Ngô Trạch Vân đứng dậy đi theo Ngô Thế Huân.

Chỗ ngồi bây giờ chỉ còn lại Lộc Hàm và Ngô phu nhân, Lộc Hàm nhất thời lại không biết nên nói những gì, Ngô phu nhân nhìn theo bóng lưng hai con trai ôm theo Ben Ben rồi nói: "Cảm ơn con."

Lộc Hàm sững sờ, quay đầu nhìn Ngô phu nhân, Ngô phu nhân cười nhạt nói: "Lời này là thật tâm đấy, cám ơn con. Kỳ thật hai anh em Trạch Vân cùng Thế Huân đứa khiến mẹ lo lắng hơn cả chính là Thế Huân. Thế Huân từ nhỏ cũng không cần ai quan tâm, làm cái gì đều là cố gắng từng bước để đạt được, tính tình lại thập phần cố chấp. Có thời gian nó không đồng ý tiếp nhận công ty còn bỏ nhà đi làm công, mẹ cùng ba phải đi tìm suốt mấy tháng mới tìm được. Về sau Thế Huân có Ben Ben, mẹ lại nghĩ rằng nó sẽ sống cô đơn nuôi con một mình vậy sao? Con người sống cả đời, hạnh phúc nhất chính là có một người để yêu thương, lo lắng cùng chăm sóc, mỗi ngày cùng người đó làm những việc mình thích cùng vượt qua khó khăn. Mẹ đã rất lo lắng Thế Huân sẽ cố chấp mà sống một mình cả đời, không ngờ nó bây giờ lại tìm được một người để toàn tâm toàn ý yêu thương."

Lộc Hàm khóe miệng mấp máy những không thành lời, ánh mắt nhất thời nhìn chăm chăm về phía thân ảnh của Ngô Thế Huân cùng Ben Ben.

Ngô phu nhân quay đầu nhìn Lộc Hàm, vỗ vỗ bàn tay Lộc Hàm nói: "Con còn nhớ mẹ không? Chúng ta đã gặp nhau một lần ở thang máy của tòa soạn báo."

Lộc Hàm gật đầu: "Con nhớ."

Ngô phu nhân nói: "Khi đó mẹ đến tìm một người bạn. Bà ấy còn đem con ra tán thưởng không ngừng, mẹ khi đó chắc chắn rằng con là một người phi thường ưu tú, bằng không người bạn kia sẽ không bao giờ nói ra những lời khen ngợi như vậy."

Ngô phu nhân cùng Lộc Hàm cùng cười rộ lên, Ngô phu nhân tiếp tục nói: "Chuyện của các con, Thế Huân cơ bản đều nói với mẹ rồi. Mẹ lần này tới một mặt là gặp con, một mặt cũng là lo lắng cho sau này của các con. Ngô gia bây giờ bên trong rất rắc rối, người này người kia đều vì tiền mà không nghĩ gì đến tình cảm gia đình, mẹ không thể chắc chắn sẽ bảo vệ an toàn được cho con và Ben Ben.. Nhưng dù gì bây giờ mẹ cũng là đại phu nhân, ít nhất đến khi mẹ mất họ cũng không dám làm gì tổn hại đến con, về sau con cũng là con của mẹ. Nào, gọi mẹ một tiếng xem nào."

59. Chương 59

Hôm nay buổi sáng ánh nắng tươi đẹp, ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt, không biết có phải vì ánh nắng hay không nhưng trong mắt Lộc Hàm dường như có chút đỏ.

Ngô phu nhân mỗi một lời nói đều là chân tình thực lòng, không có bất kỳ từ ngữ hoa lệ hay dối trá nào cả. Lộc Hàm mắt càng ngày càng đỏ, cổ họng cũng nghẹn lại, nghiêng đầu nhìn Ngô phu nhân, khẽ nói: "Cảm ơn...mẹ"

Ngô phu nhân cười nói: "Đứa nhỏ ngốc. Con đã gọi một tiếng mẹ, về sau con cũng là con của mẹ, Thế Huân có khi dễ con, con phải nói cho mẹ biết, mẹ giúp con đánh nó. Con bây giờ có Ben Ben có Thế Huân, về sau con cùng Thế Huân kết hôn rồi, Ngô gia mỗi người đều là người thân của con, con sẽ có ba, có mẹ, cũng sẽ có anh trai. Sẽ có một gia đình luôn yêu thương lo lắng cho con!"

Lộc Hàm siết chặt bàn tay, đôi mắt đã trở nên đỏ hồng long lanh nước, môi mím chặt còn có run run.

Ngô phu nhân nhìn chăm chú Lộc Hàm, cuối cùng vỗ vai cậu nói: "Haizz, con xem mẹ thật sự là lớn tuổi nói nhảm rồi! Ah, Ben Ben đã trở lại, chúng ta cùng ăn kem đi."

Ben Ben cầm trong tay hai hộp kem đi qua, một hộp đưa cho Ngô phu nhân, một hộp đưa cho Lộc Hàm, Lộc Hàm cầm lấy rồi hỏi Ben Ben: "Của Ben Ben đâu?"

Ben Ben chu môi: "Ba ba nói con chỉ được ăn một chút thôi, nên con ăn cùng với ba vậy." Vừa nhắc mắt nhóc lại phát hiện mắt Lộc Hàm đỏ lên còn có nước, vội hỏi: "Ba làm sao vậy? Ba vừa khóc sao?" Quay đầu nhướng mày lên nhìn Ngô phu nhân, hai cánh tay nho nhỏ dang ra, thân hình đứng chắn phía trước như bảo vệ Lộc Hàm: "Bà nội làm đại Cam Cam khóc?"

Ngô phu mỉm cười nói: "Bà nội sao lại làm ba con khóc được, ba con khóc khiến bà nội rất đau lòng!"

Ben Ben nhíu mày: "Thật vậy sao?"

Ngô phu nhân cười: "Thật!!"

Lộc Hàm ôm Ben Ben trong lòng ngực của mình, nói nhỏ: "Vừa mới có gió lớn thổi qua, có hạt cát rơi vào mắt."

Ben Ben miệng vểnh lên, bàn tay nhỏ bé vuốt mặt Lộc Hàm, đau lòng nói: "Không có, vừa rồi không có gió."

Ngô phu nhân ở bên cạnh nghe xong mỉm cười ăn kem. Bà thấy đúng vậy, Lộc Hàm thật là tốt, Ngô Thế Huân vì cậu mà đau lòng, Ben Ben cũng vì cậu mà đau lòng. Một nhà ba người, tương thân tương ái.

Buổi tối Ngô Trạch Vân cùng Ngô Thế Huân lái xe đưa cả nhà đi nhà hàng ăn cơm, lúc Lộc Hàm đưa Ben Ben đi nhà vệ sinh, Ngô Thế Huân và Ngô Trạch Vân hai anh em ngồi đối diện nhau, Ngô phu nhân ngồi ở một bên nhìn.

Ngô Thế Huân đột nhiên nói: "Mẹ, mẹ có một căn biệt thự nhìn ra biển đúng không?"

Ngô phu nhân mí mắt nhếch lên, "Ừ, làm sao vậy?"

Ngô Thế Huân: "Cho con mượn đi."

Ngô phu nhân thuận miệng nói: "Con muốn làm cái gì?"

Ngô Thế Huân nhìn Ngô phu nhân không lên tiếng, Ngô Trạch Vân trầm mặc dựa vào ghế ngồi nhìn Ngô Thế Huân, lại nhìn Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân xác thực có một căn biệt thự hướng ra biển, là quà Ngô lão gia tặng nhân dịp kỉ niệm 30 năm ngày cưới, biệt thự là do Ngô phu nhân đứng tên, tọa lạc tại một vùng vịnh, nhìn thẳng ra biển xanh, không khí vô cùng thoáng đãng.

Ngô Thế Huân mở miệng hỏi mượn căn biệt thự, Ngô phu nhân phản ứng đầu tiên là chính bản thân rất ngạc nhiên, bà biết Ngô Thế Huân bình thường đi làm ở thành phố M, đâu có thời gian ở đây? Cho Ben Ben cùng Lộc Hàm ở? Cũng không đúng, Ben Ben còn phải đi học, vùng vịnh lại ở khá xa thành phố này.

Ngô Thế Huân lại nói: "Con mượn hai ngày."

Ngô phu nhân đột nhiên đã hiểu, trong đầu có tia sáng lóe lên, cười tủm tỉm nói: "Được rồi được rồi, Ben Ben cứ giao cho mẹ, mẹ sẽ trông cho hai ngày."

Lộc Hàm và Ben Ben sau khi quay về nhìn thấy Ngô phu nhân cười đến con mắt đều híp lại, Ngô Trạch Vân cũng hai mắt nhìn chằm chằm Lộc Hàm, Lộc Hàm có chút không hiểu, Ngô phu nhân vẫy Ben Ben lại gần đem Ben Ben ôm đến trong lòng ngực của mình nói, "Ben Ben, ngày mai không có đến trường, buổi tối bà nội ngủ với con."

Ben Ben nói: "Con hiện tại đã ngủ một mình rồi."

"Ah?" Ngô phu nhân nói: "Ben Ben đã ngủ một mình à..., Vậy buổi tối con sang nhà bà nội được không? Ba ba cùng đại Cam Cam cần phải đi công việc."

Lộc Hàm nghi hoặc nhìn nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân buông thỏng tầm mắt nhấp nháp một ngụm trà, Ben Ben nhìn nhìn ba ba, lại nhìn đại Cam Cam, trong lòng tuy không vui, nhưng vẫn là thật biết điều gật đầu nói: "Được ạ."

Ngô phu nhân hôn lên gương mặt nhỏ của Ben Ben: "Ngoan quá!!"

Một bữa cơm trôi qua rất vui vẻ, Lộc Hàm đem lễ vật tặng cho Ngô phu nhân, Ngô phu nhân rất thích, Lộc Hàm thành thành thật thật nói đây do là Ngô Thế Huân chuẩn bị, chính mình lần này thật không biết tặng cái gì, lần sau nhất định sẽ tặng đúng món Ngô phu nhân thích. Ngô phu nhân cảm thấy Lộc Hàm quả là người thành thực, trong lòng lại càng yêu quý Lộc Hàm hơn.

Ăn cơm xong, Ngô phu nhân dắt theo Ben Ben, Ngô Trạch Vân lái xe đưa hai người về nhà mình, Ngô phu nhân trước khi đi đem chìa khóa đưa cho Ngô Thế Huân còn có vỗ vỗ vai Lộc Hàm cười tủm tỉm.

Lộc Hàm và Ben Ben vẫy tay nói bye bye, sau đó cậu quay đầu nghi hoặc nhìn Ngô Thế Huân, "Chúng ta sẽ đi đâu?"

Ngô Thế Huân gọi nhân viên quầy rượu đến rồi chọn một chai rượu đỏ gói mang đi,sau đó quay đầu nói: "Đến nơi em sẽ biết!"

Nhân viên đem rượu tới cho Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân gật gật đầu, nhân viên mới đem rượu đỏ bỏ vào thùng đá sau đó đưa cho Ngô Thế Huân. Ngô Thế Huân tính tiền rời đi, một tay mang theo thùng rượu một tay nắm tay Lộc Hàm đi ra ngoài, lái xe rời đi.

Lộc Hàm ngồi ở vị trí ghế lái phụ mắt nhìn cảnh vật thay đổi bên ngoài cửa sổ, miệng ngâm nga một bài hát, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp như vui mừng.

Ngô Thế Huân lái xe, nghiêng đầu mắt nhìn Lộc Hàm nói: "Khoảng một tiếng nữa sẽ tới."

Lộc Hàm nhắm nửa con mắt ừ một tiếng, một hồi lâu đột nhiên xoay đầu lại, nói: "Anh sẽ không đem em kéo tới rừng hoang rồi bỏ đó chứ?!"

Ngô Thế Huân câu môi, trong mắt hiện lên tinh quang, nửa đùa nửa giỡn nói: "Anh vẫn cảm thấy bãi biển tốt hơn là rừng hoang."

Lộc Hàm nhắm mắt lại câu môi nở nụ cười, không nói nữa, chậm rãi nhắm mắt ngủ, yên tĩnh mà nhẹ nhàng, trong lúc ngủ còn hiện lên lời nói của Ngô phu nhân… "Con bây giờ có Ben Ben có Thế Huân về sau con cùng Thế Huân kết hôn rồi, Ngô gia mỗi người đều là thân nhân của con, con sẽ có ba có mẹ, cũng sẽ có anh trai. Sẽ có một gia đình luôn yêu thương lo lắng cho con!"

Ngô Thế Huân ngừng xe lại, Lộc Hàm vẫn còn chưa tỉnh, Ngô Thế Huân nghiêng đầu nhìn, kéo ra dây an toàn trên người cậu ra rồi nhéo nhéo mũi cậu. Lộc Hàm mơ mơ màng màng mở to mắt, "Đến rồi hả?" Duỗi người, nghiêng đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn, cả người đều ngây ngẩn cả ra, Ngô Thế Huân không có nói giỡn, ngoài cửa sổ quả thật là bãi biển.

Dưới bóng đêm bãi biển yên lặng mà trầm sâu, nước biển ông ông một tầng lại một tầng bọt nước, trong xe có thể mơ hồ nghe thấy tiếng sóng biển, nhìn ra xa xa, nước biển dường như là không có giới hạn, xa thật xa khiến cho con người như cảm nhận được một loại bình thản nhàn nhạt.

Lộc Hàm cởi dây an toàn ra, đẩy cửa xuống xe, hướng bốn phía nhìn nhìn, mới phát hiện mình đang đứng tại một khu biệt thự.

Ngô Thế Huân cũng xuống xe, xoay chìa khóa vài vòng trên ngón tay, cười cười: "Anh đã nói mà, bãi biển vứt em xuống vẫn tốt hơn rừng hoang."

Lộc Hàm quay mặt sang, đá Ngô Thế Huân một cái.

Ngô Thế Huân đem lái xe vào ga ra, mang theo thùng rượu nắm tay Lộc Hàm mở ra cửa lớn, đi hết hành lang thì bấm công tắc mở lên mấy ánh đèn nhỏ âm trên tường.

Trong biệt thự mỗi tuần đều có người tới định kỳ quét dọn, vô cùng sạch sẽ, trong tủ lạnh thực phẩm gì cần có đều có.

Ngô Thế Huân khóa cửa lại sau đó xoay người hôn lên má Lộc Hàm, thấp giọng nói: "Anh chuẩn bị như vậy là tốt chưa?"

Lộc Hàm cười, cũng thuận theo thấp giọng nói: "Cũng tạm được."

Ngô Thế Huân đem Lộc Hàm mang lên lầu, trên hành lang không mở bất cứ cái đèn nào, trong bóng tối kéo Lộc Hàm vào phòng ngủ lớn hướng ra biển, sau đó đẩy Lộc Hàm vào nhà tắm, mở đèn lên nói: "Bên trong có treo sẵn áo ngủ, em cứ tắm rửa cho khỏe người, anh chờ em." Nói xong lại hôn Lộc Hàm rồi quay người đi ra ngoài.

Lộc Hàm ở bên trong cảm thấy buồn cười, bây giờ đã biết rõ Ngô Thế Huân mang mình tới nơi này để làm gì rồi. Cậu vừa lắc đầu cười nhẹ vừa quay người cởi bỏ quần áo, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, gương mặt trên đó tràn đầy tươi tắn cùng vui vẻ.

Ngô Thế Huân đem lãng mạn cả đời dùng hết rồi, hắn sau khi đi ra ra khỏi nhà tắm, thì đem rượu trong thùng đặt lên bàn. Tiếp tục là chỉnh nhiệt độ điều hòa ấm một chút, cuối cùng là đi sang phòng khác tắm rửa.

Ngô Thế Huân để cho Lộc Hàm tắm lâu, còn chính mình lại vội vàng tắm cho nhanh đi ra, đi xuống nhà bếp, mở tủ lấy nến, còn cầm theo hai cái ly thủy tinh.

Ngô Thế Huân đem nến bắt đầu xếp…, nhìn nhìn lại cảm thấy có gì đó không ổn, lại xuống lầu lần nữa tìm được một lọ hoa, lúc này mới cảm thấy đúng là có cảm giác. (tui khinh =]]]]])

Lộc Hàm ở trong nhà tắm chậm rãi mà tắm rửa, đem mình nằm trong bồn tắm tràn ngập bong bóng xà phòng, toàn thân đều buông lỏng, thích thú mà thư giãn. Đối với chuyện tiếp theo, Lộc Hàm rất thản nhiên còn có cảm giác rất chờ mong nữa.

Lộc Hàm nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ đến vừa mới nãy Ngô Thế Huân đi ra ngoài thiếu chút nữa vấp phải thảm mà ngã, cậu nhìn không được mà cười ra tiếng.

Lộc Hàm ngâm mình hết 30p, mới từ trong bồn tắm đi ra, lau sạch sẽ thân thể mặc áo ngủ vào. Lộc Hàm đi đến trước gương nhìn nhìn chính mình, đôi má đỏ bừng, trên tóc còn nhỏ xuống mấy giọt nước, cổ áo ngủ trên người khá rộng khiến trước ngực cậu lộ ra một mảng lớn.

Lộc Hàm quay người đi ra ngoài.

Đập vào tầm mắt cậu chính là từng dãy nến được xếp cẩn thận bao quanh một lọ hoa, màu vàng của ánh nến đặc biệt ấn tượng với nhãn quan, trong bóng tối ánh lửa còn trở nên đặc biệt mập mờ. Lộc Hàm đi tới, rốt cục nhìn thấy một chiều giường King size cực lớn, Ngô Thế Huân tắm xong, mặc đồ ngủ nằm trên giường, trong tay còn cầm một ly rượu đỏ.

Ngô Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm đi ra, từ trên giường bước xuống đi đến bên Lộc Hàm, cúi đầu nhìn Lộc Hàm, nói: "Có thích không?"

Lộc Hàm khóe môi câu dẫn đi đến: "Thích."

Ngô Thế Huân nắm tay Lộc Hàm đem người kéo đến gần mình hơn, nói: "Rượu đỏ, giường lớn và nến, đáng tiếc không có hoa hồng tươi, lần sau anh sẽ chuẩn bị đầy đủ hơn."

Ngô Thế Huân đưa Lộc Hàm tới gần gửi sổ, thoáng một cái đem màn cửa kéo ra, làm cho toàn bộ cảnh biển hiện ra, đập vào mắt là sóng biển vỗ từng nhịp vào bờ, màu xanh đậm của mặt biển cùng màu đen của bầu trời, giống như toàn bộ thế giới đều dung nhập vào trong đáy mắt, một chân trời bất tận không thấy đâu là điểm dừng.

Ngô Thế Huân đứng sau lưng Lộc Hàm, nhìn mặt biển, đáy lòng vô cùng bình tĩnh, giống như trong toàn bộ phiền muộn trong lòng đã chậm rãi chảy xuôi theo dòng nước biển.

Lộc Hàm trong mắt đều là cảnh biển đêm, trong nội tâm bao nhiêu phiền muộn cũng đều buông bỏ hết dường như có một cỗ ấm áp len lỏi vào trái tim, Lộc Hàm hít sâu một hơi nói: "Vì em mà tiêu hết tiền rồi đúng không?"

Ngô Thế Huân ôm lấy Lộc Hàm hôn hôn sau ót của cậu: "Đó là điều đương nhiên."

Gió biển ngoài cửa sổ thổi vào, một cảm giác ướt mặn của nước biển thổi tràn qua, từng ngọn nến bên trong khẽ lay động.

Ngô Thế Huân đứng bên bức màn cùng Lộc Hàm tiến đến bên giường lớn, y phục hai người rơi xuống theo từng bước chân cho đến khi cả hai thân thể trần trụi kề sát lấy nhau.

Ngô Thế Huân hôn lên trán, lên má, lên vành tai, rồi hôn môi Lộc Hàm, nuốt lấy dưỡng khí trong miệng cậu.

Ngô Thế Huân hôn Lộc Hàm, hai tay vuốt ve trước ngực cậu, bàn tay xoa nắn hai viên hồng anh, Lộc Hàm thở gấp, trúc trắc đáp trả nụ hôn của Ngô Thế Huân, còn đưa tay ôm cổ hắn.

Ngô Thế Huân nói: "Em là muốn thách thức anh?"

Lộc Hàm trên trán đổ đầy mồ hôi, cong người lên, nói: "Em không có, là anh tự tìm đến."

Câu nói của cậu như châm lên lửa dục vọng của Ngô Thế Huân, hắn áp chế hai tay của Lộc Hàm cố định lại giơ lên đỉnh đầu cậu, hắn bắt đầu lách vào chỗ hai chân của Lộc Hàm, phân thân hai người cọ vào nhau, rất nhanh đều trở nên cứng ngắc.

Ngô Thế Huân hôn Lộc Hàm, đầu lưỡi tinh tế tiến vào trong miệng cậu, lưỡi hắn đỉnh tới đầu lưỡi Lộc Hàm mà khiêu khích, Lộc Hàm không khống chế được bật ra một vài tiếng rên khe khẽ.

Ngô Thế Huân thở gấp, thấp giọng nói: "Lớn tiếng một chút, anh muốn nghe…"

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân đón chuyển xuống xương quai xanh rồi tới hõm vai, lưỡi hắn ma mị mà cẩn thận trên từng tất da thịt, ở những vị trí cần thiết còn dùng sức để lại dấu hôn, Lộc Hàm tay nắm chặt lấy gra giường, khó chịu uốn éo thân người, nhịn không được ôm chầm lấy vai Ngô Thế Huân, một ngụm cắn nhẹ xuống.

Ngô Thế Huân di chuyển đầu lưỡi xuống liếm láp vùng bụng dưới của Lộc Hàm, từng chút từng chút một càng di chuyển xuống, ánh mắt hiện tại tập trung ở bộ vị đã sớm ngẩn đầu.

Ngô Thế Huân không hề nghĩ ngợi ngậm lấy phân thân, dùng lưỡi liếm qua liếm lại, bàn tay xoa nắm tiểu cầu.

Lộc Hàm chịu không nổi kích thích, tay nắm chặt tóc Ngô Thế Huân: "Ưm…a…"

Ngô Thế Huân đem Lộc Hàm đè xuống, chen vào giữa hai chân Lộc Hàm, nói: "Từ từ, đợi lát nữa anh sẽ cho em càng thoải mái hơn!"

Ngô Thế Huân ở phía trước thưởng thức cho xong lại chậm rãi hướng xuống phía sau mà hôn.

Lộc Hàm nằm ở trên giường, khó nhịn mà giật giật eo, toàn thân cậu đều như đốt lên một mồi lửa, dường như tất cả cảm giác đều tụ tập tại hạ thân, trong đầu lại hoàn toàn như bột nhão.

Ngô Thế Huân với tay lên tủ đầu giường lấy ra hộp bội trơn, hắn đem dầu bôi trơn rót vào lòng bàn tay, theo khe mông Lộc Hàm từng chút một xoa.

Ngô Thế Huân từng điểm từng điểm đem dầu bôi trơn đưa đến bên miệng cúc huyệt, Lộc Hàm toàn thân run rẩy, Ngô Thế Huân khẽ cười, một bên hôn Lộc Hàm một bên dùng ngón tay tiến vào. Lộc Hàm thở gấp khiến tràng bích không ngừng rung lên đè ép ngón tay Ngô Thế Huân, hắn rất khó khăn mới đi vào được, Lộc Hàm thở nhanh hơn rên rỉ lên một tiếng.

Ngô Thế Huân hiện tại đang cực kì khó chịu rất muốn lập tức đi vào. Nhưng hắn sợ Lộc Hàm đau nên cố nhịn mà nhẫn nại khuếch trương, một ngón tay biến thành hai ngón, hai ngón biến thành ba. Cho đến khi ba ngón tay miễn cưỡng có thể đi vào, Ngô Thế Huân mới cầm lấy tính khí của mình, từng chút từng chút một đi vào, Lộc Hàm cắn môi của mình kiềm chế không phát ra tiếng, Ngô Thế Huân khom người xuống hôn Lộc Hàm, đầu lưỡi khai mở hàm răng đang cắn chặt, thấp giọng nói, "Đừng kiềm chế, không có sao, chỉ có anh, chỉ có anh ở đây thôi."

Lộc Hàm ánh mắt đều tan rã rồi, cậu cảm giác được hạ thân mình càng ngày càng gấp gây bèn đưa tay ôm lấy Ngô Thế Huân, bàn tay bắt lấy tay Ngô Thế Huân, siết chặt như ý cầu xin.

Ngô Thế Huân nhếch môi, bàn tay cầm lấy phân thân Lộc Hàm cao thấp lên xuống, nhưng bên dưới vẫn giữ yên không động.

Lộc Hàm thở hổn hển nhìn hắn cầu mong,Ngô Thế Huân gương mặt gian tà nhìn cậu nói: "Em muốn cái gì nào?"

Thân thể rốt cục không thể chịu nổi dày vò, Lộc Hàm ôm chặt lấy Ngô Thế Huân vùi đầu vào hõm vai hắn thì thào: "Muốn anh…cử động…"

Ngô Thế Huân kích động rút ra sau đó mạnh mẽ đâm vào.

Lộc Hàm hét lên một tiếng, Ngô Thế Huân hôn Lộc Hàm, nuốt hết âm thanh từ trong miệng cậu. Hắn ngay từ đầu rất ôn nhu, sợ Lộc Hàm đau sợ cậu khó chịu. Lúc này đã không kiềm chế được mà mãnh liệt ra vào.

Lộc Hàm nằm ở trên giường, theo động tác đưa đẩy mà rung người, miệng ngừng thở dốc. Lộc Hàm hai tay cầm lấy gra giường siết chặt đến trắng bệch, Ngô Thế Huân nhìn thấy đau lòng cầm chặt tay Lộc Hàm, mười ngón đan xen, ghé vào Lộc Hàm bên tai nói: "Em khó chịu?"

Lộc Hàm lắc đầu: "Không…không có…"

Ngô Thế Huân: "Vậy có thoải mái không?"

Lộc Hàm bị Ngô Thế Huân hỏi đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, Ngô Thế Huân lại tăng thêm tốc độ mà đâm vào.

"Aaaaaa…"

Lộc Hàm không thể kiềm chế thét lên, cuống họng như bốc hỏa, tất cả khí lực đều dồn về phía hạ thân, Ngô Thế Huân từ phía sau vẫn điên cuồng luật động, dục vọng một tầng một tầng chồng chất lên nhau, cuối cùng Lộc Hàm nhịn không được muốn bắn ra, Ngô Thế Huân xấu xa đưa tay cầm lấy phân thân Lộc Hàm không cho phát tiết.

Lộc Hàm quả thực muốn cắn chết Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân rốt cục vẫn giữ lấy Lộc Hàm phía trước, lại càng ra vào mãnh liệt phía sau, cuối cùng hắn gầm lên một tiếng buông tay ra đồng thời bắn tất cả tinh hoa vào sâu bên trong Lộc Hàm.

Lộc Hàm vô lực nằm lỳ ở trên giường không nhúc nhích nổi, phía trước yếu ớt vẫn còn nhỏ vài chất dịch, đằng sau nóng rát đến phát đau còn có chất lỏng màu trắng theo đùi chảy xuống.

Ngô Thế Huân ghé vào hôn lên lưng Lộc Hàm môi hắn kéo đến vai rồi thì thầm bên tai cậu chất giọng khàn khàn: "Anh mang em đi tắm."

Lộc Hàm một điểm khí lực cũng không có, lắc đầu cũng không nổi, Ngô Thế Huân dứt khoát ôm Lộc Hàm đi nhà tắm, cẩn thận tẩy rửa vết tích trên người cậu.

Sáng ngày hôm sau Ngô Thế Huân tỉnh dậy, trong mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn xem, Lộc Hàm đứng bên cửa sổ, mặt trời đã mọc, màu vàng quang chiếu trên màu xanh ngát của biển cả biến thành một loại mỹ sắc động lòng.

Ngô Thế Huân xuống giường, đi đến ôm Lộc Hàm từ đằng sau, hôn môi Lộc Hàm, vòng tay ngày càng siết chặt

Ngô Thế Huân cảm thấy đây là một buổi sáng rất đẹp. Cảnh biển, bãi cát, trời xanh mây trắng, sóng biển, không khí tươi mát… mà quan trọng hơn bên cạnh hắn còn có Lộc Hàm.

Mà ở thành phố M, Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân đánh nhau, đúng ra là Độ Khánh Tú đánh Kim Chung Nhân, đánh từ nhà bếp tới phòng khách cuối cùng là kéo nhau lên giường.

Buổi sáng, Độ Khánh Tú nằm trong lòng Kim Chung Nhân mở to mắt, phát hiện Kim Chung Nhân đã tỉnh từ khi nào.

Kim Chung Nhân trên thái dương gần khóe mắt bị thương, là ngày hôm qua Độ Khánh Tú cầm gậy nện cho, hiện tại đã bầm đen một mảng.

Độ Khánh Tú đưa tay sờ lên, hỏi: "Anh có đau không?"

Kim Chung Nhân cầm tay Độ Khánh Tú: "Em tự lấy gậy nên lên đầu sẽ biết."

Độ Khánh Tú trầm mặc cúi đầu, giương mắt nói: "Hôm qua tại sao em đánh anh?!" Độ Khánh Tú tâm trí đã hồ đồ rồi, đều không nhớ rõ lý do vì sao mình tức giận rồi động thủ.

Kim Chung Nhân câu môi suy nghĩ một chút nói: "Anh cũng không nhớ rõ."

Độ Khánh Tú: "…"

60. Chương 60

Ngô Thế Huân dự định sau kì nghỉ này trở về sẽ chuẩn bị làm lễ kết hôn nhưng mà còn chưa chuẩn bị được gì đầu kia Cố Y Thiên đã gọi điện thoại đến, nói: "Ngô tổng anh mau trở về đi, sao chưa nói một câu nào mà bỏ nhà hàng đi như vậy chứ!"

Ở thành phố M đúng là có chuyện cần xử lý, Ngô Thế Huân không có biện pháp nào khác đành phải đi, ngày hắn lên máy bay Ben Ben còn phải đi học chỉ có Lộc Hàm tiễn Ngô Thế Huân ở sân bay.

Ngô Thế Huân ôm lấy Lộc Hàm nói: "Chờ anh trở về."

Ngô Thế Huân nói rất nghiêm túc, Lộc Hàm lại không biết như thế cười nói: "Đi mau đi mau, anh cũng có phải đi đày đâu."

Ngô Thế Huân lên máy bay, Lộc Hàm lái xe đến tòa soạn đi làm, sau khi khai giảng Kim Tuấn Miên cũng không ở lại làm thực tập sinh nữa, Biện Bạch Hiền vẫn như cũ làm việc rất nghiêm túc nhưng các đồng nghiệp khác đều nói, Kim Tuấn Miên đi rồi, đi còn mang luôn thú vui trêu chọc người của Biện Bạch Hiền.

Biện Bạch Hiền cười cười, không nói gì.

Lộc Hàm hôm nay tan tầm tương đối trễ, Ngô phu nhân liền đi đón Ben Ben, Ngô Trạch Vân gọi điện cho Lộc Hàm báo đã đón Ben Ben về rồi còn nói: "Cậu đến nhà anh ăn cơm đi."

Lộc Hàm hỏi địa chỉ rồi đến nhà Ngô Trạch Vân, Ngô Trạch Vân đã đứng sẵn dưới lầu đợi, mặt không biểu tình dưới ánh đèn đường càng thêm cô độc.

Lộc Hàm đi qua gật đầu chào Ngô Trạch Vân, Ngô Trạch Vân yên lặng ra hiệu cho Lộc Hàm lên lầu. Ngô Trạch Vân mở cửa bên trong lộ ra một ánh sáng màu cam rực rỡ, phất tay bảo Lộc Hàm sang đây xem.

Lộc Hàm khiêu mi không rõ ràng cho lắm đi qua, nhẹ nhàng đẩy cửa ra nhìn thấy Ngô phu nhân cùng Ben Ben đang ngồi chơi trong phòng khách.

Lộc Hàm lặng lẽ đóng cửa lại không tiện quấy rầy hai bà cháu đang chơi, Ngô Trạch Vân đề nghị Lộc Hàm cùng đi đến ngồi ở ghế đá dưới lầu.

Lộc Hàm bất đắc dĩ nở nụ cười thoáng qua, nói: "Ngày nào hai bà cháu cũng cùng chơi à?"

Ngô Trạch Vân mặt vẫn không biểu tình: "Ngay từ ngày đầu tiên mang Ben Ben đến đây."

Lộc Hàm trong lòng rất muốn cười, Ngô phu nhân, nếu như ngay từ đầu Lộc Hàm cảm thấy bà là một vị phu nhân cao quý tiết độ, vậy bây giờ, Lộc Hàm còn thấy thêm rằng bà còn là một người bà hết lòng yêu thương chiều chuộng con cháu.

Tuy nhiên Ngô Trạch Vân lại vô cùng phiền muộn vì mẹ của mình, Ngô phu nhân gọi Lộc Hàm tới ý là muốn nói con thấy hai bà cháu mẹ chơi có vui không nào?! Ma ma đại nhân căn bản là một hòn đá ném hai đích ah! Một bên là chơi với Ben Ben, còn lại là thách thức Ngô Trạch Vân mau mau kết hôn sanh con!!!

Ngô Trạch Vân trong nội tâm muốn gào thét cả lên cuối cùng lại hóa thành vẻ mặt co quắp, mặt không biểu tình nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm hiểu ý, cười nói: "Đừng nhìn em, bà nội Ben Ben muốn vậy, em cũng hết cách."

Nhà hàng của Ngô Thế Huân bên M cuối cùng cũng đã hoàn tất việc lắp đặt tất cả các loại thiết bị, nhân viên cũng thông báo tuyển dụng đầy đủ hết, nhà hàng đang trong giai đoạn buôn bán thử, bảng hiệu của đã được treo lên.

Màu vàng nhạt bắt mắt, quả cam sống động nổi bật ở giữa, tạo một cảm giác thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngô Thế Huân có Kim Chung Nhân chi tiền đầu tư liền dùng tiền hoa được đặc biệt không nương tay không đau lòng, nhà hàng lầu ba vốn là một nhà bỏ không, sau Ngô Thế Huân liền cho sửa thành tầng chuyên bán đồ nướng.

Ngô Thế Huân vốn nghĩ Kim Chung Nhân là người tính toán tiền bạc rất chi li, về sau mới phát hiện Kim Chung Nhân dùng tiền đặc biệt hào phóng, mỗi tháng số lần tới đây ngày càng nhiều lại ở rất nhiều ngày. Ngay từ đầu còn nói là tới giám sát này nọ, về sau dứt khoát đường đường chính chính cứ thích là tới, cho nên cuối cùng cứ thấy báo tin Kim tiên sinh tới hiển nhiên mọi người trong bếp đều ý vị đi ra ngoài. (=]]]]]]]])

Nhà hàng tất cả công tác chuẩn bị đều làm xong, tháng mười này sẽ mở cửa đưa vào hoạt động.

Lộc Hàm mang theo Ben Ben còn có Ngô phu nhân và Ngô Trạch Vân đến dự khai trương, hai bên cửa chính của nhà hàng xếp hai hàng lẵng hoa, tiếng pháo nổ đùng đùng vang lên. Phục vụ viên mặc đồng phục vui cười phát giấy quảng cáo.

Ngô Trạch Vân quay đầu nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nhìn lại hắn hỏi: "Anh nhìn cái gì?"

Ngô Trạch Vân: "Anh phát hiện, cậu làm ông chủ nhà hàng rất thích hợp."

Ngô Thế Huân sờ sờ lên mũi, không biết vì cái gì lại thấy Ngô Trạch Vân hôm nay rất đặc biệt, tâm tình có lẽ rất tốt nhưng không hoàn toàn thể hiện ra ngoài.

Ngô Thế Huân nở nụ cười, mắt nhìn lên khói pháo đối diện, Lộc Hàm nắm tay Ben Ben còn cùng Ngô phu nhân nói cái gì đó.

Ngô Thế Huân nói: "Cũng có thể đó, dù sao lợi nhuận nhiều còn cho vợ con có đồ ăn ngon, mỗi tháng tiền kiếm được cho con tiêu vặt cũng dư."

Ngô Trạch Vân khịt mũi: "Thật sao?!"

Ngô Thế Huân nói: "Sau này anh lấy vợ sinh con rồi anh sẽ tự hiểu."

Nhà hàng buôn bán giai đoạn đầu khá tốt, thiết bị lắp đặt nhìn rất hài hòa, bắt mắt, các món ăn lại ngon còn có rất nhiều ưu đãi, ở cái thành phố này...chưa có được bất kì chỗ nào được như vậy, cho nên nhà hàng khi đi vào hoạt động rất được lòng nhiều người.

Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân cũng không nghĩ tới khi nào sẽ chấp dứt hợp tác, Độ Khánh Tú đã rất nhiều năm bị bó buộc, nhà hàng bắt đầu buôn bán khiến cho cậu bận tối mày tối mặt, nhưng ai ai cũng nhìn ra được, Độ Khánh Tú rất nghiêm túc và trách nhiệm với công việc của mình, cậu là bếp trưởng, ngoài việc đốc thúc quản lý mọi người làm việc còn nếm thử đồ ăn rồi kiên nhẫn chỉ ra chỗ nào chưa ngon sửa lại như thế nào, tỉ mỉ, chăm chút. Nhà bếp với cậu là chiến trường mà ở đó Độ Khánh Tú là một chiến sĩ mang gương mặt bình tĩnh thong dong, trong ánh mắt mang theo sáng ngời quang.

Kim Chung Nhân đến đúng lúc Độ Khánh Tú đang làm việc, hắn không muốn làm phiền Độ Khánh Tú nên không vào bếp. Hắn đứng tại đại sảnh lầu hai nhìn khắp nhà hàng, nhìn từng thực khách nói cười, từng món ăn được bưng ra chợt hắn nhớ Độ Khánh Tú từng nói, cậu nói đã là một đầu bếp, mặc kệ cái nhìn của mọi người ra sao, chỉ cần có thể nhìn thấy thực khách ăn món ăn của mình thật vui vẻ thì đó chính là hạnh phúc nhất.

Kim Chung Nhân tại đại sảnh nhìn một hồi khóe miệng chợt vẽ ra nụ cười, hắn đột nhiên nhớ tới hôm Độ Khánh Tú tức giận đánh hắn ngày hôm sau Độ Khánh Tú tỉnh lại đúng trước mặt hắn xin lỗi xong còn nói: "Anh từ trước đến nay đều cho rằng, em mỗi ngày nấu cơm đưa con đi học đều rất là nhàm chán đúng không? Nhưng mà em không nghĩ như vậy, chúng ta là một gia đình đều là vì cái nhà này chịu một phần trách nhiệm với nó. Em nấu cơm, đưa con đi học đó là trách nhiệm của em, cũng là hạnh phúc của em."

Kim Chung Nhân lúc xuống lầu lại đụng Ngô Thế Huân đang lên lầu, hai người liếc nhau, sát vai đi qua.

Mỗi người đều có một câu chuyện, mỗi người đều có sinh hoạt khác nhau, hai người bọn họ vẫn luôn là cạnh tranh, ganh đua, so sánh, đối đầu, hôm nay, cũng đã ra hạnh phúc của từng người.

Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đều bề bộn nhiều việc, Ben Ben cũng bận học, cuối tuần còn đi học tiếng Anh, con cháu Ngô gia đều học cao biết rộng, hơn nữa Ngô lão gia tử đối với Ben Ben đặc biệt để tâm, liền bắt cuộc Ben Ben phải đi học tiếng Anh.

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân hỏi: "Có phải là bắt con học quá nhiều không?"

Ngô Thế Huân vốn muốn nói, trẻ con bây giờ lanh lợi hơn nữa chương trình tiếng Anh thiếu nhi cũng không quá khó. Nhưng lại nghĩ mình nói như vậy Lộc Hàm đoán chừng sẽ lại nghĩ nhiều, nên chỉ nói: "Không sao, nếu nó không thích anh sẽ cho nó nghỉ."

Ngô phu nhân rốt cục đến cuối tháng 10 kéo va ly hành lý về nhà, mà lúc này nhẫn nại của Ngô lão gia cũng tới cực hạn rồi.

Trước khi đi Ngô phu nhân gọi Lộc Hàm đến, kĩ lưỡng truyền đạt "Trị phu chi đạo." (aka bí kíp trị chồng =]]])

Ngô phu nhân giảng giải một hồi, cuối cùng nói: "Nam nhân dù cho bề ngoài có trang nghiêm băng lãnh đến đâu kỳ thật sâu trong nội tâm đều giống như một đứa trẻ. Cho nên với chồng mình cũng như con mình, cần phải biết người đó cần gì muốn gì, lúc cần thiết còn phải đem suy nghĩ của mình đặt vào vị trí của người

đó để thấu hiểu người đó. Có như vậy cả hai mới có thể thấu hiểu mà thông cảm cho nhau. Thế giới này, người có thể hiểu rõ bản thân mình rất ít, người có thể hiểu mà thông cảm cho người khác càng ít hơn, vì vậy con cần phải biết lắng nghe, biết nội tâm mình đi như thế nào mới đúng hướng."

Giữa tháng mười, nhà hàng của Ngô Thế Huân đã dần có chút tiếng tăm, buôn bán ngạch tương đương khả quan, tỉ lệ khách đến cực cao, cơ hồ mỗi ngày đều là chật ních người ngồi.

Nhà hàng "Cam cam" được mọi người đánh giá là, không khí rất tốt, đồ ăn rất ngon.

Sau khi Ngô Thế Huân treo lên biển hiệu nhà hàng, đột nhiên đủ loại chuyên gia ẩm thực, nhà báo này nọ tìm tới. Nhưng điểm mấu chốt không phải là Ngô Thế Huân nổi tiếng. Chương trình ẩm thực chiếu trên TV, cái tên được nhắc đến nhiều nhất trên phương tiện giao thông công cộng, người ngồi xe buýt người lao công quét đường, ai ai cũng biết Độ Khánh Tú.

Độ Khánh Tú không có đẹp trai nhưng gương mặt và dáng người đều là đáng yêu mắt to môi đỏ, khi cười rộ lên còn mang theo một điểm ngại ngùng, quả nhiên là điên đảo chúng sinh mà!

Vì vậy nhà hàng "Cam cam" tại thành phố M, mỗi ngày không ít các cô gái chạy tới ăn cơm nhìn mặt Độ Khánh Tú, có người còn bạo dạng yêu cầu Độ Khánh Tú mang đồ ăn ra.

Cố Y Thiên thấy khách đến ngày càng đông, toàn thân đều là hạnh phúc còn đem chuyện này kể cho Kim Chung Nhân nghe.

Kim Chung Nhân biểu cảm lạnh lùng, anh mắt như muốn giết người, Cố Y Thiên lúc này mới nhớ hình như mình gặp họa rồi.

Nhà hàng ngày càng phát đạt, Ngô Thế Huân mỗi buổi tối vẫn cùng Lộc Hàm gọi điện thoại, Lộc Hàm như cũ không nói gì nhiều, Ngô Thế Huân cũng không phải người nói quá nhiều. Hai người phần lớn vẫn yên lặng.

Không ngờ ngày hôm sau tuần san của thành phố M tìm tới, nói muốn làm một bài báo về nhà hàng. Cố Y Thiên lúc ấy đã kích động nói không được ra lời, nhà hắn ba đời làm ở đây cũng chưa có được như vậy, làm sao lại có thể gặp may mắn như vậy? Làm sao mở cửa thuận lợi như vậy? Quả thực là Vương Mẫu nương chiếu sáng đến nhà hàng rồi ah!

Tuần san sau khi ra mắt, Cố Y Thiên từ sớm đã chạy đến tiệm bán báo mua một quyển về đọc, Cái quái? Không đúng, vừa đọc xong, cmn đây rốt cuộc là bài báo về nhà hàng hay tiểu thuyết đam mỹ đây!? Lời văn vô cùng sướt mướt, tình tiết cẩu huyết đến choáng người!!

Trích một đoạn trong bài viết của tuần sang —— "Tọa lạc ở một con phố bình thường của thành phố, bạn sẽ không thể nào không để mắt tới một biển hiệu rất rực rỡ tươi mắt "Cam Cam" [lược một đoạn tả cảnh]. Ông chủ nhà hàng vốn là một thương nhân trẻ tuổi giàu có trong lĩnh vực dược phẩm, về sau bởi vì gia đình sa sút, không thể tiếp tục kinh doanh bèn tìm tới thành phố M, mở một nhà hàng tên gọi là 'Cam cam'. Phóng viên chúng tôi đã gặp trực tiếp ông chủ anh tuấn của nhà hàng cùng trò chuyện. Lúc hỏi đến vì sao lại lấy tên này đặt cho nhà hàng, ông chủ hơi ngượng ngùng nở nụ cười trả lời "Con trai tôi hay gọi ma ma nó bằng tên này, tôi lại rất yêu vợ con mình, vào thời điểm tôi nghèo rớt mùng tơi họ vẫn không rời bỏ mà luôn yêu thương bên cạnh tôi, cho nên tôi muốn dùng tên này để đặt cho nhà hàng. "

Cố Y Thiên toàn thân nổi da gà run lên, hắn đem báo đưa cho Ngô Thế Huân xem, nhịn không được hỏi, "Ngô tổng, anh lúc đó là nói như vậy sao? bọn hắn họ sao mà dám viết như vậy?"

Ngô Thế Huân giương mắt nhìn nhìn Cố Y Thiên, Cố Y Thiên lại rùng mình một cái.

Ngô Thế Huân rủ xuống mắt nhớ lại.

—— lúc ấy biên tập hỏi hắn tại sao lại muốn tới thành phố M mở nhà hàng, hắn trả lời: "Nguyên lai là không nghĩ sẽ làm, chỉ là không thể không làm."

—— "Tên của nhà hàng có ý nghĩa đặc biệt gì không?" Ngô Thế Huân: "Tên con tôi gọi mẹ nó."

Chấm dứt.

Ngô Thế Huân: "…"

Tóm lại, bất kể như thế nào, nhà hàng vẫn là ngày càng ăn nên làm ra, nhiều người biết tới.

Hôm nay Ngô Trạch Vân gọi điện cho Ngô Thế Huân, nói xong chuyện trong gia tộc Ngô Trạch Vân lại nói: "Cậu bây giờ là cuộc sống hạnh phúc rồi nhỉ?"

Ngô Thế Huân lúc ấy đã trở về nhà, đang ở trong nhà bếp lấy sữa cho Ben Ben uống. Nghe Ngô Trạch Vân nói thì đáp lại: "Em hiện tại cũng có gia đình rồi, đương nhiên cuộc sống hạnh phúc."

Đầu bên kia điện thoại Ngô Trạch Vân trầm mặc, Ngô Thế Huân hiểu ý khuyên Ngô Trạch Vân một câu: "Anh tìm một người yêu thử rồi sống chung đi, sống chung lâu ngày không bằng lòng thì cũng làm bạn bè được, cứ thử một lần không sao hết."

Ngô Trạch Vân vẫn là trầm mặc.

Cúp điện thoại Ngô Thế Huân tiện tay đem cửa tủ lạnh đóng lại, Lộc Hàm không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa nhà bếp, hỏi: "Là Ngô Trạch Vân?"

Ngô Thế Huân quay người gật đầu, "Con người chủ nghĩa không hôn nhân, trong lòng luôn là cự yêu."

Lộc Hàm: "Cự yêu?"

Ngô Thế Huân: "Chính là không muốn nói yêu đương không muốn kết hôn, tuyệt đối độc thân chủ nghĩa."

Lộc Hàm khiêu mi: "Nghiêm trọng như vậy sao?"

Ngô Thế Huân cười ôm lấy Lộc Hàm, bị Lộc Hàm né tránh, "Rất là nghiêm trọng đấy, Ben Ben may mà là con của anh nên hắn mới vuốt ve như vậy, nếu là con người khác, không chừng liếc cũng không liếc qua."

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lộc Hàm quyết định tham gia cuộc thi nghiên cứu sinh toàn quốc, Biện Bạch Hiền cũng đi thi còn là thi hai kì liên tiếp.

Cuộc thi sau hai ngày thì chấm dứt, Biện Bạch Hiền cùng Lộc Hàm mệt mỏi ngủ ở nhà suốt một ngày một đêm. Ngô Thế Huân gọi điện thoại đến cậu đều không nghe máy, Lộc Hàm ba giờ chiều mới tỉnh ngủ, liền gọi cho Ngô Thế Huân một cuộc điện thoại.

Ngô Thế Huân trong điện thoại tâm tình rất xấu, nói: "Em làm cái gì bây giờ mới gọi lại? Ngủ đến bây giờ à?!"

Lộc Hàm cười đến bất đắc dĩ, đảo mắt quanh phòng một cái thì thấy tủ đầu giường có treo lịch thi: "Đúng vậy đó, quá là mệt đi." Dừng một chút: "Ben Ben đâu rồi?" Ben Ben đã nghỉ hè, Lộc Hàm đi thi hai ngày Ben Ben được Ngô Thế Huân đón tới thành phố M.

Ngô Thế Huân: "Đang lên mạng."

Lộc Hàm: "Bây giờ trên mạng có nhiều điều không tốt lắm, anh nên quản lý con cho cẩn thận."

Ngô Thế Huân đột nhiên nói: "Ngày mai anh trở về."

Lộc Hàm sững sờ: "Chẳng phải nhà hàng còn bận nhiều việc sao?"

Ngô Thế Huân tiếng nói trầm thấp, "Nhớ em."

Lộc Hàm ngày hôm sau đi sân bay đón Ngô Thế Huân cùng Ben Ben.

Không khí ở phi thường lạnh, phía nam độ ẩm thường cao, gió lạnh cùng với hơi ước ùa vào trong cổ áo, Lộc Hàm đi vào sân bay hơi co ro người, hơi thở đều là khói trắng, vì quen trong phòng điều hòa nhiệt độ ấm áp nên hôm nay cảm thấy đặc biệt lạnh, lạnh thấu đến toàn bộ xương cốt trong người, nhưng trong nội tâm cậu rất là ấm áp.

Ngô Thế Huân đã xuống máy bay gọi điện cho Lộc Hàm nói là đang ngồi ở quán cà phê trong sân bay. Lộc Hàm đẩy cửa đi vào, cậu còn nhớ rõ chính là ở chỗ này mình lần đầu tiên đã gặp Ngô Thế Huân.

Vừa bước vào phục vụ viên đã nói một câu: "Hoan nghênh quý khách!"

Lộc Hàm giương mắt, trên ghê ngồi gần cửa sổ một thân ảnh nam nhân cao gầy trong phút chốc rơi vào mắt cậu.

Ngô Thế Huân mặc một bộ tây trang cùng áo khoác ngoài, nghiêng người nhìn Lộc Hàm sau đó đứng dậy hướng Lộc Hàm đi tới.

Lộc Hàm vừa mới từ bên ngoài bước vào, trên người mang theo một thân hàn khí, cả người co rút trong áo lông.

Lộc Hàm giương mắt nhìn Ngô Thế Huân, phát hiện Ngô Thế Huân không có biểu lộ, trong mắt cũng không có điểm quang.

Lộc Hàm không hiểu hỏi: "Ben Ben đâu rồi?"

Ngô Thế Huân đứng trước mặt Lộc Hàm, một cởi áo khoác của mình khoác cho Lộc Hàm, sau đó cũng không có lên tiếng.

Lộc Hàm khiêu mi: "Anh làm sao vậy?" Nói xong đang muốn đưa tay chạm lên người Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân lại đột nhiên rất nhanh nắm chặt tay Lộc Hàm tay: "Em sẽ không cự tuyệt anh chứ?"

Lộc Hàm sửng sốt, ngạc nhiên nhìn Ngô Thế Huân, không rõ hắn nói cái gì: "Em hỏi anh Ben Ben…"

Ngô Thế Huân nắm thật chặt tay Lộc Hàm, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, nói: "Hiện tại ở đây không có Ben Ben!!"

Lộc Hàm mở to mắt, Ngô Thế Huân một tay nắm tay Lộc Hàm, một tay nắm lại nắm đấm, đặc biệt chân thành nói: "Chuyện này…anh đã nghĩ rất lâu…anh muốn…"

Lộc Hàm nhìn nhìn Ngô Thế Huân, nháy mắt: "Anh muốn cầu hôn em hả?"

Ngô Thế Huân mặc kệ Lộc Hàm nói cái gì, dứt khoát lấy trong túi ra một chiếc nhẫn đưa tới trước mặt Lộc Hàm: "Đồng ý với anh sao?"

"Ah?" Lộc Hàm trong lòng có một cảm xúc mảnh liệt, trái tim bắt đầu bịch bịch bịch đập rất nhanh, trong quán cà phê người tuy không nhiều lắm, nhưng là nhân viên cửa hàng cộng lại cũng có hơn mười người, toàn bộ đều đang quay đầu nhìn cậu.

Ngô Thế Huân đặc biệt khẩn trương đấy, phía sau lưng cũng bắt đầu đổ mồ hôi, hắn nhìn chằm chằm vào Lộc Hàm, muốn nhìn biểu cảm của Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân: "Hoặc là em gả cho anh, hoặc là em lấy anh, dù thế nào anh cũng sẽ luôn chăm sóc tốt cho em, em có đồng ý hay không?"

Lộc Hàm: "…"

Ngô Thế Huân khẩn trương cực kì, ngày hôm qua sau khi mua xong nhẫn về sau hắn cả buổi tối đều không ngủ được, trên máy bay cũng vậy, mắt mở trừng không chút biểu cảm, tiếp viên hàng không nhìn thấy đều lo lắng hắn thần kinh có vấn đề. Ngô Thế Huân hôm nay đúng là không ổn rồi, cả thành phố tuyết bắt đầu rơi, Ngô Thế Huân trong nội tâm cũng theo tuyết mà rơi mất.

Hắn đột nhiên nhớ tới, hắn và Lộc Hàm hiện tai chỉ mới ở cùng một chỗ, hắn cùng cậu không chưa kết hôn, hắn thậm chí đều còn chưa từng nói qua một câu Anh yêu em nữa.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, cố gắng áp chế trái tim sắp nhảy khỏi ***g ngực, hắn không quan tâm ánh mắt của những người xung quanh chỉ chung thủy thẳng tắp mà nhìn Lộc Hàm, nói: "Lộc Hàm, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt ở quán cà phê này, cho nên anh mới chọn chỗ này cầu hôn em, chỉ có chỗ này anh mới cảm thấy thích hợp nhất." Mặc kệ ngay lúc này mọi người có nhìn như thế nào, Ngô Thế Huân cả đời đều chỉ nhớ rõ chính mình lúc ấy nhìn về phía Lộc Hàm, giống như thiên sơn vạn thủy đều tựu lên người cậu, nhìn Lộc Hàm cũng như nhìn về cuộc sống sau này của hắn.

Ngô Thế Huân: "Anh không biết phải nói cái gì, anh cũng sợ em cự tuyệt, nhẫn đều là ngày hôm qua vừa mới mua. Nhưng mà Lộc Hàm, anh quả thực rất muốn cùng em đi hết cuộc đời."

"Lộc Hàm, anh yêu em, chúng ta kết hôn đi, được không?" Ngô Thế Huân nói ánh mắt đều trở nên mơ hồ, trong đầu phi thường rõ ràng chính mình đang nói gì, nhưng mà bên tai lại ong ong vang lên, hắn thật sự là bây giờ đã không biết mình đang ở nơi nào rồi trong mắt hắn chỉ có Lộc Hàm một nhân ảnh cậu duy nhất.

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, trong mắt lóe lên hoảng hốt, không nói nên lời, mãi cho đến khi trong quán cà phê có người đột nhiên rất nhỏ giọng nói một câu: "Đồng ý đi! Đồng ý đi!" Lộc Hàm mới hồi phục tinh thần lại.

Ngô Thế Huân cầu hôn vội vàng đến bối rối khiến Lộc Hàm càng không biết phải làm sao, cậu nhìn nhìn Ngô Thế Huân, lại nhìn chiếc nhẫn trước mặt mình.

Sau đó cậu mỉm cười nói: "Được!"

Bên cạnh có không biết người nào nói thầm một câu: "Phải nói là em đồng ý chứ… Gì mà chỉ có một chữ Được!"

Ngô Thế Huân nghe được Lộc Hàm nói "Được" rốt cục cũng hoàn hồn trở về rồi, một tay nắm lấy Lộc Hàm tay, tay kia đem nhẫn đeo vào tay cậu.

Đeo nhẫn xong Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đồng thời xấu hổ đỏ mặt, hai người nhất thời đều im lặng, đối với người trước mắt không dám mở miệng, đối với chính mình càng không biết làm sao.

Rất lâu sau, Lộc Hàm đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: "Ben Ben đang ở đâu?!"

Ngô Thế Huân: "…"

Tại thành phố M, Ben Ben cùng A Xán hai đứa nhóc đang ngồi chơi… à không… đang làm bài tập.

A Xán hỏi: "Ba ba của cậu đâu rồi?!"

Ben Ben đầu đều không ngẩn lên: " Ba ba nói phải đi cầu hôn đại Cam Cam, mang theo tớ rất bất tiện."

A Xán: "Chuyện quan trọng như vậy mà cậu không được đi?!"

Ben Ben vùi đầu làm bài tập: "Được rồi. Dù sao ba ba nói, lúc kết hôn tớ nhất định được đi."

A Xán: "Ah, tớ cũng muốn đi, cậu phải mời tớ, tớ cũng muốn đi." (đám cưới ba mẹ người ta em ơi, người ta mời ko được đâu =]])

61. Chương 61

Ngô Thế Huân cầu hôn, Lộc Hàm đồng ý. Việc này trong mắt mọi người mà nói y hệt như một quả boom phát nổ vậy

Ngô Thế Huân cầu hôn ở quán cà phê sân bay, không có hoa, không khung cảnh lãng mạn cũng không có bất cứ người thân nào chứng kiến, xung quanh cũng không có trang trí gì, một bước tiến tới làm cho mọi người đều kinh ngạc. Lộc Hàm cũng hết cách đành gật đầu đồng ý.

Sau sự việc động trời này, không biết mấy người thân yêu làm sao mà tới tấp ý đưa kiến với Lộc Hàm.

Lý Hồng Bình gọi điện tới hỏi: "Này, làm gì mà cậu đồng ý hả?! Quỳ đều không có quỳ mà cậu cũng đồng ý được sao?"

Kim Chung Đại: "Cầu hôn ở quán cà phê sân bay?! Đường đường là lão bản của công ty quốc tế mà!! Cầu hôn cũng phải biết lãng mạn quá chứ!"

Ngô phu nhân: "Ai ôi!!! Những người tuổi trẻ này thật sự là, không có việc gì không dám làm, cầu hôn đã vậy rồi, kết hôn không biết đến cỡ nào nữa!"

Tất cả mọi người đối với Lộc Hàm là một lòng trấn an, nói Ngô Thế Huân cái tên đó!! Sau này có làm gì có lỗi với cậu, cậu cứ nói một tiếng mọi người sẽ trực tiếp đến giải quyết cho chết luôn.

Đối với Ngô Thế Huân, mọi người lại là một biểu cảm, kết hôn là một mớ chuyện rắc rối đổ xuống đó, có biết không hả? Sao ham kết hôn vậy? (mấy cái người này =.=)

Ngô Thế Huân đột nhiên cảm thấy rất phiền muộn, chỉ có một lời cầu hôn thôi mà mọi người lại làm cho phát sốt lên vậy, lại còn có gì mà sau này rắc rối nữa.

Ngô Thế Huân đã chuẩn bị hôn lễ xong xuôi, nhưng trong nước vẫn chưa có luật hôn nhân đồng tính nên bàn với Lộc Hàm sang Hà Lan kết hôn, Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân cười bảo: "Em sẽ sống bên anh mãi, sau này cũng không có ý bỏ nhà đi đâu. Không cần phải đi nước ngoài làm chi cho mệt."

Ngô Thế Huân ngẫm đi ngẫm lại thấy cũng đúng, hơn nữa Ben Ben ngày càng trưởng thành hơn cũng không cần phải chăm sóc như lúc bé nữa, Lộc Hàm lại nói như vậy, trong lòng Ngô Thế Huân cũng an tâm ít nhiều, nhưng mà nhất định bảo Lộc Hàm cùng mình đi đăng kí kết hôn.

Ngô Thế Huân chuẩn bị kết hôn, tin tức nhanh chóng lan rộng khắp Ngô gia. Bởi vì Ngô Thế Huân đã come out, kết hôn hay làm gì mọi người cũng không thể quản được, đến khi biết được người mà Ngô Thế Huân kết hôn chính là người năm đó sinh Ben Ben, thì lập tức toàn bộ Ngô gia đều nổ tung!

Trong nhà còn có người lo lắng Ngô Thế Huân kết hôn, lấy về một người "mẹ kế" về sau Ben Ben có chấp nhận điều đó hay không. Nhưng hiện tại lại tốt rồi, người Ngô Thế Huân lấy lại chính là "mẹ ruột"!

Có người chậc chậc cảm khái, Ngô Thế Huân là đứa làm cho mọi người khó xử nhất Ngô gia, năm đó come out đã khiến cho mọi người phát sốt lên, hôm nay kết hôn cũng khiến cho mọi người sốt không kém!

Ngô phu nhân cái gì cũng không nói, đưa di động có hình Lộc Hàm chụp cùng Ben Ben cho mọi người xem, mọi người ngồi xuống xem ảnh bàn tán rôm rả.

Toàn bộ Ngô gia đều bàn tán quanh những chủ đề như thế này:

Đối tượng Ngô Thế Huân kết hôn là người như thế nào?

Có ưu tú hay không?

Và quan trọng nhất là tướng mạo thuộc dạng làm sao?

Trong ảnh Ngô phu nhân đưa cho Lộc Hàm ôm Ben Ben, hai mẹ con áp mặt sát nhau, vừa đáng yêu vừa chói sáng.

Ảnh chụp rơi vào tay Ngô lão gia cùng Ngô lão ngũ, lão ngũ cầm ảnh chụp xem không nói lời nào, lão gia đeo kính trễ xuống mũi cẩn thận xem xét, chậc chậc thở dài: "Tướng mạo như thế này, khó trách…khó trách…."

Ngô lão gia, hỏi: "Làm nghề gì?"

Ngô phu nhân nói: "Làm chủ biên ở tòa soạn báo." Còn mang cả bài phỏng vấn Ngô Thế Huân lần trước ra cho lão gia xem.

Ngô lão gia đọc qua rồi nhẹ gật đầu, ừ một tiếng: "Không tệ không tệ." Mặt khác cũng không nói gì, không biểu lộ thái độ. Một đời cũng không quản con cái hết được, lão gia luôn luôn mặc kệ bọn hậu bối trong nhà muốn làm gì thì làm, mà ngay cả Ngô Thế Huân năm đó come out, ông cũng đều không nói gì. Con cháu đều có phúc của nó, chỉ ông luôn lo lắng cho Ben Ben, từ bé đã không được sống bên vòng tay của mẹ.

Ngô lão ngũ lúc này mới đưa mắt lên nhìn nhìn lão gia, lại nhìn Ngô phu nhân, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Hôn lễ là lúc nào tổ chức?"

Ngô phu nhân: "Đã chuẩn bị một tháng rồi, vẫn chưa định ngày."

Ngô lão ngũ nghiêm mặt: "Ngô Thế Huân nó còn chưa gọi điện tới, đừng nói là quên mấy người già này đi."

Ngô lão gia cắt một tiếng, nói: "Thôi đi, mời cái gì mà mời, nghe nói thiệp nó còn chưa in thì làm sao chắc là có mời chúng ta!"

Lão ngũ trừng mắt: "Nó dám!!"

Kết hôn là làm chuyện gì? Lộc Hàm không biết.

Lộc Hàm hiện tại mỗi ngày vẫn đi làm rồi tan ca, buổi tối dạy Ben Ben làm bài tập, còn có cùng con trai chơi game trên máy tính.

Lộc Hàm cũng hỏi qua Ngô Thế Huân có cần cậu giúp gì không.

Ngô Thế Huân lắc đầu, "Đợi khi in xong thiệp em viết tên khách mời là được rồi, mấy chuyện khác đều không cần quan tâm."

Lộc Hàm gật đầu.

Ngô Thế Huân ôm lấy vai Lộc Hàm nói: "Đừng lo lắng, mọi chuyện đều có anh lo liệu rồi."

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, nháy mắt mấy cái, "Em không lo gì hết."

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm nói không lo ngược lại Ngô Thế Huân chính mình lại lo muốn chết, nhà hàng ở thành phố M công việc đã ổn không cần lo nữa, lễ đường cũng đã chuẩn bị rồi, nhưng Ngô Thế Huân mỗi ngày vẫn có rất nhiều việc cần hoàn thành.

Thiệp cưới đã bắt đầu in ấn, bánh cưới cũng đã chọn kiểu rồi, còn có bắt đầu đặt may lễ phục, mỗi ngày trôi qua, từng bước từng bước đều được hoàn thành tỉ mỉ.

Ngô Thế Huân từng nghĩ mình sẽ đích thân làm từng chuyện một, nhưng cuối cùng lại là mọi người đều được thuê làm hết, Ngô Thế thành ra chính mình không cần làm chuyện gì.

Mỗi ngày trôi qua, đều thấy Lộc Hàm tan tầm rồi đón Ben Ben về nha, làm cơm cho con ăn, cùng con làm bài tập, xem TV… Ngô Thế Huân đều thấy mọi thứ có gì đó không đúng lắm.

Ngô Thế Huân cuối cùng không biết làm sao đành gọi điện cho Ngô Trạch Vân kể hết mấy chuyện nghĩ trong lòng.

Ngô Trạch Vân: "Cậu rốt cục là giống y như ông già sắp xuống mồ rồi."

Trên cái thế giới này luôn luôn là như vậy, với Ngô Thế Huân mà nói tất cả đều rất khó khăn, cầu hôn, kết hôn…cái gì cũng khiến cho hắn phải lo lắng.

Ngô Trạch Vân hôm nay cùng Ngô Thế Huân đi xem đại sảnh khách sạn, còn có thống kê người quen người thân nào sẽ tới dự.

Mọi chuyện cuối cùng Ngô Trạch Vân phân phó cho thư ký làm cho xong hết, Ngô Thế Huân rốt cục cũng thấy bớt lo hơn nhiều.

Ngô Thế Huân cùng Ngô Trạch Vân ngồi ở đại sảnh gần cửa sổ nói chuyện, Ngô Trạch Vân cúi đầu nhấp một hớp cà phê, Ngô Thế Huân nhìn Ngô Trạch Vân nói: "Cảm ơn anh."

Ngô Trạch Vân giương mắt nhìn Ngô Thế Huân, buông cà phê nói: "Chuyện nên làm thôi."

Hai anh em khó có dịp được ngồi cùng một chỗ uống cà phê, Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ, hình như lần uống cà phê gần nhất là bảy tám năm rồi? Chính là lúc mình thẳng thừng tuyên bố come out..

Ngô Trạch Vân so Ngô Thế Huân lớn hơn 4 tuổi, Ngô Thế Huân nhớ Ngô Trạch Vân từ bé đã bề bộn việc học việc gia tộc, là con trai trưởng lại ít nói ngoan ngoãn nên Ngô Trạch Vân luôn được quan tâm chuyện học tập. Ngô Thế Huân cùng Ngô Trạch Vân chẳng mấy khi chơi cùng nhau, nói chuyện với nhau cũng ít Về sau khi Ngô Thế Huân lên cấp ba Ngô Trạch Vân liền xuất ngoại đi du học, hai anh em lại càng xa nhau hơn.

Trong đại sảnh có mở một bảng nhạc xưa, Ngô Thế Huân đột nhiên nhớ tới năm mình học cấp hai, Ngô Trạch Vân đã là cái học sinh trung học, lại bởi vì thân hình cao lớn, nên thường giúp Ngô Thế Huân thoát tội mấy lần đại hội phụ huynh, Ngô Trạch Vân giả làm chú Ngô Thế Huân đến nghe cô giáo trao đổi bởi thế Ngô Thế Huân mới thoát được tội đánh nhau tới mấy lần. Những chuyện về sau nữa Ngô Thế Huân cũng không nhớ rõ chỉ nhớ có một lần Ngô phu nhân nhìn Ngô Trạch Vân kiên trì học tập không hề ra khỏi nhà suốt một tháng, bà lại khóc bảo sau này con trai có hay không sẽ cô đơn cả đời.

Với Ngô Thế Huân lúc còn rất nhỏ Ngô Trạch Vân rất thương mình. Chỉ là thời gian trôi nhanh, mỗi người lại có cuộc sống riêng, thân phận và địa vị cũng khác nhau dần khiến cả hai trở thành một mối quan hệ xa lạ.

Ngô Thế Huân cùng Ngô Trạch Vân nói cũng không nhiều, hai người ngồi ở đại sảnh cả buổi chiều chỉ uống cà phê sau đó im lặng tự mình nghĩ chuyện cũ.

Thiệp cưới đã in xong, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm bắt đầu ghi danh sách những người sẽ mời tới, Ngô Thế Huân đơn giản mời người trong nhà cùng vài người bạn, Lộc Hàm càng thêm đơn giản hơn, ngoại trừ bạn thân thì mời thêm mấy người trong tòa soạn báo.

Lộc Hàm trong tòa soạn phát thiệp mời, khiến toàn bộ tòa soạn báo đều sôi trào, rất nhiều người đều cho là mình mắt mờ rồi… Cái gì?! Ngô Thế Huân? Ngô Thế Huân! Ngô Thế Huân?? Là Ngô Thế Huân chủ tịch tiền nhiệm EXO đó hả!?

Văn phòng Lộc Hàm bị bao bọc vây quanh, một đống người đã chạy tới hỏi Lộc Hàm, Ngô Thế Huân này có phải hay là Ngô Thế Huân của EXO hay không? Lộc chủ biên là thật cùng người này kết hôn sao?!

Lộc Hàm cười, cười đến bất đắc dĩ.

Kỳ thật trong văn phòng cũng có người đã nhìn ra được, Lộc Hàm làm ở tòa soạn cũng đã một năm, thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia Lộc Hàm cười, chỉ là cười đến quá mức phai nhạt dường như còn không tồn tại nụ cười. Nhưng hiện tại, Lộc Hàm khi cười trong mắt đều có ánh sáng lấp lánh, cả người đều tươi sáng rõ ràng.

Có đồng nghiệp cầm thiệp cưới Lộc Hàm mà ngẩn người, ngẩng đầu đối với Biện Bạch Hiền nói: "Ai Tiểu Bạch, cậu nói xem nam nam kết hôn cùng nam nữ kết hôn có cái gì không giống với nhau?"

Biện Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn một cái, đem thiệp cưới cất vào cặp táp, nói: "Đại khái là tốt nhiều điểm lắm, mỗi tháng cũng tiết kiệm được chút tiền." (có chị em nào hiểu ý này không? =]])

Đồng nghiệp: "…"

Hai người đối với hôn lễ cũng không bày vẽ gì nhiều, Lộc Hàm cùngNgô Thế Huân cũng không đi chụp album ảnh cưới hay đặt tour du lịch gì, chỉ đơn giản cùng Ben Ben chụp một bức ảnh gia đình.

Ngô Thế Huân chuẩn bị cho hôn lễ này đã một tháng, sân khấu, đầu bếp, MC, hoa tươi trang trí, dàn nhạc…đều được thư kí của Ngô Trạch Vân chuẩn bị hết, Ngô Thế Huân trước kia cũng từng tham dự nhiều hôn lễ, đến khi mình kết hôn mới biết được nguyên lai một cái hôn lễ chuẩn bị thật phiền toái, may mà có Ngô Trạch Vân, nếu không để Ngô Thế Huân tự mình chuẩn bị, chỉ sợ sang mùa đông năm sau mới có thể cử hành hôn lễ.

Lộc Hàm không cần lo lắng gì về hôn lễ, Ngô Thế Huân cũng không nhờ cậu làm gì, cậu bây giờ ngoại trừ đi làm đón con tan học thì chẳng còn chuyện gì để làm.

Chỉ có tới thời điểm gần hôn lễ Lộc Hàm mới bị Ngô Thế Huân kéo tới khách sạn cùng người chủ hôn tập luyện một lần.

Trong quá trình tập luyện, Lộc Hàm hòa cùng Thế Huân mặt đối mặt đứng cùng nhau, người chủ hôn bắt đầu giải thích cho hai người nghe cần nói những gì.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, đứng bất động, nói: "Em khẩn trương sao?"

Lộc Hàm nhìn lại Ngô Thế Huân, cũng hỏi hắn: "Anh cũng vậy sao?"

Ngô Thế Huân gật đầu: "Anh rất khẩn trương, từ ngày bắt đầu cầu hôn em, anh ngày nào của khẩn trương."

Lộc Hàm gật đầu, an ủi: "Đừng khẩn trương, em nhất định kiên trì đến cùng, tuyệt đối sẽ không để anh mất chồng." (=]])

Ngô Thế Huân rất muốn cười, nhưng vẫn là nghiêm túc đứng đắn trả lời: "Em nếu dám bỏ anh, anh sẽ mua về một cái ***g thật lớn, về sau nhốt em cả đời!"

Ngày cử hành hôn lễ đã đến, khách mời cũng từng người từng người tới.

Lộc Hàm ở nhà mặc tây trang đặt may cực kì vừa người, tóc nâu hơi xoăn nhẹ, gương mặt cực kì xinh đẹp.

Ben Ben cũng mặc âu phục, trông rất ra dáng tiểu soái ca.

Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại mang theo Nghệ Hưng tới nhà thăm cậu trước. Lộc Hàm không có thân nhân, dựa theo hôn lễ bình thường khi đã gả đi, đều phải có thân nhân bên cạnh, Kim Mân Thạc suốt mấy năm bên cạnh Lộc Hàm cũng xem như thân nhân của cậu rồi.

Lộc Hàm sau khi thay đồ xong thì ngồi ở trên ghế sa lon chờ, Ben Ben đứng bên cạnh Lộc Hàm, cái đuôi nhỏ Nghệ Hưng đứng cạnh Ben Ben. Kim Chung Đại nhìn Nghệ Hưng lại nhìn Ben Ben, dở khóc dở cười.

Cuối cùng Kim Mân Thạc vỗ vỗ vai Lộc Hàm mấy cái mỉm cười rồi mang vợ con mình đến lễ đường trước.

Bình thường trước khi cử hành hôn lễ vợ và chồng sẽ ở hai nơi khác nhau cũng không được gặp nhau. Lộc Hàm ở nhà, Ngô Thế Huân lại ở nhà Ngô Trạch Vân thay xong lễ phục mới lên xe xuất phát.

Xe hoa là do Ngô gia chuẩn bị, khi xe đã ngừng ở dưới lầu, Lộc Hàm cùng Ben Ben trực tiếp đi xuống dưới. Tiếng pháo nổ đùng đùng vang lên, Lộc Hàm nắm tay Ben Ben theo hành lang đi tới, ngoài ý không thấy Ngô Thế Huân mà là Ngô Trạch Vân đang đứng bên cạnh xe chờ.

Ngô Trạch Vân nhìn thấy Lộc Hàm thì nhẹ gật đầu, quay người ngồi vào vị trí lái, Lộc Hàm có chút ngạc nhiên, ôm Ben Ben ngồi vào trong xe.

Lộc Hàm: "Sao anh lại tới đây?"

Ngô Trạch Vân ngay từ đầu không nói chuyện, cách khoảng chừng một phút đồng hồ mới trả lời: "Thật ra là Thế Huân là đích thân tới nhưng như vậy thì không hợp tình hợp lý cho lắm." Ngô Trạch Vân là anh trai Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân không được nhưng Ngô Trạch Vân thì được.

Ngô Trạch Vân tuy không nói nhiều, nhưng là Lộc Hàm đã hiểu, liền đối với Ngô Trạch Vân nói một tiếng: "Cảm ơn anh."

Ngô Trạch Vân đem lái xe ra cư xá, nói: "Về sau nên gọi anh một tiếng anh hai rồi."

Lộc Hàm: "Cám ơn anh hai."

Lộc Hàm ngay từ đầu cho rằng chỉ có một chiếc xe tới đón chính mình, kết quả khi Ngô Trạch Vân lái xe đến cư xá cậu mới phát hiện, toàn bộ cư xá bên ngoài đã đợi sẵn hai hàng xe.

Ben Ben mở cửa sổ xe, đầu nhỏ ngó ra ngoài xem, quay đầu nói với Lộc Hàm: "Con nhìn thấy xe của chú Hồng Bình!"

Ngô Trạch Vân theo kính chiếu hậu cũng nhìn thoáng qua, yên lặng trong lòng thở dài.

Sau đó đoàn xe bắt đầu lăn bánh. Đoàn xe theo đường lớn mà đi, rẽ qua mấy chỗ, Lộc Hàm ngay từ đầu cảm thấy không đúng, về sau mới phát hiện đã đi vòng lại đường cũ.

Lộc Hàm: "Con đường này?"

Ngô Trạch Vân lái xe bên cạnh nói: " Thế Huân là muốn khoa trương, muốn cho tất cả mọi người trông thấy hôm nay nó cưới vợ." (giỏi =]]]])

Lộc Hàm: "…" Cho nên Ngô Trạch Vân dẫn đầu, toàn bộ đoàn xe vòng vo hai ba vòng mới lại quay về hướng lễ đường.

Ben Ben buổi sáng chỉ ăn một cái bánh bap, xe đi quá lâu đều khiến cho nhóc đói bụng, Ben Ben có chút bất mãn ở phía sau thầm nói: "Ba ba thực nhàm chán!"

Lộc Hàm cười đến bất đắc dĩ, sờ đầu Ben Ben.

62. Chương 62

Xe chạy nơi thì dừng lại, Lộc Hàm định đẩy cửa ra, Ngô Trạch Vân lại nhanh hơn một bước xuống xe giúp cậu mở cửa, Lộc Hàm ôm Ben Ben cùng xuống xe.

Đập vào mắt cậu chính là thảm màu đỏ rực dưới chân, đưa mắt lên lại là hai hàng hoa hồng xếp thành hình vòm.

Hoa hồng còn xếp dọc theo thảm đỏ kéo dài đến hơn trăm mét, Ngô Thế Huân không để cho Lộc Hàm làm bất cứ việc gì chuẩn bị, cho nên khi Lộc Hàm xuống xe nhìn thấy cảnh này thì có phần ngây dại.

Con người rất dễ dàng bị lãng mạn cùng mộng ảo làm cho cảm động, Lộc Hàm cũng giống như vậy, bởi vì Lộc Hàm biết rõ, tất cả mọi việc đều là do Ngô Thế Huân chuẩn bị, Ngô Thế Huân vì hôn lễ này, vì Lộc Hàm mà chuẩn bị.

Lộc Hàm bước đi, Ngô Trạch Vân một mực yên lặng đứng ở bên cạnh, giống như là thay Ngô Thế Huân làm bảo vệ. Tiếng âm nhạc lên, khách mời hai bên đồng loạt đứng dậy bắt đầu nhiệt liệt tiếng vỗ tay.

Lộc Hàm nắm tay Ben Ben, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, Ben Ben giương mắt nhìn nhìn Lộc Hàm, nói: "Ba khẩn trương sao?"

Lộc Hàm câu môi nở nụ cười, một giây sau màng tai ở bên trong vang lên tiếng tim đập bành bành bành, cậu đã tự cho là mình sẽ không khẩn trương, cậu thậm chí từ còn cho rằng hôn lễ bất quá chỉ là một loại hình thức mà thôi, mà bây giờ xem ra là sai rồi, mười phần sai, cậu không chỉ khẩn trương thậm chí còn chờ mong và hưng phấn.

Cậu hiện tại rất chờ mong Ngô Thế Huân xuất hiện cùng cậu cử hành hôn lễ.

Từ ngoài cổng hoa, trong tiếng âm nhạc, Ngô Thế Huân mặc một thân âu phục chậm rãi đi tới.

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân cũng nhìn Lộc Hàm, hai người nhìn đối phương, đều từ trong mắt đối phương thấy được chính mình.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân mặt đối mặt đứng trước mặt nhau, khách mời một lần nữa vỗ tay, Biện Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên đúng phía trước nhất, còn có huýt gió, huýt sáo. (làm trò team =]])

Ngô Thế Huân vẫn nhìn Lộc Hàm, quay người đi đến bên cạnh Lộc Hàm, Ben Ben đứng ở chính giữa, rất tự nhiên đưa tay ra.

Tiếng âm nhạc rất nhanh nổi lên, mọi người chúc phúc trong tiếng vỗ tay, Lộc Hàm và Ngô Thế Huân mỗi người một bên nắm Ben Ben đi trên thảm đỏ. Đối với họ mà nói cùng trên con đường này cũng đồng nghĩa với việc cùng bắt đầu một khởi đầu mới.

Hôn lễ được cử hành ngoài trời, ngày hôm nay thời tiết nắng ráo sáng sủa, mặt trời mùa đông lười biếng cũng chiếu một vài tia nắng xuống, nhưng không khí mùa đông ẩm ướt lại là đang lạnh đến thấu xương.

Ben Ben khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió thổi trúng đỏ bừng lên, nhóc vừa bước hết thảm đỏ đã bị Kim Mân Thạc giữ lại không cho đi tiếp, Nghệ Hưng lúc này mặc áo lông, ở bên trong còn có một túi sưởi ấm, bé nhìn thấy Ben Ben cái mũi đỏ rực hít hít vì lạnh, vội vàng đem túi sưởi ấm trong ngực đưa cho Ben Ben, nói: "Cho anh này."

Nghệ Hưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần hồng lên, Ben Ben nhìn túi sưởi ấm, lại nhìn Nghệ Hưng, "Em không lạnh sao?"

Nghệ Hưng lạnh run cả người vẫn lắc đầu cười nói: "Em không lạnh, em cho anh."

Các khách mời lần lượt an vị, chủ hôn cũng vào chỗ, Lộc Hàm và Ngô Thế Huân sóng vai đứng với nhau, mắt nhìn về phía mọi người.

Chủ hôn mỉm cười đứng ở một bên, giới thiệu một chút về hôn lễ sau đó nói một vài chuyện vui cho mọi người nghe.

Lộc Hàm bây giờ hoàn toàn không hề để ý đến mọi thứ xung quanh, cậu hiện tại chỉ có thể nghe tiếng tim đập của mình, tay của cậu nắm lấy tay Ngô Thế Huân mà run run, cậu đang có cảm giác giờ phút này bản thân mình đột nhiên phóng đại, giống như toàn bộ thanh âm trên thế giới đã thu nhỏ rất nhiều.

Lộc Hàm biết rõ chính mình quá khẩn trương, trong lòng bàn tay đều đầy mồ hôi, cậu không biết người chủ hôn nói cái gì, cậu chỉ cảm thấy bàn tay Ngô Thế Huân cầm lấy tay mình càng ngày càng chặt.

Chủ hôn xoay người lại, ra hiệu Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đứng đối mặt nhau, Ngô Thế Huân buông tay Lộc Hàm ra, cùng Lộc Hàm mặt đối mặt.

Chủ hôn nhìn Ngô Thế Huân hỏi: "Anh Ngô Thế Huân, tại đây, nơi có rất nhiều khách mời chứng kiến, trời đất chứng kiến, xin hỏi, anh có nguyện ý cùng anh Lộc Hàm kết hôn, vô luận là hạnh phúc hay khổ đau, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay u buồn?"

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, "Tôi nguyện ý."

Chủ hôn lại đối với Lộc Hàm hỏi: "Anh Lộc Hàm, tại đây, nơi có rất nhiều khách mời chứng kiến, trời đất chứng kiến, xin hỏi, anh có nguyện ý cùng anh Ngô Thế Huân kết hôn, vô luận là hạnh phúc hay khổ đau, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay u buồn?"

Lộc Hàm nhìn Ngô Thế Huân: "Tôi nguyện ý."

Tiếng vỗ tay cùng âm nhạc đồng thời vang lên, chủ hôn mặt hướng về mọi người, giơ micro lên nói: "Các vị thân hữu, bằng hữu thân mến, tôi mong mọi người hãy cùng chứng nhận cho tình cảm của hai người ngày hôm nay, không chỉ hôm nay mà còn là về sau."

Mọi người vỗ tay rất to, đột nhiên có một thân ảnh bé nhỏ đi từ hàng ghế khán giả bước ra, Nghệ Hưng lúc này đã cởi bỏ áo lông bên ngoài, bé mặc một bộ âu phục trắng cầm trân tay một khay bạc đi tới, phía trên còn có để một tờ giấy được gấp rất cẩn thận.

Ngô Thế Huân khiêu mi, ánh mắt nhìn về phía Ngô Trạch Vân, Ngô Trạch Vân lắc đầu, biểu thị mình không biết, cũng không phải mình chuẩn bị.

Nghệ Hưng cầm khay đi đến trước mặt Lộc Hàm, không khí xung quanh đột nhiên tĩnh lặng.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm không nhìn lại, cậu tiếp nhận khay từ tay Nghệ Hưng mỉm cười xoa đầu bé ra hiệu về chỗ.

Nghệ Hưng hiểu ý, quay người chậm chậm đi về chỗ ngồi.

Lộc Hàm tiếp nhận micro từ chủ hôn, âm thầm hắng giọng một chút, mở tờ giấy trên khay ra bắt đầu đọc

---

"Ba ba của Ben Ben à: Hình như em chưa từng gọi anh như vậy, trước kia em chỉ gọi tên anh hoặc là không hề gọi." Dưới đài có người cười khẽ, Ngô Thế Huân cũng câu môi nở nụ cười thoáng.

Ba ba của Ben Ben à:

Hình như em chưa từng gọi anh như vậy, trước kia em chỉ gọi tên anh hoặc là không hề gọi.

Em nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, khi đó em ngồi ở quá cà phê ở sân bay chuẩn bị rời đi, anh lại vừa vặn đẩy cửa bước vào, anh nhìn em, em chỉ ngẩng đầu liếc anh một cái. Đó là tháng tư năm ngoái khi em vừa mới tới nơi này. Đối với mới cuộc sống thành thị hay việc làm mới em không có bất kỳ chờ mong nào, cũng không có bất kỳ định hướng nào.

Em vẫn luôn là như vậy, nhiều năm trôi qua, chuyện tốt xấu gì cũng đã gặp qua, cũng không biết đã tiếp xúc với bao nhiêu hạng người. Em đối với cuộc sống đã sớm chẳng còn chờ mong gì nữa. Em đã từng nghĩ phải chăng ông trời bị hỏng mắt rồi, em ở ngay đây, ở ngay dưới bầu trời này mà ông ấy vẫn không nhìn thấy được.

Em có lẽ tim đã chết, lòng đã lạnh, máu đã khô. Sống qua từng ngày, từng ngày, không cảm xúc.

Rồi đột nhiên cuộc sống của em thay đổi đến bất ngờ, em gặp lại con trai mình – Ben Ben, em bỗng nhiên có một điều để động lòng, em còn phi thường chờ mong một ngày mới, chờ mong ngày hôm sau mặt trời mọc, em sẽ nhìn thấy con mình ngày một trưởng thành.

Em chưa từng có ý nghĩ gì khác về anh, em chỉ thật sự rất cảm kích anh, cảm kích anh chăm lo cho Ben Ben tốt như vậy, cảm kích anh có thể để cho em gặp lại con trai.

Em đối với anh lúc ban đầu chính là cảm giác như vậy, anh là người rất tốt, là một chủ tịch tài giỏi, là một người cha rất thương con.

Cho đến có một ngày anh nói với em rằng: Anh không muốn làm chủ tịch EXO nữa, anh sẽ buông bỏ. Anh nói anh không thể bởi vì tranh chấp của gia tộc mà khiến em cùng Ben Ben phải gặp rắc rối, anh không thể nhìn em cùng Ben Ben phải đau khổ, cũng không thể khiến em và nó phải đối mặt với những chuyện không hay. Vì vậy anh buông bỏ quyền lợi cùng địa vị, buông bỏ sản nghiệp Ngô gia đã giao cho, buông bỏ luôn vinh quang mà chủ tịch EXO đang có.

Em đã nghĩ, vì cái gì mà làm cho anh quyết định như vậy? Cái gì làm cho anh đem tất cả những điều mình vứt đi? Nhưng em không nghĩ rằng anh lại đó là vì em.

Kỳ thật lúc đó anh căn bản không biết em là dạng người gì, không biết tính cách của em. Vì cái gì anh lại không chùn bước làm như vậy? Một mình anh gánh vác hết mọi khó khăn, không có than thở, cũng không có bỏ cuộc. Em thật giống như nhìn thấy anh đang từng bước mà đi trên con đường đầy gai, mỗi bước đi đều khiến cho bàn chân toạc máu, nhưng anh không hề than vãn anh còn nhìn em mỉm cười, anh nói anh chờ em.

Em lúc ấy muốn nói, Ngô Thế Huân, anh là một thằng ngốc.

Nhưng không có sao, vì em cũng như anh, cũng là một thằng ngốc rồi.

Anh đi thành phố M công tác, em ở nhà nhà đi làm, đi đón con, chúng ta mỗi ngày đều gọi điện thoại, cách thật xa thật xa nghe tiếng nói của nhau, nhưng mà em không hay nói, anh cũng vậy. Chúng ta liền trở thành cùng nghe tiếng hơi thở của nhau. Đến lúc em phát hiện em thích anh, chúng ta vẫn không có nhiều thời gian cho nhau được.

Cho đến một tháng trước đây, anh ở quán cà phê sân bay cầm nhẫn nói năng lộn xộn cầu hôn em.

Anh cũng không có quỳ xuống, vậy mà em đồng ý với anh.

Bởi vì lúc đó em đã quá hạnh phúc rồi.

Ngô Thế Huân, hôm nay đứng ở chỗ này, trước mặt thân nhân bằng hữu em cùng với anh chính thức kết hôn, vô luận phú quý hay nghèo khó, vô luận khỏe mạnh hay tật bệnh, em cũng sẽ bên anh. Chúng ta mỗi ngày bên nhau, yêu thương nhau, yêu thương Ben Ben, cùng nhau nhìn Ben Ben cho đến ngày nó trưởng thành.

Ngô Thế Huân, Lộc Hàm sẽ bên anh cả đời, vĩnh viễn không rời đi, vĩnh viễn không vứt bỏ anh, mặc kệ anh có không cần em, mặc kệ anh có trở thành dạng người nào đi chăng nữa. Em vẫn luôn bên anh

Ngô Thế Huân! Em yêu anh.

Lộc Hàm đọc xong sau ngẩng đầu, đôi mắt hơi có chút hồng, cậu nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân cũng nhìn cậu, giữa hai người bắt đầu có những cảm xúc mà không một ai khác hiểu.

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm, nói: "Lộc Hàm, anh cũng yêu em, cũng yêu Ben Ben." Nói xong, tiến lên một bước nâng mặt Lộc Hàm lên hôn xuống.

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay, xa xa có mấy cô bé cầm giỏ hoa chạy tới hướng hai người mà tung cánh hoa lên.

Ben Ben, Nghệ Hưng và A Xán đứng chung một chỗ, cũng không có người lớn nào còn tâm trí để ý đến ba đứa nhóc con, A Xán chính mình dùng tay che mặt, Ben Ben bình tĩnh hướng ba mẹ mình nhìn thoáng qua, rồi cúi đầu nhìn Nghệ Hưng sau đó dùng tay che mắt Nghệ Hưng lại nói: "Nhắm mắt không cho phép nhìn!"

Nghệ Hưng cầm lấy tay Ben Ben, hét lên: "Vì cái gì không cho phép nhìn! Nhìn một cái thôi! Nhìn một cái!"

Ngô Trạch Vân một mực yên lặng đứng ra phía ngoài đám đông, giờ phút này mọi người hỗn loạn người đông nườm nượp không biết ai là ai, Ngô Trạch Vân cũng lười quản tới mấy chuyện này, chỉ là ánh mắt hắn chậm rãi nhìn một người trong đám đông.

Ngô phu nhân cùng Ngô lão gia đứng ở đàng xa nhìn, Ngô phu nhân ánh mắt nhu hòa nói: "Ông nhìn đi? Là một đứa nhỏ thật tốt nha! Tôi nói có sai. Thế Huân cùng nó một chỗ, tôi rất yên tâm."

Ngô lão gia ánh mắt lóe lên một cái, không nói gì, chỉ cười.

Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân hai người ngồi ở dưới nhìn lên, Kim Chung Nhân quay đầu nhìn Độ Khánh Tú, đột nhiên nói: "Chúng ta hình như chưa có tổ chức hôn lễ."'

Độ Khánh Tú nhìn lại hắn mỉm cười: "Không có hôn lễ cũng không sao? Chỉ cần có Kim Chung Nhân là được."

Hôn lễ tiếp tục tiến hành, từ giữa trưa đến buổi tối, mọi người ăn tiệc uống rượu đến thật vui vẻ

Lộc Hàm và Ngô Thế Huân thay đổi quần áo đi ra mời rượu, tiếp nhận lời chúc phúc từ mọi người. Tiệc vẫn còn tiếp tục tới tối khuya.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân buổi tối không đi tham gia náo nhiệt, chỉ đứng ở ban công phòng ngủ trên lầu nhìn xuống.

Lộc Hàm quay đầu nhìn về phía trong phòng, đột nhiên cười nói: "Anh thật sự là...chuẩn bị lại?"

Ngô Thế Huân gật đầu, ôm Lộc Hàm, nói: "Đương nhiên, rượu đỏ, nến, giường lớn kingsize, bồn tắm lớn. Lần này còn có hoa hồng."

Lộc Hàm cười, chủ động ôm cổ Ngô Thế Huân hôn lên mặt hắn, nói: "Cảm ơn anh."

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm thâm thúy: "Lộc Hàm. Anh yêu em."

Lộc Hàm: "Em cũng yêu anh."

[đoạn kết trong tiểu thuyết của Lộc Lộc]

Chúng ta đều rất hạnh phúc, bởi vì lúc này em biết anh yêu em và anh biết em cũng yêu anh.

—— cuộc sống mới hoàn ——

HOÀN

Phiên ngoại

63. Chương 63: Sinh Nhật Ben Ben

Ngày 6 tháng 11 chính là sinh nhật Ben Ben, Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân quyết định tổ chức một bữa tiệc cho con trai, Ben Ben mời bạn bè đến nhà chơi, không khú tưng bừng thập phần náo nhiệt.

Trong nhà Ngô Thế Huân trang trí bong bóng đủ màu, còn có một cái bánh gato thật lớn, Lộc Hàm thì mua rất nhiều truyện tranh thiếu nhi, mỗi bé tới chơi đều được tặng một quyển.

Sinh nhật Ben Ben trùng ngày chủ nhật, được nghỉ học nên bạn bè đến gần như đầy đủ, Lý Hồng Bình nhiều chuyện lại ham náo nhiệt nên cũng chạy tới.

Trong phòng khách có đủ loại quà tặng màu sắc rực rỡ của bạn gái tặng, còn có hộp quà rất to bạn trai tặng, Lý Hồng Bình đứng ở cửa nhìn một lược chậc chậc thở dài: "Không nghĩ tới Ben Ben ở trường học nhân duyên tốt như vậy nha?"

Lộc Hàm liền đáp lại một câu: "Cũng còn chưa bằng cậu"

Lý Hồng Bình quay sang Ngô Thế Huân làm mặt méo: "Ai ôi!!! Ngô Thế Huân, anh xem vợ anh nói kìa?"

Ngô Thế Huân cười cười ôm cổ Lộc Hàm, còn nhân tiện hôn một cái: "Vợ tôi đương nhiên nói đúng!!"

Lý Hồng Bình muốn cắn lưỡi mà khóc.

Sinh nhật của Ben Ben, A Xán cùng Nghệ Hưng đương nhiên cũng được mời tới, A Xán đi theo một đống bạn học đùa giỡn. chạy nhảy không ngừng lại được, Nghệ Hưng thì ai cũng không biết lại còn nhỏ tuổi hơn nên chỉ có thể đi theo Ben Ben đằng sau, Ben Ben đi nơi nào Nghệ Hưng đi theo nơi đó.

Có bạn học trêu chọc Ben Ben: "Ngô Phàm, cậu mọc ra cái đuôi kìa!"

Ben Ben nhíu mày nhìn nhìn Nghệ Hưng, Nghệ Hưng mở to mắt cầm lấy ống tay áo Ben Ben, Ben Ben ngẩng đầu nhìn bạn học đó nói: "Đây là em của tớ, cậu không được khi dễ nó."

Nghệ Hưng như mọc ra cái đuôi vẫy vẫy, trong nội tâm ngọt ngào mà cầm lấy ống tay áo chặt hơn, hô một tiếng rõ to: "Anh ơi!"

Buổi tối lúc ăn bánh gato, Ben Ben cùng mọi người ngồi lại ước nguyện, thổi nến, lúc cắt bánh Ben Ben cắt ra ba phần to cho mấy người mà nhóc đặc biệt yêu quí, đầu tiên là Lộc Hàm, sau đó là Ngô Thế Huân. Lý Hồng Bình và A Xán lòng tràn đầy chờ mong ở bên cạnh nhìn Ben Ben, kết quả Ben Ben bưng lấy dĩa đặt ngay trước mặt Nghệ Hưng.

Tiệc sinh nhật Ben Ben. Có hai người mất hứng, một là Lý Hồng Bình, còn một là Xán Liệt.

Rất lâu sau Lý Hồng Bình có tìm Ngô Thế Huân phàn nàn, nói: "Con quả thực giống cha, vừa tàn nhẫn, vừa lạnh lùng đến cả bánh ngọt còn không cho tôi. Quá bị thương mà."

Còn A Xán lại trực tiếp tìm Ben Ben, hỏi: "Vì sao bánh cậu cho Nghệ Hưng mà không cho tớ? Phải hay không là bằng hữu lâu năm?!! Phải hay không là huynh đệ keo sơn?!"

Ben Ben nhướng mày: "Nó còn nhỏ, nhường một chút không được á? Ngày nào tớ chẳng mang đồ ăn cho cậu chứ."

A Xán ngẩn người, nghĩ qua nghĩ lại thì nói: "Đúng ha, vậy mà tớ quên mất."

—Hết PN Sinh Nhật Ben Ben—

64. Chương 64: Đồ Ngốc

Trường học được nghỉ hè, công ty Ngô Thế Huân may mắn gặp được vận may, thắng liên tiếp mấy hợp đồng, anh bèn rộng rãi cho nhân viên nghỉ phép dài hạn, bản thân mình cũng nghiễm nhiên nghỉ làm ở nhà lười biếng.

Độ Khánh Tú tại nhà hàng treo biển tạm nghỉ, nhân dịp A Xán được nghỉ hè liền chuẩn bị hành lý cùng Kim Chung Nhân đi M thành phố chơi cho biết.

Kim Chung Đại đã nhiều năm bận tối tăm mặt mũi, Kim Mân Thạc cảm thấy thực xin lỗi, nên nghỉ hè này cũng muốn đi du lịch, vốn đang sắp xếp chuẩn bị choNghệ Hưng, bé con liền khóc chết sống bảo không muốn. Hỏi đi hỏi lại liền nói bé chỉ muốn đi theo Ben Ben! Kim Mân Thạc cũng hết cách bèn hỏi Lộc Hàm được hay không trông Nghệ Hưng hai mươi ngày.

Lộc Hàm đã xin nghỉ ở tòa soạn báo, đương nhiên đồng ý, dù sao trông Ben Ben cũng vậy, giờ thêm một đứa nữa cũng vậy thôi, Nghệ Hưng lại đặc biệt ngoan ngoãn, rất được lòng người khác. Cả Ngô Thế Huân mặt lạnh ngồi ở trên ghế sa lon xem báo chí cũng bỏ tạp chí xuống ngoắc ngoác Nghệ Hưng, Nghệ Hưng liền chạy tới ôm Ngô Thế Huân gọi ngọt ngào một tiếng: "Chú."

Nghệ Hưng so với Ben Ben thì thấp người hơn, thân hình nhỏ nhỏ cả ngày đi theo Ben Ben làm cái đuôi, Ben Ben đi phòng khách Nghệ Hưng cũng đi phòng khách, Ben Ben đi làm bài tập Nghệ Hưng cũng ngồi ở

bên cạnh, vóc dáng do quá thấp nên ngồi trên ghế sẽ không thấy gì, Nghệ Hưng nghĩ ra cách quỳ gối trên mặt ghế, một mực yên lặng nhìn Ben Ben làm bài.

Buổi tối Lộc Hàm đem Nghệ Hưng cho ngủ cùng Ben Ben trên một giường lớn. lúc ngủ Ben Ben cầm cái gối đế chính giữa giường: "Em ngủ bên kia, anh ngủ bên này, không cho phép vượt qua ranh giới!" Kết quả sáng hôm sau Ben Ben tỉnh lại thì phát hiện, Tay nhỏ của Nghệ Hưng duỗi ra ôm lấy ***g ngực của mình, đầu gối lên trên vai của, còn chân lại gác lên đùi mình.

Ben Ben tức giận nhíu mày đẩy ra, kết quả càng đẩy Nghệ Hưng ôm càng chặt, Ben Ben cũng mất hứng mà bỏ xuống nhà.

Hai đứa con nít ở chung, nhất định sẽ xảy ra chuyện, Ben Ben có một lần bởi vì tranh bộ điều khiển từ xa mà đẩy Nghệ Hưng một cái, bé con bị đẩy rơi từ ghế sô pha xuống, đầu đập xuống sàn nhà. Nghệ Hưng khóc đến đặc biệt thương tâm, Ben Ben phồng má, nhướng mày lên đi xin lỗi, Nghệ Hưng như thế nào đều không thèm nhìn Ben Ben một cái.

Buổi tối, Nghệ Hưng nằm trên giường, quay mặt vào tường, Ben Ben nhích tới nhỏ giọng nói một câu: "Xin lỗi. Còn đau không?"

Nghệ Hưng mở to mắt nhìn Ben Ben, ủy khuất nói: "Anh về sau đừng đẩy em nữa."

Ben Ben bên cạnh xoa xao cái đầu nhỏ của Nghệ Hưng âm thanh lạnh lùng nói: "Là do em đứng không vững thôi, cái đồ ngốc!!"

Nghệ Hưng không lên tiếng, mắt đỏ chực khóc nhìn Ben Ben.

Ben Ben hừ lạnh một tiếng, nói: "Rồi, rồi. Sau này không đẩy em, không tranh đồ với em!!"

Nghệ Hưng mỉm cười ngọt ngào.

Kim Mân Thạc sau khi trở về liền tới nhà đón Nghệ Hưng về, ngày đầu tiên buổi tối Ben Ben một người nằm ở trên giường lớn lật qua lật lại ngủ không được, nhóc nghĩ cái đồ ngốc đó không biết về nhà có đứng không vững mà ngả không nữa!? có ai xoa đầu cho đồ ngốc không a?! Thật là… cái đồ ngốc ấy aaaaa!!

—Hết PN Đồ Ngốc—

65. Chương 65: Chúng Ta Đều Là Bạn Tốt

Nghệ Hưng bắt đầu vào học lớp một, Ben Ben cùng A Xán đã lên lớp hai.

Nghệ Hưng vốn là không được học ở trường tiểu học này, Kim Mân Thạc và Kim Chung Đại vốn hộ khẩu không phải ở đây vì vậy Kim Mân Thạc tìm Lộc Hàm nhờ giúp đỡ, Lộc Hàm nghe xong liền lập tức đem Nghệ Hưng nhập luôn vào hộ khẩu nhà mình, nhìn vào thì như là em trai của Ben Ben.

Kim Mân Thạc cảm thấy có chút ngại, Kim Chung Đại thì cảm thấy rất tốt Ben Ben từ nhỏ đã giúp đỡ Nghệ Hưng, Nghệ Hưng lại hiền lành quá, về sau nếu học cùng trường có thể giúp đỡ ít nhiều.

Nghệ Hưng vào lớp thì thuộc loại nhỏ con, thầy giáo cùng bạn học rất yêu quý bé, Nghệ Hưng lại phi thường thông minh, học cái gì đều là vừa học liền biết, lại đặc biệt đáng yêu, những bạn học nam khác đều muốn bảo vệ, bạn nữ lại cam tâm tình nguyện dẫn dắt cùng nhau chơi đùa.

Ben Ben cùng A Xán học lớp hai, A Xán trong lớp tuy thành tích bình thường, nhưng có duyên nói chuyện đặc biệt tốt, A Xán từ nhỏ hãy theo Kim Chung Nhân đi dự nhiều tiệc lớn, mặc dù không thông minh bằng Ben Ben, nhưng kiến thức xã hội lại vượt bậc hơn nhiều, rất rất biết cách nói chuyện, biết rõ làm sao để nói cho người khác vui.

Về phần Ben Ben, vẫn là như cũ, tuy nhiên tính cách không còn hay buồn bực, nhưng đó cũng là so sánh với con người trước kia, kỳ thật vẫn là không quá quan tâm chuyện người khác. bình thường ở trường học đều có biểu cảm lạnh lùng, cao ngạo không thích nói chuyện, xem người khác bằng ánh mắt nhàn nhạt.

Thành tích của Ben Ben trong lớp đặc biệt tốt, lại đặc biệt đẹp trai trong trường tiểu học cơ hồ mỗi người đều biết, mặt lạnh bước đi trong trường học, tỉ lệ nữ sinh quay đầu lại nhìn so hoa hậu giảng đường chắc còn cao hơn! Ngay cả cô hiệu trưởng cũng nhịn không được mà liếc mắt nhìn!

Ba đứa nhóc ở trong trường chẳng mấy chốc mà thành nổi tiếng, Nghệ Hưng thông minh, Xán Liệt siêu cấp biết nói chuyện, Ngô Phàm đẹp trai lạnh lùng,… Tóm lại ba đứa tập trung lại có thể nói là hoàn mỹ!

Năm học mới bắt đầu, cả ba đứa vẫn coi như hồi đi học nhà trẻ, vẫn cùng chơi với nhau, nhưng Ben Ben dần dần phát hiện có chút gì không đúng lắm, trước kia cả ba cùng chơi với nhau, Ben Ben đứng ở giữa, Nghệ Hưng cùng A Xán một người đứng một bên, mà bây giờ biến thành A Xán đứng ở giữa, nhóc và Nghệ Hưng một người đứng một bên, hơn nữa bởi vì Ben Ben không hay nói nhiều, khiến cho Nghệ Hưng cùng A Xán cứ hay nói thầm thầm riêng với nhau.

Càng làm cho Ben Ben khó chịu hơn chính là trước kia Nghệ Hưng là cái đuôi nhỏ của mình, hiện tại thình lình chuyển ào qua A Xán!

Ben Ben ngay từ đầu không để ý, nhưng ngồi ngẫm lại hôm sinh nhật Nghệ Hưng chính Ben Ben trơ mắt nhìn Nghệ Hưng đem miếng bánh to nhất cho A Xán.

Ben Ben không thèm nói ngoài miệng, nhưng trong nội tâm tự nhiên cảm giác rất không được vui.

Ben Ben cùng A Xán học cùng lớp, hai đứa ngồi rất gần nhau. Mỗi lần có tiết tự do hoạt động đều là Ben Ben ngồi làm bài tập, còn A Xán lại bị vây quanh không ít nam sinh nữ sinh, bảy tám người cười đùa bàn chỗ đi chơi này nọ.

A Xán từ nhỏ đi theo Kim Chung Nhân đã đến rất nhiều nơi, Độ Khánh Tú lại là đầu bếp, biết làm rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên A Xán kết hợp từ hai baba đủ loại kiến thức mỹ thực, A Xán ngồi trên ghế, nói đến độ hoa tay múa chân, chỗ nào có cái gì đẹp, chỗ nào có cái gì ngon, nói rõ ràng đến độ sống động.

Chung quanh mọi người nghe A Xán nói đặc biệt hăng say, đều vây quanh A Xán, hoàn toàn không ai chú ý Ben Ben ngồi bên cạnh làm bài tập.

Ben Ben ngay từ đầu vốn đang suy nghĩ bài tập rất khó, đằng sau lại ồn ào khiến nhóc không có biện pháp tập trung được, giương mắt xuống nhìn thì chứng kiến cảnh A Xán nói đến hoa chân múa tay vui sướng, nhóc một bước phát hỏa, ném bút xuống nhìn A Xán cau mày nói: “Nhỏ tiếng lại đi!!”

Ngồi bên cạnh A Xán là một thằng nhóc mập mạp, bình thường nó rất hay ba mẹ đem ra so sánh với Ben Ben, trong lòng vốn đã không ưa Ben Ben, lần này thấy Ben Ben lên tiếng thì trề môi nói: “Người học giỏi cũng không thể bắt người khác học giỏi được, làm bài tập cũng không thể bắt người khác không được nói a!”

Ben Ben không thèm nhìn thằng mập đó, chỉ liếc A Xán một cái rồi cúi đầu tiếp tục làm bài.

A Xán mở trừng hai mắt, đứng bảo mọi người đi chỗ khác rồi nói tiếng, sắc mặt không có bất kỳ khác thường nào, lại tiếp tục cùng bạn bè nói chuyện đến hớn hở. Nhưng buổi chiều khi phát bài tập về nhà A Xán lại cố ý lách qua Ben Ben, cũng không cùng Ben Ben nói chuyện, không có trao đổi bài học gì cho Ben Ben, thậm chí tan học cũng nhanh chóng cùng các bạn khác đi ra không làm đợi Ben Ben.

A Xán đeo balo cùng bạn học bước đi trên hành lang, vừa vặn chứng kiến Nghệ Hưng thấp thấp vóc dáng nhỏ nhỏ tựa ở hành lang bên cạnh.

A Xán phất phất tay: “Đi thôi.”

Nghệ Hưng nhìn nhìn phía đằng sau A Xán: “Anh Ngô Phàm đâu rồi?”

A Xán lôi kéo cổ tay Nghệ Hưng: “Bây giờ đi theo anh hay là đợi Ngô Phàm?”

Nghệ Hưng đứng tại chỗ nhìn A Xán, nói: “Chúng ta cùng đợi anh Ngô Phàm đi.”

A Xán không quan tâm đi thẳng ra ngoài không nhìn lại.

Ben Ben đi ra, thì thấy Nghệ Hưng đang đứng chờ mình.

Ben Ben vừa đi vừa nói: "Em làm gì thế?"

Nghệ Hưng đi theo Ben Ben: "Anh với anh Xán Liệt cãi nhau hả?"

Ben Ben: "Không có."

Ben Ben chân dài đi rất nhanh, Nghệ Hưng đi chậm nên gần như là chạy theo: "Khẳng định là cãi nhau rồi, anh Xán Liệt lúc nãy cũng không chờ anh tan học."

Ben Ben ngừng lại: "Anh không yêu cầu cậu ta chờ anh!"

Ben Ben tính tình không tốt Nghệ Hưng biết rõ, nên Nghệ Hưng vội vã nói lại: "Em không phải ý này, chẳng phải ba người chúng ta là bạn tốt sao?"

Ben Ben cúi đầu nhìn Nghệ Hưng, rồi quay người nói một câu: "Ai cần làm bạn bè với hai người chứ."

Nghệ Hưng sửng sốt xuống, còn chưa kịp phản ứng, Ben Ben đã xuống thang lầu đi ra.

Nghệ Hưng buổi tối cùng A Xán gọi điện thoại, Nghệ Hưng hỏi A Xán có phải cùng Ben Ben cãi nhau hay không, A Xán tại đầu bên kia điện thoại hừ một tiếng: "Ngô Phàm luôn trưng ra cái dạng muốn người khác làm theo ý mình!! Nghĩ mình là ai chứ? Tốt lắm sao?"

Nghệ Hưng không biết phải giải quyết làm sao chỉ có thể nói: "Chúng ta đều là bạn tốt mà!"

A Xán: "Ai muốn cùng nó làm bạn tốt!! Đừng có mơ!!"

A Xán cùng Ben Ben giận nhau đến nay là hơn 1 tuần, tính cách Ben Ben thập phần ấu trĩ lại hướng nội, chỉ cần người khác không chọc tới thế giới của nhóc sẽ không sao, còn không thì...Ngược lại A Xán tính cách cởi mở, hài hước, còn vui tính thích nói chuyện làm trò, hai người này phải nói là bất đồng trên mọi phương diện.

A Xán không thèm nhắc Ben Ben, Ben Ben lại không thèm nhìn A Xán.

Nghệ Hưng bị kẹp ở giữa cảm thấy thật khó khăn, bé rất thích Ngô Phàm lại rất quý Xán Liệt, cả hai người đều là bạn tốt nhất của bé.

Nếu Nghệ Hưng đi cùng Ben Ben, Ben Ben sẽ giúp Nghệ Hưng giảng bài tập, còn dạy tiếng anh cho.

Nghệ Hưng đi cùng A Xán, A Xán nói cho bé nghe rất nhiều việc hay còn có sắp tới có trò chơi gì chơi như thế nào mới có thể qua cảnh, còn hay đem cho Nghệ Hưng đồ ăn ngon.

Nghệ Hưng nhịn không được nữa, liền tìm hỏi Ben Ben: "Hai anh không thể làm hòa được à?"

Ben Ben không lên tiếng.

Hỏi A Xán, A Xán cắt một tiếng, nói: "Không!"

Bạn bè giận nhau kỳ thật cũng không có gì, nhưng Nghệ Hưng để ở trong lòng cảm thấy rất khó chịu rất uể oải, có một lần vì mải nghĩ mà ngâm nước hồ bơi quá lâu, cuối cùng chuyển trở thành viêm phổi, phải nhập viện.

Nghệ Hưng nằm ở trong phòng bệnh, Ben Ben cùng A Xán cũng tới, hai người đều mua đồ ăn vặt mà Nghệ Hưng thích nhất

Trong phòng bệnh chỉ có ba người, Nghệ Hưng nằm ở trên giường, Ben Ben cùng A Xán một người đứng ở một bên.

Nghệ Hưng quay đầu nhìn A Xán, lại quay đầu nhìn Ben Ben, nói: "Hai anh đáng ghét, hai anh giận nhau làm em rất khổ sở!!"

Ben Ben cùng A Xán liếc nhau, A Xán nói: "Hai anh không có giận nhau nữa! Em nghỉ ngơi cho khỏe đi!"

Nghệ Hưng vểnh miệng hừ một tiếng, biểu thị không tin.

A Xán nhìn Ben Ben, sau đó đi đến bên cạnh Ben Ben, ôm bả vai Ben Ben nói: "Em xem! Bọn anh là bạn tốt mà!"

Nghệ Hưng nhíu nhíu mày nhìn Ben Ben: "Thật sao?"

Ben Ben nhìn A Xán, gật đầu: "Thật!"

Nghệ Hưng lông mày dãn ra, kéo môi cười rộ lên, bộ dáng đặc biệt đơn thuần, nói: "Chúng ta đều là bạn tốt!"

Ben Ben cùng A Xán liếc nhau, hai người gật đầu, trăm miệng một lời nói: "Chúng ta đều là bạn tốt."

—Hết PN Chúng ta đều là bạn tốt—

66. Chương 66: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 1

Độ Khánh Tú bưng đến cho Kim Chung Nhân một bát cháo, cậu bây giờ không chỉ làm việc ở khách sạn mà còn làm đầu bếp riêng cho Kim Chung Nhân, ngoại trừ tiền lương từ khách sạn cậu còn nhận thêm một đầu lương từ Kim Chung Nhân. Vì thế cậu rất vui vẻ mà làm việc.

Mọi người đều nói Độ Khánh Tú đụng phải đại vận, nên mới có thể chỉ cần một bát cháo đã rơi vào mắt của ác thần Kim Chung Nhân!

Kim Chung Nhân ở phòng cao cấp nhất của khách sạn, có phòng bếp phòng tắm phòng khách, thậm chí còn có phòng nhỏ cho con trai hắn, bày trí và không gian bên trong đều rất ấm áp.

Khách sạn không dám đắc tội với khách hàng lớn như Kim Chung Nhân, Độ Khánh Tú lại càng không, bình thường mọi chuyện không có gì xảy ra, cho đến một ngày Độ Khánh Tú được cử lên nấu cho Kim Chung Nhân một bát cháo! Lại không biết như thế nào làm, bát cháo kia lại khiến cho hắn để mắt đến!!

Độ Khánh Tú nháy mắt mấy cái, cảm thấy có chút không thể hiểu nổi, cậu còn nghĩ Kim tổng vùi đầu vào động sản đến đầu óc cháy hỏng luôn rồi mới bảo cậu mọi ngày đến nấu cơm cho hắn a!?

Nhưng Độ Khánh Tú cũng không còn cách nào khác, đành phải mỗi ngày ngồi ba bữa, lên lầu nấu cơm cho Kim Chung Nhân.

Mỗi ngày Độ Khánh Tú đều đi tới khách sạn rất sớm, trong lúc Kim Chung Nhân cùng A Xán còn chưa rời giường cậu đã làm xong điểm tâm. Độ Khánh Tú dự định làm xong sẽ đi ngay, nhưng là mỗi lần đều trùng hợp như vậy, lúc cậu rửa tay chuẩn bị rời đi, cũng là lúc Kim Chung Nhân mở cửa đi tới, trên mặt còn mang theo buồn ngủ, gương mặt có chút mơ hồ.

Độ Khánh Tú đi làm vì tiền, đương nhiên nếu không dám ngang nhiên rời đi, chỉ có thể trong nội tâm gượng cười hai tiếng, bên miệng treo cười: "Kim tiên sinh!"

Kim Chung Nhân mỗi lần đều quay đầu nhìn cậu, nhướng mày chào hỏi: "Sáng tốt."

Sau đó nhóc con A Xán cũng đúng lúc này từ trong phòng chạy đến, "Chào buổi sáng ba ba! Chào buổi sáng chú!!"

Kim Chung Nhân buổi tối cơ bản rất ít ăn cơm nhà, hắn là tôn Kim gia gia người mời hắn ăn tối phải nói là nhiều vô kể. Nhưng mà mỗi khi hắn từ chối đi ăn hắn sẽ ngồi ở trên ghế sa lon xem báo chí, hoặc là cùng A Xán chơi game, có đôi khi còn đọc sách thiếu nhi cho con nghe.

Lúc này thường là Độ Khánh Tú đứng trong bếp xào rau, rán cá, hoặc là thái thịt.

Kim Chung Nhân ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách thiếu nhi cho con nghe, thanh âm trầm thấp, như nước chảy trong đêm Độ Khánh Tú ở trong bếp làm đồ ăn, có thể nghe được giọng của Kim Chung Nhân nhất thời ngây người trong chốc lát, người nam nhân này thanh âm làm sao lại dễ nghe như vậy.

Độ Khánh Tú đưa lưng về Kim Chung Nhân, thân hình cậu hơi nhỏ con, bên hông buộc tạp dề, Kim Chung Nhân ngẫu nhiên giơ mắt nhìn, ánh mắt theo bờ vai xuống đến eo, cuối cùng là ngừng trên tấm lưng của cậu.

Độ Khánh Tú mỗi lần làm cơm tối xong đi, Kim Chung Nhân cũng không giữ cậu lại, vẫn luôn tiễn cậu tới cửa, còn cùng cậu chào tạm biệt.

Độ Khánh Tú lúc đó sẽ luôn là dáng tươi cười, Kim Chung Nhân khóe miệng ngẫu nhiên treo lên giống như cười mà không phải cười, Độ Khánh Tú coi như chính mình không hiểu, gật đầu một cái.

Độ Khánh Tú nào phải kẻ ngốc. Cậu tuy nhìn có vẻ ít nói, nhưng thực chất đánh giá con người rất thông minh. Độ Khánh Tú vào thang máy, ấn phím xuống rồi sờ sờ lên mặt của mình, khiêu mi thổn thức, cảm thấy mình cũng không hẳn là xấu!! Chẳng lẽ bởi vì gương mặt này cho nên cái tên nhà giàu kia mới yêu cầu cậu đến làm cơm?! Đây là muốn tán tỉnh hắn muốn..?! Độ Khánh Tú trong lòng xoắn xuýt cả lên, cậu năm năm liền đều là công dân năm tốt, loại chuyện hổ thẹn này cậu sẽ không làm ah!! (tui sợ cái suy nghĩ này quá =]]]]])

Việc này tuy nhiên rất làm phức tạp, nhưng Độ Khánh Tú lại không phải người hay tính toán chi ly nên chỉ nghĩ qua, rùng mình một cái rồi quên đi luôn.

Kim Chung Nhân có làm gì cũng không quan trọng, vì Độ Khánh Tú còn có chuyện khác cần phải để tâm hơn, Vương Bội Bội mấy hôm nay một mực quấn quít riết lấy cậu, hỏi cậu là muốn làm cái gì, hơn nữa một mực chắc chắn con cô ta đang ở Độ gia, nhất định là Độ Khánh Tú cùng mẹ cậu Độ Khánh Tú đem đứa nhỏ giấu đi không cho cô ta gặp!!

Độ Khánh Tú một mặt cảm thấy không hiểu thấu, một mặt khác cảm thấy buồn cười, nhưng cậu rất sợ Vương Bội Bội sẽ đến Độ gia náo loạn, dù sao be mẹ Độ Khánh Tú đều lớn tuổi rồi, người già đối với những chuyện bên ngoài rất hay để bụng, lại rất hay để dàng tin tưởng lời nói của người khác.

Độ Khánh Tú sau khi về đến nhà lại càng nghĩ về vấn đề này, cậu càng nghĩ càng cảm thấy nếu như không phải Vương Bội Bội điên rồi, thì là cậu điên rồi.

Vương Bội Bội vốn là bạn học của Độ Khánh Tú, cô ta năm đó vô duyên vô cớ đến ở nhờ nhà cậu suốt một năm, nữ nhân kia lúc ấy không có nhà, bố mẹ mới mất không bao lâu, cậu cũng không nỡ cự tuyệt, nên cho cô ta ở nhờ coi như thêm tiền nhà. Nhưng một năm sau thì cô ta đã xuất ngoại.

Độ Khánh Tú càng nghĩ càng không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng, bèn gọi một cuộc điện thoại, hỏi thăm Vương Bội Bội có đến bệnh viện khoa phụ sản nào không? Có thật là có một đứa con không?

Người kia bằng hữu là bạn của cậu, quan hệ phi thường tốt, nhà cũng có chút vị trí, nên rất nhanh chóng đã tra được, hơn bốn năm trước có một bệnh nhân nữ tên Vương Bội Bội sinh con trai!

Độ Khánh Tú trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, hỏi đứa bé sinh ra ngày nào, Độ Khánh Tú nghe xong trong đầu lập tức một mảnh trống không, trước mắt đều là tối sầm.

Là thật! là sự thật! Nhưng là đứa bé kia ở đâu ra? Cậu chỉ là cho cô ta thuê phòng, cậu không hề phát sinh quan hệ nào khác!!

Độ Khánh Tú không biết nên làm sao, cuối cùng dứt khoát gọi điện cho Vương Bội Bội, hỏi Vương Bội Bội kĩ lưỡng đứa bé là con ai, Vương Bội Bội tại đầu bên kia điện thoại đã trầm mặc thật lâu, cuối cùng hét lên một tiếng: “Đem con trả lại cho tôi!! Trả lại cho tôi!!”

Điện thoại đột nhiên bị cắt đứt. Nhưng trong lòng cậu như treo đá, đặc biệt khó chịu, buổi tối nằm ở trên giường nghĩ nghĩ, không biết đứa nhỏ đó như thế nào rồi? Có được nhiều người yêu thương hay không? Vì sao bây giờ Vương Bội Bội lại phát điên như vậy? Chẳng lẽ là nó đã bị ai đó mang đi? Bốn tuổi rồi! Nếu như gặp cậu, có lẽ nó sẽ còn nhìn cậu hô một tiếng “Chào chú”!!

Độ Khánh Tú một buổi tối không ngủ, ngày hôm sau dậy sớm đi làm cơm cho Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân sáng sớm nhìn Độ Khánh Tú hai mắt như gấu mèo OO, khi nhìn thấy mình khẽmột tiếng: “Kim tiên sinh.”

Kim Chung Nhân nhìn kĩ mặt Độ Khánh Tú, nói: "Ngủ không ngon?"

"Ah, buổi tối có hơi nhiều muỗi." Độ Khánh Tú thuận miệng trả lời một câu.

Kim Chung Nhân nhịn không được khóe miệng ngoéo một cái, tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Độ Khánh Tú: "Cậu to con thế này chắc khoảng hai con muỗi mới cắn nổi đấy!" (to lắm ạ =]])

Độ Khánh Tú: "…"

Kim Chung Nhân nói giỡn, lời nói tinh tế lại có thể nghe ra vài phần mập mờ, Độ Khánh Tú trong lòng rạo rực, có chút phát điên muốn cong móng vuốt.

Kim Chung Nhân ngồi vào trên ghế sa lon, mở TV, thần sắc trên mặt rời rạc, đối với Độ Khánh Tú nói: "Cậu làm việc ở đây bao lâu rồi?"

Độ Khánh Tú: "Bốn năm."

Kim Chung Nhân đem âm thanh TV vặn nhỏ xuống: "Bốn năm, cậu bao nhiêu tuổi?"

Độ Khánh Tú không biết Kim Chung Nhân là có ý tứ gì, chỉ có thể đơn phương cho rằng bọn họ đang nói chuyện phiếm, "22."

Kim Chung Nhân nhíu mày, á một tiếng: " 22 tuổi đã làm được bốn năm."

Độ Khánh Tú kỳ thật có chút phiền khi cùng người khác trò chuyện về tuổi tác của mình. Bộ dạng cậu khi nhìn trông rất giống học sinh, dáng người cũng không cao rất nhiều người đã tưởng cậu mỗi ngày đến đây là đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt.

"Không nghĩ cậu 22 tuổi." Kim Chung Nhân trong miệng tuy nói như vậy, nhưng kỳ thật muốn nói bộ dạng Độ Khánh Tú nhìn chỉ khoảng mười mấy tuổi.

Kim Chung Nhân không nói nhiều, nhưng khi hắn nói, kỳ thật có thể làm cho người khác cảm thấy rất hứng thú

Độ Khánh Tú nghe mấy chuyện tài chính kinh doanh này nọ đều không hiểu gì, Kim Chung Nhân hiểu ý nến chỉ đem chuyện về đồ ăn ra nói, nói về các nơi có món ăn ngon, nói về những hương vị lạ mà hắn đã nếm qua, giọng nói của hắn hơi trầm, tiết tấu lời nói không nhanh không chậm, thần thái tự nhiên tùy ý không cười không giận, Độ Khánh Tú nghe rất chú tâm, cậu cảm thấy Kim Chung Nhân tuy ít nói nhưng quả thực có khiếu nói chuyện, rất nhanh tựu lại quên đi mấy phiền muộn trong lòng.

Độ Khánh Tú vốn đối với Kim Chung Nhân lúc trước ấn tượng không được tốt lắm, nhưng hôm nay nghe hắn nói chuyện nhất thời hứng thú hỏi: "Anh như thế biết được nhiều chuyện như vậy?" Cậu thậm chí đều quên dùng kính ngữ.

Kim Chung Nhân rất chăm chú nhìn Độ Khánh Tú, hai con ngươi như là đầm băng chăm chú vào đôi mắt to tròn của Độ Khánh Tú, đặc biệt chân thành nói: "Nếu như cậu muốn, lần sau có thể cùng đi với tôi."

Độ Khánh Tú: "…"

Mặt trời vừa mới thăng thức dậy, trong phòng có một người nam nhân ngồi ở trên ghế sa lon mặc đồ ngủ dùng rất giọng nói trầm thấp ôn hòa nói ra nhiều chuyện rất thú vị.

Cuối cùng hắn hướng người về phía người kia nói —— "Lần sau đi với tôi đi."

Độ Khánh Tú khiếp sợ kinh ngạc, nhanh chóng rửa xong nồi rồi cười khan nói: "Thời gian không còn sớm, nếu như không có việc gì tôi xin phép về trước!"

Kim Chung Nhân một chút cũng không kinh ngạc, gật đầu nói: "Về chuyện cùng đi cậu có thể đi lúc nào cũng được."

Độ Khánh Tú: "…"

Độ Khánh Tú đi ra cửa chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được trên TV, phần tin tức điểm qua

"Hôm nay rạng sáng bốn giờ, miệng cống khu Nam người dân phát hiện một người phụ nữ chưa rõ tên tuổi, người phụ nữ ăn mặc rách rưới trong miệng lăp đi lăp lại từ "con trai". Cảnh sát rất nhanh chóng đã có mặt tại hiện trường. Xác thực người phụ nữ kia mắc bệnh tâm thần, ai là người nhà xin vui lòng đến đồn cảnh sát nhận lại người thân."

Độ Khánh Tú vô thức hướng màn hình TV nhìn thoáng qua, Độ Khánh Tú nhìn thấy hai cảnh sát đỡ một người phụ đi, người kia trong miệng lẩm bẩm liên tục, đột nhiên vừa quay đầu đối với màn ảnh hô lớn một tiếng.

Độ Khánh Tú hoảng sợ mà trừng to mắt, đồng tử mãnh liệt co lại, phía sau lưng đều là mồ hôi lạnh —— nữ nhân kia là, Vương Bội Bội!!

67. Chương 67: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 2

Vương Bội Bội điên rồi, thật sự điên rồi!

Độ Khánh Tú sau khi trở về tự giam mình ở trong phòng suy nghĩ thật lâu, cậu muốn biết Vương Bội Bội như thế nào mà điên? Cô ta chẳng phải luôn tính toán kĩ chính mình muốn cái gì sao? Cô không phải năm đó xuất ngoại tìm cuộc sống mới sao? Cô bây giờ điên rồi, còn đứa bé kia là ở ra?

Độ Khánh Tú đã từng nhờ bạn điều tra, Vương Bội Bội xác thực có sinh ra một đứa con trai, vậy bây giờ nó đâu? Vương Bội Bội điên rồi đứa bé sẽ ra sao? Hay là đứa bé kia đã bị chết, cho nên Vương Bội Bội mới điên. Bởi vì hiện tại không ai mang đứa bé nào đến cho Độ Khánh Tú lẫn ba mẹ cậu.

Độ Khánh Tú cảm thấy chuyện này còn chưa kết thúc nên quyết định cần phải làm một số chuyện!!

Địa chỉ nhà Vương Bội Bội, Độ Khánh Tú có biết, Độ Khánh Tú theo địa chỉ mà tìm tới, kết quả phát hiện gia đình Vương Bội Bội một nhà sớm dọn đi rồi, đi sang nhà hàng xóm hỏi, nghe câu trả lời còn càng giật mình.

"Lão Vương một nhà bị tai nạn giao thông qua đời bảy năm trước, chỉ còn lại một bà cô hai ba năm sau bà ấy cũng dọn đi rồi, nhà ở đều bán đi, ai, thật tội nghiệp cho nhà đó còn có một bà cô già và một đứa con gái, kết quả cuối cùng đứa con gái còn bị điên." Nói đến đây về sau người hàng xóm không có nói thêm gì nữa, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Độ Khánh Tú nói: "Làm sao vậy ạ?"

Hàng xóm nói: "Tôi cũng không biết cậu tại sao tìm nhà đó, bất quá người trong thôn đều nói nhà họ mắc điềm xấu."

Độ Khánh Tú: "Điềm xấu?"

Hàng xóm che miệng, thấp giọng nói: "Thôn chúng tôi lúc bắt đầu quy hoạch chỗ này lúc trước là nghĩa trang liền được giải phóng thành khu dân cư, lão Vương cũng đồng thời mua nhà này dọn tới, sau khi nhà họ gặp chuyện, người trong thôn nghĩ lại… Cái nhà đó đúng là có chuyện ma quái rồi!!"

Độ Khánh Tú: "…"

Độ Khánh Tú đối với mấy chuyện ma quái loại không có bất kỳ hứng thú nào, qua tai nghe xong liền quên nay, cậu hỏi hàng xóm địa chỉ mới mà bà cô kia đang ở xong thì quay đầu lái xe tiếp tục tìm.

Đó là một khu cư xá ở nội thành, nhà bà ở tầng cao nhất. Độ Khánh Tú đứng trước cửa gõ gõ, cả buổi đều không có người nào mở, Độ Khánh Tú nhìn đồng hồ, quyết định hay vẫn là về trước, dù sao cậu cũng đã tìm được cụ thể địa chỉ rồi, ban ngày không có người, cậu có thể buổi tối lại đến.

Độ Khánh Tú lúc đến khách sạn nấu cơm thì phát hiện Kim Chung Nhân vẫn chưa về, con trai của Kim Chung Nhân là A Xán một mình ngồi ở trên ghế sa lon chơi xe, nhóc hôm nay không có cùng Kim Chung

Nhân đi ra ngoài, một mình ở trong phòng chơi cảm thấy rất nhàm chán, vừa thấy Độ Khánh Tú vào nhóc rất vui vẻ hô một tiếng: "Chú!!"

Độ Khánh Tú bây giờ cứ nhìn đến trẻ con tâm lý tựu có chỗ xúc động, nhất là trẻ con tầm bốn tuổi, liếc mắt nhìn sẽ khiến cậu suy nghĩ về đứa bé kia.

Độ Khánh Tú không có vội vàng đi làm cơm, đi đến ghế sô pha bên cạnh ngồi xuống, nhìn A Xán nói: "Ba ba vẫn chưa về sao?"

Nhóc con nghiêm trang nói: "Ba ba rất là bận, ba ba phải kiếm tiền nuôi gia đình, cho nên không có thời gian ở nhà với con."

Độ Khánh Tú lời nói đều kẹt tại cổ họng mà nói không ra lời, cậu là muốn hỏi mẹ con đâu, nhưng mà không dám, cậu từ trước đến giờ đều thấy Kim Chung Nhân đi đâu cũng tự mình mang theo con, chưa từng thấy có thêm một ai khác nữa.

A Xán ngây ngốc cười tiếp tục nói: "Ba ba công việc bận rộn, con đều là tự mình chơi, ba ba nói nếu con ngoan, về sau sau ma ma sẽ trở lại."

Độ Khánh Tú hơi kinh ngạc, sờ lên đầu nhóc con, đứa nhỏ này thật sự là quá nghe lời rồi, Độ Khánh Tú lúc bằng tuổi nhóc còn cả ngày đi theo ca ca chơi bùn leo cây, căn bản sẽ không ngoan ngoãn ngồi chính mình chơi mấy giờ, một phút đồng hồ cũng chịu không nổi!! Độ Khánh Tú một bên mềm mại, một bên cảm thấy kỳ lạ, Kim Chung Nhân một đại nam nhân vậy mà như vậy mà tự mình giữ con, chăm con?!

Độ Khánh Tú bắt đầu nấu cơm, nguyên liệu nấu ăn đều là khách sạn mỗi ngày đưa lên, Độ Khánh Tú chỉ cần chọn là làm được.

Độ Khánh Tú đeo tạp dề bắt đầu nấu cơm, A Xán một tay cầm đồ chơi một tay sờ sờ mấy thứ trên bàn bếp, nhóc trừng to mắt tò mò xem, còn tinh nghịch sờ sờ lên thớt lên dao, Độ Khánh Tú cúi đầu nhìn A Xán, đẩy tay nhóc ra: "Cái này không phải món đồ chơi, có thể bị thương đấy!"

"Ah!!" A Xán chép miệng, con mắt ngây thơ, cổ cố gắng ngẩng lên thành bộ dạng vô tội.

Kim Chung Nhân lúc trở về chứng kiến cảnh tượng như thế này —— Độ Khánh Tú đem đồ ăn đã nấu thơm ngon đến bên bàn, A Xán cùng Độ Khánh Tú ngồi bên cạnh nhau, A Xán đưa tay hướng tới đĩa thịt, Độ Khánh Tú hiểu ý liền dùng đũa gắp một miếng thịt đưa tới bên miệng nhóc con, dừng một chút, đưa lại bên miệng thổi thổi cho hết nóng mới đem thịt một lần nữa đưa tới cho nhóc ăn, A Xán ăn đặc biệt ngon, vừa nhai lại vừa cười.

Kim Chung Nhân cảm thấy cảnh này đặc biệt mỹ hảo, trong tay hắn còn mang theo cặp công văn, lúc ở công ty về ngoài đường có chút hơi lạnh mà giờ khắc này hắn cảm thấy một lượng hương vị ngọt ngào bắt đầu len lỏi khiến cả gian phòng ở bên trong dị thường ấm áp.

Độ Khánh Tú đi đến bồn rửa bắt đầu rửa dụng cụ, A Xán ngoắt ngoắt cái đuôi nhỏ từ trên bàn ăn nhảy xuống đi đến đứng kế bên, còn có ôm ôm cọ cọ Độ Khánh tú. Kim Chung Nhân đột nhiên cảm thấy cảnh trước mặt mình tại sao phải quen như vậy? Thật giống như trong lòng mình đã tưởng tượng qua ngàn vạn lần, chinh làĐộ Khánh Tú đứng ở nơi đó còn có con trai đứng cạnh bên làm nũng.

"Ba ba?" A Xán quay đầu thì thấy Kim Chung Nhân, vui sướng chạy tới, nhào vào lòng Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân ôm con trai, Độ Khánh Tú quay đầu nhìn qua, nói: "Kim tiên sinh."

Kim Chung Nhân cảm thấy tâm tình rất tốt phi thường tốt, cho dù buổi chiều tại công ty có nhiều chuyện phát sinh bây giờ vẫn không còn buồn bực nữa.

Độ Khánh Tú đem cái nồi cuối cùng treo lên, rửa tay chuẩn bị rời đi, A Xán ngồi ở trên ghế, quơ quơ chân, quay đầu nói: "Chú sao lại về? Không cùng chúng ta cùng một chỗ ăn cơm sao?"

Độ Khánh Tú sững sờ, Kim Chung Nhân tiếp lời: "Khoan hãy đi, ở lại ăn cơm."

Độ Khánh Tú lúc này đầu óc có chút hóa bột nhão, suy nghĩ một chút nói: "Thôi được rồi."

Độ Khánh Tú lần này ngồi ở đối diện A Xán, nhóc con liền nhanh chóng nhảy xuống, bưng lấy chén đũa vặn vẹo uốn éo người chạy vội tới ngồi bên cạnh Độ Khánh Tú bên cạnh.

Kim Chung Nhân trong mắt có điểm vui vẻ.

Ba người ngồi cùng một chỗ ăn cơm, A Xán cầm đũa còn chưa tốt, ăn được một lát bên khóe miệng đã dính đầy cơm, trên mặt bàn cũng rơi đầy đồ ăn. Độ Khánh Tú lúc ăn cơm quay đầu nhìn nhóc, trong nội tâm đặc biệt không thoải mái, trong lòng còn có chút lo lắng, vừa nhìn thấy A Xán lại liên tưởng đến đứa nhỏ con trai Vương Bội Bội

Mà Kim Chung Nhân lại đang suy nghĩ một vấn đề khác, hắn cảm thấy Độ Khánh Tú rất tốt, hiền lành ít nói, làm được đồ ăn ngon, tính tình cũng tốt, mấu chốt nhất chính là, có thể cùng A Xán ở chung, tuy A Xán tính cách hoạt bát thích người, nhưng một mực bám không buông như Độ Khánh Tú là chưa từng có.

Kim Chung Nhân nghĩ đến lời đề nghị của mình với Độ Khánh Tú lúc sáng, cảm giác mình phải chăng có nên thêm nhanh một chút tốc độ, nhưng trong lòng của hắn có chút không có yên lòng, không biết Độ Khánh Tú nghĩ về hắn như thế nào.

Độ Khánh Tú ăn cơm chiều xong thì đi về, bát đũa để đó đều không cần phải rửa, cậu chỉ phụ trách nấu cơm là tốt rồi.

Kim Chung Nhân đem người tiễn tới cửa, hữu ý nhắc lại đề nghị lúc sáng, Độ Khánh Tú lần này nhịn không được, cau mày, trong lòng của cậu đột nhiên có chút phiền, Kim Chung Nhân có tiền lại có thân phận, đi công tác còn có thể mang theo con trai bảo bối, lại nghĩ đến đứa bé kia không biết bây giờ ở nơi nào, mẹ nó lại còn phát điên. Cái thế giới này chính là như vậy, có người tốt như vậy hạnh phúc như vậy, lại có người vận mệnh bi thảm như vậy, ông trời không biết có thật sự là hỏng mắt hay không?

Độ Khánh Tú biết là chính mình tâm tính có vấn đề, chuyên này hoàn toàn không liên quan đến Kim Chung Nhân, nhưng cậu rất là phiền, đặc biệt phiền nhất là Kim Chung Nhân đối với chính mình như ý thăm dò.

Độ Khánh Tú lần này quyết định rất rõ ràng, không hề quanh co lòng vòng: " Kim tiên sinh, tôi nghĩ anh là nghĩ không đúng rồi, tôi chỉ là một đầu bếp, hiện tại đang nấu cơm cho ngài, nhưng về sau tôi cũng có thể rời đi. Xin ngài đừng có những lời nói như vậy nữa"

Độ Khánh Tú nói rất rõ ràng, Kim Chung Nhân đương nhiên nghe hiểu, cái này là cự tuyệt, không có lạt mềm buộc chặt gì hết, thái độ phi thường cứng nhắc. Kim Chung Nhân thoáng có chút kinh ngạc, hắn vốn cho Độ Khánh Tú là người đơn giản gặp một lời đề nghị như vậy thì sẽ mừng rỡ chấp nhận nhưng hắn không nghĩ tới cậu sẽ mạnh mẽ cự tuyệt.

Độ Khánh Tú sau khi rời khỏi, Kim Chung Nhân ngồi trong phòng suy nghĩ, không biết là chỗ nào có vấn đề, hắn luôn cảm thấy mình cũng không đến nỗi nào khiến cho người ta ghét bỏ, hắn cũng là độc thân, điều kiện lại tốt, hắn có cho người nghe ngóng qua rằng Độ Khánh Tú cũng là độc thân, cũng không có người yêu, nhưng vì cái gì Độ Khánh Tú lại cự tuyệt hắn??

Hắn cũng không phải muốn Độ Khánh Tú nghĩ mình là kẻ hay bao dưỡng nam nhân, hắn chỉ muốn một mối quan hệ bình thường giữa hai người, cùng nhau chung sóng hạnh phúac, nhưng mà cậu làm sao lại như vậy mà bài xích?!

Kim Chung Nhân ngồi ở trên ghế sa lon nghĩ, điện thoại lại đột nhiên vang lên, cầm lên xem phát hiện là mẹ mình gọi.

Kim Chung Nhân nghe: "Alô!"

Kim mẫu vội muốn chết: "Ai ôi! Con như thế nào mà bây giờ mới nghe máy hả!? Từ chiều đến giờ mẹ gọi tìm con không dưới mười lần!!"

"Có chuyện gì sao?" Kim Chung Nhân cảm thấy Kim mẫu khẩu khí không đúng lắm.

"Con nhanh chóng mang A Xán về đây ngay đừng ở bên ngoài làm loạn nữa! Ở viện mồ côi vừa gọi điện tới bảo là người nhà nó đến đòi con, mau lên mau đem A Xán về ngay cho mẹ! Không thể để họ mang cháu mẹ đi được!"

Kim Chung Nhân, nói: “Mẹ đừng kích động, chúng ta là làm thủ tục nhận nuôi rất rõ ràng theo pháp luật, họ bây giờ không phải muốn đòi về là đòi được.”

Kim mẫu: “Mẹ biết! Nhưng mẹ đang lo chuyện khác! Mẹ sợ mẹ nó đến gặp nó thì sao?! Nếu nó muốn theo mẹ nó quay về thì làm sao bây giờ?!”

68. Chương 68: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 3

Độ Khánh Tú lúc rời khỏi khách sạn đột nhiên cảm giác mình vừa nãy có hơi quá rồi, cậu biết Kim Chung Nhân là thật tâm mời cậu đi, chỉ là hiện tại cậu hoàn toàn không có chút tâm trí nào nghĩ đến chuyện vui chơi.

Độ Khánh Tú lấy tay vỗ vỗ đầu, tự nói với mình việc này cứ để đó đi, cậu trước tiên phải làm cho rõ ràng chuyện của Vương Bội Bội.

Độ Khánh Tú buổi tối lại lái xe tới cư xá của bà cô Vương Bội Bội, cậu ngồi xuống ở hành lang rồi bắt đầu đợi, mãi cho đến hơn mười giờ đêm, mới có người từ trong thang máy đi ra, cửa thang máy vừa mở người kia liền nhìn Độ Khánh Tú chăm chăm.

Người kia đã lớn tuổi rồi, tóc màu hoa râm, nhìn thấy Độ Khánh Tú thì có phần sửng sốt. Người kia ngay cả đồ trong tay đều không xách nổi nữa mà rơi trên mặt đất.

Độ Khánh Tú đứng lên: “Cháu là Độ Khánh Tú. Lúc còn học trung học cháu có quen biết cháu gái nhà bác”

Người kia sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn là rất nghi hoặc, nhìn cậu nói.

“Cậu… Tới tìm tôi, có chuyện gì?”

Độ Khánh Tú đi xuống cầu thang, “Vương Bội Bội vài năm trước đã sinh một đứa bé đúng không?” Độ Khánh Tú hỏi rất trực tiếp, không có quanh co lòng vòng.

Người kia nhịn không được lui về phía sau một bước, nhìn Độ Khánh Tú ánh mắt có chút hoảng sợ, “Cậu… Cậu muốn điều gì?”

Độ Khánh Tú: “Cô chỉ cần nói cho cháu biết, có đúng là cô ấy có con hay không và đứa đó bây giờ đâu rồi.” Độ Khánh Tú sắc mặt lạnh lùng.

Người kia gương mặt già nua, bất quá cũng mới vài năm thôi, trong nhà lại có nhiều biến cố như vậy, khó trách.

Người kia biết Độ Khánh Tú là người tốt, năm đó còn ra tay cưu mang cháu gái mình, chả trách khi cháu gái phát điên luôn luôn chỉ cho rằng con mình là đang được Độ Khánh Tú nuôi dưỡng.

Bà nói: “Cháu gái tôi đã điên rồi, sau khi xuất ngoại một năm thì mang theo một đứa nhỏ nói là con của nó và bạn trai, kết quả bạn trai nó không lâu sau thì qua đời nó từ đó cũng ngây ngây dại dại.”

Độ Khánh Tú trừng to mắt: “Đứa bé kia, bây giờ ở đâu?!”

Người kia hai tay buông thỏng, nắm đấm nắm chặt lại, giương hai mắt đỏ bừng: ” Có một lần mẹ nó mang nó theo đi ra ngoài mua thức ăn, đứa bé được đặt trong nội, lúc Bội Bội xoay người một cái đã không thấy nữa. Nhà chúng tôi tìm thật lâu, cũng báo cảnh sát, nhưng không có tìm được.”

Người kia khóe mắt đều là nước mắt, vốn sống cùng gia đình em trai, vợ chồng nó lại không may qua đời, cháu gái lại điên, trong phút chốc bỗng nhiên những người yêu thương đều bỏ đi hết, chỉ còn một mình bà cô độc một mình.

“Chúng tôi đã tìm rất nhiều năm, chỗ nào cũng có hỏi qua, cũng có ghé mấy trại trẻ mồ côi, vài ngày trước lại có một trại trẻ gọi điện cho tôi.”

Độ Khánh Tú sửng sốt: "Cái gì?"

Bà cô: "Đứa bé năm đó là bị lạc mất, về sau có người hảo tâm nào đó đưa đến trại trẻ mồ côi, ít lâu sau lại có một gia đình nhận nuôi nó, tôi cũng không nghĩ là nó nhưng mà đúng là có đặc điểm nhận dạng."

Độ Khánh Tú: "Đặc điểm? Đặc điểm gì?"

Bà cô: "Đứa bé phía sau lưng có một nốt ruồi, ở mắt cá chân trái còn có một vết bớt."

Độ Khánh Tú gấp gáp: "Nói cho cháu biết! Trại trẻ kia tên gì? Số điện thoại là bao nhiêu?!"

Bà cô đem tên và số điện thoại của trại trẻ cho Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú cũng không muốn ở lại lâu, nhanh chóng cáo từ rồi đi.

Độ Khánh Tú suốt đêm tìm đường đến trại trẻ, nhưng chỗ đó đã sớm đóng cửa rồi, bảo vệ ở cổng lại không cho cậu đi vào, Độ Khánh Tú đứng tại cửa ra vào bấm số gọi điện thoại. Vừa thông máy đã thét

"Tôi muốn tìm con tôi, con tôi đâu."

Trong điện thoại im lặng một hồi thì có người nói: "Xin lỗi, bây giờ trại trẻ đã đóng cửa rồi."

Đầu kia sau đó cúp điện thoại, Độ Khánh Tú ngồi chồm hổm trên mặt đất hai tay lay lấy tóc, trong nội tâm đặc biệt khó chịu, cậu liều mạng bức tóc, nhớ tới khi mình còn bé được mọi người yêu thương, lại có muốn gì được đó. Mẹ Độ lại đặc biệt nuông chiều con trai, có gì ngon đều dành cho cậu ăn trước tiên, được sống trong vòng tay yêu thương của người thân Độ Khánh Tú lại càng nghĩ nhiều về đứa bé, từ nhỏ không có ba không có mẹ, không có ai thương yêu nhường nhịn nó. Càng nghĩ Độ Khánh Tú càng đau lòng, cậu đứng tựa người vào cổng của trại trẻ mà khóc, khóc đến khàn cả giọng.

Chưa được vài phút, đột nhiên cửa lớn của trại trẻ liền mở ra, nhân viên trực ban nhìn thấy Độ Khánh Tú gục ngoài cổng khóc thì không cầm lòng được lập tức chạy ra xem.

Độ Khánh Tú tròng mắt vẫn còn đỏ, được nhân viên trực bang dẫn đến phòng tài liệu.

Viện trưởng đích thân mời Độ Khánh Tú vào còn rót nước cho cậu, Độ Khánh Tú mặt không biểu tình mà ngồi trong chốc lát, tiếp nhận nước giương mắt nói: "Thật sự xin lỗi, tôi quá nóng lòng, nửa đêm lại đến làm loạn."

Viện trưởng gật gật đầu, rất thấu hiểu nói: "Tuy nhiên có hơi đường đột, nhưng mà tâm tình của cậu chúng ta có thể hiểu được."

Độ Khánh Tú gật gật đầu, ánh mắt dán vào chỗ cô gái đang tìm tư liệu.

Trại trẻ này kỳ thật không lớn, chỉ có hai lầu, máy tính quản lý đều không có, thiệt nhiều tư liệu đều là ghi chép bằng tay sau đó niêm phong cất vào kho, hiện tại muốn tìm chính tìm từng quyển.

Viện trưởng hỏi: "Đứa nhỏ có đặc điểm nhận dạng gì không? Khoảng thời gian bao lâu thì được đưa vào trại trẻ?"

Độ Khánh Tú: "Sau lưng có một nối ruồi, mắt cá chân bên trái có một cái bớt, nó được đưa vào trại trẻ chắc khoảng 4 năm trước."

Hơn nửa đêm một cậu trai đứng trước cửa trại trẻ khóc lóc đòi con mình, khiến không ít người trong trại phải kinh ngạc. Cô gái đang tìm tư liệu kia là người rất được viện trưởng tín nhiệm, luôn được giao cho nhiệm vụ trông coi sổ sách

Cô vẫn còn tìm tư liệu, lén nhìn ra ngoài thấy viện trưởng đang cùng Độ Khánh Tú nói chuyện, cô lấy cớ đi vệ sinh liền bỏ dở tài liệu vào trong WC gọi điện thoại.

"Này, là tôi đây, lần trước tôi nói anh có người đến hỏi đứa bé đó? Hiện tại lại còn một người nữa nhận nó, bất quá người này giống như rất lo cho nó, viện trưởng còn tự mình trực tiếp nói chuyện với hắn."

Kim Chung Nhân giọng nói bình thản: "Vậy đem tư liệu về nó ném đi đi."

Nữ nhân ngẩn người, có điểm tâm nhuyễn nói: "Như vậy không tốt, người ta dù sao cũng là ba của đứa nhỏ…"

Kim Chung Nhân thanh âm đột nhiên giảm xuống đi ba phần, ngữ khí đều là lạnh: "Ba thì thế nào? Tôi yêu thương chăm lo đứa bé bốn năm, tên đó lại bỏ rơi nó bốn năm thì còn tư cách đến nhận sao! Cô đã cầm tiền của tôi, tốt nhất là làm việc cho tốt đi." Nói xong cũng trực tiếp cúp điện thoại.

Nữ nhân nhíu mày, nghĩ một lát rồi mới đi ra, cô đứng trước gương sửa sang lại quần áo một chút, lúc xoay người đột nhiên nhìn thấy Độ Khánh Tú mắt lạnh nhìn mình.

Nữ nhân một tiếng thét lên, viện trưởng thập phần khó xử đứng ở phía sau, Độ Khánh Tú gương mặt giận dữ: "Cô gọi điện cho ai?"

Nữ nhân vội vàng hấp tấp nhìn nhìn viện trưởng, lại nhìn Độ Khánh Tú: "Tôi, tôi không có…"

Viện trưởng thập phần khó xử, nhưng trong nội tâm cũng rất tức giận, bà mở trại trẻ này, một lòng hướng thiện, muốn làm chuyện tốt tích phúc đức, lại không ngờ người mình tín nhiệm nhất lại vì người khác làm việc.

Độ Khánh Tú cũng không có màn cái gì nhà vệ sinh nữ nhà vệ sinh nam, trực tiếp bước vào, lạnh lùng nhìn nữ nhân nói: "Đưa điện thoại cho tôi."

Nữ nhân lui về phía sau một bước, cầm điện thoại giấu sau lưng. Thấy Độ Khánh Tú tiến lại gần, vội nói: "Cậu muốn tìm nó làm gì? Cậu đã khiến nó có bao nhiêu tổn thưởng rồi hả? Bây giờ nó ở nhà kia rất tốt, nhà rất có tiền! Được mọi người thương yêu chiều chuộng!!! Cậu bỏ nó bốn năm bây giờ còn tư cách nhận sao?! Cậu phải nghĩ cho tương lai của nó nữa chứ!!"

Viện trưởng quát lớn: "Giao Đình!!"

Độ Khánh Tú rất tỉnh táo nói: "Cô đưa điện thoại cho tôi đi, tôi sẽ không mang nó về đâu, tôi chỉ muốn biết ai nhận nó về nuôi mà thôi."

Giao đình nuốt nước bọt, trong lòng bàn tay đều là đổ mồ hôi: "Thật sao?"

Độ Khánh Tú vươn tay: "Thật, đưa cho tôi đi."

Giao Đình biết rõ chính mình không còn lựa chọn, đưa di động đem ra.

Độ Khánh Tú mở nhật kí điện thoại, chọn lấy số mới nhất. Rồi cầm điện thoại di động của mình bấm lại, nhưng mà vừa mới bấm được vài số, trên màn hình đã hiện lên cái tên Kim Chung Nhân.

Độ Khánh Tú nhìn số của Kim Chung Nhân, nhìn qua nhìn lại nhiều lần, xác định đó chính là số máy vừa nãy Giao Đình gọi tới thì mồ hôi lạnh bắt đầu xông ra.

Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh nhóc A Xán nghịch ngợm tươi cười, giống như bị sét đánh qua, nội tâm thập phần khiếp sợ, bàn tay cầm điện thoại đều bắt đầu tê rần đi.

Kim Chung Nhân!! Là Kim Chung Nhân!!

69. Chương 69: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 4

Độ Khánh Tú tuyệt đối thật không ngờ người mà nữ nhân liên hệ sẽ là Kim Chung Nhân, nếu như là Kim Chung Nhân, thì A Xán chính là con của Vương Bội Bội rồi.

Độ Khánh Tú đêm hôm đó trở về suy nghĩ thật lâu, nằm trên giường lật qua lật lại, trong đầu đều là bộ dạng A Xán mắt to gọi mình một tiếng chú, nhưng cậu không hiểu tại sao lại là A Xán chứ? Kim Chung Nhân là một người giàu có thành công vì sao lại đến trại mồ côi nhận một đuấ bé? Hắn rõ ràng có thể chính mình cưới vợ sinh con mà! Nhưng mà Độ Khánh Tú cũng cảm thấy thật may mắn khi người nhận nuôi A Xán là Kim Chung Nhân, Độ Khánh Tú thấy rõ ràng, Kim Chung Nhân thật sự rất thương yêu A Xán, đi công tác đều mang theo trên người, công tác trở về vô luận mệt mỏi đến đâu cũng cùng nó chơi đùa nói chuyện.

Ngày hôm sau Độ Khánh Tú rời giường đi khách sạn nấu cơm cho Kim Chung Nhân, cả hai buổi tối đều ngủ không được ngon giấc, cả người nhìn về phía trên đều là uể oải không phấn chấn, Độ Khánh Tú tới nơi Kim Chung Nhân đã dậy rồi, đang ngồi trên ghế sa lon cho con trai thử quần áo mới, nhìn thấy cảnh này mặt Độ Khánh Tú trở nên trắng không có chút máu t, lông mày nhéo thoáng một cái.

A Xán đang cố gắng nhét áo vào trong quần, nhìn thấy Độ Khánh Tú thì cười tuôi hô một tiếng: "Chú!!"

Trong đầu Độ Khánh Tú như đập một cái, âm thanh non nớt kia khiến trong lòng cậu gợn lên nhiều cảm xúc lẫn lộn, cậu im lặng đi qua, nhìn A Xán trên người quần lộn xộng thì đưa tay bắt đầu giúp nhóc sửa sang lại quần áo, cũng không có nghĩ hành động của mình có đường đột quá hay không.

Kim Chung Nhân đứng ở một bên nhíu mày, không nói gì thêm, nhìn Độ Khánh Tú giúp A Xán mặc lại áo sơmi, lại vuốt cho thẳng áo, đem vạt áo nhét vào bên trong quần tây, cuối cùng là xem lại dây lưng, điều chỉnh một chút cho thoải mái.

A Xán trong lúc này một mực đứng yên, mắt to nhìn Độ Khánh Tú, ngoan ngoãn làm theo, đưa tay đưa chân, một chút cũng không có ồn ào. Kim Chung Nhân cảm thấy kỳ lạ nha, bèn đứng qua một bên nhìn, tầm mắt quét qua Độ Khánh Tú cùng A Xán, cuối cùng thì dừng lại trên người Độ Khánh Tú.

Kim Chung Nhân đột nhiên lặng tiếng nở nụ cười, là Độ Khánh Tú đã nghĩ thông suốt sao? Một lần nữa cân nhắc qua đề nghị của hắn rồi hả?

Độ Khánh Tú giúp nhóc con mặc quần áo xong thì đi làm điểm tâm.

Độ Khánh Tú đầy một tâm tình kích động suy nghĩ lung tung, mà một đầu khác trên ghế sa lon hai cha con nhà kia lại càng có tâm tư hơn, Kim Chung Nhân nhìn chằm chằm Độ Khánh Tú cố đoán xem Độ Khánh Tú vừa nãy thái độ là có ý gì, A Xán mặc quần áo mới không chịu cởi ra một tay cầm đồ chơi, mắt lại nhìn Độ Khánh Tú. (hai người này =]])

Độ Khánh Tú làm xong đồ ăn thì bưng đến bên bàn, A Xán quơ quơ tay với Độ Khánh Tú nói: "Cùng ăn với con đi!" Trong mắt rất lấp lánh bộ dạng chờ mong.

Độ Khánh Tú nhìn A Xán cười, Kim Chung Nhân đều nhìn thấy hết, sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào nhà không quá gay gắt cùng không quá yếu ớt, ánh sáng vừa phải chiết xạ ra một vầng quang ảnh rơi vào đúng trên gương mặt Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú cười, hai con ngươi đặc biệt sạch sẽ sáng ngời, giống như một đầm hồ nước trời thu vậy, Kim Chung Nhân nhìn thoáng qua có chút ngây ngốc, A Xán gọi hắn cái gì hắn đều không có nghe được.

A Xán: "Ba ba, ba ba? Chú ở lại ăn chùng chúng ta được không?" A Xán lại hỏi một lần.

Kim Chung Nhân lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt rủ xuống nói: "Được!" Trong mắt hiện lên một vòng sợ hãi thán phục. Nam nhân là động vật yêu bằng thị giác, lần đầu tiên hăn gặp Độ Khánh Tú hắn nhìn thấy Độ Khánh Tú không phải dạng mỹ nam đẹp trai chỉ có chút đáng yêu ngây thơ, nhưng hôm nay hắn phát hiện mình nhìn Độ Khánh Tú đã có chút khác rồi, hắn bắt đầu chú ý đến ánh mắt của Độ Khánh Tú, thậm chí chỉ một động tác rất nhỏ của cậu cũng khiến hắn bắt đầu suy nghĩ nhiều vấn đề.

Ba người lại giống ngày hôm qua cùng ngồi xuống ăn cơm, Độ Khánh Tú hôm nay không giống ngày hôm qua, trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng giương mắt nhìn A Xán, còn hỏi nhóc thích ăn cái gì, ghét ăn cái gì, A Xán đặc biệt nghe lời trả lời lại rất thành thật.

Kim Chung Nhân ngay từ đầu có chút nghi hoặc nhìn Độ Khánh Tú, ngay sau đó hắn cảm thấy nhóc con nhà mình cũng có gì không đúng lắm, A Xán trong nhà là một tiểu vương tử, muốn cái gì có cái đó, người trong nhà đều sủng ái, có đôi khi còn có đòi cái này cái kia, người khác nói nhiều khi còn khiến cho nhóc tức giận, như thế nào hôm nay Độ Khánh Tú vừa hỏi, nhóc lại thành thành thật thật trả lời hết như vậy?

Kim Chung Nhân cảm thấy thật sự là không ổn, uống một chút nước rồi để đũa xuống nhìn hai người kia.

Ăn cơm chiều xong, Độ Khánh Tú đem bàn dọn cho sạch, bát đũa bỏ vào trong bồn rửa, Kim Chung Nhân có chuyện muốn cùng Độ Khánh Tú nói, nháy mắt ra hiệu lại để cho A Xán trở về phòng mình chơi, A Xán vặn vẹo uốn éo lại không động, mắt to vụt sáng, vẻ mặt tội nghiệp.

A Xán rất biết nhìn mặt đoán tâm tình, cũng đặc biệt hiểu ba ba mình muốn cái gì, hôm nay là nhìn chú kia bằng ánh mắt như vậy. Chắc chắn là sẽ ra tay giết người rồi.

Kim Chung Nhân nhìn nhìn Độ Khánh Tú, quay người một ôm lấy con trai đi về phòng, A Xán vặn vẹo thân thể mà giãy dụa, Kim Chung Nhân nhẹ nhàng bụm lấy miệng nhóc rồi đẩy cửa phòng đi vào, A Xán há miệng cắn lên tay Kim Chung Nhân, mắt to tràn đầy cương quyết. (bạo lực một nhà luôn =]])

Kim Chung Nhân: "…"

Kim Chung Nhân đem con đặt ở trên giường, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh, A Xán nới lỏng miệng, Kim Chung Nhân lau lau nước miếng trên tay thì nhìn thấy rất rõ ràng hình dấu răng.

Kim Chung Nhân: "Hôm nay sao vậy hả? Sao không nghe lời?"

A Xán bỉu môi: "Con thích chú Đô Đô, chú là người của con!" Nhóc con nói đặc biệt nghiêm trang, đặc biệt nghiêm túc, Kim Chung Nhân sờ sờ đầu con, bật cười.

"Con là đồ ngốc ơi là ngốc!!"

A Xán vốn đang rất tức giận, lúc này không biết như thế nào trong đầu có điện quang lóe lên nói: "Ba ba mau đem chú Đô Đô về làm vợ con đi. Như vậy chúng ta có thể mỗi ngày đều nhìn thấy!!!"

Kim Chung Nhân thiếu chút nữa té xỉu, hắn sửng sốt một chút rồi nhìn A Xán giọng nó rất rõ ràng: "Đó là vợ của ba ba! Không phải của con!!"

Kim Chung Nhân ra khỏi phòng tâm tình đặc biệt tốt, nhưng trên mặt vẫn cố làm ra vẻ không quan tâm.

Độ Khánh Tú đang rửa chén, giương mắt nhìn nhìn Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân đi tới nói: "Có rảnh không? Uống chén trà đi?"

Độ Khánh Tú hai ngày nay không sao ngủ ngon, đầu óc có chút mơ hồ, cậu vô thức nhẹ gật đầu, đem chén rửa cho xong sau đó đi theo Kim Chung Nhân vào phòng khách ngồi vào trên ghế sa lon.

Trên bàn trà đã có trà pha sẵn, Độ Khánh Tú ngồi ở trên ghế sa lon, thân thể nghiêng về phía sau mắt buông thỏng nhìn lá trà trong chén, đột nhiên cậu đưa mắt lên nói: "Anh bình thường đi công tác đều mang con theo sao?"

Kim Chung Nhân: "Nếu nó muốn đi tôi sẽ dẫn nó đi, nếu không muốn đi tôi sẽ gửi nó sang nhà ông bà nội, A Xán rất hiếu động rồi, ông bà lại lớn tuổi rồi, tôi thấy tốt nhất vẫn là dẫn theo."

Độ Khánh Tú nói: "Nó là con một sao?"

Kim Chung Nhân: "Đúng, với tôi con cái chỉ một là đủ, nhiều hơn lại có nhiều chuyện phát sinh, A Xán lòng tự trọng rất cao, nếu nó nhìn thấy mình không được quan tâm bằng trong lòng nó sẽ rất khó chịu." Dừng một chút, đột nhiên nghĩ đến cuộc điện thoại hôm qua, nói: "Một đứa con cũng tốt, về sau gia nghiệp đều là cho nó hết, cũng không cần vì tiền mà anh em trong nhà cãi nhau trở mặt."

Độ Khánh Tú sửng sốt, nhất thời lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

Kim Chung Nhân lại nói: "Cậu mấy ngày nay ngủ không ngon sao? Bởi đề nghị của tôi sao?"

Độ Khánh Tú đáp: "Không phải, không phải, chỉ là trong nhà của tôi gặp chút chuyện, anh đừng hiểu lầm."

Kim Chung Nhân đưa mắt lên rất chân thành nhìn chăm chú Độ Khánh Tú, "Với tôi em còn có điểm gì lo lắng sao? Chẳng phải những việc tôi làm đều đã rõ ràng rồi sao? Tôi độc thân, em cũng thế, chúng ta có thể thử xem, thử ở cùng một chỗ. Tôi thích cậu, A Xán cũng vậy, chúng ta đều có thể ở chung. Tôi muốn cùng cậu kết hôn, muốn A Xán có ma ma"

Độ Khánh Tú mở trừng hai mắt, ngạc nhiên OO. Từng chữ Kim Chung Nhân nói cậu đều nghe rất rõ ràng, cái gì thích? Cái gì cùng một chỗ? Cái gì kết hôn? cậu rốt cuộc là muốn hỏi hiện tại mình đầu óc có vấn đề hay là Kim Chung Nhân có vấn đề!?

Kim Chung Nhân sau khi nói xong một mực rất chuyên chú nhìn Độ Khánh Tú, tinh tế quan sát Độ Khánh Tú trên mặt biểu lộ cái gì, kiên nhẫn chờ đợi đáp án, hắn lần này đã nói hết tâm tình rồi, có hắn đang chờ đợi Độ Khánh Tú gật đầu hay là lắc đầu.

Độ Khánh Tú ngồi bất động, toàn thân cơ bắp đều cứng ngắc, trong đầu trống rỗng, cậu tại khách sạn làm việc, không thiếu người theo đuổi, dạng người gì cũng có, nhưng có thể nói ra trực tiếp rõ ràng như vậy, Kim Chung Nhân thật đúng là người đầu tiên.

Độ Khánh Tú há hốc mồm, muốn nói ra một lời từ chối, đột nhiên trong đầu hiện lên ý nghĩ —— nếu như cậu đồng ý với Kim Chung Nhân, về sau lại cùng Kim Chung Nhân kết hôn, A Xán sẽ quang minh chính đại trở thành con của Độ Khánh Tú?!

70. Chương 70: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 5

Ý nghĩ này làm Độ Khánh Tú trong đầu lung lay mất vài giây.

Kim Chung Nhân vẫn nhìn Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú ngây người suốt hai phút, Kim Chung Nhân nhịn không được, nói: "Em có đồng ý không?"

Độ Khánh Tú cảm thấy Kim Chung Nhân làm việc có hơi thẳng thán quá rồi, nhưng tinh tế ngẫm lại, cách làm của hắn cũng là đúng á! Muốn theo đuổi một người chỉ có thể trực tiếp nói ra mà thôi!

Độ Khánh Tú trong nội tâm nhộn nhạo, vò đầu bứt tai, trên mặt biểu cảm cũng biến đổi thất thường, cuối cùng cậu nói: "Anh cho tôi thời gian, tôi sẽ suy nghĩ."

Kim Chung Nhân khiêu mi, hắn cảm thấy có hi vọng, ít nhất Độ Khánh Tú không có giống lần trước trực tiếp cự tuyệt, lần này cậu nói sẽ suy nghĩ tức là tâm lý có dao động,mà tâm lý dao thì tỷ lệ thành công càng gia tăng lên!

Kim Chung Nhân gật đầu: "Được, khi nào nghĩ thông suốt rồi thì nói cho tôi biết!"

Độ Khánh Tú sau khi từ chỗ Kim Chung Nhân về thì gọi điện thoại cho Lộc Hàm.

Độ Khánh Tú ngồi kể lễ một hồi vẫn chưa nghe người kia nói gì thì gọi một vài tiếng: "Này? Cậu còn đó không?"

Lộc Hàm một lát sau mới đáp: "Tớ đang bận sáng tác, có chuyện gì thì đến chỗ của tớ rồi nói."

Kim Chung Nhân buổi nay có hội nghị nên mang theo A Xán đi dự tiệc, Độ Khánh Tú vì thế cũng không cần đến nấu cơm. Vì thế Độ Khánh Tú quyết định mua một chút thực phẩm rồi đến nhà Lộc Hàm cùng nấu ăn.

Lộc Hàm là thức đêm ba ngày rồi, Độ Khánh Tú lúc gọi điện là lúc vừa vặn đánh thức luôn cái đầu tỉnh tỉnh mê mê của Lộc Hàm, Lộc Hàm đi tắm cho tỉnh tắm xong thì mở cửa chờ Độ Khánh Tú tới.

Độ Khánh Tú mua một đống thực phẩm đến, Lộc Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, thở hắt ra, "Vừa muốn rủ cậu đi ăn không ngờ cậu mua đồ đến."

Độ Khánh Tú cùng Lộc Hàm vào nhà bếp nấu cơm.

Lộc Hàm mấy ngày nay gắn chặt cái máy tính gõ chữ đến thổ huyết, mắt nhắm mắt mở nhìn Độ Khánh Tú mắt cũng đen không kém mình nhíu mày nói: "Cậu hình như gặp chuyện gì đó?"

Quay đầu lại nhìn Lộc Hàm, Độ Khánh Tú có chút uể oải đúng là có chuyện đó, chuyện của Kim Chung Nhân với A Xán đó.

Độ Khánh Tú ánh mắt rủ xuống, nhìn sàn nhà vài giây, mới quay người lau lau tay, đối với Lộc Hàm cất giọng: "Tớ cần hỏi ý kiến cậu chuyện này."

Lộc Hàm và Độ Khánh Tú đi ra phòng khách ngồi vào ghế sa lon

Lộc Hàm thản nhiên nói: "Cậu nói đi."

Độ Khánh Tú hít sâu một hơi: "Gần đây nhà tớ có chuyện." Độ Khánh Tú đem chuyện của A Xán từ đầu tới đuôi nói ra, nhưng bởi vì tâm tình rối loạn, cho nên lời nói đặc biệt lộn xộn, cũng may Lộc Hàm nghe qua đều hiểu hết.

Độ Khánh Tú vừa nói xong, Lộc Hàm, trực tiếp hỏi: "Cậu là muốn hỏi ý kiến tớ? Hay là muốn tâm sự cho tớ nghe?"

Độ Khánh Tú: "Tớ là muốn tâm sự trước, hỏi ý kiến sau!"

Lộc Hàm ánh mắt rủ xuống, rất nhanh lại nâng lên, chân thành nói: "Cậu so người nam nhân kia là đã biết được tận tình sự việc, hiện tại hắn đang theo đuổi cậu, nếu như tớ là cậu, tớ sẽ cùng người nam nhân kia nói rõ ra hết. Hơn nữa còn cùng hắn thương thảo về vấn đề đứa nhỏ."

Độ Khánh Tú sững sờ: "Tại sao?"

Lộc Hàm: "Thứ nhất, hiện tại cậu là người nắm rõ hết sự việc nhưng lại không nói rõ cho người kia, đến một ngày hắn biết được sự thật sẽ có suy nghĩ không tốt về cậu. Cảm thấy cậu là một kẻ dối trá không đáng tin tưởng Thứ hai, như cậu đã nói, đứa bé ở nhà kia được chăm sóc rất tốt, dù nó là con nuôi, nhưng chiếu theo góc độ pháp luật, thủ tục nhận nuôi là hoàn toàn hợp pháp, cậu lại không hề có quan hệ huyết thống với nó cậu không thể ra được điều kiện này điều kiện nọ thứ ba, hắn là thương nhân, nếu cậu muốn đấu với hắn, chắc chắn cậu sẽ thua."

Lộc Hàm nói đến đây, lời nói dừng lại một chút, nhìn thẳng Độ Khánh Tú, Độ Khánh Tú giật mình sờ sờ mặt, nói: "Sao…sao nhìn tớ?"

Lộc Hàm đột nhiên cười nhạt nói: "Tuy là nói có vẻ bất lợi với cậu, nhưng mà hắn đang theo đuổi cậu đó, đứa nhỏ kia lại thích cậu như vậy, chi bằng cậu cứ đồng ý sống chung với hắn."

Độ Khánh Tú trừng mắt: "Hả?"

Lộc Hàm cười, con mắt đều có điểm híp lại, Độ Khánh Tú lại sờ sờ mặt, bộ dạng đặc biệt ngốc nghếch, Lộc Hàm lại nói: "Đứa bé thích cậu như vậy chẳng phải rất tốt sao? Nếu như sau này hắn cưới một người khác, liệu người đó có yêu thương lo lắng cho nó như cậu hay không? Tiến bạc là một thứ rất đáng sợ, nhà hắn lại có tiền biết đâu chừng người kia còn có thể làm hại đứa nhỏ chỉ vì tiền nữa. Tốt nhất cậu vẫn cứ là nên cùng hắn đi!" Lộc Hàm cuối cùng còn nói một câu dứt khoát như vậy.

Độ Khánh Tú nghe rất kĩ lời của Lộc Hàm, trong đầu cậu bắt đầu suy nghĩ từng câu từng câu.

Độ Khánh Tú thở dài, cúi đầu: "Tớ sẽ đi tìm hắn nói chuyện."

Lộc Hàm đột nhiên nói: "Cậu thông suốt rồi sao?"

"Ừ." Nói rồi đứng dậy đi ra cửa.

Lộc Hàm nhìn theo đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Con người cậu ấy sống thật đơn giản, suy nghĩ cũng đơn giản mà cái quan trọng nhất lại là người tốt bụng đến quá mức.

Độ Khánh Tú sau khi nghĩ thông suốt tâm lý thoải mái nhiều hơn, chỉ là hiện tại trong đầu lại xoắn xuýt một vấn đề, hình như mình có chút thích Kim Chung Nhân?! (=]]])

Độ Khánh Tú lúc nãy đã làm xong đồ ăn cho Lộc Hàm, còn làm mấy món để được lâu cho vào trong tủ lạnh. Bây giờ cậu về nha nghỉ ngơi một chốc, buổi chiều lúc bốn giờ thì bắt đầu đi khách sạn, chuẩn bị một bên nấu cơm một bên đợi Kim Chung Nhân, hôm nay cậu phải cùng Kim Chung Nhân nói chuyện rõ ràng, bất kể như thế nào, cậu đều phải nói ra hết, bằng không về sau có thể sẽ phát sinh nhiều chuyện không tốt.

Độ Khánh Tú vừa vào cửa, đã thấy Kim Chung Nhân đang ngồi ở trên ghế sa lon cúi đầu xem tài liệu, nghe tiếng Độ Khánh Tú đẩy cửa vào đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Đến rồi à?!"

"Ừm."

Độ Khánh Tú đi đến ghế sô pha, vừa muốn mở miệng hỏi mình ngồi có được không, Kim Chung Nhân Đạo đã nói: "Ngồi đi."

Độ Khánh Tú ngồi bên cạnh Kim Chung Nhân, nhìn Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân buông tài liệu trong tay ra hỏi: "Nghĩ kỹ rồi sao?"

Độ Khánh Tú cổ họng giật giật, nói: "Tôi… Tôi thật ra là muốn cùng anh nói một chuyện khác."

Kim Chung Nhân: "Chuyện gì?"

Độ Khánh Tú đột nhiên nhớ tới: "A Xán đâu rồi?"

Kim Chung Nhân: "Nó đến nhà bạn chơi rồi (nhà Ben Ben =]]]]), em có chuyện gì? Cứ nói đi."

Độ Khánh Tú nghe đến A Xán không có nhà, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, chuyện cậu muốn nói đều là chuyện của người lớn, A Xán tốt nhất là không nên phải biết.

Độ Khánh Tú nói: "Tôi muốn nói chuyện về A Xán, " Độ Khánh Tú nhìn Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân biểu hiện rất bình tĩnh, ánh mắt của hắn đều không có bất kỳ gợn sóng nào, Độ Khánh Tú nói tiếp "Trước kia anh đã từng nói, A Xán là do anh nhận nuôi, nhưng mà nếu tôi nói nó…là con tôi thì sao? " (con ông hồi nào nào ông tướng, khoái thằng nhỏ quá rồi nhận bừa =.=)

Độ Khánh Tú nói xong, Kim Chung Nhân lại không có phản ứng gì.

Độ Khánh Tú sững sờ nói: "Anh…"

Kim Chung Nhân gật gật đầu: "Tôi biết rõ, buổi sáng hôm trại trẻ đã gọi điện thoại tới, nói hôm qua lúc nửa đêm có một người tên Độ Khánh Tú, đứng trước cổng trại trẻ mà gào khóc đòi con, còn có xem qua tư liệu nhận nuôi nữa."

Độ Khánh Tú: "…"

Kim Chung Nhân trên mặt không có nửa điểm cảm xúc, "Nếu như nó thật là con em thì sao? Liên quan gì đến tôi? Liên quan gì đến chuyện của em và tôi?" (bá đạo =]])

Độ Khánh Tú: "Tôi…"

Kim Chung Nhân: "Mặc kệ nó có là con em hay không, tôi nhắc trước cho em nhớ một câu, vấn đề gì tôi cũng có thể nhượng bộ em, nhưng chuyện của A Xán tôi và cả Kim gia tuyệt đối sẽ không nhượng bộ nửa phần!! Đương nhiên, nếu như chúng ta về sau may mắn kết hôn, mọi chuyện sẽ là khác."

Độ Khánh Tú: "…"

71. Chương 71: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 6

"Chuyện này coi như đã nói xong, hiện tại em muốn nói gì nữa cứ nói đi." Kim Chung Nhân nói cực kỳ tự nhiên, thật giống như chuyện vừa rồi Độ Khánh nói chỉ là một điều hiển nhiên.

Độ Khánh Tú nói: "Anh là biết hết rồi sao?"

Kim Chung Nhân gật đầu.

Độ Khánh Tú há to miệng, không biết mình nên nói cái gì nữa, Kim Chung Nhân cũng biết hết rồi, còn nghĩ mình thật sự là ba của A Xán?

Độ Khánh Tú ngồi ở trên sa lon, hai tay đặt trên đùi, gãi gãi đầu gối, không biết mình nên nói cái gì rồi, cậu giương mắt nhìn nhìn Kim Chung Nhân, nuốt nước bọt.

Kim Chung Nhân nhìn Độ Khánh Tú bộ dạng ngốc nghếch, không biết như thế nào lại cảm thấy trước mắt là một bé thỏ trắng mềm mềm ngây thơ, vẻ mặt hơi sợ hãi, căn bản không biết như thế nào để mở miệng, giống như mọi chuyện cần thiết đều không biết bắt đầu từ đâu.

Kim Chung Nhân nói tiếp: "Emcó thể từ từ suy nghĩ, dù sao A Xán hôm nay chơi tới tối mới về."

Độ Khánh Tú cuối cùng bất đắc dĩ mà thở ra một hơi, nói: "Tôi không biết nên nói cái gì nữa, gia đình anh đối với A Xán rất tốt, tôi rất cảm kích, tôi bây giờ hi vọng nó cả đời cũng đều không biết thân thế thật sự của mình, thật vui vẻ lớn lên. Nhưng mà… Nhưng mà, mẹ nó từ khi mất nó thì phát điên lên…gia đình bên đó cũng thật đáng thương…"

Kim Chung Nhân ngắt lời nói: "Tôi hiểu ý của em, em là không có ý tranh đoạt, nhưng em xác thực đang rất khó khăn, em thương nó lại biết nghĩ cho người khác, hai tâm tình đè nặng trong lòng rất khó chịu."

Độ Khánh Tú: "Đúng, đúng là như vậy!"

Kim Chung Nhân nói: "Tôi cho em hai lựa chọn, hoặc là, em thử cùng tôi sống chung, về sau kết hôn, lúc đó chúng ta cùng nhau chăm sóc cho A Xán, nếu nó muốn biết mặt mẹ chúng ta cũng sẽ cho nó biết hoặc là, em từ nay về sau biến mất trước mặt tôi, không còn liên hệ, xem như chuyện này chỉ như một giấc mơ."

Độ Khánh Tú: "…" Cho dù Độ Khánh Tú là thằng đần đi chăng nữa cũng biết, chọn thứ nhất là chính xác.

Kim Chung Nhân ánh mắt có phần ma mãnh nhìn Độ Khánh Tú, nhưng lại rất nhanh che dấu đi, hắn biết cậu là người không thể ép buộc, bé thỏ trắng dù có hiền lành đến đâu khi bị ép buộc cũng sẽ cắn người đó.

Độ Khánh Tú vẫn là câu nói cũ: "Để tôi suy nghĩ." Sau đó quay đầu rời đi.

A Xán không có về ăn tối, vốn là Độ Khánh Tú đến làm cơm cho Kim Chung Nhân nhưng nhìn Độ Khánh Tú vẻ mặt ổn lắm, Kim Chung Nhân cũng bỏ mặc cho cậu về, mình thì đi ra quán ăn gần đó vậy.

Độ Khánh Tú sau khi rời đi định gọi điện cho Lộc Hàm, không ngờ đã thấy số của mẹ Độ gọi tới.

Độ Khánh Tú nghe trong điện thoại mẹ Độ thanh âm lạnh lùng bảo Độ Khánh Tú nhanh chóng trở về nhà.

Vừa bước vào cửa Độ Khánh Tú nhìn thấy ba Độ vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên ghế sa lon, mặt đều là lạnh như băng, mẹ Độ nghiêng đầu nhìn Độ Khánh Tú, mi tâm nhíu lại.

"Lại đây ngồi đi." Mẹ Độ ra hiệu Độ Khánh Tú tới ngồi.

Độ Khánh Tú có chút không dám đi qua, đứng tại cửa chào một tiếng: "Ba, mẹ."

Ba Độ lạnh mắt nhìn thấy Độ Khánh Tú vẫn còn đứng ở cửa, mẹ Độ đã nói: "Đứng đó làm gì! Mau tới ngồi!!" Chữ "Ngồi" âm vang hữu lực chấn động không gian, Độ Khánh Tú trong nội tâm như bị đấm một cái.

Lúc này Độ Khánh T, chỉ có thể dè dặt đi vào trong, ngồi xuống bên cạnh mẹ Độ.

Mẹ Độ nói: "Biết rõ vì sao mẹ gọi con về không?"

Độ Khánh Tú rất chột dạ, nhìn mẹ Độ liếc một cái, đột nhiên phát hiện mẹ Độ mắt đều đỏ lên, còn có chút sưng, như là đã khóc, Độ Khánh Tú luống cuống, "Mẹ, mẹ đừng khóc!"

Mẹ Độ cắn răng: "Đứa bé ở trại trẻ mồ côi con tìm là con của con thật sao? Là con với cô gái năm đó ở trọ đúng không? Con là có lỗi với gia đình người ta vậy sao? Vì cái gì mà giấu diếm tới bây giờ?!"

Độ Khánh Tú: "Mẹ, mẹ đừng khóc, việc này xác thực là không phải như vậy đâu, mà con lại cũng không biết phải nói như thế nào nữa, hiện tại đứa nhỏ tuy không còn ở trại trẻ nữa nhưng nó sống rất tốt, rất nhiều người yêu thương nó. Còn con thì hoàn toàn con không làm gì có lỗi với ai cả."

Mẹ Độ nói: "Dù là con có thật hay không có lỗi với người khác đi chăng nữa, con cũng phải nói cho mẹ nghe. Khánh Tú, việc này không phải một mình con có thể giải quyết được, vấn đề của đứa nhỏ cũng là vấn đề của cả gia đình mình, con nghĩ sao mà lại đi giấu diếm ba mẹ!" (không nói cho rõ ràng bây giờ thành rối tung lên thế đấy =.=)

Độ Khánh Tú thành thành thật thật nói: "Thực xin lỗi, ba mẹ, là con chưa nghĩ ra được nên nói thế nào cho tốt."

Mẹ Độ thở dài, "Mẹ biết rõ con đang băn khoăn cái gì, con là đang sợ quá nhiều người biết lại đem chuyện này làm cho phức tạp lên."

Ba Độ rốt cục không trầm mặc nữa, mặt lạnh nói: "Đây mà là đơn giản vấn đề sao? Vấn đề này có thể đơn giản được sao?"

"Ông im đi!!" Mẹ Độ rống lên một câu, Ba Độ vừa trừng mắt, nhưng vẫn là im miệng.

Độ Khánh Tú kế tiếp đem chuyện của Kim Chung Nhân cùng bối cảnh gia đình cơ bản kể thoáng một chút, thậm chí kể cả chuyện Kim Chung Nhân đi công tác còn mang theo con trai cùng đi, mẹ Độ nghe xong thì nhẹ gật đầu, trong nội tâm cũng coi như nhẹ nhàng thở ra, biết rõ nhà kia đối với đứa nhỏ xác thực rất tốt cũng yên lòng không ít, cũng coi như đứa nhỏ may mắn, lưu lạc bên ngoài nhưng gặp được người tốt.

Độ Khánh Tú mặc dù đã kể ra hầu hết, nhưng còn không có nói A Xán thực chất không phải con mình, càng không nói Kim Chung Nhân hiện tại đang theo đuổi mình, chỉ vì là nếu như về sau mình cùng Kim Chung Nhân kết hôn..., thì A Xán có thể danh chính ngôn thuận gọi mẹ Độ là bà nội, gọi Ba Độ là ông nội rồi?! (ngoại em ơi =]]])

Ngày hôm sau, Kim Chung Nhân gọi điện thoại tới dặn Độ Khánh Tú không cần đến, hắn có việc nên đã đi ra ngoài rồi.

Kim Chung Nhân sở dĩ có chuyện sáng sớm tựu không tại khách sạn, hoàn toàn là vì lão Độ gia gia cùng lão Độ phu nhận đã dùng tốc độ nhanh nhất mà tìm tới Kim Chung Nhân, hơn nữa còn hẹn hắn gặp mặt nói chuyện.

Mẹ Độ cũng không cần đi đâu xa, hẹn gặp Kim Chung Nhân ngay tại đại sảnh khách sạn hắn đang ở.

Kim Chung Nhân định mặc âu phục đến gặp mẹ Độ nhưng cuối cùng nghĩ nghĩ lại cảm thấy không cần phải như vậy, nếu như làm quá như vậy hẳn là gây ấn tượng không tốt rồi.

Kim Chung Nhân đi xuống đại sảnh, mẹ Độ đã tới rồi ở đó, bà ngồi cạnh cửa sổ trên bàn đã để sẵn cà phê.

Kim Chung Nhân đẩy cửa tiến đến, nhìn thấy mẹ Độ thì giật mình một cái, nhìn tướng mạo Độ Khánh Tú hắn cũng nghĩ tới mẹ Độ tất nhiên là một người có dung mạo không tầm thường, nhưng là không nghĩ tới là đẹp đến như vậy.

Kim Chung Nhân rất tự nhiên tiến tới, cùng mẹ Độ chào hỏi, mẹ Độ gật gật đầu, cười nhạt nói: "Xin chào, tôi là mẹ của Độ Khánh Tú."

Hai bên ngồi xuống, một lần nữa chọn đồ uống, khách nhìn nhau một hồi.

Mẹ Độ cũng không có quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Chắc cậu cũng biết tôi vì lý do gì đến đây, Khánh Tú là con của tôi, nhưng là đứa suy nghĩ rất đơn giản lại rất ngây thơ, chuyện về đứa nhỏ nó cũng rất mơ hồ mà quyết định. Nhưng gia đình chúng tôi cảm thấy, chuyện này, phải là gia đình hai bên cùng nhau thương thảo mới được, cậu nghĩ thế nào?"

Kim Chung Nhân nhìn mẹ Độ, cố gắng tìm cách nói chuyện sao cho dễ nghe nhất, dù sao nói chuyện với phụ nữ không phải là điều hắn có thể dễ dàng làm, hơn nữa đây còn là mẹ của Độ Khánh Tú, hắn cần phải thay đổi cách nói một chút, không được đối xử kiểu như những người khác

Kim Chung Nhân nói: "Chuyện này, cháu đều có thể đơn phương quyết định, quyết định của cháu, cũng chính là quyết định của gia đình."

Mẹ Độ khiêu mi: "Chuyện kia rất là quan trọng, ít nhất cũng phải nói rõ ràng cho người nhà biết."

Kim Chung Nhân cười nhạt, "Chuyện đó đối với gia đình cháu cũng không là vấn đề gì, chỉ là chuyện hôn sự của Khánh Tú mới là mấu chốt."

Mẹ Độ cho rằng Kim Chung Nhân là muốn nghe chuyện tương lai Độ Khánh Tú kết hôn có tương lai của đứa nhỏ sau này thế nào, vì vậy thản nhiên nói: "Chuyện này cậu không cần lo lắng, con của tôi nó bảo thích nam giới, cho nên không cần phải lo có người phụ nữ khác nào bỏ đứa nhỏ."

Kim Chung Nhân thoáng cái đã nghe rõ, mẹ Độ biết rõ Độ Khánh Tú thích nam giới, hơn nữa không phản đối hắn về sau có cùng người kia kết hôn hay không, việc này đúng thật là khiến cho hắn tràn trề hi vọng.

Kim Chung Nhân trong lòng đã chắc chắn, vì vậy nói: "Đã như vậy thì… cháu có thể nói ra một chút nguyện vọng không?"

Mẹ Độ, "Được."

Kim Chung Nhân: " Cháu không biết Khánh Tú đã nói cho bác nghe những việc gì, ngoại trừ chuyện của đứa nhỏ ra, còn có hiện tại cháu đang theo đuổi cậu ấy."

Mẹ Độ sững sờ, bà thật không ngờ Kim Chung Nhân vậy mà đang theo đuổi Độ Khánh Tú!?

Kim Chung Nhân tiếp tục nói: "Cháu là đang theo đuổi Độ Khánh Tú, nếu như sau này Độ Khánh Tú cùng cháu kết hôn thì đó chính là điều tốt nhất. Đứa bé lúc đó cũng có thể danh chính ngôn thuận gọi bác là bà gọi bác trai là ông, còn có thể gọi Độ Khánh Tú là ba, chính thức trở thành một thành viên nhà họ Độ, gia đình cũng không cần lo về chuyện quan hệ huyết thống, song phương cũng đều không cần quan tâm chuyện có người ngoài đối xử không tốt với nó."

Mẹ Độ một bên cảm thấy rất có lý, một bên lại rất giật mình, Độ Khánh Tú chuyện như vậy mà không hề nói ra!

Mẹ Độ nói: "Đúng là theo ý cậu nói song phương đều rất hoàn hảo, nhưng có một vấn đề tôi vẫn còn chưa thông suốt, cậu tuổi còn trẻ, gia cảnh đều rất tốt tại sao không tìm một người ngang hàng với mình? Khánh Tú có cái gì tốt mà cậu chọn nó."

Kim Chung Nhân lông mày giương lên, khóe miệng hơi cong: "Cậu ấy rất tốt, lần đầu gặp cháu đã thích rồi ở gần cậu ấy cảm thấy rất thoải mái, mỗi ngày đều khiến cháu nhớ tới, ngày nào cũng vậy cháu cũng đều chờ cậu ấy tới cậu ấy còn nấu ăn rất ngon, rất thương yêu A Xán, ở chung với cháu là hoàn toàn thích hợp."

Mẹ Độ nghe Kim Chung Nhân nói hết miệng đột nhiên nở nụ cười, cười đến có chút cao thâm, Kim Chung Nhân dù gì vẫn là một người trẻ, người trẻ không thể tính toán chi li, chuyện tình cảm càng không thể tính toán được nữa.

Mẹ Độ đứng lên rồi nói: "Tôi phải về, cậu có thể đưa tôi về không?"

Kim Chung Nhân đương nhiên đồng ý vì vậy đứng dậy cùng mẹ Độ cùng đi ra, nhân viên phục vụ nhanh chóng đem xe của Kim Chung Nhân tới cửa, Kim Chung Nhân tự mở cửa xe, mời mẹ Độ vào.

Mẹ Độ nhìn thoáng qua xe, là xe Cadillac.

Sau khi lên xe, mẹ Độ không nói địa chỉ nhà, chỉ nói Kim Chung Nhân đi thẳng rồi quẹo phải, tầm 10 phút, lúc xuống xe, mẹ Độ giật mình nhìn thấy phía sau xe của Kim Chung Nhân là một xe khác, tiếp đó là hai cảnh vệ bước xuống.

Mẹ Độ, nghĩ: "Không ngờ còn có lực lượng bảo hộ an toàn bám sát như vậy."

Mẹ Độ trong nội tâm thực sự có suy tư rồi ——

Kim Chung Nhân là một thương nhân, hắn xác thực đầy đủ thông minh để làm bất cứ chuyện gì hắn muốn, còn có nắm trong tay mọi thứ, cái gì cũng có, ngay cả người hắn cũng có thể sai khiến dễ dàng được.

Nhưng việc này càng cho mẹ Độ phải cân nhắc lâu dài, Độ Khánh Tú là đứa quá đơn giản, Kim Chung Nhân lại quá thông minh, vạn nhất về sau hai người ở cùng một chỗ, Độ Khánh Tú chắc chắn là người phải chịu ủy khuất hơn, về chuyện gả con trai đi, mẹ Độ lại càng phải suy nghĩ kĩ hơn nữa mới được!

72. Chương 72: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 7

Ba Độ vốn là người trong quân đội khi còn chiến tranh thì chiến công hiển hách, chức vị rất cao sau này về hưu vẫn còn được sự đãi ngộ của chính phủ.

Kim Chung Nhân cho người điều tra được, Độ gia có hai người con, Độ Khánh Nguyên cùng Độ Khánh Tú. Độ Khánh Nguyên theo nghiệp ba sau khi tốt nghiệp thì gia nhập lực lượng quân đội nhưng không may lại hi sinh, Kim Chung Nhân nghĩ trong một gia đình có xuất thân như vậy Độ Khánh Tú tại sao lại đi làm đầu bếp?

Bởi vì có những chuyện không phải chỉ chiếu theo một phương diện mà nói được, cuộc sống của con người cũng vậy, không nên chỉ nhìn về một chiều hướng nào đó mà suy nghĩ.

Ba Độ sau khi tòng quân xuất ngũ về sau làm bộ đội ở phòng văn thư, về sau cùng mẹ Độ kết hôn rồi có hai đứa con trai, Độ Khánh Tú so với Độ Khánh Nguyên từ nhỏ luôn là thua kém mọi mặt, thân lại không tốt, yếu ớt luôn dễ phát sốt cảm mạo, dù có đi bao nhiêu bác sĩ vẫn không khỏi.

Lúc đó bà nội của Độ Khánh Tú đích không biết từ nơi nào thỉnh được một đạo sĩ đến xem tướng cho cháu nội, đạo sĩ kia vừa nhìn qua đã trực tiếp nói, đứa bé này sinh ra dương khí rất yếu (Ọ V Ọ), lại bị chướng khí của oan hồn chiến sĩ bám trên người ba nó quấn lấy, không để nó ở nhà này được nữa, tốt nhất nến đưa đến một nơi khác nuôi dưỡng, nuôi khoảng bảy tám nay thì có thể trở về, nhưng mà tất cả đều là tùy duyên a, chớ nên miễn cưỡng, về sau trưởng thành chắc chắn nó sẽ gặp phúc.

Mẹ Độ là người của cuộc sống hiện, nghe những lời này đều cho là mê tín dị đoan, lúc ấy vẫn lạnh lùng hỏi: "Nó là con của tôi làm sao có thể ở nơi khác?"

Đạo sĩ ánh mắt thâm thúy cười cười, đưa tay vuốt râu: "Sau này đứa nhỏ này chắc chắn có phúc, Độ Khánh Tú còn có gặp người của Lộc gia, Ngô gia còn có kết giao với Kim gia…" (thánh cmnr)

Mẹ Độ lúc ấy cảm thấy đạo sĩ kia quả thực là bịa chuyện có, bà nội Độ Khánh Tú đúng là quá rảnh rồi, nhưng Mẹ Độ cũng không có biện pháp, cũng không lay chuyển được mẹ chồng, chỉ đành phải đem con đưa cho bà nội về sống tạm ở vùng nông thôn, cũng may gia đình bà nội ở nông thôn cũng thuộc dạng khá giả, có vườn cây ao cá lại có sẵn người làm trông coi.

Độ gia lúc ấy cũng là thử đem con về nông thôn xem sao, Mẹ Độ căn bản không tin đạo sĩ kia phán…, nhưng một tuần lễ sau quả nhiên kỳ tích đã xảy ra.

Độ Khánh Tú ở nhà bà nội đã qua một tuần lễ vậy mà không có phát sốt, ăn cũng nhiều hơn trước, Độ Khánh Tú và đám trẻ con gần đó chạy nhảy đến là vui vẻ, cuối tuần đi bệnh viện tra sức khỏe tiến triển rất tốt.

Chuyện này đối với Độ gia mà nói quả thực tựu là bất ngờ, đối với Mẹ Độ mà nói càng là không tin được, bà đọc nhiều sách xem nhiều tài liệu khoa học vẫn không mấy tin, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy những lời của đạo sĩ nói trở thành sự thật, bà chỉ có thể cảm thán "Kỳ tích"?

Độ Khánh Tú cứ như vậy bình an ở nông thôn đi học, nhưng thành tích một mực quá bình thường, không có gì nổi bật.

Mẹ Độ đã căn bản nhìn thấy tương lai của con mình, bà không cần con mình trở thành ông này ông nọ chỉ cần bình an mà sống là được. Thế nhưng ba Độ lại một mực hướng cho con mình tham gia quân ngũ như mình, khiến hai người phát sinh mâu thuẫn rất lâu.

Độ Khánh Tú sau khi tốt nghiệp trung học thì quay về nhà, mẹ Độ bảo phải thi một ngành văn học, ba Độ lại bảo phải theo anh trai đi quân đội, cuối cùng là Độ Khánh Tú chán ghét đến mức dứt khoát đăng kí đi học nấu ăn trở thành đầu bếp…

Độ Khánh Tú như có năng khiếu về mặt này, ở trong trường dặc biệt nổi bật, học cái gì đều là vừa học liền biết, lại thanh tú hiền lành, về sau còn được đại diện cho trường học một khóa tập huấn món Âu ở Pháp.

Trước kia Mẹ Độ thường chỉ áp đặt con cái, về sau khi Độ Khánh Nguyên mất bà đau khổ nhận ra rằng, con cái đều có cuộc sống riêng của nó, chỉ cần nó bình an, hạnh phúc là được.

Chuyện của Kim Chung Nhân mẹ Độ cũng không cấm đoán hay làm khó dễ, trực giác mách bảo bà Kim Chung Nhân là một người tốt, lại rất biết cách nhường nhịn con trai bà. Bà cũng hi vọng Độ Khánh Tú có thể cùng Kim Chung Nhân nhanh chóng ở bên nhau.

Nếu có Kim Chung Nhân ở bên cạnh, Độ Khánh Tú cho dù có ngây thơ đơn giản đến đâu nhất định cũng không bị người ta khi dễ.

Về phần Kim Chung Nhân, sau khi biết Độ Khánh Tú xuất thân từ gia đình quân đội thì cả người đều có điểm không được bình tĩnh.

Kỳ thật không bình tĩnh cũng là bình thường thôicon trai nhà quân đội mà đi làm đầu bếp? Quả thực là mới lạ nha!! Hơn nữa cái vẻ mặt ngây thơ như vậy.

Lão hổ như thế nào sinh ra một cái bé thỏ trắng hay sao? Căn bản là không khoa học nha!!

Kim Chung Nhân nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên có chút xoắn xuýt. Từ đầu hắn luôn nghĩ Độ Khánh Tú xuất thân từ một gia đình rất bình thường, mình và Độ Khánh Tú kết hôn là chuyện rất tốt đẹp, về sau cả hai nhà cùng một chỗ yêu thương A Xán, vui vẻ hòa thuận thật rốt đẹp.

Nhưng hiện tại Độ Khánh Tú lại có gia cảnh như vậy, Kim Chung Nhân đột nhiên cảm giác khó chịu, nói trắng ra thì kỳ thật là nam nhân trong lòng luôn khư khư suy nghĩ mình phải vượt trội hơn người yêu về mọi mặt, xuất thân cũng vậy, gia đình cũng vậy như thế mới có cảm giác thỏa mãn. (thế Đô của tôi không phải nam hả ông tướng =.=)

Con người Kim Chung Nhân nói trắng ra là khá bảo thủ, hắn cảm thấy về sau cùng Độ Khánh Tú ở chung nếu có dính tới gia đình còn có dính tới quân đội, việc làm ăn kinh doanh cũng cảm thấy như bị trói buộc.

Mẹ Độ ngày đó sau khi trở về thì tìm Độ Khánh Tú để nói chuyện về Kim Chung Nhân.

Mẹ Độ cơ bản đem ý kiến của mình nói ra —— "Con cảm thấy Kim Chung Nhân thế nào? MẸ cảm thấy nó không tệ lắm, nếu sau này hai đứa cùng một chỗ, còn có thêm đứa nhóc nữa, cuộc sống đúng là rất mỹ mãn nha."

Độ Khánh Tú ngạc nhiên nhìn mẹ Độ, cậu từ nhỏ đã biết rõ mẹ mình thuộc dạng nhạy cảm với cái mới, có cái gì tốt liền lập tức lao vào, nhưng cũng không phải nhanh như vậy mà bán con đi luôn chứ?!

Độ Khánh Tú mặt xám xịt nhìn mẹ mình, Thật giống như hồi còn trẻ con vậy, mẹ nói sao con nghe vậy.

Đột nhiên điện thoại của Độ Khánh Tú reo, là Kim Chung Nhân gọi tới.

Kim Chung Nhân trong điện thoại nó: "A Xán hôm nay lại đi chơi, buổi tối em tới nhé."

"Ah, được."

Mẹ Độ lúc này không nói bất cứ một lời nào, rất nhanh nhẹn chuẩn bị cho con trai buổi tối lên đường. (amen =]])

Buổi chiều tối Độ Khánh Tú đã tới rồi, A Xán vẫn đang ở nhà bạn, Kim Chung Nhân ngồi ở sa lon xem tài liệu, hai người thời điểm đối mặt có một loại cảm giác tên là "Xấu hổ" bay lòng vòng.

Độ Khánh Tú rủ mắt xuống, im lặng đi qua, vô ý thức mà vén lên ống tay áo, đứng đối diện với Kim Chung Nhân hỏi: "Mẹ của tôi đi tìm anh nói những gì vậy?"

Kim Chung Nhân: "Ah, không có gì."

Nghe người kia nói xong, Độ Khánh Tú quay người đi qua phía tủ lạnh chọn đồ ăn chuẩn bị nấu, Kim Chung Nhân cầm tài liệu trong tay, nghĩ nghĩ gì đó, cuối cùng hắn đem tài liệu ném qua một bên, nói: " Ba của em vốn là quân nhân, em tại sao lại là làm đầu bếp?"

Độ Khánh Tú không có gì là ngạc nhiên, cậu một bên rửa rau một bên quay đầu, đối với Kim Chung Nhân nở nụ cười, nói: "Vì tôi hiểu rõ thực lực của mình, bất quá trong nhà mọi người đều ủng hộ tôi làm đầu bếp, nếu anh không thích tôi làm nghề này tôi cũng không thể vì anh mà đổ được. Hơn nữa tôi thấy mình làm đồ ăn khá ngon, tôi rất thích làm việc này." Nói xong quay đầu trở lại, chăm chú tiếp tục rửa rau.

Kim Chung Nhân sửng sốt, hắn vốn cho là Độ Khánh Tú sẽ giải thích gì đó. Ví dụ như tôi là không muốn dựa vào người nhà, tôi là muốn khẳng định bản thân vân…vân, nhưng mà Kim Chung Nhân không có nghĩ tới cậu thừa nhận chính mình rất bình thường lại rất thích làm đầu bếp, không có xấu hổ gì khi không theo nghiệp quân nhân.

Kim Chung Nhân nhìn Độ Khánh Tú chăm chăm, trong đầu hiện lên duy nhất một điều lập đi lập lại

"Chính là người đó! Sẽ không sai! Người cùng mày sống hết cuộc đời! Chính là người đó!"

73. Chương 73: Kim Chung Nhân X Độ Khánh Tú – 8

Cứ như vậy, Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân bắt đầu nếm thử cuộc sống cùng nhau.

Kỳ thật đối với hai người mà nói, chỉ cần có một chút yêu thích lẫn nhau, chỉ cần tìm hiểu thêm về nhau một chút là được.

Cho nên tại vừa bắt đầu hẹn hò vài ngày, Kim Chung Nhân đã đòi Độ Khánh Tú dắt mình đi ăn, chỗ nào cũng được, chỉ cần Độ Khánh Tú thích là được.

Độ Khánh Tú sao có thể mời Kim Chung Nhân đến những chỗ ven đường mình hay ăn được, Kim Chung Nhân là "một thân như ngọc", nhất định phải chọn nơi sang trọng, phú quý mới hợp.

Vì vậy Độ Khánh Tú quyết định sẽ mời Kim Chung Nhân đến nhà hàng Tứ Tinh – nhà hàng cơm Tàu nổi tiếng nhất, bên trong có đèn chùm được treo rất xa hoa, nói chung là cực kì sang trọng.

Đi ra ngoài cùng Kim Chung Nhân nhất định không thể một thân tầm thường mà đi được, Độ Khánh Tú bắt đầu đi xem tạp chí thời trang, còn đi cắt lại tóc, đi mua một đống quần áo về đứng trước gương lựa lựa thử thử.

Tóm lại Kim Chung Nhân mở miệng bảo Độ Khánh Tú mời cơm, Độ Khánh Tú cảm thấy rất áp lực.

Độ Khánh Tú tính tình đơn giản hiền lành, lúc nhỏ đều sống ở nông thôn, học xong cấp ba liền đăng kí học làm đầu bếp. Suốt ngày này qua ngày kia cắm đầu trong mớ công thức nấu ăn, còn có đi tập huấn ở Pháp, bận đến tối tăm mặt mũi. Vì vậy Độ Khánh Tú, một chữ yêu đương cũng không có biết khiến cho bây giờ càng không biết phải làm sao cho tốt.

Kim Chung Nhân ngay từ đầu vốn là có ý tốt, hắn sợ nếu là mình đưa đi, Độ Khánh Tú sẽ không thích không thích hoặc là không được tự nhiên, vì vậy đem quyền chủ động đưa cho Độ Khánh Tú, nhưng lại không biết, đó cũng là đem áp lực đưa qua cho cậu.

Độ Khánh Tú cùng Kim Chung Nhân đi chơi, đi ăn đã qua bốn lần, Kim Chung Nhân âm thầm quan sát Độ Khánh Tú, hắn cảm thấy Độ Khánh Tú rất khẩn trương, làm gì cụng không được tự nhiên cho lắm.

Đây quả thực là vấn đề trọng yếu rồi!

Hôm nay cũng giống như vậy, Độ Khánh Tú là thật là không có chuyện gì để nói không hiểu sao Độ Khánh Tú lại cùng Kim Chung Nhân bàn đến chuyện hương vị của đồ ăn, người quản lý nghe được đứng ở bên cạnh cười nhàn nhạt: "Xin hỏi tiên sinh đối với món ăn của chúng tôi có đề nghị gì sao?"

Kim Chung Nhân Tâm ở bên trong nén cười, vung tay nói: "Không có, chỉ là người yêu của tôi rất thích làm đồ ăn, nên cùng tôi nói một chút thôi."

Đầu bếp cười: "À, tôi thật vô ý, xin lỗi đã làm phiền!"

Độ Khánh Tú xấu hổ cười cười, nhấp một hớp rượu đỏ, Kim Chung Nhân cầm khăn tay lau lau tay, nhìn Độ Khánh Tú nói: "Đi thôi."

Độ Khánh Tú nghe lời đứng dậy rời đi, Độ Khánh Tú vốn muốn tính tiền nhưng Kim Chung Nhân giữ cậu lại rồi nói: "Hôm nay anh mời."

Độ Khánh Tú: "Ưm."

Kim Chung Nhân lúc tính tiền, Độ Khánh Tú mới có cơ hội ở thật gần mà nhìn kĩ hắn, cậu cảm thấy Kim Chung Nhân khí chất thực không phải giả vờ, là trời sinh đã như vậy, mọi cử động đều mang theo khí thế ưu tú, không làm ra vẻ cũng không cần khác quản có đang nhìn hay không, rất tự nhiên. Hơn nữa… Độ Khánh Tú bây giờ nhìn Kim Chung Nhân, phát hiện Kim Chung Nhân rất đẹp trai, A…, còn rất mê người…

"Đi thôi! Còn chờ cái gì nữa?!" Kim Chung Nhân trả hóa đơn xong phát hiện Độ Khánh Tú vẻ mặt ngây ngốc nhìn mình, thì không khỏi thắc mắc.

Độ Khánh Tú đi theo Kim Chung Nhân, lúc đi ra khỏi khách sạn Độ Khánh Tú rốt cục thở dài một hơi, cuối cùng cũng đi ra khỏi chốn phồn hoa cả người đều dễ thở không ít.

Kim Chung Nhân quay đầu nói: "Lúc nãy em ăn rất ít, có đói không, anh đưa em đi ăn."

Độ Khánh Tú sững sờ lại nghe Kim Chung Nhân nói tiếp: "Em là muốn đưa anh đi ăn chỗ sang trọng, anh biết, nhưng cũng không thể làm cho mình không thoải mái!"

Độ Khánh Tú đưa tay gãi gãi mũi: "Nếu không… thì chúng ta tới nhà em đi, em nấu cho anh ăn…."

A…? Kim Chung Nhân khiêu mi, hắn đột nhiên cảm thấy có chút bất ngờ nha, hẹn hò ở nhà Độ Khánh Tú sao? Thú vị nha. (=]]])

Kim Chung Nhân đương nhiên sẽ không nói không, vui vẻ đồng ý, vì vậy Độ Khánh Tú liền kéo Kim Chung Nhân về nhà mình.

Độ Khánh Tú hiện tại đang ở một phòng trọ nho nhỏ, có một phòng ngủ, một phòng khách kiêm luôn nhà bếp, một người ở như vậy là đủ rồi.

Kim Chung Nhân nhìn qua nhà của Độ Khánh Tú phát hiện chỗ này rõ ràng cũng có 70m², nhưng lại cảm thấy rất rộng rãi, đồ đạc rất ngăn nắp gọn gàng tạo nên không khí rất ấm áp.

Độ Khánh Tú về nhà mình cảm thấy trọng lòng rất nhẹ nhõm, đi ngay về phía bếp nói: "Anh ngồi đi, em xem xem có gì ăn được không."

Kim Chung Nhân ngồi trên sa lon ở phòng khách nhìn Độ Khánh Tú, bên cạnh ghê sa long có một giá sách thấp chưa rất nhiều tạp chí cùng sách, Kim Chung Nhân tùy tiện rút hai quyển sách ra xem, phát hiện đều là cùng một tác giả, tên là Lộc Lộc.

Độ Khánh Tú làm mấy món ăn đơn giản cùng một chén canh.

Hai người mặt đối mặt ngồi ở trước bàn ăn ăn cơm, không rượu đỏ đắt tiền chỉ có bia, Độ Khánh Tú cảm thấy như vậy đặc biệt tự nhiên đặc biệt tốt, khách sạn sang trọng chỉ khiến cho bản thân cảm thấy khó chịu.

Kim Chung Nhân năng lực thích ứng lực so với người bình thường tốt hơn nhiều, nên ở nhà nhỏ của Độ Khánh Tú cũng không có cảm thấy có cái gì không tốt. Hai người mặt đối mặt ăn cơm nói chuyện phiếm, Độ Khánh Tú không quan tâm mấy chuyện quốc gia đại sự, chỉ nói mấy chuyện nho nhỏ trong gia đình cùng với kể chuyện lúc còn nhỏ, Kim Chung Nhân phát hiện Độ Khánh Tú nói cái gì đi nữa cũng không hề nhắc đến anh trai của mình.

Độ Khánh Tú không đề cập tới Kim Chung Nhân cũng không hỏi, nhưng Kim Chung Nhân phát hiện Độ Khánh Tú xác thực tửu lượng thật sự rất kém, mới uống vào hai lon bia mặt đã đỏ rừng rực lên, mắt nhìn mọi thứ đều choáng váng.

Độ Khánh Tú nói: "Anh có cảm thấy rất chán hay không? Anh cao cao tại thượng như vậy mà phải tới nơi này của em? "

Kim Chung Nhân uống một ngụm bia, mặt không đổi sắc, nhìn Độ Khánh Tú câu môi nở nụ cười, con mắt híp híp: "Ai nói cho em là anh rất chán? Em chỉ cần muốn dắt anh đi đâu, anh liền đi tới đó?"

"Nói láo…gạt người!" Độ Khánh Tú nhỏ giọng, "Em là rất muốn đưa anh tới chỗ vừa sang trọng vừa thoải mái, ăn một bữa cơm phải thật là vui vẻ! Nhưng mà tiền lương của em thật sự là rất không hợp nha!!"

Kim Chung Nhân cười: "Thì ra là em lo lắng vấn đề này."

Độ Khánh Tú: "Đương nhiên rồi! Tiền em làm sao có nhiều như anh!"

Kim Chung Nhân Đạo: "Sau này em cũng sẽ có nhiều tiền thôi."

Độ Khánh Tú ngây ngốc ngẩng đầu: "À? Vì sao?"

Kim Chung Nhân đưa tay vuốt má Độ Khánh Tú, hắn không có trả lời câu hỏi của cậu, chỉ là nhìn chăm chăm Độ Khánh Tú.

Độ Khánh Tú suy nghĩ vài giây đồng hồ, mặt đều đỏ lên.

Kim Chung Nhân cũng đã ăn xong, dựa vào ghế tựa, nới lỏng cà- vạt, nói: "Hôm nay anh có thể ngủ lại đây không?"

Độ Khánh Tú lộ ra rất ánh mắt nghi hoặc nhìn Kim Chung Nhân, "Ah?"

Kim Chung Nhân tự gật đầu: "Đồng ý rồi nhé…"

Kim Chung Nhân đem Độ Khánh Tú kéo vào phòng tắm. Độ Khánh Tú uống đến đặc biệt say, cả người đỏ ửng tựa trên người Kim Chung Nhân, chân còn thỉnh thoảng cọ lên đùi Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân cười miết lên môi Độ Khánh Tú, sau đó tiến đến bên tai Độ Khánh Tú cắn cắn.

Độ Khánh Tú tuy say nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh, động tác của Kim Chung Nhân làm cho cậu có phần gấp gáp: "Anh… đang làm cái gì?"

Kim Chung Nhân không nói gì, trực tiếp đi đến bên miệng cậu hôn xuống, hôn đến vô cùng kịch liệt, hôn đến mức Độ Khánh Tú phải thiếu dưỡng mà khó chịu, trong đầu cậu oanh oanh một thoáng rồi phát nổ tung, tất cả cảm giác đều tập trung ở nụ hôn này rồi.

Kim Chung Nhân đem quần áo của Độ Khánh Tú cởi ra mới đến chính mình.

Hai thân thể bắt đầu dán cùng một chỗ mà triền miên.

Rất nhiều năm về sau, Độ Khánh Tú vẫn không quên được nụ hôn đầu tiên của mình là như thế nào, lại còn sau đó vì say mà bị người ta đem ra ăn sạch. Thảm không kể siết.

Sáng hôm đó sau khi thức dậy phát hiện nam nhân đang ôm mình, còn nói với mình rằng: Làm cũng đã làm rồi, ngày mai chúng ta kết hôn ngay đi.

Độ Khánh Tú: "…"

—— HOÀN Kim Chung Nhân x Độ Khánh Tú——

74. Chương 74: Một Lần Giận Dỗi

Trích nhật ký Ben Ben: đại Cam Cam hôm nay cùng lão hổ cãi nhau, nguyên nhân không rõ, đại cam cam nhìn một cái, lão hổ đều không dám cãi lại.

Xuân về hoa nở, nửa đêm trong cư xá mèo hoang cũng bắt đầu hưng phấn mà kêu lên.

Lộc Hàm gần đây rất rãnh, cho nên chỉ cần từ tòa soạn về là lại không cần làm chuyên mục gì cả buổi tối tắm rửa xong thì nằm ở trên giường đọc sách, lúc nghe được tiếng mèo kêu đến khàn giọng thì thuận miệng lầm bầm một câu: "Mùa xuân quả nhiên đến rồi."

Ngô Thế Huân tắm rửa xong đẩy cửa tiến đến, phía trên để trần, phía dưới quấn một cái khăn tắm, chân dài duỗi ra chui lên giường, một thân mang đầy hơi nước nằm ở bên cạnh Lộc Hàm, một đầu cánh tay âm đưa ra kéo Lộc Hàm gần lại ôm vào người, tay còn lại thì không an phận mà trên cơ thể Lộc Hàm bắt đầu vuốt ve.

Lộc Hàm mặc đồ ngủ, phía trước cài nút rất kĩ lưỡng, Ngô Thế Huân lại vươn tay ra khai mở thoáng cái đã cởi ra hai nút.

Lộc Hàm buông sách, đưa mắt nhìn Ngô Thế Huân, chân thành nói: "Đừng mà!"

Ngô Thế Huân nghiêng người nhìn Lộc Hàm, bàn tay trong áo Lộc Hàm không những không rút lại mà càng hướng vào bên trong nhiều hơn, Lộc Hàm đè lại tay Ngô Thế Huân: "Em còn muốn đọc sách."

Ngô Thế Huân vẫn hướng trên người Lộc Hàm, chân cùng tay đồng loạt bắt đầu hành động, bàn tay vẫn không ngừng vuốt ve, chân dài vươn ra đem Lộc Hàm giữ lại càng chặt.

Lộc Hàm nhíu mày, xác định là Ngô Thế Huân lúc này chắc chắn khiến cho cậu không thể đọc sách tiếp được rồi.

"Em đọc sách của em, anh cứ sờ của anh. Không sao hết!" Ngô Thế Huân đã luyện đến cảnh giới cao nhất của không biết xấu hổ, lời nói đậm mùi vô liêm sỉ, bàn tay cũng không quên chuyên tâm sờ mó.

Lộc Hàm có chút căm tức, đẩy Ngô Thế Huân một cái, biểu hiện trên mặt đặc biệt nghiêm túc: "Em đi thư phòng đọc tiếp đây." Nói xong muốn đứng dậy.

Ngô Thế Huân lại nhanh chóng đem Lộc Hàm kéo về, áp cậu giường, giật lấy sách ném đi.

Ngô Thế Huân gần đây là có chút kích tình, luôn khống chế không nổi chính mình. Trước khi kỳ thật không như vậy, Lộc Hàm bình thường nếu không muốn Ngô Thế Huân cũng không có ép buộc, dù sao hắn cùng cậu cũng có rất nhiều việc cần làm. Nhưng năm nay mùa xuân vừa đến, Ngô Thế Huân cũng biến thành mèo rồi, không thể kêu gào được nên đành phải trực tiếp hành động.

Ngô Thế Huân đem Lộc Hàm làm đến không còn chút sức lực nào nữa, Lộc Hàm nhíu mày, cắn môi kêu đau, nếu là bình thường Ngô Thế Huân thấy như vậy sẽ lập tức buông lỏng ra, nhưng hôm nay Ngô Thế Huân không hề buông lỏng mà càng ra sức nhiều hơn đến mức Lộc Hàm không chịu nổi mà ngất đi.

Kết quả, sáng ngày hôm sau Ngô Thế Huân liền gặp thảm họa.

Buổi sáng Ngô Thế Huân làm điểm tâm cho Ben Ben ăn, lại đem quần áo chuẩn bị sẵn cho Lộc Hàm để sẵn trên sô pha, Lộc Hàm từ trong phòng ngủ khập khiễng đi ra, nhìn thấy quần áo của mình được Ngô Thế Huân chuẩn bị sẵn thì ghét bỏ cầm lấy hướng về phía Ngô Thế Huân ném tới, Ngô Thế Huân vội vàng né tránh, nhưng vẫn để lại một vệt đỏ trên mặt do mắc áo sượt qua.

Ben Ben đang ngồi ở bên cạnh Ngô Thế Huân ăn điểm tâm, bánh mì ngậm trong miện, hóa đá rồi.

Lộc Hàm cũng mặc kệ Ben Ben đang ngồi đó, bàn tay nắm chặt lấy thành sô pha làm điểm tựa, toàn thân hơi có chút run rẩy, nhưng ánh mắt hung dữ nhìn thẳng vào Ngô Thế Huân mắng:

"Anh đi chết đi."

Nói xong lại quay người khập khiễng trở về phòng, còn không quên đóng cửa rầm một cái.

Ben Ben ngơ ngắc nhìn ba ba. Ngô Thế Huân giương mắt nhìn Ben Ben, hai cha con đồng thời nhìn về phía đối phương, Ben Ben trong mắt tràn đầy nghi hoặc, Ngô Thế Huân, thầm nghĩ chính mình thật sự là phiền toái thật rồi.

Lộc Hàm rất ít khi nổi giận, nếu có chuyện gì xảy ra cậu cũng cùng Ngô Thế Huân nói rất rõ ràng, không có cãi nhau, nhưng như hôm nay trực tiếp ném đồ đạc, thật đúng là lần đầu.

Ngô Thế Huân sau đó đưa Ben Ben đi học rồi trở về nhà.

Lộc Hàm phát hỏa, Ngô Thế Huân đương nhiên phải đi nịnh nọt, giải quyết hậu quả.

Ngô Thế Huân đi vào phòng cẩn thận đóng cửa lại, lại phát hiện Lộc Hàm không có trong đó, từ trong nhà vệ sinh lại có tiếng thở dốc, thỉnh thoảng còn có tiếng rên rỉ.

Ngô Thế Huân nghi hoặc mà đi vào, phát hiện Lộc Hàm vừa mặc lại quần, khó nhọc thở gấp, trên tay còn cầm hộp thuốc, Ngô Thế Huân mí mắt nhảy lên, "Em làm sao vậy?"

Lộc Hàm vẫn còn nổi nóng, nói thẳng: “Anh còn dám hỏi! Sao không tự thử đi, thử rồi tự biết là đau đến mức nào.”

Ngô Thế Huân đoán chừng là ngày hôm qua chính mình phóng quá nhiều khiến Lộc Hàm bị thương rồi. Ngô Thế Huân đau lòng bước tới lại Lộc Hàm đẩy ra: “Cút ngay.”

Sau đó Lộc Hàm đi ra, Ngô Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm tư thế đi có chút quái dị, nói: “Để anh xem một chút.”

Lộc Hàm căn bản không để ý tới Ngô Thế Huân, hắn vẫn cứ lẽo đẽo đằng sau, cuối cùng Lộc Hàm không kìm chế được hô một câu:

”Cút!”

Ben Ben buổi sáng đã đi học rồi, Ngô Thế Huân lái xe mang Lộc Hàm đi bệnh viện, Lộc Hàm sắc mặt vẫn là không tốt, cũng không thể trực tiếp như vậy ngồi chỉ có thể nằm nghiêng một bên nhưng vẫn không thoải mái.

Ngô Thế Huân mang Lộc Hàm đi bệnh viện rất nổi danh trong việc chữa trị mấy chỗ khó nói, chỗ này là do bạn bè hắn giới thiệu cho, hắn cũng chưa tới lần nào.

Bác sĩ trưởng khoa là một bác gái khoảng chừng 50 tuổi, nhìn thấy Lộc Hàm cau mày đi vào, phía sau còn có Ngô Thế Huân theo sát phía sau nhìn chăm chăm như sợ người phía trước té ngã.

bác sĩ bảo Lộc Hàm nằm sấp lên giường “Hơi nhếch người dưới lên, quần cũng cởi ra đi.” Bác sĩ mang khẩu trang, đeo găng tay cao su, nhìn phía sau lưng Lộc Hàm nói.

Lộc Hàm sớm đã chuẩn bị tâm lý, đã đến khoa này rồi thì phải cởi quần, mặc kệ nam nhân nữ nhân!

Lộc Hàm nằm nghiêng qua một chút, giật giật eo đem quần kéo ra, lộ ra cặp mông trắng như tuyết, bác sĩ xem xét chỗ Lộc Hàm bị thương, nói: “Mấy ngày rồi?”

Ngô Thế Huân lúc này lên tiếng: “Một buổi tối.”

Bác sĩ liếc Ngô Thế Huân, quay đầu tiếp tục xem chỗ bị thương, nói: “Cũng có bôi qua thuốc rồi, không có vấn đề gì nghiêm trọng hết, cũng không cần giải phẫu.” Dừng một chút nhìn về phía Ngô Thế Huân: “Cậu là bạn trai cậu ta à?”

Ngô Thế Huân gật đầu.

Bác sĩ đi đến bên bàn ghi toa thuộc: “Vậy cậu cũng phải biết tiết chế một chút!! Những người nằm trên như các cậu chậc chậc chậc chỉ biết hưởng thụ mà không nghĩ gì thêm nữa. Có biết là người kia khó chịu lắm không hả? Đứng, nằm, ngồi đều không được! So nữ nhân càng phiền toái hơn!! Những người đưa bạn trai đến đây khám bệnh đúng là đều thuộc dạng không đáng tin cậy!” Nói xong chính mình cầm máy tính kê đơn thuốc. (đáng =]]]])

Ngô Thế Huân: “…”

Bác sĩ mặc dù lời nói có hơi trực tiếp, nhưng trong lòng cũng thầm đánh giá Ngô Thế Huân không hẳn là kẻ vô tâm, lúc Lộc Hàm kéo quần lên, Ngô Thế Huân đi tới đỡ lấy cậu, một tay ôm lấy Lộc Hàm đứng ở trên mặt đất, tay còn lại giúp Lộc Hàm kéo quần lên.

Ngô Thế Huân cầm theo thuốc đưa Lộc Hàm trở về, dựa theo lời dặn của bác sĩ mà nói rõ ràng cách dùng thuốc cho Lộc Hàm nghe.

Thuốc màu trắng uống ba lần, mỗi lần một viên, thuốc màu xanh không uống mà dùng hòa tan theo tỉ lệ cho vào bồn tắm, mỗi ngày ngâm trong mười lăm phút.

Lộc Hàm buổi tối ở trong bồn tắm ngâm thuốc đột nhiên nhìn thấy Ngô Thế Huân cũng kéo ghế ngồi xuống bên ngoài bồn tắm ngay sát bên mình, Lộc Hàm giương mắt nhìn Ngô Thế Huân: “Anh ngồi cạnh tôi làm gì?”

Ngô Thế Huân chột dạ lại tự trách, sờ lên tay Lộc Hàm, “Anh… Anh sợ một mình em ngồi sẽ buồn.” (=]]]]]]]])

Lộc Hàm: “Đi ra ngay.”

Ngô Thế Huân vội hỏi: “Anh đêm qua là không có khống chế được, lần sau nhất định không như vậy!”

“Đi ra!”

“Thật sự, tha thứ cho anh đi!”

“Biến!”

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân hai người cứ như vậy một người ngồi trong một người ngồi ngoài, anh một lời tôi một câu, Lộc Hàm sắc mặt tốt, Ngô Thế Huân lại ra sức liếm láp dỗ dành.

Một tuần sau Lộc Hàm khi đã hoàn toàn bình phục, Ngô Thế Huân mới dám hỏi: “Anh ngày đó đã làm em rất đau phải không?!”

Lộc Hàm: “Ừ!”

Ngô Thế Huân: “Xin lỗi, em muốn phạt anh thế nào cũng được.”

Lộc Hàm: “Ah, bắt đầu từ hôm nay, anh ra sô pha ngủ luôn đi nhé.”

Ngô Thế Huân: “…”

-Hết PN Một Lần Giận Dỗi-

75. Chương 75: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Gia Đình Bốn Người

Con trai thứ hai của Lộc Hàm có tên là Ngô Hằng, năm nay được ba tuổi.

Ngô Hằng cùng Ben Ben bề ngoài rất giống nhau, nhưng mà khí chất lại rất khác nhau, Ben Ben giống Lộc Hàm, Ngô Hằng lại giống Ngô Thế Huân,

Ben Ben có một lần nhìn Ngô Hằng, trong lòng nhịn không được oán thầm, gương mặt giống như mình lại cau mày khó chịu còn hơn mình? Chắc chắn sau này sẽ trở thành một người quái dị?

Ben Ben trong lòng nghĩ như vậy, liền đưa nhéo nhéo má Ngô Hằng, tại lông mày bé con vuốt vuốt mấy cái còn cười hết sức ma mãnh: “Sau này em sẽ là người quái dị hơn anh?!”

Ngô Hằng vẫn chưa hiểu quái dị là cái gì nhưng nhìn biểu cảm trên mặt Ben Ben, nhóc con đưa mắt nhìn ca ca, trong đầu suy nghĩ một hồi mới phát hiện được ca ca đang chê chính mình xấu, liền khịt khịt mũi, vẻ mặt ủy khuất giương mắt nhìn Ben Ben, òa khóc…

Ca ca nói mình xấu, mình rất là xấu…

Tuy là cuối tuần nhưng Lộc Hàm vẫn đến công ty làm chút việc, Ngô Thế Huân một người ở chăm sóc hai đứa nhỏ, nghe được Ngô Hằng khóc liền vội vàng chạy lên phòng.

Ngô Thế Huân đã thay đổi lại toàn bộ cấu trúc nhà, phòng ngủ đều được mở rộng ra gấp mấy lần, mà nguyên nhân chính là Ngô Trạch Vân nói không biết Ngô Thế Huân nghĩ như thế nào lại để cho vợ con ở cái phòng nhỏ như vậy, rõ ràng là nhìn không được!

Ngô Thế Huân chạy lên phòng liền thấy Ngô Hằng đang khóc, mặt ngước nhìn Ben Ben mà khóc, Ngô Thế Huân vội đi qua đem Ngô Hằng ôm vào lòng, đối Ben Ben nói: “Con lại chọc ghẹo gì em hả?!”

Ben Ben trong lòng yên lặng xem thường, cái gì gọi là “Lại ” chứ, giống như Ngô Hằng mỗi lần khóc đều do mình làm vậy, mình không có đánh cũng không có mắng, có cái gì mà khóc cơ chứ?

Ben Ben bĩu môi, nói: “Con không có làm gì hết.”

Ngô Thế Huân ôm Ngô Hằng đi xuống nhà, Ngô Hằng trước khi đi còn quay lại nhìn Ben Ben vươn tay nhỏ vẫy vẫy mấy cái.

Ngô Hằng cùng Ben Ben tính cách hoàn toàn tương phản, Ben Ben lạnh lùng, không thích nói chuyện, Ngô Hằng lại thập phần thích nói, Ben Ben thân thiết nhất là Lộc Hàm, nhưng Ngô Hằng lại bám dính Ngô Thế Huân, và hiện tại ở Ngô gia vị trí được người người yêu thích đã rõ ràng như sau, Ngô Hằng đáng yêu được cô bác ông bà cho lên thứ nhất, Ben Ben thứ hai, ít nói, ít cười nên xếp thứ hai…

Ngô Thế Huân đối với Ngô Hằng rất thích nói chuyện với bé con, ngày nào cũng chỉ hỏi Ngô Hằng rằng "ở nhà con thương ai nhất", Ngô Hằng trăm lần như một luôn nói ở nhà thương nhất chính là Ngô Phàm ca ca, trường kỳ dĩ vãng Ngô Thế Huân một lòng đều phải nát. Còn có hỏi "còn ba ba thì sao", bé con rất tự nhiên đáp "thứ hai".

Lộc Hàm đã từng nói với Ngô Thế Huân, anh làm cái gì mà cứ hỏi mãi một câu vậy? Ngô Hằng thương ca ca nhất chẳng phải rất tốt sao?! Dù anh có hỏi một trăm một ngàn lần thì vẫn mãi là thứ hai thôi…

Ngô Thế Huân: "…"

Ngô Hằng khóc, nhưng nói đúng hơn chỉ là rơi nước mắt, cái mũi hít hít, tiếng khóc cũng giảm đi đáng kể rồi. Kỳ thật Ngô Hằng chính là khóc cho Ben Ben xem, bé con rất thích nhìn mặt ngốc nghếch của ca ca khi mình khóc, mình khóc khóc cho ngốc chết luôn mình thật là thông minh thật là vui nga ()/! Ngô Hằng còn muốn nhìn thấy Ben Ben mặt khóc nữa, nhưng mà phải nghĩ cách làm cho khéo một chút, bằng không ca ca sẽ trực tiếp chạy đi trốn mất…

Ngô Hằng ở trong ***g ngực ba ba khóc, vẫn không quên liếc nhìn Ben Ben, đưa tay mình ra hướng Ben Ben, lộ ra vẻ mặt "Ngô Hằng đang buồn lắm đó, ca ca mau tới ôm một cái đi, an ủi một chút đi, bằng không sẽ khóc to hơn đó".

Ben Ben thở dài một cái, đưa tay bắt lấy tay nhỏ bé, nói: "Được rồi, đừng khóc!"

Ngô Hằng lập tức ngừng khóc, cái miệng nhỏ còn cười rất tươi…

Ngô Thế Huân ôm Ngô Hằng liền cảm giác mình là người bị thất bại, ôm Ngô Hằng lâu như vậy bé con vẫn là khóc, mà Ben Ben mới nói có một câu đừng khóc đã nín ngay! Ngô Thế Huân này làm cha mà cảm thấy hình như mình chẳng có chút giá trị nào ah!!

Ngô Hằng khụt khịt mũi, nín khóc, nhìn ca ca nở nụ cười còn định chạy qua Ben Ben, Ngô Thế Huân đem Ngô Hằng ôm lại, đặt ở trong lòng ngực của mình, rõ ràng nói: "Ba ba ôm con lâu vậy mà con vẫn khóc, Rõ ràng là không thương ba ba đúng không?"

Ngô Hằng mắt to vô tội nhìn Ngô Thế Huân, ngón tay bỏ vào trong miệng cắn cắn, nói: "A? Không có!?" Đồng thời còn như mọc ra cái đuôi vẫy vẫy.

Ngô Thế Huân bất lực đem Ngô Hằng thả ra, Ben Ben thấy Ngô Hằng đã ngừng khóc thì xoay người đi lên lầu, Ngô Hằng lập tức liền đi theo còn gọi gọi "Ca ca chờ em một chút!"

Ngô Thế Huân: "…"

Lộc Hàm làm xong việc thì liền về nhà, lúc vừa mở cửa nhìn thấy Ngô Thế Huân một người ngồi ở trên ghế sô pha mặt không cảm xúc, chốc chốc lại thở dài.

Lộc Hàm một bên đổi giày một bên đi vào, trong lòng nghĩ như thế này chắc chắn lại là tiết mục "Ngô Hằng yêu nhất ca ca", nhịn không được liền nở nụ cười, cười đến phá lệ rõ ràng.

Ngô Thế Huân quay đầu nhìn Lộc Hàm nói: "Em cười gì chứ?!"

Lộc Hàm vừa cởi áo khoác vừa cười nói: "Ben Ben lúc trước đã không bám lấy anh, Ngô Hằng bây giờ cũng vậy, làm ba ba thật là đáng thương a…"

Ngô Thế Huân giương mắt vẻ mặt "Ai oán" nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm tiếp tục nói: "Này nhé, sau này chúng nó trưởng thành rồi kết hôn anh phải làm gì bây giờ đây nhỉ? Em nghĩ có hay không là anh sẽ ôm chúng nó mà khóc lóc, còn nói ba ba cả đời này không muốn xa các con…"

Ngô Thế Huân = = : "…"

Lộc Hàm đang nói thì thấy Ben Ben đang đi xuống lầu, gương mặt không cảm xúc, bước đi hùng hổ đi xuống.

Ngô Hằng theo ở phía sau chạy chậm đuổi không kịp, vội la lên: "Ca ca! Ca ca!"

Ben Ben xoay người kéo tay Ngô Hằng cùng đi xuống.

Ngô Hằng bị Ben Ben nắm tay kéo có hơi khó chịu nhưng nhìn thấy ma ma đã về liền ngoan ngoãn gọi: "Ma ma."

Ben Ben đem Ngô Hằng ấn ngồi xuống sô pha bên cạnh Ngô Thế Huân còn mình đi đến trước mặt Lộc Hàm nói: "Ba đã về!!"

Ngô Hằng ngồi cạnh Ngô Thế Huân mắt đầy sao nhìn ca ca, ca ca thích nhất ma ma, khung cảnh rất là tươi đẹp đó.

Ngô Thế Huân một lòng không phải là nát nữa, lần này là trực tiếp biến thành phấn bay đi luôn —— Ngô Hằng thích nhất Ben Ben, Ben Ben bám dính Lộc Hàm, mà Lộc Hàm yêu nhất… chính là hai tiểu tử này… Căn bản mình không còn vị trí nào ở cái nhà này hết!!!

Giữa trưa một nhà bốn người ngồi xuống ăn cơm, Ngô Hằng ngồi giữa Lộc Hàm cùng Ben Ben, Ngô Hằng ăn ăn không biết như thế nào đột nhiên nhớ tới Ngô Trạch Vân, hỏi: "Gần đây không thấy đại bá tới!"

Ngô Thế Huân nói: "Ừ, đại bá gần đây rất bận."

Ngô Hằng lắc lắc đầu: "Bận gì ạ? Bận là không đến gặp con được sao."

Ngô Thế Huân nói: "Đại bá còn bận chăm sóc con của đại bá."

Ngô Hằng chu miệng: "Con của đại bá? Tháng trước đại bá nói không có mà! Ba ba gạt người! Ca ca nói muốn có phải rất lâu mới có!"

Ben Ben vẻ mặt con không biết gì hết nhìn Ngô Thế Huân, Ngô Thế Huân nghiêm trang nói: "Ba ba nói là sự thật! Đại bá gần đang chăm sóc con của mình, bé con thân thể không tốt lắm."

Hai đứa nhóc vẫn ăn cơm tiếp, nhưng Lộc Hàm thì dừng đũa nhớ tới cái gì đó đối Ngô Thế Huân nói: "Buổi sáng em có đi ngang bệnh viện nhi đồng, nghe nói có một bác sĩ rất giỏi, nhưng khám rất khó khăn, ca buổi sáng xếp hàng hình như khám được có mấy người."

Ngô Thế Huân nhìn Lộc Hàm gật gật đầu nói: "Ừ, anh biết rồi, anh sẽ bàn lại với đại ca."

Lộc Hàm: "Em có hỏi xin số điện thoại ông ấy, nếu không đến bệnh viện thì mời ông ấy đến nhà cũng được."

Ngô Hằng cùng Ben Ben đột nhiên nhìn Lộc Hàm, Ngô Hằng đột nhiên nói: "Bé con sao lại không khỏe? Là mới sinh ạ?"

Lộc Hàm nói: "Không phải, bé con bằng tuổi Ngô Hằng mà thân thể không tốt lắm, về sau Ngô Hằng phải chiếu cố bé nhiều có biết không?"

Ngô Hằng gật gật đầu: "Con biết rồi, con và ca ca sẽ chiếu cố bé!"

Ben Ben quay đầu liếc Ngô Hằng, tại sao cái trò quỷ gì của Ngô Hằng cũng có mặt mình là làm sao? = =

Buổi tối ăn cơm xong, Ngô Thế Huân rửa chén, Lộc Hàm dạy cho Ben Ben làm bài tập, Ngô Hằng ngoan ngoãn lên giường nằm.

Nhưng mà chỉ cần Ben Ben chưa vào phòng cùng, Ngô Hằng đều là không ngủ.

Ben Ben làm bài tập ở phòng lớn, Ngô Hằng ngủ ở phòng nhỏ bên cạnh. Lộc Hàm ngồi cùng Ben Ben làm bài, Ben Ben làm rất chăm chú, Ngô Hằng hé cửa phía sau lưng Ben Ben nhìn vào.

Lộc Hàm đã biết Ngô Hằng rất hay nhìn trộm ca ca, lại biết là đều do chờ đợi ca ca cùng ngủ, vì vậy chờ cho Ben Ben làm xong thì nói: "Tốt lắm, con đi ngủ đi."

Ben Ben quay đầu nhìn Ngô Hằng liếc mắt một cái, Ngô Hằng ánh mắt tròn xoe mở to, bên trong tràn đầy chờ mong, cái đuôi nhỏ vẫy vẫy, Ben Ben hết cách "Vâng" một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Ben Ben mang theo Ngô Hằng trở về phòng, Ngô Hằng lần này phi thường ngoan ngoãn, leo lên giường đắp chăn đưa mắt nhìn Ben Ben.

Ben Ben cầm theo một quyển truyện thiếu nhi, nói: "Hôm nay muốn nghe chuyện gì?!"

Ngô Hằng ánh mắt đen lúng liếng: "Em muốn nghe Công chúa bạch tuyết lần nữa!"

Ben Ben lời nói lạnh lùng nói: "Đó là là chuyện của con gái mà!"

Ngô Hằng đô miệng: "Thì có sao đâu chứ!"

Ben Ben mở sách ra, nói: "Thôi đi, nam tử phải nghe chuyện Hiệp sĩ giết rồng mới là hay nhất."

Ngô Hằng gật gật đầu, chỉ cần là chuyện ca ca đọc đều thích nghe hết!

Thế là Ben Ben bắt đầu đọc, "có một chàng hiệp sĩ nọ..." Ngô Hằng nghe xong không bao lâu ánh mắt mị mị, rất nhanh đã ngủ...

Ben Ben nhìn Ngô Hằng ngủ, ngừng đọc, đứng lên đi về phòng mình, nhưng đi được hai bước, lại đưa tay sờ sờ đầu Ngô Hằng, mới đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lộc Hàm xuống lầu nhìn thấy Ngô Thế Huân đang ở ban công gọi điện thoại, cũng vừa lúc nói xong cúp máy.

Lộc Hàm hướng Ngô Thế Huân đi qua, Ngô Thế Huân nói: "Anh mới gọi điện cho Ngô Trạch Vân."

Lộc Hàm gật gật đầu, "Ben Ben cùng Ngô Hằng đã ngủ cả rồi."

Ngô Thế Huân cười, ôm Lộc Hàm vào lòng, hôn lên mặt Lộc Hàm, nói: "Anh biết rồi!"

Lộc Hàm cười nói: "Hôn một cái là phải trả tiền một cái đó."

Ngô Thế Huân vẻ mặt lộ ra nét tươi vui "Được rồi, em cứ đòi anh cả đời đi" ngừng một chút, ôm Lộc Hàm càng chặt hơn: "Anh yêu em, chủ biên đại nhân!"

Lộc Hàm thực tự nhiên đáp lại: "Em cũng yêu anh, ba ba tiên sinh!"

Trích một đoạn trong tiểu thuyết mới nhất của Lộc Lộc ——

Bản chất của cuộc sống chính là: bạn cùng người mình yêu được kề bên nhau, đừng quan tâm đến tương lai, cũng đừng nghĩ nhiều về quá khứ. Bởi vì hiện tại mới là cái quan trọng nhất của con người, cuộc sống trôi qua cùng người đó, tuy rằng có nhiều lúc không được như ý, nhiều lúc lại gặp hiểu lầm hay khó khăn, nhưng tốt xấu gì đi nữa, chỉ cần ở bên người đó mỗi ngày mỗi giờ đã là hạnh phúc. (3)

< phiên="" ngoại="" hoàn="">

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/baba-thay-the